

ДЕЙВИД УИНГРОУВ СРЕДНОТО ЦАРСТВО

Част 1 от „Чун Куо“

Превод от английски: Светлана Комогорова, —

chitanka.info

„Историята в Китай е като паметта на старец. Далечното минало често е много по-живо от съвременността, а историите от това минало са гладки, преувеличени и изкривени от многото преразказване. Китайците винаги са се обръщали към своите предци заради чувството им за насоченост и дълг в живота. Те са нямали епос и са имали едва няколко легенди за сътворението — вместо тях са имали история, пълна с морални примери, от които да се поучиш и отново да се оцелят от всяко следващо поколение. Защото историята за китайците не е обективен преразказ на миналото. Тя е безкраен морален разказ, в който героите трябва да се отделят рязко на злосторници и герои, а техните добродетели и пороци постоянно да се свързват с днешния ден.“

Аласдър Клеър, „Сърцето на дракона“

ВЪВЕДЕНИЕ

ЧУН КУО. Думите означават Средното царство и от 221 г. сл.Хр., когато Първият император, Чин Ши Хуан, обединява Седемте воюващи държави, точно така „чернокосите“, ХАН, наричат своята държава. Средното царство за тях е било целият свят, ограден от север и от запад с огромни планински вериги, а от изток и от юг — с море. Отвъд имало само пустиня и варварство. Така било две хиляди години и шестнадесет велики династии време. Чун Куо било Средното царство, самият център на човешкия свят, а неговият император — Синът на Небесата, Единственият. Но през XVIII век в този свят нахлуват младите и агресивни западни сили с тяхното по-добро въоръжение и с непоклатимата си вяра в Прогреса. За изненада на ХАН борбата била неравна и китайският мит за върховна сила и самодостатъчност бил разклатен. В началото на XX век Китай — Чун Куо — бил старият болник на Изтока, „внимателно пазена мумия в херметически запечатан ковчег“. Но след ужасните опустошения през този век Китай израства като една нация гигант, способна да се състезава със Запада и с противниците си от своя собствен Изток — Япония и Корея — за позицията на несравнимата сила. XXI век, „века на Пасифика“, както той е познат още преди да е започнал, Китай посреща превърнал се отново в затворен свят, свят за самия себе си, но този път го обгражда единствено Космосът.

ПРОЛОГ ИН И ЯН

*Кой е съградил кулата от нефрит на десет
етажа?*

*Кой е предвидил Всичко още в самото
начало,*

при появата на първия знак?

Тиен Вен („Небесни
въпроси“) от Чу Юан, из
„Чун Цу“ („Песни от
Юга“), II в. сл.Хр.

ИН

В онези дни преди началото на света първият КО МИН-император, Мао Цзе Дун, се изправил на един хълм във Вучинен, провинция Шенси, и се загледал в пътеката, по която се е изкачил дотук. Дългият Поход, това епично пътуване от двадесет и пет хиляди ЛИ из осемнадесет планински района и през дванадесет провинции — всяка една от тях по-голяма от европейска държава, — бил свършил и щом съзрял колко е огромен ширналият се пред него Китай, Мао вдигнал ръце и се обърнал към неколцината си съратници, оцелели в продължилия цяла година поход:

— Откакто Пан Ку е отделил небето от земята и от царуването на Тримата суверени и Петимата императори насам — съществувал ли е някога в историята такъв дълъг поход като нашия? След 10 години цял Китай ще бъде наш. Дойдохме чак дотук — има ли нещо, което да не е по силите ни?

Китай. Чун Куо, Средното царство. Тъй е било повече от три хиляди години, още от времето на Чоу, много преди да възникне Първата империя.

Тъй е било. Но сега Чун Куо беше нещо повече. Не просто царство, а самата Земя. Един цял свят.

В зимния си дворец на геостационарна орбита на 160 000 ЛИ над повърхността на планетата Ли Шай Тун, Танг, Син на Небето и Благодетел на Град Европа, стоеше на широката кръгла панорамна площадка и гледаше замислено под краката си, към синьо-бялото кълбо на Чун Куо.

За 256 години, откакто Мао бе застанал на онзи хълм в провинция Шенси, светът много се бе променил. Твърди се, че по онова време единственото видимо от Космоса свидетелство за съществуването на Човека на Земята била Великата китайска стена. Колкото и да е невярно това твърдение, то казва нещо за способността на народа ХАН да планира мащабни проекти — и не само да ги планира, но и да ги изпълнява. Сега, когато XXII век навлезе в последното си десетилетие, самият облик на света се бе променил. От

Космоса се виждаха обширните Градове — всеки сам по себе си почти континент; огромни пространства ледена белота, покрили старите, забравени очертания на държавите; светът се беше превърнал в един огромен град без начало и без край. Градът Земя.

Ли Шай Тун замислено поглади дългата си бяла брада, после обърна гръб на портала и придърпа около себе си бродираното си копринено ПАУ. В панорамната зала беше топло и все пак винаги съществуваше илюзията за студ, погледнеш ли през космическия мрак към планетата, далече-далече надолу.

Градът. Напоследък той много занимаваше ума му. Преди бе твърде близо до него — дори и тук горе. Беше го приемал за даденост. Беше предполагал неща, които никога не биваше да предполага. Но сега беше дошло времето да се изправи лице в лице с нещата: да ги види в далечна перспектива.

Построен преди повече от век, Градът беше предназначен да издържи десет хиляди години. Беше обширен, просторен и материалите, от които бе изграден, се нуждаеха само от подновяване, не и от смяна. Това беше нов свят, изграден върху стария; гигантско поселище върху пилони, стърчащо над тъмното, застояло езеро на древността.

30 етажа — 300 нива — се издигаха нависоко, а всяка от страните на шестоъгълните им повърхнини беше дълга две ЛИ; привидно имаше достатъчно място, за да се поберат неограничен брой хора. Нека се плоди човечеството — бяха рекли проектантите, — има място за всички. Така изглеждало тогава. Ала през последвалия век населението на Чун Куо бе нараствало както никога преди.

Тридесет и четири милиарда човеци при последното преброяване — и ХАН, и европейци — ХУН МАО. И с всяка година ставаха все повече. Толкова повече, че след петдесет години Градът ще се препълни, а складовете — ще се изпразнят. Най-просто казано, Градът се превръщаше в една все по-голяма и зейнала уста, в постоянно разширяващ се стомах. Беше нещо, което ядеше, сереше и растеше.

Ли Шай Тун въздъхна и тръгна по широките, плоски стъпала към покоите си. Освободи двамата прислужници, прекоси коридора и дръпна вратите. Обърна се и огледа стаята.

Не се чувстваше никак добре. Трябваше да изтъкне това в съвета. Налагаше се Седмината да обсъдят мерки за ограничаване на

прираства, независимо дали това им харесва, или не. Иначе какво? Е, в най-добрия случай виждаше как нещата се стабилизират — как Градът ще пребъде; също и синовете и внуците му, родени, за да царуват в мир. А в най-лошия?

Ли Шай Тун вдигна ръце към лицето си — това никак не му бе присъщо. Беше сънувал. Сънища, в които Градовете горяха. Сънища, в които умираха старите му приятели — брутално убити в леглата си, а кървавите и разкъсани тела на децата им бяха пръснати по подовете на стаите.

В сънищата си той виждаше как мракът нахлува с бълбукане в ярко осветените нива. Виждаше как цялото огромно здание се срива в калта на хаоса. Виждаше го толкова ясно, както сега виждаше своите ръце пред лицето си.

И все пак не бяха просто сънища. Точно това щеше да се случи — освен ако не предприемеха нещо.

Ли Шай Тун, Танг, владетел на Град Европа, един от Седмината, потръпна. После приглади предницата на своето ПАУ и седна зад бюрото, за да нахвърли речта си за пред Съвета. Продължаваше да мисли, докато пишеше.

НИЕ НЕ ПРОСТО ПРОМЕНИХМЕ МИНАЛОТО, КАКТО И ДРУГИ СА СЕ ОПИТВАЛИ ДА ГО ПРАВЯТ; НИЕ ИЗГРАДИХМЕ ВЪРХУ НЕГО НОВО МИНАЛО, СЯКАШ ЗА ДА ИЗТРИЕМ СТАРОТО ВОВЕКИ ВЕКОВ. ОПИТАХМЕ СЕ ДА НАПРАВИМ ОНОВА, КОЕТО НАВРЕМЕТО СИ МАО СЕ Е ОПИТАЛ ДА НАПРАВИ С КУЛТУРНАТА РЕВОЛЮЦИЯ. ОНОВА, КОЕТО СЕ Е ОПИТАЛ ДА НАПРАВИ ПЪРВИЯТ ИМПЕРАТОР НА ХАН ЧИН — ШИ ТУАН ТИ — ПРЕДИ ДВЕ ХИЛЯДИ И ЧЕТИРИСТОТИН ГОДИНИ, КОГАТО ИЗГОРИЛ КНИГИТЕ И ПОСТРОИЛ ВЕЛИКАТА СТЕНА, ЗА ДА ПРЕГРАДИ ПЪТЯ НА СЕВЕРНИТЕ ВАРВАРИ КЪМ СРЕДНОТО ЦАРСТВО. НИЕ НЕ СЕ УЧЕХМЕ ОТ ИСТОРИЯТА. ПРЕДПОЧЕТОХМЕ ДА ПРЕНЕБРЕГНЕМ СЪВЕТИТЕ Й. А СЕГА ИСТОРИЯТА ЕДВА СМОГВА ДА ВЪРВИ ПО ПЕТИТЕ НИ. ГОДИНИТЕ ПРЕД НАС ЩЕ ПОКАЖАТ КОЛКО МЪДЪР Е УСТАНОВЕНИЯТ ОТ НАС КУРС. ИЛИ ЩЕ НИ ВИНЯТ ЗА СТОРЕНАТА ОТ НАС ГЛУПОСТ.

Владетелят хареса как текат мислите му и ги записа. Щом привърши, стана и отново слезе по стълбището на панорамната

площадка. Мракът бавно нахлуваше над Град Европа и очертаваше рязка разделителна линия-терминатор през кухнята му геометрична форма, от север на юг.

НЕ — помисли си той. — НИЩО НЕ БЯХМЕ НАУЧИЛИ. ПОСТЪПИХМЕ НЕРАЗУМНО. А СЕГА БЪРЗО НАБЛИЖАВА СОБСТВЕНИЯТ НИ ДЪЛЪГ ПОХОД. СВЕТЛИТЕ И ЛЕКИ ДНИ — ДНИТЕ НА НЕПОВТОРИМА ВЛАСТ — СА МИНАЛО. ПРЕД НАС СЕ ПРОСТИРА САМО МРАК.

Старецът въздъхна отново, после се изправи и усети въображаемия студ в костите си. Чун Куо. Щеше ли да оцелее във времената, които се задаваха? Дали и някой негов син щеше да погледне надолу също като него сега и да види един мирен свят? Или отново щеше да дойде Промяна и да порази всичко като змия?

Ли Шай Тун се обърна, после се спря и се вслуша. Отново същият звук. Настоятелно хлопане по външните врати. Прекоси стаята и застана зад тях.

— Кой е?

— ЧИЕ ХСИЯ! Простете ми. Аз съм — Чун Ху-Ян.

Паниката, която долови в гласа на канцлера си, обърка мислите му и го разтревожи. Блъсна вратите и те се отвориха.

Чун Ху-Ян стоеше с ниско сведена глава; бежовата му нощница плътно обгръщаше високото му, кльощаво тяло. Косата му не беше сплетена, нито дори сресана. Беше ясно, че се е вдигнал от леглото и е дошъл право тук, без да се приготвя.

— Какво има, Чун?

Чун падна на колене.

— Лин Юа, ЧИЕ ХСИЯ. Изглежда започва...

— Започва? — Инстинктът го накара да овладее гласа си, лицето си, дишането си, но вътре сърцето му блъскаше като чук, а стомахът му се беше свил. Лин Юа, първата му съпруга, беше бременна едва в седмия месец. Как така започваше да ражда? Той рязко пое въздух и се застави да запази спокойствие.

— Бързо, Чун. Веднага ме заведи при нея.

Щом владетелят влезе, лекарите край леглото вдигнаха погледи, поклониха се ниско и припряно се отдръпнаха. Страхът в очите им му каза повече, отколкото искаше да научи.

Той погледна зад тях, към леглото ѝ.

— Лин Юа!

Притича през стаята към нея и изведнъж спря — страхът му се бе превърнал в ледена увереност.

— Богове... — меко каза той. Гласът му секна. — Куан Йин да ни пази!

Тя лежеше там, лицето ѝ беше бледо като пълна луна, очите ѝ — затворени, устните и бузите ѝ — с лек синкав оттенък. Чаршафите се бяха надиплили под голите ѝ крака сякаш след някаква титанична борба, кръвта ѝ бе опетнила белотата им почти до черно. Ръцете ѝ висяха безжизнено край тялото.

Той се хвърли към нея, прегърна я и я притегли към себе си — не можеше да овладее риданията си, всичките мисли за достойнството на владетеля бяха изчезнали от ума му. Още беше топла. Ужасно, измамно топла. Обърна лицето ѝ към себе си и го зацелува отново и отново, сякаш целувките му биха ѝ върнали живота. После ѝ заговори с молец глас:

— Лин Юа... Лин Юа... Моя малка прасковка. Миличката ми, мъничката ми. Къде си, Лин Юа? Богове, помогнете ми, къде сте?

Как искаше тя да отвори очи. Да се усмихне и да му каже, че всичко това е било игра — само е искала да провери колко я обича той. Ала не беше игра. Очите ѝ стояха затворени, клепачите им бяха непроницаемо бели, устата ѝ бездиханна. И тогава, най-накрая, той го осъзна.

Положи леко главата ѝ на възглавницата, после с пръсти приглади косата ѝ нежно назад. Треперейки, се отдръпна от нея, след това погледна канцлера. Гласът му бе кух от неверие.

— Мъртва е, Ху-Ян. Моята малка прасковка е мъртва.

— ЧИЕ ХСИА... — Гласът на канцлера трепереше от обзелите го чувства. В първия миг не знаеше нито какво да направи, нито какво да каже. Тя беше толкова силна жена. Така изпълнена с живот. Да умре за нея бе... Не, беше просто невъзможно. Той отново се взря в своя ТАНГ — собствените му очи бяха пълни със сълзи — и беззвучно поклати глава.

Нещо зад него се раздвижи. Обърна се.

Беше една от сестрите. Държеше в ръце малко вързопче. Неподвижно и безмълвно. Той се взря в нея ужасен и яростно поклати глава.

— Не, ваша светлост — подхвана жената и сведе почително глава. — Грешно разбрахте...

Чун Ху-Ян погледна страхливо ТАНГА. Ли Шай Тун се беше извърнал — отново се вираше в мъртвата си съпруга. Чун осъзна, че трябва да се намеси, обърна се и сграбчи жената за ръката. Едва тогава забеляза, че бебето сред завивките е живо.

— Живо ли е? — в шепота му се долавяше неверие.

— Живо е, ваша светлост. Момче е.

Чун Ху-Ян се вгледа в мъничкото бебе, после извърна глава и отново погледна ТАНГА. Ли Шай Тун не беше забелязал кога е влязла жената. Чун облиза устни, позамисли се и се реши.

— Върви — рече той на сестрата. — И се погрижи за момчето. Ако умре, и с тебе е свършено. Разбра ли ме, жено?

Жената преглътна боязливо, после сведе глава.

— Разбрах, ваша светлост. Ще се грижа добре за него.

Чун се обърна и приближи до ТАНГА.

— ЧИЕ ХСИА? — той коленичи и сведе глава.

Ли Шай Тун вдигна очи — погледът му беше мътен, разфокусиран. Тъгата бе преобразила лицето му почти неузнаваемо.

— ЧИЕ ХСИА, аз...

ТАНГЪТ рязко се надигна отдалечи се от канцлера, без изобщо да му обърне внимание, и се нахвърли върху петимата лекари, които все още чакаха, скупчени в далечния край на стаята.

— Защо не ме извикахте по-рано?

Най-старшият пристъпи напред и се поклони.

— Чувствахме го, ЧИЕ ХСИА.

— ЧУВСТВАХТЕ ГО?! — гневният лай на ТАНГА стресна лекаря. Болката и гневът бяха преобразили Ли Шай Тун. Лицето му пламтеше. После той се наведе, яростно сграбчи човека за рамото и го блъсна назад.

Надвеси се заплашително над него.

— Как умря тя?

Старецът го погледна страхливо от земята, надигна се на колене и унижено сведе глава.

— Възрастта й, ЧИЕ ХСИА... — задъха се той. — Късно е да раждаш на 42 години. А пък и условията тук... Опасни са дори за нормално раждане. Долу в Чун Куо...

— Вие, некадърни касапи! Вие, убийци! Ах, вие...

Гласът на Ли Шай Тун секна. Той се обърна и погледна безпомощно мъртвата — с треперещи ръце, с отворена от смайване уста. Стоя така още миг, замаян от болка, после рязко се сгърчи и се обърна — изведнъж лицето му се бе успокоило, той напълно се владееше.

— Махни ги оттук, Чун Ху-Ян — каза той меко, с поглед, изпълнен с презрение. — Махни ги. Нека бъдат убити.

— ЧИЕ ХСИА?! — Канцлерът се втрещи. Тъгата бе преобразила неговия господар.

Гласът на ТАНГА прерасна в рев.

— Чу ме, господин Чун! Махни ги!

Човекът в краката му закърши ръце.

— ЧИЕ ХСИА! Разбира се, редно е да ни се разреши...

Владетелят изгледа кръвнишки стареца и той млъкна.

После отново вдигна поглед. Срещу него останалите — до един с побелели бради — смирено бяха паднали на колене. Неочаквано и Чун Ху-Ян се присъедини към тях.

— ЧИЕ ХСИА, умолявам ви да ме изслушате. Ако заповядате да убият тези хора, ще бъдат погубени и целите им родове. Позволете им да си изберат достойна смърт. Винете ги за смъртта на Лин Юа, но оставете живи семействата им!

Ли Шай Тун видимо трепна. Гласът му сега бе омекнал, болката го пронизваше.

— Но те убиха жена ми, Чун. Оставиха Лин Юа да умре. Чун докосна пода с чело.

— Зная, ЧИЕ ХСИА. И заради това те ще се радват да умрат. Ала пощадете семействата им, умолявам ви, ЧИЕ ХСИА. Поне това им дължите. Та нали те спасиха сина ви.

— Сина ми?! — сепна се ТАНГЪТ.

— Да, ЧИЕ ХСИА. Имате син. Втори син. Здраво, силно момче.

Ли Шай Тун бе застинал с напрегната гримаса на лицето — упорито се опитваше да възприеме тази последна, неочаквана новина. И после — много бавно — изражението му отново се промени, болката взе да се промъква през маската на спокойствието, разкъса я и мъжът зариди горчиво, стиснал зъби, а сълзите се стичаха по лицето му.

— Върви — рече той най-накрая със слаб глас и махна с ръка. — Нареди каквото искаш, Чун, но върви. Сега трябва да остана насаме с нея.

ЯН

Беше тъмно. Те седяха на ръба на терасата и гледаха към парка. По масите отзад нямаше никакви хора. Вътре, в дъното на ресторанта, мъждукаше една-единствена лампа. Наблизо в сянката четирима келнери стояха подпрени на стената и само чакаха знак. Беше ранна утрин. От далечната зеленина се чуваше младежки смях, — свободен, спонтанен. Нощното небе над тях сякаш беше пълно със звезди — милиони рязко изрязани в кадифената чернилка ярки точки.

— Прекрасно е — обади се Уайът. Погледна надолу, после отново се обърна с лице към другите. — Знаете ли, понякога само като го погледна, и ми иде да се разплача. Не ви ли се е случвало?

Леман се разсмя тихо, почти тъжно и протегна ръка да докосне ръката на своя приятел.

— Знам...

Главата на Уайът отново се килна. Беше пиян. Всички бяха пияни, иначе щяха ли да говорят такива работи. Тези неща човек ги казва или шепнешком, или си ги пази за себе си. И все пак не можеха да не си ги кажат. Сега. Тази вечер. Преди тази близост да се разпадне и отново да поемат всеки в своята посока.

Той се наведе — беше опрял десница на масата, здраво стиснал юмрук.

— Понякога се чувствам вцепенен. Затворен в кутия. Усещам болката вътре в себе си. Нещо неосъществено. НУЖДА. И като погледна звездите, ме хваща яд. Мисля си колко е глупаво, колко е ненужно. Да се опитват да държат всичко под забрана. За какви ни мислят?! За машини?! — Изсмя се. Смях на болка, на учудване от всичко това. — Че не ВИЖДАТ ли какво ни причиняват? Мислите ли, че са слепи за това?!

Последва мърморене — израз на съчувствие и съгласие.

— Те виждат, виждат — каза Бердичев, сякаш просто констатираше факта, и загаси пурата си. Далечните звезди се отразяваха в очилата му.

Уайът го погледна.

— Може и така да е. Но понякога се чудя. Виждате ли, струва ми се, че ни се губи цяло измерение. В моя живот. В твоя, Сорен, и в твоя, Пьотър. В живота на ВСЕКИ. Може би точно онова, което ни прави човеци изобщо — той се наклони застрашително на стола си. — Вече няма място за разрастване — няма вече бели петна по картата...

Леман му отвърна сухо:

— Тъкмо обратното, Едмънд. Няма нищо освен едно бяло петно!

Избухна смях, последва го кратка тишина. Таванът на огромния купол незабележимо се въртеше около илюзорната ос на Полярната звезда.

Хубава нощ беше. Тъкмо се бяха завърнали от Глината — примитивния, неосветен район под пода на Града. Осем дена бяха заедно в този древен подмолен свят на гниеци тухли и диви получовеци. Дни, които бяха белязали всекиго от тях по свой начин. При завръщането си се бяха почувствали добре, но сега настроението им се бе променило. Когато Уайът отново се обади, в гласа му се долавяше истинска горчивина.

— Убиват ни. Всички нас. Бавно. Невъзвратимо. Отвътре. Техният стазис е вид отрова. Разяжда костите отвътре.

Леман се раздвижи неспокойно на стола си. Уайът се обърна, видя го и млъкна. Келнерът — ХАН — бе излязъл от сенките и бе застанал току до тях с поднос в ръка.

— Още ЧА, господа?

Бердичев се извърна рязко, с потъмняло от гняв лице.

— Подслушваше ли?!

— Господине? — лицето на ХАН-а застина в учтива гримаса, но страхът в очите му не убягна от погледа на Уайът.

Бердичев се изправи на крака и се втренчи в келнера. Надвеси се застрашително над него — беше почти с една глава по-висок.

— Чу ме какво ти казах, дърти стоименнико. Подслушваше какво си говорим, нали?

Келнерът сведе глава, ужилен от гнева в гласа на Бердичев.

— Не, почитаеми господине. Нищо не съм чул. Лицето му си оставаше спокойно, ала ръцете му трепереха и купичките върху подноса тракаха.

Уайът стана и хвана леко приятеля си за ръка.

— Сорен, моля те...

Бердичев остана прав още миг, като се зъбеше на келнера — презрението му сякаш течеше в пространството между тях, толкова плътно, че да го пипнеш с ръка. После се извърна и изгледа Уайът. Той пък погледна келнера и кимна:

— Напълни купичките. После ни остави. Запиши всичко на моята сметка.

ХАН-ът се поклони — в очите му просветна благодарност към Уайът, — после бързо напълни купичките.

— Шибани жълтурчета! — смънка Бердичев, когато келнерът-ХАН вече не би могъл да го чуе. Наведе се и надигна купичката си. — Напоследък трябва да внимаваш какво приказваш, Едмънд. Дори и мъничките ХАН-чета имат големи уши.

Уайът го изгледа, после сви рамене.

— Знам ли. Не са чак толкова лоши. Бердичев се изсмя презрително:

— Потайни дребни лайноядчета — това са те — той се взря в зеленината и придърпа коприненото си ПАУ по-плътно около врата си. — По-скоро ще харижа всичките си компании до една на най-върлия си враг, отколкото да сложа ако ще и един-единствен от тия на отговорен пост.

Леман въздъхна и се протегна за купичката си.

— Намирам ги за доста полезни. По техен си начин.

— Да де, за прислужници стават — изсмя се кисело Бердичев, после допи своя ЧА и тропна с купичката по масата. — Ти знаеш ли как ни викат зад гърба? Дългоносковците! Нахалниците му с нахалници! Дългоносковците!

Уайът погледна Леман и двамата се разсмяха. Първият протегна ръка и игриво тупна Бердичев по носа.

— Е, за твоя случай май са прави, а, Сорен?

Бердичев се дръпна назад, после се усмихна опрощаващо.

— Сигурно... — подсмръкна той и се разсмя, после отново стана сериозен. — Може и да е така. Ама проклет да съм, ако оставя тия скапани шибанячета да си правят гаргара с мен, след като ми бъркат в джоба!

— Че това не важи ли за всекиго? — настоя Уайът. Изведнъж се почувства по-малко пиян. — Искам да кажа... Не са само ХАН-овете.

Вземи нашата раса — ХУН МАО. Повечето от нас не правят ли съвсем същото?

— Говори за себе си — Леман се облегна назад. Цялото му поведение бе сдържано, безразлично. — Както и да е, тоя наш свят го управляват ХАН. И това променя всичко. То кара и най-големия тъпанар сред тях да се мисли за ТАНГ.

— Вярно, мамка му! — избърса уста Бердичев. — Всичките до един са нахални копелета, всичките!

Уайът сви рамене — не бяха успели да го убедят, — после взе да мести поглед от единия си приятел към другия. Те бяха по-твърди, по-силни от него. Осъзнаваше го. И все пак у всеки от тях имаше нещо сбъркано — някаква липса на съчувствие, която хвърляше сянка върху природата им, колкото и чудесни хора да бяха и двамата. Беше го забелязал там, долу, сред Глината — бе забелязал, че неща, които ужасяваха него, те приемаха за дреболии.

„Въобразявам си“ — мина през ума му. — „Явно си въобразявам. Все се поставям на нечие друго място. Както одева с келнера. Или пък с онази жена, която срещнах там, долу, в отвратителното омерзение на Глината.“

Потрепера и погледна недокоснатата си купичка. Още я виждаше пред себе си. Виждаше стаята, където я държаха. Мери, така се казваше. Мери...

При тази мисъл му стана студено. Тя беше все още там. Там, в онази стая, където я бе оставил. И кой знае кое безсърдечно копеле щеше да я използва след него; щеше да предпочете да я пребие до безсъзнание, както толкова често я бяха били и преди.

Отново си спомни всичко. Как вдигна лицето ѝ към светлината и проследи с пръсти отока около окото ѝ. Нежно, съзнавайки колко се бои тя от него. Най-накрая бе спал с нея — повече от жалост, отколкото от похот. Ала точно така ли беше? Не беше ли и любопитството една от причините? Тя беше толкова мъничка, ръцете ѝ — толкова тънички, почти нямаше гърди. И все пак беше хубава, странно хубава въпреки всичко. Особено очите ѝ — в тях наистина имаше нещо особено. Вероятно спомен за нещо по-добро от това, в което беше изпаднала.

Сбърка, като я остави там. И все пак — какъв избор имаше? На нея там ѝ беше мястото, на него — тук. В този свят така бе отредено. И

все пак сигурно можеше да направи нещо.

— Какво си се замислил, Едмънд?

Той вдигна очи и срещна погледа на Леман.

— Мислех си за онази жена.

— Жена ли? — Бердичев го изгледа и се разсмя. — Коя бе? Че колко се изредиха от тия пущини...

— Пък и момченце...

— А, как тъй ще забравим момченцата!

Той отмести поглед, неспособен да се засмее заедно с тях. Яд го беше на себе си, че се чувства така. После гневът му внезапно премина в нещо друго, той се обърна и се наведе над масата.

— Я ми кажи, Сорен. Ако можеше да си поискаш нещо — ама едно-единствено нещо, — какво щеше да е то?

Бердичев известно време се взираше в потъмнялата зеленина, после се обърна и го погледна. Стъклата на очилата скриваха очите му.

— Никакви жълти повече!

Леман се разсмя.

— Бива си го желанието, Сорен!

Уайът се обърна към него.

— Ами ти, Пьотър? Този път искам истината. Без увъртане.

Леман се облегна назад и се взря в широката извивка на купола зад тях.

— Ей, онова там — посочи бавно с ръка той. — Тая фалшива небесна картинка над нас. Ще ми се да я превърна в истинска. Само това. Да имаме открито небе над главите си. И да гледаме звездите. А не огромна илюзия, изфабрикувана за малцина. Истинско небе — и то за всекиго.

Бердичев го погледна и кимна сериозно.

— А ти, Едмънд? Какво е единственото, което би си пожелал?

Уайът погледна първо Бердичев, а после и Леман.

— Какво ще искам аз ли?

Той вдигна недокоснатата си купичка ЧА и я обхвана с ръце. После бавно я обърна и изля течността върху масата.

— Ей! — Бердичев рязко отскочи назад. И двамата с Леман се втренчиха в Уайът, смаяни от внезапно втвърдените му черти и толкова несвойствената за него грубост на жеста.

— Промяна! — натъртено изрече Уайът. — Това искам. Промяна.
Над всичко. Дори над собствения ми живот.

ЧАСТ I: ПРОЛЕТТА НА 2196 Г. ПРОЛЕТЕН ДЕН НА РЪБА НА СВЕТА

*„Пролетен ден на ръба на света,
по ръба на света отново се плъзва денят.
Плаче скорец, сякаш неговите сълзи
са онова, що мокри най-високия цвят на
дървото.“*

Ли Шан-Йин,
„Изгнание“ IX в. сл.Хр.

ГЛАВА I

ОГЪН И ЛЕД

Пламъците танцуваха в чашата. Отвъд, зад сиянието на голия огън, по лицето на мъжа се изписа напрегната усмивка.

— Още малко остана — обади се той и се приближи до яростно трепкащата светлина. Имаше нежни, почти женствени източни черти, малък, добре оформен нос и големи тъмни очи, които поглъщаха и задържаха огъня в себе си. Черната му като въглен коса беше сплетена на плитчица и свита в стегнато кокче на тила. Беше облечен в бяло, цвета на траура — проста роба, която висеше свободно около дребното му тяло.

От планините повя топъл вятър и раздуха огъня. Въглените засияха ярко. Пепел и сажди се вдигнаха във въздуха и закръжиха. После вятърът замря и сенките се успокоиха.

— Големи усилия са положили, Као Джиян.

Другият мъж излезе от тъмнината с разтворени, празни ръце и погледна първия през пламъците. Беше много по-едър, със закръглени плещи, як и мускулест. Едрата му кокалеста глава беше обръсната наскоро, а бялата роба се бе опънала по тялото му. Името му беше Чен, а лицето му — безизразно и неподдаващо се на описание — като лицата на хиляди поколения селяни ХАН.

Джиян за миг се вгледа внимателно в другаря си.

— Силни мъже са — кимна той. — Вложили са много в нас. И очакват много за отплата.

— Разбирам — Чен се загледа надолу, към огряната от луната долина край Града. После неочаквано се разсмя.

— Какво има? — Джиян присви очи.

— Виж! — Чен посочи надясно. — Ей там! Там, горе, където планините почти докосват небето!

Джиян погледна. Тънки нишки перести облаци засенчваха кръглата пълна луна, посребрени от ярката ѝ светлина. Небето зад нея беше наситено синьо-черно.

— Е?

Чен отново се обърна към него. Очите му блестяха, озарени от огъня.

— Красиво е, не мислиш ли? Лунната светлина оцветява планинските върхове в бяло!

Джиян потръпна, после се вгледа в далечните върхове зад едрият мъж.

— Лед.

— Какво? Искаш да кажеш, че е пластмаса?

Джиян поклати глава.

— Не. Не ти говоря за онова, от което е направен Градът. Истински лед. Замръзнала вода. Като ЧУН ЦУ, дето си го слагат в питиетата.

Чен се извърна и отново се загледа в планините. Широкото му лице се смръщи.

После рязко отмести очи, сякаш самата мисъл го тревожеше.

Тъй и трябва да бъде — помисли си Джиян, докато усещаше собственото си безпокойство. Наркотиците, които беше взел, караха всичко да му изглежда познато — осигуряваха му фалшиви спомени за неща като студ, облаци и лунна светлина — и все пак под повърхностното спокойствие на ума тялото продължаваше да се страхува.

Край бузата му въздухът внезапно се размърда, изведнъж един кичур от косата му подхвъркна. Огънят в краката му отново припламна, раздухан от внезапния повей. Вятър — помисли си Джиян. Странно бе дори, че се сети за думата. Наведе се, вдигна една цепеница от купчината, заобръща я в ръката си, усети тежестта ѝ. После я завъртя обратно и се вгледа в причудливите кръгове на разреза. Странно. Всичко беше толкова странно тук, навън, извън Града. Толкова непредвидимо. Всичко — толкова грубо и стъкмено. Толкова неочаквано, макар и да му се струваше познато.

Чен се приближи и застана до него.

— Колко остана?

Джиян се вгледа в дракон-таймера, имплантиран отгоре на китката му:

— Четири минути.

Видя как Чен се обърна — сякаш за стотен път, — погледна Града и очите му се разшириха, като че ли се опитваха да го поберат

целия.

Градът. Той изпълваше огромната северна равнина на Европа. Оттам, където бяха застанали — в подножието на Алпите, — той се простираше на 1500 ЛИ на север и достигаше до мразовитите води на Балтика, а на запад огромната му стена се издигаше над Атлантика по дължината на всичките 3000 ЛИ на бреговата му линия — от нос Сен Винсент на юг до Кристиансунд в свирепия север. Походът му продължаваше на юг, под обширните планински райони на швейцарските пуцинаци — опасваше Средиземноморието като гигантска порцеланова купа. Само на изток се разрастваше неестествено в разкривена линия, простираща се от Данциг на север до Одеса на юг. Оттам започваха плантацията — обширно море от зеленина, ширнало се в сърцето на Алпите.

— Странно, нали? Да си навън. Сякаш е истинско.

Чен не отговори. Джиян погледна край него и забеляза как тъмните стръмни склонове на планината обграждаха гигантския плосък бял връх като на стрела. Приличаше на огромна стена — бент, висок две ЛИ, който преграждаше долината. Повърхността му блестеше меко като перла, осветена отвътре. Чиен — това беше то. Град и стена. В майчиния му език една и съща дума означаваше и двете. Не че не познаваше майчиния си език.

Обърна глава и отново погледна Чен. Храбрият Чен. Чен, на когото му липсваше всякакво въображение. Безизразното му лице, кръгло като паница, бичият му врат, здрав като обкръжаващите ги скали. Щом го погледна, Джиян отхвърли предишното си подценяващо мнение. В края на краищата Чен бе КУАЙ — обучен убиец, — а на КУАЙ можеше да се разчита безрезервно. Джиян се усмихна на себе си. Да, Чен си беше много свестен. Добре е точно такъв човек да ти пази гърба.

— Готов ли си? — попита той.

Чен отново отмести очи към него — погледът му беше твърд, решителен.

— Знам какво да правя.

— Добре.

Джиян погледна в чашата си. Малките езичета на пламъка, виещи се като змии в мрака на виното — мимолетни следи върху твърдата прозрачна извивка. Той метна чашата в огъня и се взря в

самите пламъци — за първи път осъзна колко са нетрайни; в момента, в който се опиташ да задържиш образа им чист в съзнанието си, той се изплъзва и остава само най-смъртно впечатление. Сигурно точно така ни виждат и боговете — помисли си той. — Просто следи, чието съществуване е твърде кратко, за да спираш поглед върху тях.

Чашата пукна и се пръсна с остър трясък. Джиян потръпна и вдигна поглед — бе доловил ниското боботене на приближаващата машина.

— Идват — обади се Чен с непроницаемо лице.

Джиян погледна КУАЙ-я и кимна. После и двамата убийци закопчаха робите около вратовете си и тръгнаха към хеликоптера.

* * *

— Пропускът ви, сър?

Пи Чиен, Трети секретар на Младши министър Ян, погледна нагоре към камерата и забеляза бавното, гладко движение по релсите над главата си — тумбестите кухи езици на обективите стърчаха от устите на стилизирани дракони. Той се наведе ниско, измъкна картата от халата си и я пхна в процепа. Прилепи лице към вдлъбнатината на стената и отвори лявото си око срещу обектива на камерата. После се дръпна и се огледа.

Никога преди не беше идвал в Имперския солариум. Дори и като магистрат на района, отговорен за живота на 20 000 обитатели на неговия етаж, общественото му положение не му позволяваше да влезе в подобно място. Сега обаче, като Трети секретар на Ян Лай, му бе разрешено да впише името си в списъка. Но списъкът си беше списък — като всички други по света. Безкраен. Няколко повишения и още много години ще трябва да минат, преди да може да се намери вътре само за да си прави кефа.

Външната врата се плъзна встрани и той тръгна да влиза.

Въоръжен страж му прегради пътя и посочи с пушката си, че Пи Чиен трябва да влезе в преддверието вляво. Пи Чиен с поклон се подчини. Вътре пред огромен яркоцветен гоблен, покриващ цялата задна стена, зад бюро седеше чиновник. Човекът се взря в екрана пред себе си, после вдигна поглед и се усмихна.

— Добър вечер, Трети секретар Пи. Аз съм Първи стюард Хуон. Бихте ли ми съобщили целта на визитата си?

Пи Чиен уважително сведе глава.

— Приветствам ви, Първи стюард Хуон. Имам да предам само едно банално съобщение. За негова ведра светлост Младши министър Ян Лай. Десет хиляди извинения, задето така ви се натрапих. Съобщението далеч не е спешно.

Той вдигна очи и протегна почти прозрачната карта за съобщения, за да я огледа стюардът. И двамата знаеха, че това е извънредно важно.

— Простете ми, Трети секретар Пи, не бихте ли могли да ми го предадете?

Пи Чиен отново сведе глава.

— Най-дълбоки извинения, Първи стюард Хуон. Нищо не би ме направило толкова доволен както това, да ви се подчиня, но се боя, че е невъзможно. Бе ми наредено да предам съобщението, колкото и маловажно да е то, единствено и само в ръцете на преславния Младши министър.

Стюард Хуон се изправи, заобиколи бюрото си и застана до Пи Чиен.

— Разбирам, Трети секретар Пи. Ние не сме нищо друго освен ръце на своя господар, нали? — той отново се усмихна, сега вече самата любезност. — Ако бихте били така любезен да ми разрешите, ще информирам Младшия министър.

Пи Чиен се поклони, жегнат от разочарование. Значи нямаше да го пуснат вътре?

— Моля ви, последвайте ме, Трети секретар — каза стюардът с лек поклон — едва кимна, както подобаваше на общественото му положение в сравнение с това на Пи. — Младши министър Ян в момента разговаря със самия Министър и може би не бихме могли да го обезпокоим веднага. Както и да е, ще наредя прислужницата да ви сервира Ча, докато чакате.

Пи Чиен отново се поклони, зарадван от оказваната му любезност. Последва чиновника навън, по широк коридор с висок таван, по чиито стени от край до край висяха големи пейзажни картини ШАНШУИ — изобразяваха скалисти върхове и прекрасни залесени долини.

Коридорът зави и той мярна за миг друг, по-пищно украсен коридор, изпълнен с бронзови статуи на богове и дракони, а в края му — огромна, ярко осветена стая: самия солариум. Най-накрая стигнаха малка, ала също богато украсена стаичка, цялата в пъстри гоблени.

Първи стюард Хуон се извърна към него и се усмихна — знак, че би трябвало да влезе и да седне.

— Моля, уверявам ви, че няма да ви бавя повече от необходимото, Трети секретар. Междувременно прислужницата ще се погрижи за вас по всички възможни начини — той се поклони и изчезна.

От страничната врата почти веднага влезе момиче. Бе облечено с изкуствена синя роба, изпъстрена с мънички жълти слънчогледи. Усмихна се и постави поднос на ниската масичка до Пи Чиен, после коленичи и му се поклони ниско. Изправи се, наля ЧА и му подаде чашата, извърнала поглед встрани. Той пое чашата и огледа добре момичето. Хубавелка си беше — кожата ѝ бе почти бяла, красивата ѝ тъмна коса бе прихваната с жълти и сини копринени панделки. Погледна стъпалата ѝ и със задоволство отбеляза колко са мънички.

— Бихте ли искали и още нещо, сър?

Той се наведе и внимателно отметна косата от врата ѝ. Точно както си мислеше — видя малкия кръгъл знак отляво на врата ѝ, близо до ключицата. Главно G с едно по-малко S вътре — буквите бяха латински, ала стилът, почеркът на тънката четка — чист ХАН. Тя беше ДЖЕН СИН. Изкуствена.

Той се поколеба — не знаеше колко време ще чака Младшия министър, нито пък познаваше тукашния етикет. После си спомни думите на Първи стюард Хуон: „Прислужницата ще се погрижи за вас по всички възможни начини.“ Събра кураж и нареди на момичето да затвори вратата.

Когато тя отново се обърна към него, ѝ махна да се приближи. После я накара да коленичи, разтвори халата си отпред и дръпна главата ѝ към разголението си скут.

— Хайде, момиче. Погрижи се за мен.

* * *

Тримата мъже в хеликоптера носеха маски и мълчаха, но дори и така Као Джиян разпозна, че са ХУН МАО — бели — по киселата, млечна миризма на потта им. Изненада се. Собствените му предположения го водеха в съвсем различна посока. Но веднага щом хеликоптерът се приземи на покрива на Града, той добави тази нова подробност към онова, което вече знаеше.

Вратата изсъска и се отвори. Той бързо се промъкна навън, следван от Чен. Куполът на Имперския солариум бе точно пред тях, на разстояние не повече от една ЛИ — 500 метра: огромно полукълбопришка, осветено отвътре. Половин ЛИ по-нататък бе шахтата за поддръжка. Дватама убийци побягнаха редом в мълчание — знаеха, че ако другите не са си свършили работата както трябва, все едно че са мъртви.

Но всичко щеше да е наред. Джиян го усещаше. С всяка крачка ставаше все по-сигурен. Започваше да вижда връзките между отделните събития, дори започваше да гадае имената и мотивите.

Имаше хора, които плащаха добре, за да знаят подобни неща. И може би биха дали амнистия на тези, които са просто оръдия в ръцете на други хора.

Щом приближиха купола, Джиян забави ход и се огледа. Сега луната бе много ниско, точно отдясно над тях. Осветени от нея изглеждаше, че сякаш тичат по повърхността на гигантски ледник.

— Завий наляво — прошепна той на Чен. Но нямаше нужда. Чен вече заобикаляше купола на път към шахтата. Негова работа беше да я варди, докато Джиян си върши работата.

Джиян спря и погледна дракона на китката си. Времето сега решаваше всичко. Имаше четири минути, за да се изкатери по външната стена, после — по три минути на парче, за да постави и заложи и четирите заряда. Оставаха девет минути, за да се вмъкне в шахтата и да избяга. Ако всичко потръгнеше добре, щеше да е лесно.

АКО ВСИЧКО ПОТРЪГНЕСHE ДОБРЕ. Джиян пое дълбоко въздух и се стегна.

Коленичи и бръкна зад себе си. Лекият товар бе закрепен на гърба му с четири щипки. Пръстите му внимателно освободиха щипките и откопчаха увития в плат пакет. Внимателно го постави в скута си и с предпазливи, добре тренирани движения разгъна тънките гънки на плата.

Четирите обръча, големи колкото чинии, бяха свързани здраво с жица, дебела колкото косъм. На цвят бяха матово бронзови, без никакви следи освен на едно място — сякаш дебелите колкото пръст корди се съединяваха една с друга като змии, поглъщащи опашките си. Бързо и внимателно той развърза възлите и раздели обръчите на две купчини върху бедрата си. Бяха топли на пипане, сякаш бяха живи. С леко трепване надяна двата на лявата си ръка и внимателно ги нагласи на рамото си. После направи същото и с другите два — на дясното рамо.

Пое дълбоко дъх и отново се изправи. Чен не се виждаше — беше зад купола. Джиян бързо притича към основата на постройката, подпря се на стената и успокои дишането си. Извади котките от левия джоб на гърдите си и ги отвори с щракане. Раздели ги и ги закопча за ръцете си, възхитен от острите им като бръснач ръбове. После се заизкачва.

* * *

Лу Кан, син на Лу Чун-И и Министър на Декрета, се облегна назад в креслото и огледа поред наобиколилите го в кръг мъже. Гънките на неговото розово ПАУ висяха свободно край тялото му, а плътта му с цвят на маслина блестеше влажно на силната светлина. Лицето му бе силно, ала някак си грозно; очите му бяха твърде големи, носът му — твърде широк, ушите му — твърде увиснали. И все пак, когато се усмихнеше, лицата на дузината мъже, насядали около него, връщаха усмивката му като огледало. Точно сега обаче всички те мълчаливо сезираха в него — съзнаваха, че господарят им е ядосан.

— Говорите за настаняване, Шу Шан, но в Декрета всичко това е съвсем ясно. Ние не сме тук да тълкуваме, а да го прилагаме. Правим каквото ни се нареди, нали така?

Вляво от Лу Кан Шу Шан сведе раболепно глава. За миг задържа поглед върху него, изгаряйки от срам. Министър Лу подсмръкна и отново заговори:

— Същия този следобед при мен дойдоха двама бизнесмени — Леман и Бердичев. По време на аудиенцията си говорихме за какво ли не, но накрая те ми представиха нещо, което нарекоха „ултиматум“ —

Лу Кан огледа строго обкръжилите го Младши министри. — Казаха, че определени групировки вече губели търпение. ХСИЕН ШЕН Леман дори има нахалството да твърди, че сме ги подлагали на ненужно протакане. Каза, че нашите чиновници се престаравали при прилагане на нормите на Декрета.

Насядалите наоколо мъже си размениха погледи. Никой от тях не бе пропуснал да забележи, че министърът използва думата ХСИЕН ШЕН — просто ГОСПОДИН Леман, даже не и обичайното ШИ — „почитаемият господин“, когато етикетът изискваше да се използва пълната му титла — Низш секретар. Това беше умишлена обида.

Лу Кан се изсмя остро, после гневно кимна с глава.

— Що за нахалници! Имат пари и затова си мислят, че стоят над закона! — на лицето му се изписа отвращение. — ХСИН ФА ЦАП!

Този път някои от мъжете се засмяха под мустак. Други не разбраха последните думи и погледнаха към смеещите си, за да се ориентират, после се усмихнаха сковано, сякаш бяха оценили шегата донякъде.

Лу Кан отново подсмръкна и пак се облегна леко назад.

— Извинявайте, забравих. Тук не сме само ЧИН ЦУ, нали?

Министърът се огледа. ХСИН ФА ЦАП — парвенюта. ЧУН ЦУ — благородници. Тези думи бяха на КУАН ХУА — на езика мандарин. Но не всички от наобиколилите го владееха този език. Повече от половината мъже тук се бяха изкатерили по обществената стълбица, след като бяха изучили петте класически конфуциански труда и бяха минали през система от изпити. Не ги презираше за това — напротив, гордеше се, че издига на постове хората не с връзки, а заради дадените им от природата способности. Както и да е, но понякога се получаваше неловко. Той прикова погледа си в Шу Шан.

— Стига вече за това, Шу Шан. Знаеш как се чувствам. Повече няма да говорим за настаняване. Нито пък някога ще видя тези хора още веднъж.

Шу Шан сведе глава, после срещна погледа на господаря си, благодарен за втората възможност, която му се даваше. Бе очаквал по-малко.

Лу Кан се усмихна и отмести поглед — цялата му осанка се промени, той се отпусна. Имаше репутацията на скрупулъзно справедлив човек, безупречно честен и неподкупен. Но това не

означаваше, че го харесваха. Назначаването му преди три години бе изненадало някои, които смятаха семейните връзки на даден човек за по-важно качество от честността или кадърността. Въпреки всичко Лу Кан се бе оказал добър избор за министър, отговорен за прилагането на Декрета.

Докато подчинените му си говореха помежду си, Лу Кан се бе облегал назад и размишляваше над по-раншните събития от деня. Не го изненадваше това, че има хора, които искат да подкопаят постановленията на Декрета. Така си беше от цели 114 години насам, откакто този документ съществуваше. Онова, което го безпокоеше повече, бе растящото нахалство на онези, които си мислеха, че знаят всичко най-добре и това им дава правото да променят съществуващия ред. Тези ХУН МАО нямаха чувство за мярка. Никакво чувство за ЛИ. За УМЕСТНОСТ.

Проблемът всъщност беше расов. Културен. Макар да бе изминал повече от век от основаването на Чун Кус и Триумфа на културата ХАН, за хората от европейско потекло — ХУН МАО, или „червенкосите“, както ги наричаха всички — светогледът на ХАН все още изглеждаше неестествен; в най-добрия случай върху по-грубия им, по-нестабилен темперамент бе присаждана повърхностна изтънченост. 3000 години цивилизация — това беше наследството на ХАН. Какво можеха да направят срещу него тия чужденци с големите си носове?! Шест века хаос и лоша дисциплина. Войни и пак войни и накрая — пълно поражение. Поражение от такъв мащаб, че караше предишните им войни да изглеждат като оазиси на спокойствието. Не, те можеха да изглеждат като ХАН — да се обличат, да говорят, да се държат като ХАН, — но под всичко това си оставаха варвари. Неоконфуцианството бе вкоренено съвсем плитко в неплодородната почва на тяхната природа. В сърцата си те продължаваха да си бъдат същата себична, материалистична, индивидуалистична порода, каквато са си били винаги; главната им мотивация бе алчността, а не дългът. Толкова ли е изненадващо тогава, че хора като Леман и Бердичев не успяваха да проумеят колко необходим е Декретът?

Промяна — това искаха. Промяна на всяка цена. И тъй като Декретът за технологичен контрол бе главният начин на Седемте за предотвратяване на промяната, всеки път някой се опитваше да подкопае точно Декрета. Лу Кан се облегна и се втренчи високо над

главата си в покрива на купола. Двете големи арки на солариума се срещаха в огромен кръгъл плафон, разполовен от змиеобразно 8 на две части — бяла и черна. ИН и ЯН, помисли си той. Равновесие. Тия западняци никога не можеха да го проумеят. Наистина не. Не така, че да се просмуче и в костите им. На тях все още им изглежда като някаква езотерична игра, а не като самия живот както на нас. Промяната — празноглавата гонитба на новото — бе истинският враг на цивилизацията.

Той въздъхна, облегна се надясно и се вслуша — и веднага се превърна в център на разговора.

„Свестни хора са — помисли си той, докато гледаше лицата им. — ХАН — всички до един. Хора, на които бих могъл да поверя дори живота си.“

Прислугата сновеше между тях — неми полуидиоти, които разнасяха подноси с Ча и хапки. Евнуси марка ДЖЕН СИН, получовеци в много повече от един смисъл. И все пак те бяха по за предпочитане пред подобните на Леман и Бердичев.

Сега говореше Ян Лай — думите, изричани с теноровия му глас, по странен начин отразяваха мислите на Лу Кан.

— Това е болест, плъпнала по цялото ново поколение. Нещата са се променили, казвам ви. Те не са като бащите си — солидни хора, на които може да се разчита. Не, те са невъзпитани грубияни, всички до един. И си мислят, че могат да си купят промяна.

Лу Кан протегна бичия си врат и кимна.

— Липсва им уважение — обади се той.

Разнесе се одобрително мърморене. Ян Лай се поклони, после му отговори:

— Вярно е, господарю. Но нали те не са ХАН. Никога не биха могли да бъдат ЧУН ЦУ. Те нямат ценности. А и вижте ги как се обличат!

Лу Кан се усмихна и отново седна. Макар и още да нямаше четиридесет, вече бе започнал леко да оплешивява. Бе наследил външността на баща си — набито тяло, започнало отсега да пълнее в кръста и в раменете — и също като баща си никога не намираше време за гимнастика. Усмихна се — знаеше как им изглежда. „Не съм суетен — помисли си той. — Всъщност, ако бях, бих лъгал себе си. И все пак ме уважават.“

Не, не беше външният облик това, по което трябваше да се преценява даден човек, а по вътрешните му качества; качества, които ръководеха всяко негово действие. Баща му, Лу Чун-И, бе роден прост човек и въпреки това се бе оказал достоен и бе назначен от Ли Шай Тун за министър през първите години от неговото царуване. Преди това Лу Кан бе получил най-високото възможно образование и още от ранно детство се бе научил как се служи. Сега той на свой ред беше Министърът на ТАНГА. Отново се огледа доволно. Не, тук нямаше и един човек, който да не го признава за свой господар.

— Тия ХУН МАО имат нужда от един хубав урок — каза той и си взе една хапка със скарида от подноса върху най-близката табуретка. Глътна я, усети сладкия пикантен сос ХОЙСИН върху езика си и одобрително се оригна. — Урок по добро държание.

* * *

Джиян висеше на стената на купола като малка черна буболечка. Вече бе поставил три от обръчите. Оставаше му само да сложи и последния заряд.

Там, където се бе закрепил — едната му ръка бе вкопчена в опънатата кожа на купола, — наклонът беше относително малък. Можеше да погледне над заобления му връх и да види далечните, облени в лунна светлина върхари. Беше прекрасна нощ. Бистра като стъкло. Над него звездите сияеха като излъскани скъпоценни камъни на фона на чернотата. Толкова много звезди. Безкрайна чернота.

Погледна надолу. „Съсредоточи се — каза си той. — Нямах време да зяпаш звездите.“ И въпреки това им хвърли последен поглед. После бързо и сръчно постави и закрепил обръча — залепи го о стената на четири места. Подръпна го внимателно, но силно.

Там, където дръпна, обръчът се разпадна — тънката нишка съединяваше главата и опашката му. Също като тънкия като тел змийски език, помисли си той. В цялата си дължина беше колкото малкия му пръст. Вече бе започнал да се навива обратно. След това краищата щяха отново да се съединят и обръчът щеше да изпрати сигнал. Когато и четирите станеха готови, щяха да избухнат

едновременно в единствен, унищожителен, хармоничен акорд. И после...

Бавно, внимателно той заотстъпва надолу по все по-стръмната стена на купола. Както и всичко останало в Града, кожата му бе направена от свръхпластмаса — от „лед“. Нормален заряд би одраскал здравата като стомана, огнеустойчива кожа едва-едва, но тези щяха да я прегризат още преди да избухнат.

Тъкмо бе стигнал мястото, където куполът рязко се спускаше надолу, когато чу някакъв звук под себе си и спря. Бавно извърна глава — едва се осмеляваше да диша. Кой, в името на всички богове...?

Силуетът беше точно под него и се взираше нагоре. Щом Джиян обърна лице, ярък лъч светлина го удари в очите.

— Ей, ти! Какво правиш там?!

Джиян, заслепен за миг, отмести поглед, после отново погледна към мъжа и видя, че Чен се прокрадва зад гърба му.

Мъжът го усети и се обърна рязко. Чен измъкна ножа си. Мъжът замахна с прожектора и отби удара. Ножът на Чен изтрополи по покрива.

За миг двамата втренчиха погледи един в друг, после Чен започна да обикаля около новодошлия с предпазливи стъпки. Направи лъжливо движение и другият се дръпна. После падна на колене и заопипва за ножа си сред сенките в основата на купола.

Човекът погледна прожектора, чудейки се дали да не го използва като оръжие и да се нахвърли върху Чен. После се въртна и затича надясно — на слабата светлина се виждаше друга шахта.

— ПИЕН ХУА! — изруга тихичко Джиян. Откачи „котките“, падна от височина пет метра и се претърколи. Изправи се и се огледа.

Веднага съзря Чен вдясно — тичаше подир непознатия. Но човекът вече се спускаше в шахтата.

— Мамка му! — кресна той отчаяно, докато трескаво се опитваше да откопчае „котките“ от ръцете си. — Мамка му! Мамка му! Мамка му! — Ако това копеле задействаше алармата, отиваха си и двамата.

Вдигна поглед тъкмо навреме, за да види как и Чен изчезва надолу в шахтата.

— Бързо, Чен! — нервно измърмори той, сгъна „котките“ и ги мушна в джоба си. Обърна се назад и погледна стръмния наклон на

купола, после се взря в дракон-таймера на китката си. Шест минути. Само толкова оставаха. Ами ако Чен не успее?

Преглътна сухо и се втурна към втората шахта. Сърцето му блъскаше като лудо.

— Мамка му! — продължаваше да си повтаря. — Мамка му! Мамка му!

Беше едва на 20 ЧИ от нея, когато от шахтата се измъкна някаква фигура и се обърна с лице към него.

— Ай-йя! — той рязко спря, задъхан от страх, но беше Чен. Обученият КУАИ вдигна поглед — светлината осветяваше отдолу нагоре широкото му лице и гърдите. Дъхът му се кълбеше в хладния въздух.

— Къде е?! — изсъска нервно Джиян и отново се втурна напред. — О, богове! Не си го пуснал да избяга, нали?

Чен протегна ръка надолу и издърпа мъжа за косата.

— Мъртъв е — каза той с равен глас и пусна обратно трупа. — Нямаше друг начин. Тъкмо се опитваше да отвори едно сигнално табло, когато го настигнах. Сега трябва да намерим къде да го скрием.

Джиян потръпна от облекчение.

— Слава на боговете — той се обърна и погледна купола. — Давай да се махаме. Преди да е гръмнал.

— Да — лека иронична усмивка огря широкото безизразно лице на Чен. — Останалото ще е леко. Също като бамбуковата дръжка на копието.

* * *

Прислужницата си бе отишла. Пи Чиен седеше сам в стаята. Отдавна бе изпил своя Ча. Сега съзерцаваше 1500-годишния портрет на Хсяо Вен Ти, окачен над вратата. Беше знаменитата картина на Йен Ли Пън от свитъка „Портрети на императори“ — владетелят бе обкръжен от своите министри.

Всеки ученик познаваше историята на Вен Ти, първия от великите императори. Преди повече от 23 века точно той бе създал концепцията на Чун Куо; изцяло бе възприел конфуцианските добродетели, бе успял да превърне своята обширна, ала разпокъсана

земя, населена от постоянно воюващи народи, в единна Държава, управлявана от строги, но справедливи принципи. Именно Вен Ти за първи път бе назначил в правителството си хора с неблагороден произход. Той бе променил грубите закони и обичаи на предшествениците си така, че никой в Средното Царство да не гладува и да не страда поради сурова несправедливост. Премахването на глада, пенсиите, забраната на наказанията чрез мъчение — всичко това бе дело на Вен Ти. Той бе намалил данъците и бе съкратил огромните разходи за имперската показност. Бе изисквал справедлива критика от своите министри и се бе старал да подобри положението на народа ХАН. Под управлението му Чун Куо процъфтявало, а населението се увеличавало.

Столетия по-късно манджурският император Кан Хси бе създал огромната си империя върху основата на принципите на Вен Ти, а още по-късно, когато Седемте бяха отхвърлили игото на тиранина Цяо Чун, те също бяха приели принципите на царуването на Вен Ти и го бяха провъзгласили за първия праотец на Чун Куо. Сега портретът на Вен Ти висеше навсякъде в Града, в хиляди формати и варианти. Тази картина обаче бе особено изящна — свършена репродукция на оригинала на Йен Ли Пън. Пи Чиен стана и доближи картината — спомняше си как той и баща му бяха застанали под друго копие на портрета и баща му му бе разказал как са намерили свитъка.

Векове наред свитъкът „Портрети на императори“ бил съхраняван в един музей в древния град Бостън заедно с много други предмети, по право принадлежащи на ХАН. Когато най-накрая Американската империя рухнала, много от тях били изгубени. Голяма част от старите съкровища на ХАН били унищожени от злоба, но някои били укрити. Минали години. После, по времето, когато ХАН строели своя Град върху старата Америка, из целия континент били изпратени обучени отряди, за да търсят старите съкровища. Били намерени много малко наистина ценни неща, докато в едно старо, рушащо се здание на брега, наричан някога Калифорния, била открита проста картонена кутия — и в нея бил свитъкът. Той бил забележително добре запазен, като се имат предвид условията, но въпреки това четири от оригиналните 13 портрета били загубени. За щастие портретът на Хсяо Вен Ти бил сред онези, по които нямало и една драскотина.

Обърна се и се върна отново там, където седеше. Още секунда-две той съзерцава картината, като се наслаждаваше на дълбоката простота на рисунька, после се наведе напред към звънеца. Тъкмо щеше да вдигне малкото дървено чукче и да позвъни за още ЧА, когато вратата се отвори и в стаята забързано влезе Ян Лай.

Пи Чиен се изправи и ниско се поклони.

— Е, Пи Чиен? — излая нетърпеливо Ян Лай. — Какво има?

По лицето му личеше, че далеч не е доволен от натрапничеството на своя Трети секретар.

Пи Чиен продължаваше да стои наведен, протегнал картата пред себе си.

— Спешно съобщение за вас, ваша светлост. Бе ми наредено да ви го предам веднага.

— Дай го тук! — раздражено каза Ян Лай.

Пи Чиен пристъпи напред и протегна картата. Ян Лай се взря в нея за момент, после се обърна. Пи Чиен извърна очи нагоре и видя как той набира личния си код в полето за инструкции и поставя палеца си върху „получаване“.

Ян Лай мълча за миг, после въздъхна. Когато отново се обърна към Пи Чиен, лицето му бе пепеляво. Един миг устните му мърдаха беззвучно, след това, без да каже дума, се втурна навън от стаята, а копринената му пелерина изплющя подире му.

Пи Чиен вдигна учудено глава. За миг остана неподвижен, сякаш беше пуснал корени. После се втурна към вратата и провря глава в коридора.

Коридорът беше празен. Ян Лай не се виждаше никакъв.

Погледна отново вътре в стаята. Картата бе там, на пода. Той прекоси помещението и я вдигна, после я разгледа внимателно. Единствено палецът на Ян Лай, поставен върху „пуск“, можеше да активира повърхността ѝ, по друг начин не можеше да се прочете, но въпреки това можеше да се окаже интересно да я запази.

Пи Чиен се поколеба — не знаеше какво да стори. Ян Лай не го бе отпратил официално, но пък той беше изпълнил дълга си — бе доставил съобщението. В такъв случай да си тръгне би било съвсем уместно. Той отиде до вратата и отново надникна навън. Коридорът все още беше празен. Внимателно, осъзнавайки, че отвсякъде го следят камери, той пристъпи навън и притвори вратата зад себе си. После се

стегна и като се опитваше да не обръща внимание на все по-силно обземащото го чувство, че върши нещо нередно, тръгна обратно към входа.

* * *

Отпред настана раздвижване. Чен се сви в тесния кръг на хоризонталната шахта съвсем неподвижно и се вслуша. До него, напрегнат, чакаше Джиян — дишането му приличаше на тихото съскане на машина.

Чен се обърна и му се усмихна окуражително. На мътната светлина отгоре лицето на Джиян изглеждаше по-изпитано от обикновено, бузите му — много по-хлътнали. Розовата светлина го караше да изглежда почти демоничен, а в студените му черни очи се отразяваха две малки червени точки. На Чен му идеше да прихне, като го погледна. Какви нежни черти имаше само; какви мънички, добре оформени уши! Колко ли се е радвала майка му на тези уши — отдавна, когато Джиян все още е имал майка.

Отмести поглед — тази мисъл го отрезви. Точно затова сме тук — осъзна той — и чакаме и знаем, че движението и шумът ще спрат. Ако имаше кого да обичаме, никога нямаше да се забъркаме в това. Тук сме, защото си нямаме никого. Нищо не ни свързва с този свят.

Чен запази тези си мисли за себе си; като добър КУАЙ се бе научил да се прави на тъп. И това, като всичко друго, си беше оръжие. Бяха го научили да позволява на враговете си да го подценяват и винаги да си има нещо в запас. И най-накрая — да не си създава никакви приятели.

Шумът отпред затихна. Изчака за по-сигурно, после отново започна да се придвижва към изходния тунел, опипвайки стената с дясната си ръка. Усещаше как Джиян го следва плътно, с мълчаливо доверие.

* * *

Министър Лу се протегна на стола й опъна крака. Беше почти време за лягане, но първо щеше да се топне в басейна и да се поохлади. Щом се изправи, заместниците му мигом станаха на крака. Той им направи знак отново да седнат.

— Моля ви, господа, не прекъсвайте разговора си заради мен.

Мина между тях, приемайки поклоните им, после слезе по трите стъпала, заобиколи лакирания параван и вече бе в другата част на купола. Тук имаше миниатюрен басейн — след горещината в солариума хладните му, дълбоки до гърдите води действаха освежително. От трите страни бе обкръжен с храстчета и малки дървета в саксийки, а от тавана висеше изящна продълговата клетка, в която пееха дузина птички.

Щом застана на ръба на басейнчето, двама прислужници се втурнаха да му помогнат да се съблече, после застанаха отстрани с почително сведени глави и с дрехите му в ръце, а той се отпусна във водата.

Беше само от няколко мига във водата, когато чу шляпането на приближаващи крака. Беше Лао Джен.

— Мога ли да ви направя компания, ваша светлост?

Лу Кан се усмихна:

— Разбира се. Влизай, Джен.

Лао Джен бе с него най-отдавна и беше най-довереният му съветник. Освен това имаше доста връзки — дочуваше много неща, които иначе биха минали покрай ушите на министъра. Жена му произхождаше от едно от най-важните низши семейства и току му подхвърляше по някоя сочна височайша клюка. Той пък ги предаваше на четири очи на Лу Кан.

Лао Джен хвърли своето ПАУ и слезе по стълбите във водата. За миг двамата плуваха отпуснато един срещу друг. После Лу Кан се усмихна.

— Е, какво ново, Джен? Със сигурност имаш какво да ми кажеш.

— Е... — започна Джен тихичко, така че да стига само до ушите на министъра. — Като че ли тази днешната работа с Леман е само мъничка част от всичко. Нашите приятели дисперсионистите тъкмят къде-къде по-мощни неща. Май са образували някаква фракция — група за натиск — в Камарата. Говори се, че ги подкрепят повече от 200 представители.

Лу Кан кимна. Беше дочул нещо подобно.

— Продължавай.

— Нещо повече, ваша светлост. Май смятат да настояват да се възстанови програмата за космически полети.

Лу Кан се разсмя. После понижи глас.

— Сериозно ли говориш? Програмата за космически полети? — поклати смаяно глава. — Че тя е мъртва от век и нещо! Каква ли е задната им мисъл?

Лао Джен се гмурна, после изскочи отново навън и прокара длан по косата си.

— Това е логичният завършек на тяхната политика. В края на краищата те са дисперсионисти. Искат пространство за дишане. Искат да се освободят от Града и неговите управници. Политиката им няма смисъл, освен ако няма накъде да се разпръснат.

— Аз винаги съм гледал на тях по друг начин, Джен. Винаги съм си мислел, че тия техни приказки за пространство за дишане са само политическа маска. Пазарлък. И всичките тия глупости за заселване на колонизираните планети също. Никой, който е с всичкия си, не би поискал да живее там. Че то ще трябва хиляда години за тая колонизация! — той изсумтя и пак разтърси глава. — Не, Джен, всичко това е просто завеса. Нещо, което да отвлича вниманието от истинската им цел.

— А каква е тя, ваша светлост?

Лу Кан се усмихна едва-едва — Лао Джен бе започнал да говори като него.

— Те са ХУН МАО и искат да управляват. Според тях ние, ХАН, сме си присвоили тяхното естествено право да контролират съдбата на Чун Куо и искат да видят в ролята на подчинени нас. Толкова. Всичкото това за звездите и за завладяването на планети са пълни глупости — същите детински идиотщини, с които бяха пълни умовете им, преди ние да ги изчистим.

Лао Джен се разсмя.

— Ваша светлост е прозрял всичко. И все пак аз...

Той млъкна. И двамата мъже се изправиха във водата и извърнаха глави. Ето, пак отекна — силно думкане по външната врата на солариума. После се чу глъчка.

Лу Кан излезе от водата и без да се избърше, грабна своето ПАУ от ръцете на прислужника, навлече го и завърза връвта на кръста си. Беше направил само две крачки, когато по стълбите към него се спусна един от охраната.

— Господин министър! — бе останал без дъх; поклони се ниско. — Алармената система се е задействала. Куполът трябва да се евакуира!

Лу Кан онемял се обърна и погледна Лао Джен. Лао Джен бе застанал на второто стъпало, водата покриваше пищялките му. Гледаше нагоре. Пойните птички пищяха като луди и пърхаха трескаво из клетката.

Лу Кан пристъпи към Лао Джен и спря. Нещо изпука, после зацвърча. След това пак. Той се намръщи, после отмести поглед от клетката и се загледа в тавана. Там, точно над басейна, гладката бяла кожа на купола бе невъзможно овъглена. Само на една ръка разстояние от жицата, на която висеше клетката, се бе появил малък, разширяващ се ореол от мрак. Малки капки стопен лед се отделиха от тъмния кръг и със съскане паднаха във водата.

— Богове! — смаяно отрони той. — Какво, в името на небесата...

После разбра. Разбра го в същия миг, когато вече стана твърде късно.

— Ян Лай — прошепна той почти нечуто, изпъвайки рамене — пред очите му се появи неговият Младши министър, който се бе втурнал навън от купола. — Да... Ян Лай е бил...

Но едва произнесе тези думи и въздухът се превърна в пламък.

* * *

Патрулният екипаж летеше 15 ЛИ над земята, когато камерата в опасната част, включена на автоматично сканиране, хвана първото кратко припламване върху купола. На контролното табло над главата на навигатора запримигва лампичка. Пилотът веднага пикира към следата.

Бяха стигнали почти до купола, когато целият хоризонт сякаш заблещука и изведнъж се възпламени.

Пилотът изруга.

— Какво е това, в името на Чан?!

— Планините... — прошепна навигаторът до него, взрян смаяно в екрана над главата си. — Нещо е кацнало в планините!

— Не... — пилотът се взираше през предното стъкло. — Беше много по-близо. Я върни записа.

Още не бе свършил и звукът от взрив го удари и разклати малкия хеликоптер.

— Куполът! — пророни пилотът в последвалата мъртва тишина. — Солариумът, мамицата му!

— Не може да бъде.

Пилотът се разсмя шокиран.

— Ама го няма там! Няма го там, да му...

Навигаторът се втренчи в него за миг, после отново погледна екрана. Кадърът бе спрял точно в мига, в който камерата бе фиксирала необичайното топлинно излъчване.

Наведе се напред и докосна бутона на дисплея. Бавно, кадър по кадър, образът започна да се променя.

— Богове! Виж това!

Близо до върха на меко сияещата белота на купола горяха две червени очи. Те бавно се уголемяваха и потъмняваха, короната на купола ставаше все по-мека, докато започна да се разпада, и накрая смачканото лице на солариума сякаш се ухили злобно на камерата — жива червена рана разцепваше купола между две от четирите дупки, които се виждаха сега. На един-единствен кадър просветна маската на смъртта — прозрачната плът на купола ярко грейна отвътре. После, в течение на три кадъра, куполът се разхвърча на парчета.

На първия кадър той целият се покри с малки пукнатини като вени — всяка от тях съсухрена, пърлеца очите огнена жичка, живо врязана в подпухналата златиста плът на купола. Лентата се превъртя и на следващия кадър златната светлина стана още по-ярка и изпълни издутото полукълбо до краен предел. Светлината се разля като разтопен метал от окървавената уста, обрамчила купола, поглъщаща околния мрак като нажежена киселина. След това куполът се разтвори като разцъфнала рана и опърпани парчета лед заплющяха яростно във въздуха, пламтящи като венчелистчетата на хризантема в меденожълто и алено; яркият им пламък бе изпъстрен с петънца от мрак.

Той протегна ръка и натисна копчето за стопкадър. Екранът гореше с почти непоносима яркост. Обърна глава и се взря в колелата си — веднага забеляза, че другият е зяпнал безпомощно и вътрешността на устата му блестеше ярко на силната отразена светлина, а в лакирания мрак на очите му бяха разцъфнали две алено-златни цветя.

Плоското лице на навигатора ХАН се извърна и погледна екрана. Да — помисли си той. — Ужасно. Отвратително. И все пак — колко красиво. Като хризантема. Колко красиво!

ГЛАВА 2

КОПРИНЕНАТА БУБА И ЧЕРНИЧЕВИЯТ ЛИСТ

На изхода на тесния, нисък коридор, по който вървяха, Чен спря и долепи ръка до гърдите на Джиян, после надникна към широкия, ала претъпкан с хора площад.

Улица „Пан Чао“ кипеше от живот. Покрай двете страни на дългия, широк булевард се редяха балкони — по четири на брой, струпани като табли един над друг, — а край ниските им парапети се тълпяха хора. Пространството между тях бе пресечено от обширна, неравномерна паяжина от въжета, от които като гигантски разръфани воали висеше пране и безспир ръсеше капки вода върху тълпите долу.

Стотина по-малки коридори излизаха на улица „Пан Чао“ — тъмните им квадратни изходи на равни интервали зееха по стените зад балконите като отвори на огромен кошер.

Чен протегна ръка и докосна гладката повърхност на шестоъгълната плочка, неподатлива на графити, върху близката стена. „Ниво 11“ — пишеше на нея. — „Трети южен комплекс, кантон Мюнхен.“ Успокоен, той се огледа назад, пренебрегвайки любопитно втренчените погледи на минавачите. Това поне бе добре. Но бяха ли на точното място? Бяха ли излезли от онзи край, от който трябваше?

Погледна Джиян, после кимна.

— Давай. Да търсим онзи асансьор.

Мястото беше шумно и трескаво. И вонеше. Острият кисело-сладникав мирис на соеви хапки с подправки и разварени зеленчуци се смесваше постоянно с по-острата воня на човешка пот и влажната, топла миризма на прането. Джиян погледна Чен и се намръщи.

— По-лошо е, отколкото под Мрежата!

Чен кимна. Вярно си беше. Въздухът представляваше някаква тлъста, нездравословна супа. След свежестта на високите тунели от него му се гадеше. Всеки път, когато си поемаше дъх, той сякаш полепваше по дробовете му.

Чен стигна до средата на навалищата — усещаше, че Джиян го следва. Малки голи дечица, повечето потънали в мръсотия, търчаха

насам-натам из тълпата и врещяха. Докато минаваха, някои ги дърпаха за дрехите.

— ЧИАН! — изпищя едно дребничко момченце с бръсната глава и задърпа Чен за туниката, а после грубо навря ръката си в лицето му. — Пари! — Сигурно беше най-много на три години. Чен го изгледа кръвнишки и заплашително вдигна ръка, но детето само се засмя и припна, като направи жест, който няма как да сбъркаш с никой друг. И твойта — помисли си Чен. — И твойта.

Хората се блъскаха насам-натам и ръгаха с лакти и рамене, за да си проправят път сред тълпите. Точно по средата неколцина пък си стояха и си приказваха — въртяха альш-вериш или просто си прекарваха времето, изключили напълно за врявата, блъсканицата, рикшите, които се опитваха да си пробият път край тях. Неколцина се обърнаха и огледаха двамата преминаващи мъже, но повечето не им обърнаха никакво внимание, погълнати от своите работи.

Покрай входовете стояха малки групи жени и със скръстени на гърдите ръце гледаха какво става; устните им безспирно се мърдаха — постоянно бърбореха на простолюдните диалекти, на които се говореше на тези нива. Току до тях търговците бутаха количките си през тълпата и викаха на същия странен, напевен език към зяпащите жени. Навсякъде бе осеяно с малки МЕД-ФАК-екрани — прикрепени със скоби към стени и витрини, по рикши и ръчни колички — и постоянното им мърморене едва се различаваше сред общата суматоха, докато от всички страни се деряха безбройните ПОП-ВОК-говорители — някои — огромни като куфари, други — монтирани в обици или сложно изработени гривни. Всички те внасяха своя дял в общата какофония.

Чен вървеше през всичко това бавно, целеустремено и се опитваше да не рухне под напора му след мъртвата тишина на ремонтните тунели. Очите му търсеха патрул от охраната, но през цялото време усещаше присъствието на Джиян до себе си, вървящ в ритъм с него. Позволи си кратка, мрачна усмивка. Всичко ще е наред. Сигурен беше, че всичко ще е наред.

Хората тук бяха предимно ХАН, но и тези, които бяха ХУН МАО, почти не се отличаваха и по облеклото, и по говора си. Това бе беднотията на Чун Куо. Тук, почти на самото дъно на Града, човек се изправяше лице в лице с главния му проблем — можеше да го докосне,

да го помирише, да го чуе. Тук той веднага се изправяше пред теб в лицето на постоянната блъсканица на тълпите по коридорите. Чун Куо бе пренаселен. Накъдето и да се обърнеш, имаше хора; хора, които говореха и се смееха, блъскаха се и се караха, пазаряха се и играеха комар, любеха се зад пердетата или пък щъкаха из тесните, претъпкани стаи и гледаха безкрайни исторически сериали, докато наглеждаха тайфа цивреци дечурлига.

Чен продължаваше упорито да върви напред. Преглътна внезапно обзелата го горчивина. На онези, които живеяха на по-тихите, подредени нива високо горе, това тук сигурно щеше да се стори същински ад. Но Чен познаваше и друго. Хората на това ниво се смятаха за късметлии, задето живеят над Мрежата, а не под нея. Тук въпреки пренаселеността съществуваха закони и нещо като ред. Храната и медицинското обслужване бяха гарантирани. И макар че съществуваше постоянният проблем с безделието — твърде много работна ръка, твърде малко работа, — все пак имаше някаква възможност да се измъкнеш отгук, ако имаш късмет, или се трудиш упорито; можеше и да се изкачиш нагоре, на някое по-добро място. Докато под Мрежата нямаше нищо. Само хаос.

Под това ниво Градът беше запечатан. Преградата се наричаше Мрежата. Обаче не приличаше на истинска мрежа — по нея нямаше дупки. Това бе свършена и — както се предполагаше — неразрушима преграда. Архитектите на Града Земя я бяха замислили като карантинна мярка — начин да се предотврати разпространението на паразити и болести. Още от самото начало Седемте бяха започнали да я използват за съвсем друго.

Членовете на първия Съвет на Седемте бяха все умни глави. Бяха разбрали какви хора съществуват; бяха прозрели мрака в сърцата им и бяха осъзнали, че ако не вземат мерки, скоро последните нива на Града ще станат неконтролируеми. Решението, което взели, било просто и ефикасно. Решили да използват Мрежата като сметище за онези малцина антисоциални елементи, за които стандартната процедура за понижение — изпращане на граждани на по-ниско ниво — е била винаги доказано неудачна. По този начин те се надявали да отстраняват гнилите издънки навреме и да пазят нивата чисти.

До известна степен това бе свършило работа. Но Мрежата никога не бе служила на Седемте като добро сметище. Под Мрежата не

съществуваше такова нещо като гражданство. Там долу човек нямаше други права освен онези, за които успееше да се пребори или да спечели, служейки на други, по-могъщи хора. Там нямаше социална помощ и медицинско обслужване, нямаше съдилища, които да отсъждат кое е право и кое — не. Нито пък имаше някакъв законен начин да се завърнеш изпод Мрежата. Изгнанието бе постоянно, само смъртта можеше да го прекрати. Тогава не беше за чудене, че подобна заплаха държеше жителите на улица „Пао Чан“ нащрек.

Чен го знаеше. Точно оттам идваха — той и Джиян. Там бяха родени. Там долу, под Мрежата.

И сега се връщаха обратно.

На изхода на една малка алея, излизаща на улица „Пан Чао“, групичка младежи се беше събрала в кръг; изпружили вратове, те напрегнато следяха въртенето на зара. Изведнъж рязко вдигнаха глави; последва оживено изпъване на длани, ръце, рамене, придружено от пронизителния вик на дузина гърла — вик на триумф и сливане, последван миг по-късно от бърза размяна на пари и нови залози. После младежите отново изпружиха вратове, вперили очи в зара.

Щом минаха край входа, Джиян се обърна и се втренчи в групата. Поколеба си, а после, прихванат от треската им, си запробива път към тях.

— Као Джиян! — изсъска Чен и протегна ръка да го спре. — Нямаме време! Трябва да успеем!

Джиян се обърна, на лицето му за миг се изписа объркване. Движенията му изглеждаха странно трескави и неовладени. Трудно фокусираше поглед. Чен веднага разбра какво става. Действието на наркотика, който беше взел, за да може да понесе условията извън Града, минаваше. Прекалено бързо — помисли си Чен; умът му щракаше с бясна скорост. — Много рано си го взел. Преди да ти кажа кога. И ето ти сега резултата. Прекалено скоро. Твърде скоро, мътните го взели!

— Хайде, Джиян! — той се наведе и заговори право в лицето му. — Трябва да се качим в асансьора!

Джиян потръпна и май най-накрая успя да фокусира поглед върху него. После кимна и тръгна бързо след Чен през тълпата.

Там, където улица „Пан Чао“ се вливаше в широкото платно на „Мейн“, Чен спря и се огледа — продължаваше да следи Джиян.

Камбанарията бе съвсем наблизно вляво, а товарният асансьор едва се виждаше вдясно на почти 2 ЛИ разстояние.

Мамка му! — помисли си той. — Прав бях! Излезли сме от другия край!

Хвърли поглед към Джиян, този път ядосан. Знаеше, че прекалено много са се забавили там. Беше му казал, че вървят твърде дълго по шахтата, но Джиян едно си знаеше: „На следващото кръстовище.“ Това беше казал Джиян, когато Чен бе спрял до шахтата: „Не е това. Следващото.“ Чен усети тогава, че Джиян греши, но Джиян командваше и затова той направи каквото му казват. Но сега му се щеше да се бе наложил. Бяха изгубили ценно време. Сега се налагаше да се връщат — тук, на открито, където можеха да ги видят. Охраната можеше да ги види. А Джиян все повече откачаше.

Той се наведе плътно към Джиян и кресна в ухото му:

— Стой плътно до мен! Дръж се за ръката ми, ако трябва, но не се отделяй от мен!

Джиян извърна глава и отвърна на погледа му; за миг изражението му беше разсеяно. После, както първия път, май успя да схване и кимна.

— Добре — измърмори. — Давай да вървим.

„Мейн“, огромният централен булевард на ниво 11, бе вавилонска кула от светлина и звук, широк, придошъл поток от хора, в сравнение с който улица „Пан Чао“ изглеждаше като мърлява бара. Хората се тълпяха край сергиите като мухи на мед и се пазаряха, докато огромни екрани висяха на гроздове от тавана високо над тях. Върху пететажните стени от двете страни на главната улица хиляди трепкащи образи преминаваха в кошмарен колаж. Най-неприятното от всичко обаче беше шумът. Щом навлязоха сред тълпата, шумът ги връхлетя като вълна — огромен звуков мехур, болезнено интензивен, почти непоносим.

Чен заскърца със зъби и си запробива път през плътно наблъсканите хора, вкопчен в ръката на Джиян, като почти го блъскаше в тълпата пред себе си. Огледа се — едва сега бе започнал да нервничи — и забеляза как местните, които живееха тук, откакто се помнят, просто не обръщаха внимание на врявата; сякаш не забелязваха гигантските лица, излезли като от сън, които внезапно просветваха и следваха всяко тяхно движение по главната улица. Наясно бяха, че

всичко това е просто хитър номер — още от детинство знаеха как реагират на присъствието им екраните. Но за чуждия човек бе различно. Никъде в Града не беше като на ниво 11. Тук, на първото ниво над Мрежата, животът сякаш постоянно вреше и кипеше; сякаш съзнанието за онова, което се намираше току под краката им, ги караше да живеят живота си на съвсем друга степен на интензивност.

Докато се движеше през тълпата, Джиян непрекъснато въртеше глава и се мръщеше на грубия натиск на шума, на ужасното трептене на арките неонове екрани. После се въртна рязко към Чен, наведе се напред и изкрещя в лицето му:

— Не мога вече да издържам, Чен! Не мога да си събера мислите!

Лицето на Джиян беше ужасна гледка. Устата му бе като разкъсана с трион, в оцъклените му уплашени очи проблясваше неонтова лудост. Беше ясно, че съвсем скоро ще му избият балансите. Чен го стисна здраво за раменете — чрез допира си се опитваше да го успокои, после се приведе към него и изкрещя:

— Две минути, Джиян, само две минути! Почти стигнахме!

Джиян потръпна и вдигна оцъклен поглед нагоре покрай Чен. На един от големите екрани едно лице се обърна и се втренчи в него. Класически красиво азиатско лице — очи като бадеми, кожа като сатен, прекрасна права черна коса. Щом срещна погледа на Джиян, тя се усмихна и нейде далеч един компютър провери дали лицето, което тя гледаше, съвпада с някое от заложените в паметта му лица на всички обитаващи този сектор на Града.

— Ти не си тукашен — каза тя почти веднага — тънкият като жичка микрофон висеше точно над главите им. — На гости ли си тук, или по работа?

Джиян застина. Чен също извърна лице към екрана.

— Хайде — напрегнато каза той. — Тук е опасно.

Секундите минаваха, ала Джиян не помръдваше. Компютрите продължиха търсенето на лице и име. Техниката беше добра, но този път не успя да открие нищо. 14 приблизителни двойници, но структурата на ретината на мъжа под екрана не съвпаднаше с ничия друга. При поста на охраната пет нива по-горе на екрана проблесна предупреждение.

— Хайде, Джиян! — Чен блъсна настоятелно другаря си и го задърпа грубо, пренебрегвайки любопитните погледи на минувачите.

В края на булевард „Мейн“, само на четвърт ЛИ оттук, вратите на един от грамадните товарни асансьори бавно се отваряха. Чен забърза, като постоянно се оглеждаше настрани. Щом вратите полека се плъзнаха, няколко работници от Министерството на разпределението — ЧИ ЧИ — пристъпиха навън. Тъмните им фигури в униформи изглеждаха съвсем дребни на фона на огромната врата.

В близост до асансьора тълпата оредя и вече се минаваше полесно. Чен забави крачка, после спря и завъртя Джиян с лице към себе си. Вратите се бяха отворили почти напълно. Няколко бавни електрокара вече излизаха на главната улица и започваха да разтоварват маркираните с код щайги.

— Знаеш ли какво трябва да правим? — попита Чен, стиснал здраво яката на Джиян. — Спомняш ли си какво репетирахме?

Джиян кимна — погледът му внезапно се беше прояснил.

— Добре съм — изкрещя той. — Беше само...

Чен запуши с ръка устата му.

— Няма време! — кресна той. — Давай!

В асансьора работеха около тридесетина ЧИ ЧИ. Всички носеха скафандри — шлемовете им закриваха гледката от всички страни. Обръснатите им глави и черните маски, покриващи изцяло лицето, им придаваха мрачен, определено механичен вид — впечатление, усилявано от рутинните, повтарящи се движения. Чен тръгна към тях с нехайна походка — усети как Джиян се отдалечи от него и заобиколи асансьора от другата страна.

Имаше двама ПАН ЧАН — надзиратели. Единият беше само на няколко крачки от Чен, с гръб към екраните над главата му. Слушалките го правеха глух за заобикалящия го шум. От време на време излайваше по някоя заповед в микрофона, някой ЧИ ЧИ спираше за миг, вслушваше се и отговаряше с леко кимване.

Чен доволно поклати глава. ЧИ ЧИ можеха да не се вземат под внимание. Възприятията им бяха ограничени до маркираните с цветен код щайги, които изнасяха от асансьора: щайги, чиято проста форма — червена, зелена и синя — изпъкваше на фона на абсолютната чернота в главите им.

Погледна насреща. Джиян бе готов да действа точно зад втория ПАН ЧЕН. Щяха да започнат, щом Чен подадеше сигнала.

Чен бе карал Джиян да се упражнява безкрайно — първо изтръгва микрофона с лявата си ръка, после с дясната нанася остър удар в гръкляна на жертвата. Сега щеше да разбере дали Джиян си е научил урока.

Чен отпусна рязко ръка, след това скочи напред и сграбчи своя човек. Изтръгна диво микрофона от устата на ПАН ЧАН и стовари опакото на десницата си върху гърлото на мъжа. Усети тялото да омеква и го пусна; после погледна насреща.

Джиян все още се бореше с жертвата си. Беше изтръгнал микрофончето, но не бе успял да довърши нещата. Сега неловко държеше ПАН ЧАН — дясната му ръка бе прилепена о лицето, а лявата бе свита в юмрук, с който бясно думкаше по гърдите на мъжа. Но ПАН ЧАН далеч не беше свършен. Той се изсули с крясък и отблъсна Джиян, после се завъртя с лице към него. Опитваше се да си махне слушалките.

Чен се втурна напред и изведнъж видя, че нещо проблесна в ръката на Джиян. Миг по-късно ПАН ЧАН залитна назад, хванал се за гърдите. В същото време някои ЧИ ЧИ се изправиха и взеха да въртят глави насам-натам — сякаш изведнъж бяха усетили, че става нещо.

Чен изтича към асансьора. На вратата се обърна и погледна назад.

Джиян бе коленичил до ПАН ЧАН, затиснал с крак рамото на мъртвеца. Опитваше се да измъкне дългия си нож от гърдите му.

— Джиян! — изпищя Чен. Гласът му почти не се чу сред шума. — Зарежи го!

Джиян рязко вдигна глава. След това, сякаш идвайки отново на себе си, се изправи и се спусна към асансьора, разблъсквайки невиждащите ЧИ ЧИ и количките им. Бе изминал едва осем-девет крачки, когато отекна първия изстрел.

Чен инстинктивно се наведе. Когато отново вдигна очи, Джиян не се виждаше никъде. Пристъпи напред, после спря и отстъпи назад. Там, на половин ЛИ надолу по главната улица, имаше трима от охраната. Приближаваха в разпръсната редица по коридора, като по пътя си към асансьора разблъскваха хората бързо, почти брутално. Чен

изпсува под нос и прасна с ръка контролното табло. Вратите започнаха да се затварят бавно, много бавно.

— Джиян! — изкрещя той. — Джиян, къде си?!

Прокънтят втори изстрел и куршумът отскочи от задната врата на асансьора. Вън в коридора настана хаос — хората се опитваха да залегнат. Сега само тримата от охраната и маскираните ЧИ ЧИ бяха прави. Докато Чен се оглеждаше, една от електрическите колички се затъркаля към все по-стесняващия се отвор. Ядосан на Джиян, Чен вдигна пушката си и се прицели в количката; после я свали.

Беше Джиян. Бе се свил върху количката така, че да представлява възможно най-малка мишена.

Един след друг проехтяха още два изстрела. Вторият куршум рикошира, одраска една щайга по пътя си и влетя в едно гнездо от екрани. Последва остър пукот, разхвърчаха се отломки и се разнесе силен мирис на изгоряло. Върху неவிждащите ЧИ ЧИ се изсипа водопад от стъкло и жици.

Количката спря между вратите болезнено бавно. Щом проумя какво ще се случи, Чен отново прасна контролното табло, след това още веднъж. Огромните врати трепнаха, опитаха се да се отворят пак, после се затвориха с трясък. Но бе успял да ги забави достатъчно. Количката беше вътре.

Джиян бързо слезе и се приближи до таблото.

— Бързо! — във внезапно настъпилата тишина прозвуча ниският настоятелен глас на Чен. — Ще донесат горелки за ключалките!

Джиян кимна съвсем леко и се захвана за работа. Отвори таблото, захвана с нокти ръбовете на тънка контролна пластинка и я издърпа навън. Зад нея се виждаха строени по-малки пластинки — приличаха на тъмни квадратни огледалца. Само две имаха значение. Той ги освободи предпазливо, като внимаваше да не повреди тънките жички отзад. Веднага от високоговорителя над тях прокънтят глас — предупреждаваше го да не пипа там. Без да му обръща внимание, Джиян затърси в джоба си двете пластинки за замяна и внимателно ги вложи в гнездата. После постави и горната пластина и затвори таблото.

— Надолу!

Джиян набра кода ръчно и усети как огромният асансьор потръпна. За миг се разнесе ужасен стенещ звук, сякаш машината сама щеше да се смели на парченца. После се чу друг звук — нещо много

голямо и много твърдо се трошеше под тях. Така подът под асансьора се предаде; той потъна един човешки бой надолу, после подскочи и спря. За миг се възцари тишина. После нещо прещрака и машината продължи надолу с много по-нормално бръмчене. Чен се надигна и погледна Джиян.

— Вън сме! — въодушевено изрече той. — Строшихме Мрежата. Джиян се извърна.

— Това ще им отвори работа, а, Чен?

Над тях пищяха аларми, почти виждаше какво е там горе в момента. Точно сега ги бе обхванала паника — уплашени от внезапния мрак и ревящите сирени, бяха претъпкали тъмните коридори и търчаха към транзитните асансьори, пищяха и се биеха слепешката; опитваха се да станат и да се измъкнат далеч от дупката, преди да се спусне карантинната врата — Печатът.

Джиян започна да брои. На „петнадесет“ асансьорът отново се разтресе. Звукът бе като от огромна, многократна експлозия, приглушен и далечен, и все пак достатъчно мощен, че да разклати основите на Града.

— Ето го! — ухили се той на Чен. — Печатът! Спуснаха Печата!

Чен се взря с мътен поглед в Джиян — въодушевлението му бе започнало да се изпарява. Изведнъж мисълта какво бяха направили го отрезви.

— Значи това е — каза той тихо. — Вече сме в безопасност.

Но си спомняше докосването на малката мръсна ръчичка, която дърпаше ръкава на робата му, докато вървеше по улица „Пан Чао“; жената, която кърмеше бебето си във входа; лицата на обикновените мъже и жени, които живееха живота си.

— Направихме го! — разсмя се Джиян. — Мамка му, направихме го.

Но Чен само отмести поглед и не отговори.

* * *

Осем часа по-късно и 250 ЛИ на северозапад двама офицери от охраната чакаха пред огромната порта на едно имение на Първо ниво. Тук, на самия покрив на Града, имаше много място и цареше тишина.

Единственият мирис тук бе на бор и идваше от полумесеца от миниатюрни дървета сред огромната плитка вдлъбнатина в единия край на коридора; единственият звук бе мекото шуртене на водата от фонтана с орнаменти в средата.

Майор Де Вор се обърна към своя подчинен и вдигна вежди. Бе забелязал изненадания поглед на младия офицер, когато излязоха от асансьора.

— Би ли искал да живееш тук, а, Хаавикко?

Младежът се обърна назад и погледна широкия празен коридор. Целият под бе застлан с килими, високите стени бяха покрити с огромни — колкото стая — гоблени в приглушена, ала елегантна гама. Бронзови статуи на дракони и древни императори почиваха върху постаменти, разположени по дължината на целия коридор. В далечния му край вратите на асансьора бяха лакирани в полунощно черно. Там един-единствен страж стоеше мирно, а на рамото му висеше ДЕНГ — „пушка-прожектор“.

— Добре си живеят тук, сър.

Де Вор се усмихна. Той беше дребен мъж със стегнато тяло. Черната му коса бе с тънък косъм, почти като на ХАН, раменете му бяха широки, почти набити. На гърдите на лазурносинята му пълна униформа бе закачена бродирана емблема на военен офицер трети ранг — стилизиран леопард, сграбчил птица в полет. Беше с цяла глава понисък от подчинения си, телосложението му придаваше вид на борец, ала маниерите му, както и лицето, говореха за поколения възпитание и култура.

— Да, така си е — усмивката бе застинала на лицето му. — Тези хора са изключително богати, Хаавикко. Те биха глътнали дребни риби като нас, без изобщо да се замислят, ако Тангът не беше зад гърба ни. Това тук е съвсем друг живот със съвсем други правила. Правила, основаващи се на връзки и влияние. Разбираш ли?

Хаавикко се намръщи.

— Сър?

— Искам да кажа, че... Познавам тези хора, Хаавикко. Знам как мислят и как действат. А семейството на Низшия секретар Леман познавам вече почти от двадесет години. Има си начини да се справиш с тях.

Хаавикко за миг бе озадачен от думите му.

— Все още не разбирам, сър. Искате да кажете, че желаете да говорите с него насаме?

— Така ще бъде най-добре.

— Но... — Хаавикко се поколеба за миг, после забеляза как го гледа майорът и сведе глава. — Сър.

— Добре. Знаех си, че ще разбереш — Де Вор се усмихна отново. — Имам да казвам доста силнички думи на нашия приятел Низшия секретар. Ще е най-добре да му ги кажа насаме. Въпрос на достойнство.

Хаавикко кимна. Това поне разбираше независимо от всякакви заповеди.

— Тогава ще изчакам тук, сър.

Де Вор поклати глава.

— Не, момчето ми. Искам най-малкото да бъдеш свидетел. Можеш да изчакаш там, където няма да можеш да чуеш какво си говорим. По този начин няма да пристъпиш никаква заповед, нали така?

Хаавикко се усмихна — след като постигнаха компромис, се бе поотпуснал.

Огромната двойна врата на апартамента на ниво 1 се отвори зад тях. Обърнаха се и зачакаха.

Посрещна ги нещо съвсем неочаквано. Малка горичка. Мост над течащо поточе. Пътека, която водеше нагоре между дърветата. Зад мостчето ги чакаха двама прислужници-ХАН; обръснатите им глави бяха сведени чак до кръста. Единият ги поведе, а другият ги следваше отзад — с наведени глави и любезно отклонени погледи. Преминаха моста — надигна се мирис на влажна земя и разцъфващи цветове и ги поздрави. Пътеката въртеше и се извиваше и най-накрая ги изведе на една поляна.

В другия ѝ край се виждаше къщата. Голямо двуетажно имение в северен ХАН-стил, с бели стени и стръмен, покрит с червени керемиди покрив.

Де Вор погледна подчинения си. Момъкът мълчеше замислено. Никога не беше виждал нищо подобно. И това не беше изненадващо. Много малко хора в Чун Куо можеха да си позволят да живеят по този начин. Четири, най-много пет хиляди извън кръга на Семействата.

Това значи да си богат. Достатъчно богат, че да си купиш цяла палуба над десетте нива, на самия връх на Града и да си оформиш пейзаж.

Пьотър Леман беше Низш секретар в Камарата на представителите във Ваймар. Голяма клечка. Четвърти по низходящия ред на тоя стол в Световното правителство. Човек, пред когото свеждаха глави хиляди по-дребни риби от него — гиганти в собствения си бизнес. Брокер на властта, макар и някои да разправяха, че тази власт била химера, а пък самата Камара — дребен залък, маска на бруталната тирания. Кой, в края на краищата смяташе Седмината за брутални или за тирани? Нямаше нужда да бъдат такива. Между себе си и масите в Чун Куо бяха поставили Камарата.

Влязоха.

Антрето беше обширно и ярко осветено. Отляво нагоре се изкачваше широко стълбище, облицовано с дърво; отдясно имаше басейн, ограден с нисък дървен парапет. В дълбочината му се мяркаха дребни тъмни силуети на рибки.

Водачите им се поклониха и отстъпиха. За миг двамата останаха сами.

— Предполагам... — подхвана Хаавикко, после разтърси глава.

Знам — помисли си Де Вор. — Предполагал си, че той е ХУН МАО. И все пак всичко тук е ХАН. Усмихна се. Хаавикко познаваше света твърде малко; беше общувал само с войници. Всичко това беше ново за него. Луксът. Имитацията.

Отдясно се чу звук. В антрето влезе група прислужници. Спряха на почтително разстояние от гостите и един от тях пристъпи напред — висок ХАН; на гърдите на бледозелената му роба бе извезана голяма пиктограма и цифрата едно. Това беше Стюардът на дома, главният прислужник на Леман.

Де Вор по никакъв начин не приветства човека. Не се поклони, дори не се и усмихна.

— Къде е Секретарят? — настоя той. — Искам да го видя.

Стюардът се поклони със сведен поглед. Зад него беше строена почти половината от висшия домакински персонал на Леман — всичко петнадесет души. Те чакаха изправени — бяха оставили Стюарда да действа вместо тях.

— Извинете ме, майоре, но господарят излезе и сега е в пагодата. Нареди да не го безпокоят.

Де Вор се поизвърна и погледна ординареца си, след това отново се обърна напред.

— Боя се, че нямам време да чакам. Идвам по въпрос на ТАНГА. Ще съобщя на твоя господар, че си изпълнил задълженията си.

Стюардът кимна, но не вдигна поглед — държа главата си наведена, докато майорът и ординарецът му го отминаха, излязоха на терасата и слязоха по широката задна стълба в градината.

По езерото бяха разпръснати лотоси — яркозелени на фона на бледата, прозрачна вода. Огромни кремави канари обграждаха езерото в съвършен овал. Отляво покрай извивката на езерото вървеше пътека — изпъстреният с цветя балдахин накрая преминаваше в нежната извивка на мостче. Зад мостчето, сред традиционна градина от камъни, храсти и цветя, се извисяваше триетажна пагода в класически дворецов стил; по покривите ѝ, покрити с червени керамични плочки, нямаше никакви други орнаменти. По-нататък, вдясно от езерото, имаше овощна градина — дребните дървета с широки корони растяха току до ръба на водата. Сливите и черешите бяха цъфнали и неподвижният въздух беше напоен с техния аромат.

Бе ранна утрин. От ливадите зад пагодата се понесе резкият, чист крясък на паун. Дванадесет мънички изкуствени слънца сияеха над главите им сред небето от „лед“, боядисано в пастелното синьо на лятото.

Застанал на горното стъпало, Де Вор огледа всичко това само с един поглед. Усмихна се, оправи униформената си туника и се обърна към ординареца си:

— Добре, Хаавикко. Оттук ще продължа сам. Младият офицер щракна с токове и се поклони. Де Вор знаеше, че момчето е получило от генерала заповед да не се отделя от него и да наблюдава какво става; но това бяха неговите хора и той щеше да стори каквото той иска. Висшите домакински прислужници поглеждаха иззад Хаавикко и не знаеха какво да правят. Майорът бе пристигнал неочаквано. Почти нямаше възможност да предупредят господаря си.

Де Вор погледна към тях.

— Ей, вие! Я си гледайте работата! Господарят ще ви извика, когато стане нужда! — после им обърна гръб, като по този начин ги освободи.

Погледна отвъд изкуственото езеро. Под стряхата на пагодата, в галерията, чиито дървени дъски стърчаха на подпори над езерото, стояха трима души, облечени в копринени ПАУ. Мекото мърморене на гласовете им се донасяше над водата до него. Щом го забележа, единият вдигна ръка за поздрав, после отново се обърна към другите двама — като че ли им поднасяше извинения.

Леман го посрещна по средата на крайбрежната пътека.

— Радвам се да те видя, Хауард. На какво дължа това удоволствие?

Де Вор почтително сведе глава, после срещна погледа на мъжа.

— Дошъл съм да те разследвам, Пьотър. Генералът иска отговори.

Леман се усмихна, след това се извърна, хвана майора подръка и тръгна редом с него.

— Разбира се.

Светлината, процеждаща се през лозите над тях, изписваше върху лицето му гоблен от сенки.

— Съорен Бердичев е тук. И Едмънд Уайът. Но съм сигурен, че те ще разберат.

Де Вор отново кимна едва-едва.

— Знаеш ли защо съм дошъл?

Леман му хвърли бърз поглед, после отново обърна очи напред, към пагодата.

— Заради смъртта на Лу Кан, нали? Знаех си, че все някой ще дойде. Веднага щом чух новината, и вече го знаех. Тук слуховете идват бързо. Езиците, дето няма какво друго да правят, и гладните уши вкарват всички ни в беля — той въздъхна и погледна Де Вор. — Разбирам, че има такива, които изопачават думите, които изрекох при аудиенцията си с министъра, смятат ги за заплаха. Е, аз пък те уверявам, Хауард, нищо не е било по-далеч от ума ми в този момент. По странен начин аз харесвах Лу Кан. Възхищавах се на неговата упоритост. И въпреки това аз не съм... изненадан. Стана точно както си го мислех. Както го ПРЕДУПРЕДИХ. Има хора, при които нетърпението е прераснало в смъртоносен гняв.

Де Вор спря и се обърна към секретаря.

— Разбирам. Но трябва да задам някои въпроси. Неща, които сигурно ще ти се сторят нелепи.

Леман сви добродушно рамене.

— Няма как. Смъртта на министъра си беше гадна работа. Питай каквото трябва. Няма да се обидя.

Де Вор се усмихна и продължи, като позволи на Леман отново да го хване подръка. Стигнаха до моста. Спряха за миг и погледнаха езерото. Паунът отново изкряска.

— Разправят, че ти би имал най-голяма изгода от смъртта на Лу Кан. Отказът му да те включи в онази работа с новите лицензи. Скорошните му разследвания за валидността на някои патенти. И най-вече стриктното, педантично прилагане на Декрета. Последното особено е нанесло твърде голяма вреда на теб и на твоята фракция — повече от всичко друго.

— Моята фракция? Искаш да кажеш дисперсионистите? — Леман замълча и се замисли за миг. — И като го премахна, ще спечеля, така ли? — той поклати глава. — Знам, че имам много врагове, Хауард, но със сигурност дори и те биха признали, че пипам по-внимателно!

Продължиха в мълчание. Щом стигнаха пагодата, двамата мъже на терасата се приближиха и застанаха на горното стъпало на стълбата.

— Сорен! Едмънд! — извика Де Вор, докато се изкачваше по тясната стълбичка пред Леман. — Как сте?

Размениха си поздрави и влязоха вътре, в голяма шестоъгълна стая. В черните лакирани стени беше вграден порцелан, покрит със сложни многоцветни орнаменти. Таванът представляваше огромна проста мозайка — двойни спирали от мънички, яркоцветни питони, обкръжени с бордюри от открояващи се звезди в синьо и бяло. Четири прости табуретки без облегалки с крачета във вид на навити питони стояха върху полирания под, покрит с керамични плочки, около ниска шестоъгълна масичка. Върху нея имаше зелена лакирана кутийка.

Въпреки тежестта и официалността на дизайна стаята изглеждаше светла и просторна. Дълги, широки прозорци с кепенци гледаха към езерото, овощната градина и заобикалящите ги ливади. Във въздуха трептеше ароматът на цъфналите дървета.

„Кажи-речи по-ХАН от ХАН — заключи нервно Де Вор наум и седна до Леман. — Безочлива, несъзнателна мимикрия. Или пък е нещо повече? Да не би именно културата на ХАН да бе истинският вирус в кръвта на тези ХУН МАО, който ги подкопава и ги превзема бавно, «както копринената буба поглъща черничевия лист»?“

Усмихна се криво на себе си, щом наум му дойдоха думите на древния историк Су Ма Чиен. „О, да, ние знаем тяхната история и техните цитати. Тези неща са погълнали собствената ни идентичност. Е, на свой ред аз пък ще погълна тях със същото търпение. Аз ще бъда копринената буба за тях.“

— Е, та как е в охраната?

Де Вор се завъртя върху табуретката и се усмихна на Едмънд Уайът.

— Имаме страшно много работа. Както е винаги в този проклет свят.

Въпреки дългогодишното им познанство той и Уайът никога не се сблизиха. Под повърхностната им учтивост винаги се бе долавяла скрита враждебност. И сега беше същото.

Уайът беше дребничък, слаб човек със странно голяма за ръста му глава. Някой веднъж бе казал, че той сякаш е бил стъкмен от двама съвсем различни човеци и това впечатление, веднъж придобито, вече беше трудно да се разсее. Още на пръв поглед лицето му разкриваше силен, пряк характер; аристократичните тъмозелени очи блестяха предизвикателно, брадичката му беше твърда и дръзка. Но щом човек погледнеше тялото му, веднага биеше на очи колко крехък, колко женствен изглежда. Ръцете му бяха меки, тънки и бледи, ноктите му имаха съвършен маникюр. Нежни ТИ-ЯО ТУО, гривни от злато и нефрит, висяха на двете му китки. Всичко това го караше да изглежда слаб, но той далеч не беше такъв. Падението на баща му би унищожило един по-слаб човек, но Уайът бе показал голяма смелост и решителност. Бе заложил на собствените си способности и бе спечелил: успял бе да построи отново империята на баща си и да заеме бившето му място на Първо ниво.

Де Вор се вгледа за миг по-внимателно в Уайът — знаеше, че не трябва да подценява неговата интелигентност; след това му кимна едва-едва.

— А ти, Едмънд? Добре си, виждам. Говори се, че твоята компания скоро ще получи квота в Индекса.

В очите на Уайът проблесна лека изненада. Не знаеше колко отблизо Де Вор следи тези неща.

— Значи следиш пазарите?

— Има смисъл. Бунтовничеството и бизнесът в днешно време са близки съюзници. ХАН СЕН е индикатор за много повече неща, отколкото само за прости стойности — това е индекс на властта и безпощадността, клуб на хора, които мислят по подобен начин и имат подобни амбиции.

Забеляза как Уайът за миг го изгледа преценяващо, опитвайки се да схване скритото значение на думите му. Индексът Хан Сен на хонконгския пазар на акции беше най-големият от тези на всичките седем пазара на акции в света — и най-важният. Но както и Камарата, той също често беше параван за други, не чак толкова явни действия.

Де Вор рязко се извърна към Бердичев и топла усмивка огря лицето му.

— Ами ти как си, Сорен? Много рядко те виждам напоследък.

Сорен Бердичев му отвърна с широка усмивка. Дебелите стъкла на кръглите му очилца блеснаха, когато кимна. Той беше висок мъж със слабо лице, с тънки устни и изящни дълги пръсти; сурово същество без чувство за хумор, чиито стоманеносиви очи никога не се спираха за дълго върху едно нещо. Беше студен и необщителен човек и поради това лесно си създаваше врагове, често без сам да го съзнава; но освен всичко притежаваше и голяма власт — не беше човек, с когото можеш да не се съобразяваш.

— Добре върви, Хауард. Напредвам, както казват.

Де Вор се усмихна на подценяващите думи на Бердичев. „Сим Фик“, неговата компания, беше един от най-грандиозните успехи на десетилетието. Когато я бе купил през 88-а, тя беше дребно предприятие, но през 91-ва вече бе цитирана в Индекса Хан Сен 1000 редом с другите водещи компании на Чун Куо. Оттогава бе постигнала голям напредък — беше се превърнала във водеща компания на пазара за Мозъчни стимулатори и маскировки. За някакви си пет години „Сим Фик“ бе постигнала онова, което изглеждаше невъзможно, и бе революционизирала пазара за лични забавления. Сега беше една от най-големите световни компании и влизаше в списъка на първите сто.

Известно време си разменяха любезности. След това сякаш по сигнал лицето на Бердичев се изкриви в студена полуусмивка.

— Прости ми, Хауард, но съм сигурен, че не си дошъл тук, за да си говорим за пазари — той рязко се извърна и се втренчи остро в

Уайът. — Хайде, Едмънд, да оставим тези двамата насаме. Според мен те имат за какво да си поговорят.

Уайът отмести погледа си от Леман към Де Вор. Изведнъж цялото му държание стана напрегнато, подозрително.

— Значи си имат работа, а?

Последва неловка пауза, Де Вор кимна и се усмихна.

— Боя се, че да.

Уайът остави чашата си и бавно се изправи. Поклони се леко на Леман и тръгна след Бердичев. Изведнъж спря, обърна се и отново погледна Леман.

— Сигурни ли сте? — в очите му личеше дълбока загриженост за приятеля.

Леман кимна едва забележимо, срещайки открито погледа му, сякаш казваше: „Довери ми се.“ Едва тогава Уайът се обърна и излезе.

Де Вор изчака за миг, вслушвайки се в спускащите се по стълбите стъпки на Уайът. След като всичко утихна, той стана, приближи се до масата, наведе се и отвори зелената кутийка. Посегна към ревера си и махна малкото приспособление, чрез което следяха разговора, после внимателно го сложи в кутията. Леман се приближи и застана до него. Гледаше го как включва записа, направен преди три седмици. Паунът отново кресна — далече, сякаш беше сред ливадите отзад, а след това отново се разнесоха техните гласове — продължиха точно от мястото, където бяха спрели. Де Вор се усмихна и внимателно затвори капака, после се изправи и шумно въздъхна.

— Най-простият начин винаги е и най-добрият — каза той и се засмя отсечено. След това продължи с по-сериозен тон. — Лошо се получи. Какво знае Уайът?

Леман срещна погледа на Де Вор и се усмихна, после го прегърна през раменете.

— Нищо. Абсолютно нищичко не знае.

Де Вор свали бавно ръкавиците си и ги остави на масата.

— Добре. Нека тогава си говорим открито.

* * *

„Каменният дракон“ беше голяма странноприемница с нисък таван в дъното на Града; сбирщина от свързани помежду си стаи, зле построени и зле обзаведени; място, посещавано честичко само от най-низшите от жителите на десетте нива под Мрежата. Застояла, сладникаво-кисела воня бе просмукала всичко в тези опърпани, претъпкани стаи. Покрай стените бяха наредени машини — повечето тъмни. Други, пръскащи искри на ръба на повредата, прибавяха собствения си сладък мирис на изгоряло към тежката мъгла, изпълваща помещението. Постоянно ехтящи гласове викаха келнерките — мърляви и наплескани с ярък грим, те сновяха между масите.

Двамата мъже седяха в голямата стая в дъното на кръчмата, на маса до далечната стена, откъсната от другите. Преди два часа бяха дошли направо тук — не можеха да заспят; мащабите на онова, което бяха направили, непрекъснато бе в ума и на двамата. За да го поелят, Као Джиян бе поръчал голяма бутилка от най-добрия ШЕН — по-добро в „Дракона“ не можеше да се намери; внасяха го Отгоре на чудовищна цена и нито един от двамата не бе пил особено често това силно оризово вино.

Джиян си мълчеше от някое време, наведен над недокоснатата си халба, и размишляваше. Чен се огледа наоколо.

Мъжете по околните маси бяха предимно ХАН, но имаше и ХУН МАО. Повечето — и ХАН, и ХУН МАО — бяха с опулени очи и жълтеникави лица — струпеите по ръцете им издаваха, че са наркомани. Тук, долу, арфидисът бе евтин и се намираше навсякъде — и за някои беше единственият начин да избягат от всичко това. Но той означаваше и смърт, бавна смърт, и Чен пазеше вените си чисти. На една от масите по-нататък седяха вдървено трима ХАН и си говореха на някакъв диалект с тихи, напрегнати гласове. Единият беше едноок, другият имаше грозни белези по врата и раменете. Те представяха другата част от клиентелата на „Каменния дракон“ — забелязваше се по това, как се държат — някак си по-леко, бяха по-нащрек от обкръжаващите ги. Това бяха бандити и дребни престъпници, които тук си редяха далаверите. Чен протегна врат и се облегна на стената. Тлъсти вълма дим плуваха бавно наоколо сред слабата оранжева светлина като красиви черни кичури от косата на младо момиче.

— Също като смъртта — погледна той Джиян.

— Какво? — мързеливо проточи Джиян и вдигна поглед към Чен. — Какво каза?

Чен се наведе напред и сграбчи една дървеница, която пъплеше по ръба на масата, после я смачка между палеца и показалеца си. Беше от ония грозни създания с бели черупки, които понякога припълзяха дотук от Глината. Слепоци, водени само от обонянieto си. Пусна долу строшената черупка и избърса ръка в робата си, без да го е грижа, че ще я изцапа.

— Това място. Прилича на смъртта. Цялото това ниво. Тук смърди.

Джиян се разсмя.

— Е, скоро ще се измъкнеш оттук, ако това искаш.

Чен го изгледа странно.

— Че ти не искаш ли? — и поклати глава; изведнъж го обхвана отвращение от самия себе си. — Знаеш ли, Джиян, целия си живот съм прекарал под Мрежата. Не познавам нищо друго освен тази мръсотия. Време е да се махна. Време е да намеря нещо по-чисто и по-добро от това.

— Знам какво е — отвърна Джиян. — Но обмислил ли си го добре? Там горе ти си уязвим. Над Мрежата съществуват Закони за преминаване и съдии, данъци, патрули на охраната — той се приведе напред и плю — улучи право купичката в нозете си. — Само като си помисля за всички тия гадости и ми призлява. Там такива като нас се задушават. Пък и без това ранихме много хора вчера, когато падна карантинната преграда. Не забравяй и убийството — ха някой разбере, че си бил забъркан и в това, пиши се умрял.

Чен кимна. Преди време това не би имало никакво значение, но сега въздействието на наркотика бе преминало и той почти не можеше да мисли за друго. Пред очите му постоянно се мяркаха лица — лицата на онези, които минаваха покрай него по улица „Пан Чао“. Хора, които само минути по-късно щяха да се мятат насам-натам в паника, с плувнали в сълзи очи, полузадушени, докато охраната изпомпваше с всичка сила стерилизиращи газове. Имаше и деца. Да, много от тях си бяха просто деца.

Не беше се замислял тогава; не беше го видял, преди да стане. Всичко, за което мислеше в онзи момент, бяха петте хиляди юана, които щеше да получи; за тях и за шанса да се измъкне оттук. И ако

това означаваше да пробият Мрежата, то щеше да направи тъкмо това. Но тогава не се беше замислял. Поне за това Джиян беше прав.

Мрежата. Тя беше построена като карантинна мярка, за да предпазва Града, да предпазва онези Горе от чума и други епидемии и от проникването на насекоми и гризачи. И от нас — Чен почувства кисел вкус в устата си. — От гризачи като нас.

Отмести поглед — край вратата бе настъпило раздвижване, — после остро погледна Джиян.

— Загазихме... — тихо му рече той.

Джиян не се обърна.

— Кой е?

Чен засука въображаем мустак.

— Мамка му! — измърмори Джиян, след това се облегна назад и вдигна халбата.

— Какво ли иска? — прошепна Чен, навел се толкова напред, че онези тримата на вратата да не виждат мърдането на устните му.

— Дължа му пари.

— Колко?

— Хиляда юана.

— Хиляда?! — Чен направи гримаса, после пак се облегна, измъкна ножа от ботуша си и го заби с коляно отдолу на масата. След това отново хвърли поглед към вратата.

Най-едрият от тримата сега гледаше право към тях и се хилеше — беше познал Джиян в гръб. Едрият леко килна глава настрани и измърмори нещо на другите двама; после тръгна към тях.

Лу Бакенбарда си беше живо чудовище. Висок почти шест ЧИ, той никога не решеше дългата си буйна коса и носеше метната на раменете си изпокъсана кожа като някой едновременен вожд от историческите сериали. Името си бе получил заради мустака — огромен хрусталак като кече, покриващ по-голямата част от обезобразеното му лице. Надвеси се над Джиян, лявото му око се взираше със стъклен поглед от маската от разтекла се плът. Беше груба и лъщеше, цялата беше в шарки като черупката на рак. Дясното му око представляваше тесен процеп като избродирана линия по лицето на кукла. Под брадичката и под дясната му буза маската свършваше с неравен ръб и оттам нататък започваше нормална кожа с маслинен цвят.

Преди десет години — така се приказваше — Лу Бакенбарда се опитал да реди някаква далавера с Чан Фен, един от дребните босове на тия нива. Чан Фен го посрещнал с усмивка и протегнал ръка да се здрависат, а в другата си ръка държал нещо, което приличало на чаша вино. След това, продължавайки да се усмихва, лиснал съдържанието на чашата в лицето на Лу. Оказала се киселина. Но онзи не познавал яростта на Лу Бакенбарда. Лу се вкопчил здраво в ръката му, ревейки от болка, извадил големия си ловджийски нож и го забил в гърлото на Чан Фен, преди помощникът му да успее да се притече на помощ. Полуослепен, той намерил начин да се измъкне, а по-късно се върнал с двамата си братя, за да довършат работата.

Сега Лу Бакенбарда беше бос по право; голяма клечка тук под Мрежата. Стоеше там, извисяващ се над Као Джиян, устата му без устни се хилеше с жестоко удоволствие, докато слагаше ръка на рамото на Джиян, а единственото му око бе вперено предпазливо в Чен.

— Као Джиян... Как си, приятелю?

— Добре съм — Джиян нервно се сви на стола си. — А ти, Лу Мин-Шао?

Лу Бакенбарда се изсмя навъсено, невесело.

— Много съм си добре, Као Джиян. Вчера убих един. Дължеше ми пари.

Джиян преглътна и срещна погледа на Чен.

— А, той не е могъл да ти плати?

Дланта на Лу се вкопчи още по-силно в рамото на Джиян.

— Точно така, Као Джиян. Но не за това го убих. Убих го, защото се опита да се скрие от мен.

— Тогава бих казал, че той е бил глупак.

Този път в смеха на едрия се долови и лек весел нюанс. Окото му обаче продължаваше да гледа студено, пресметливо. Взираше се предизвикателно в Чен от маската, прилична на стъкло.

Чен отвърна на погледа му, посрещайки предизвикателството — не позволи да го сплашват. Ако опреше до бой — добре, ще се бият. Бакенбарда можеше да е мъчен за убиване, пък и шансът определено беше на страната на Лу и двамата му оръженосци. Но поне щеше да се постарее да не им е лесно. Щяха да разберат какво е да се биеш с КУАЙ.

Лу Бакенбарда прекъсна контакта с очи и погледна Джиян. Устните му отново се усмихваха.

— Дължиш ми пари, Као Джиян.

Джиян се взираше в халбата си.

— Имам още една седмица, Лу Мин-Шао. Не си ли спомняш?

— О, спомням си, спомням си. Само че си искам парите сега. С лихва. Искам от тебе 1200 юана, Као Джиян. И то веднага.

Почти незабелязано Лу беше измъкнал ножа от колана си и го бе опрял във врата на Джиян. Огромното широко острие проблясваше на бледата светлина на лампите. Острият като бръснач ръб се вряза в плътта под брадичката на Джиян и накара лицето му да се сгърчи.

Чен пусна бавно ръце надолу по крака си. Пръстите му се заключиха около дръжката на ножа. Следващите няколко мига щяха да са решаващи.

— 1200? — обади се напрегнато Джиян. — Но ние се бяхме договорили...

Джиян млъкна, за да си поеме дъх. Лу Бакенбарда бе натиснал ножа по-силно и бе потекла кръв. Една-единствена капка като мънисто се стече бавно по врата на Джиян и се спря в ямичката над ключицата му. Джиян преглътна болезнено.

— И ги искаш сега?

— Точно така, Као Джиян. Чух, че си взел на заем от другаде. Разиграл си се нашироко. Що така бе, Као Джиян? Защо така искаш да ни зарежеш?

Джиян вдигна очи и срещна погледа на Чен. След това бавно и внимателно протегна ръка, бутна ножа встрани, обърна се и погледна Бакенбарда право в лицето.

— Нещо бъркаш, Лу Мин-Шао. Тук ми е добре. Приятелите ми са тук. Добри приятели. Че защо ми е да се махам? — Джиян се усмихна, после махна с широк жест, сочейки празните столове. — Виж сега, ти си умен човек, Лу Мин-Шао. Защо не обсъдим това? Защо не седнеш при нас и не пийнеш един ШЕН?

Лу изрева, сграбчи Джиян за косата и свирепо дръпна главата му назад, опрял заплашително нож в гърлото му.

— Без тия номера, Као Джиян! Аз съм човек нетърпелив, а в момента — три пъти повече. Така че кажи ми и да свършваме. Имаш ли парите, или не?

Очите на Джиян изскочиха. Реакцията на Лу го беше стреснала. Ръката му бръкна в джоба и взе да рови, после хвърли три тежки жетона на масата. Всеки беше за по 500 юана.

Чен се принуди да се успокои и отпусна хватката си върху дръжката на ножа. Но беше забелязал колко втренчено го наблюдават Лу и хората му и знаеше, че им е заповядано да го довършат, ако се стигнеше до неприятности. Усмихна им се окуражително, после забеляза, че и Лу отпуска хватката си. Едрият прибра ножа си в канията, след това се наведе напред и захлупи с шепата трите жетона с цвят на слонова кост.

— 1500, а? — изсумтя той, извърна се леко и се ухили на своите хора. — Е, така става, не смяташ ли и ти така, Као Джиян?

— 1200 — Джиян потърка врата си. — Ти каза 1200.

— Така ли казах? — изсмя се Лу вече почти меко, после кимна. — Сигурно, Као Джиян. Но ти ме накара да поработя, за да си получа парите. Та нека кажем, че сме приключили с това, а и аз ще забравя, че си ме ядосал.

Чен присви очи, вперил поглед в Джиян — как му се искаше той да пропусне това покрай ушите си! Само че Джиян не беше приключил. Обърна се и отново срещна едноокия поглед на Лу.

— Много ме разочарова, Лу Мин-Шао. Мислех те за мъж, който държи на думата си. Да си искаш парите седмица по-рано — това го разбирам. Един мъж трябва да пази онова, което е негово. Пък и допълнителните 200 юана — и това го разбирам. Парите не са нещо мъртво. Те са живи, растат, трябва да ги храниш. Но тези отгоре... — той поклати глава. — Ще тръгне приказка, че Лу Мин-Шао е алчен. Че дава дума, а после взема онова, което не е негово.

Лу Бакенбарда метна кръвнишки поглед на Джиян, опрял ръце в дръжката на ножа си.

— Дръзваш да го кажеш, Као Джиян?

Джиян поклати глава.

— Не аз. Но тук има и други хора, които видяха какво стана. Не можеш да накараш всички да млъкнат, Лу Мин-Шао. Пък и знаеш как е. Мълвата лети като птичка. Скоро цялата Мрежа ще знае. И после какво, а? Кой после ще дойде при тебе да ти иска пари на заем?

Гърдите на Лу се издигаха и спускаха, единственото му око ядно се бе забило в лицето на Джиян. След това той се извърна рязко и

излая към един от оръженосците си:

— Дай му 300! Веднага!

Човекът взе да бърка в кесията, която висеше на колана му, после хвърли три гладки чипа пред Джиян.

Джиян се усмихна.

— Хубаво ми беше да поработя с тебе, Лу Мин-Шао. Да ти се родят много синове!

Но Лу Бакенбарда му бе обърнал гръб и вече бе прекосил стаята наполовина, псувайки под носа си.

Когато изчезна, Чен се наведе ядосано напред.

— На какво, мамка ти, си играеш, а, Джиян? Почти го накара да ни убие!

Джиян се разсмя.

— Ама как го ядосах, а?

— Ядосал го бил! — Чен смаяно поклати глава. — И какво разправяше, че си вземал от другаде? Какви си ги забъркал?

Усмивката на Джиян стана още по-широка.

— Мислех си напоследък за това-онова...

— Мислел си бил! — Чен вдигна халбата си и сръбна глътка. Преценяващият блясък в очите на Джиян го изпълваше с опасения.

Джиян се облегна напред и заговори шепнешком.

— Да, мислех си. Правех разни планове. За нещо, което ще направи и двама ни богати.

Чен пресуши халбата си, сложи я на масата, после бавно се облегна назад, без да откъсва очи от партньора си.

— Това, което вече имам, ми стига, Джиян. Защо да искам още? Сега, ако поискам, мога да се измъкна оттук.

Джиян се изправи на стола си, изпълнен с презрение.

— Само ТОВА ли ти стига? Да се измъкнеш оттук? Дотам ли се простират амбициите ти? — той отново се наведе напред, но този път съскаше. — Е, аз пък искам повече! Искам да стана цар тук, долу, в Мрежата. Голяма клечка. Разбра ли ме, Чен? Не ща сигурност и ред и всичките тия простотии; искам власт! Тук, където мога да я упражнявам! А пък за това трябва пари.

По съседните маси заизвъръщаха глави — любопитни, ала обзети от летаргия. Чен отвърна на студения, безстрастен поглед на един —

пословичен символ на транса, предизвикан от арфидис — със студено презрение. После се разсмя тихичко и отново погледна Джиян.

— Ти си луд, Джиян. За това трябва и още нещо освен пари. Не можеш да си купиш банда тук, трябва да си я събереш, да си я СПЕЧЕЛИШ също като Лу Бакенбарда. Ти не си от тоя отбор, Джиян. Тия от неговата порода биха те схрускали на закуска! Освен това говориш за суми, за които ние двамата не бихме могли дори да си мечтаем!

Джиян поклати глава.

— Не си прав.

Чен сведе поглед, раздразнен от упорството на Джиян.

— Зарежи го, а? По-добре вземай каквото имаш и се измъквай отгук. Искам да кажа, ако ти е останало нещо, след като върна парите на Бакенбарда.

Джиян се разсмя предупредително.

— Това не беше нищо. Дребно предизвикателство. Но я ме чуи, Чен. Наистина ли смяташ, че МОЖЕШ да се измъкнеш?

Чен не каза нищо, но Джиян не откъсваше поглед от него.

— Ами ако всичко, което си спестил, не излезе достатъчно? Ами ако разрешението струва повече, отколкото би могъл да платиш? Ами ако се натресеш на някое алчно чиновническо копеле, което да ти поиска повече мангизи, отколкото имаш? Какво, а? Какво ще направиш?

Чен се усмихна напрегнато.

— Ще го убия — но той мислеше за улица „Пан Чао“ и за карантинната преграда. За огромния, простиращ се над цели континенти Град на 300 нива там, горе, над Мрежата. Надяваше се да успее да стъпи на тази огромна обществена стълбица — на най-ниското стъпало. Но щеше да се изкачи нагоре. Поне до Ниво 21. И това щеше да струва повече. Много, много повече. Може би все пак Джиян беше прав.

— Щял да го убие! — Джиян отново се разсмя и се облегна назад; личеше, че е отвратен от партньора си. — И после, пак ще си останеш тук. КУАЙ. Ще си останеш прост КУАЙ! Наемник, а не човек, който командва положението. Това ли искаш наистина?

Чен подсмръкна, после поклати глава.

Джиян отново се приведе над масата.

— Не разбираш ли? Тук ние можем да станем ЦАРЕ! МОЖЕМ!
— гласът му стихна до шепот. — Нали разбираш, аз знам кой ни беше наел.

Чен срещна погледа му спокойно.

— И какво?

Джиян се разсмя невярващо.

— Ама ти май наистина не схващаш.

Чен сведе очи. Разбира се, че схващаше. Веднага бе схванал накъде бие Джиян. Изнудване. Извънредно рискована играчка. Но му стана интересно и искаше Джиян да му го разясни, едва когато Джиян свърши, той вдигна очи — лицето му бе безизразно.

— Ти си алчен, Джиян. Знаеш ли го?

Джиян се облегна назад със смях, после махна снизходително с ръка.

— Не си слушал както трябва, Чен. Записът. Той ще ми го пази. Ха са се опитали да ми направят нещо — каквото ще да е то, — и охраната ще получи записа.

Чен го погледа още миг, след това сви рамене и сведе поглед — знаеше, че каквото и да каже, нямаше да спре Джиян.

— Значи сме партньори?

Джиян бе протегнал лявата си ръка. Тя лежеше върху масата до полупразната бутилка — малка, почти мършава ръчичка, ала хитра. Ръка на художник. Чен я гледаше и се чудеше — не за първи път — кой ли е бил бащата на Джиян. После я захлупи със своята.

— Дадено — каза той и погледна Джиян в очите. Но вече бе започнал да крои свои собствени планове. Планове за безопасност.

— Тогава ще уредя среща.

Чен се усмихна напрегнато.

— Да — каза той. — Направи го.

* * *

Едмънд Уайът спря под белите черничеви дървета в далечния край на ливадата и пак погледна към пагодата.

— Нямам му вяра, Сорен. Никога не съм му имал вяра.

Бердичев го изгледа и сви рамене.

— Не знам защо. На мене ми изглежда свестен.

— Изглеждал ти! — Уайът се разсмя иронично. — Де Вор го бива да изглежда, вярно е. Част от обучението му в охраната, предполагам. Всичко отвън е чистичко и хубавичко, но отвътре си е доста мръсно, не мислиш ли?

Бердичев за миг замълча. Мина пред Уайът, после се обърна и се облегна на едно от стройните стъбла, вперил поглед в приятеля си.

— Нещо не схващам, Едмънд. Той си е той. Като всички нас.

Уайът се наведе и откъсна едно от широките сърцевидни листа, после взе да го мачка между палеца и показалеца си.

— Искам да кажа... Той работи за тях. За Седмината. Колкото и дружелюбен да изглежда, трябва винаги да имаш едно наум. Те му плащат. Той им върши работа. И, както казват ХАН: „ЧУН ЧЕН ПУ ШИ ЕР ЧУ.“ Не можеш да служиш на двама господари.

— Не знам... Но наистина ли смяташ, че е толкова просто?

Уайът закима яростно, взрян в далечната пагода.

— Те го притежават. Притежават го абсолютно.

Обърна се и видя, че Бердичев се усмихва.

— Какво има?

— Прекалено много се притесняваш, Едмънд.

Уайът му върна усмивката.

— Може би. Само че му нямам вяра. Сигурен съм, че крои нещо.

— Е, и какво е то? — Бердичев се отдалечи от дървото; застана до Уайът и погледна към другия край на ливадата. — Виж сега, ще ти кажа какво търси той тук. Лу Кан е бил убит. Снощи. Точно след единадесетия звънец.

Уайът се извърна рязко, шокиран от новината.

— Лу Кан? О, богове! Тогава е просто чудо, че още не са ни прибрали!

Бердичев отмести поглед.

— Може би да... а може би не. В края на краищата ние не сме кои да е. Някак си не върви да ни преследват без ясни доказателства за вината ни. Току-виж... току-виж сме се превърнали в мъченици!

Уайът присви очи.

— Мъченици? Не разбирам...

— Не си мисли, че Тангът ни подценява. Нито пък властите Отгоре. Ако арестуват всички нас, дисперсионистите, какво тогава?

Какво ще спечелят от това ония Горе? Ще кажат, че се държат като тирани. И Тангът, и всичките Седмина. Това много ще им обърка работите, не разбираш ли?

— Но Лу Кан беше министър! Назначен от самия Ли Шай Тун!

— Няма значение. Тангът или ще действа както трябва, или изобщо няма да действа. Така правят Седмината. Това им е слабото място, ако щеш.

— Слабото място? — Уайът се намръщи, после отново се извърна и погледна пагодата. — Нищо чудно, че Де Вор е тук. Бих казал, че е дошъл да си търси жертвен козел. Ти не мислиш ли същото?

Бердичев се усмихна, после сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Наистина ли смяташ така, Едмънд? — той сви рамене, след това леко стисна рамото на Уайът. — Каквото и да си мислиш за него, Де Вор е ХУН МАО също като нас. Може да работи за ХАН, но това не значи, че мисли като тях. Във всеки случай, защо да се интересува от друго освен от истината?

Известно време Уайът се взираше напрегнато в пагодата, сякаш обмисляше някакъв изключително голям проблем, после потръпна и докосна зъбите си с език със странно невинно, детинско движение. Обърна се и погледна Бердичев.

— Може и да си прав, Сорен. Може и да е такъв, какъвто казваш. Но чувствата ми подсказват друго. Нямам му вяра. И щом е тук, обзалагам се, че крои нещо — той млъкна, след което отново се обърна към пагодата. — Всъщност залагам си живота, че е така.

* * *

— Значи Ян Лай е мъртъв?

Де Вор се извърна от прозореца.

— Да. Заместник-министърът е мъртъв.

За миг Леман замълча, после кимна.

— Разбирам. А лейтенантът, началник на поста на охраната?

Де Вор се поколеба, след това добави по-тихо:

— Боя се, че и той. Беше... неизбежно.

Леман срещна погледа му, беше разбрал веднага.

— Как?

— От собствената си ръка. Безчестието, нали разбираш. Семейството му. Това би ги съсипало. По-добре е да убиеш сам себе си и да ги освободиш от вината — той отново се обърна към прозореца и погледна навън, наблюдавайки бавното напредване на двамата мъже долу, докато се връщаха към пагодата през ливадата.

— Значи сме чисти.

Де Вор се изсмя отсечено.

— Не сме чисти. Все още не.

— Значи мислиш, че все още има шанс да подушат нещо?

Очите на майора прихванаха за миг погледа на Леман, после се отместиха.

— Спомни си колко много време ни отне да го планираме, Пьотър. Внимавахме — и това внимание ще се изплати. Пък и както и да е, имаме предимството, че знаем всичко, което правят те. Генерал Толонен не може и да пръдне, без аз да го чуя.

Помълча за миг, взрян отвъд ливадата. Онова, което каза токущо, беше вярно. Беше прекарал години, докато ги вербува — младежи като него самия, дошли не от Първо ниво — привилегирования горен етаж на Града, Върховните, както обичаха да наричат сами себе си; не от семейства на военни — наследници на онези северноевропейски наемници, които са се били на страната на Седмината срещу тиранина Цао Чун преди век; а най-обикновени младежи без връзки. Способни младежи, възпирани от системата, моделирана според манджурските „знамена“ — архаична, елитарна организационна структура, в която връзките имаха много по-голямо значение от способностите. Неприспособими и недоволни. Също като него самия.

Да, той безпогрешно ги разпознаваше по онзи поглед, онази искричка дълбоко в очите. После проверяваше досиетата им и изучаваше всичко за тях. Неизменно откриваше, че са самотни, необщителни и затворени млади хора, които вътрешно недоволстваха, че на другите им е толкова лесно, а за тях армейският живот бе труден. После, когато се увереше напълно, че е точно така, той се сближаваше с тях. И винаги ставаше едно и също: мигновеното отваряне; моментът на разпознаване — „ти си като мен“, — толкова освобождаващ, че ги връзваше към него с връзките на благодарността и чувството за общност.

— И аз като тебе самичък съм постигнал всичко — казваше им той. — На никого нищичко не дължа освен на себе си. Никой роднина не ми е купил поста; никой вуйчо не е подхвърлял нещичко за мен пред командира ми. — И когато го казваше, си мислеше за всички обиди, всички гадости, които му се бе наложило да търпи от така наречените си началници — мъже, които не бяха достойни и да му лъскаат обувките. Бе страдал почти тридесет години сред подобни боклуци, за да стигне там, където беше сега, до положение, което му даваше реална власт. Разказваше всичко това на младежите и виждаше в очите им отразен собствения си тъмен гняв. А после им казваше: — Присъедини се към мен. Стани част от моето тайно братство — и те кимаха или прошепваха „да“. И ставаха негови; и вече не бяха сами.

И така сега той оглавяваше своя собствена организация — мъже, които му бяха безрезервно предани; те не биха се поколебали нито за миг да предадат своя Танг или да жертват живота си, ако той поискаше това от тях. Също като младия офицер, който беше дежурен през онази нощ, когато беше убит Лу Кан. Като стотици други, разпръснати из Града на ключови постове.

Погледна пак Леман.

— Дърветата истински ли са? — той посочи черничевата горичка в далечния край на ливадата.

Леман се засмя.

— О, не. Няма и едно истинско.

Де Вор кимна замислено; после обърна лице към Леман.

— Не те ли е страх да използваш Уайът? — очите му, само на сантиметри от тези на Леман, бяха строги, питащи. В дъха му се долавяше аромат на мента.

— Ако се наложи. В крайна сметка има и по-важни неща от приятелството.

Де Вор задържа поглед върху него още за миг, след това отново погледна към Уайът там, долу.

— Не го харесвам. Знаеш го. Но и да го харесвах — щом заплашва онова, което правим... Ако само за миг...

Леман го докосна по ръкава.

— Знам.

Де Вор изцяло се обърна и застана лице в лице с него. Усмихна се, после протегна ръце и го стисна здраво за раменете.

— Добре. Ние с тебе се разбираме, Пьотър. Винаги сме се разбирали.

Де Вор му махна с ръка, погледна таймера на китката си, след това отиде в средата на стаята, застана до масата и се загледа в кутията.

— Май е време да извикаме и другите. Но първо има едно последно нещо, за което трябва да поговорим. Хен Ю.

Леман се намръщи.

— Какво? Хен Ю?

— Имам причини да предполагам, че той ще е заместникът на Лу Кан.

Леман се разсмя смаяно.

— Значи знаеш много повече от всички нас, взети заедно, Хауард. Откъде научи тази новина?

— О, изобщо не е новина. Поне все още не е. Но мисля, че информацията е достатъчно надеждна. Хен Чи-По поиска племенникът му да бъде новият министър, а пък каквото поиска Хен Чи-По, почти винаги става.

Леман не каза нищо; мислеше. Беше чувал колко високо се котира в момента фамилията Хен. Но дори и в този случай би се наложило да се използва докрай цялото значително влияние на министър Хен, за да бъде убеден Ли Шай Тун да назначи неговия племенник, Хен Ю. И така, както ставаха тия неща, подобна маневра би струвала много — да се плати на съперниците, да се подкупят съветниците, пък и цената на самия пост. Със сигурност щяха да влязат в заеми. И това за кратко време да отслаби меко казано чувствителното влияние на Хен. Щяха изведнъж да се окажат задължени на цяла дузина фамилии. Но в дългосрочен план...

Леман се разсмя изненадано.

— Винаги съм смятал Хен Чи-По за грубиян, на когото му липсва всякакво въображение. Не е от ония хора, които си правят дългосрочни планове. Но това...

Де Вор поклати глава.

— Не се бъркай, Пьотър. Това няма нищо общо с кроенето на планове. Хен Чи-По е човек покварен, както знаем, за наша изгода. Но е и горд. По някое време Лу Кан го е отрязал. Сторил му е нещо, което

Хен не е могъл да му прости. Тази маневра е неговият отговор. Неговото отмъщение, ако искаш.

— Ти откъде знаеш всичко това? Де Вор го погледна и се усмихна.

— Кой според теб е купил Ян Лай? Кой според теб ни е казал къде ще бъде Лу Кан в момента?

— Но аз си мислех, че е било заради Едмънд... — Леман се разсмя. — Ама, разбира се. Защо не ми каза?!

Де Вор сви рамене.

— До този момент нямаше значение. Но сега трябва да знаеш с кого си имаме работа. Що за хора са те.

— Значи е сигурно.

— Почти. Но няма нищо — никой, — което, или когото, да можем да купим или унищожим. Ако е Хен Ю и ако всичко си върви както трябва, то ще си покаже. Но който и да е, той ще помни какво е станало с Лу Кан и ще е нащрек с нас — той се разсмя меко. — Не, в бъдеще няма лесно да се справят с нас.

— Ами Ли Шай Тун?

Де Вор разпери ръце, после се извърна. Ето къде беше пределът. Оттам нататък започваха догадките. Той и останалите Седмина, които управляваха Земята, не се подчиняваха на никакви закони и разпоредби освен техните собствени. Изцяло от тях зависеше дали ще дойде промяната; дали Човекът още веднъж ще се опита да литне към звездите. Думите на Де Вор, колкото и да бяха верни за всички останали, не важаха за Седмината. Те не можеха да бъдат купени — половината от всичко съществуващо беше тяхна собственост, — нито пък, както изглеждаше, можеха да бъдат унищожени. За повече от век никой не бе дръзнал да оспори властта им.

— Тангът е човек, каквото и да си мислят някои.

Леман погледна Де Вор с любопитство, но задържа езика си зад зъбите.

— Тоест — все пак податлив на влияния — добави той след секунда. — И когато види, че приливът на събитията настъпва...

— Ще ни пререже гърлата.

Де Вор поклати глава.

— Не. Не и ако зад нас е цялата тежест на тези Отгоре. Пазарите, Камарата, всичко. Не и ако неговите министри са наши. Той в крайна

сметка е само човек и нищо повече.

— Той е от Седмината — каза Леман и в този момент осъзна пълния смисъл на думата Седмина. Това допринасяше за силата на властта. Всеки от тях беше цар, Танг, и управляваше една седма от Чун Куо; и все пак в Съвета всички те бяха равни и всеки отговаряше пред останалите Тангове; за някои важни неща никой не бе способен да действа без твърдото и пълно съгласие на останалите. — А Седмината са против Промяната. За тях това е принципно положение. Крайъгълният камък на тяхното съществуване.

— И все пак те трябва да се променят. Или да паднат.

Леман отвори уста — беше изненадан от това, къде ги бе отвел техният разговор.

— Нали не искаш да кажеш, че...

— Ще видиш — каза Де Вор по-меко отпреди. — Това тук е само началото. Демонстрация на нашия потенциал. За да видят онези Горе — той се разсмя, загледан в някаква вътрешна точка. — Ще видиш, Пьотър. Те ще дойдат при нас. Всичките до последния. Ще прозрат как стоят нещата — ние ще им отворим очите — и после ще дойдат при нас.

— И после?

— После ще видим кой е по-силен. Седмината или онези Горе.

* * *

Хен Чи-По се отпусна в креслото си и се разсмя гръмогласно. Прокара обкичените си с пръстени пръсти по лъскавото си теме. После подсмръкна високо и разшава масивното си тяло.

— Отлично, Ку! Направо отлично! Добър повод за наздравица. Нека вдигнем чаши тогава. — Млъкна, на лицето му се изписа още поширока усмивка. — За наследника на Лу Кан!

Шест гласа откликнаха въодушевено:

— За наследника на Лу Кан!

В просторната канцелария на най-високото ниво имаше осем души. Четирима бяха братя на министъра, трима — негови племенници. Хен Ю, виновникът за наздравицата, строен мъж на около двадесет и пет години с тънички мустачки и издължено, ала

приятно лице, се усмихна широко и се поклони на чичо си. Ку, четвъртият син на Тао, бащата на Хен Чи-По, стовари ръка върху раменете на Ю и отново се обади:

— Хубав ден, батко!

Хен Чи-По кимна с широкото си кръгло лице, после отново се засмя.

— О, колко сладка бе вестта за смъртта на тази невестулка! Колко сладка! И помислете си — семейството да има изгода от това!

Последва дружен смях. Единствено младежът, Ю, изглеждаше обезпокоен.

— Той ми се струваше свестен човек, чичо — осмели се да подхвърли той. — Със сигурност би било хубаво човек да бъде като него.

Смехът стихна. Братята на Чи-По се спогледаха, но Хен Чи-По беше в прекалено добро настроение, за да се остави да го нервира забележката на Ю. Погледна добродушно племенника си и поклати глава в пародийно отчаяние.

— Значи не си разбрал както трябва, Ю. Лу Кан беше червей. Лъжец и лицемер. Беше глупав, но голям инат, с маниери на дивак от Глината и интелигентност на курва марка „Джен Син“. Без него светът стана по-добро място, уверявам те. А ти, скъпи ми племеннико, ще бъдеш два пъти по-добър министър от него.

Хен Ю се поклони ниско, но когато се изправи, бузите му бяха леко зачервени, а очите му не пресрещнаха чичовия му поглед. Хен Чи-По втренчи поглед в него — не за първи път му хрумна, че за лош късмет не би могъл да издигне на поста някой от по-близките му роднини. Ю, синът на отдавна починалия му по-малък брат Фан, бе получил образование далеч от семейството. И си беше оформил странни възгледи за живота. Старомодните конфуциански идеали за доброта. Неца, които правеха мъжа слаб, изправеше ли се лице в лице с истинската природа на света. И все пак той беше млад. Можеше да учи още. Да бъде оформен така, че да служи по-добре на семейството.

Ку, винаги нащрек, забеляза как се развиват нещата и подхвана виц за някаква курва от Високите нива, която срещнала непознат от Глината. След като му отправи кратка благодарствена усмивка, Чи-По се надигна от стола си и обърна гръб на компанията. Замисли се, подръпвайки брадата си. Спря под голямата карта на Град Европа,

заемаща цялата стена, като едва забелязваше мрежата като пчелни килийки, обгърнала старите, познати очертания на страните — мислеше за миналото. За онзи момент в преддверието на Танга, когато Лу Кан го беше унижил.

ШИ ВЕЙ ЦУ ЦАН.

Чуваше го дори сега. Чуваше как Лу Кан го произнася; виждаше лицето му само на инчове от своето; студените интелигентни очи, втрещени в него с презрение; тази мека, почти женствена уста, която оформяше коравите думи. Беше стара поговорка. Древна обида. Ти въплъщаваш мъртвите и ядеш хляба на леността. Ти си мързелив и корумпиран — това означаваше. Отмъкваш наградите за тежкия труд на другите. Чи-По потръпна, щом си спомни как останалите присъстващи — министри като него — се бяха отвърнали от него и го бяха изоставили там, сякаш съгласявайки се с Лу Кан. После нито един не бе дошъл да говори с него.

Сведе очи и прошепна тихичко на себе си:

„Но сега този малък свински гъз е мъртъв!“

Той бе склопил онези студени очи. Беше запушил онази мека уста. А сега негова кръв щеше да наследи поста. И все пак...

Хен Чи-По затвори очи и потръпна — усещаше странна смесица от горчивина и триумф. Той беше мъртъв. Ала думите продължаваха да кълтят в главата му. ШИ ВЕЙ ЦУ ЦАН.

* * *

Големият Бял им донесе поднос с ЧА, после заситни назад и затвори вратата след себе си.

Чо Хсиян се наведе напред и наля от порцелановата бутилка — първо напълни купичката на Джиян, после своята. Като свърши, остави бутилката и изгледа остро наемника.

— Е? Какво има, Као Джиян?

Гледаше как Джиян надига купичката си, отпива и кимва одобрително. В очите му проблясваше странна светлина. Беше станала бяла. Точно както си мислеше. Но не точно такава, каквато бе очаквал. Какво тъкмеше Джиян?

— Ча е много приятен — Джиян се облегна назад. — Много. В цялата Мрежа няма по-хубаво място от чайната на Големия Бял, не си ли съгласен?

Чо Хсиян обузда нетърпението си и опря ръце с дланите надолу върху масата; после леко наклони глава и се взря внимателно в Джиян. Беше нащрек не защото го заплашваше някаква физическа опасност — Големият Бял пребъркваше всички клиенти, преди да ги пусне в чайната, — но защото познаваше Джиян и знаеше що за човек е. Невестулка. Лъжливо малко лайноядче с амбиции много над възможностите си.

— Да, няма по-добро място в Мрежата — отвърна той. Нищо не спомена за прекрасното заведение на Му Чуа, където обикновено си прекарваха времето той и другите Отгоре, когато слизаха тук, нито за погнусата, която предизвикваха у него и мястото, и типове като Джиян, с които се налагаше да си има работа.

— По-добре кажи какво искаш, Джиян. Нямам време за губене.

Джиян го погледна с лукавия поглед на човек, който знае много неща.

— Няма да те забавя, мистър посредник. Онова, което имам да кажа, е просто и ясно.

Чо Хсиян се вцепени леко, настръхнал от обидата, която му беше нанесъл Джиян с англицизираната форма на ХСИЕН ШЕН, но умът му вече работеше по въпроса, какво ли ще иска Джиян. И все пак в него той не виждаше заплаха за себе си дори и когато Джиян се наведе напред и прошепна:

— Знам за кого работиш, Чо Хсиян. Проучих го.

Джиян се облегна назад и го загледа като ястреб. Подръпваше с дясната си ръка пръстите на лявата.

— Това струва нещо, не мислиш ли?

Чо Хсиян се облегна назад. Умът му работеше трескаво. Хон Чао ли имаше предвид? Ако е така, как го бе научил Джиян? Кой от посредниците на Хсиян бе проследил връзката? Или Джиян просто гадае? Опитва се да го притисне за още някоя пара? Погледна отново наемника и отбеляза колко вторачено го гледа онзи; после сви рамене.

— Не разбирам за какво говориш. Аз сам съм си господар. Не съм гнусен наемник.

Обидата беше нарочна, но Джиян просто я пусна покрай ушите си.

— Забравяш, че ти ме нае този път, мистър посредник. А това беше много под способностите ти. Веднага се сетих, че работиш за някой друг. И то не за кого да е. За някого, който има власт. Истинска власт. Власт да си прави сделки с охраната, да търгува с други влиятелни мъже. И с достатъчно пари, че да смазва зъбчатите колела и да заличава следите. Това не е твоето ниво, Чо Хсиян. Подобни хора не биха благоволили да седнат на една маса с такива като мене и тебе.

Чо Хсиян помълча за миг замислено, после отсече:

— Кажи ми едно име.

Джиян се изсмя рязко, след това се наведе напред — сега чертите на лицето му бяха твърди, сурови.

— Първо искам гаранции. Разбра ли? Искам да съм сигурен, че съм в безопасност. Че няма да дойдат и да ми запушат устата.

Чо Хсиян се опита да каже нещо, но Джиян яростно разтърси глава.

— Не, Чо Хсиян. Чуй ме. Записал съм всичко, което знам. Интересно е да се чуе. Но записите могат и да се изгубят. Та затова съм направил още едно копие и съм го заключил с компютърен тайм-лок. Няма значение къде. Но аз трябва да нагласявам този тайм-лок на всеки два дена. Ако не го направя, копието отива право при охраната.

Чо Хсиян пое дълбоко въздух.

— Разбирам. И какво искаш в замяна на мълчанието си?

В отговор Джиян извади записа от джоба на робата си, хвърли го на масата и го побутна към него.

— Мисля, че те биха определили цена, която да удовлетворява и двама ни.

Джиян с усмивка напълни отново купичката си, после се облегна назад и я вдигна, сякаш вдигаше тост.

— Нали каза, че искаш да ти кажа име.

Чо Хсиян се поколеба. Стомахът му се сви. След това поклати глава. Отначало не го бе прозрял, но сега всичко му беше съвсем ясно. Щом Джиян заговори за охраната, и му стана ясно. Добре че самият той не знае нищо или ако не нищо, то поне възможно най-малко. Опасно беше да знаеш такива неща, каквито знаеше Джиян.

— Както ти е удобно на тебе — засмя се Джиян, забелязвайки уплашеното лице на Чен. Когато заговори отново, гласът му бе дрезгав — вече не глас на наемник, а на висшестоящ.

— Уреди среща. Утре. Тук, в чайната на Големия Бял.

Чо Хсиян се наведе напред, разгневен от внезапната промяна в тона на Джиян, после се отпусна назад, осъзнавайки, че нещата НАИСТИНА се бяха променили. Вдигна касетата и я прибра в джоба си, след това стана и тръгна към вратата.

— Ще видя какво мога да направя.

Джиян отново се усмихна.

— О, и още нещо, Чо Хсиян... Плати и моята сметка, като излизаш.

* * *

Леман се извърна рязко — ниското, настоятелно бръмчене на алармата на бюрото караше сърцето му да се изкачва чак в гърлото. Четирите символа, появили се на екрана на персоналния му комуникатор, бяха пиктограми ХАН, които изписваха ЙЕН ЧИН — Око — кодовата дума на неговия посредник от Средните нива Хон Чао.

Щом са се появили на личния му екран, означаваше, че е много спешно. Нито една компютърна линия, колкото и добре да бе пазена, не можеше да се гарантира като дискретна. По тази причина Хан Чао бе инструктиран да използва личния код само като последна възможност.

Леман постави десния си показалец върху екрана и очерта овал, после сложи точка в средата му. Съобщението веднага започна да се изписва на екрана.

Беше кратко и ясно. Леман го прочете веднъж и още веднъж. Доволен, че го е запааметил, той натисна „изтриване“ и задържа клавиша цяла минута — време, достатъчно да се премахне цялата памет за трансмисията. Едва тогава се отпусна назад, поразен от важността на съобщението.

— Мамицата му! — измърмори той, после се наведе и набра личния код на Де Вор.

Някой знаеше, някой бе успял да хване как са се навързали нещата.

Де Вор бе навън, патрулираше. Част от лицето му се появи на екрана — увеличено; сигналът бе замъглен, изкривен. Леман веднага разбра, че Де Вор се взира в екранче на китката си.

— Пьотър! Какво е станало?

Леман преглътна.

— Хауард, виж... Всъщност няма нищо. Само дето си... си си забравил ръкавиците. Та... та си мислех, че може да искаш да минеш да си ги прибереш. Пък можем и да пийнем по едно.

Лицето на Де Вор се отдалечи. Образът му се фокусира. Последва момент на колебание, после той кимна.

— След час се освобождавам от дежурство. Ще мина да си ги прибера. Става ли?

— Чудесно — Леман веднага прекъсна връзката.

Пакетът от Хон Као със записа и запечатана карта със съобщение пристигна малко по-късно по специален куриер. Леман се взира в него известно време, след това, без да го отваря, го сложи в горното чекмедже на бюрото си и го заключи.

Първоначалната му инстинктивна реакция се бе оказала вярна. Трябваше да заличат всички следи, които водеха към тях. Да убият убийците. Да убият агентите и свързките. Да убият всички, които знаят. Де Вор не се бе съгласил и бе казал, че това само би привлякло излишно внимание, но той, Леман, бе излязъл прав. И сега така или иначе им се налагаше да го направят. Ако все още можеха.

Когато Де Вор пристигна, занесоха пакета право в тайната стая на Леман и изслушаха записа със слушалки. После седнаха и се спогледаха.

Пръв заговори Де Вор.

— Дори и да не го е схванал съвсем вярно, но е достатъчно близо до истината, че да може да ни навреди. Ако охраната проучи Бердичев малко по-дълбоко, ще открият връзката с тебе. И после цялата постройка се срутва.

— И какво предлагаш?

— Ще го убием.

— Ами копието?

— Остави това на мен — Де Вор протегна ръка и взе картата. Погледна я и я подаде на Леман.

Леман активира картата, прочете я и я върна на Де Вор.

— Добре. Този Као Джиян иска среща. Аз ще се погрижа за това. Междувременно имам една работа и за теб.

Леман се намръщи.

— Какво?

— Ян Лай е жив. Опитал се е да се свърже с Уайът. Моите хора откриха къде се намира, но той би разговарял само с тебе или с Уайът. Явно само на вас двамата има доверие.

Леман усети, че стомахът му се свива за втори път тази сутрин. Ян Лай беше един от Министрите на Декрета, от главните чиновници на Лу Кан. Мислеха си, че е бил с Лу Кан, когато бяха убити министърът и най-важните му чиновници.

— Значи не е бил в купола, когато избухна?

Де Вор поклати глава.

— Разбрах го едва преди два часа. Всички филми на вътрешната охрана са били унищожени от експлозията, но копията са оцелели. При преброяването на телата две липсват. Май единият е заместник-министърът Ян Лай.

— Ами тогава кой е другият?

Де Вор сви рамене.

— Още не знам. Но Ян Лай може да знае. Иди го виж. Направи каквото трябва.

Леман кимна. Този път щеше да действа по своя инстинкт.

— Добре. Ще се оправя с него.

Де Вор се изправи.

— И не се безпокой, Пьотър. Аз ще се оправя. Знаеш, че можем — той хвърли поглед към записа и картата, после — отново към Леман. — Унищожих ги. Аз ще се погрижа за останалото. О, и още нещо, Пьотър...

— Да?

— Ръкавиците ми...

* * *

След като Чо Хсиян си отиде, Джиян прекара в чайната още два часа. Истинското свинско със зеленчуци, бутилката хубаво вино и прекараното време с две от най-големите курви на заведението — всичко за сметка на Чо Хсиян — му бяха вдигнали страхотно настроението. Най-последно всичко беше тръгнало както той искаше. „Май е време — помисли си той — да завия по коридора към моя апартамент.“

Сред шума и блъсканицата в коридора той почти подмина вратата си. Вече се канеше да влезе. Но нещо, някакво чувство, което беше развил през годините, го спря. Дръпна дланта си от кодираната ключалка и се наведе, за да я огледа. Нямаше никакво съмнение. Някой си бе играл с нея.

Долепи ухо до вратата. Нищо. Или поне нищо необичайно. Дочуваше мекото мъркане на машини отвътре, но това беше нормално. Или почти нормално...

Обърна се и отново погледна препълнения с щъкащи насамнатам хора коридор, пренебрегвайки минувачите; опитваше се да мисли. Беше ли оставил нещо включено? Беше ли? Почеса се нервно по врата — не можеше да си спомни; после пак погледна следите по ключалката и се намръщи. Изглеждаха пресни, но можеше и да са оставени преди време. Възможно е просто да са били някакви хлапета.

Възможно е. Но по-добре е да не рискува. Не и при тези обстоятелства.

Постави дланта си върху ключалката и щом вратата се плъзна, той се прилепи към стената встрани от отвора.

Вратата бавно се плъзна обратно, той погледна в стаята — търсеше знаци за присъствието на натрапник. После с бързо движение измъкна ножа си и пристъпи вътре.

Някой изби ножа от ръката му. Той го видя как изхвърча във въздуха. После някаква ръка грубо затисна устата му.

Джиян се замята — опитваше се да се обърне и да види лицето на нападателя. Вдигна инстинктивно едната си ръка, за да отбие удара, но мъжът беше як и хватката му беше здрава.

После изведнъж падна назад.

Погледна нагоре, борейки се да си поеме дъх. Куан Йин, богиньо на милостта! Беше Чен!

Чен го изгледа кръвнишки.

— Къде беше?!

Две-три лица се появиха на вратата зад Чен. Джиян им махна да се скрият, след това се надигна и тръгна да я затвори. Щом отново успя да си поеме дъх, се извърна към ядосания КУАЙ. На устните му пак заигра бледа усмивка.

— Уреждах едно-друго. Сключвах сделки.

Опита се да мине покрай него, ала Чен го хвана за ръката и изфуча:

— По-скоро си бил по курви. Подушвам вонята им...

Джиян се разсмя.

— Малко удоволствие след работата — това е всичко — той влезе в стаята и тежко се отпусна на леглото с лице срещу Чен. — Ами ти пък какво правиш тук?

Чен прибра големия си ловджийски нож в ножницата и прекоси стаята. В нишата в ъгъла имаше старомоден игрален автомат. Обърна гръб на Джиян и се взря в екрана.

— Мислех си, че ще дойда и ще разбера какво става. Много време те нямаше.

Джиян се разсмя, после събу лявата си джапанка.

— Както казах, сключвах сделки. Работех и за двама ни.

Чен си поигра още секунда с копчетата на машината, след това се извърна.

— И?

Джиян се усмихна и скрита и другата джапанка, после започна да се измъква от робата си.

— Имаме още една среща. Утре, в чайната на Големия Бял. Тогава ще определим цената.

Сякаш забравил, че в стаята има и друг човек, Джиян се съблече гол, след това отиде при душа в ъгъла и пусна пет жетона за по десет ФЕН в процепа. Дръпна завесата, застана под душа и щом хладката вода потече, започна да се сапунисва.

Чен за момент се загледа в силуета на Джиян, очертан върху пластмасата, после отново се обърна към автомата.

Беше си направо антика, с три програмирани стандартни игри: ТАО ЧИ, ХЕПАН ЧИ и УЕЙ ЧИ. Беше го нагласил на игра на УЕЙ ЧИ за начинаещи и дъската с квадратчетата — 19 на 19 — изпълни целия

екран. Играеше с черните и бе направил едва около двадесетина хода, но белите вече бяха в силна позиция.

Чен се огледа още веднъж. Никога преди не бе влизал в стаята на Джиян — всъщност никога не се бе интересувал от частния му живот, — но сега положението се усложняваше. Май беше най-добре да знае как стоят нещата.

По стените висяха евтини гоблени. Стандартни произведения от Тун Ян и Ли Чен — пейзажи с планини и долини, високи борове и ромолящи рекички. Боклук, който можеше да се види навсякъде из Мрежата. На масичката до леглото имаше малък олтар на Вен Ти, а остатъците от догорели свещи върху подноса разкриваха една страна от характера на Джиян, за която никога не би се досетил. Малко чердже покриваше част от голия „леден“ под в края на стаята, до единичното легло, а иначе единствената друга мебелировка бяха чифт евтини шезлонги.

Някои неща го бяха изненадали. В една кутия под леглото бе открил Стимулатор за глава на „Сим Фик“, последно поколение, с жак за директно включване в мозъка, който се свързваше с жици, имплантирани в главата. Само това сигурно бе струвало на Джиян поне 500 юана по сегашните цени на черния пазар — може би и всичките 1000, които бе взел на заем от Лу Бакенбарда, но за разлика от двете „ленти“, които също притежаваше, това бе безполезна вещ, само символ на статукво, тъй като Джиян, както и повечето от Мрежата, не си бе правил нужната операция.

Огромна покривка от изкуствена коприна в синьо и златно покриваше леглото. Под нея две яркочервени памучни одеяла бяха застлани над нормални чаршафи от „лед“ — сякаш приготвени за сватбена нощ. Кой знае защо, това напомни на Чен онзи момент на склона на планината, когато Джиян бе измъкнал бутилката вино и чашите от сака си. У Джиян имаше нещо крайно непрактично, което беше опасно. Нещо ужасно самопогълщащо. Това му беше големият недостатък. Такова нещо можеше и да убие човек.

Чен изчисти дъската и изключи автомата — чувството на разочарование го обземаше все повече. Всичко това беше толкова показно. Толкова фалшиво. Джиян копнееше до болка да е по-добър, отколкото беше в действителност. По-силен. По-образован. И все пак опитите му за мимикрия бяха болезнени за гледане. Той беше

хлебарка, която се прави на костенурка. А и този последен негов план... Чен потръпна. Той бе обречен на провал, усещаше го с цялата си същност. С тези хора не можеш да въртиш сделки, не можеш да им бъдеш партньор, само наемник.

Огледа се за последен път — гледаше как кльощавото тяло на Джиян се навежда и се протяга зад найлоновата завеса. След това взе решение и тихичко се измъкна. Не искаше играчки. Искаше нещо истинско. Нов живот. По-добър от този. По-истински от този. И може би дете. Син.

Беше се уморил да бъде ВАН ПЕН — без корени, забравил произхода си. Беше време да се свърже с някого, с нещо. Ако не с миналото, то тогава с бъдещето. Въздъхна — знаеше, че за миналото не може да направи нищо. Но бъдещето — то никъде не бе записано...

Докато вървеше към дома си, мисълта звънтеше в ума му като литания, изпълваше главата му, обземаше го целия... Дете. Син. Дете. Син. Думите минаваха през него в унисон с тежките му стъпки по „ледения“ под на коридорите. ДЕТЕ. СИН.

Прекрасно. Значи трябваше да се подготви. Друг път нямаше.

* * *

Ян Лай коленичи в нозете на Леман с ниско сведена глава, ръцете му се бяха вкопчили здраво в полите на неговото ПАУ.

— Ти си добър човек, Пьотър Леман. Прекрасен човек. Толкова ме беше страх. Толкова се бях уплашил, че ще ме открият, преди да дойдете ти или Едмънд.

Леман се огледа. Стаята беше ужасно мръсна. Сякаш никой не беше чистил тук с години. Толкова ниско ли беше паднал Ян Лай? Нямаше ли приятели с по-висок ранг, които да му помогнат в нужда? Дръпна човека нагоре и освободи ръката му, след това протегна своята, повдигна брадичката му и накара Ян Лай да го погледне в лицето.

— Радвам се, че се обади, Ян Лай. Положението е критично — ако охраната те беше намерила...

Ян Лай извърна поглед.

— Разбирам.

— Ти как се измъкна?

Бившият министър-ХАН се поколеба.

— Има ли значение?

Леман усети подозрението, прокраднало се в гласа на Ян Лай. Човекът бе имал достатъчно време, за да го обмисли. И все пак не беше сигурен. Доверието му в Уайът беше бариера срещу истината. Пречеше му да свърже нещата. Е, това беше добре. Улесняваше всичко.

— Интересно ми е, това е. Но както и да е... — той се направи на безразличен и веднага смени темата. Взе да обикаля около Ян Лай. — Убийството на министъра. Не бяхме ние, нали разбираш. Някой ни превари — той се обърна и погледна уплашения ХАН. — Разбираш ли ме, Ян Лай? Схващаш ли какво ти говоря? Който и да е бил, почти са те убили.

— Не! Не... — Ян Лай разтърси объркано глава. — Не беше така. Те... те ме предупредиха. Казаха ми да се махам.

Ян Лай потръпна яростно и отмести поглед. Очите му бяха кървясали, лицето му бе изпосталяло от липсата на сън, а дрехите му воняха. Но дори и сега в маниерите му се долавяше нещо, което говореше за отминалата власт. Беше човек свикнал да командва.

За миг Ян Лай изглеждаше потънал в мисли. После, сякаш внезапно се бе събудил, той отново погледна Леман и усмивка огря лицето му.

— Значи Едмънд няма нищо общо?

— Нищо — този път той каза истината.

За миг Леман се замисли каква ли беше връзката между Уайът и този ХАН. Защо Ян Лай се доверяваше толкова открито на Едмънд? Само дружба ли беше това? Или пък беше нещо по-дълбоко? Любовници ли бяха?

— Кой те предупреди? — той се приближи. — Трябва да ми кажеш, Ян Лай. Много е важно.

Ян Лай вдигна очи и пресрещна за миг погледа му. След това рязко сведе очи — срамът му сякаш бе физически осезаем.

— Дойде вестоносец — почти прошепна той. — Моят трети секретар, Пи Чиен.

ПИ ЧИЕН. Дъхът на Леман секна. Пи Чиен го имаше в списъка, даден му от Де Вор. Което значеше, че сигурно беше още жив. Леман се извърна, притискайки челото си с лявата си длан; опитваше се да мисли. — Този Пи Чиен... Къде е в момента?

Ян Лай сви рамене.

— Не знам. Предполагам, че е убит — отмести очи, гласът му стихна почти до шепот. — Мисля, че беше последният, който излезе, преди солариумът да избухне.

Леман остана неподвижен за миг, после рязко се извърна и тръгна към вратата.

Ян Лай се втурна след него и го настигна на изхода. Вкопчи се здраво в ръката му и притисна лице в лицето на Леман.

— Какво става?! Моля те, Пьотър, кажи ми какво става!

Леман се обърна и пое ръцете на Ян Лай в своите.

— Всичко е наред, Ян Лай. Всичко ще се нареди. Вярвай ми. Вярвай на Едмънд. Но има и неща, които трябва да свършим. На всяка цена.

Ян Лай се взря напрегнато в лицето му за миг. След това сведе поглед — никак не пролича какво точно е видял.

— Добре. Направи каквото трябва.

Навън Леман спря и изгледа двамата мъже, които стояха в другия край на коридора. Чу как вратата зад него се плъзга и ключалката щраква.

Нямаше да му помогне. Комбинацията на ключалката я бяха изработили Лемановите хора.

Необходимо е, каза си Леман. Всичко това. Всички убийства, лъжи и двойни игри. Всичко беше необходимо.

Срещна погледа на по-високия и кимна, после се обърна и забърза към чакащия го транзитен асансьор.

БЕШЕ НЕОБХОДИМО. В ИМЕТО НА ВСИЧКО, ЗА КОЕТО СЕ БОРЕХА.

* * *

Чо Хсиян остави плика на масата пред Джиян, след това се облегна назад и взе да го наблюдава внимателно.

— Какво е това? — подозрително погледна Джиян.

— Отвори и ще видиш. Аз съм само куриер.

Чо Хсиян забеляза колко подозрително се отнася Джиян към плика. Не беше виждал такова нещо преди. Тук използваша единствено

записи и приказки. Никаква изтънченост.

— Разкъсай го — обясни той. — Съобщението е написано на лист, който е вътре.

Джиян се поколеба, после вдигна плика и го огледа. От едната страна върху белия фон бе изписано името му. От другата страна имаше диагонален процеп, залепен отгоре с нещо горещо с отпечатана върху него двойна спирала. Щом видя това, той се разсмя.

— Значи съм улучил, а?

Чо Хсиян не каза нищо — просто кимна с глава към плика.

Джиян внимателно зачопли печата. След това дръпна по-грубо копринената хартия. Печатът изведнъж поддаде и писмото падна върху масата точно до ръката на Чо Хсиян. Представляваше един-единствен сгънат лист. Предпазливо, само с върха на пръстите си Чо Хсиян го побутна към Джиян.

Върху хартията бе изписана цифра. Джиян се втренчи в нея за момент, после леко подсвирна.

— Става ли?

В гласа на Чо Хсиян се прокрадна едва доловима следа от сарказъм.

Джиян сгъна листа. После отново го разгъна и пак се втренчи в цифрата. След това погледна над него към Чо Хсиян.

— Знаеш ли какво пише тук?

Чо Хсиян бавно поклати глава.

— Както вече казах, аз съм само куриер. Но познавам всичко това. Пазарлък няма да има. Разбра ли? Или взимаш каквото ти се предлага, или нищичко не получаваш.

— Нищичко... — Джиян се засмя напрегнато. — Ще е много глупаво от тяхна страна, не мислиш ли?

Чо Хсиян се наведе напред.

— Чуй ме. Или приемаш, или го зарежи.

— Ами ако го зарежа? Ако занеса другаде онова, което знам?

Чо Хсиян си позволи студена усмивка.

— Нямах капка въображение, Као Джиян. Я си помисли малко.

Джиян погледна надолу и отново разгъна листа. Чо Хсиян го гледаше и се забавляваше. Тези Горе знаеха как да се справят с подобни типове. Поставяха им ултиматуми. Дали онези ще приемат, или ще откажат, им беше все едно. Винаги те оставаха отгоре.

Протегна ръка и вдигна чашата си, пресуши я, след това натисна копчето на стената, за да повика Големия Бял.

— Трябва да тръгвам, Као Джиян. Какво да кажа на приятелите ми?

Джиян вдигна очи; По лицето му Чо Хсиян позна, че още не е взел решение.

— Е?

Отвън се разнесоха звуци. Ключалката прищрака и вратата започна да се плъзга встрани. Джиян отмести поглед от Чо Хсиян, после отново го погледна.

— Добре. Приемаме. И кажи на твоя човек...

Той млъкна — Големият Бял беше влязъл.

— Да? — Чо Хсиян се изправи и позволи на Големия Бял да му помогне да облече големия си балтон от фалшива боброва кожа.

— Кажи му, че няма да го безпокоим повече. Става ли?

Чо Хсиян се усмихна напрегнато.

— Ще се видим пак, Као Джиян.

Джиян кимна — всичката му напереност се беше изпарила.

— О, и още нещо, Джиян. Плати ми сметката, бива ли?

* * *

— И какво имаме сега?

Техникът занатиска клавишите и върна записа отначало за анализ. После се облегна назад, за да може Де Вор да прочете сам изписаното на екрана.

Всичко 51 думи. 14 повторения. Речников обхват — 37 думи.

— Не е достатъчно.

Техникът поклати глава.

— Може би не е, ако транспозицията е пряка реч. Но ние можем да създаваме нови думи от наличните звукове. Тук има доста сериозен запис от тонове. Компютърът може да изработи гещалт — цялостен речников аналог от съвсем малко материал. Тук материалът е повече от достатъчен. Ти пишеш сценария, а пък машината ще накара онзи да си каже репликите. И дори майка му не би познала, че не ги е казал той.

Де Вор се разсмя.

— Добре. Давай тогава да действаме — извади дискета от джоба на сакото си и я подаде на техника. — Ето какво искам да каже нашият приятел Джиян.

Техникът се поколеба, след това кимна.

— Добре. Веднага започвам. Утре много късно ли е? По обяд?

Де Вор се усмихна и потупа техника по гърба.

— Утре? Чудесно. Ще дойда сам да го взема.

Излезе и тръгна надолу към Мрежата. Беше привечер. След четири часа имаше среща с генерала, за да му докладва. Междувременно имаше достатъчно време, за да подреди нещата.

Докато слизаше с асансьора на охраната, се свърза с двамата мъже, които бе оставил пред чайната на Големия Бял.

— Как е нашият човек?

Отговорът прозвуча в слушалката:

— Още е вътре, сър.

— Добре. Ако излезе, следвайте го на разстояние. Но не предприемайте нищо. Още не. Помнете — искам ги и двамата.

Едва бе прекъснал връзката, когато алармата на китката му сигнализира за спешно съобщение. Пак беше Леман, с опънато от безпокойство лице.

— Какво има, Пьотър?

Леман се поколеба — съзнаваше, че говори по открит канал, после пое риска.

— Липсващият труп. Знаем кой е. Човекът на Ян Лай — Пи Чиен.

— Разбирам. И къде е той?

Леман нервно се разсмя.

— Точно там е работата. Изчезнал е безследно. Още от убийството насам.

— Значи се крие.

— Така изглежда.

— Ясно. Остави го на мен. — Де Вор замълча за миг. — Другото наред ли е?

Леман се поколеба, след това отговори с кодирания отговор:

— Безоблачно небе, Хауард. Аз... Е, ще се видим по някое време, нали?

Де Вор прекъсна връзката. Значи Ян Лай вече беше мъртъв. Хубаво. Една грижа по-малко.

Асансьорът забави ход и спря. За миг Де Вор постоа, почти докоснал бутона „отваряне“ кожата под простата му роба засмъдя от процедурата по обеззаразяване. После ясно представяйки си какво трябва да направи, фрасна копчето и излезе навън, в Мрежата.

ГЛАВА 3

СТАТИЧНА ИГРА

По пети звънци майор Де Вор докладва на генерал Толонен в офиса му в обширната, прилична на крепост казарма, седалище на Централата на охраната. Генералът стана, щом Де Вор влезе, и се измъкна иззад бюрото си да го поздрави с широка усмивка на изсеченото му сякаш с длето лице.

— Добро утро, Хауард. Как е?

Де Вор направи дълбок поклон, после се изправи и погледна стареца в очите.

— Не е добре, сър. Нашето разследване за смъртта на министъра се оказа по-трудно, отколкото очаквах.

Генералът задържа погледа си върху него още секунда и кимна. Той докосна рамото на майора, сякаш за да му вдъхне увереност, след това се обърна и пак мина зад бюрото си. Сврян отново в креслото си, той се наведе напред и с жест покани Де Вор да седне.

— Още няма нищо, а?

Де Вор след възможно най-лек намек за поклон седна.

— Не съвсем, сър.

Толонен отметна брадичка назад — стана му интересно.

— Разбирам. Та на какво си се натъкнал?

— На нищо сигурно. Само слух. Но е възможно да ни отведе донякъде.

— Нещо, което трябва да знам?

Де Вор извади мъничката касета от джоба на туниката си, избърса я в покривката и я подаде на генерала. Толонен се облегна назад и бутна тънката като лепенка касета зад лявото си ухо. Седя така минута-две в мълчание; очите му правеха малки, хаотични движения в орбитите си. След това, сякаш пак дошъл в съзнание, той погледна майора право в очите.

— Интересно, Хауард. Много интересно — Толонен натисна тясната кожна гънка зад ухото си и извади касетата. — Но доколко е сигурно това?

Де Вор замислен килна глава леко настрани.

— При нормални обстоятелства бих казал, че на него може много да се разчита. Но този случай — и в частност неговото огромно политическо значение — е по-сложен от обикновените. Няма да е много умно от наша страна да приемаме нещата на доверие. В момента проверяват източниците. Подслушват. Както и да е... — той се поколеба, после отново заговори, втрещен в генерала още по-настоятелно отпреди. — Има и още нещо, сър. Нещо, което в далечна перспектива може би ще се окаже много по-важно.

— Давай, Хауард.

— Добре, сър. Почти съм сигурен, че и охраната е замесена. Може би на ниво офицерски състав.

Толонен се втрещи за известно време в очите му, след това кимна сериозно. Изразът на лицето му не се беше променил.

— Съгласен съм. Макар и много неохотно, но си признавам. Самата мисъл за нещо подобно ме кара да потръпвам.

Де Вор сведе съчувствено глава.

— Ами тогава...

Толонен го прекъсна с поглед.

— Нека ти очертая положението така, както аз го виждам, Хауард. После ще видим доколко новата информация е съвместима с това, което вече имаме.

Де Вор изпъна рамене на стола, докато старецът описваше положението, очите му се взираха напрегнато в него.

— Първо: какво оръжие е използвано и къде и от кого е изработено? — Толонен прекара дългите си, широки пръсти през ниско подстриганата си сива коса, тъмносините му очи фиксираха Де Вор. — Работим по предположението, че е някакъв разтворител на „леда“. Ледояд. Изследванията върху разтворителите на „леда“ са забранени от Декрета, но тук си нямаме работа със законна дейност. Ето защо е възможно някой да е успял да изобрети нещо подобно.

Второ: кой е знаел, че Лу Кан ще е там по това време? Повечето от онези, които бихме могли да заподозрем, тоест заместник-министрите на Лу, умряха заедно с него. Това не важи само за Ян Лай.

Де Вор кимна.

— Още няма никакви следи, сър. Но продължаваме да търсим.

— Добре. След това има и трето: кой е наредил на отряда от охраната да прекрати дежурството? Можем ли да предполагаваме, че е бил дежурният капитан, или има някой по-висшестоящ, който е взел това решение? — Толонен млъкна и поклати глава. — Почти необяснимо е въпросният офицер да е действал на своя глава. Досието му беше без нито едно петънце, а и самоубийството му го потвърждава. Но той беше напласен човек, Хауард. Вярвам, че е действал под заплаха.

— Съгласен съм, сър. Познавах този човек още като кадет и гарантирам, че не би действал така без сериозна причина. Нашето предположение е, че най-близките му са били заплашени. Още не сме ги открили — дали защото той ги е укривил, или защото са били арестувани. Все още не знаем. Дори и при това положение не трябва да изключваме съществуването на друг мотив. Дългове от комар например. Или пък някакъв вид наркомания. Може и да са жени. Дори и най-съвършените хора имат своите слабости. Във всеки случай мой отряд го разследва.

— Добре. Значи четвърто: кои са фактическите убийци? Както знаеш, първоначалната ни идея беше, че е направено от въздуха — от хеликоптер, летящ над купола. Но сега сме го изключили като възможност.

— Сър — Де Вор, изведнъж застана нащрек и се напрегна леко.

— Претърсването на околностите на купола осветли редица нови подробности, най-важната сред които е един труп.

— Труп?

— Да. Намерихме тялото, натикано в тесен тунел, близо до вентилационната шахта, която излиза на повърхността до купола. ХУН МАО. Мъж. На около 35 години. Бил е намушкан два пъти с нож с широко острие. Много професионално — така ми казаха.

— Значи намерили сме единия от убийците?

Толонен сви рамене.

— Е, не бих го изключил, но е по-вероятно човекът просто да се е забъркал случайно в това. Картата му за самоличност сочи, че е инженер по поддръжката и има разрешение от охраната за достъп до Първо ниво.

Де Вор се замисли за момент.

— Звучи ми като идеалната професия за получаване на достъп до купола.

— Такава беше и моята първа мисъл, Хауард, но не се връзва с нищо. Можем да изчислим горе-долу кога се е тикнал в този вентилационен тунел. Проверихме го. Има го на филма — изкатерва се по шахтата едва 12 минути, преди куполът да избухне. Прави една проверка — измерена за времето и с местоположение някъде по средата на тунела. Това са първите 5 минути. Така биха му останали само 7 минути да се изкачи нагоре, да се срещне с партньора си, да постави зарядите и пак да се спусне надолу.

— Времето е достатъчно. Ами ако например партньорът му е поставил зарядите?

— Възможно е. Но тогава пък той за какво е? И защо ще го убиват? Нещо не се връзва. А и без това намерихме и още нещо.

Де Вор примигна.

— Доста сте поработили, сър.

Толонен се разсмя.

— Е, ами настина СЕ ОПИТАХ да се свържа с теб, Хауард. Както и да е, май че открихме нашите хора. Двама типове от долните нива. Участвали са в инцидент със стражи от охраната при един от близките складове на Ниво 11. Една Комп Кам-единица е забелязала, че единият не съвпада с никого в компютъра и е накарала охраната да го проучи. След размяна на изстрели онези двамата са офейкали.

Де Вор помълча един миг.

— Но вече сте ги хванали?

— Не. Още не. Само че сега ме чуй, Хауард. Никога няма да го повярваш. Знаеш ли как са се измъкнали?

Де Вор поклати глава.

— Е, нашите решили, че са ги притиснали в ъгъла в един товарен асансьор. Тъкмо били извикали човек с горелка, готов да стопи ключалките, когато двамата заподозрени направили нещо с асансьора. Претоварили веригите и после треснали цялото това чудо в пода, пробили го и паднали в Мрежата!

Де Вор подсвирна.

— И какво е станало после?

— Наложило се целият етаж да бъде запечатан и прочистен. Мърлява работа. Хиляди ранени. Повече от 150 мъртви. Наложил се да

излезем с някаква история за повреда в системите. Но помисли си, Хауард. Нашите двама приятели трябва да са разполагали с вътрешна информация. Малцина са дето знаят, че тия асансьори слизат още десет нива надолу. Също толкова важен обаче е и фактът, че са имали приспособление, което да претовари електрическите вериги — и той млъкна. — Това намеква и за други неща. Моето предположение е, че са ги пуснали отгоре. Взели са ги с хеликоптер от някоя от Портите под Мрежата — може би до селскостопанските станции — и са ги приземили на покрива на Града. Свършили са си работата, измъкнали са се по вентилационната шахта — по пътя са убили и нашия работник по поддръжката — и после са цъфнали на Ниво 11.

Де Вор кимна бавно.

— Това... горе-долу има смисъл.

— Добре. Радвам се, че смяташ така. В този случай има още няколко въпроса, които се нуждаят от отговори. Кой е бил тяхната свързка? Кой им е дал информацията? Кой ги е обучил? Кой ги е приземил на покрива? Подобна операция е планирана отдавна и много внимателно. И в нея би трябвало да са замесени значителен брой хора.

Де Вор отново кимна, но този път май беше нещо разсеян.

Генералът възбудено продължи:

— Помисли си Хауард, само един да спипаме от тях — само един! — и можем да разкрием цялото проклето нещо! — той се разсмя и тежко тропна с длани по бюрото си. — И за да можем да направим това, аз се срещнах с Танга.

— Сър? — Де Вор изглеждаше изненадан от това ново развитие на нещата.

— Да, Хауард. Тангът ме упълномощи. Даде ми власт да преминавам транзит през всички бюрократични безсмислици, да се договарям за каквото е нужно, без да се съобразявам с никого, за да гарантираме, че ще се сдобием с информацията за хората, които стоят зад това — той се усмихна широко. — Тъй че виждаш, Хауард. Онова, което ми донесе, е от голям интерес за мен. Ако Уайът Е ЗАМЕСЕН като мозък на операцията или като агент... Е, искам го. Разбра ли? Искам да знам какви са били мотивите му, с какви връзки е разполагал.

— Значи мислите, че може и да е той? Генералът помълча, после сви рамене.

— Знам ли. Мислех си... Е, знаеш какво си мислех. Изслушах записа на разговора ти с Леман. Неприятен тип, но съм съгласен с теб. Много е безцеремонен и изобщо не внимава какво говори, като говори за това, кой, според него, стои зад цялата тази работа. Що се отнася до Уайът, срещал съм го неведнъж и той ми харесва... — той пак сви рамене. — И все пак — направи каквото трябва. Тангът иска отговори. И то бързо.

* * *

Когато Де Вор си тръгна, Толонен извика ординареца му, Хаавикко.

Аксел Хаавикко беше висок младеж с широки рамене, на 19 години; русата му коса бе подстригана съвсем късо. На сакото си носеше емблемата на елитното военно училище, което бе завършил само преди осем месеца, а на гърдите си — бродирания знак с морски кон на военен офицер девети ранг. Той измарширува отсечено през стаята и застана мирно пред бюрото.

— Сър?

Генералът се усмихна.

— Свободно, момче. Носиш ли записа?

— Да, сър. Но си мислех...

Толонен вдигна вежди.

— Знам. Но реших друго. Няма нужда майор Де Вор да знае всичко. Уморен е. Мога и сам да го прегледам. Той се е нагърбил с твърде много работа, опитва се всичко да оправи сам.

Той се отпусна назад в креслото си и заоглежда младежа; забеляза, че и той проявява признаци на напрегнатост.

— Май всички трябва да си починем, а, Хаавикко? Да се откъснем за малко от всичко това. Но злото в този свят не се свършва, независимо дали се борим с него или не — той се усмихна любезно. — Добре, я да видим какво има тук.

Кадетът се поклони и приближи терминала, след това постави тъничката прозрачна карта, която бе донесъл, върху повърхността му. Мигом екранът на стената над главата му светна и на него изникнаха двама души, които си пробиваха път през широк претъпкан коридор.

Записът бе съставен от елементите на стотици индивидуални записи и после монтиран така, че да изглежда сниман с една-единствена камера, която е следила заподозрените по цялата главна улица.

— Това са двамата мъже, сър. Към онзи отляво се обръщат с Джиян. Името на другия не е известно. В Централния архив на охраната няма никакви данни.

Генералът подсмръкна.

— Задръж това за момент.

Образът застина. На табела зад първия пишеше „Ниво 11, III южен склад, Кантон Мюнхен“ — надписът на английски беше с черен шрифт, а отдолу бе написано същото с йероглифи в кървавочервено. Вторият беше къде-къде по-як от първия; на кръста му бе препасан огромен нож — това ясно си личеше по издутината; той бе обърнат към камерата в профил и отляво се виждаше малък, синкав белег на врата му точно под ухото.

— Интересни типове, а, Аксел? От Мрежата са. Няма никакво съмнение. Щом в Централата на охраната няма никакви данни, сигурен съм, че това са нашите хора. Можем ли да видим откъде излизат?

Аксел натисна няколко клавиша. Картината веднага се смени — появи се слабо осветен и почти празен по-малък коридор.

— Това къде е?

— Пет нива по-нагоре, сър. На Ниво 16. Това е коридор за поддръжка, не е за обществено ползване. Гледайте сега.

Двамата впериха погледи в екрана. В тавана се появи отвор и двамата се вмъкнаха през него в коридора един след друг. Двамата ХАН от предишните кадри.

— Накъде води този коридор?

— Има една дълбока вертикална шахта на около 20 ЧИ от този капак. Излиза на Ниво 41. Там ги губим.

— Някаква причина?

— Камерата е била повредена. Вандализъм. Изглежда истински. Очевидно вече седмици наред са имали проблеми с апаратурата в тази част.

— Добре. Нека се върнем пак на Ниво 11. Да видим с кого си имаме работа.

През следващите десет минути гледаха в мълчание, докато положението се разгръщаше пред очите им. Видяха битката. Видяха как Джиян извади ножа си и посече с него човека, а после закара товарната количка до асансьора. После, след по-малко от минута, екранът угасна.

— Само това е оцеляло, сър. Когато са паднали карантинните прегради, повечето от камерите са избухнали. Монтирахме това от копията в Централния архив.

Толонен кимна доволно.

— Добра работа си свършил, Хаавикко. Сигурно няма да е мъчно да проследим тези двамата. Договорихме се с някои босове от Триадата под Мрежата. Те ще ни ги намерят. Само въпрос на време е.

— Значи няма да предприемаме нищо, сър?

— Нищо, докато не получим вест от нашите свързки. Но искам да сме готови, затова уредих да изпратим там един взвод — в Кантон Мюнхен под Мрежата, откъдето идват новините. Така ще можем да ги пипнем веднага. Сложил съм Фест да командва. Има строга заповед да ги залови по възможност живи. Ти и Ханс Еберт ще направите подбора.

Хаавикко се поколеба, после попита:

— Какво ще правим там долу?

Толонен се засмя.

— Докато не ви заповядат — нищо. Ако искате, смятайте го за платен отпуск. Еберт очевидно познава мястото доста добре. Сигурен съм, че ще ви намери занимание. Но щом ви извикат, веднага отивате където трябва. Ясно ли е?

Хаавикко сведе глава.

— Нещо друго, сър?

— Да. Едно последно нещо. Искам да направиш списък.

— Сър?

— Искам да съставиш списък на всички, които биха могли да са планирали това; на всички, за които има и най-малката вероятност да са замесени. Не само тези с ясен мотив, но и всеки, който може да разполага с необходимите връзки.

— Всеки?

Генералът кимна сериозно.

— Никого не пренебрегвай, колкото и абсурдно да ти изглежда предположението.

Кадетът направи дълбок поклон и щракна с токове.

— Сър.

Останал отново сам, Толонен се изправи и се доближи до прозореца. Далече долу обширният ров, обкръжаващ крепостта на охраната, изглеждаше пълен догоре с мастилен мрак. В светлината на ранната утрин двете стражеви кули в далечния край на моста хвърляха дълги тънки сенки през космодрума отвъд.

Нямаше да предприема нищо. Все още не. Известно време щеше да разчита на инстинкта си и да не закача Уайът. Щеше да провери дали името на Уайът ще се появи в списъка на Хаавикко. Щеше да изчака Де Вор да се натъкне на нещо по-съществено от празните приказки на ония Горе. Защото дълбоко в сърцето си не вярваше, че Уайът е замесен.

Върна се на бюрото си и леко натисна няколко бутона на интеркома.

Секретарят му се обади веднага.

— Генерале?

— Пусни ми отново онзи запис. Майор Де Вор и Низшия секретар Леман. Онази част, където Леман говори за задушаване и лоша кръв. Няколко изречения, не повече.

— Да, генерале.

Той се обърна отново към прозореца и се загледа надолу. Докато гледаше, из сянката изскочи дребна фигурка и бързо, ала все пак, без да бърза особено, се отправи към моста. Беше Де Вор.

Майор Де Вор беше умен офицер. Добре беше да имаш такъв на своя страна. Нямаше как да го метне човек — всичко виждаше ясно. Виждаше под повърхността. И щом ТОЙ вярваше, че Леман не е замесен...

— Готово, генерале.

— Добре — каза той, без да отмества поглед. Продължаваше да наблюдава фигурката далече долу. — Нека го чуя.

Гласът на Леман изпълни стаята — настоятелен и страстен.

— Задушавам се, Хауард! Не виждат ли те това? Опитваме де да прегризем ремъка! Но дори и така, насилието... Е, това е друга тема. Наранява мнозина, а не решава нищо. Само причинява кръвопролития,

а с какво биха помогнали ТЕ на нашата кауза? Това... този акт... Всичко, което постига, е да ни прати няколко години назад. Всичко ще стане още по-трудно, още по...

Гласът секна. След миг генералът подсмръкна и кимна сам на себе си. Беше чул тия думи вече дузина, може би две дузини пъти и всеки път те успяваха да го убедят в невинността на Леман. Гневът на Леман, грубостта му, макар и да говореха лошо за него като човек, бяха негови красноречиви защитници в това специфично дело. Виновните не се държат по този начин. Във всеки случай, беше прав. С какво би му послужило ТОВА? Ли Шай Тун щеше просто да назначи нов министър. Някой друг като Лу Кан.

Далече долу Де Вор тъкмо приближаваше другия край на моста. От сянката на лявата кула се откъснаха две фигурки и се опитаха да го проверят; след това, като видяха кой е, отстъпиха назад. Разтвориха се отново в чернилката, а Де Вор продължи сам към космодрума.

Генералът се обърна. Може би Де Вор беше прав. Може би все пак Уайът беше техният човек. Но дори и да беше така, продължаваше да го гризе чувството — смътно, неясно, — че нещо не е както трябва.

— Уморен съм — промърмори той на себе си и отново седна зад бюрото си. — Да, умора, нищо повече.

* * *

— Чакай ме вън, на съединението. Знаеш ли как изглежда?

Човекът ХАН кимна.

— Добре. Тръгвай тогава.

Човекът се подчини, затвори вратата след себе си и остави Де Вор сам в стаята. Де Вор се огледа и за първи път си позволи да се отпусне. Не оставаше много време. След малко всичко щеше да свърши. Това му беше краят. Погледна запечатаната торба на пода, до леглото, и се усмихна, после седна на ръба на кревата до краката на трупа.

КУАЙ Чен се бе оказал мъчен за убиване. Инат. Беше се борил толкова упорито за живота си, че се наложи да го пребият до смърт с бухалки, все едно че душенето с тел не му стигаше. Главата му се бе

превърнала в кървава каша, лицето му беше почти неразпознаваемо. Това хареса на всички ХАН. Наложиха се Де Вор да изтегли трупа.

Като животни — помисли си той отвратен и си обеща, че ще се погрижи смъртта им да бъде особено болезнена.

Известно време седя там с наведена глава и опрени на коленете ръце; обмисляше нещата. После вдигна очи и отново се огледа. Ама че гадно, опърпано местенце и като всички подобни на него под Мрежата то пораждаше и съответния тип хора. Например този Као Джиян — мечтите му летяха много високо, но самият той беше човече. Нямаше нито уменията, нито въображението да осъществи плановете си. Всичко, което притежаваше, беше нахаканата му безочливост и раздутото му чувство за собствено значение. Но иначе какво друго да очаква? Щом живееш тук, нямаш никаква перспектива. Никакъв начин да прецениш къде всъщност е истината.

Стана и прекоси стаята. В стената имаше вграден старомоден игрален автомат. Рече Тем Марк IV. Включи го и го нагласи за Уей Чи, осмо ниво, машината играе с черните. За известно време потъна в играта — наслаждаваше се на предизвикателството. После, когато стана ясно, че предимството е на негова страна, заряза играта.

Генералът се оказа по-схватлив, отколкото, предполагаше. Много по-умен. Тая работа с мъртвия инженер например. Това, че бе открил Као Джиян и онзи КУАЙ. За миг Де Вор си помисли, че планът им е бил недоизработен. Но играта далеч не беше свършила. Ще позволи на генерала да открие липсващите парчета. Ще му ги пуска едно по едно. Но не и преди той да е приключил с тях.

Отново погледна машината. Това беше сложна игра и той се гордееше, че минава за майстор. Странно обаче, тя толкова ясно представяше разликата между Изтока и Запада. Поне между Изтока и стария Запад, скрит под нивата на Града, построен от ХАН, под пластове култура на ХАН и историята на ХАН. Играта на Запада се играеше на дъски, подобни на тези на Изтока, но Западът играеше между линиите, а не в точките на пресичане. Освен това игрите на Запада бяха гъвкави, на всяка отделна част се даваше дихание, позволяваше им се да се движат, сякаш всяка от тях има самостоятелен живот. В Уей Чи не беше така. В Уей Чи, след като един пул бе поставен на дъската, той си оставаше там, освен ако не го обкръжаха и така той губеше своето „дихание“. Това бе статична игра; с ходове,

търпеливо строени часове или дни наред — понякога дори и месеци. Игра, чийто смисъл бе не да елиминираш, а да асимилираш.

Изтокът и Западът — всеки от тях беше обратната страна на другия. Завинаги чужди. И все пак единият в крайна сметка трябва да възтържествува. В момента това бяха ХАН. Но не завинаги.

Той се извърна от екрана и се усмихна. „Белите побеждават — както винаги.“

Всичко това винаги го бе интересувало — откакто бе разбрал колко много неща бяха забранили или скрили ХАН. Цяла отделна култура. Дълга, сложна история. Погребани, сякаш никога не са съществували. Историята на стария Запад. Покрита с бял саван — този цвят за ХАН бе цветът на мъртвите.

Де Вор се протегна и се прозя. От два дена не беше спал. Прекоси стаята и погледна отражението си в огледалото до душа. Не е лошо, помисли си той, но наркотиците, които бе взел, за да се поддържа бодър, имаха само странични ефекти. Истинската умора всеки миг можеше да го надвие. И все пак — бяха го задържали на крака достатъчно дълго, че да прозре всичко.

Погледна надолу — екранчето на китката му примигваше.

Де Вор се усмихна на отражението си.

— Най-последно — каза той, след това приглади туниката си и се обърна към вратата.

* * *

Джиян влезе със смях в стаята.

— Чен... — подхвана той и изведнъж млъкна. Очите му се разшириха, лицето му пребледня. — Какво, да му...?

Обърна се и хукна, но вторият човек мигом го последва и прегради вратата — държеше нож.

Обърна се бавно с лице към непознатия.

— Затвори вратата — каза Де Вор. Гледаше през Джиян към другия. После отново се обърна с лице към Джиян. — Влез, Као Джиян. Чувствай се като у дома си.

Джиян преглътна и отстъпи вляво. Очите му попаднаха върху тялото, проснато по очи върху леглото с покрита глава. Беше Чен.

Можеше да го познае поне по дузина неща — по формата на тялото, по дрехите, по черните ремъчета около китките.

Млъкна хипнотизиран от гледката на двете силни ръце — отпуснати, безжизнени и бледи, с длани, обърнати нагоре върху тъмночервения чаршаф. После отново вдигна очи. Непознатият го гледаше със същата жестока полуусмивка.

— Какво искаш? — гласът на Джиян едва се чуваше.

Де Вор се разсмя, след това се обърна към игралния автомат и набра следващия си ход. Джиян погледна към екрана. Машината бе нагласена за Уей Чи, дъската с квадратчетата — 19 по 19, — плътно покрита с черни и бели камъчета. По състоянието на играта си личеше, че непознатият го е чакал доста време.

Де Вор се обърна и изгледа Джиян със странно напрегнат поглед. После сведе очи и се приближи.

— Завладяваща игра, нали, Као Джиян? Черните започват първи и възможността е на тяхна страна — казват, 7 към 10 — и все пак аз, както и ти, предпочитам да играя с белите.

Приближи се още повече. Джиян се облегна на стената и отмести поглед встрани.

— Носиш ли плика, Као Джиян?

Джиян извърна глава и пресрещна погледа на другия. Сега ги разделяше само една длан разстояние. Чувстваше дъха на другия върху бузата си.

— П-п-плик...?

— Предложението, което ти направихме.

— А... — Джиян бръкна във вътрешния джоб на робата си, измъкна измачкания плик и му го подаде. Непознатият не го и погледна — просто го мушна в джоба си и му подаде друг.

— Давай. Отвори го. Това е новото ни предложение.

Джиян гледаше трупа на леглото, мъжа, който чакаше на вратата с нож в ръка, и се чудеше какво ли му кроят. Дали не беше вече мъртъв? Погледна запечатаното писмо, което държеше в ръка. Беше същото като онова, което му бе дал Чо Хсиян.

С треперещи ръце той отвори плика и извади сгънатия лист. Този път на него не беше написано нищо. Чисто бял лист — и нищо повече.

Де Вор се усмихна.

— Разбра ли, Као Джиян?

Джиян местеше поглед от единия към другия и се опитваше да измисли начин да се измъкне.

— Ами записът?

Непознатият се извърна — изобщо не обърна внимание на репликата му, сякаш тя нямаше никакво значение.

— Съжалявам за приятеля ти. Нямаше късмет, той просто не беше част от това. Сключихме сделката с тебе, Као Джиян.

Джиян усети, че отново се е втренчил в трупа. Непознатият забеляза погледа му и се усмихна.

— Давай, давай. Гледай го, щом искаш. Сега сигурно няма нищо против — отиде при леглото и отметна завивката. — Ела тук...

Гласът на непознатия прозвуча като команда — това накара Джиян да тръгне напред; после се разколеба — обля го вълна на отвращение, повдигаше му се.

Де Вор вдигна поглед от тялото.

— Озорихме се, докато го убием тоя твой приятел. Трябваше и двамата да се справяме с него. Наложил се Чу Хен, ей онзи там, да го държи, докато го подрежда.

Джиян потръпна. Около бичия врат на Чен четири-пет пъти бе омотана жица, бяха я стягали, докато се бе връзала в плътта и бе потекла кръв. Но беше трудно да се прецени дали това е било причина за смъртта, или тежките удари по тила; удари, които бяха строшили черепа му като крехък порцеланов съд.

Той преглътна сухо, след това вдигна очи и срещна погледа на непознатия.

— Мъртъв ли съм?

Де Вор се изсмя — не жестоко, а сякаш наивната забележка наистина го развесели.

— Ти какво мислиш?

— Записът... — повтори той отново.

— Май не разбираш, а, Као Джиян?

Мъжът ХАН до вратата се разсмя, но рязко млъкна, когато Де Вор го изгледа.

Гласът на Джиян сега бе почти дихание.

— Какво да разбирам?

— Играта. Правилата ѝ. Различните ѝ нива. Нали виждаш, много взе да надигаш глава. Амбициите ти бяха над твоето равнище. Това е

много опасно за дребосъче като тебе. Много си алчен.

Джиян потрепери. Същото бе казал и Чен.

— Ти... как да го кажа... стана ни неудобен.

— Забравете всичко. Моля ви! Аз...

Де Вор поклати глава.

— Съжалявам — каза тихо той. Гледаше Джиян почти с искрено съжаление. — Това не е възможно.

— Нищо няма да кажа. Заклевам се, нищо няма да кажа!

— Честна дума, а? — Де Вор се обърна и вдигна торбата от пода до леглото. — Ето. Толкова струва думата ти.

Де Вор му хвърли торбата. Джиян я улови и погледна вътре, после ужасен я метна на пода. Вътре беше главата на Чо Хсиян.

— Значи разбра? Това е просто необходимост. Трябва да жертваме това-онова. Заради играта.

— Играта?!

Но повече обяснения не последваха — Ножът просветна и се врязва дълбоко в гърба му. Као Джиян бе мъртъв, преди да успее да се свлече на пода.

* * *

В Дома на деветия екстаз, собственост на Му Чуа, бе настъпил часът за почивка и момичетата, проснати по кушетките в Стаята със зелените лампи, бърбореха и се смееха. Домът на Му Чуа бе много добър, чист публичен дом, макар и да се намираше под Мрежата, и работеше само за онези, които идваха тук по работа Отгоре.

Фен Чун, най-големият от местните босове на Триадата и бивш любовник на Му Чуа, им осигуряваше закрилата си. Хората му пазеха вратите на Му Чуа и помагаха, когато някой клиент започнеше да създава неприятности. Беше добра сделка и Му Чуа здравата се бе нагушила благодарение на нея.

Му — на стария език това означаваше „майка“, макар тя да не бе ничия майка и още на 12 години да я бяха стерилизирали — сега беше към средата на петдесетте — силна, дребна жена с огнен нрав, която наистина си обичаше занаята и своите момичета. „Тук мъжете забравят грижите си“ — беше нейният девиз и тя го бе написала над вратата на

английски и на мандарин — йероглифите му бяха избродирани върху всяка възглавничка, всяка завеса, всеки чаршаф в дома. Но макар и да беше така, в дома ѝ действаха строги правила. Нито едно от момичетата ѝ не можеше да бъде наранявано по никакъв начин. „Ако искат такива неща — бе споделила тя веднъж с Фен Чун с блеснали от гняв очи — да вървят долу в Глината. Това е почтен дом. Дом за любов. Как ще ги обичат моите момичета, ако ги е страх? Как да разсеят всички грижи на един мъж, освен ако самите те нямат грижи?“

Му Чуа все още беше невероятно привлекателна жена и мнозина, дошли тук за по-млада плът, нерядко завършваха нощта в прегръдките на „мама“. След това за тях друга вече не съществуваше. Връщаха се само при нея, спомняха си не само топлотата ѝ, но и всичките ѝ малки номера — тя си ги пазеше в тайна дори от момичетата.

Точно сега тя стоеше под арката на вратата и доволна наблюдаваше своите момичета. Добре ги бе подбрала. Тук имаше истински красавици като Пурпурен лотос и Нефритова мелодия, както и момичета с характер като Пролетна върба и мъничката, нежна Сладък мед, позната на всички като Малката МИМИ, както се произнасяше името, което бе приела, на мандарин. Но нейните момичета бяха и нещо повече — тя ги бе обучила да бъдат истински артистки в занаята; уменията им в любовта бяха ненадминати. Ако подобно нещо бе възможно тук, в Мрежата, то тъкмо те бяха прекрасно възпитани. Те не бяха прости МЕН ХУ — „жени, които стоят на вратата“, а ШЕН НУ — „момичета-богини“. За Му Чуа това бе важна разлика. Момичетата ѝ можеше да са проститутки, но не бяха просто „димни цветя“. Нейният дом бе обител на топлината и мекотата, образец за всички останали домове, и тя беше страшно горда, че го е постигнала.

Пурпурен лотос и Сладък мед се бяха отделили в далечния край на стаята и си говореха с трето момиче — Златно сърце. Му Чуа се приближи до тях, разположи се на пода помежду им и се вслуша в разговора им.

— Сънувах сън, майко Чуа — обърна се към нея Златно сърце. Тя беше нейното най-малко момиче, само на тринадесет години, и имаше сладко лице. — Тъкмо разказвах на Пурпур и на малката Мими. В съня ми беше Нова година и аз ядях пасти. НИЯН-КАО — новогодишни пасти. Над мен облаците рисуваха огромни планини в

небето, грейнали в най-невероятни цветове. Погледнах нагоре, очаквах нещо и тогава изведнъж от Запад дойде един тигър, приближи ме и се съвкупи с мен.

Другите две момичета се разкикотиха, но Златно сърце продължи със сериозен израз на лицето:

— После се събудих, но това все още беше в съня ми, а до мен на леглото лежеше бледосива змия — на места кожата ѝ беше почти бяла. Отначало мърдаше, но когато протегнах ръка и я докоснах, тя беше студена.

Му Чуа облиза разтревожено устни.

— Силен сън, дете. Ала онова, което означава... — тя потръпна и млъкна, после смени темата. Не биваше да тревожи Златно сърце. — Чуйте ме сега, момичета. Имам специална молба към вас. Ще имаме гости. Трима важни мъже Отгоре. Войници.

Пурпурен лотос плесна радостно с ръце.

— Колко прекрасно, майко Чуа! Войници! Те са толкова силни, толкова здрави! — тя се изсмя ниско, съблазнително и погледна Сладък мед. — Ако не беше майка Чуа да се погрижи за нас, сигурна съм, че с войник бих го направила и без пари!

Му Чуа се присъедини към техния смях.

— Да. Но тези не са какви да е войници. Това са хора на самия велик генерал, от неговия елит, и вие ще получите три пъти повече от обичайното. Ще ги забавлявате в Райската зала и ще правите всичко, което поискат.

— Всичко? — Сладък мед вдигна вежди. Му Чуа ѝ се усмихна уверено.

— Което влиза в правилата, разбира се. Казано им е, че не могат да ви нанасят никаква вреда.

— Ами ако не останат доволни? — попита Златно сърце; лицето ѝ все още беше помрачено от онзи сън, който бе сънувала.

Му Чуа протегна ръка и нежно я погали по бузата.

— Те са мъже, дете мое. Разбира се, че ще останат доволни.

* * *

Еберт спря до завесата на входа и се обърна към другите двама:

— Ето ни, пристигнахме, приятели. Домът на Му Чуа. Най-добрият под Мрежата.

Фест се разсмя, но Хаавикко изглеждаше несигурен.

— Що за място е това?

Фест го потупа по рамото и посочи нарисуваните над вратата лотос и риба.

— Това на какво ти прилича, Аксел? Ние в момента сме в Квартала на цветята и върбите! В страната на топлината и мекотата. Вкъщи, при семейството под зелените фенери — видя, че на Хаавикко започна да му просветва, и отново се засмя. — Да, Аксел, това е публичен дом. Бардак.

Опита се да тръгне напред, все още обгърнал с ръка раменете на Хаавикко, но младият ординарец не помръдна.

— Не. Не искам да влизам тук — Хаавикко преглътна. По бузите му плъзна лека червенина. — Аз... аз не си падам много по тия работи.

Еберт го доближи.

— Ти си мъж, нали така, Хаавикко? Ами тогава, разбира се, че си падаш по тях!

Хаавикко поклати глава.

— Вие влезте. Аз ще ви чакам тук.

Еберт погледна Фест и вдигна вежди. После отново погледна Хаавикко.

— Това е невъзможно. Записал съм и трима ни за цяла нощ. Тук ще спим. Тук трябва да стоим, докато сме долу. Разбра ли?

— Искаш да кажеш, че е нещо повече от...

Еберт закима усилено и накара Фест отново да се разсмее, после лицето му стана сериозно.

— Виж, Хаавикко, ако не искаш да чукаш някое момиче, никой не те задължава да го правиш. Но поне влез вътре, а? Му Чуа ще те нахрани и ще те настани. Можеш да гледаш тривизия, или да правиш каквото си искаш, докато ние с Фест се забавляваме.

Хаавикко сведе поглед, ядосан от леко подигравателния тон на Еберт.

— Не мога ли да пренощувам някъде другаде?

Еберт изсумтя — изведнъж бе загубил всякакво търпение.

— Ох, в името на всички богове, Фест, заповядай му да влезе вътре! Не разбираш ли бе, Хаавикко? Ние сме боен отряд. Трябва да

бъдем заедно, когато ни извикат. Какво, мамка му, толкова се опъваш?

Хаавикко погледна към Фест, който му се усмихна извинително.

— Вярно е, Аксел. Заповядано ми е през цялото време да сме заедно и аз отговарям за това. Виж какво, защо не постъпиш както ти предлага Ханс? Влез и си вземи стая. После, ако си промениш решението, ще сме ти наблизко.

— Казах ви...

— Да, да, разбирам. Влез сега вътре. Заповядвам ти. Става ли?

Вътре Му Чуа ги поздрави сърдечно, после ги въведе в голяма стая в дъното на къщата, където ги чакаха три момичета. Щом влязоха, момичетата коленичиха и сведоха глави, след това вдигнаха очи към тях с усмивка и очакване, сякаш ги чакаха да направят своя избор. Аксел смаяно се блещеше. Изобщо не бяха такива, каквито бе очаквал, нито пък това място беше безвкусната бърлога на порока, каквито често бе виждал в живодрамите.

— Как се нарича тази стая? — попита той и изненада и Еберт, и Фест с това, че заговори пръв.

Момичето вляво бързо се спогледа с другарките си, после погледна Аксел с лъчезарна усмивка.

— Това е Райската зала. Тук един мъж може да мечтае и да изживее мечтите си.

Тя беше красива. Дори и за тези мънички жени от ХАН — тя беше такъв тип — тя бе изключителна и Аксел пряко волята си усети, че нещо в него се раздвижва. Бе облечена в яркочервено сатенено ЧИ ПАО, избродирано с мънички сини цветченца и жерави и разноцветни пеперуди — дългата одежда с кройка на роба обвиваше и скриваше изящната ѝ фигура. Косата ѝ бе подстригана като лястовича опашка и двете ѝ крила се спускаха над бледо чело с цвят на слонова кост, достойно за дъщеря на Танг. Шнола от изкуствени перли придържаше тъмния водопад на черните ѝ коси в стегнат кок. Ръцете ѝ, мънички като на дете, не бяха украсени с нищо, ноктите ѝ бяха лакирани, но не с цветен лак. Беше така поразителна, така неочаквана, че той не можеше да откъсне поглед от нея, с разтворени устни и окръглени очи.

— Как те наричат?

Тя отново сведе глава. На малките ѝ устни, същинска розова пъпка, играеше лека усмивка.

— Името ми е Пурпурен лотос.

— Е... — разсмя се Еберт. — Виждам, че Хаавикко вече направи своя избор.

Аксел разруши очарованието.

— Не. Съвсем не съм. Аз... съвсем сериозно ви го казах. Това... — той пак се огледа, отново изненадан от изящния вкус и простия лукс на стаята и мебелировката. — Не си падам по това.

Отново погледна момичето и забеляза под повърхностната усмивка лек намек за разочарование в очите ѝ и в ъгълчетата на устата ѝ. Веднага се разстрои, че я наранява, като я отхвърля.

— Съжалявам... — започна той, но Еберт го прекъсна.

— Дами, моля ви, простете на нашия приятел. Мислехме, че ще промени решението си, като го доведем във вашия прекрасен дом, но той явно е твърд като диамант — Еберт погледна Фест и се усмихна. — Ще ви обясня. Моят приятел е ЙЯ, разбирате ли? Жълта змиорка.

Хаавикко се намръщи неразбиращо. В знанията му по основен мандарин не се включваше нито един от двата термина. Но момичетата веднага разбраха.

— Извинете ме, почитаеми господине — обади се Пурпурен лотос. Лицето ѝ се проясни, усмивката ѝ изведнъж грейна и разкри съвършени перлени зъби. — Ако почакаете само миг, ще извикам майка Чуа. Сигурна съм, че тя може да ви осигури момче.

Аксел се обърна към Еберт бесен:

— Ти какво...?!

Еберт избухна в бурен смях — объркването по лицето на момичетата много го забавляваше. Пренебрегвайки остротата в гласа на Аксел, той протегна ръка и го докосна по рамото.

— Само шегичка, приятелю. Само шегичка.

Момичетата се спогледаха помежду си, поглеждаха войниците, лицата им за миг се напрегнаха. После също се присъединиха към смеха на Еберт — с наведени глави, притиснали устни с една ръка. Смехът им приличаше на лек, далечен смях на деца.

Аксел се извърна от Еберт и отново ги погледна. Гневът му започна да се изпарява. После той се усмихна и лекичко се поклони. „Не — помисли си той. — Не се връзвай. Той, Еберт, си е такъв. Лошо възпитан и с лоши маниери — но за това не е виновен той. Идва си му отвътре — нали е наследник на една от най-големите финансови империи в Чун Куо. Не му се налага да пази поведение като Фест и

мен. Ние служим, а той само си играе на служба. В края на краищата, той е господар. Да, но внимавай, Ханс Еберт. Един ден ще прекалиш с шегичките, ще вземеш твърде често да се обаждаш не на място и тогава богатството ти няма да ти помогне. Нито пък връзките ти.“

Най-малкото момиче стана с поклон и се приближи към тях със сведена глава.

— Биха ли желали господата ЧА?

Еберт отговори и за тримата:

— О, богове, не! Донесете ни нещо по-силно. Вино. И нещо за ядене. Гладен съм като вълк!

Смутен от безочливия, собственически маниер на Еберт, самият той чувстващ се неловко, Аксел гледеше как другите седнаха върху възглавничките, които им донесе Пурпурен лотос.

— Вие няма ли да седнете с нас? — попита го тя, доближавайки се към него много повече, отколкото предишния път. Сладкото изящество на аромата ѝ го опияняваше, а очите ѝ бяха очи на любовница, пълни с тайно разбиране.

— По-добре е да не сядам — доста вдървено каза той. „Сестра ми...“ — почти добави. Внезапно почувствал се неловко, сведе очи. Да, заради това беше. Беше обещал на сестра си. Беше се заклел в честта си, че ще се опази чист. Няма да прави като другите мъже.

Потръпна и отново срещна погледа на момичето.

— Ако обичате, извикайте Му Чуа. Може би тя ще ми намери стая. Ще ям и ще почивам в стаята си.

Пурпурен лотос се усмихна — не беше обидена; този път зад усмивката ѝ не прозираше нищо. Разочарованието ѝ бе моментно; сега тя отново беше съвършената домакиня, всички лични мисли бяха прогонени от главата ѝ.

— Ако изчакате за момент, ще я повикам.

Но Му Чуа бе наблюдавала всичко. Тя веднага се появи на вратата — знаеше много добре какво да прави, какво да каже в такъв момент. Предварително ѝ бяха казали, че може да стане така.

— Моля ви, последвайте ме, ШИ Хаавикко. Стаята ви е приготвена. Ще ви заведем.

Аксел се поклонил благодарно, после погледна Фест и Еберт. Фест срещна погледа му и кимна набързо, признавайки оттеглянето му, но Еберт не му обърна внимание — беше се съсредоточил изцяло

върху малкото момиче, което сега беше седнало до него — тя изглеждаше едва десетгодишна.

— Как е името на малката? — попита Хаавикко Му Чуа. Стараеше се да говори тихо.

Му Чуа се усмихна.

— Това е Златно сърце. Тя е бебето на дома. Мъничка и сладка, не мислите ли?

Той се взря още за миг в момичето, после отново се обърна към Му Чуа:

— Ако обичате, заведете ме в стаята ми.

Му Чуа се усмихна разбиращо.

— Заповядайте.

* * *

Аксел се събуди, стаята беше тъмна и във въздуха се носеше странна миризма. Веднага скочи нащрек — обучението му си казваше думата, — след това си спомни къде се намира и се накара да се отпусне. Но все пак още се чувстваше напрегнат. Нещо не беше както трябва. Нещо...

Чу го. Чу друго дихание в тихия мрак. Попипа отляво до себе си. Нищо. После — отдясно. Ръката му срещна нещо меко и топло.

Преглътна, разпознал мириса на мускус — знаеше от какво идва. Какво бяха направили с него? Упоили ли са го? И какво още? Беше виждал твърде много тайни операции, за да се чувства неуязвим. Еберт ли беше нагласил всичко това? Ами ако го е упоил, а след това е заснел всичко, което е направил? Потрепера и бавно се дръпна от момичето — момиче ли беше?, — което лежеше до него, после напипа зад гърба си ключа на осветлението.

Веднага центърът на леглото се освети от мека светлина, която се разсейваше в мрака.

Аксел се задъха и от ужас оцъкли поглед.

— Куан Йин да ме пази! — прошепна той.

Момичето беше ХУН МАО. Високо, русо момиче с големи гърди и атлетично телосложение. Лежеше до него, светлината явно не я дразнеше, вдигнала ръка към шията си — пръстите ѝ бяха вплетени в

дългата, гъста коса, — а другата ѝ ръка бе върху гладкия ѝ мускулест корем — пръстите сочеха към гъстите косми на пубиса ѝ.

Аксел се блещеше срещу нея, ужасен и завладян едновременно от белите ѝ като лед гърди и мекия, потаен мирис на пола ѝ. После отново погледна лицето ѝ и потръпна. Толкова ѝ приличаше. Толкова много ѝ приличаше. Сякаш...

Той се извърна и преглътна, след това пак я погледна — очите му още веднъж се прилепиха към онези части на тялото ѝ, които никога преди не беше виждал. Никога не си бе и мечтал, че ще ги види.

Главата ѝ се извърна, очите се отвориха. Поразително сини очи, същите като на сестра му. Но други. О, колко бе благодарен, че бяха други! И все пак...

Той бързо прогони тази мисъл. Но тя не го оставяше намира. Същата като Веса. Толкова приличаше на скъпата му сестра Веса.

Момичето му се усмихна и протегна ръка към него. От гърлото ѝ се изтръгна леко стенание на удоволствие.

Той инстинктивно се отдръпна, напрегнат, но тялото му го предаде. Пенисът му бавно се изпълни с кръв, докато, напълно възбуден, застана твърд и прав. И когато тя протегна ръка и го пипна, той не можа да направи нищо друго, освен да затвори очи — засрамен, ала благодарен.

Щом влезе в нея, отвори очи и отново я погледна.

— Как е името ти?

Тя се разсмя лекичко и за кратък миг движенията на тялото ѝ срещу неговото се забавиха и станаха неуверени.

— Не помниш ли, Аксел? Аз съм Бяла орхидея. Твоето малко цвете... — тя пак се разсмя, този път по-дрезгаво; тялото ѝ се притисна о неговото и го накара да изкрещи от удоволствие. — А той разправяше, че си бил ЙЯ...

* * *

— Да го събудя ли?

— Не, майко Чуа. Нека поспи още малко. Битката сигурно ще е чак след два часа. Има много време. Хареса ли му?

Му Чуа се усмихна, ала не отговори. Някои неща тя правеше за пари. Други бяха в противоречие със собствения ѝ морален кодекс. Да шпионира гостите си беше едно от тях. Взря се за миг в Еберт — опитваше се да схване кое го прави толкова различен от другите, които идваха тук. Може би това се дължеше чисто и просто на грубостта му. Приемаше наготово, че може да има всичко, да купи всичко. Не го харесваше, но пък и не ѝ беше работа да харесва всичките си клиенти. Ала той ѝ бе донесъл нещо ценно — две момичета ХУН МАО.

— Реши ли вече?

Еберт не я погледна. На устните му играеше лека усмивка.

— Мога да си избира която и да е, така ли?

— Такава беше сделката ни.

— Тогава ще взема момиченцето. Златно сърце.

Му Чуа сведе очи. Точно това очакваше.

— Но тя е съвсем неопитна — възрази тя. Знаеше, че е безнадеждно, но дори и при това положение се опитваше да го убеди.

— Знам. Точно това е отчасти причината да я избира. Бих могъл да я обуча сам. На онова, което аз обичам.

Му Чуа потръпна — зачуди се какво ли обича той. За миг се замисли дали да не се откаже от сделката и да върне двете момичета, но знаеше, че няма смисъл нито да отхвърля една толкова сигурна атракция като тези варварски ШЕН КУ, нито пък да си създава враг в лицето на Ханс Еберт.

— Сигурен ли си, че не е твърде млада?

Еберт само се изсмя.

— Тогава ще тегля чертата. Всичко ще е както се договорихме. Двете момичета срещу едно. И безплатни забавления тази вечер.

— Както се договорихме — обади се Еберт и се усмихна на себе си.

Му Чуа отново се вгледа в него — чудеше се каква ли игричка си играе с колегата си офицер. Беше видяла как го поднася и обижда. Защо тогава толкова настояваше тя да го упои и да му прати онова момиче ХУН МАО? Изглеждаше, че двамата не се обичат много-много, тъй че какво ли кроеше Еберт?

Тя се поклони и се усмихна, макар че усещаше колко куха е усмивката ѝ, после се извърна и отиде да донесе договора. Но все си мислеше за съня на Златно сърце. Еберт беше тигърът, дошъл от

Изтока, и снощи се бе съвкупил с нея; не можеше да бъде задоволен, така бе казала Златно сърце — любел се диво, страстта му била на ръба на насилието. И макар че нямаше никакъв шанс Златно сърце да забременее, Му Чуа не можеше да се отърве от мисълта за другия образ от съня — сиво-бялата змия. В повечето случаи това бе благоприятен символ — знак, че сънуващата ще роди момче. Но змията от съня бе мъртва и студена.

Потръпна. Първата част от съня се бе оказала толкова вярна, как и втората да не се сбъдне на свой ред? А и каква мистерия бе това за Златно Сърце. „Изяж си сега новогодишните сладкиши — помисли Му Чуа, когато извади договора от чекмеджето в стаята ѝ и понечи да тръгне обратно. — Празнувай сега под дъгоцветните облаци, защото скоро златното сърце ще бъде разбито. А аз нищичко не мога да направя. Съвсем нищичко.“

* * *

Когато се събуди за втори път, той знаеше, че тя ще е там, в леглото до него. Обърна се и я погледна — целият срам, целият ужас бяха изчезнали, бяха останали само любовта и смътното желание. За миг остана неподвижен, мълчалив и я гледаше с лека усмивка. После, както я гледаше, забеляза някакво движение сред срамните ѝ устни. Нещо черно и гладко сякаш се измъкваше от меката, бледа гънка на плътта ѝ. То бавно изпълзя навън и се протегна, малко по-дълго от нокът на палец; сляпата му муцуна се движеше насам-натам из въздуха, сякаш го душеше, Аксел се взираше в него, смаян и ужасен. Беше живо — живо!!! Извика леко от шок и изненада и нещото изчезна, сякаш никога не се бе появявало, в меките, влажни гънки плът.

Викът му я събуди. Тя рязко се надигна — очите ѝ бяха сини като северното море и сънят още тегнеше в тях.

— Аксел... Какво има?

Съсредоточи поглед в лицето му и сякаш изведнъж се събуди напълно, щом забеляза неговия ужас.

— Богове, какво е станало? — тя стана и се приближи към него, но той се дръпна, като се мъчеше да я отпъди с ръце. Тя спря,

неподвижна, с напрегнато тяло, после леко приведе глава, вперила очи в него.

— Кажи ми какво става, Аксел. Моля те. Лош сън ли сънува?

Той насочи пръст към нея.

— Нещо...

Само това успя да каже, но тя явно разбра. Седна на леглото и отпусна ръце в скута си. Въздъхна дълбоко.

— Онова, което си видял... — тя сви рамене и го погледна — в този миг изглеждаше странно уязвима. — Всички ние си имаме такива — погледът ѝ сякаш казваше: **НО ТИ, ЕСТЕСТВЕНО, СИ ЗНАЕЛ ЗА ТОВА. ИЛИ ПОНЕ СИ ЧУВАЛ.**

— Аз... — той преглътна. — Не разбирам.

Тя се взря в него още за миг, после протегна ръка към гънките на пола си и нежно започна да примамва нещо отвътре. Аксел гледеше с изцъклен поглед как тя взима нещото с пръсти и внимателно го поставя на дясната си длан. След това му я протегна, за да може да го види ясно.

— Виж. Всичко е наред. То няма да ти направи нищо лошо. Абсолютно безобидно е.

Беше някакво насекомо. Или пък така изглеждаше на пръв поглед. Черно, гладко, прилично на червей, то беше дълго колкото половин пръст. Нямахше сегменти. Нито някакви белези. Изглеждаше сляпо; всъщност не се забелязваха никакви сетивни органи. И все пак то бе отреагирало бързо на вика му.

— Какво е това? — попита той и се наведе по-ниско, неспособен да скрие гнусливото си потръпване.

— Както ти казах, всички ние ги имаме. Всички момичета тук, искам да кажа. Те ни пазят чисти, нали разбираш. Разработка на „Джен Син“. Унищожават бактериите — някои определени видове бактерии. СПИН, херпес, всички видове венерически болести.

Той намръщи нос.

— Богове... и то през цялото време е било там, вътре. Докато ние...

— През цялото време. Но то никога не се пречка. Живее в специално отделение в утробата ми. Излиза навън само когато усети, че спя, или съм напълно отпусната. То е паразит, нали разбираш.

Благоприятен — тя се усмихна и потупа нещото в ръката си, после внимателно го вкара обратно.

На вратата се почука. Аксел се огледа.

— Ето — момичето му подаде халат, но себе си не прикри с нищо.

Той се обви с ПАУ от изкуствена коприна, след това се обърна към вратата:

— Влез!

Беше Му Чуа.

— Чух някакъв шум — каза тя. — Всичко наред ли е?

— Да. Да, всичко е добре — той погледна момичето, седящо на леглото — тя се бе загледала някъде встрани, — после отново се извърна към Му Чуа. — Няма нищо. Наистина. Съвсем нищо.

Му Чуа го погледна в очите и задържа погледа си само миг по-дълго, накара го да се чуди какво ли си мисли, докато го гледа; събуди отново за кратък миг страховете му, че е бил заснет и предаден. Но после тя се усмихна — с топла, искрена усмивка, която не криеше никакви задни мисли.

— Добре — кимна тя. — Тогава се облечете и елате. Приготвила съм ви закуска.

Усмивката ѝ го стопли, прогони всички сенки от ума му.

— Благодаря ви, майко Чуа. Домът ви е превъзходен. Просто превъзходен.

* * *

Ямата бе водовъртеж от шум и трескаво движение. Пейките, подредени амфитеатрално, бяха толкова претъпкани, че всеки миг щяха да прелеят. От всички страни мъже крещяха, махаха с ръце като луди и залагаха — тъмни, безлични силуети в мътната червена светлина, а там, долу, в ярката бяла светлина, обливаща арената, двамата мъже, вкопчили се един в друг за бедрата в позиция ВА ШИ, мълчаливо се гледаха.

Аксел Хаавикко, седнал на първия ред между Фест и Еберт, присви очи и се загледа в двамата противници. Изглеждаха зле подобрена двойка: единият беше ХУН МАО, другият — ХАН. Единият

— великан, другият — толкова дребен и все пак така великолепно сложен, че сякаш бе произведен в някоя цистерна, на „Джен Син“. Но в дребния имаше неподвижност, нескрито усещане за властност, което веднага биеше на очи. Изглеждаше така неподвижен, сякаш бе стигнал връхната точка на покой.

— Името на този ХАН е Хуа. Казаха ми, че бил местният шампион — Фест се наведе напред и заговори в ухото му. — Вече имал седемнадесет победи. Още две — и ще бие рекорда.

Аксел се обърна и изкрещя в ухото на Фест:

— Ами другият?

Фест сви рамене и посочи дребничкия ХАН, седящ до него. Отново се наведе напред и извика още по-силно:

— Ей този приятел разправя, че никой не знаел почти нищо за него. Тукашно момче, казва се Кар, но преди не се е борил. Малко нещо тайнствен си пада. Но може би си струва да заложиш на него. Сигурно би спечелил добре.

Аксел се обърна и погледна мъжката. И прегънат одве, Кар бе по-висок от повечето мъже. Вероятно седем ЧИ. Може би и повече. Изправен, бе висок почти два пъти колкото Хуа; широк в раменете, с тежки мускули, намазаната му с масло кожа блестеше на ярката светлина. Подобни мъже обикновено действаха бавно. Зависеха само от силата си, за да победят. И все пак Аксел помнеше как бе притихнала тълпата, когато гигантът излезе на арената, и осъзна, че Кар дори по техните мерки бе нещо необикновено.

За миг се загледа в татуировките по гърдите и ръцете му. На всяка ръка бяха изрисувани чифт дракони — единият — червен, другият — зелен, с издължени мускулисти тела, вплетени един в друг в спирала. Главите им бяха обърнати навътре, един срещу друг, огромните им усти, пълни с остри зъби, ръмжаха, златистите им очи горяха. На гърдите му простираше крила грамадна птица, а могъщата ѝ царствена глава бе отметната дръзко назад, жестокият ѝ клюн бе разтворен в тържествуващ вик, а по един поразен от ужас кон висеше във всеки от краката ѝ с остри стоманени нокти.

Аксел отмести поглед — изведнъж се бе почувствал много странно. Неговите коприни, сплетената му коса, огърлиците от сребро и нефрит... Тези изтънчени неща тук, долу, бяха белег на нахалство. Нямаше място за такива глезотии тук. Всичко бе оголено.

В Ямата беше топло и претъпкано до непоносимост и все пак го полазиха тръпки, щом се сети какво предстоеше.

— Погледни го! — изкрещя Еберт, навел се по-ниско, за да се включи в разговора. — Мръвка! Това е той! Огромна торба месо! Изводът е ясен, Хаавикко! Не бих прахосал едничък юан заради него! Онзи ще го довърши за секунди!

— Така ли мислиш, Еберт?

Еберт възбудено закима.

— Виж сега нашия човек — той посочи Хуа. — Казаха ми, че бил перфекционист. Артист. Тренира по осем часа на ден и понякога по цял ден повтаря само едно-единствено движение — Еберт се засмя и сините му очи блеснаха в червено на мътната светлина. — Подобна тренировка после си плаща. Казват, че бил толкова бърз, че не смееш дори да мигнеш, докато се бие!

Аксел сви рамене. Може и да беше така. Със сигурност в този човек имаше нещо различно, нещо МАНИАКАЛНО, което те караше да потръпваш. Например очите му никога не помръдваха. Втренчваха се в една точка — в лицето на противника — сякаш в транс и не мигаха, вперени безмилостно. Докато другият...

Щом го погледна, Кар извърна глава и се втренчи право в него.

Погледът му бе свиреп, високомерен, изпълнен с почти първобитна сила и не чак дотам с разум. В този човек имаше нещо. Нещо, което бе забелязал веднага. Може би беше небрежният, почти нахален начин, по който бе изгледал публиката, когато излезе, или краткият, почти господарски поклон, с който бе поздравил съперника си. Каквото и да беше то, бе достатъчно, за да накара Аксел да се ядоса, че Еберт така безцеремонно беше го отписал. Но що се отнася до равновесието, трябваше да се съгласи с Еберт — дребничкият изглеждаше като опитна, съвършена бойна машина. Височината, теглото и ширината нямаха никакво значение за него. Силата му беше от съвсем друг вид.

— Разбира се — продължи Еберт, като викаше толкова силно, че и великанът го чуваше, — грубата сила самичка никога не може да победи. Интелигентността и дисциплината всеки път тържествуват. Това е природен закон, приятели!

Аксел забеляза как погледът на великана пламна, мускулите му се напрегнаха. Беше го чул и разбрал.

Наведе се по-близо до Еберт.

— Залагам 100 юана, че големият ще спечели.

— Добре. Давам ти пет към едно.

— Сигурен ли си?

Еберт се изсмя нахално.

— Кажу 250 и ще ти дам десет към едно!

Аксел срещна погледа му за миг и забеляза предизвикателството в него, после лекичко кимна.

Тъкмо тогава съдията излезе на арената и тълпата притихна в очакване.

Аксел усети, че стомахът му се свива, а сърцето му бие бясно в гърдите. Това беше То — бой до смърт.

Двамата мъже се надигнаха и се приближиха към центъра на кръга. Коленичиха и се поклониха един на друг с цял КО ТУ, главите им почти се докоснаха. След това отново седнаха в очакване съдията да съобщи имената им и да прочете правилата.

Правилата бяха кратки и прости. Първо: не са разрешени никакви други оръжия освен собствените им тела. Второ: докато продължава боят, не трябва да излизат извън арената. Трето: след като битката веднъж е започнала, не може да бъде прекратена; тя би свършила само със смъртта на единия борец.

Аксел усещаше напрежение дори в костите си. Навсякъде в него се надигна възбуда — ужасна, забранена възбуда, която с всеки изминал момент ставаше все по-силна. Двамата мъже се изправиха един срещу друг в центъра на кръга в очакване на сигнала.

После изведнъж битката започна.

Дребният отскочи назад като акробат, после спря, почти естествено неподвижен, полупривдигнал се на пръсти, с ръце на равнището на раменете, свити навътре в лактите, с разперени пръсти.

Кар не бе помръднал. Гледаше внимателно Хуа с полупритворени очи. После той отпусна колене много бавно и се изправи в цял ръст, балансирайки на пети.

Хуа направи лъжливо движение встрани и се метна към Кар — приведе се напред, след това подскочи назад и встрани, като изрита големия в слабните.

Тълпата изрева. За миг Кар лежеше долу. После отново се надигна — краката му думкаха по покрития с брезент под, през зъбите

му се промъкна болезнено съскане. Хуа не бе уцелил мишената. Кракът му бе ударил Кар в горната част на бедрото. Кожата там пламтеше в червено, което с всеки миг потъмняваше. Докато обикаляше в кръг, Кар потърка мястото леко, почти разсеяно.

— Много е бавен! — изсъска Еберт в ухото му.

— Чакай! — отвърна му Аксел. Бе наблюдавал лицето на Хуа и бе забелязал каква изненада се бе изписала на него, когато едрият скочи отново. Хуа си бе помислил, че му е в кърпа вързан. Наистина.

Хуа отново се приведе в класическата поза ЧИ МА ШИ — ездитен кон — и взе да прехвърля тежестта от едното на другото бедро, виейки се като змия. После изтанцува кратък танц с крака. Отвсякъде по редовете се разнесе силен, нисък тътен — публиката тропаше с крака от възторг. Миг по-късно Хуа отново нападна.

Този път той се втурна срещу Кар със странен, лъкатушещ бяг, завършил със скок. В същото време нададе смразяващ кръвта писък.

Но Кар се бе отместил.

В мига, в който Хуа бе скочил, Кар се приведе, претърколи се и се извърна. Движението беше толкова бързо, толкова неочаквано за такъв едър мъж, че из тълпата се понесоха смаяни въздишки. Когато Хуа отново се обърна с лице към него, Кар се усмихваше.

Изненадата се превърна в гняв. Хуа нападна за трети път; въртеше се, мушкаше и риташе, ръцете и краката му се виждаха само като размазани петна. Но големият посрещаше и отбиваше всеки удар.

По отношение на бързината най-после се бе намерил достоен съперник за Хуа. И когато Хуа се оттегли, той дишаше тежко, а лицето му бе почервеняло от усилие.

Тълпата изрева одобрително.

— Късмет! — изкрещя Еберт до него. — Чист късмет, ще видиш! Този ХАН ще го довърши набързо!

Аксел се опита да отвърне, но точно в този миг Хуа отново се метна — веднъж, дважд — като акробат, после отскочи наляво, надясно и пак наляво. Беше само на една ръка разстояние от Кар, когато големият се раздвижи. Но този път Кар се забави за секунда. Когато Хуа ритна, Кар не бе застанал в равновесие и ударът, прицелен в Хуа, не срещна отпор.

Изпращяването на костта се чу чак на задните редове. Кар изстена високо и се строполи.

Хуа отново удари — един ритник, втори — и изкриви счупената противникова ръка назад в невъзможен ъгъл.

Аксел пое дъх — повръщаше му се. Еберт до него изкрещя триумфално.

Хуа отстъпи и си пое дъх — доволен израз бе изместил бръчката на съсредоточаване от лицето му.

Ямата бе цялата потънала в напрегнато мълчание — чакаше го да сложи край.

— ШАУ — каза той тихо, втрещен в Кар. — Изгори.

Кар бе коленичил на едно коляно, лицето му бе маска на болката. Бавно, много бавно той се надигна, поддържайки счупената си дясна ръка с лявата. За миг сякаш се вгледа навътре в себе си. Дишането му се забави, лицето му се проясни. С гримаса на чиста агония той дръпна ръката си напред — щракането на кост о кост бе единственият звук, който се чуваше на арената. Той залитна за кратко, после явно се овладя и набута безполезната ръка в платнения си пояс.

— Ела — каза той, вдигнал предизвикателно брадичка срещу дребния. — Още не сме свършили.

Думите му имаха въздействието на бодване с остен. Хуа избухна — вихреше се, правеше салта, риташе и мушкаше, сипеше бесен дъжд от удари. Това продължи няколко минути. Но Кар бе достоен за предизвикателството. Със здравата си ръка и с двата си крака той отбиваше всички удари на Хуа — махаше, привеждаше се, извърщаше се със скорост и подвижност, които изненадаха всички. Изглеждаше невъзможно толкова едър мъж с такова тегло да се движи толкова бързо и точно.

Но Аксел, докато наблюдаваше, разбра какво му струва всичко това — под маската на външно спокойствие той виждаше агонията, когато Кар удряше, отскачаше и се търкаляше, избягвайки непрекъснатия поток от удари. Виждаше го в очите му, в едва забележимото потрепване на ъгълчетата на устата му. Гледаше, докато вече изглеждаше невъзможно за Кар да продължи да понася всичко това.

И тогава, тъкмо когато Хуа се отдръпваше, Кар контраатакува за първи път.

Хуа се дръпна назад, отпуснал за миг цялата си тежест — може би за пръв и единствен път от началото на битката насам — на задния

си крак в ХУ ШИ — позата на маймуната. И щом се дръпна назад, Кар се претърколи напред, оттласна се със здравата си ръка от пода, напрегна китката си и я сгъна и стовари цялото си тегло на огромното си тяло върху Хуа с един удар.

Успя да изведе Хуа от равновесие — краката му се обвиха около врата на дребния и огромното му тегло го повали на брезента.

За миг се възцари мълчание. После, когато големият се претърколи, се чу стенание от болка. Кар седна, вкопчил се в ръката си — лицето му бе изкривено от болка. Но Хуа вече беше мъртъв. Лежеше там, до Кар, блед, неподвижен, с прекършен гръбнак и счупен врат. При падането тилът му бе размазан от удара в пода.

Аксел изпусна треперлива въздишка. До него Еберт изведнъж бе млъкнал. От всички страни в ямата се носеше рев.

— Великолепно! — кресна Фест в ухото на Аксел. — Залозите бяха 35 към едно! Това е най-голямото съотношение от пет години насам, така разправя този приятел до мене! — Но Аксел почти не го слушаше. Гледаше Кар, изпълнен с възхищение и уважение към големия мъж.

— Беше великолепен! — тихо каза Аксел и погледна Еберт.

— Имаше късмет! — за секунда-две Еберт го гледаше кръвнишки. След това се засмя опрощавашо, измъкна нещо от джоба на туниката си и го подаде на Хаавикко.

— Само пари, нали?

Аксел погледна плътното пластмасово квадратче в ръката си. Беше холочип с подсилена защита на образа. Кредит за 2500 юана. Аксел вдигна поглед от изненада, после си спомни облога. 250, десет към едно. Това бе повече от заплатата му за половин година, но за Еберт сякаш беше нищо. Но пък защо не? За него това бяха джобни пари.

Еберт се бе навел през него и крещеше на Фест:

— Хей! Хайде да отидем в съблекалнята да го поздравим, а?

За още миг Аксел остана взрян в Еберт, после отново погледна големия. Кар се вдигаше от пода с болезнен израз, по лицето му не се забелязваше никакъв признак на ликуване.

Фест хвана Аксел за ръката и го задърпа.

— Хайде да си ходим. На Ханс му писна.

— Хайде — каза Еберт, щом излязоха. — Да почерпим онзи грубиян една вечеря. Ще ни бъде гост.

Спряха в коридора пред съблекалнята и се облегнаха на стената, пренебрегвайки постоянно влизащите и излизащи по-маловажни бойци. Целият следобед щеше да има схватки — щяха да предизвикват новия шампион. Но те бяха видели достатъчно. Еберт му бе изпратил визитната си картичка преди четвърт звън, а на гърба ѝ бе надраскал поканата. Сега чакаха.

— При такава механична виртуозност изниква един проблем — каза Еберт доста надут. — Тя много лесно може да се превърне в автоматизъм. В нещо като машиноподобни реакции без всякаква мисъл. Изцяло лишени от гъвкавост и неспособни да се приспособят към по-тънък подход от неговия собствен. Точно затова загуби Хуа. Той бе лишен от гъвкавост. Неспособен да се промени.

Фест се разсмя.

— Хубаво го рече, Ханс. Но всъщност ти току-що каза, че още от самото начало си знаел, че бабанката ще победи!

Еберт поклати глава.

— Знаеш какво искам да кажа! — в гласа му се прокрадна леко раздражение. После той омекна и също се засмя. — Добре. Опитвам се да го погледна рационално, но всички всъщност бяхме изненадани. Че даже и Аксел. Дори и той си мислеше, че неговият човек ще изгуби!

Хаавикко се усмихна.

— Прав си. Но той излезе добър, а?

Фест кимна.

— Впечатляващ. Може би не е най-добрият, когото съм виждал, но е силен. Пък и храбър.

Аксел се огледа и се разсмя.

— Това тук е друг свят — каза той. — По-суров и по-първичен от нашия.

— Да, наистина, вярвам, че младият ни приятел се е влюбил във всичко това. Представи си — да живееш тук, долу, сред тази пот и кал! — Еберт отново се засмя, този път по-порочно. — Скоро ще се лишиш от всички илюзии!

— Сигурно...

Нищо друго не успя да каже. Точно в този миг вратата се отвори и излезе мениджърът на големия. И той изглеждаше по същия начин.

Ти си по-големият брат на Кар — помисли си Аксел веднага щом го погледна.

— Какво искате?

Еберт се усмихна.

— Гледах твоя човек. Добре се би. Бих искал да го заведа на вечеря. Аз черпя.

Аксел забеляза колко се владееше този човек; забеляза как ги оглежда поред и разпознава какво представляват — аристократи Отгоре — и веднага осъзна какво е да живееш като него — тези хора гледаха да се опазят от такива като тях, но в същото време те им бяха необходими. Да, той виждаше всичко това, изписано на лицето му — всички ужасни компромиси, които му се налагаше да прави, за да може просто да живее тук, долу. Това отекна в душата на Аксел; прииска му се да се обърне и да се махне.

— Добре — каза мъжът след известно колебание. — Но Кар не е много добре. Състезанието доста го изтощи. Нужна му е почивка...

Еберт хвана за миг мъжа за ръката.

— Всичко ще е наред, приятелю. Няма да го задържаме. Просто ще отпразнуваме победата, а после... — той сви рамене и се усмихна любезно, след това пусна ръката на мъжа. — Ние имаме доста влияние. Разбра ли? Можем да уредим нещо за тебе. Да те улесним...

Аксел присви очи.

— Какво искаш да кажеш, Еберт?

Еберт се извърна и го погледна остро:

— Млъквай, Хаавикко! Остави АЗ да се оправя с това. Знам какво правя.

Аксел сведе очи. Да прави каквото ще. Еберт имаше славата на твърдоглавец. Правеше онова, което останалите никога не биха се осмелили да направят. Но това бе обяснимо. Той беше роден, за да владее. Баща му, Клаус Еберт, притежаваше втората по големина компания в Чун Куо — компания, съществувала още в първите дни на Града; компания, осигуряваща всички изкуствени прислужници за Великите фамилии — сладки, разумни същества, едва отличими от човека; осигуряваше и голям избор от скулптирани с вкус прислужници за най-богатите сред богатите и цели армии безмозъчни автоматони за Седмината. Компания, която произвеждаше над една трета от синтетичната храна, консумирана от Нивата.

Ханс Еберт беше наследник на „Джен Син“ — по-голяма от нея в списъка Хан Сен беше само „Мед Фак“. Носеха се слухове, че баща му можел да купи Мрежата два пъти и пак да му останат пари. Какво тогава, че е решил да се пазари с мениджъра на някакъв си бияч? Но въпреки това Аксел се чувстваше подразнен. Еберт не беше ли ВИДЯЛ?! Не беше ли разбрал колко изкусен и силен е този мъж?

— Да влезем тогава, а? — обади се Еберт с настоятелен, властен тон. Мениджърът сведе глава, после се поклони дълбоко и ги пропусна да минат.

„Това е властта — помисли си Аксел, докато го отминаваше. — Така действа властта.“

Кар седеше в другия край на стаята — дясната му ръка висеше на превръзка на гърдите му, а в лявата държеше купа с бульон. Изглежда ги остро, подразнен, че са му се натрапили.

— Какво искате?

Еберт се усмихна — изобщо не обърна внимание на враждебния му тон.

— Ти се би хубаво. Искаме да отпразнуваме успеха ти. Да те почетем.

Кар се изсмя. Остави бульона си и се изправи, после прекоси стаята и застана на две крачки от Еберт.

— Вие искате да ме ПОЧЕТЕТЕ?! Мен?!

За кратък миг Еберт сякаш се уплаши от големия. После се съвзе и отправи усмивка на приятелите си, преди отново да погледне към Кар.

— Защо не? Това беше славна победа.

— Така ли мислиш? — усмихна се Кар, но тонът му си остана рязък и студен. — Не смяташ ли, че е било победа на МЕСОТО над ИНТЕЛИГЕНТНОСТТА, а?

За момент Еберт загуби и ума, и дума. След това отстъпи крачка назад. Но тъкмо тогава плюнката на Кар шляпна между краката му.

— Я се разкарай! Разбра ли? Нямам НУЖДА от тебе.

Лицето на Еберт посивя. За миг той се бореше да намери нужните му думи. После отново доби дар слово.

— Как СМЕЕ!!! — изписка, сякаш го душаха.

Фест се вкопчи в ръката му и настоятелно зашепна в ухото му:

— Не си навличай беля на главата, Ханс. Моля те! Тук долу едва ни търпят. Но ха сме направили нещо, ха е избухнал бунт.

— Ще го убия — измърмори под носа си Еберт.

Кар го чу и се ухили подигравателно.

— Той като нищо ще ти строши и двете ръце — прошушна му Фест.

Еберт изсумтя презрително.

— Мисля, че баща ми ще има какво да каже за това, нали?

Фест дръпна за ръката Еберт назад.

— Колкото по-рядко споменаваш баща си, толкова по-добре, Ханс. Тия приятелчета прекалено добре знаят кой точно произвежда ХЕИ, които се изпращат тук да смазват всеки признак на бунт. Тук „Джен Син“ и баща ти са, кажи-речи, толкова популярни, колкото и Чингис Хан.

Кар ги гледаше с ястребов поглед. При споменаването на „Джен Син“ очите му се присвиха.

— Значи, ти си бил син на ЕБЕРТ?!

Еберт отхвърли ръката на Фест и пристъпи напред, нахално вирнал брадичка срещу големия.

— Значи тогава разбираш какво означава това?

Кар се усмихна нервно.

— О, знам какво означава ТАМ ГОРЕ. Само че сега не си ТАМ ГОРЕ, ШИ Еберт. Това не е твоето царство и трябва да внимаваш как се държиш тук. Разбра ли ме?

Еберт се опита пак да заговори, но Кар вдигна рязко здравата си ръка и го отрязва. Лицето му беше намръщено.

— Нека ти го обясня просто и ясно. Днес аз убих човек, от когото много се възхищавах. Човек, от когото съм научил много за честта и за необходимостта — той пристъпи една крачка по-близо до Еберт. — Той беше МЪЖ, Еберт. ГОСПОДАР.

— Ти просто имаше късмет — тихо, провокативно подхвърли Еберт.

На устните на Кар за миг се появи лека усмивка, но очите му си оставаха студени и мрачни.

— Да. Веднъж и ти да си прав. Наистина имах голям късмет. Хуа ме подцени. Мислеше също като тебе. И точно затова сега е мъртъв.

— Това заплаха ли е?

Кар се разсмя, след това поклати глава. Тъкмо понечи да каже още нещо, когато навън в коридора се разнесе шум. Миг по-късно вратата рязко се отвори. Двама униформени офицери от отряда на спецхраната застанаха на вратата; стандартният модел пушки ДЕНГ висяха на гърдите им. Зад тях стоеше генералът.

Толонен влезе в съблекалнята, после спря и се огледа. Фест, Еберт и Хаавикко бързо бяха заели стойка „мирно“. Стояха там със сведени глави и чакаха заповеди, но за миг генералът не им обърна внимание. Доближи Кар и го огледа от горе до долу; чак тогава му обърна гръб.

— Съжалявам, че ви прекъснах, но току-що ни се обадиха от Триадата. Трябваше да ви осведомя по-рано, но вече не е спешно.

— Сър? — Фест изпъна рамене, объркване бе изписано на лицето му. Бяха му казали, че операцията е от най-върховно значение и че за всичко ще ги уведомяват веднага.

Толонен извърна глава и погледна Фест.

— Съжалявам, лейтенант, ще ви обясня. Мъртви са. Някой ги е спипал преди нас. Триадата КУЕЙ ЧУАН изпраща човек, за да ни заведе там. Уговорил съм среща с тях след час.

— Далече ли е? — попита Фест.

— Не съм сигурен. Тук долу не използват нашите мерки. Но мястото се нарича Амърсий.

Зад него Кар се изсмя.

— Много добре го познавам. Цял зайчарник. Ще ви е НЕОБХОДИМ водач.

Толонен се извърна и отново изглежда боеца. Самият той беше едър мъж, но Кар беше, кажи-речи, с две глави по-висок.

— Кой е този? — попита той Фест.

— Казва се Кар, сър. Победителят в битката.

Толонен се втренчи в Кар, после кимна.

— Да. Хич не ми прилича на губец. — След това се обърна направо към големия. — Колко е далече това място?

— На десет, може би дванадесет ЛИ оттук.

— И колко време се пътува дотам?

Кар сви рамене.

— Пеш — четиридесет минути. С рикша — петнадесет-двадесет.

— Ти ще ни заведеш ли?

Кар погледна Еберт.

— Не съм сигурен, че съм добре дошъл.

Толонен премести поглед от Кар към Еберт.

— О? И защо така, Ханс?

Еберт сведе глава. Не поглеждаше Кар.

— Просто малко недоразумение, сър. Нищо сериозно.

— Добре — каза генералът. — Значи вече го уредихме. Колкото по-бързо стигнем там, толкова по-добре. Искам да я видя тази работа — той отново се обърна към Кар. — Задължен съм ви, ШИ Кар. Ще се погрижа добре да ви заплатят за вашата помощ.

Кар се поклони и се обърна да си вземе наметалото.

* * *

Де Вор ги пресрещна в коридора пред апартамента на Као Джиян.

— Дойдох веднага щом разбрах, сър.

— Е, Хауард? — обади се Толонен. — Какво има тук?

— Трима души, сър. Престъпници от долните нива. Направих справка с нашите свръзки. Не са членове на никоя от местните триади. Двама от тях са КУАЙ. Наемници-ножари. Третият — Као Джиян, собственикът на апартамента — е дребен рекетър. Наркотици, крадени стоки, все такива дреболии.

Толонен кимна.

— Нещо, което да ги свързва с някой по-висшестоящ?

Де Вор поклати глава:

— Все още нищо такова не сме открили, сър. Но продължаваме разследването. Знае се, че Као Джиян често е посещавал една кръчма, позната като Чайната на Големия бял. Там явно си е уреждал разни сделки. Но вчера кръчмата е била унищожена. Жертва на една от местните войни между бандитите. Собственикът е мъртъв — значи и този път ни се затваря.

— Всичко това ми изглежда твърде нагласено. Твърде систематизирано.

Де Вор кимна леко:

— Все едно някой разчиства след тях.

— Да — Толонен го докосна по рамото. — Тъкмо това си помислих и аз.

— В този случай, сър, изглежда достатъчно достоверно. Големият бял е играл двойна игра с две Триади. Изглежда, че е станал жертва на собствената си алчност.

— Хмм — Толонен все още изглеждаше разстроен от това съвпадение. — Задълбай по-навътре, а, Хауард? Може и да е достоверно, но може и да не е. Зад всичко това се крие някой високопоставен. Достатъчно високопоставен, за да плати на триадите за тази работа.

Де Вор послушно се поклони, после се обърна към охранявания вход.

— Ще влезем ли, сър?

Аксел гледаше от вратата как генералът се разхожда из стаята; видя как оглежда всичко и се опитва да постави нещата на местата им. Докато идваха насам с рикшата, Толонен му бе обяснил:

— Понякога, Аксел, човек има нужда сам да огледа обстановката. Да види всичко със собствените си очи. Понякога това е единственият начин. Виждаш разни неща, които друг може и да пропусне. Разбираш ги. На светлина излиза това, което иначе има опасност да остане скрито.

Сега гледаше как генералът прави точно това. Местеше очи от едно към друго — погледът му беше изострен, нащрек за скритите връзки между нещата.

— Странна работа, Хауард. Много странна.

Толонен се бе навел над трупа, проснат с лице надолу върху леглото, стиснал хирургически скалпел между пръстите си. Де Вор се доближи.

— Сър?

— Погледни това. Времето, когато е настъпила смъртта. Два часа преди другите. Защо така, как мислиш?

— Бих казал, че някой ги е причаквал в стаята. И ги е трепал един по един.

Толонен го изглежда мрачно.

— Може би. Но това изисква здрави нерви. Цели два часа в една и съща стая с трупа на убит от тебе човек...

Де Вор не каза нищо.

— Кой е този?

— Фамилията му не ни е известна, но е бил познат като Чен.

Толонен кимна, после внимателно побутна окървавената глава. Лежеше там, обърната с премазания си профил към чаршафите. Генералът се взря в нея, сякаш се опитваше да си спомни нещо. Докосна гладката кожа под ухото и се намръщи, след това сви рамене и се изправи.

— Този... — той посочи трупа на Као Джиян. — Познах го от видеозаписа.

— Видеозапис ли? — Де Вор го изгледа остро.

— О, извинявай, Хауард. Трябваше да ти кажа. Имаме ги на видеозапис. Копие от файловете на Комп Кам.

— А, разбрах — побърза да каже Де Вор.

Толонен продължи. Застана над третия труп и поглади гладко избръснатата му брадичка.

— Ами този кой е? И по какъв начин е замесен? — той вдигна поглед към Де Вор. — На чия ли страна е бил. С тези двамата или е дошъл да ги убие?

Де Вор твърдо посрещна погледа му.

— Казва се Чу Хен, сър. Местен главорез. Май...

Кар, застанал до вратата, го прекъсна:

— Извинете ме, но той е доста известен по тия краища, генерале. Сръчен с ножа. Твърде сръчен. Радвам се, че го виждам мъртъв.

Де Вор изгледа с любопитство големия мъж, после се обърна към генерала:

— Кой е този, сър?

Толонен махна на Кар да влезе.

— Това е ШИ Кар, Хауард. Той е боец — от онези, които наричат „кръвници“. Явно е шампион. За момента.

Де Вор се поклонил леко на великана.

— Значи познавате тези краища?

Кар коленичи до трупа и се загледа в раните по врата и гърдите на Чу Хен с професионален интерес. След миг вдигна очи към Де Вор.

— Роден съм в Амърсий. Живях тук допреди четири години. Познавам и хората тук, и заниманията им.

— Значи познавате и тези?

— Као Джиян ли? Е, знаех едно-друго за него. Чен не го познавах. Сигурно се е събрал с Као Джиян отскоро. Но той беше свестен човек. Имаше чест.

— Свестен човек, така ли? Казваш го, без да си го познавал? — Де Вор се засмя и се загледа преценяващо в големия. — Но той е бил КУАЙ, убиец. Убийците имат ли чест?

Кар срещна погледа му твърдо.

— Някои имат. Например вие. Не ти ли се е налагало да убиваш, когато си изпълнявал задълженията си?

Де Вор се усмихна.

— Да, но това е друго.

— Така ли? — Кар се изправи и се премести при следващия труп, после го огледа по същия професионален начин. — Толкова различни ли са от вас хората под Мрежата? — той погледна Де Вор, след това — отново трупа. — Знаете ли какво представлява един КУАЙ, майоре?

— Убиват за пари. Какво повече ми трябва да знам?

Кар се разсмя, но не го погледна.

— Мислех си, че ще проявите любопитство, макар и само професионално. Разбирате ли, Чу Хен също беше КУАЙ, но не беше типичен. Той беше от ония, които ги наричат „криво острие“. Повечето КУАЙ биха го заплюли.

— Ножът си е нож.

Кар поклати глава.

— Не е така. Някои оръжия са с по-добра изработка от други. Някои пък са изковани от майстори. Така е и с добрия КУАЙ. Нали разбирате, за да стане КУАЙ, човек трябва да се учи дълго и упорито. Това е дисциплина. Начин на живот.

— Тук, долу? Единственият начин на живот, който съм видял тук, долу, е „граби, каквото можеш и убивай, за да се опазиш“.

Кар вдигна поглед — сивите му очи бяха спокойни. Владееше се.

— Цао Чун е бил Син на Небето.

В момента старата поговорка носеше твърде много значения. Цао Чун бе тиранинът, обединил Чун Куо и построил великия Град. В своето време той беше грабил и убивал, за да опази заграбеното. Докато Седмината — неговите главни министри — не се отървали от него.

Кар се изправи в цял ръст срещу Де Вор.

— И КУАЙ. Както казах, майоре, тук да бъдеш КУАЙ е почетна длъжност. Повечето не са като Чу Хен. Нито пък трябва да ги бъркате с пънкарите и книжните тигри, които обикалят около триадите. Един КУАЙ притежава вътрешна сила. Той черпи от по-дълбоки кладенци, а не от алчността.

Де Вор се изсмя презрително. Тъкмо щеше да отвърне на Кар и Толонен застана между двамата.

— Майор Де Вор, Фест, Еберт, Хаавикко. Оставете ни сами за момент. Ще ми се да си поговорим с Кар.

Де Вор се поклони и излезе, последван от останалите трима. Щом затвори вратата, генералът се обърна с лице към мъжагата:

— Знаеш как стават нещата тук, Кар. Какво, мислиш, се е случило?

Кар се огледа.

— Заплетена работа. Набързо уредена и набързо свършена. И все пак убийствата... ами, странни са. Ако не знаех толкова, щях да кажа, че смъртта на Као Джиян е работа на Чу Хен. Подобни удари с ножа са му запазена марка. Той беше садист. Болката му доставяше удоволствие.

— Ами другите?

Кар наклони глава встрани.

— Чен още не съм го погледнал. Но който и да е убил Чу Хен, много го е бивало. Бил е обучен да убива бързо и резултатно.

— Може би войник?

Кар се разсмя.

— Точно това не ми беше минало през ума, но да.

Толонен се усмихна доволно.

— Полезен човек си ти, Кар, а и моят подчинен Хаавикко ми разправи, че си страхотен боец. Пък си и интелигентен. Аз имам работа за хора като тебе.

Кар положи внимателно главата на Као Джиян и вдигна поглед към генерала.

— Подписал съм договор, генерале. Десет битки, ако успея да остана жив дотолкова.

Толонен кимна.

— Ще откупя договора ти.

Кар се усмихна.

— Може би. Ала защо? Не разбирам, генерале. Каква полза бихте имали от мен?

Този път беше ред на генерала да се засмее.

— Ти си талантлив човек. Имаш набито око. От пръв поглед го виждам. А и познаваш мястото. Знаеш как мислят и действат хората тук. В момента се налага да разчитаме на местните ни свръзки. На босовете от триадата. А това не е само скъпо, но е и ненадеждно. На тях всеки може да им плати и са негови.

— А аз съм нещо различно?

— По моя преценка — да.

Кар се изправи и се огледа.

— Какво е станало тук, генерале? Какво **НАИСТИНА** е станало?

Толонен прекоси стаята. Застана до игралния автомат и взе да си играе с клавиатурата.

— Какво искаш да кажеш?

— Вие, майорът, онези трима младши офицери отвън. Доста високопоставен отряд за разследване на подобно дребно убийство. Какво правите всички вие тук? Защо тези хора са толкова важни за вас? Какво са направили? Или би било по-добре да попитам какво са знаели?

Толонен се разсмя.

— Онова, което са направили, е, че са убили министър. Онова, което са знаели обаче, засега остава тайна. Но още някой го знае. Онзи някой, който ги е убил.

Кар се приближи и застана до рамото му, после погледна играта, появила се на екрана.

— Какво е това?

— По всичко изглежда, последното нещо, записано в паметта. Май този Као Джиян е бил добър играч.

Кар поклати глава.

— Не е Као Джиян. Бих се закълел. Всъщност бих казал, че играчът въобще не е бил тукашен. Погледнете как са подредени камъчетата. Пък и се играе на осмо ниво. Който е играл, е бил майстор на Уей Чи.

Толонен са разсмя — смехът му звучеше странно.

— Нашият убиец?

Кар извърна глава и срещна погледа му.

— Е, това е един от начините да си запълниш времето от два часа.

* * *

Колата беше голяма петместна лимузина; върху бежовите ѝ знамена от изкуствена коприна бяха извезани стилизирани черни кучета — символ на триадата КУЕЙ ЧУАН. Десетимата носачи с обръснати глави бяха насядали край отсрещната стена и бърникаха в купичките, пълни с патисоева супа с фиде, а една очебийно открояваща се групичка бе застанала до колата; те бяха облечени в униформи в бежово и черно — това бяха ПЕН ПЕИ, бързите ками. Емблеми с цифри на гърдите сочеха положението им в йерархията на триадата.

Пренебрегвайки низшите носачи, Еберт се доближи до ПЕИ с най-малък номер. Той веднага се поклони ниско и удари чело о осеяния с боклук под на коридора.

— Давайте да вървим — безцеремонно нареди Еберт. Пусна една монета от 50 юана до главата на мъжа. — Ще получиш и още една, ако ни откараш дотам за двадесет минути.

Очите на ПЕИ се извърнаха към монетата, после се окръглиха и погледнаха нагоре, към Еберт.

— Както желаете, ваша светлост! — той се изправи, обърна се към носачите и излая няколко заповеди на местния поджин-мандарин, които никой от тримата млади войници не успя да разбере. Купичките със супа изтракаха на земята веднага, а мъжете побързаха да заемат позиция. Шестима ПЕИ се подредиха отпред. С извадени ками те щяха да разчистват пътя пред колата. Отзад тичаха останалите четирима ПЕИ и се оглеждаха за засади.

Еберт и Фест се качиха в колата, Аксел ги последва. На закрития със завеса вход спря и погледна пак приведените носачи с обръснати глави.

— Хайде, Хаавикко! — сръчка го нетърпеливо Фест. — Не искаш човекът да си изгуби заплатата, нали?

Аксел се мушна вътре и седна срещу Фест и Еберт.

— Защо го направи, Ханс? Няма защо да бързаме да се връщаме. Еберт се усмихна.

— Трябва да държиш подобни типове на педал през цялото време, Хаавикко. За тях ще е добре да си направят едно хубаво дълго кросче — той погледна Фест и се разсмя. — Трябва да им видиш физиономиите на тия бунаци! Само тази гледка си струва хиляда юана!

Аксел го погледна за момент и сви рамене. На него това не му харесваше, но сигурно тук бяха свикнали. Точно така очакваха да се държат онези Отгоре.

Колата тръгна веднага и те потеглиха. Купето се люшкаше ритмично, а виковете на висшестоящите ПЕИ насърчаваха мъжете да тичат.

— Какво мислиш за това, Ханс? — попита Фест и се наведе да дръпне завесата и да погледне тичащите носачи. — Май генералът е откупил договора на бабанката.

Еберт се разсмя снизходително.

— Този човек е дивак! Първобитен тип! Казвам ти, от него не можем да очакваме друго освен неприятности!

Аксел сведе поглед. Не се обади преди, когато Еберт обиди Кар, но сега вече му писна от неговата арогантност.

— Казваш го само защото се изправи срещу тебе!

Еберт пламна от гняв.

— Ще го смажа! На бас, че ще го смажа!

Аксел се разсмя, вдигна очи и пресрещна погледа на Еберт.

— И как ще го направиш, Ханс? Ти ли командваш генерала?

Еберт прехапа устни, след това отмести поглед. В очите му просветна нещо застрашително.

— Не, но има и други, които мислят като мен.

Беше ясно, че има предвид Де Вор. За изненада на всички майорът май се дразнеше от големия също толкова, колкото и Еберт. В коридора пред апартамента на убития ХАН той ядно беше смънкал нещо по адрес на разни протежета, дете били въздух под налягане. Беше ясно, че никак не бе му харесало, че големият го е поправил по въпроса за КУАЙ.

— Кар ще бъде човекът на генерала — настоя Аксел. — Ще отговаря само пред него — той млъкна, после се почеса и добави. — Явно той има нужда от подобни хора.

Еберт се засмя подигравателно, но думите на Хаавикко го бяха засегнали. Обърна се ядосано настрани и измърмори под носа си:

— О, богове, какви глупаци слагат да ни командват!

Фест се наведе напред.

— Тихо, Ханс! Внимавай какво говориш!

Но Аксел го бе чул и побесня. Това му дойде твърде много.

— Да приема ли, че ставаше въпрос за генерал Толонен?

Еберт се обърна и го погледна в очите. Бе свил десния си юмрук, лицето му бе помръкнало от гняв.

— И какво от това, а, пуделчето ми? На теб пука ли ти какво говоря?

Аксел се изправи на седалката.

— Проява на неуважение е, най-меко казано. Забравяш какъв е твоят дълг и пред кого. Вземи си думите назад, Ханс Еберт, или ще бъда принуден насила да те накарам да го сториш!

И двамата млъкнаха, взирайки се един в друг. Колата се люлееше под тях. Еберт бавно се успокои, дишането му се нормализира. После той извърна лице и се изсмя.

— Начукай си го сам, Хаавикко — меко каза той.

Аксел веднага вдигна юмрук срещу Еберт, но Фест, предусетил бедата, бе застанал между тях. Отби удара с ръка, след това бутна Еберт към далечния край на купето.

— В името на боговете, Ханс, млъкни!

После се обърна към Хаавикко:

— Що се отнася до теб, Аксел Хаавикко, слушай ме сега внимателно. Не прощавам на Еберт току-що казаното, но и ти най-добре го забрави. Разбра ли?

— Да го забравя? Как да го забравя? То подкопава самата ни същност! Ако аз...

Фест грубо запуши с ръка устата на Хаавикко и го изгледа кръвнишки.

— Забрави го! Ясно ли е? Ханс нищо не искаше да каже с това. Беше ядосан и толкова. Разбираемо е, бих добавил. Онзи варварин го обиди! Плю в краката му! Ти би ли изтърпял такова нещо?

— Това не го извинява... — започна Аксел, но погледът на Фест го накара да млъкне.

— Стига! Разбра ли, Хаавикко? Не е била засегната ничия чест. Онова, което чу... това са само думи. Няма за какво да се палиш толкова.

Аксел погледна Еберт, изразът на лицето му бе станал студен. „САМО ДУМИ — помисли си той. — САМО ДУМИ!“ Той се извърна — отвращаваше се и от двамата. Жадуваше да накара Еберт да си вземе обратно думите, които бе изрекъл, а се беше ядосал и на Фест, че се намеси. И сега разбра какво самообладание е проявил големият там, в съблекалнята.

* * *

— Е, Хаавикко, и нещо добро да се случи през този ден, в края на краищата?

Толонен се наведе през бюрото и плесна с ръце. Кар току-що бе излязъл от кабинета, съпроводен от двама елитни стражи. Договорът му бе откупен и той се бе заклел във вярност към Танга и генерал Толонен. И тримата младши офицери бяха свидетели. Но сега останалите си бяха тръгнали и Аксел бе сам с генерала за първи път от момента в носилката насам.

Аксел се поколеба и погледна стария човек. Толонен го имаше като свой син, откакто бе станал негов дежурен помощник. Беше му оказал честта да му дава съвети и обяснения. Беше научил много от службата си при генерала, но сега нещата се бяха променили.

— Сър, има нещо, за което бих желал да поговоря с вас.

Толонен се усмихна добродушно.

— Давай, момчето ми.

— Аз... е, аз бих желал да бъда преместен на нов пост.

Толонен бавно се облегна назад със забележима изненада, изписана на лицето му.

— Какво е това? — той раздели дланите си и ги опря о ръба на бюрото. — Не те разбирам, Хаавикко. Не си ли щастлив тук? Не си ли харесваш работата?

Аксел сведе глава.

— Бях щастлив, сър. И работата си обичах. Ала...

Толонен го гледаше изумено.

— Какво има? Какво е станало?

Хаавикко не отговори. Продължаваше да стои мълчаливо, със сведена глава.

Толонен се изправи, излезе иззад бюрото си и се приближи до него.

— Кажи ми, момче. Кажи ми какво има.

Младежът вдигна очи и срещна открития поглед на Толонен.

— По-добре е да не ви обяснявам, сър. Просто чувствам, че не мога да работя повече тук.

Невярата на Толонен изби в смях.

— И какво се предполага, че трябва да разбера аз от това, а? Не можел да работи тук. Не му се щяло! Кажи ми какво е станало.

Аксел пое дъх.

— Сър, по-добре е да не...

Гневното избухване на генерала го стресна.

— Не?! Не става, Хаавикко. Тук нямаме тайни! Ще ми кажеш какво е станало. Защо искаш нов пост? ЗАПОВЯДВАМ ти да ми кажеш!

Аксел преглътна. Надяваше се да го избегне. Беше искал да си изяснят нещата с Еберт пряко, на четири очи.

— Заради Еберт, сър.

Толонен се разсмя смутено.

— Еберт, а? И какво му има на младия Еберт? Да не те е обидил?

— Не, сър. Не пряко.

— Е, ами тогава какво? Не ме карай да гадая, момче, изплюй камъчето.

— Той се държа неуважително, сър.

— Неуважително ли? Към кого?

Аксел чувстваше как погледът на Толонен се впира в очите му.

— Към вас, сър.

Толонен изфуча. За миг не каза нищо, после поклати глава.

— Не вярвам! Баща му е най-старият ми приятел. Това момче ми е като син. Неуважение ли казваш? — устните на генерала се раздвижиха грозно. — И какво каза той?

— Не бих... — започна Аксел, но Толонен го сръза гневно.

— О, богове! Момче! Да не си ми казал още веднъж „не бих“! Изплюй камъчето — щом обвиняваш Еберт в неуважение, искам да

знам всички подробности. И ще е по-добре да имаш и свидетел. Не приемам непотвърдени клюки.

Аксел послушно сведе глава. Не си го бе представял така. Мислеше си, че генералът ще го пусне — неохотно, но без много врява. Тази история с обвиненията и свидетелите му дойде изневиделица.

— Беше днес, преди няколко часа, сър. На връщане в купето. Фест присъстваше, сър. Той чу всичко.

Толонен се извърна рязко и се облегна на бюрото. Докосна бутона на интеркома и нареди на секретаря си:

— Веднага да се извикат при мен младшите офицери Фест и Еберт. Незабавно.

Обърна се и метна остър поглед към Хаавикко.

— И какво каза той?

Аксел се поколеба — важноста на онова, което вършеше, изведнъж го поразя. Той не харесваше много неща у Еберт — неговото нахалство и чувството му, че стои по-горе от другите, бяха най-главните, — но никога не бе възнамерявал да направи тъй, че да изхвърлят човека от служба. Ако обвинението в неуважение се потвърдеше, можеше и да го уволнят. За първи път след разговора им на Аксел му се щеше да бе послушал Фест и да бе забравил цялата работа.

— Е? — ревът на генерала го стресна и отново го върна на земята. Вдигна очи. Лицето на Толонен бе почервеняло от гняв. — С ченгел ли трябва да ти вадя думите от устата?

Аксел поклати глава. С тих глас той повтори думите на Еберт. И какво бе добавил после.

Толонен бе притихнал. Отмести поглед, след това пак погледна Хаавикко.

— Това ли е? — попита той. Гласът му изведнъж бе омекнал. — Точно така ли го каза?

Аксел кимна отсечено, по гръбнака му полазиха тръпки. Значи всичко свърши. Обвинението бе отправено.

Генералът бавно поклати глава, обърна му гръб и се приближи към прозореца. Погледна разсеяно навън, после отново се обърна към Хаавикко:

— Ще си мълчиш, докато не ти заповядам да говориш. Ясно?

— Сър.

На вратата се почука.

Толонен прочисти гърло и се обърна:

— Влез!

Влязоха Фест и Еберт. Измаршируваха до средата на стаята и застанаха мирно.

Толонен се приближи и застана точно срещу тях — Фест му беше отляво, а Еберт — отдясно. Хаавикко стоеше отстрани, до бюрото. Оттам виждаше лицата и на двамата. Генерал Толонен беше в профил.

— Знаеш ли защо съм те извикал, Еберт?

Погледът на Еберт се стрелна към Хаавикко, после се върна на Толонен.

— Мисля, че се сещам, сър.

Толонен се намръщи.

— Така ли?

— Заради Хаавикко, сър. Той ме обиди. Наложил се да му ударя шамар.

Толонен се обърна и изгледа смаяно Аксел, след това отново погледна Фест.

— Вярно ли е това, Фест?

Фест се поклони леко.

— Вярно е, сър. По време на връщането ни от Мрежата. Двамата се скараха. Хаавикко каза нещо много обидно за бащата на Еберт. На Ханс... искам да кажа, на Еберт не му оставаше нищо друго, освен да го удари.

— Разбирам — каза Толонен. — И нищо друго ли нямаше?

— Нищо, сър — отвърна Фест. — Много неприятна история, наистина, но се надявахме, че всичко ще се забрави. Според Еберт честта му е възстановена.

— Сигурен ли си, Фест? Би ли се заклел?

Фест го погледна право в очите. Отговори веднага и без колебание:

— Да, сър!

Толонен се замисли за момент. После се премести и застана право срещу Еберт.

— Приятели сме с баща ти повече от петдесет години, Ханс. Държал съм те на ръце, когато беше бебе. Играл съм си с тебе като дете. И винаги съм се гордял с тебе като мой войник. Но към тебе е отправено сериозно обвинение. Такова, че трябва или да го приемеш, или да го отхвърлиш напълно.

— Сър? — Еберт изглеждаше озадачен.

Хаавикко понечи да тръгне напред, после отстъпи. **ЛЪЖЦИ! НАГЛИ ЛЪЖЦИ!**

Толонен се обърна и погледна Хаавикко. След това с тих, студен глас повтори какво му бе казал Хаавикко, като през цялото време не откъсваше очи от него. Когато свърши, се полуизвърна и погледна Еберт.

— Е, кадет Еберт? Какво имате да кажете?

Еберт изглеждаше съвсем стъписан. Не каза нищо — чисто и просто поклати глава. Фест отговори вместо него — лицето му пламтеше от гняв и негодувание:

— Но това е скандално, сър! Еберт не е казал нищо подобно! Това са просто зловни дрънканици, сър! От яд го е казал! Опитва се да си го върне на Еберт по непочтен начин!

Еберт беше свел ниско глава. Когато вдигна очи, по лявата му буза се стичаше сълза.

— Генерал Толонен... — започна той.

— Не! Стига! — Толонен се изпъна в цял ръст. — Фест, Еберт, бъдете така любезни да напуснете стаята. Чух достатъчно.

Аксел, неспособен да повярва какво се бе случило, ги гледаше как излизат и щом генералът се обърна с лице към него, забеляза как Еберт се усмихва триумфално на Фест. После вратата се затвори и той остана сам с генерала.

— Чу какво казаха те, Хаавикко. Искам обяснение.

Аксел сви рамене.

— Те лъжеха, сър. И двамата. Фест прикриваше Еберт...

Толонен го изгледа студено, след това поклати глава.

— Внимавай, Хаавикко. Не повтаряй грешката си. Знаеш, че за това мога да те пратя на военен съд. Да те уволня. Единственото, което ме спира, е обещанието, което съм дал на покойния ти баща.

Старецът скръцна със зъби и отмести поглед. Разочарованието му от Хаавикко бе изписано ясно на лицето му.

— Имах по-добро мнение за тебе... — Той се разсмя — с остър, горчив смях — и му обърна гръб. — Махай се от очите ми, Хаавикко. Веднага. Ще получиш друг пост.

* * *

Три часа по-късно Аксел седеше в Бюрото на охраната на най-ниското ниво в Бременската крепост и чакаше нови заповеди. Сандъчето му — всичко, което притежаваше на този свят — бе оставено в една задна стая надолу по коридора. За да си убие времето, бе заместил дежурния офицер и го бе пратил да донесе ЧА и за двамата. Деветите вечерни звънци тъкмо бяха отекнали и сега беше тихо.

Външно той изглеждаше съвсем спокоен, седнал там, в приемната. Отвътре обаче все още кипеше. Изпълваха го гняв, огорчение, съжаление за действията на генерала. Генералът бе направил онова, което трябваше да направи, и на негово място той сигурно би постъпил по същия начин. Но това не му помагаше. С него се бяха отнесли страшно несправедливо и той се чувстваше така, сякаш душата му е цялата в отворени рани. Не искаше справедливост, а отмъщение. Щеше му се да ги убие. Бавно и мъчително. Първо Фест, после Еберт.

„Невъзможно“ — помисли си той горчиво. Но дори и да ги убиеше, за възмездие щяха да затворят всички негови най-близки. Сестра му, лелите, всички. До трето коляно, както изискваше законът.

Погледна надолу, надвит за момент от тези мисли, после отново вдигна очи — беше чул някакъв шум.

Един мъж-ХАН се поклони ниско пред бюрото, след това срещна погледа му. Беше на ръба на изтощението, дрехите му воняха.

— Имам нужда от защита — каза той. — Опитват се да ме убият. Аксел впери поглед в него — чувстваше се изпразнен.

— Този свят е свят на злото — изрече той и посочи един стол в далечния край на приемната. — Седнете. Дежурният офицер ще говори с вас след малко.

Наблюдаваше как дребничкият ХАН се обръща и тръгва към стола, после отклони очи и престана да му обръща внимание.

Минута по-късно се върна и дежурният офицер.

— Имаш късмет, Хаавикко — той му подаде купичка ЧА от подноса, след това извади запечатан пакет от джоба на якето си и го постави на бюрото пред него. — Тъкмо пристигна. Новото ти назначение.

Аксел се взря за миг в пакета, взе го и счупи печата. Прочете го и наведе глава — по лицето му за малко се изписа отвращение. Англия! Пращаха го в Англия, в най-затънтения край!

Набута заповедта за назначение в джоба на туниката си, прикри горчивото си разочарование и пресуши купичката на един дъх.

— Благодаря — каза той и стана от мястото си. — Отивам да си взема сандъчето и тръгвам.

— Да, така е най-добре — дежурният офицер му се усмихна тъжно, разбиращо. — Хей! И дано имаш късмет!

След като Аксел излезе, човекът в дъното стана бавно и доближи бюрото. Дежурният офицер вдигна поглед, после остави купичката с ЧА.

— Имам нужда от защита — уморено каза мърлявият ХАН, съзнавайки, че точно това беше казал и преди. — Опитват се да ме убият.

Офицерът кимна и постави ръка на клавиатурата на своя лап-топ, готов да си води бележки.

— Добре. Как се казвате?

— Пи Чиен — отвърна човекът. — Казвам се Пи Чиен.

ГЛАВА 4

ЛУННИЯТ ДРАКОН

— Е, и какво ще правим сега?

Леман се обърна и се загледа в спокойното, осеяно с лотоси езеро; гледаше как един от трите жерава, които бе купил предишния един ден, разпери издължените си, елегантни крила, после отново ги прибра и потопа човка във водата. Зад него Де Вор крачеше нервно напред-назад и на всяка втора крачка се плясваше с ръкавиците си по бедрото. Леман никога не беше го виждал толкова възбуден и толкова разстроен. Кой би повярвал, че куриерът на Ян Лай, неговият Трети секретар Пи Чиен, изведнъж ще изникне пак отнякъде като пратеник от земята на мъртвите?

— Какво предлагаш, Хауард?

Де Вор се приближи и застана до него пред отворения прозорец.

— Знаеш какво трябва да направим. Планирали сме го. В случай че стане така.

— Мислиш ли, че това наистина е необходимо? Искам да кажа... Ян Лай е мъртъв. Също и Чо Хсиян и двамата убийци. Май вече нищо не води към нас. Така че какво от това, че Пи Чиен е при генерала? Пи Чиен не знае нищо.

— Боя се, че не е точно така. Пи Чиен е споменал, че Хен Чи-По е бил негова свръзка.

Леман рязко се обърна с лице към него.

— Министър Хен? О, богове! И има ли доказателства?

Де Вор поклати глава.

— Не. Но това вече не е въпрос на доказателства. Генералът смята да отиде при Танга и да му съобщи каквото знае — догадки или не, доказано или не. А Тангът ще му нареди да започне разследване. Налага се незабавно да действваме. Да предотвратим това разследване — той спря да си поеме дъх. — Налага се да го жертваме, Пьотър. Налага се да им дадем Уайът.

Леман се извърна към Де Вор.

— Сигурен ли си, Хауард? Сигурен ли си, че няма друг начин?

Де Вор кимна отсечено.

— Необходимо е.

Леман замълча, после също кимна.

— Добре. Направи каквото трябва.

Де Вор го докосна по рамото.

— Горе главата, Пьотър. Пътят е труден, но ние ще възтържествуваме. Сигурен съм.

— Може би... — Леман сведе поглед. — Знаеш, че не си го представях така. Мислех си...

— Мислеше си, че ще успееш да опазиш ръцете си чисти, а?

Леман поклати глава.

— Не. Не е това. Просто... ами, той е свестен човек, Хауард. Няма ли никакъв друг начин да...

Той отново вдигна очи и срещна погледа на Де Вор, но майорът само поклати глава.

— Не се обвинявай, Пьотър. Просто няма друг начин — Де Вор се навъси. — Ръцете ни са вързани, не разбираш ли? Виновно е самото Чун Куо. Този наш свят... той е кръвосмесителен. Връзките са твърде заплетени. Само да си одраскаш задника и врагът ти веднага си отдъхва облекчено.

Леман въздъхна тъжно.

— Така е...

Де Вор продължи натиска.

— Мислиш ли, че и аз нямаше да действам открито, ако можех? Мислиш ли, че ми харесва тази игра на измами и двойни агенти? — той плю и улучи водата под тях. — Само за миг да действам открито — и съм мъртъв. Ти — също. Всички ние, до един. Така че помисли си за това, Пьотър, преди да се разчувстваш заради Едмънд Уайът. Той беше свестен човек. Може би. Но и той искаше същото като нас. Промяна. Искаше старият ред да рухне. Помни го, Пьотър. Недей да се колебаеш. Защото усъмниш ли се само за миг — и си мъртъв. И ти, и всички ние.

Леман потръпна, когато чу как Де Вор говори за Уайът в минало време. Но не можеше да спори с него. Всичко вече беше решено. Докрай.

— Значи, аз трябва да се правя на негов приятел?

— Да. А аз — на твой смъртен враг.

— Да... — Леман погледна навън и видя как един от жеравите бавно се плъзна към брега, после подхвъркна върху белите скали и разроши пера.

* * *

Генералът чакаше на централния плац, изпънал вдървено гръб на съдийски стол с висока облегалка. От двете страни на плаца стояха почетни стражи от личната охрана на Танга, бляскави в алените си копиринени бойни униформи — едри мъжаги с обръснати глави, боси, а навсякъде около него слугите на Танга тихо кръстосваха из голямата зала и си гледаха работата.

Допреди шест часа той очакваше тази среща, изпълнен с известни опасения, но сега се чувстваше уверен, почти въодушевен — потиснатостта от изминалите три дни бе изчезнала. Стискаше здраво в скута си досието на Де Вор и вътрешно се усмихваше. Пипнах ви — мислеше си той. — И двамата. И този път няма да ми се измъкнете.

Беше втренчил поглед право напред. Срещу него, на петдесетина крачки, беше входът на Залата на вечната истина, където Тангът даваше аудиенции.

Двойните врати бяха масивни, два пъти по-високи, отколкото широки. Върху черна кожена повърхност със сребро бе очертан кръг от седем дракона — обиколката му се равняваше на пет човешки боя. В средата муцуните на царствените чудовища се срещаха и оформяха приличен на роза орнамент, а във всяко око ярко пламтеше по един огромен рубин. Стройните им, силни тела бяха извити навън като спиците на гигантско колело, а по ръба сплетените им опашки оформяха окръжността. Това беше УАЙУИ ЛУН, Лунният дракон, символът на Седмината. Толонен не можеше да го погледне, без да изпита огромна гордост; не можеше да изрази с думи радостта, че точно на него се бе паднало да играе толкова важна роля в защитата на този велик, мощен кръг — чест, предоставена му лично от неговия Танг.

Звъннаха две камбани — звънът на първата беше сладък и чист, а втората отекваше с дълбок, плътен глас. Бавно и безшумно огромните врати се отвориха.

Генералът се изправи, след това слезе от платформата, притиснал здраво към гърдите си папката с досието и другите документи. Обърна се наляво, после надясно и вдървено се поклони на двамата лейтенанти, след което измарширува десет крачки напред и спря. Почетната стража застана зад него.

Сега вратата се беше отворила докрай. Виждаше Танга в далечния край на залата, седнал на висок трон върху Платформата на правосъдието.

Канцлерът на Танга, Чун Ху-Ян, се приближи и го поздрави.

— Генерал Толонен — усмихна се той и се поклони ниско. — Добре сте дошли. Тангът ви очаква.

— Радвам се да те видя, Ху-Ян — тихо каза генералът, връщайки усмивката и поклона. — Надявам се, че си добре, както и цялото ти семейство.

— И аз, Кнут — отвърна Ху-Ян меко и се изправи. — Но влез. Вече твърде дълго чакаш.

Чун Ху-Ян отново се обърна с лице към Танга. Поклони се ниско, коленичи и докосна с чело застлания с плочки под. После се изправи и бавно влезе в залата. Генералът го последва. Под големия трегер спря и изрази почитта си с дълбок поклон — почетната стража зад него направи същия жест и се изправи едновременно с него. Но когато отново тръгна напред, стражите си останаха по местата. На никого — дори и на почетната стража — не се позволяваше да влиза в залата, без да има разрешението на Танга.

В подножието на стъпалата Толонен спря. Канцлерът беше вляво от него, а останалите от свитата на Танга се бяха скупчили от дясната страна.

— ЧИЕ ХСИЯ — каза той и отново направи КО ТУ.

Буквалният превод на обръщението от мандарин беше „под стъпалата“, но тази фраза отдавна бе получила второ, много по-важно значение — „ваше величество“. „ЧИЕ ХСИЯ“ датираше още от онези дни в древността, когато на министрите, извикани на аудиенция при императора, не е било разрешено да се обръщат направо към Сина на небето, а разговаряли с него чрез чиновниците му, събрани „под стъпалата“ на издигнатия трон.

Тангът стана от трона си и слезе по широките стъпала.

— Кнут, съжалявам, че те накарах да чакаш.

Ли Шай Тун бе облечен в официалните си одежди: дълги, струящи коприни в бледозлатисто, поръбени с черно, и меки ботуши от козя кожа с цвят на мед. Хубавата му побеляла коса бе сресана гладко назад и сплетена в стегната плитка на тила му. Носеше на врата си обикновена златна огърлица, а на пръстите на дясната си ръка — два пръстена: първият — халка от бяло злато, сватбен дар от покойната му съпруга; вторият — по-тежък и по-дебел пръстен от черно желязо с посребрена миниатюра, изобразяваща УАИУИ ЛУН — Печатът на властта.

Ли Шай Тун бе висок мъж — висок колкото генерала, но слаб и гъвкав. Той слезе изящно по дванадесетте стъпала — движенията му бяха по-леки и енергични, отколкото човек би очаквал от 60-годишен мъж. Често казваха, че Тангът се движи, сякаш танцува — елегантно и властно, — и беше точно така; атлетичната му грация бе резултат от суровите тренировки, на които се подлагаше всяка сутрин. Но в осанката му се забелязваше и онова достойнство, което притежаваха само родените да властват.

Изправяйки се лице в лице с генерала, Тангът го докосна по рамото и усмивка озари прорязаното му от бръчки лице. После отмести ръка и поглади дългата си, но прекрасно оформена брада.

— Бях зает, Кнут, не ме оставят на мира. Тази история с вакантния пост. Четири семейства са изпратили молби за назначение. Тъкмо тази сутрин се срещнах с кандидатите.

— В такъв случай онова, което имам да ви казвам, е във ваш интерес, ЧИЕ ХСИЯ.

Ли Шай Тун кимна и се огледа. Зад канцлера в залата се бяха стълпили още една дузина души — членове на неговия личен състав.

— Доколко е поверително това?

Генералът се усмихна разбиращо.

— Все още не е добре всички да го знаят.

Тангът му върна усмивката.

— Разбирам. Ще разговаряме насаме. В стаята на дядо ми — той махна на своя канцлер. — Ху-Ян, ще стоиш на вратата и ще се грижиш никой да не ни безпокои, докато не привършим.

Влязоха в една от по-малките стаи в дъното на залата. Тангът затвори вратата след себе си, после се обърна и погледна Толонен с

неразгадаем израз. Прекоси стаята и седна под двойния портрет на неговия дядо и Вен Ти. Махна на своя генерал да се приближи.

— Седни тук, Кнут. Срещу мен.

Толонен направи каквото му бе наредено, но все пак се чувстваше неловко, седнал в присъствието на своя Танг. Погледна близката камина и несъзнателно протегна ръка към топлината ѝ.

Тангът забеляза жеста му и се усмихна.

— Значи ми носиш новини, а? Нещо ново, откакто разговаряхме за последен път?

— Да, ЧИЕ ХСИЯ. Знам кой е заповядал да бъде убит Лу Кан.

Тангът се замисли.

— Имаш ли достатъчно доказателства, за да го докажеш пред закона?

Генералът кимна.

— Това може да причини и падението на една от Великите фамилии.

— А... — Ли Шай Тун погледна надолу към скута си. — Значи министърът НАИСТИНА е замесен в това?

Толонен се наведе и му подаде папката. Останалите документи останаха в скута му.

— Всичко е там, вътре, ЧИЕ ХСИЯ. Всички доказателства. Търговски връзки. Плащания и имена. Кой и кога е бил използван. Ян Лай, Фу Лун-Ти, Хон Као, Чо Хсиян — цяла мрежа от имена и дати, свързваща всичките нива на цялата афера. Било е добре организирано. Може би прекалено добре. Но никога нямаше да направим тези връзки, ако моят човек, Де Вор, не бе надушил следите. Уайът е бил сърцевината на тази паяжина.

Тангът кимна, после погледна документа. Следващите петнадесет минути той четеше, без да каже дума. След като привърши, затвори папката и вдигна поглед.

— Да — каза той тихо, почти уморено. — Това е добре, Кнут. Точно това исках. Справил си се чудесно.

Генералът сведе глава.

— Благодаря, ЧИЕ ХСИЯ. Но, както казах, не аз заслужавам похвалата. Това е работа на майор Де Вор.

— Разбирам — Тангът отново погледна документа. — Тогава ще се погрижа майорът да получи награда.

— Благодаря. А министърът?

Ли Шай Тун се засмя късо, невесело.

— Хен Чи-По действа внимателно, както доказва този документ. Макар пръстът да сочи към него, той не го докосва — той поклати глава. — Въпреки всички косвени доказателства нямаме нито едно пряко.

— И все пак точно той е предупредил Ян Лай. Той е изпратил съобщението.

— Може би. Но това не ни върши работа. Предположения — само с тях разполагаме, когато опрем до него, Кнут. Младшият министър Ян Лай е изчезнал, а картата със съобщението, в която така се е вкопчил Пи Чиен, беше празна. Това не е стабилно доказателство.

Генералът премълча. Вярно беше. Картата със съобщението — от министър Хен за Ян Лай, донесена от Пи Чиен, не струваше като доказателство; съобщението се бе разпаднало 30 секунди след като Ян Лай го бе активирал.

— Значи няма да предприемете нищо срещу него?

Тангът кимна. Когато отново заговори, бе по-резервиран, по-официален отпреди.

— Трябва да ме разбереш, Кнут. Ако имах едно-единствено доказателство срещу него, дори най-дребното, щях да го смажа, и то с радост. Но както стоят сега нещата... — той изразително разпери ръце. — Не мога да обвиня свой собствен министър, без да разполагам с неоспорими доказателства.

— Разбирам.

— Добре — Тангът се наведе напред, вперил напрегнато черните си очи в генерала. — Засега ще арестуваме Уайът и всички останали, които бихме могли да проследим чрез него. Може би Леман и онова гадно създание Бердичев. Но преди това провери дали няма нещо съмнително. Трябва да играем на сигурно. Чун Куо трябва да ни види коректни — действията ни трябва да бъдат напълно оправдани. Не искам неприятности в Камарата заради тази работа.

Генералът сведе глава — задържа мислите си за себе си. В това Тангът беше прав. През последните десет години нещата незабележимо се бяха променили. Сега в ръцете на хора като Леман имаше много по-голяма власт отпреди. Те имаха пари, власт, право на глас в Камарата във Ваймар. И макар Камарата да се подчиняваше на

волята на Седмината, не биваше те да упражняват властта си толкова често. Илюзията за сътрудничество — независима Камара, която работи ръка за ръка със Съвета на Седмината. На тази илюзия лежеше основата на продължителния мир.

„В такъв случай, каква е истината зад всичко това?“ — се запита Толонен.

Истинската причина за смъртта на Лу Кан? Значи всичко това беше опит да се предизвикат Седмината? Да ги накарат открито, без всякакво завоалиране да упражнят властта си над света? Да изправят Камарата срещу Седмината и да принудят хората да избират? Ако беше така, той разбираше защо Тангът е толкова предпазлив.

Отново вдигна поглед и срещна очите на Танга.

— Гнусна работа е тази, нашата, ЧИЕ ХСИЯ. Трябва да се разправяме честно и справедливо с измамници и мошеници — той въздъхна горчиво. — Тези хлебарки пред нас само се кланят и любезничат, а зад гърба ни не крият, че кипят от злоба. Усмиват се, но всъщност искат да умрем.

Тангът се усмихна тъжно.

— Да, така е, Кнут. Ала такъв е този свят. Такива са хората. Така действат. А това само по себе си е достатъчна причина за съществуването на Седмината, нали? Без нас щеше ли да има мир, за който са се борили бащите на нашите бащи? Какво щеше да стане с десетхилядигодишния Град, който са построили? Ние с тебе знаем, ти и аз. Варварите щяха да го срутят — ниво след ниво — и да построят на неговото място нещо грубо и мрачно.

Толонен наклони глава в съгласие, но всъщност си мислеше за онзи великан Кар, и за Ямата там, под Мрежата, където открито се биеха за живота си под разяждащата ярка светлина. Той беше звяр от по-чиста порода. Много по-чиста от тази на Леман и подобните нему. За първи път майорът беше сгрешил — генералът мигновено беше забелязал това. В поведението на всеки човек ИМАШЕ чест, дори и под Мрежата. Кар и мъртвецът, Чен — те със сигурност бяха убийци, но не бяха ли убийци и всички войници, щом ставаше въпрос? Как убиваш — това беше важното. Дали се изправяш срещу противника като мъж срещу мъж и оставяш да победи по-силният и сръчният, или се примъкваш като крадец сред сенките, за да понижиш гърба на заспалия с отровно острие.

„Да — помисли си той, — всъщност аз би трябвало да мразя липсата на откритост във всичко това — маските, номерата, безкрайните слоеве посредничество. И все пак и аз съм научен на заобикалки — научен съм да бъда също толкова хитър, колкото онези, срещу които се боря.“

— Що се отнася до Уайът, ще подпиша заповедта за арестуване още преди да си тръгнеш. Има ли и още нещо, Кнут?

— Имам още два проблема, ЧИЕ ХСИЯ.

— Е?

— Първият е една молба — генералът подаде един от документите на Танга. — След седмица Хан Чин, вашият най-голям син, навършва 16 години и става мъж. Моето желание е да му подаря нещо достойно за случая.

Толонен затихна и загледа как Ли Шай Тун разгръща листа копринена хартия. След миг Тангът вдигна поглед. Усмивка огря лицето му.

— Кнут, но това е твърде голям дар?!

Генералът сведе глава.

— Хан Чин един ден ще бъде Танг. И макар той свободно да се разпорежда с вашите конюшни, ЧИЕ ХСИЯ, време е според мен да притежава свой собствен кон. Чрез ездата човек се учи как да управлява.

Тангът все още се усмихваше. Кон — това беше дар, достоен за принц. В цялото Чун Куо имаше най-много две хиляди чистокръвни коня. Дори и баснословно богат човек, какъвто бе генералът, трудно би могъл да си позволи да купи кон. Ли Шай Тун се вира още миг в Толонен, после направи нещо, което правеше крайно рядко — сведе глава.

— Тогава нека бъде тъй, стари приятелю. За моето семейство е чест да приеме твоя дар. А Хан Чин ще се зарадва много.

Лицето на генерала бе пламнало от гордост и радост. Тангът отново сгъна документа.

— А вторият проблем?

— А... Става въпрос отново за дар, но този път за мен — той се поколеба, след това протегна на Танга и втория документ. — Има един човек, който бих искал да взема на служба при себе си. Името му е Кар.

* * *

Същата вечер Низшият секретар Леман призова всички делегати и представители, съчувстващи на неговата кауза, в кабинета си на мансардния етаж в Камарата на хилядата свободи във Ваймар. В дългата претъпкана зала цареше мрачна тишина. Леман седеше на стола си и с едната ръка разсеяно подръпваше плитката си; на бюрото пред него лежеше разтворено копие от заповедта за арестуване, а на лицето му бавно се изписваше гняв.

— Не мога да повярвам! — каза той най-накрая с тих, овладян глас. После вдигна документа и го разгърна пред другите. — Има ли тук някой, който да вярва на ТОВА?

Разнесе се смаяно, невярващо мърморене. Депутатите поклатиха глави.

— Но трябва да съществува някакво доказателство, Пьотър. Дори и Тангът не би посмял да предприеме нещо без ясно доказателство.

Леман се разсмя кисело, завъртя се леко на стола си и погледна към делегата, който се беше обадил — висок, набит ХУН МАО, облечен в бледозелено ПАУ.

— Мислиш ли Бароу Чао, че липсата на доказателства би възпрялата Танга?

Тук-там из залата някои шумно си поеха дъх. В края на краищата Тангът си беше Танг. Леман си отбеляза наум кои точно се бяха разгневили от думите му, после продължи. Бавно се изправи, заобиколи бюрото и застана пред Бароу.

— Познавам Едмънд, откакто се помня, Чао. Познавах го като малък, а имам честта да го познавам и като възрастен. Мога да се обзаложа, че тук, Горе, няма по-честен човек от него, нито пък по-незлоблив. Едмънд да направи всичко това, което тук се твърди, че е направил... Ами това е просто смешно!

Сега, само на една ръка разстояние от него, гледаше Бароу право в очите. Бароу сви рамене.

— Така казваш ти, Пьотър. Вчера и аз щях да кажа същото. Но, повтарям, Тангът ТРЯБВА да има доказателства! И то не каквито и да

е, а неоспорими. Ще е луд, ако действа, без да разполага с доказателства.

— Може би — Леман се извърна встрани, — а може би не. Само помисли. През последните пет години Камарата успя да извоюва повече свободи, отколкото за цял век преди това. Успяхме да разширим границите на търговията и да спечелим огромни концесии за научни изследвания и разработки. С това ние предизвикахме така необходимия и освежителен повей на промяна в Чун Куо.

Из залата се разнесе одобрителен шум. Леман отново се обърна с лице срещу тях.

— Промяна. Това е нещото, което Седмината мразят повече от всичко. А през последните три години бяхме свидетели как те потъпкваха онези свободи, за които така честно се борихме. Отначало прикрито, чрез прошепнати думи и многозначителни погледи. След това — чрез „подаръци“ за онези, които искат да им бъдат приятели. И най-накрая — чрез най-различни видове патронаж и връщане на новоприетите постановления.

Из залата закимаха ядосано, разнесе се възбудено шумолене на коприни — депутатите зашушнаха помежду си. Тук нямаше нито един, който да не бе пострадал от удар в гърба. Нито един, който като застъпник на промяната, колкото и ограничена да бе тя, някога да не се бе оказвал „извън благоволенията“, а по тази причина — и извън списъка на материално облагодетелстваните.

Леман изчака залата да се успокои, после се усмихна криво.

— Но това беше само началото, не е ли така? След като не успяха да овладеят нещата подмолно, те решиха да действат по-открито. Назначенията на министри, преди справедливо определяни от семейни връзки и според мярката, наложена от здравия разум — финансовата мощ, — изведнъж започнаха да се определят от някаква мъглява представа за неоконфуцианско достойнство!!!

При вида на дълбокото отвращение, изписано на лицето на Леман, тук-там из залата избухна смях.

— Достойнство... Е, всички ние знаем какво всъщност означава това, нали? Означава нова порода министри, кадърни колкото домашно животно, произведено от „Джен Син“, и със също толкова ограничени способности, що се отнася до взимането на истински решения. Но ние си ги знаехме какво представляват още от самото начало, нали?

Бентове, поставени срещу естественото течение на нещата. Микрофони на Седмината, програмирани единствено да казват „не“ на всяка промяна.

Отново се разнесе одобрително мърморене, но този път по-силно, по-агресивно. Леман вдигна ръце с длани, обърнати навън, молейки за тишина, и след това кимна бавно.

— Ние знаем каква играчка играят, нали? Разбираме какво се опитват да направят. И всички знаем какво става от една година насам в Камарата. Видели сме до каква степен се противопоставят на всяка промяна.

Не можеше да го каже направо, но всички знаеха точно за какво намеква Леман. Още в първите дни от съществуването на Камарата Седмината бяха създали в нея малка, но влиятелна фракция — мъже, чиито гласове бяха „запазени“ за Танга. Подобни хора бяха известни като ТАИ — „джобове“ — и исторически погледнато бяха изпълнявали в Камарата двойна роля: от една страна, уравновесявайки силната меркантилна тенденция на Камарата и, от друга, служейки като проводници на възгледите на Седмината. В миналото Седмината избираха внимателно — техните ТАИ бяха възрастни, уважавани люде, харизматични и убедителни — езикът на всеки от тях струваше колкото дузина, а понякога и колкото цели петдесет гласа. Като агенти на консенсуса те си бяха изградили силно и стабилно влияние в Камарата. Но с либерализацията напоследък нещата бавно се бяха променили и влиянието им бе западнало. Известно време Седмината не бяха предприемали нищо, но през изминалите дванадесет месеца отново се бяха намесили здраво и безразборно в работите на Камарата, заменяйки влиянието с пряката сила на гласовете.

Сега имаше ново поколение „джобове“: нахални младоци, които дължаха богатството си не на работата си или на семействата си, а на внезапното им издигане от Седмината. Кандидатите-съперници бяха купувани или заплашвани. Изборите бяха нагласени. Парите за техните кампании се лееха като пълноводната Яндзъ. От 180 делегати, избрани само за последните шест месеца, повече от две трети бяха ТАИ.

Ефектът, който се целеше, беше да се определят ясно фракциите в Камарата и да се радикализират исканията за промени в Декрета за технологичен контрол — ключовия камък във великата постройка на

държавата; или, както го виждаха някои — бента, задържащ събиращите се води на промяната.

— Промяната ще дойде — тихо каза Леман, — независимо дали те искат това или не. Промяната ТРЯБВА да дойде. Такъв е естественият ход на нещата. Не могат да построят достатъчно висока стена, за да я задържат.

Леман млъкна. На вратата се разнесе шум — там се събраха неколцина, после се отдръпнаха. Едмънд Уайът си запробива път през тълпата.

— Чух, че си ме викал, Пьотър — той се огледа и забеляза, че изведнъж всички са се втренчили в него. Гласът му утихна. — Какво има?

Леман го хвана подръка, заведе го при стола и го настани.

— Генерал Толонен беше тук. Донесе копие от заповед за арестуване.

Уайът изгледа неразбиращо Леман.

— Е, и какво?

Из стаята отново се разнесе силно мърморене. Леман им хвърли тържествуващ поглед, след това се обърна към Бароу:

— Ето! Ето ти сигурното доказателство, Бароу Чао! Това реакция на виновен човек ли е?!

Зад него Уайът се разсмя. Лицето му се беше зачервило от неудобство.

— Какво има, Пьотър? За какво да съм виновен?

Леман погледна документа, който държеше в ръце, поколеба се, после му го подаде. За миг Уайът замълча, стиснал документа в дясната си ръка. Прочете го и вдигна очи, изпълнени със смаяно недоумение.

— Аз... Не е възможно!

Леман бе застанал зад гърба му. Сега се бе навел над него, вперил поглед в останалите мъже в стаята.

— Точно това е, което виждаш. Заповед за арестуване. Подписана от самия Танг. За твоето арестуване, Едмънд. По обвинение в убийството на Лу Кан.

Уайът се извърна и се втренчи в лицето му. Объркването му, пълното му недоумение бе очевидно за всеки един в залата.

— Но това НЕ Е ВЪЗМОЖНО, Пьотър. Искам да кажа, аз никога... — Гласът му отново секна и той рязко сведе поглед. Потръпна. — Значи не е някаква шега... — каза той след малко.

В залата цареше напрегната тишина; после Леман се обади отново.

— Е, Бароу Чао? Сега какво ще кажеш?

Бароу сведе глава и кимна. В стаята цареше мъртва тишина.

Леман се изправи и въздъхна.

— Тогава ето какъв е въпросът: как да се възпротивим срещу това?

Уайът го погледна.

— Да се възпротивим?

За миг Леман замълча съсредоточено, след това леко кимна.

— Да... Ще те скрием. Всички ние. Можем. Можем да попречим на Толонен да изпълни заповедта.

Леман се огледа дръзко. Местеше поглед от лице на лице, предизвикваше ги да му се противопоставят, но общото настроение сега беше в негова полза.

— Не! — Уайът скочи от стола, заобиколи го и се изправи лице в лице с Леман. — Не, Пьотър. Няма да се крия. Той точно това иска. Точно затова е дошъл първо тук. Не разбираш ли? Точно това е искал! Искал е да побягна! Тогава той би могъл да издаде нова заповед — да ме убият без съд и присъда. Не, оставете го да си изпълни заповедта. Нямам от какво да се страхувам. Нищо не съм направил.

Леман се разсмя горчиво.

— И какво ще означава това, Едмънд? Тангът иска отплата за живота на министъра. Възмездие. Дали е справедливо, или не — в този случаи няма разлика. Това, че си невинен, няма никакво значение. Той те иска. Не го ли разбираш? — сега тонът му бе суров, неотстъпчив. — И ще намери всички необходими му доказателства, за да се добере до теб.

Разнесе се високо мърморене. Ала не беше неодобрително. Уайът се извърна.

— Кога смята да изпълни заповедта?

Леман се огледа и забеляза колко открито го гледат всички; колко ясно се бяха отпечатали на всяко лице гневът и несъгласието, грижата и негодуванието. След това отново се обърна към Уайът:

— Утре по обед. В твоя апартамент.

— Разбрах — Уайът сведе поглед. — Значи по това време със сигурност ще бъда там. Танг или не, той е сгрешил, Пьотър. Аз съм невинен. Знаеш го.

Леман го погледна, после го докосна по рамото.

— Знам.

* * *

Министър Хен.

Канцлерът на Танга, Чун Ху-Ян, се поклони вдървено, с безизразно лице, после се обърна и прикани министъра да го последва.

Учуден, Хен върна поклона на канцлера. Бе пристигнал едва преди минута, а Чун веднага бе дотърчал и го бе помъкнал на аудиенция. Нямаше ли да има ритуална подготовка? Почетна стража? Поколеба се за миг, сякаш не беше чул канцлера, после се огледа, изненадан, че в огромното антре няма никой. Почувства се странно разстроен — сякаш всички прислужници на Танга бяха отпратени по други задачи. Но защо? И какво беше това странно бързане?

— Моля — Чун Ху-Ян се поклони за втори път, после повтори приканващия жест, изяснявайки, че не е било грешка.

— Простете ми — Хен се поклони отново, леко разтреперан, — разбира се...

Последва канцлера по коридора, под големия трегер и в Залата на вечната истина. Но едва бе направил три крачки, когато отстъпи назад. Там, под празния Трон на присъствието, стоеше самият генерал Толонен — висок, с бяла коса, елегантен в пауновосинята си униформа. Хен Чи-По се намръщи и продължи — усещаше колко неблагоприятен за него е контрастът с този надут ХУН МАО. Ръката му за миг докосна емблемата с жерав на гърдите на тъмносиньото му ПАУ, символ на статута му на чиновник първи ранг.

Щом се изправи срещу генерала, министър Хен спря и се поклони, но Толонен студено гледаше през него; в очите му не просветна и най-малкият намек за поздрав.

Хен се обърна ядосано и последва Чун Ху-Ян в една стая отдясно на трона. Тангът го чакаше вътре, застанал сред високите

растения на брега на мъничко декоративно езеро с шарани.

— ЧИЕ ХСИЯ — поклони се той дълбоко. — Надявам се, че сте в добро здраве.

Ли Шай Тун прекъсна съзерцаването на рибите.

— Влез, министър Хен. Моля, седни. Трябва да поговорим за някои неща.

Хен седна с гръб към незапалената камина и се заглежда — с удоволствие отбеляза простия лукс на подредбата. В средата на стаята бе изправен висок параван — прекрасна вещ от яркоцветна коприна, а до него бе поставена ниска, тумбеста ваза, закръглена като корема на борец; лакирана бе в най-сладкия, най-мекия лавандулов цвят, който някога бе виждал.

— Прекрасна стая, ЧИЕ ХСИЯ.

— Да — усмихна се Тангът. — Това е любимата стая на дядо ми. Портретът му виси зад теб.

Хен се обърна и погледна първо Вен Ти, после и портрета до него — веднага забеляза каква сила и кипяща жизненост лъхат от изобразения човек.

— А, да. Очите му са същите като вашите, ЧИЕ ХСИЯ.

— Моите очи ли? — Тангът сведе поглед и се замисли. — Казват, че до края на живота си той имал прекрасно зрение. На 70 години можел да разпознае какъв точно вид птичка гнезди на дърво, намиращо се на две ЛИ от него. Но има зрение и зрение, нали, Хен? — той отново погледна министъра в очите с ироничен, предизвикателен поглед.

Хен се поклони, усетил преувеличението, и внезапно осъзна какво значеше този поглед.

— Както кажете, ЧИЕ ХСИЯ.

— Да... както казвам — Тангът погледна зад гърба му, към портрета на своя прадядо. — Ами ако кажа, че Хен Ю няма да бъде назначен на мястото на Лу Кан?

Хен Чи-По се вцепени на стола, след това насила се накара да се отпусне.

— Ами и тогава ще е както кажете. Думата на Танга не се поставя под въпрос.

Ли Шай Тун се облегна назад.

— Да, така е — той впери поглед в министъра. — Но ти точно затова си дошъл, нали?

Хен отново вдигна поглед.

— Да, ЧИЕ ХСИЯ. Но щом вече сте взели решение...

Тангът леко вирна брадичка.

— Значи няма нищо друго? Няма ли и друго, за което искаш да разговаряш с мен?

Хен запази лицето си безизразно.

— Нищо, което да не може да почака до следващото заседание на Съвета на министрите. Мислех да пледирам в полза на моя племенник. Да ви изтъкна неговите качества. Той е свестен човек, способен човек, ЧИЕ ХСИЯ.

Странно, Тангът се разсмя.

— Съвсем прав си, министър Хен. Той наистина е свестен човек. Точно затова се срещнах с него тази сутрин.

Хен не можа да скрие изненадания си поглед.

— ЧИЕ ХСИЯ?!

— И го назначих.

Ченето на Хен увисна.

— Но вие казахте...

Тангът щракна с пръсти. Влязоха двама стражи и застанаха от двете страни на паравана. Хен ги погледна и се намръщи — нищо не разбираше; после отново обърна очи към Танга.

— Да. Говорих надълго и нашироко с него. Разпитвах го за петимата класици. Най-накрая му зададох гатанка.

— Гатанка ли, ЧИЕ ХСИЯ?

Ли Шай Тун се изправи и се доближи до паравана.

— Зададох му следната задача: ако някой знае, че даден човек е виновен, ала няма никакви доказателства за вината му, как трябва да се постъпи, че всичко и да бъде, и да изглежда справедливо?

Хен сведе очи.

— Виждаш ли накъде бия, министър Хен? Разбираш ли ме?

Гласът на Танга изведнъж стана по-груб и студен.

Хен вдигна поглед и забеляза колко внимателно го гледа Тангът. „Нямаш доказателства — помисли си той. — Нямаш никакви доказателства!“

Тангът продължи:

— Племенникът ти се позамисли и накрая ме попита: как така знам, а пък не разполагам с доказателства? Значи не съм бил свидетел на престъплението? Не, отговорих аз. Ами тогава? — попита той. — Има ли и друг, чиято дума вероятно означава по-малко в очите на света, отколкото тази на виновния? Дали везните на обвинението и оправданието не са били несправедливо наклонени в негова полза? Усмяхнах се и кимнах. Но винаги е така. Как да ги уравновесим?

Хен бе изстинал.

— И знаеш ли какво каза той?

Министърът вдигна поглед. Поколеба се и най-накрая успя да смънка:

— Не, ЧИЕ ХСИЯ.

Тангът се разсмя горчиво.

— Не, че откъде да знаеш... Нали, Хен?

Той отново щракна с пръсти и се дръпна встрани. Стражите вдигнаха и отнесоха паравана.

Хен зяпна. Лицето му преbledня. После той рязко сведе очи и преглътна звучно.

Тангът се приближи и се надвеси над него.

— Умник си ти, Хен Чи-По. Твърде голям умник, че да оставиш някъде отпечатъка си. Но аз те познавам твърде добре. Виждал съм го с очите си. Вината лъщи върху теб като лака върху тази ваза.

Той се обърна и погледна натам, където седеше Пи Чиен с ръце в скута си, втренчен мълчаливо напред; след това отново погледна министъра.

— Там, в ъгъла, има едно бюро. На него ще намериш мастилница, четки, хартия за писане и печата на твоята канцелария. Искам да ми напишеш писмо, в което да ми обясниш, че напоследък здравословното ти състояние се е влошило, поради което естествено с голяма тъга ми съобщаващ, че се налага да се оттеглиш от поста си.

В главата на Хен просветна мисълта да възрази, но после кимна.

— Добре. В такъв случай ти няма да загубиш пенсията си, както и престижа си в очите на обществото. Що се отнася до твоето семейство, те печелят един по-добър министър. Хен Ю бе назначен на твоето място.

Хен Чи-По впери в него ням, нещастен поглед, след това отново сведе глава и изпълни каквото му бе наредено.

* * *

Хен Ку махна на прислужника да се отдръпне и се наведе да заключи и запечатата носилката.

— Какво има, големи братко? Какво е станало?

Хен Чи-По бе загубил дар слово. Лицето му бе изкривено от бесен гняв, а ръцете му бяха се вкопчили конвулсивно една в друга. После той се наведе, докато най-накрая лицето му почти опря лицето на Ку.

— Това... е работа на Толонен! — премигна яростно той, после отново се облегна назад. Помълча известно време, втренчен в пространството; лицето му бе застинало в маска на чиста омраза. След това той отново се извърна с лице към брат си.

— Видях го в очите му. Този човек никога не ме е харесвал, Ку. А сега е настроил Танга срещу мен.

Ку се намръщи.

— Настроил... Но как?

— Тази гнида ме надхитри. Хвана ме в капан... — гърдите на Хен Чи-По бясно се издигаха и спускаха. По челото му избиха мъниста пот.

Хен Ку започна да схваща. Богове! Свършено беше с Хен Чи-По. Така беше, нали? По някаква причина с него бе свършено. Нищо друго не би го докарало до подобно състояние. Но дали това беше трагедия само за Чи-По или за цялото семейство? Всичко ли беше загубено? Или вредата можеше да се спре? Трябваше да разбере.

Хен Ку се застави да се успокои и се наведе напред, принуждавайки брат си да го погледне.

— Кажете ми какво стана, големи братко. Какво нещастие е сполетяло великата ни фамилия?

Хен Чи-По се опита да отвърне на погледа му, после рязко сведе очи. Гласът му внезапно се изпълни с горчив срам. Без малко да се разплаче.

— Вече не съм министър. Ли Шай Тун ме лиши от моя пост.

— Лиши те... — Хен Ку изгуби и ума, и дума. После отново намери сили да заговори. — Искаш да кажеш, че те е принудил да подадеш оставка?

Хен Чи-По кимна — първите сълзи се стичаха вече по бузите му.
— Но има и още, Ку. Назначил е на мястото ми племенника Ю. Можеш ли да го повярваш?! Какво унижение! Ще станем за посмешище!

Умът на Хен Ку заработи с бясна скорост. Племенникът Ю!

След като отмина първоначалният шок, напуши го смях, но успя да скрие радостта и облекчението си.

— Скандално! — каза той. — Това е обида, големи братко. Петно за цялото ни семейство — но вече се замисляше какво да направи, за да намали вредата за семейството.

Хен Чи-По отново се приведе напред. Очите му изведнъж отново блеснаха в гняв под зачервените клепачи.

— Ще види той, Ку! Ще пречукам тази мърша, разбра ли?!

Ку беше силно шокиран от думите му, но бързо осъзна, че брат му не говори за Танга.

— Зарежи го, братко. Моля те. Свършено е. Нищо не можеш да върнеш по този начин.

Хен Чи-По разтърси яростно глава.

— Не, Ку. Искам Толонен мъртъв. Искам това копеле да бъде заличено от лицето на земята. Прашинка да не остане от него. Искам...

Хен Ку потръпна, след това сведе глава.

— Както желаяш, братко мой.

* * *

— Мислиш ли, че ще ме хвърлят в карцера, Пьотър? Мислиш ли, че имат някакво доказателство, въз основа на което да ме задържат до процеса?

Леман се усмихна и докосна Уайът по рамото.

— Най-добрите адвокати от всичките седем Града са наши, Едмънд. Сигурен съм, че ще те измъкнат от килията. Но дори и да не успеят, няма да е толкова ужасно. Привилегиите са си привилегии дори и зад решетките. Удобства няма да ти липсват.

Уайът се усмихна, но под чистите, хубави очертания на устните му се събираха сенки, засенчваха лъчезарната искра в погледа му. Тази сутрин много стари приятели дойдоха да го посетят. Повече приятели,

отколкото си бе мислил, че има. Известно време се остави добрите им пожелания да го залъгват, но сега всички си бяха тръгнали и бе останал сам с Леман.

— Знаеш от какво ме е страх, Пьотър. Снощи заради това не можах да спя. Чудех се как да се справя със себе си. Как да понеса всички тези лъжи и мръсотии. Чудех се какъв ли ще съм, когато всичко това свърши.

— Ще бъдеш син на баща си, Едмънд. Същият си като него. Имаш неговата сила.

Уайът сведе поглед.

— Може би.

Не каза нищо повече, но Леман, който го познаваше по-добре от всички, усети, че се е замислил. Бащата на Уайът беше силен, ала невнимателен, майка му — слаба и мекушава. Бе умряла, когато Едмънд бе едва на пет години, и го бе оставила почти безпомощен срещу тормозещия го баща. Това, че бе израснал такъв разумен и уравновесен, бе свидетелство за влиянието на сестрите и лелите му върху него.

Леман погледна сложно украсения таймер, вграден в китката му.

— Генералът скоро ще бъде тук, Едмънд. Трябва да се приготвим.

Уайът кимна отнесено, после обърна лице към него.

— Не се боя за себе си, а за тях — той потръпна, след това обгърна раменете си с ръце. — Точно затова едва понесох присъствието им тук днес. Ако загубя, ако по необясним начин ме признаят за виновен в убийството на Лу Кан... — той сведе поглед. Лицето му бе изгубило всякакъв цвят. — Е, тогава те няма да пощадят и тях, нали? Такъв е законът. Цялото семейство на предателя...

Леман пое леко дъх и се принуди да отвърне на погледа му.

— Така е. До трето коляно.

— И все пак... — Уайът се усмихна насилено, после се приближи до Леман и го притисна до себе си. — Благодаря ти, Пьотър — каза той по-тихо. — Наистина ти благодаря. Каквото и да стане, аз...

Леман усети как тялото на Уайът потръпна в ръцете му и се опита да потисне чувствата в себе си. Но въпреки това отвърна топло на Уайът:

— И ти би ми помогнал, нали.

Уайът се отдръпна леко от него. В очите му блестяха сълзи.

— За тебе бих убил, Пьотър. Знаеш, че бих го направил.
НЕОБХОДИМО Е. Гласът на Де Вор отекна в ушите му и по гърба му
полазиха тръпки. ЛЕСНО ТИ Е НА ТЕБЕ, ХАУАРД — помисли си той.
— ТИ НИКОГА НЕ СИ ГО ОБИЧАЛ.

Леман се усмихна.

— По-добре да говорим за живота, а?

По голямата порта на къщата се затропа.

Уайът вдигна поглед над рамото му.

— Подраниха. Не го очаквах.

Излязоха в мраморното антре. Икономът на Уайът — набит ХАН
на средна възраст — ги поздрави с поклон.

— Да отворя ли, господарю?

Уайът поклати глава.

— Не. Нека почакат, Фу Хсиен.

По стълбите затропаха ботуши. Чу се мърморене.

— ЧУН ЦУ! — Леман се приближи до подножието на стълбата и
поздрави трима възрастни мъже-ХАН. Беше му струвало над 1 000 000
юана да ги доведе тук тази сутрин. Ако случаят се проточеше месеци,
както ставаше обикновено, щеше да струва на фракцията му някъде
между 30 и 50 милиона. На Уайът не бе казано нищо за това, но
сестрите и лелите му вече бяха уведомени. Бяха сигурни, че някога ще
могат да съобщят на Уайът кой е плащал защитата му.

Леман се обърна и се усмихна, докато наблюдаваше как тримата
белобради старци за втори път приветстват Уайът. И тримата адвокати
изглеждаха впечатлени от протестите на Уайът, че е невинен. Така и
трябваше да бъде. Едмънд не само изглеждаше, той беше невинен.
Силата на вярата в собствената му невинност бе разпръснала всякакво
съмнение и у тримата. Бяха се съгласили да поемат случая.

Но нещата не бяха толкова прости, колкото изглеждаха. На книга
случаят на Уайът изглеждаше добре. В съда щеше да направи
прекрасно впечатление. Със сигурност съчувствието на обществото
щеше да е на негова страна. Но Уайът трябваше да загуби. Трябваше
всичко да се нареди така, че той да изглежда жертва на заговор срещу
властта.

При необходимост щяха да бъдат представяни нови и нови доказателства, защото неговият добър приятел Едмънд Уайът бе определен за мъченик.

Чукането се повтори. Един глас изкрещя зад вратата:

— Отворете! Идваме по поръчение на Танга!

Икономът отново погледна Уайът. Този път той кимна.

Пръв влезе Толонен в пълна парадна униформа — ЧИ ЛИН; емблемата с единорог на офицер първи ранг сияеше на гърдите му. Зад него маршируваха двама офицери и елитен отряд от осем въоръжени войници.

— Кой представлява обвиняемия? — попита той отсечено.

Един от тримата ХАН пристъпи напред.

— Аз съм адвокат Фу, генерале. В този случай аз действам в интерес на ШИ Уайът. И ви припомням, че клиентът ми не е обвиняем; към него трябва да се обръщат със „заподозрян“.

Толонен изсумтя и му обърна гръб. Единият от офицерите му подаде дълга посребрена тръба. Той я претегли на ръка и я подаде на адвоката.

— Моля ви, прочетете документа. И тримата, ако е необходимо. В канторите ви ще бъдат изпратени копия.

Адвокатът Фу измъкна свитъка, подаде тръбата на единия от колегите си и разгъна документа. Уайът пристъпи край Толонен и застана до адвоката, опитвайки се да схване какво е написано там с кървавочервени йероглифи.

— На мандарин е — обади се той. — Това е незаконно, не е ли така?

Адвокат Фу поклати глава, после измърмори нещо на хан на колегите си и отново сгъна свитъка.

— Какво има? — попита Леман, заставайки до Уайът.

Адвокатът погледна първо Толонен, после Леман.

— Боя се, че не можем да ви помогнем, Секретарю. Премного съжалявам. Това дело е било поставено извън съдебната юрисдикция. Моля... — той подаде документа на Уайът. — Приемете нашите извинения, ШИ Уайът. Желаем ви късмет. Ако невинността има някаква тежест пред закона, то вие ще възтържествувате.

Тримата ХАН се поклониха като един и си тръгнаха.

Уайът остана вцепенен и онемял, докато ги гледаше как излизат. После се обърна към Леман:

— Какво в името на всички богове става тук, Пьотър? — той тикна документа в ръцете на Леман. — Какво е това?!

Леман отмести поглед.

„Богове! — помисли си той. — Това променя всичко.“

Той се обърна.

— Това е Декрет, Едмънд. Седмината са издали специален Декрет — той разгъна белия копринен свитък. — Виж тук — той посочи строгата линия от втвърден восък. — Ето печатите им. Всичките седем. Сигурно са свикали спешна сесия и са се договорили.

Уайът бе съвсем притихнал и го гледаше. На лицето му се изписваше съвсем нов вид страх.

— Декрет?!

— Да. Ще бъдеш съден ПРИ ЗАКРИТИ ВРАТИ от Съвета на министрите на Танга — Леман преглътна и погледна Толонен с нескрит гняв. — Това променя всичко, Едмънд. Всичко. Това означава, че те искат мъртъв.

* * *

Хен Ку спря на вратата, после коленичи и докосна с чело студения под.

— Племеннико Ю. Премного съжалявам, че нарушавам следобедния ти сън. Нямах да дойда, ако въпросът не беше крайно спешен.

Хен Ю завърза колана на нощницата си и бързо се приближи.

— Чичо Ку, моля те, ставай веднага. Насаме ти си просто моят чичо.

Хен Ку се остави Ю да го вдигне на крака и запристъпя неловко, когато Ю, както едно време, му се поклони.

ВСИЧКО СЕ ПРОМЕНИ — помисли си той. — ТАНГЪТ ТИ ДАДЕ И ВЪЗРАСТ, КОГАТО ТИ ДАДЕ ВЛАСТ. СЕГА ТИ СИ ГЛАВА НА РОДА И РОДЪТ ТРЯБВА ДА ТИ СЕ КЛАНЯ. ТЪЙ Е ТО. ТЪЙ ТРЯБВА ДА Е. ИНАЧЕ ЧУН КУО ЩЕ РУХНЕ САМО.

Хен Ю се изправи.

— Но кажи ми, чичо, какво те води насам.

— Съжалявам, Ю, но ти нося лоша вест. Чичо ти Чи-По никак не е добре.

Хен Ю се сепна.

— Не е добре?

— Моля те... — Хен Ку се поклони и се дръпна встрани. — Помислих, че самият ти трябва да дойдеш. Веднага. Моите лекари в момента се грижат за него. Ала...

Хен Ю кимна бързо.

— Разбирам. Моля те, отведи ме при него.

Спалнята на Хен Чи-По бе осветена много слабо. Четиримата лекари се бяха скупчили в единия ъгъл до единствения източник на светлина. И четиримата бяха предварително предупредени за новото положение на Ю в семейството.

— Как е моят чичо? — веднага попита Хен Ю загрижен.

— Съжалявам, но се налага да ви съобщя, че чичо ви почина преди пет минути. Сърцето му не издържа.

Хен Ку забеляза, че челюстта на Хен Ю увисна, а очите му се окръглиха от изненада; забеляза истинската болка, която бе предизвикала у него новината, и разбра, че е бил прав да не го включва в плана си. „Нека вярва, че разочарованието е убило брат ми. Само аз и тези четиримата знаем, че е било другояче.“

Хен Ю нареди на прислужника да донесе лампа, после се доближиха до огромното легло, на което лежеше Хен Чи-По. Очите му бяха затворени, на лицето му бе изписан покой. Плътта на ръцете, гърдите и лицето му бе бледа и покрита с тънък и блестящ слой пот.

— Много ли се мъчи? — попита Хен Ю.

Хен Ку забеляза как лекарите го погледнаха и веднага отместиха погледи.

— Не, съвсем не — излъга той и си спомни как се наложи и петимата да го държат, докато отровата си свърши работата. — Разбира се, отначало го болеше, но после, слава Богу, мина и той потъна в сън.

Хен Ю кимна и се извърна с леко потръпване.

Хен Ку погледа още миг брат си, от когото винаги се беше гнусял; братът, който, откакто бе проходил, го бе тормозил и се бе отнасял с него като с най-долния прислужник. Усмихна се. ЩЕШЕ ДА

НИ КАРАШ ДА УБИВАМЕ ТОЛОНЕН, А? ЩЕШЕ ДА НИ ЗАКАРАШ С ГЛУПОСТТА СИ ВСИЧКИ НА ДЪНОТО?

ДА, НО ЗАБРАВИ У КОГО Е ВЛАСТТА.

Обърна се и покани докторите, да се оттеглят. След това, щом излязоха, той се приближи до Хен Ю. Тъкмо щеше да заговори, когато Хен Ю го изненада — вдигна ръка и направи жест да замълчи.

Цялото дишане на Ю изведнъж се бе променило.

— Не мисли, че съм сляп, чичо Ку. Нито пък съм тъп. Знам какво е станало тук.

— И?

Ку задържа дъха си. Ако Хен Ю настояваше, всичко щеше да се провали.

— Нищо, чичо. Разбра ли ме?

Хен Ку се поколеба, вперил поглед в гладките черти на своя племенник; за първи път го видя такъв, какъвто сигурно го виждаше Тангът.

Той се усмихна и ниско се поклони.

— Разбрах, министър Хен.

* * *

Вратата на килията се затръшна. Де Вор се обърна и погледна Уайът. Сега бяха сами. Само двамата.

— Няма ли да присъстват и други? — Уайът го гледаше предпазливо. — Мислех си, че на разпита е обичайно да присъстват неколцина офицери.

Де Вор се разсмя.

— Ама ти май не разбираш, а? Още мислиш, че си в пълна безопасност! Въпреки всичко, което се случи!

Уайът се извърна.

— Ако се държите зле с мен...

Де Вор го прекъсна:

— Ама ти май **НАИСТИНА** не разбираш?!

Приблужи се и застана лице в лице с малко по-високия от него мъж.

— Чакай да ти обясня.

Уайът леко бе извърнал лице, сякаш не искаше да среща погледа на Де Вор, но плесницата дойде толкова изненадващо, че той подскочи и залитна. Хвана се за бузата, втрепен в Де Вор — очите му се бяха окръглили от смайване.

— Събличай се! — излая Де Вор; изведнъж лицето му бе станало гадно и безкомпромисно. — Всичко. Връхни дрехи. Бельо. Украшения. Електронните имплантанти ще отстраним по-късно.

Уайът поклати нерешително глава.

— Но вие нямате право...

— Нямаме право да правим какво? — захили се Де Вор. — Ти си убиец. Разбра ли?! Убил си министъра на Танга. Ще бъдеш съден и признат за виновен. После ще те екзекутираме.

Де Вор се приближи още една крачка и видя как Уайът се дръпна в очакване на нова плесница. Бузата му бе яркочервена — дланта на Де Вор се бе отпечатала върху нея, всеки пръст бе ясно очертан.

— Това е истината, Едмънд Уайът. Ти си труп. Когато уби Лу Кан, ти излезе извън играта. Престъпи всички правила. И затова сега правила не съществуват. Или поне не са ти известни.

Той протегна ръка, хвана Уайът за китките и го дръпна яростно.

— Почваш ли да схващаш?

Уайът потръпна и кимна непохватно.

— Добре — той грубо блъсна Уайът на пода. — Събличай се тогава.

Обърна се гърбом към него. Килията беше гола. Почти виждаше как Уайът се оглежда нерешително. После чу подрънкването на тънките му златни гривни о пода и се усмихна. Пипнах ли те, мой горди фалшиви китаец. Ще обеля от тебе всичко, което е ХАН — плитка, ПАУ, всичко. Да, а като свърша с тебе, ще видим колко гордост ще ти е останала.

Когато се обърна, Уайът беше гол — дрехите му бяха грижливо прибрани във вързоп на пода. Бялото му меко тяло изглеждаше толкова крехко, толкова неприспособено към изпитанията, които го чакаха, то вече трепереше, сякаш се свиваше навътре в себе си, усещаше какво му предстои. И все пак, когато Де Вор вдигна очи от хилавите му гърди без нито едно косъмче и срещна погледа на Уайът, се учуди, защото там светеше дързост.

„Казват, че ХАН били силни, защото се отричат от себе си в името на вярата. За 30 века никога не бяха изменили на вярата, помисли си той — бяха нейни предани адепти. Наводнение, глад, революция — всичко това беше едно и също за тях. Прекланяха се пред неизбежната смърт — и така оцеляваха, по-силни след дългото, търпеливо страдание. Така ще стане и с тебе, Едмънд Уайът. Ще направя от тебе истински ХАН — ще обеля от тебе цялата ти предишна същност и ти ще станеш самоотричащ се и търпелив в страданието.“

Усмихна се.

— Познаваше ли Ян Лай? Заместник-министъра на Лу Кан?

Уайът го изгледа остро — в очите му имаше истинска омраза.

— Той е мъртъв. Знаеш, че е мъртъв. Умря с Лу Кан в солариума.

— Не те питах за това. Добре ли го познаваше?

— Беше ми приятел. Добър приятел. Бяхме съученици в колежа.

Де Вор се засмя студено.

— Би ли се уточнил колко добър приятел?

Уайът преглътна и наведе глава.

— Беше мой любовник.

— Значи признаваш?

Уайът гневно кресна:

— А защо не? И без това вече го знаеше, нали? Както и да е, какво общо има с това Ян Лай?

Де Вор се усмихна и се извърна.

— Ян Лай е убит. Три дена след убийството на Лу Кан. Единственото нещо, което открихме у него, беше твоя малка холограма.

Уайът не помръдваше. Когато Де Вор го погледна отново, се изненада — в очите му имаше сълзи.

— Ех... — тихо промълви Уайът. — Това несъмнено ти говори нещо? Бих ли убил мъж, когото обичам, и след това щях ли да оставя хололото си у него?

Де Вор поклати глава.

— Не разбираш.

Уайът се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Холограмата беше завряна в задника му.

Уайът отмести поглед. Дъхът му секна, той потръпна.

— О, има и още. Още много. Записът на Као Джиян. Търговските ти връзки с Хон Као и Чо Хсиян. Схемите на вътрешните полети, които напълно съвпадат с нашата реконструкция на нападението над солариума. Експериментите на твоята компания с ултразвуковите спусъци. И естествено показанията на твоя секретар, Лун Ти.

Уайът погледна неразбиращо Де Вор.

— Лун Ти?

Това беше майсторският удар на Де Вор: нещото, което спояваше всичко останало. Лун Ти беше секретар на Уайът вече десет години. Той бе най-довереният му прислужник. Но преди осем години Де Вор беше напил слабото му място и го бе купил. Сега Лун Ти му играеше по гайдата.

Мълчанието продължи още миг и после Де Вор сведе глава.

— Лун Ти призна участието си във всичко. Ще дава показания под клетва пред Танга.

Устните на Уайът помръднаха, но не се чу никакъв звук.

— Да — меко каза Де Вор и се приближи. — Сега вече почна да разбираш, а? — Протегна ръка и нежно докосна петното върху бузата на Уайът. — Ще открием истината за това — ти и аз. Имаме време, да знаеш. Много, много време.

„А накрая — помисли си той — дори и ти ще повярваш, че си заповядал да убият Лу Кан.“

* * *

Отвисоко изглеждаше нещо незначително — малко кръгло петно сред ширналата се пустош, но когато хеликоптерът започна да се спуска, кръгът взе да се разширява все повече и накрая сякаш изпълни целия илюминатор със своята чернота. Големият транспортър се приземи на покрива на Града близо до ръба на кръга. Само на няколко крачки от подпорите му повърхността на покрива беше изкорубена, ледът бе нацърбен и сплескан от огромната горещина на експлозията. Гледан от непосредствена близост, огромният черен кръг разкриваше друго измерение. Приличаше на блюдо — огромно вдлъбнато блюдо, гигантски алхимически съд; тъмната, лепкава утайка от останките вече

бе пресята в търсене на нещо, което би им подсказало как е станало всичко.

Те слязоха от транспортъора и се огледаха; 60 души от пониските нива, облечени в бели дрехи с качулки. Други им подаваха сечива от голямата, прилична на насекомо машина — длета и четки, чували и контейнери. Старомодни сечива. Сега нямаше нужда от нищо съвременно. Това беше най-простата част. Последният етап преди възстановяването.

Започнаха работа веднага — подредиха се в три вериги от по 20 души: трима от всяка верига пълнеха чували на ръба на локвата от утайка и ги подаваха на другите по редицата. От края двама търчаха напред-назад между човешката верига и машината и подаваха чувалите навътре.

От планините духаше вятър. На върха на дясната човешка верига един от мъжете — едър ХАН с обръсната глава — се извърна и се вгледа в далечните върхари. Махна едната ръкавица, смъкна очилата си и избърса чело. Колко хладно беше тук! Колко приятно беше да усещаш нежния повей по кожата си! За миг безизразното му, с нищо незабележимо лице се взря в далечината — опитваше се да се сети за нещо; след това сви рамене.

Погледна надолу и забеляза нещо на тъмната повърхност. Нещо мъничко, зеленичко и крехко на вид. Наведе се и го вдигна върху голата си длан. Покълнало семенце.

Вдигна очи, чу птичите крясъци над главата си и разбра. Бе дошло от планината. Някоя птица го бе вдигнала и го бе изпуснала тук. Тук, върху безжизнената повърхност на покрива на Града.

Взря се в него още за миг — забеляза формата на двойните му листенца, твърдостта на зрънцето. После го смачка между пръстите си и го пусна.

Као Чен, КУАИ, някогашен убиец, вдигна очи. Облаците, планините, дори и плоската, открита повърхност на покрива на Града — всичко изглеждаше толкова различно на дневна светлина. Подуши топлия въздух и се усмихна. След това чу как засумтяха мъжете от редицата, надяна очилата и ръкавицата и отново се обърна.

ЧАСТ II: ПРОЛЕТТА НА 2198 Г. ПОД ЖЪЛТИТЕ ИЗВОРИ

„Когато бях жив, скитах по столичните улици.

*Сега съм мъртъв и ги напуснах,
за да легна сред полята.*

Сутринта тръгнах от Високата зала.

Вечерта полегнах под Жълтите извори.

Щом бялото слънце потъна в бездната на Запада,

*спрях колесницата и пуснах четирите коня
да почиват.*

*Сега дори Създателят на всичко
не би могъл отново да вдъхне Живот в
тялото ми.*

форма и материя ден след ден ще се губят:

косата и зъбите ми бавно ще изпадат.

Защото открай време си е тъй

и никой роден не може да избяга от това.“

Миу Хси, „Песента
на носача“ (из „Китайски
погребални песни“)

ГЛАВА 5

БРАТЯ

В провинция Сечуан бе пролет и дърветата в овощната градина в Тонджиян пламтяха от цветовете под ясното синьо небе. Въздухът бе прозрачен като полирана леща. Планините в далечината забиваха върхове в небето — остри като нож синьо-зелени форми.

Накрая на градината чакаха мълчаливо четирима прислужници със сведени глави, протегнали напред отрупани сребърни подноси.

Сред дърветата на брега на реката играеха двамата принцове. Смехът им ехтеше над водата. По-големият, Ли Хан Чин, избягна протегнатата ръка на малкото си братче и с бързо атлетично движение сграбчи един надвесен над него клон и се метна в короната на ябълковото дърво. Ли Юан се спусна към дървото с огромни скокове, но клонът беше твърде висок за него и той не можеше да го стигне.

— Това не е честно, Хан! — Юан бе останал без дъх; смееше се, в очите му гореше вълнение. Горещо на дървото Хан Чин се кикотеше — едно чисто бяло цветче се бе заплело в черната му като въглен коса; след това отметна глава настрани и погледна брат си.

— Ела ме хвани! — подразни го той и пусна надолу единия си крак, после бързо го дръпна, когато брат му скочи да го хване.

Юан се огледа за миг и намери каквото му трябваше. Обърна се.

— Слез! Слез или ще те набия! — заплаши той, стиснал в едната си ръка двоен ключ и опрял другата на бедрото си; изражението му бе наполовина сурово, наполовина весело.

— Няма! — Хан се прилепи към клона и се опита да се изкачи по-нагоре.

Юан се разсмя възбудено, направи крачка напред и започна нежно да гъделичка гърба на брат си с разлистения клон. По-голямото момче взе да крещи и да ритва диво — кракът му минаваше на косъм от малкия. Момчето долу взе да надава продължителни писъци — играта му харесваше — и заудря по-силно. Разнесе се нов крясък и кракът отново се метна към него. Но този път улучи и момчето тупна по гръб на земята.

Хан Чин скочи веднага долу и коленичи над брат си, проснал се неподвижен на земята до ствола.

— Юан! Юан!

Наведе се и се вслуша в дишането на брат си, опрял ухо о гърдите му.

Юан се претърколи, използвайки теглото на брат си, както го бяха учили, и го яхна на гърдите, притискайки ръцете му с колене. За миг остана отгоре с тържествуваща физиономия. После Хан го блъсна и го отхвърли настрана. Юан се преобърна и запълзя встрани, но Хан протегна ръка, сграбчи го за крака и бавно го затегли обратно.

— Не, Хан, не... Моля те! — но протестите на Юан бяха слаби. Давеше се от смях.

— Кажу го! — настоя Хан и притисна ръцете на момченцето, обвили гръдния му кош. — Заповядвам ти да го кажеш!

Юан разтърси яростно глава; смехът му премина в хълцане. Но щом Хан го притисна по-здраво, се предаде и кимна. Хватката се отпусна леко, но остана здрава. Юан пое дъх и заговори:

— Ти си мой господар... — изкашля се и продължи — ... и обещавам да ти се подчинявам.

— А така!

Хан Чин го пусна и го бутна лекичко. Малкият се тръшна на земята и остана там за няколко секунди. Дишаше дълбоко. Помълчаха за миг. В топлия, неподвижен въздух чуруликаха птички.

— Какво мислиш за нея, Юан?

Ли Юан се претърколи и погледна брат си. Ли Хан Чин бе коленичил и гледаше към терасата отвъд езерото. Бялото цветче все още стоеше в косите му — чисто бяло върху гарвановата му коса. На устните му играеше лека усмивка. Тъмните му очи се вираха в далечината. — Мислиш ли, че е хубава?

Въпросът накара Юан да се изчерви. Той кимна и сведе очи. Да — помисли си той. — Повече от хубава. Фей Йен беше красива. Знаеше го от първия миг, в който я видя. Фей Йен. Колко й отиваше това име. Летяща лястовица...

Вдигна очи и видя, че Хан Чин се вира в него, сбърчил чело.

— Мислех си, Юан... Чудех се какво ли е да имаш няколко жени. Например за всяка нощ през седмицата по една различна жена — разсмя се със странен, тънък, напрегнат смях, после сведе поглед и взе

да скубе тревата. — Извинявай. Понякога забравям. Ти изглеждаш толкова стар, така изпълнен с мъдрост. Също като татко — Хан млькна, след това отново вдигна поглед и се усмихна. — Май тебе това още не те вълнува. Карай. Като пораснеш, ще разбереш.

Ли Юан погледна брат си още веднъж, после сведе очи. Слънчевите лъчи, промъкващи се през клоните, изпъстриха земята до ръката му. Сенките на листата върху кожата му изглеждаха като бледи петна. Той трепна и затвори очи. Понякога усещаше, че така добре разбира всичко това. Ако той беше на мястото на Хан, Фей Йен щеше да му стига — други нямаше да му трябват. Погледна отново брат си — пазеше тези мисли за себе си, знаеше, че ако Хан разбере, нямаше да го остави на мира от закачки. „Че ти си само на осем години — щеше да каже той. — Какво ти разбира главата от любов?“

— Дори и така да е — погледна го отново Хан. — Фей Йен ще е друго нещо, нещо много специално. Моя Първа съпруга. А нейният син ще бъде мой наследник — той кимна, удовлетворен от справедливостта на думите си. Ли Юан забеляза как го гледа брат му — с усмивка и дълбока любов в очите; стана му топло на душата и сведе поглед.

— Синовете ми ще са прекрасни, Юан. Хубави, силни синове. А първия ще кръстя на тебе.

Хан Чин протегна ръка и хвана брат си за глезена.

— Ще е силен като мен. Но се надявам да е и мъдър като теб.

— И хубав като Фей Йен — Юан гледаше брат си през дългите си тъмни мигли.

Хан се взря в далечината с лека усмивка, после кимна.

— Да... като Фей Йен.

* * *

— Имате ли нещо против да седна тук?

Уан Ти се изчерви и сведе поглед към детето, което люлееше в ръце. И четирите етажа в ресторанта на Чан бяха претъпкани, имаше само няколко свободни места.

— Не, разбира се. Моля.

Бе забелязала мъжа доста по-рано — разхождаше се в навалищата на сергиите в края на главната улица. Както и другите в тълпата, тя го бе огледала за миг и бе продължила с пазаруването, впечатлена от това, колко едър беше. Сега, когато седна срещу нея, осъзна колко едър бе той наистина — не беше само висок, но и широк в раменете и в гръдния кош. Истински великан.

— Какво е най-вкусно тук?

Тя вдигна очи и срещна погледа му. Сини очи като на ХУН МАО.

— Всичко е вкусно. Тук, на двадесет и шестия етаж, ресторантът на Чан е най-добрият. Но бих ви препоръчала тази зелена нефритова супа.

Едрият кимна, полуизвърна се и махна на най-близката келнерка.

— Господине?

— Казаха ми, че зелената нефритова супа е добра. Донеси ми голяма купа от нея. А, и няколко пилешки бутчета с фиде.

Момичето се поклони, обърна се и тръгна към кухнята.

— Често ли се храните тук?

Отново се бе обърнал към нея с лека учтива усмивка на лицето.

Тя кротко погледна спящото на гърдите ѝ дете.

— Когато мога да си го позволя — тихо отвърна тя. — Не ми се случва много често.

Човекът проследи погледа ѝ с усмивка.

— Хубаво дете. Колко е голям?

Тя погали бебето по челото и вдигна очи. Усмивката ѝ грейна на мига.

— На десет месеца.

Той се наведе и се вгледа в лицето на спящото момченце.

— На бас, че е любимецът на татко си.

Тя се засмя.

— Да! Като се заиграе с Джиян, и той е цяло дете.

— Джиян? Хубаво име.

Тя се усмихна.

— Ами вие? Говорите като човек, който има синове.

Едрият мъж се облегна назад и се засмя.

— Аз ли? Не... Някога сигурно ще имам. Но засега... ами, работата ми е такава, че постоянно се местя. Не мога да си позволя сериозна връзка.

Тя го погледна съчувствено и за първи път разгледа добре лицето му. Беше широко и открито; върхът на носа му бе закръглен, челюстта му изпъкваше, а устните му бяха пълни. Тъмната му коса беше съвсем ниско подстригана и за миг тя се зачуди какво ли точно работеше. Но лицето му не беше грубо. Когато се усмихнеше, чертите му се смекчаваха. Реши, че ѝ харесва.

— И работата ли ви води тук?

— Работата ли? Не, този път не. Търся един човек. Роднина.

Тя отново се засмя — тихичко, за да не събуди детето.

— Мисля, че не съм виждала тук някой ваш роднина.

Усмивката му се разшири.

— О, не мислете, че целият ни род изглежда като мен. Това — той положи ръка на гърдите си — казват, че съм го наследил от дядо ми. Бащата на баща ми. Майка ми беше дребничка, нали разбирате. Дребничка на ръст, би трябвало да добавя, но за синовете си тя бе голяма жена.

Тя сведе очи, зарадвана от този израз на синовна обич.

— А баща ви?

Големият отмести поглед за момент.

— Баща си не познавам. Напуснал ни, преди да навърша две години.

— А... също като моя Чен.

Великанът я изгледа. Очите му леко се присвиха.

— Значи разбирате?

Тя леко наведе глава.

— Тъжно е...

— Да... Е... — той се обърна. Сервитьорката стоеше до него, от храната на подноса се вдигаше пара. Отмести се леко и ѝ позволи да подреди съдовете пред него.

— Яли ли сте? — той погледна загрижено жената срещу себе си. — Бихте ли приели да ви почерпя един обяд?

Тя побърза да поклати глава.

— Моля ви, аз... благодаря ви най-любезно, но Чен не би го позволил.

Той вдигна ръка.

— Разбирам. Простете ми...

Тя го погледна и се усмихна.

— Благодаря ви. Но ние вече обядвахме. А сега...
Едрият вече жизнерадостно се бе нахвърлил върху супата.
— Хмм. Ама че вкусно! По-вкусно нещо отдавна не съм ял.
Тя се усмихна — приятно ѝ беше, като го гледаше как се радва.
— Точно както ви казах. Няма по-добър от Чан.
Той я погледна и остави лъжицата, щом забеляза, че става.
— Мога ли да ви помогна с нещо?
Тя поклати глава.
— Не, моля ви. Ще се справя. Свикнала съм, уверявам ви.
Той леко се поклони.
— Тогава се пазете. Беше удоволствие за мен да разговарям с вас.
— И за мен.

Кар се загледа в нея за миг, докато тя вървеше към изхода. После кимна на себе си, погледна супата и отново се захвана с нея. Протегна ръка към пилешките бутчета, спря и се засмя тихичко. Джиян! Кръстил е синчето си Джиян! След това се замисли и отново погледна към широкия коридор; спомни си лицето на жената, усмивката ѝ, но най-вече онова, което беше казала.

ИМА ВРЕМЕ — помисли си той. — ИМА ВРЕМЕ ЗА ВСИЧКО. ДОРИ И ЗА СИНОВЕ.

* * *

Хан Чин доближи препятствието в галоп — арабската кобила под него летеше, гладката ѝ шия се източваше при всеки скок; в движенията на въгленовочерните ѝ хълбоци личеше мощ. Без никакво усилие тя изкачваше хълма, а опашката ѝ се ветрееше зад нея.

Юан, който гледаше от павилиона на половин ЛИ разстояние, стаи дъх си. Това беше най-голямото препятствие, високо почти колкото самата кобила — стена от камък и дърво. Земята беше ниско долу. Хан бе паднал оттам преди, при последния си опит да го преодолее. Беше паднал и бе охлузил ребрата си много зле. Сега безстрашно се опитваше пак да го преодолее.

Без да забавя ход, Хан пришпори кобилата и щом тя се изправи на задните си крака и скочи, диво изкрещя. За кратък миг му се стори, че не е преценил правилно. Кобилата се издигна мощно, предните ѝ

крака ритнаха във въздуха, но в най-високата точка глезените ѝ сякаш докоснаха оградата. Щом се приземи от другата страна, тя се препъна и насмалко не се строполи.

Юан извика и затисна уста с юмруци. Кобилата сякаш залитна — инерцията, която бе набрала, заплашваше да я прекатури. На седлото Хан мрачно дръпна здраво юздите, напрегнал се да задържи изправена главата на кобилата, и като я поведе надясно, я накара да забави ход. Кобилата се опъна — страхът я караше да извършва отчаяни движения. Ноздрите ѝ потръпнаха и тя изцвили силно, протестирайки срещу заповедническите крясъци на Хан. Бавно обърна задница — дългата ѝ муцуна се изкриви наляво, сякаш от болка. Хан Чин отпусна юздите, кобилата рязко издигна глава и сякаш затанцува, после премина в тръст.

Юан се обърна и погледна баща си.

— Той го направи! Направи го!

— Да... — Ли Шай Тун се усмихна. Едва сега в очите му пролича тревогата.

Хан Чин отново обърна кобилата, потупа я по врата и запрепуска обратно. Спря точно пред тях с гордо вдигната глава, протегна ръка, отметна косата от очите си и изгледа очаквателно баща си.

— Браво, Хан! Доказа, че си господар на коня!

Хан се разсмя и погледна надолу към кобилата.

— Може би. Но тя е прекрасна кобила, татко. Всеки друг кон от нашите конюшни щеше да падне. Понякога зависи от коня дали ездачът е добър.

— Или пък дали конят е добър зависи от ездача — Тангът се вгледа сериозно в сина си. — Не го казвам ей така, Хан Чи. Тревожех се за тебе. Но ти показва силен характер. Не остави коня си да прави каквото си иска. Овладя го — той кимна и погледна за миг по-малкия си син. — Да ги владееш. Това е най-важното. Отнася се и за животните, и за хората.

Хан Чин се вира още миг в муцуната на кобилата; галеше животното, успокояваше го. После отново погледна нагоре и срещна очите на баща си.

— Не предполагам, че ще си тук, татко. Мислех си, че уреждаш нещата. Приемът...

Тангът се усмихна леко на сина си, след това отново стана сериозен.

— Всичко вече е готово. Не, дойдох, защото ми трябват и двамата след два часа в Залата на седмината предци. Ще е официално, затова се облечете както подобава.

Хан се намръщи.

— За какво ще е, татко?

Ли Шай Тун се взря в големия си син за миг — очите му се изпълниха с гордост.

— По-късно, Хан. Ще ви обясня на място.

Хан Чин се поклони от седлото, отговаряйки и за двамата.

— Както желаш, татко. Ще дойдем.

— Добре. Но сега имаш гости — той се усмихна. — Фей Йен пристигна. Чака те в двореца.

Юан погледна брат си. Хан се поклони на баща си, а после, неспособен да скрие усмивката, разцъфнала на лицето му, обърна коня си и препусна по хълма към моста и реката. Щом измина половината път, той се обърна и извика:

— Ще се видим там, Юан! Доведи Хсюен Чан и стария Чу. На ливадата до езерото. Ще си направим пикник!

* * *

Фей Йен стоеше на моста, заобиколена от прислужниците си. Едната, изправена зад нея, държеше огромен копринен чадър над главата на господарката си. Друга, до нея, апатично ѝ вееше с грамадно ветрило. Третата и четвъртата — зелените и сините дрехи в пастелни нюанси, с които бяха облечени, подхождаха на цветовете на деня — чакаха встрани. На тридесет крачки от тях, в сянката на висока върба, стояха лелите и пралелите ѝ, облечени в тъмна коприна и атлаз; те я наблюдаваха внимателно и говореха помежду си.

Самата Фей Йен гледаше към езерото — гледаше как топлият пролетен ветрец набраздява водата и накланя тръстиките по брега. На светлината, процеждаща се през чадъра, лицето ѝ приличаше на розово-оранжев параван; изящните ѝ черти бяха скрити от Ли Юан, който я гледаше от другия бряг.

Беше красива. Нямахте нужда да я вижда ясно, за да го знае. Трябваше само да си спомни последния път, когато бе дошла тук, в градината. Трябваше само да си припомни усмивката ѝ — начина, по който яркорозовият ѝ език надничаше измежду онези перлени, съвършени зъби. Колко тъмни бяха очите ѝ, колко нежни — очертанията на лицето ѝ.

Тя погледна Хан и забеляза как я гледа брат му. Забеляза и страхопочитанието, и любовта, ясно изписали се на лицето му. И разбра. Прислужниците бяха опънали малка кръгла палатка в средата на ливадата. Кобилата бе вързана зад нея и хрупаше трева. Пред палатката бяха наредени табуретки и ниска маса, върху която бяха поставени съд за вино и три малки гледжосани чаши. Малко по-нататък, в средата на поляната, биеше на очи мишена за стрелба с лък.

Хан Чин се приближи с бърза крачка пред подстриганата трева — приличаше на някакво странно, изправено, елегантно животно. Бе се преоблякъл в по-свободни коприни с цвят на праскова и в алено. Хсюен Чан бе сплел косата му със златна нишка, а на врата му висеше семпло златно колие, изобразяващо преплетени дракони. Докато го гледаше, Юан усети как в гърдите му се надига цялата любов, която изпитваше към брат си. Колко изящен беше Хан, колко красив, но по свой си начин. Как блестяха черните му очи, когато спря до каменните стълбове на тесния мост. Очи, които дори за миг не се откъсваха от бъдещата му невеста.

Фей Йен се обърна с лице към Хан Чин и излезе от сянката.

Дъхът на Юан отново спря. Беше крехка като порцелан. Като най-финия порцелан. Кожата ѝ беше толкова бледа, така съвършено бяла; носът ѝ, устните ѝ, нежните ѝ уши — така изящно оформени, че за миг тя заприлича на изведнъж оживяла скулптура. Такова миниатюрно съвършенство! После, когато тя приветства Хан върху нежната извивка на моста, той видя усмивката ѝ, видя как черните ѝ очи се изпълниха с огън и разбра, с цялата сигурност на младата си душа, че за него тя е завинаги загубена. Защото тя принадлежеше на Хан. Но дори и да беше така, той щеше да продължи да я обича. Както обичаше Хан. Може би дори и повече.

Докато пиеха чай, си говореха за дворцови работи. Юан мълчаливо съзерцаваше Фей Йен през миглите си, странно, неизразимо поразен от нейната близост. Когато тя се наведе, бледият ѝ

кремав ръкав закачи коленете му и той потръпна, когато го облъхна нейният лек, сладък мирис на жасмин.

— Казват, че хванали Ван Со-Леян в пакост — каза тя тихо и погледна Хан Чин над ветрилото си. — Само десетгодишен! Можеш ли да си го представиш! По-големият му брат го хванал...

Тя се поколеба и захихика.

— Продължавай... — Хан се наведе напред. Обутите му в ботуши крака бяха прострени като две фиданки, посадени в земята; беше подпрял ръце на коленете си.

— Ами... — със заговорнически тон продължи тя. — Разправят, че го хванали с момиче. Чисто гол в леглото на баща си!

— Не! — усмихна се доволно Хан. — В леглото на баща си?!

Бащата на Ван Со беше Ван Хсиен, Танг на Град Африка. Ван Со-Леян беше четвъртият му син, най-малкият.

— Да! — Фей Йен плесна с ръце. — И слушай... момичето също е било дете. И освен това ХУН МАО!

Хан Чин се облегна смаяно назад, после бавно започна да се смее.

Междувременно Юан я гледаше. Гласът ѝ беше толкова сладък, тоновете му — толкова чисти, че усещаше тръпки по гръбнака си. Не съзнаваше какво говори; за него гласът ѝ бе лишен от всякакви човешки значения. Притежаваше същия сладък, лиричен глас като звука на ЕРХУ — същия богат и едновременно с това жаловит контралт на този древен инструмент. Когато тя говореше, го омагьосваха и движенията, самата форма на ръцете ѝ. Странният перлен блясък на ноктите ѝ, изяществото на мъничките ѝ, бледи като лед пръсти, не по-големи от неговите. Погледна я в лицето и забеляза колко нежни и гладки са бузите и челото ѝ, копринената чернота на косата ѝ, в която на следобедното слънце проблясваха вплетени нишки от сребро.

Хан Чин се наведе напред. Още не беше спрял да се смее.

— И какво станало?

Фей Йен се отдръпна сдържано назад. На тридесет крачки групата лели, обслужвани от свои собствени прислужници, енергично махаше с ветрила и се напрягаше да чуе какво е накарало Хан Чин да се разсмее така сладно.

— Баща му го изгонил за една година. Ще живее в плаващия дворец. Сам. Само с прислужници от мъжки пол за компания.

Хан Чин сведе поглед — тази новина го отрезви. Поклати глава и отново погледна Фей Йен.

— Доста сурово, не мислиш ли? Искам да кажа, та той е само момченце. Не много по-голямо от Юан. Пък и всъщност нищо не е направил. Поизсилил се е малко.

Фей Йен бавно започна да си вее с ветрилото. Притвори очи за миг. После се усмихна, наклони глава и погледна Хан в очите.

— Но в леглото на баща си... Хан...? — тя вдигна вежди и отново накара Хан да се задави от смях.

— Чуй — той се надигна. — Смятам да отправя предизвикателство. След сватбата. Към всички фамилии — висши и низши. Към всички синове и братовчеди — той погледна Хсюен Чан, който стоеше заедно с прислужниците до входа на палатката. Старият прислужник се приближи веднага и донесе къс ловен лък и колчан тежки стрели със стоманени остриета. Хан Чин ги пое и ги вдигна. — Дванадесет стрели. И този с най-много попадения ще получи наградата.

Фей Йен погледна мишената.

— И мислиш, че ти ще спечелиш?

Хан Чин се разсмя и погледна лъка, който държеше.

— Не мисля, че ще победея. Знам го.

Очите ѝ блеснаха.

— Моите трима братя са добри стрелци. Трябва да си много добър, за да си по-добър от тях.

Хан Чин метна колчана на рамото си, обърна се и приближи точката, отбелязана в тревата. Извади стрела и ѝ викна:

— Гледай!

Бързо постави стрелата и вдигна лъка. После, сякаш без да се прицелва, опъна тетивата и пусна стрелата. Стрелата се заби с трясък в дървото само на педя от десетката.

— Не е лошо... — подхвана Фей Йен. За миг ветрилото ѝ остана забравено неподвижно. Изведнъж лицето и се напрегна, цялото ѝ тяло се насочи към онова, което правеше Хан.

Хан Чин измъкна втора стрела и я пусна също тъй нехайно, както и първата. Този път тя се заби в ръба на десетката. Хан се обърна и се

засмя.

— Е?

— Пак — каза тя просто и вдигна брадичка, сякаш за да го насърчи. — Може да е било просто късмет.

— Късмет? — Хан Чин я погледна изненадано, след това се разсмя и поклати глава. — Късмет, така ли мислиш? Гледай сега!

Нагласи стрелата и се обърна към мишената. Вдигна лъка, наклони го настрани, все едно че яздеше, и я пусна. Този път стрелата се заби право в десетката.

Юан скочи на крака и бурно запляска с ръце. Зад него Фей Йен остави ветрилото си и бавно се изправи. После, без да каже и дума, се приближи до Хан Чин, взе лъка от него и изтегли стрела от колчана.

— Искаш да опиташ? — попита той; наслаждаваше се на момента. — Залагам коня си, че отгук дори няма да стигнеш до мишената. Това са цели петдесет крачки, а и лъкът е тежък.

Тя се усмихна.

— Стреляла съм и с по-тежки, Хан Чин. Лъкове, два пъти по-дълги от този. Но няма да ти взема коня, бъдещи съпруже. Видях колко много го обичаш.

Хан Чин сви рамене.

— Добре. Давай тогава.

Фей Йен поклати глава.

— Не, Хан. Заложил нещо друго. Само между нас. За да докажеш кой е господарят тук.

Той се засмя неловко.

— Какво имаш предвид?

Тя погледна лъка в ръцете си, след това и него.

— Може би това. Ако те бия с три изстрела.

Той се поколеба за миг. После кимна със смях.

— Значи залагам моя лък. Ами ако загубиш?

Тя се засмя.

— Ако загубя, всичко мое е твое.

Хан Чин се усмихна широко — бе разбрал шегата ѝ. След два дена щяха да са женени и той щеше да стане господар на всичко нейно.

— Това е справедливо.

Той отстъпи, скръсти ръце и загледа как тя поставя стрелата и вдига лъка. Доста дълго време тя просто стоя така, сякаш в транс, с

опъната тетива; стрелата трепереше. Юан я гледаше омагьосан — забеляза как се променя дишането ѝ; сега цялото ѝ тяло бе напрегнато, различно отпреди. После тя с лек вик трепна и отпусна тетивата.

Стрелата, отхвъркна и удари дървото с по-мек звук, отколкото тази на Хан.

— Десетка! — обърна тя тържествуващо лице към Хан Чин.

Стрелата лежеше като черта върху червеното на мишената. Стрелите на Хан я бяха ударили почти хоризонтално и се бяха врязали в мекото дърво, докато нейната стрела стърчеше от златния център като млад филиз от посечено дърво.

Хан Чин поклати смаяно глава.

— Късмет! — обърна се той към нея. — Втория път няма да успееш — той се засмя и посочи мишената. — Я виж! Да духне малко вятър, ще падне!

Тя го изгледа дръзко.

— Да, обаче е в десетката, нали?

Той кимна неохотно, после ѝ подаде нова стрела.

— Пак.

Тя отново застана там, опънала тетивата; стрелата трепкаше, тя цялата се бе напрегнала зад нея и се съсредоточаваше. След това със същия остър вик тя я пусна, а тялото ѝ потръпна и се успокои.

Този път стрелата сякаш премина над мишената — и изведнъж падна рязко и се чукна о третата стрела на Хан.

Пак в десетката.

Фей Йен се извърна към Хан Чин с безизразно лице. Протегна ръка за нова стрела.

Хан Чин се поколеба — лицето му бе потъмняло, а очите му се бяха разширили от гняв. Той бутна стрелата в ръката ѝ. Тя се загледа в него за миг — бе забелязала колко се е ядосал; после се обърна натам, където седеше Юан.

Юан видя как тя нагласи стрелата, след това го погледна — лицето ѝ беше по-замислено от всякога. После, за негова изненада, тя му намигна и отново се обърна към мишената.

Този път тя почти не се колеба — също като Хан Чин дръпна тетивата и пусна стрелата.

— Не! — Юан скочи на крака. Стрелата бе паднала на цели пет крачки от мишената, дръжката ѝ стърчеше от земята, а перата ѝ сочеха

към мишената.

Хан Чин плесна с ръце и се засмя.

— Победих! Бих те!

Фей Йен се обърна към него.

— Да, Хан — каза тя тихо и нежно, внимателно докосвайки ръката му. — Значи ти си господарят тук...

* * *

Депутат Бароу изсумтя раздражено и се наведе напред над предпазния колан.

— Какво мислиш, че ще иска Тангът, Пьотър, като ни събира пет часа по-рано?

Леман погледна през прозореца — земята бавно се приближаваше.

— Ти какво мислиш, че иска? Да ни усмири — това иска. Да ни върже, та да стоим мирно. Те друго никога не са искали.

Бароу го изглежда остро.

— Така ли мислиш? Значи си сигурен, че няма нищо общо със сватбата?

Леман поклати глава — спомни си как се бе разтревожил, когато получи съобщението от Танга. Също както и на Бароу, бяха му наредили да се представи в Тонджиян най-късно до три часа следобед. Не бе посочена никаква причина, но знаеше, че няма нищо общо със сватбата. Иначе щяха да ги уведомят още преди месец. Не, това беше нещо друго. Не беше свързано със сватбата.

— Неудобно, да му се не види — продължи Бароу. — Онзи пристигна и ме завари тъкмо по средата на събрание на Комитета на Камарата. Трябваше да го прекратя и Господ знае кога ще успея да се подготвя за приема.

Леман го погледна, после отмести поглед. Каквото и да е, такава дреболия като събрание на Комитета на Камарата няма никакво значение. Тангът не изпращаше току-така хора от личния си екип да привикват този и онзи. Нито пък пращаше призовки с лека ръка. Каквото и да е, то е от първостепенна важност.

Но какво? Пулсът му се ускори за миг. Да не би да беше изтекла информация? Или беше нещо друго? Някаква концесия? Сделка? Нещо, което да подсигури сина му като наследник?

Леман се засмя тихо при тази мисъл, после усети как хеликоптерът се приземява. За миг големите мотори продължиха да трещят, след това рязко млъкнаха. В последвалата тишина се чу как вратите горе се плъзнаха на местата си и затвориха хангара.

Откопча предпазния колан, изправи се и зачака.

Вратата се отвори и излязоха навън. Канцлерът на Танга, Чун Ху-Ян, ги чакаше в основата на рампата.

— ЧУН ЦУ — канцлерът направи дълбок поклон. — Тангът ви очаква. Останалите вече са тук. Моля... — той се обърна, като с това им посочи да тръгнат след него.

Леман се поколеба.

— Простете, но за какво е всичко това?

Чун Ху-Ян го погледна с неразгадаем израз на лицето.

— Всяко нещо с времето си, Низши секретарю. Самият Танг ще ви каже защо ви вика.

— Разбира се — Леман се усмихна кисело и го подмина. Залата на седмината предци беше огромна зала с висок таван; стените ѝ бяха покрити с огромни разкошни гоблени, подът представляваше гигантска мозайка от гравирани мрамор. Отстрани бяха подредени дебели колони с увили се около тях дракони. Под тях стояха личните телохранители на Танга — едри грубияни със злобен вид, с бръснати глави и груби лица; всички до един ХАН. Малката групичка ХУН МАО се бе събрала отляво на големия трон, очевидно поразена от неочаквано обкръжилото ги величие. Срещу тях, отдясно на трона и на около петнадесет крачки, имаше клетка. Вътре в клетката стоеше човек.

— Низш секретар Леман. Депутат Бароу. Добре дошли. Може би вече можем да започваме.

Тангът се изправи и слезе по стъпалата от трона си, следван от своите синове. Спря на пет крачки от най-близкия ХУН МАО и го погледна властно. Бавно, колебливо, като всеки вземаше пример от другия, те се поклониха — някои напълно, други само сведоха глави; нито един не знаеше какъв точно етикет изисква подобен момент. Сега не бяха във Ваймар, нито в голямата зала на някоя от собствените си компании. Тук, в двореца на Танга, нямаха представа какво се изисква

от тях, нито пък канцлерът на Танга бе получил нареждане да ги информира.

Ли Шай Тун ги изгледа с презрение, щом забеляза колко нескопосано изразяват почитта си. Тъкмо така си го бе помислил — ХУН МАО бяха затънали в лоши навици. Уважението, което дължаха на своя Танг, при тях далеч не беше нещо автоматизирано. Корените му бяха плитки. Първият по-силен повеи на вятъра би го помел.

Бавно, преднамерено той започна да се вглежда поред в лицата им и забеляза колко малко от тях смеят да го погледнат в очите. Колко бързо отместваха погледите си. ХСЯО ЙЕН, помисли си той. ДРЕБОСЪЧЕТА. Всички вие сте такива дребосъчета. Сред вас няма нито един цар. Никой от вас не става дори за мой канцлер, да не говорим за равен на мен. Той прокара ръка през бялата си като лед сплетена брада, после се обърна, сякаш им даваше „свободно“, и застана лице в лице с човека в клетката.

Човекът беше гол, главата му бе обръсната. Ръцете бяха вързани зад гърба му с грубо въже. В този дребна подробност имаше нещо древно и брутално; нещо, което забелязаха двете момчета до стареца. Стояха там мълчаливо; лицата им бяха маски на безстрастното наблюдение.

— Това сега е урок — бе им обяснил преди това баща им. — И името на урока е наказание.

Процесът бе продължил деветнадесет месеца. Но сега всички показания вече бяха изслушани и признанието на обвиняемия — дадено три пъти, както изискваше законът — поставяше всичко на мястото му.

Ли Шай Тун заобиколи клетката и застана от другата страна, на една ръка разстояние от дебелите, кръгли пръти на решетката. Клетката нарочно беше твърде малка за човека и го принуждаваше да стои на колене или да се навежда. Очите му бяха червени, кожата — болезнено бяла. Плътта му бе съвсем оскъдна, а крайниците му бяха измършавели. Първите два месеца в карцера бяха пречупили духа му и той вече не беше горд. Високомерният му орлов профил сега изглеждаше просто птичи, нелеп — лице на ранена чайка. Цялата му дързост отдавна се бе изпарила. Сега затрепери още преди Тангът да го доближи.

Старецът посочи символа, клеймосан върху горната част на ръката на мъжа в клетката — стилизираната двойна спирала на наследствеността, символ на фракцията на дисперионистите.

— Низш секретар Леман, познавате ли този човек?

Леман се приближи и застана от другата страна на клетката.

— ЧИЕ ХСИЯ?

В очите на Леман се четеше пълно неразпознаване. Добре — помисли си Тангът. — Не е очаквал това. Още по-добре. Шокът ще бъде още по-голям.

— Беше твой приятел.

Леман отново го погледна и дъхът му секна.

— Едмънд... — прошепна той едва чуто.

— Да — Тангът отново заобиколи клетката и застана между Леман и трона. — Този пленник някога бе човек като тебе. Името му беше Едмънд Уайът. Но сега той няма име. Признат е за виновен в убийството на министър и е лишен от всички права. Семейството му, доколкото го имаше, вече не съществува и предците му също са заличени. Мястото и целта му на този свят са анулирани.

Той изчака да осъзнаят значението на думите му и отново заговори.

— Отричат ли се от него? Отрича ли се и вашата фракция от неговите действия?

Леман вдигна сепнато очи.

— ОТРИЧАТЕ ли се от него, Низш секретарю?

Моментът беше напрегнат. На процеса Леман бе главният защитник на Уайът. Но сега беше друго. Ако Леман кажеше „да“, той одобряваше действието на Танга. Но ако кажеше „не“...

Тишината потискаше. Лицето на Леман потръпна нервно, но той не можеше да заговори. Срещу него Тангът стоеше здраво на крака, с протегната ръка, взрян в депутатата от Камарата.

Когато мълчанието стана непоносимо, той го наруши. Повтори думите си, после добави:

— Оправдавате ли убийството като политическа възможност, секретарю?

Ли Шай Тун извиси глас:

— Да приема ли тогава, че мълчанието е знак за безмълвно съгласие?

Силата на взрениите в него старчески очи накара Леман да поклати глава. Щом осъзна какво прави, той спря. Ала беше твърде късно. Беше се предал, беше се подчинил. Вече нямаше нужда да казва нищо. Ли Шай Тун бе надвил.

— Значи този човек е мой? И мога да постъпя с него както желая?

Тангът бе твърд като скала. Възрастта му, привидната му немощ бяха илюзии, които твърдостта в гласа му разпръскваше. Нямаше нищо нито старо, нито немощно във властта, която притежаваше. В момента в негова власт бе да ги унищожи всички до един и те го знаеха.

Леман беше свил юмруци. Сега ги отпусна. Бавно, неуверено той кимна в съгласие.

— Ваш е, ЧИЕ ХСИЯ. Моята... моята фракция се отрича от неговите действия.

Капитулацията беше пълна. За Ли Шай Тун и за Седмината това бе победа, за техните противници — признание за слабост. И все пак лицето на стареца изобщо не трепна, нито пък протегнатата му ръка промени властния му жест.

Двете момчета видяха това и си го отбелязаха.

Най-накрая Ли Шай Тун отпусна ръка. Бавно и несигурно. ХУН МАО се обърнаха и тръгнаха към изхода на залата. Бе свършило. Онова, което смяташе да прави Тангът с този човек, вече не ги засягаше. Уайът беше негов.

Щом си тръгнаха, Ли Шай Тун се обърна към синовете си.

— Елате — привика ги той по-близо до клетката.

Ли Хан Чин беше на седемнадесет години — висок и хубав като баща си, макар и все още по юношески слабичък. Брат му, Ли Юан, беше само на осем, ала тъмните му пресметливи очи го караха да изглежда много по-голям. И двамата стояха близо до баща си и го наблюдаваха — подчинението им не можеше дори да се постави под въпрос.

— Това е човекът, убил Лу Кан, моя министър. По същия начин той би убил и мен, и вас, и всичките Седмина и техните семейства. Защото да нападаш крайниците на една държава означава, че заплашваш тялото, самото сърце.

Човекът в клетката мълчаливо стоеше на колене и с наведена глава.

Ли Шай Тун млъкна и се обърна към по-големия си син.

— Като говорим за това, какво да правя, Хан Чин? Кое наказание би подобавало?

Нямаше и капка колебание.

— Трябва да го убиеш, тате! Заслужава да умре! — в очите на младия мъж, вперени в пленника, блестеше яростна погнуса. — Да, убий го! Също както би те убил той!

Ли Шай Тун не отговори; главата му бе леко килната на една страна, сякаш обмисляше казаното от големия му син.

— А ти, Юан? Съгласен ли си с брат си?

За момент момчето се замисли съсредоточено.

Ли Юан не беше толкова вихрен като брат си. Той приличаше на подводно океанско течение; брат му — на вихреци се пенливи вълни — само пръски и яростна показност. Великолепни, ала някак си ефимерни. Ли Шай Тун, гледайки синовете си, усещаше това и се надяваше по-малкият да се окаже гласът на разума в ухото на големия. Когато дойдеше време. Когато собственото му време щеше да е свършило.

Ли Юан бе взел решение. Той заговори сериозно, сурово — също като старец:

— Ако го убиеш, ще си навлечеш само още повече омраза. А и ти ще убиеш само един отделен човек! Няма да излекуваш болестта, чийто симптом е той!

— Тази болест... — Тангът вдигна глава. Усмивката бе изчезнала от устните му. — Има ли лекарство за нея?

Момчето млъкна отново, беше се замислило. Отново отговорът му прозвуча сериозно:

— Непосредствено — не! Тази болест ще ни съпровожда още доста време. Но вярвам, че ще дойде моментът, когато ще сме я овладели.

Ли Шай Тун кимна — не в съгласие, а от изненада. И все пак се вслуша в думите на малкия си син. Ли Юан беше малък, ала не беше глупак. Имаше мъже, на възраст десет пъти колкото него, а само с частица от неговия разум; и само неколцина имаха един мизерен ЛИАН от неговата интелигентност.

— Трябва да поговорим повече за това... — той махна почти вяло с ръка. — За този начин на контрол. Но отговори ми направо,

Юан. Чувстваш ли, че този човек трябва да бъде пощаден, за да не ни сполети дълготрайната омраза и презрение?

Момченцето си позволи лукса да пусне кратичка усмивка.

— Не, татко, нищо подобно не предлагам. Да се пощади пленник означава да се покаже слабост. Както си ни казвал и по-рано, това е урок и името на урока е наказание. Човекът трябва да бъде убит. Убит като най-долния тип от Глината. И ние трябва да посрещнем с открити лица цялата омраза и презрение. Друг начин няма.

Досами него Хан кимна съчувствено.

— Значи е правилно, както казва Хан Чин, да убием този човек?

— Не е правилно, татко. Това никога не може да бъде правилно. НЕОБХОДИМО Е — лицето на момчето не изразяваше никакви чувства. Чертите му се бяха превърнали в маска на разума. — Нещо повече, би трябвало това да се направи публично, всички трябва да видят как се извършва. И трябва да се извърши безстрастно — без злоба, без ни най-малката мисъл за отмъщение — просто като доказателство за нашата мощ. За урок.

Ли Шай Тун кимна, дълбоко удовлетворен от по-малкия си син, но се обърна към по-големия:

— Значи ще бъде както каза ти, Хан Чин. Трябва да го убием. Както той би ни убил.

Той се обърна и изгледа човека в клетката; в очите му проблесна нещо, близко до жалост.

— Да. Но не за отмъщение. Просто защото трябва.

* * *

Хан Чин се разсмя и плесна с ръце — страшно се бе зарадвал на подаръка.

— Но, татко, те са чудесни! Само ги погледни! Толкова са силни, толкова изящни!

Четирите същества, стояха в редица пред кралската компания; дългностите им глави бяха сведени, огромните им, прилични на волски тела — спретнато облечени в богати коприни в кармин и злато. До тях създателят им — Клаус Щефан Еберт — се усмихна лъчезарно. Не можеше да изрази с думи колко бе доволен от реакцията на принца.

— Те са първите по рода си — поклони се леко Еберт. — И ако Тангът пожелае, ще бъдат и последните.

Ли Шай Тун погледна стария си приятел. Еберт беше един от най-упоритите му поддръжници вече години наред и ако тъй решише съдбата, синът му един ден щеше да стане генерал на Хан Чин. Усмихна се и отново погледна хората-волове.

— Няма да искам това от тебе, Клаус. Този твой дар извънредно много ме радва. Не, такива чудеса трябва да бъдат споделени и с другите. Трябва да си извадиш патент за тях.

Еберт се поклони ниско; съзнаваше колко е щедър Тангът. Неговият дар за Хан Чин струваше около двеста милиона юана, но любезността на Танга нямаше цена. Сега сред целия елит на Град Европа нямаше да има човек, който не би поискал подобно същество. За някой по-меркантилен тип това би било причина за голямо задоволство, но за Клаус Еберт това бяха просто тривиални неща. Бе зарадвал своя Танг — и никакви пари не биха могли да купят чувството на силна гордост, което го изпълваше в този миг.

— За мен е извънредно голяма чест, ЧИЕ ХСИЯ. Моята голяма радост от това, че сте доволен, ме издига чак до небето.

Хан Чин се бе доближил до зверовете и сега стоеше там, взрян в продълговатите им волски лица. Обърна се и отново погледна Еберт.

— Наистина са прекрасни, ШИ Еберт. Силни като коне и разумни като хора. Говорят ли?

Еберт отново се поклони на Танга, прекоси стаята и застана до Хан Чин.

— Притежават един вид език — каза той, свел глава почтително. — Достатъчно, за да разбират основни команди и да предават тривиални съобщения, но не повече от езика на тригодишно дете.

Хан Чин се разсмя.

— Зависи от тригодишното дете. Брат ми Юан на три години можеше да надприказва и канцлер!

Еберт се засмя.

— Така беше! И аз също си го спомням прекалено добре!

Ли Шай Тун се присъедини към смеха, после се обърна към генерал Толонен, който стоеше вляво, на една крачка зад него. — Е, Кнут, готово ли е всичко?

Генералът, който наблюдаваше разговора с истинско удоволствие, се обърна към Танга и за момент не каза нищо — слушаше гласа в главата си. След това се поклони.

— Майор Ноченци ме съветва сега да съберем всички гости и съобщава, че всички мерки за сигурност вече са в действие. Можем да влизаме.

Таванът на Голямата зала бе украсен с широки копринени знамена, които висяха като елегантни завеси между драконовите колони. Огромни бронзови урни с височината на човешки ръст бяха поставени из нея, всички препълнени с огромни цветя. Под знамената и между цветята Голямата зала бе претъпкана с гости. Хан Чин стоеше на върха на стъпалата до баща си и я обхождаше с поглед. Преобладаваха два цвята: червено и златно. Цветове със значение: червено — за късмет, златно — за бъдещия император.

При появата им високото бръмчене на разговорите стихна и по сигнал от иконома на Танга всички долу, под стъпалата, коленичиха със сведени глави пред Танга и първородния му син.

Зад тях Толонен гледаше как огромната тълпа отново става на крака и от центъра ѝ плъзва ниско очаквателно бучене. После Ли Шай Тун заслиза по стъпалата. Синът му го следваше на три крачки зад него.

Ли Юан чакаше в подножието на стъпалата, за да поздрави официално баща си с пълен КО ТУ. Зад него бяха чичовците му — братята и полубратята на баща му — и един чернокос ХУН МАО — строен, хубав мъж със старомодна брада. „Англичанин“, както сам обичаше да се нарича. Това бяха главните съветници на Танга. Щом Ли Юан се надигна, се поклониха тримата братя — чак до кръста. Само ХУН МАО не се наведе — с лека усмивка на лицето. Тангът се усмихна в отговор и на четиримата, после се обърна, за да позволи на Хан Чин да застане до него.

Толонен, който ги следваше, спря по средата на стълбите и огледа морето от глави. Всеки, който представляваше нещо в Град Европа, днес бе тук. Представители и глави на корпорации, главни магистрати и администратори, министри и изпълнителни директори, хора на Властта и техните бизнес партньори. Ли Юан беше единственото дете тук.

Под стъпалата официалностите бяха приключили за момента.

— Видя ли ги, Юан? — попита нетърпеливо Хан. — Огромни са! Три пъти колкото тебе!

Очите на Ли Юан светнаха.

— Вярно ли е онова, което каза Хсюе Чин? Миришат ли?

В отговор Хан Чин се наведе и прошепна нещо в ухото на брат си. Юан се засмя, после погледна виновно „англичанина“, в момента дълбоко потънал в разговор с Танга. „Като ХУН МАО“ — бе прошепнал Хан. Пък и то си беше вярно. Но някои от тях — като генерала и Хал Шепърд — се въздържаха от ядене на продукти на млечна основа. Те миришеха като ХАН, не като зверове.

— Какво ще, правиш с тях? — попита Юан. — Ще ги подариш на Фей Йен?

Хан Чин го изгледа втрещено.

— О, богове! За това пък не се сетих! Какво ще каже тя?!

— Винаги можеш да я попиташ. Пък и без това тя всеки момент ще се появи.

Хан Чин направи гримаса, после се разсмя. И двамата знаеха какъв ритуал го чака. Всичкото това кланяне, кимане... Всичката тази ЧУН ЦУ-неискреност, докато той и бъдещата му съпруга приемаха пожеланията за щастие на почти две хиляди верни поданици.

Тъкмо щеше да каже нещо по въпроса, когато изведнъж тълпата отново замлъкна — Фей Йен се появи на стъпалата, водена подръка от баща си. Този път, докато тя слизаше, гостите останаха прави. Само Тангът и големият му син й се поклониха почтително.

Ли Юан гледаше Фей Йен, вцепенен от красотата ѝ. Сякаш майстор — майстор-художник — ѝ бе нанесъл последното леко докосване — едно-единствено елегантно, нежно движение с четка, — което я правеше свършена. Косата ѝ бе сресана нагоре, прекрасните ѝ тъмни масури бяха придържани от изящни гребени от слонова кост, оформени като водни кончета. Под коприненото ѝ великолепието лицето ѝ сияеше като пълна луна със студен, бял, брилянтен блясък; изяществото на скулите ѝ се уравновесяваше от меката закръгленост на брадичката и недокоснатото съвършенство на челото ѝ. Носеше семпли ЕРХ ТАНГ от червен нефрит и сребро на всяко ухо и ЙИН ЛО от ситни перлички на шията, но всъщност лицето ѝ нямаше нужда от украшения.

Той я съзерцаваше как слиза по стълбите към него — очарован, изпиващ гледката.

Ушите ѝ бяха мънички, устните — прилични на сгънати венчелистчета, меки и розови, сякаш очакващи влажната целувка на зората, а носът ѝ беше толкова малък, толкова фин, чипият му връх — толкова съвършен, че изглеждаше неистински, порцеланов. Той видя и забеляза всичко това, красотата ѝ го прониза и все пак погледа му притегляха най-вече очите ѝ — тези черни, сладки, бадемови очи, чиято красота бе неземна. Очи, които сякаш сезираха от другата страна на рая — сурови, силни и горди. Очи, които сякаш горяха сред студената, крехка маска на лицето ѝ и го караха да стаява дъх.

Потръпна и сведе поглед — забеляза бледолилавата коприна, в която беше облечена, изящните слоеве плат, обсипани с малки феникси от нежна тъмносиня дантела. Разгледа малките ѝ, съвършени ръце и забеляза как държи церемониалното ветрило, пръстите ѝ нежно обвиваха дръжката от червен нефрит, всеки един — толкова изящен, бял и нежен. Отново потръпна — тя цялата го бе обзела. Беше великолепна. Толкова мъничка и толкова съвършена. Така неописуемо прекрасна.

Смътното мърморене отново се надигна сред тълпата. Ли Юан усети докосване по ръката си и се обърна да види кой е.

— Хал...

Хал Шепърд се усмихна и наведе леко глава, сякаш виждаше нещо забавно.

— Ела, Юан — каза той и го хвана за ръка. — Нека се позабавляваме ей там.

Юан погледна, после произнесе думата:

— Бердичев?

Шепърд кимна, след това леко се наведе и зашепна:

— Баща ти иска да го преслушам. Може и да е забавно.

Юан се усмихна. Шепърд беше главен съветник на баща му вече почти двадесет години и макар да бе с няколко години по-млад от Танга, Ли Шай Тун не предприемаше нищо важно, без първо да се посъветва с него. Прапрадядото на Шепърд беше архитектът на Града Земя и тиранинът Цао Чун му бе дарил някои права, а сред тях — бе го освободил от задължението да се кланя на господаря си. Когато Седмината се бяха отървали от тиранина, те бяха предали тези права

на рода Шепърд до последното поколение. Единствено на тях не можеше да се заповядва. Единствено те можеха да говорят с Танга като с равен. „Само те — от всички — са свободни — бе казал веднъж Ли Шай Тун на синовете си. — Останалите не притежават дори и костите вътре в кожата си.“

Юан погледна за миг Фей Йен и след това отново — Шепърд.

— Какво иска баща ми?

Шепърд се усмихна, в тъмните му очи проблесна искрица.

— Само да слушам — отвърна той тихо. — Това е всичко. Бих казал: всичко, което трябва да се каже.

Юан кимна — разбираше, без да има нужда да му се казва, че точно това иска баща му. През последните четири месеца той бе работил здравата, бе прегледал хиляди лични досиета, бе научил подробностите от тях наизуст и накрая, сега, той можеше да свърже с име всяко лице в Голямата зала. Име и биография.

Бердичев бе със съпругата си Илва — висока, доста свирепо изглеждаща жена около десетина години по-млада от него. До тях беше един от администраторите на източния сектор, прикрит симпатизант на дисперсионистите на име Дучек. Групата довършваше Низшият секретар Леман.

— Шепърд — каза Бердичев, веднага застанал нащрек. — Ли Юан — добави бързо, щом забеляза принца зад Шепърд, и направи дълбок поклон — жест, изкопиран веднага от целия кръг.

— Надявам се, че не ви прекъсваме? — каза Шепърд леко лукаво.

— Не, просто си бърбим — отвърна Леман със студена усмивка. Държанието му бе лика-прилика с това на Шепърд.

— Бърбите си? О, със сигурност не, Низши секретарю. Мисля, че такива важни хора като вас едва ли някога си хвърлят думите на вятъра.

— Не, за нищо не говорехме — докачено изрече Бердичев. — Но щом толкова ви интересува, защо не ни попитате? Нямаме какво да крием.

Шепърд топло се разсмя.

— Казал ли съм такова нещо? Не, не, Сорен, нищо такова не съм искал да кажа! Абсолютно нищо! В края на краищата, това е прием. Искях просто да се проявя като общителен.

Юан сведе поглед, прикривайки усмивката си. Беше забелязал как се бе наежил Бердичев, когато Шепърд го нарече с малкото му име; как бяха блеснали от гняв очите му зад малките кръгли очилца, които той така предано носеше.

— Говорехме си за света — Леман предизвикателно посрещна погледа на Шепърд. — Колко малък изглежда той в днешно време.

Шепърд се поколеба, сякаш го обмисляше, после кимна.

— Налага се да се съглася с вас, Низши секретарю. Дори бих отишъл и по-нататък и бих изтъкнал, че ние всъщност сме загубили допир със света. Помислете само. В крайна сметка какво е Градът Земя освен гигантски кошер, пълен с килийки? Огромен кошер, пълен догоре с хора. О, доста е удобен наистина, всички бихме се съгласили, но също така е и доста нереален — място, където огромното мнозинство от хората имат малък или никакъв контакт със земята, със стихииите.

Шепърд огледа кръга с полуусмивка, като срещна погледа на всеки поред.

— Не е ли така? Е, тогава е разбираемо, не мислите ли, онова чувство, че си малък? Че си затворен? Виждате ли, в техния живот няма нищо истинско. Нито небе над тях, нито земя под тях, само стени — стени от всички страни. Всичко, което виждат, всичко, което са те самите, е една илюзия.

Леман примигна — не беше сигурен, че е чул добре Шепърд. Казаното беше неортодоксално, меко казано. Не такива неща очакваше човек да чуе от някой, когото Тангът слушаше. Леман се огледа и забеляза, че Бердичев гледа надолу, сякаш обиден. Неговата компания — „Сим Фик“, Симулативни Фикции — осигуряваше много от „илюзиите“, които Шепърд открито клеветеше.

— Хората винаги са имали илюзии! — яростно изрече Бердичев и отново вдигна поглед. Очите му зад очилата бяха студени. — Винаги са си измисляли. Винаги са имали желание за приказки. Илюзиите са необходими за доброто здраве. Без тях...

— Да, да, разбира се — прекъсна го Шепърд. — Сигурен съм, че се безпокоя прекалено много. Както и да е, на мене наистина ми се струва, че този наш свят не е нищо друго ОСВЕН илюзия. Гигантска сложна холограма — той се усмихна и отново отмести поглед от Бердичев към Леман. — Има само ИН, няма никакъв ЯН. Само мъжко,

без женско. Загубили сме контакта с Майката, не сте ли съгласен, Низши секретарю?

Отговори Дучек — очите му горяха от страстен гняв:

— На тебе си ти е добре, ШИ Шепърд. Имаш си Имението. Ти ИМАШ Майка!

За миг в кръга се възцари напрегнато, вцепеняващо мълчание. Това беше факт и всички го знаеха, но във вежлива компания това рядко се споменаваше. Имението, където живееше Шепърд, също като дворците на Седмината, беше изключение. Като не броим работниците от плантациите, на никого, независимо от статута му, не беше позволено да живее извън Града. Разбира се, затова си имаше основателна причина — по-голямата част от земята извън Града се обработваше интензивно, организирана в огромни ниви от по 10 000 МУ, засадени със суперхибриди — нито едно МУ не биваше да се пропилява. Но дори и така, сред хората Горе съществуваха голяма ревност. Имаше мнозина — сред тях Бердичев и Леман, — които биха дали половината от богатството си, за да живеят навън, под слънцето.

— Е, вярно си е! — обади се Дучек след миг; беше му неловко, че това се е изплъзнало от езика му, но нямаше намерение да се извинява. — На него му е лесно да критикува. Нали може да се измъква навън!

Леман се взря за миг в Дучек, после отново се обърна към Шепърд, все още заинтригуван от онова, което го беше чул да казва.

— Изненадан съм да ви чуя да говорите такива неща, ШИ Шепърд. Вие говорите като... — той се засмя, — почти като недоволен.

Шепърд хвърли кратък поглед на Ли Юан и забеляза колко напрегнато малкото момче следеше разговора, след това се усмихна и отговори на Леман:

— А трябва ли да съм доволен? Трябва ли като човек просто да го приемам без въпроси? — разсмя се тихо той. — Е, ако беше така, щяхме още да си живеем в пещерите. Или в горите. Нямаше да има цивилизация. Нито Чун Куо.

Юан, чийто поглед не пропускаше нищо, забеляза как Леман понечи да отговори, после се възпря, сякаш внезапно бе разбрал какво става. Думите на Хал Шепърд, макар и изречени страстно, бяха много близки до схващанията на дисперсионистите и тяхното кредо:

„Промяна и разширение“. Леман се поколеба, след това се засмя неспригудено и гребна чаша вино от подноса на минаващия келнер.

— Значи защитавате промяната?

Лицето на Шепърд леко се измени; усмивката, патината на чара си останаха, но сега зад тях се криеше нещо много по-твърдо и безмилостно.

— Бъркаш ме с някого, Пьотър. Не обичам промяната, нито пък я приветствам. Но ако можех да променя едно нещо, бих го променил. Бих върнал на хората контакта със земята — усмивката му стана покорава и в очите му за миг се мярна следа от тъга и съжаление. — Както и да е, светът е такъв, какъвто е, а не какъвто трябва да бъде. Сега сме твърде много. Земята не може да ни издържа постарому.

И това беше факт. Макар и всяко годно за обработка парче земя извън Града да се използваше, по този начин се посрещаша едва шейсет процента от нуждите на Чун Куо. Останалото се синтезираше в Града или се отглеждаше в гигантски орбитални ферми. И с нарастването на населението растеше и проблемът. Как да се изхранят огромното количество гърла в Чун Куо?

Юан усети, че се напруга, знаеше, че Шепърд след малко ще докосне болното място. Чрез него баща му душеше за нещо — вероятно някаква концесия. Някакъв начин да се излекува предусещаният разлом, да се опази Чун Куо от война.

— Но има и други начини, нали?

Леман остави думите да увиснат между него и Шепърд. Сръбна от виното си и погледна Бердичев с лека усмивка на устните.

Шепърд наклони леко глава, сякаш обмисляше думите на Леман. После въздъхна и поклати глава.

— Самият Танг се опита да направи промени. Вече от три години той се опитва да убеди Съвета да вземе определени мерки. Но те нямат желание. Не смятат, че Камарата би оказала пълна подкрепа на подобни промени.

Юан забеляза как се бяха разширили очите на Леман, когато Шепърд използва думата „промени“ във връзка с баща му и Съвета; беше забелязал колко учудени са и Дучек, и Бердичев.

Леман заговори от тяхно име:

— Промени? Не ви разбирам, ШИ Шепърд. Какви промени?

— Контрол. Концесии. Сделка — вие сигурно бихте го нарекли така.

— Сделка?! — устата на Леман се изкриви почти презрително. — Мислех си, че Седмината са над сделките. Какво биха искали те от Камарата?

Шепърд изгледа и тримата поред, после се усмихна.

— Контрол върху населението. Може би дори редукции.

Смехът на Леман накара околните глави да се извърнат.

Той се наведе към Шепърд и почти изплю думите срещу него:

— Невъзможно!

— Така казвате вие, но аз...

Но Шепърд така и не успя да завърши изречението. Юан усети, че някой го докосва по рамото и веднага разбра, че е Хан Чин. Никой друг не би посмял да го докосне.

— Хал! Хал! Видя ли ги?! Видя ли моите хора-волове? Прекрасни са!

Шепърд се дръпна от ръба. Обърна се спокойно към Хан Чин и се усмихна.

— Значи това били, Хан... Много се чудих. Помислих си, че може да си поканил и някой и друг дивак от Глината!

Останалите от кръга се бяха поклонили при внезапната поява на Хан Чин сред тях. Сега забележката на Шепърд ги накара да се разсмеят. Но самият Хан Чин остана замислен.

— Сигурно е ужасно, Хал... да се родиш там, долу.

Бердичев, който заедно с Леман и Уайът бе слизал под пода на Града, в Глината, и сам бе видял всичко, отново се поклати и отговори на Хан:

— Би било, ако наистина съзнаваха колко са нещастни. Но те само това знаят. Във всеки случай те само с малко превъзхождат животните. Не живеят достатъчно дълго, за да се сетят колко ужасен наистина е техният живот.

— Трябва да им пуснем газ! — обади се Дучек. — Трябва да пуснем газ в Глината и да ги очистим!

Хан Чин изгледа остро администратора, но не каза нищо.

— Сигурно така ще е най-добре — обади се Леман в помощ на Дучек. — В края на краищата, поне ще им облекчи страданията. А ние можем да използваме земята долу за други неща.

— Значи... Разбирам — обади се Хан Чин; съвсем ясно изразяваше недоволството си от Леман. — Доста често сте спорили за това в Камарата.

Леман сведе глава, после погледна към Шепърд — ядът му, че са го прекъснали в такъв решителен момент, за миг заплаши да го накара да се държи неуместно. След това той отново се отпусна и се усмихна на по-големия син на Танга.

— За мене е чест, че принцът обръща толкова внимание на скромните ми деяния. Можете да бъдете сигурен, че и аз самият съм ваш горещ почитател.

Хан Чин се взря в него за момент — в очите му не се виждаше нищо друго освен студенина; после се обърна към Шепърд и се разсмя.

— Знаеш ли, Хал, не мога да престана да мисля за това, колко прекрасни са моите хора волове! Дори говорят! Като малки деца, признавам си, но това все пак си е говор, нали? Трябва и да ги подушиш! Колко богат е мирисът им! Колко зрял! — той изгледа многозначително кръга, след това отново спря очи върху Шепърд. — Може би трябва да накарам чичо Клаус да ми направи още! После мога да си организирам собствена Камара и да гледам как тия зверове заседават!!!

* * *

Погледът на Толонен не пропускаше нищо около себе си. Усещаше къде точно се намира всеки човек на разстояние десет крачки от Танга; на какво точно разстояние са най-близките до него; доколко непринудена (или обратно) е стойката на всеки от тях. Що се отнасяше до него самия, той стоеше там, привидно отпуснат, с чаша в ръка — дясната бе опряна на бедрото му. Непринудено. Вслушан — поне така изглеждаше — във всяка казана дума. Наистина, във всеки миг той би могъл да повтори всичко, казано току-що от Танга и неговата компания — и все пак вниманието му беше разделено. Наблюдаваше, нащрек за всеки знак — знаеше, че това място, най-безопасното, същевременно е и най-опасно. Никога не биха могли да се доберат до Ли Шай Тун със сила. Но с изненада?!

По-рано същия следобед той бе проверил прислужниците сам за себе си — на никого нямаше вяра. Бе проверил всеки сервомеханизъм за изкривявания в програмата, всеки евнух марка „Джен Син“ — за отклонения в поведението. А след това, в последния момент, бе довел собствените си гвардейци. Сега точно те сновяха между гостите, сервираха напитки и предлагаха апетитни деликатеси. Във всеки момент Толонен можеше да подслуша всеки разговор и да чуе всичко казано чрез директната връзка в главата му. Гвардейците му хващаха всички разговори — разполагаха се така, че и една дума в Голямата зала не можеше да бъде изпусната. После всичко щеше да бъде прослушано и изследвано за скрити значения. Засега обаче само едно нещо наистина имаше значение: трябваше да опази Ли Шай Тун жив.

От години вече той се бе научил да разпознава враговете му, да предусеща всеки техен ход. Но сега нещата се променяха и в най-дълбокото кътче на сърцето си той знаеше, че напрегнатият мир, който съществуваше вече повече от век, беше на ръба на взривяването си. Дисперсионистите, скрита организация с доста свободна структура преди арестуването на Едмънд Уайът, сега се бяха превърнали в открита фракция в Камарата — не само уважавана, но и със стабилна подкрепа. Силата им бе нарушила традиционния баланс. През последните две години те бяха радикализирали Камарата и бяха успели да вдигната невероятен шум около Промяната.

Дошло беше времето за постигане на съглашение. Да се правят отстъпки. Но първо трябваше да ги застигне справедливостта. Заради смъртта на Лу Кан и заради обидите към Седмината.

Толонен си пое дълбоко въздух и ясно чу гласа на Леман в главата си. След два часа щяха да изтрият усмивката от лицето на това копеле.

Изслуша разговора между Шепърд и другите — беше му забавно как Шепърд ги поднася като риби към въдица само за да ги върти бавно в кръг. Но внезапната намеса на Хан Чин бе прекъснала крехката линия. Толонен погледна към тях и видя, че младият принц се е навел напред, с ръка върху рамото на по-малкото си братче, и чу ясно гласа му, предаван чрез келнера, застанал до Бердичев:

— ТРЯБВА ДА Е УЖАСНО, ХАЛ... ДА СЕ РОДИШ ТАМ, ДОЛУ.

— Кнут!

Тангът го викаше. Той се обърна и го приближи — пръстите на дясната му ръка тайно натиснаха копчетата по контролното табло, скрито под униформените му панталони, и изключиха гласовете в главата му.

— ЧИЕ ХСИЯ?

Хората около Танга му направиха място.

— Клаус ме пита за Де Вор. Той се връща утре, нали?

— Трябваше, ЧИЕ ХСИЯ, но полетът от Марс е бил забавен. Ще пристигне в утрото на сватбата.

— Добре. Клаус ми разправяше колко много искал синът му отново да служи под ръководството на майора. Надявам се, че ще му бъде предоставена тази възможност.

Толонен сведе глава. Онова, на което Тангът се „надяваше“, за него беше равносилно на заповед.

— Ще се погрижа лично за това, ЧИЕ ХСИЯ.

— Добре се е справил, както разбрах.

Тангът отново бе дипломатичен. Знаеше прекрасно как се бе справил Де Вор като главен офицер на охраната в колонията на Марс. Бе прочел всички доклади и надълго и нашироко ги бе обсъждал с Толонен.

— Наистина, ЧИЕ ХСИЯ. Дал съм името му на маршала за следващото вакантно генералско място.

— Твоето собствено? — усмихна се Ли Шай Тун.

— Ако Тангът чувства, че вече не съм му необходим...

— О, има още доста време дотогава, Кнут. Много, много време, надявам се.

Толонен се поклони ниско, невероятно доволен.

Точно тогава майор Ноченци се появи досами групата със сведена глава — чакаше разрешение да заговори.

Тангът го погледна.

— Какво има, майоре?

Ноченци продължаваше да стои със сведена глава.

— Съобщение, ЧИЕ ХСИЯ. За генерала.

Толонен са обърна към Танга:

— Ще ме извините ли, ЧИЕ ХСИЯ?

— Разбира се.

Той се поклони, обърна се и последва Ноченци към антрето, което използваша за координационен център на охраната. Щом вратата се затвори зад тях, Толонен се обърна с лице към майора:

— Какво има, Виторио?

— Кар се обади, сър. Проследил е човека.

— Какво?!

— Чака да говори с вас, сър. По прекия канал.

Толонен веднага побърза да натисне съответния бутон на таблото, вградено в бедрото му.

— Е, Кар? — знаеше, че Кар ще го чуе, където и да се намираше в Града. Гласът на Кар веднага му отговори — чуваше се толкова ясно в главата му, все едно бяха в една и съща стая.

— Простете, че ви безпокоя, генерале. Но съм сигурен, че го открих. Чудесно съвпада с профила, чак до белега. В момента го следя.

Толонен слушаше внимателно. Накара Кар да повтори координатите три пъти, преди да прекъсне връзката. После се обърна към Ноченци.

— Трябва да вървя, Виторио. Ти поемаш командването тук. Гарантирай с живота си, че нищо няма да се случи.

Ноченци сведе поглед.

— Сигурен ли сте, че лично трябва да ходите там, сър? Може да е опасно. Този човек е убиец!

Толонен се усмихна.

— Всичко е наред, Виторио. Пък и без това Кар е с мене.

— Дори и така да е, сър...

Толонен се разсмя.

— Ако това донякъде ще те успокои, Виторио, заповядвам ти да поемеш командването тук. Ясно? В такъв случай трябва да отида. Лично. Твърде важно е, за да повярвам на някого другото. През ръцете му е минало какво ли не, а този човек е ключът към всичко. Знам, че е точно така. Усецам го с всяка клетка на тялото си.

Ноченци се усмихна.

— Тогава пази се, Кнут. Ще се погрижа всичко да е наред тук.

Толонен протегна ръка и стисна рамото му. Усмихна му се в отговор.

— Добре. Отивам да докладвам на Танга какво става.

* * *

— Е, Чен? Ще пиеш ли една бира?

Чен погледна яркия пулсиращ надпис над вратата. „Барът на Фу Ян“. Устата му бе пресъхнала и идеята за бира бе добре дошла. От доста време не си бе позволявал този лукс. Но въпреки това сведе поглед и поклати отрицателно глава.

— Благодаря, ПАН ЧАН Ло, но трябва да се прибирам. Късно е вече, а Уан Ти тепърва ще трябва да готви вечерята.

Надзирателят Ло го хвана за ръката.

— Още по-добре. Можеш да вечеряш в бара. Обади й се. Кажй й, че ще закъснееш малко и че си вечерял. Не вярвам да има нещо против. Не и този път. Хайде, аз черпя. Ти ми помогна и аз оценявам помощта ти.

Чен се поколеба, после кимна. Ло беше прав — това не му беше навик. Не, Уан Ти едва ли можеше да се оплаква, ако веднъж и той пийне няколко бирички — не и след като бе изкарал две смени. Пък и без това беше й купил подарък. Опипа колието в джоба на гащеризона си и се усмихна на себе си, след това последва Ло Йин в претъпканата кръчма и се вмъкна след него в едно от мъничките сепарета за двама.

Ло Йин се обърна към него. Прорязаното му от дълбоки бръчки лице, усуканата му брада бяха само на педя от него.

— Какво искаш да ядеш? Сойпилето с джинджифил и ананас е добро. Също и червеното готвено с лешници.

Чен се засмя.

— И двете звучат прекрасно. Да вземем по едно голямо блюдо и от двете, а? После ще си поделим сметката.

Ло Йин положи дългата си тънка длан върху дланта на Чен.

— Съвсем не, приятелю. Както казах, ти ми направи голяма услуга тази вечер. Много хубаво, че отработи и следващата смяна. Бях в дупка, а ти ме измъкна от нея. Най-малкото нещо, което бих могъл да направя за тебе, е да те черпя една вечеря и някоя и друга бира.

Чен се усмихна, после наведе поглед и взе да се чеше по червените петна по тила и челото си, там, където „лентата“ се бе допирала до кожата му. Ло Йин беше свестен човек. Може би беше

малко тъпичък, но беше справедлив и надежден за разлика от повечето ПАН ЧАН, с които се бе срещал тук.

— Но аз се зарадвах на допълнителната смяна. Ние не сме много заможни — аз, Уан Ти и бебето Джиян, но сме амбициозни. Искам синът ми да живее по-добре.

Ло Йин се вгледа в него за момент, след това кимна.

— Често съм те наблюдавал, Чен. Забелязал съм колко упорито работиш. И съм се чудил. Защо Чен е тук? Защо не е на някое от по-високите нива? Той е свестен човек; добър, силен работник; надежден, интелигентен. Защо е тук и защо работи за мен? Защо аз не работя за него?

Чен се засмя късо, после вдигна очи и срещна погледа на Ло Йин.

— Не е било винаги така, Ло Йин. Прекарах бурна младост. Пропилявах способностите си. А после... е, съпруга, син — това променя мъжа.

— О, да. Така си е.

Дойде едно момиче, взе поръчката им и се върна след миг с две халби бира „Яо Фан Те“. Ло Йин подаде едната на Чен, след това вдигна наздравица:

— За твоето семейство!

— И за твоето, Ло Йин!

На никого не бе разказвал за миналото си. На никого. Дори на Уан Ти. Защото знаеше, че това му е уязвимото място. Една невнимателно изпусната дума пред когото не бива — и пак щеше да се върне там, под Мрежата. Пак в онова кошмарно място, където човек беше сам за себе си и хора като Ло Йин се срещаха по-рядко и от яйцата на феникс.

Ло Йин остави бирата си и избърса пяната от засукания си мустак.

— Като си говорим за работа, мислех си да те попитам... — той погледна Чен. — Както знаеш, Фен Ши-Лун е предложен за ПАН ЧАН. Случайно знам, че ще го одобрят. Което означава, че мястото на мой помощник се освобождава.

Ло Йин млъкна, без да уточни какво искаше да каже с тези думи. Чен преглътна голяма глътка бира и за миг се взря в стария просяк-Хан на етикета. После избърса уста и го погледна.

— Предлагаш ми работата ли?

Ло Йин сви рамене.

— Не зависи от мене, Чен, но... Е, мога да кажа някоя добра дума за тебе по-нагоре.

Чен се замисли за миг, след това го погледна в очите.

— Колко ще струва?

— Двеста юана.

Чен се засмя.

— Че аз нямам и двадесет! Откъде да намеря толкова пари?

— Не, не ме разбра, Чен. Аз ще ти ги дам на заем. Без лихва. Ще... — той се поколеба, после се усмихна. — Искам да видя как се издигаш, Чен. Ти струваш колкото цяла дузина от ония некадърни лайнари. А може би някой ден...

Пак не довърши. Но Чен беше свикнал на това, как говореха по тези нива. Услуги, подкупи — те бяха движещите сили на този свят. Ти ще ме почешеш по гърба, аз пък ще почеша теб. Плащаш — отиваш нагоре. Не плащаш — оставаш си на мястото. Така беше тук. Но Ло Йин беше по-свестен от другите. Беше предложил да му заеме пари без лихва, почти без да го обвързва. Чен го погледна и кимна.

— Добре, но как ще ти ги върна? Наемът ми е осем юана. За храна — още шест. Остават седем от седмичната ми заплата — за дрехи, за отопление, за ток. Ще съм късметлия, ако мога да спестявам и по пет на месец.

Ло Йин кимна.

— Точно затова трябва да приемеш тази възможност. Заплатата на помощника на ПАН ЧАН е тридесет юана седмично. 36 седмици — и си свободен от задълженията си. Свободен..., а и ще разполагаш с пет юана повече на седмица.

Чен го погледна — знаеше каква огромна услуга му прави Ло Йин с това. Ако отидеше за парите при някоя „акула“, щеше да изчисти заема сигурно чак след цели две години, а можеше и да са четири. Девет месеца — както и да ги погледнеш, нищо не бяха. И щеше да се издигне с едно стъпало.

Протегна ръка.

— Добре, Ло Йин. Много ти благодаря. Ако някога...

— Да, да... — Ло Йин се усмихна и се извърна. — Ето, храната ни пристигна.

Започнаха да бодат с пръчиците, като от време на време се споглеждаха и се усмихваха.

— Хубаво, а? — Ло Йин се обърна и поръча още две бири. После се намръщи. — Хей, Чен, я виж...

Чен се извърна с уста, претъпкана с пилешко, и погледна. На големия екран над тезгяха се бе появил УАЙУИ ЛУН. Из целия бар хората се обръщаха натам и млъкваха.

— Нищо не е — обади се Чен. — Пак някое съобщение за сватбата.

— Не... виж. Фонът е бял. Някой е умрял. Някой от Седмината. — Из претъпкания бар се разнесе приглушено мърморене. Неколцина станаха от столовете си и застанаха на бара, вдигнали очи към екрана.

Чен погледна Ло Йин и забеляза колко угрижено бе лицето му. На това ниво все още бяха много привързани към Седмината — каквото и да ставаше Горе или долу, в низините. Тук се идентифицираха със Седмината и им бяха яростно верни. „Щом Седмината са в беда, ние всички сме в беда“ — колко често беше чувал това през последната година и половина! И нещичко от това се бе поотъркало и о него — осъзна той, докато седеше там. Пулсът му се бе ускорил при вида на белия фон, върху който бе изрисуван символът на империята.

Свиреше военна музика. След това образът рязко се смени.

— Какво е това? — прошепна Ло Йин.

Разнесе се бръмчене, после всичко утихна. На екрана се виждаше стая с проста подредба, застлана с червен килим. В средата ѝ бе поставено едно много здраво на вид парче дърво — голямо нещо, дълго горе-долу колкото ръка. Отгоре беше странно гладко, сякаш разтопено или излъскано от преминаващи подметки или вода, а отстрани в сивата му повърхност бе изрязан УАЙУИ ЛУН — Колелото на драконите.

За миг екранът остана беззвучен. После се разнесе гласът.

Беше същият глас, който преди бе чувал безброй пъти да чете официалните съобщения, но сега звучеше някак си по-зловещо, по-заплашително от всякога. А гласът в сянка — по-мек, по-песенен, говорещ на родния си мандарин — внушаваше същата мрачна заплаха.

Чен вдигна халбата към устните си и я пресуши.

— Чуй — Ло Йин отново постави ръка върху дланта му. — Имало е процес.

Гласът говореше бавно, внимателно, описваше какво точно се е случило. Бе станало убийство. Министърът на Танга, Лу Кан...

Чен усети, че му става студено. Лу Кан. Той сведе очи и потръпна.

Човек на име Едмънд Уайът признал убийството. Той го бил организиран. Той бил ръката, която държи ножа.

Чен се вцепени. Уайът? Кой, по дяволите, беше този Уайът? Защо не Бердичев? В запис на Као Джиян бе споменал точно това име. Бердичев, не Уайът. Поклати глава — нищо не разбираше.

Образът отново се смени и там, пред тях, застана Уайът. Говореше срещу камерата. Призна, че бил виновен за всичко. Изпостаял — и все пак красив. Аристократ. Аристократ до мозъка на костите си.

Сред гледащите се разнесе остро съскане.

— Боклук! — изкрещя някой.

— Нахални копелета от Първо ниво! — кресна друг.

Чен сведе поглед, след това отново вдигна глава. Значи, оказа се, че в крайна сметка Као Джиян е сгрешил. Грешно се бе досетил. Жалко. Но тогава защо го убиха? Защо да го убиват, щом е сбъркал за Бердичев?

А дали НАИСТИНА беше сбъркал?

Лицето на Уайът се стопи и на екрана остана само образът на празната стая и дървникът. Отново се възцари мълчание — и на екрана, и долу под него, в кръчмата. После изведнъж в дясната част на екрана започна движение. Двама едри мъжаги с напompани мускули доведоха висок, кльоцав човек в средата на стаята и го вързаха на дървника — гърдите му опираха о него, а наклонената му глава стърчеше към милиардите зрители.

Човекът беше гол. Ръцете му бяха здраво вързани на гърба, а на краката му имаше окови. Изглеждаше много болен. Вдигна немощно глава, устните му се дръпнаха назад в гримаса на страх. Главата му отново падна надолу. Обръснатата му глава приличаше на череп, по бледата му кожа бяха избили червени петна, а костите на раменете и лактите му сякаш всеки момент щяха да я пробият.

— Богове... — прошепна Ло Йин. — Изглежда вече полумъртво, горкото копеле!

Чен кимна — беше сякаш омагьосан, не можеше да отмести поглед от екрана. Единият от стражите се беше махнал от него. Другият се наведе над пленника, притисна здраво и грубо врата му с коляно и го прилепи към дръвника. После и първият страж се върна.

Мъжете в бара зяпнаха като един. От изненада. И от страх.

Стражът държеше в ръце меч — огромно, дълго, двуостро оръжие с прекалено широко, плоско острие и дълга, черна желязна дръжка. Мечът беше жесток и груб, изглеждаше като музеен експонат, но бе така излъскан, че сияеше като нов. Ръбовете му проблясваха зловещо на светлината в стаята, докато стражът го въртеше в ръце и свикваше с теглото и равновесието му.

Ло Йин преглътна шумно, после леко изхленчи:

— Богове... — повтори той едва чуто. Но Чен не можеше да отмести поглед. Мечът изглеждаше жив. Отвратително жив. Сякаш някаква зловеща сила му вдъхваше живот. Тежината му, странната му форма говореха много. Това беше брутално, езическо оръжие и грозната му груба сила му внушаваше ужас.

До него Ло Йин изстена. Чен се огледа, обиколи с поглед всички лица и видя собственото си ужасено очарование, отразено навсякъде.

— Ще го екзекутират! — гласът на Ло Йин трепереше.

— Да — каза тихо Чен и отново се загледа в екрана. — Да.

Стражът беше вдигнал меча високо. За миг го задържа горе — мускулите му тръпнеха от напрежение. След това, сякаш по негласна заповед, го стовари върху дръвника.

Мечът почти не срещна съпротива. Главата сякаш отскочи самичка, а след нея плисна кръв като опашка на комета. Падна в далечния ляв ъгъл на екрана, претърколи се веднъж и застана неподвижна, нелепо изправена, празните очи — втренчени в милиардите зрители. Обезглавеният труп се сгърчи в спазми и застина неподвижно. Кръвта се изливаше от разсечения врат, стичаше се по страните на дръвника и се смесваше с тъмночервеното на килима.

Тегнеше страховито, ужасно мълчание. Стражите си бяха отишли. Сега на екрана се виждаха само дръвникът, тялото и главата. Тези три неща и кръвта.

Чен седеше там, замръзнал на мястото си също като останалите, неспособен да повярва, че това е било на живо. Въпреки всичко се чувстваше шокиран. Не можеше да бъде истина, нали? Видя

изненадата, внезапната болка във втренчените очи на мъртвия и все още не можеше да повярва, че е било истина. Но всички край него бяха станали на крака, тръпнеха, хленчеха, хилеха се от шока или плачеха открито, неспособни да отместят погледи от екрана и от отрязаната глава. После Чен се размърда и стана.

— Хайде — той хвана здраво ръката на Ло Йин. — Да се махаме оттук.

Екранът над тях угасна. Чен се обърна и си запробива път през тълпата, влачейки след себе си Ло Йин — нямаше търпение да се измъкне. Но вън, в коридора, спря и си пое дълбоко въздух — изведнъж му се бе завил свят. Защо! — попита се той. — ПРЕДИ СЪМ УБИВАЛ ХОРА. С ТЕЗИ ДВЕ РЪЦЕ СЪМ ОТНЕМАЛ ЖИВОТ. ЗАЩО ТОГАВА ВСИЧКО ТОВА БЕШЕ ТОЛКОВА УЖАСНО?

Обаче знаеше защо. Защото беше различно. Защото всички те му бяха свидетели.

Това беше знак — знак за онова, което идваше.

— Богове... Богове... — Ло Йин трепереше яростно. Едва се владееше. — Не мислех, че... — подхвана той, извърна се и повърна върху стената.

Да — помисли си Чен. — Времената се менят. А това — първата публична екзекуция от повече от век насам — беше само началото.

Обърна се и погледна Ло Йин — изведнъж му дожаля за него. Беше шокирало НЕГО — а какво ли им беше на тези като Ло Йин? Хвана го за ръцете и го завъртя.

— Чуй... Ела с мене. Ще спиш у дома. Ще ти намерим място.

Ло Йин понечи отрицателно да поклати глава, но после забеляза как го гледаше Чен и кимна.

— Добре. Хайде да вървим тогава. Ще пратим съобщение на семейството ти. Те ще разберат.

Ло Йин се остави да го водят — бършеше разсеяно устата и брадата си и си мърмореше нещо под носа. Но на кръстовището към апартамента на Чен изведнъж се вдърви и се дръпна.

Чен се извърна и го погледна.

— Какво има?

— Виж... — Ло Йин кимна леко с глава и посочи нещо вдясно от Чен. — Онези мъже. Видях ги и по-рано. В кръчмата.

Чен се вгледа в него.

— Сигурен ли си?

Ло Йин се поколеба, после кимна.

— Големият... седеше точно срещу нас. Забелязах го. Преди да стане... — той потръпна и наведе очи.

Чен се извърна бавно и хвърли възможно най-небрежен поглед към мъжете, след това отново погледна Ло Йин. Говореше възможно най-тихо:

— Ло Йин? Носиш ли си ножа?

Ло Йин кимна. Като ПАН ЧАН му бе разрешено да носи служебен нож.

— Добре. Дай го. Гледай да не те видят.

Ло Йин направи, каквото му казаха, после се вкопчи в ризата на Чен.

— Кои са те, Чен?

Чен си пое дълбоко въздух.

— Не знам. Не мисля, че преди съм ги виждал. Може и да е просто съвпадение.

Но знаеше, че не е. Знаеше, че всичко това беше свързано по някакъв начин. Не беше съвпадение това, че Уайът бе екзекутиран точно тази вечер. А сега бяха дошли за него. Разчистваха. Зачуди се смътно как ли го бяха проследили.

— Стой тук. Аз ще тръгна към къщи. Ако ме последват, свиркай.

Ло Йин кимна и се загледа в Чен, който се обърна и, привидно без да забелязва двамата чакащи на около двадесетина крачки от тях мъже, тръгна към дома си.

Едва бе изминал три-четири крачки, когато мъжете се отлепиха от стената и тръгнаха след него. Ло Йин ги изчака да завият в коридора, увери се, че го следят, после вдигна пръсти към устата си и свирна.

Чен рязко се обърна:

— Какво искате?

И двамата бяха едри, но по-младият си беше направо звяр — гигант, по-висок с цяла глава от Чен и много по-широк в раменете. Също като машина, направена от мускули и плът. Другият бе много по-стар; късо подстриганата му коса беше сребристосива, но все още изглеждаше в добра форма и опасен. Бяха ХУН МАО — и двамата. Но за кого ли работеха? За Бердичев? Или за Танга?

— Као Чен — каза по-старият и направи две крачки напред. —
Значи най-накрая се срещнахме. Мислехме те за умрял.

Чен изсумтя.

— Кои сте вие?

Старият се усмихна.

— Трябваше да се досетя веднага. Наложил се Кар да ми го изтъкне. Онзи тъпак, когото си пробутал вместо себе си. Онзи, дето умря у Джиян. Трябваше да му направиш белег — и той посочи дебелия рязък под дясното ухо на Чен. — Кар го забеляза на филма.

Чен се засмя.

— Така значи. Но какво можете да докажете?

— Нищо не се налага да доказваме, Чен — старецът се разсмя и сякаш се поотпусна. — Знаеш ли, че си хитро копеле, а? Брат ти Джиян те подценяваше. Мислеше те за тъп. Но недей да правиш същата грешка с мене. Не ме подценявай, Чен. Аз не съм ти някой боклук от долните нива. Аз съм генералът на Танга и командвам повече КУАЙ, отколкото някога си си и въобразявал, че съществуват! Ако искаш, можеш да умреш още сега. Или пък можеш да продължиш да живееш. Изборът е твой.

Вълна от страх обля Чен. Генералът на Танга! Но той вече бе направил своя избор — още преди няколко мига — и сега старецът бе само на две крачки от него. Ако можеше да го накара да продължи да говори, поне само още миг...

— Бъркате, генерале — каза той и вдигна ръка, за да задържи генерала на разстояние. — Джиян не ми беше брат. Само фамилията ни бяха еднакви. Както и да е, аз... — той спря да говори, усмихна се и изкрещя: — Ло Йин!

Едрият бе започнал да се обръща тъкмо когато Ло Йин скочи върху гърба му. В същия миг Чен се метна напред. Ножът проблесна във въздуха. Той сграбчи стареца за ръката, просна го на земята и опря ножа в гърлото му.

Кар отхвърли нападателя си и го повали с един удар, после се обърна — ядосан, че са го измамили. Направи две крачки и рязко спря, щом видя как стоят нещата.

— Ти си глупак, Чен — изсъска генералът и усети как ръката на Чен се затяга около гърдния му кош, а върхът на ножа се забива в кожата под брадичката му. — Само да ми навредиш с нещо и си

мъртъв! И ти, Чен, и Уан Ти, и бебето Джиян. Все едно никога не сте съществували.

Чен потръпна, но не отслаби хватката си.

— Животът ти... Сигурно струва нещо.

Генералът се засмя студено.

— За моя Танг.

— Е, ами тогава?

Толонен преглътна болезнено.

— Знаеш как стоят нещата. Знаеш какво е знаел Джиян. Ти... ти можеш да свържеш нещата за нас. Да обвиниш другите.

— Може би.

— В отплата ние на свой ред ще ти дадем амнистия. Ще легитимираме гражданството ти. Ще се погрижим да не те върнат под Мрежата.

— И това е всичко? Някаква си тъпа амнистия? За онова, което знам?

Генералът мълчеше за момент и дишаше учестено. Ножът се притисна още по-силно към гърлото му.

— А какво ЗНАЕШ ти, Као Чен?

— Наблюдавах го. И двата пъти. Видях го да влиза там първия път. Той и онзи ХАН. После го видях да излиза два часа по-късно, сам, след като бе убил Као Джиян. След това, още по-късно, го видях да влиза пак. Стоях там, на кръстовището, и го видях — с ей тези очи. И вие бяхте там. И двамата. Сега ви познах. Да. Беше един от вашите. От вашите, копелета такива!

Генералът потръпна.

— Кой, Чен? За кого говориш?

Чен студено се засмя.

— За майора — ето за кого. За майор Де Вор.

ГЛАВА 6

СВЕТЛИНА В МРАКА

Първото, което видя, беше мракът. Мракът покриваше Глината като боя. Разтопяваше формите и ги отливаше наново — смъртоносно живи. Простираше се и навътре, и навън; беше едновременно и жив, и най-мъртвото от всички неща. Дишаше, ала и задушаваше.

За мнозина той бе единственото, което познаваха. Единственото, което някога щяха да познаят.

Селището бе построено на билото на нисък хълм — разпрострели се грозни, разкривени силуети, осяали стръмния склон. Старите порутени развалини стърчаха сред отломките, черно върху черно, мракът разяждаше самата им форма. Стените на къщите не бяха по-високи от човешки бой, зидовете бяха меки, влажни на пипане. Покриви нямаше, тавани също, но тук те и не бяха нужни. Сред мрака на Глината дъжд никога не падаше.

Мракът изглеждаше плътен, непрогледен. Бе като покров, застлал ширналия се първичен пейзаж. И все пак тук имаше и светлина.

Над сенчестата равнина таванът се простираше от хоризонт до хоризонт, подпиран от огромни сребърни колони, излъчващи меко, бледо сияние, сякаш бяха живи. Мътни лъчи светлина пресичаха изкуственото небе; фалшиви, подредени звезди следваха дебелиите тръби и кабели — защото тук таванът беше под, а над него се простираше огромният Град — друг свят, запечатан свят, издигащ се над утробния мрак тук отдолу.

Глината. Това място бе враждебно към живота, и все пак тук, сред мрака, животът избуяваше с пълна сила — зловещи разкривени форми, množащи се в неприлично изобилие. Тъмната равнина гъмжеше от първичен, груб живот.

Ким се събуди от лош сън; страхът здраво притискаше гърдите му. Инстинктът го накара да замръзне на място, после бавно, крадешком се обърна по посока на звука и повдигна мазния парцал, с който бе завит. Веднага долови миризмата — тъкмо тя го бе накарала

да застане нащрек, щом се събуди. НЕПОЗНАТИ... Непознати тук, в самото сърце на лагера.

Нещо не беше наред. Страшно не беше наред.

Придвижи се към ръба на зида, зад който бе легнал, и надникна над него. Онова, което видя, го накара да настръхне от страх. Двама от неговото племе лежах наблизо на земята, с размазани черепи, някой бе извадил мозъците им. Малко по-нататък трима души — непознати, натрапници — се бяха надвесили над още един труп. Изрязваха плът от ръката и от бедрото му и тихичко се смееха, докато дъвчеха. На Ким му потекоха слюнки, ала страхът бе по-силен.

Единият от непознатите се обърна и погледна право към мястото, където се криеше Ким. Той притвори очи и застина абсолютно неподвижен — знаеше, че ако не мърда, онзи няма да го забележи. Така и излезе. Човекът огледа постройките и отново се захвана да дъвче — лицето му се кривеше, докато ръфаше суровото месо.

За миг Ким престана да мисли — превърна се в кука костена черупка. После нещо се пробуди в него и изпълни празнотата. Обърна се — движеше се болезнено бавно, мускулите го боляха от напрежението. Изкатери се върху прогнилия зид, като всеки миг се молеше той да не се срути под тежестта му и да го издаде. Но зидът издържа. После бавно, много бавно се спусна по студените широки стъпала в мазето на къщата на Бакси.

В далечния му ъгъл той спря и вдигна от земята няколко камъчета. Зашари мълчаливо с пръсти из плътния мрак — търсеше нещо. Ето го! Пръстите му напипаха плата и внимателно измъкнаха вързопа из мекия прах. Ким потръпна — вече знаеше какво има вътре. Нещата на Бакси. Неговите съкровища. Той изобщо не би трябвало и да знае за тях. Ако знаеше, Бакси щеше да го убие.

Ким дръпна възела и го развърза, после разви кърпата, надмогващи страха си. Другият Ким — другото му „аз“ — бе надделяло.

Изправи гръб и коленичи, взирайки се сляпо в предметите, скрити във вързопа; обзе го странно чувство, сякаш му се повдигаше. Затвори очи за миг — главата му бе замаяна; после усети, че му минава и отново отвори очи. Чувстваше се някак по-различен — някак... променен.

Разпръсна предметите, после вдигна всеки поотделно, опипа го и го подуши; новопробудената част от него обмисляше всеки от тях, преди да го остави отново на земята.

Мътно огледало, по-голямо от дланта му, пукнато от горе до долу. Тясна тръбичка, пълна с някаква течност със странен, сладникав мирис. Още една тръбичка, този път дървена, дълга колкото ръката му до лакътя, с малки дупчици, пробити по цялата ѝ дължина. Единият ѝ край бе отворен, а другият разцепен и запечатан.

Имаше и малко стъклено кълбо, тежко и хладно на пипане. И една ръкавица, твърде голяма за ръката му — пръстите бяха дебело подплатени отгоре, сякаш ставите им бяха подпухнали.

Два наниза гладки мъниста лежаха там на купчинка, оплетени. Сръчните пръсти на Ким ги разплетоха и ги разпростряха върху протъркания плат.

Имаше и други неща, но той ги остави. Другото му „аз“ вече виждаше. Виждаше, сякаш всичко вече бе станало, а той бе излязъл извън себе си и наблюдаваше отстрани. Тази мисъл го накара отново да се почувства странно; главата му сякаш заплува, тялото му олекна, почти го тресеше. После всичко отмина.

Бързо, сякаш бе правил всичко това и преди, той подреди нещата около себе си, после покри главата си с кърпата. Не виждаше — действаше, сякаш гледаше самия себе си отгоре и оставяше някаква друга част от себе си да управлява неговите ръце, неговото тяло — движеше се бързо, сигурно и най-накрая свърши. Вече готов, той се обърна към вратата и като опипваше и душеше, се измъкна навън.

Чу как някой шумно си пое дъх и после се разнесе вик — писклив и нервен. Три гласа забърбориха, после млъкнаха. Тишината бе сигнал за него. Вдигна високо стъклената топка и натисна копчето отстрани на тръбичката.

Някаква дарба, неподозирана до този миг, му даваше възможност да вижда самия себе си така, както го виждаха онези. Сякаш бе разполовен — едното му „аз“ стоеше тук пред тях, кърпата покриваше лицето и врата му, пукнатото огледало бе завързано с примка пред неговото лице, а другото му „аз“ стоеше зад онези мъже и гледаше иззад тях към страховитата злоеща фигура, появила се така внезапно — от едната ѝ ръка изригваше пламък, а в другата мъждукаше огън — в средата на огромния юмрук; огън проблясваше и в празната дупка,

където трябваше да е лицето му, а от врата му вцепенено висеше дълъг дървен език.

Фигурата подскачаше и пееше — странен писклив вой, излизащ на пресекулки. И огънят през цялото време блестеше сред празното лице.

Като един непознатите изпищяха и побягнаха.

Тръбичката падна от устните на Ким. Пръстът му отпусна копчето. Готово. Беше ги прогонил. Но от мрачния склон долиташе напрегнато маймунско бърборене. И други бяха забелязали внезапно озадачаващо избухналата ярка светлина.

Остави стъклената сфера на земята, отвърза огледалото и също го остави долу, после приседна върху напуканата пръст и се зачуди на самия себе си. Беше се получило. Първо го бе видял в мислите си и после... Разсмя се с тихичък, странен смях. После го беше направил. Беше го направил! И беше успял...

Махна парцала от главата си и оголи острите си зъби в дива тържествуваща усмивка. Отметна глава назад и нададе вой — радваше се на собствената си хитрина. После, толкова внезапно, докато звукът все още отекваше в тавана горе, той потръпна — притисна го парализиращ страх; черен, застинал студ изпълни крайниците му.

Това не беше триумф — беше просто почивка. Той все още беше там, в капана, задушаван от мрака. Изкашля се и усети как топлата поквара на мрака изпълва дробовете му като течност и го задавя. Изправи се и запрегльща утробния мрак, сякаш той бе нещо по-сладко, по-чисто. Но освен него нямаше нищо друго.

Изхленчи, огледа се крадешком и започна отново да увива съкровищата, така както ги беше намерил. Едва след като ги бе увил сигурно, той спря; челюстите го боляха от страх, мускулите му яростно трепереха. После като луд той се втурна сред постройките на четири крака с яростно ръмжене — отчасти, за да поддържа поизпарилия се кураж, отчасти, за да държи на разстояние дебнещите долу в ниското врагове.

Тъкмо тогава се натъкна на ножа. Бе забит в земята, а дръжката стърчеше от нея под ъгъл. Някой от непознатите го беше изпуснал. Дръжката бе студена и гладка и не се поддаде на острите зъби на Ким, когато я захапа. Не беше дърво, не беше кремък, ала беше нещо по-добро от тях. Нещо **НАПРАВЕНО**. Бавно измъкна ножа от тясната

цепнатина, в която се бе забил, и се зачуди на дължината му, на съвършената му форма. Беше дълъг колкото неговата ръка, а лезвието бе толкова остро, че тестисите му се свиха от страх. А wartha. Такъв беше той. ОТГОРЕ.

Когато хората се върнаха, го завариха приклеknал върху зида на къщата на Бакси, а дългият двуостър нож бе поставил внимателно върху коленете си; лявата му ръка здраво стискаше дръжката.

Бакси се огледа — тялото му се напрегна, тревога разкриви лицето му. Оградата бе съборена, жените ги нямаше. Няколко трупа лежах там, където бяха паднали. Други — онези по краищата на селището — враговете бяха преместили. Зад Бакси двамата му помощници, Загнилия крак и Ебор, заскимтяха от страх. Той се обърна и ги накара да млъкнат, после отново извърна лице към Ким.

— Pandra vyth gwres? КАКВО Е ТОВА?

Бакси изгледа Ким свирепо и забеляза ножа. Очите му се разшириха — изпълни го и страх, и жадно желание да притежава оръжието. По широкото му сплескано лице се изписа свирепа, почти сексуална нужда; той заподскача от крак на крак и заскимтя леко, сякаш от болка.

Ким знаеше, че за да притежава този нож, Бакси би убил човек.

— Лагасек! — излая ядно Бакси и се доближи. — Pandra vyth gwres? — леко свиваше и разпускате длани.

ЛАГАСЕК. Така го наричаха. КОКОРЧО.

Ким се изправи и вдигна ножа над главата си. Щом видяха оръжието, другите двама ахнаха, после забърбориха възбудено. Ким забеляза, че Бакси прикляка и напруга мускули, сякаш подозираше предателство.

Бавно, като внимаваше да не стресне Бакси, Ким отпусна ръка и остави ножа на земята помежду им. После приклеknа — така изглеждаше още по-дребен — и разпери длани — жестът означаваше „дар“.

Бакси се взря в него още миг; космите по ръцете и врата му бяха настръхнали. После той също приклеknа; на лицето му се изписа широка беззъба усмивка. Вождът бе доволен. Протегна ръка и предпазливо хвана подаръка на Ким за дръжката, поразен от остротата на ножа. Вдигна го и го задържа над главата си. Хвърли поглед на Ким,

усмихна се широко, щедро, после се извърна и изгледа ловците; заразмахва ножа, отметнал глава назад, и зави към високия таван.

Ловците, скупчени край него в полумрака, също започнаха да вият и крещят. В отговор и други подхванаха крясъка по склоновете на хълма и надолу в долината.

* * *

Ким бе приклепнал край Ебор във вътрешния кръг на ловците — дъвчеше дълъг, блед червей и се вслушваше в сумтенето, във влажното мляскане на мъжете, които ядяха, и осъзнаваше, че никога досега не бе забелязал това. Огледа се — очите му бързо минаваха от едно лице на друго и търсеха някакво външно потвърждение за промяната, настъпила в него, но не виждаше нищо подобно. Загнилия Крак бе изгубил жена си при нападението, но сега си седеше там върху ниския каменен зид и съсредоточено гложеше част от бедрото ѝ, оголвайки бързо костта с острите си изпилени зъби. И другите ръфаха месото, което им бе раздал Бакси. Малка купчинка мръвки лежеше в центъра на кръга, накълцано на удобни парчета. Забелязваха се ръце и крака, но другото не се разпознаваше какво е. Сякаш острият нож като магия бе преобразил телата. Освен това месото си беше месо, независимо откъде бе дошло.

Ким преглътна последната хапка от червея. Наведе се напред и се огледа плахо. После, забелязал усмивките по лицата на ловците, протегна ръка и награби малък къс месо. Ръка. Гризеше твърдото, жилаво месо, когато Бакси седна до него и обгърна с ръка хилавите му рамене. Рефлексът го накара да се напегне и той погледна вожда в лицето с трескави от страх очи, но воинът просто изсумтя и му каза да го последва.

Тръгна след Бакси, усещайки как всички глави се извъръщат след него. Уплашен, той притискаше към себе си отрязаната ръка — докосването ѝ му носеше странно успокоение. Пръстите му опипваха грубите, костеливи стави; разпозна изрязаните, с форма на лъжица нокти. Ръката беше на жената на Загнилия Крак.

Спряха на входа на къщата на Бакси. Вождът се обърна с лице към момчето и му посочи малкия вързоп на земята до зида.

Ким замръзна от страх — помисли си, че са го разкрили. Затвори очи и се вкамени — очакваше острия удар на ножа. Къде ли щеше да го удари? В гърба? Отстрани? Или щеше да му пререже врата? Изскимтя от страх, после отново отвори очи и погледна Бакси.

Бакси го гледаше много странно. После сви рамене и отново посочи вързопа. Ким преглътна, пусна ръката на земята, после вдигна вързопа и, насърчаван от Бакси, започна да го развива.

Веднага разбра и изненадано вдигна поглед само за да види как Бакси му се усмихва.

— Ро — каза вождът. — Ро. Подарък.

Мътното огледало беше точно такова, каквото го помнеше — пукнатината пресичаше сребристото стъкло от горе до долу. Нямаше нужда да се преструва на зарадван и изненадан. Ухили се на Бакси и нададе тих радостен звук, почти забравил, че те го мислеха за ням. И Бакси изглеждаше доволен. Той протегна ръка, докосна Ким, и взе да го гали по раменете, като енергично кимаше с глава.

— Ро — повтори той и се разсмя като луд. Наблюдаващият кръг ревна в отговор с дивашки смях.

Ким се взря в огледалото и видя отражението на лицето си в мрака. Колко странно и чуждо му беше това лице. Не беше като ръцете му. Той познаваше ръцете си. Но лицето му... Той потръпна, после се усмихна, очарован от странните си отразени черти. ЛАГАСЕК, помисли си той, когато непознатият в огледалото му се усмихна в отговор. КАКВИ ОЧИ ИМАШ САМО. ТАКИВА ЕДНИ ГОЛЕМИ, ОКОКОРЕНИ ОЧИ.

* * *

Ким ровеше из боклука — търсеше храна, тук нищо не растеше. Въздухът край него бе напоен с гнила воня, земята под него бе мека, влажна и предателска. Тук, на края на голямото блато, опасностите се множаха с всеки миг. Имаше мнозина като него, скрити сенки, пръснати из обширната пустиня — всеки усещаше присъствието на другите, докато изкачваха огромните гниеци могили и ровеха из боклука. Всичките търсеха нещо, което да изядат или продадат. Каквото и да е. Здраво или гнило.

Мракът бе почти непрогледен, но момчето виждаше ясно. Огромните му кръгли очи сновяха насам-натам, малката му лошо оформена глава се въртеше бързо, трескаво, като главата на някакво диво животно. Ако някой се приближеше твърде много, той отпълзваше на четири крака, спираше и оголваше предизвикателно зъби с ниско гърлено ръмжене.

Придвижи се по-навътре — там беше по-рисковано. Заподскача по островчетата, които му изглеждаха по-стабилни. Някои от тях бавно потъваха под тежестта му, други издържаха. Движеше се бързо — на никое не се доверяваше твърде дълго, и най-накрая стигна сигурно място, където можеше да спре — кулата на една стара църква, която стърчеше сред огромната купчина боклук, боклукът на Града отгоре.

Ким вдигна поглед. Таванът бе високо над него, а най-близката колона, която го подпираше, бе само на хвърлей камък от мястото, където клечеше. Огледа се от своята наблюдателница и забеляза другите — проверяваше дали пътеките са чисти, за да избяга. После се отпусна, бръкна в пазвата на мръсната си парцалива риза и измъкна онова, което бе намерил. Подуши го, близна го и се намръщи. Миришеше като старите кожи и имаше престоаял, гаден вкус. Взе да го обръща в ръце, търсейки начин да отвори почернелия калъф, после натисна металната закопчалка и той се отвори.

Рязко вдигна глава, изведнъж се вцепени и застана нащрек — космите по мършавия му врат настръгнаха, мускулите му, подобни на въжета, се напрегнаха като пружини. Не видя нищо, отпусна се и отново погледна отворения портфейл, който държеше.

Ловко прерови всички отделения, извади всичко, което беше вътре, огледа внимателно всяко нещо и ги върна обратно. Нищо не му беше познато. Имаше няколко продълговати, тънки карти от гъвкав лъскав материал. От едната го гледаше избеляло лице и когато го натиснеше с палец, то сякаш оживяваше. Смаян, той изпусна картичката, после се стегна и я вдигна от покритата с мъх плоча, върху която беше паднала — реши да я задържи.

Само още едно нещо си струваше да се задържи. В затвореното с цип отделение на портфейла имаше едно малко метално кръгче, окачено на верига. Нещо като медальон. Той го вдигна внимателно, очарован от изящното му съвършенство, дъхът му секна в гърлото. Беше красив. Вдигна го, докосна висящото кръгче и то се завъртя.

Забави се, после се въртна обратно. Взе да се върти напред-назад. Ким приседна на пети и се засмя тихичко, зарадван от откритието си.

Смехът секна в гърлото му. Той се обърна — беше чул колко близо са дошли другите, докато беше зает с онова, което бе намерил; подуши миризмата на застоялата им пот, когато те скочиха върху кулата.

Ким преглътна и стисна медальона в юмрук, после заотстъпва. Бяха трима, единият беше не по-голям от него, другите двама бяха по-високи и по-мускулести. Кръглите им очи алчно блестяха. Усмиваха се един на друг, оголили разкривени, изгнили зъби. Мислеха, че са го сгащили.

Той изръмжа и космите по тялото му настръхнаха, сякаш се готвеше да се бие, ала въпреки това продължаваше да мисли и да преценява; знаеше, че трябва да избяга. Огледа ги поред, пренебрегна най-малкия и се съсредоточи върху двамата по-големи. Разбра кой е главатарят и кой — подчиненият. После, толкова бързо, че не им остави никаква възможност да го спрат, той хвърли портфейла на земята, по-близо до онзи, който съвсем очевидно беше подчиненият. За миг вниманието им се премести от него към портфейла. Водачът се озъби и се метна към другия; опита се да сграбчи портфейла.

Ким забеляза възможността и се възползва от нея — метна се през парапета, надявайки се, че никой не е разбутал купчината отдолу. Късметът му проработи и той се шляпна меко в мократа лепкава тиня. Вдигна се на крака и ги видя — бяха се надвесили над парапета и гледаха надолу. След секунда-две щяха да скочат. Измъкна ръката си и се претърколи, после се вдигна на четири крака и побягна.

Чу виковете им, мекото шляпане върху лепкавата кал, когато скочиха долу. После те хукнаха подир него през кошмарния пейзаж, подскачайки между тъмните лъскави локви. Отчаянието го караше да поема рискове, да избира пътеки, които обикновено би пренебрегнал. И бавно, много бавно, той се отдалечаваше от тях, докато най-накрая погледна през рамо и откри, че вече не го преследват.

Обърна се и се изправи, загледан в преграденото устие на реката. Не можеше да различи кулата на фона на хълмистата земя. Нито пък се виждаше някой друг познат ориентир.

За втори път през този ден го обзе страх. Беше изминал дълъг път. Тази страна на сметището той не познаваше. Тук бе двойно

уязвим.

Дишаше дълбоко, хилавите му гърди учестено се повдигаха. Ако сега го нападнаха — край с него. Клекна и се огледа — лицето му се сгърчи от безпокойство. Мястото изглеждаше пустинно, но знаеше, че не бива да се доверява на очите си. Погледна медальона в ръката си и се зачуди дали си е струвало да го намери, после заряза въпроса. Първо трябваше да се прибере вкъщи.

Бавно, с усилие, той се запромъкна покрай сметището, напрегнал очи за най-малкия признак на движение, острият му слух долавяше и най-слабия звук. И отново късметът му проработи. Там, далече отляво, се появи голямата колона, която наричаха Портата, а под нея, посред самия боклук, и църковната кула. Ким се ухили и за пръв път откакто го бяха изненадали върху кулата, си позволи да притаи надежда. Продължи да се катери по неравната повърхност, промъквайки се към Портата.

Бе едва на няколко крачки от нея, когато земята под него поддаде и той пропадна.

Известно време лежа по гръб, задъхан. Не беше кой знае какво падане, и изглежда не си бе счупил нищо, но стените на ямата бяха гладки и очевидно много трудно щеше да се измъкне от нея. Земята под него беше мека, ала суха. Буболечки се разбягаха под опипващите му ръце, а въздухът бе топъл и някак си странно близък. Седна и захленчи — гърбът му се беше вдървил. Вратът го болеше, ръцете му се бяха възпалили, но нали можеше да се движи.

Вдигна очи. Над него отворът се виждаше като кръг на фона на още по-плътен мрак, все едно два нюанса на един и същи цвят. Кръгът бе с назъбени краища, сякаш нещо някога го бе запушвало. Умът на Ким започна пъргаво да щрака. Ямата някога бе имала капак. Може би дървен. И с годините той бе изгнил. Само неговата малка тежест се бе оказала достатъчна, за да рухне.

Опила около себе си в мрака и откри потвърждение на мислите си. Навсякъде около него имаше меки, прогнили трески. После радостно напипа синджирчето на медальона и го вдигна към лицето си, доволен, че не се е повредил. Но после радостта му се изпари. Все още беше в капан. Ако не се измъкнеше скоро, някой щеше да дойде насам и да го намери. И тогава щеше да е мъртъв.

Огледа се объркано за миг, после отиде при стената на ямата и започна да я бодне и удря. Извитите стени на ямата бяха иззидани от нещо като тухли. Ким опипа между тях — спояващият материал се оказа мек и ронлив на пипане. Взе да дълбае около една тухла и най-накрая я измъкна. Хвърли я зад себе си, протегна се малко по-високо и започна да освобождава друга.

Доста време му отне, а върховете на пръстите му се охлузиха и разкървавиха, но успя. Коленичи на ръба на ямата, погледна надолу и потръпна — знаеше колко лесно би могъл да умре там долу. Почина си малко и тръгна, залитайки, към Портата, почти припаднал от изтощение. Там, почти до обширната шестоъгълна колона, имаше локва. Коленичи до нея и плисна застояла вода по лицето си.

И тогава се случи.

Мракът на локвата се разцепи. В средата на тъмното ѝ огледало се оформи лъч от ярка светлина. Той бавно се разшири и най-накрая локвата се изпълни с толкова ярка светлина, че Ким приседна на пети и затули очи. Стълбище с широки каменни стълби, изкривени от лещата на водата, водеше надолу към тъмното сърце на земята.

Ким погледна нагоре, зяпнал от почуда. Портата се бе отворила. Светлината се изливаше във въздуха като огън.

Разтреперан, той отново погледна надолу. Повърхността на локвата блещукаше, набраздена от вълнички. После изведнъж мрачни ленти набраздиха светлината. В Портата се бяха появили силуети! Високи мрачни силуети, прави като копия!

Вдигна смаян поглед и се взря през пръсти. Криви сенки хвърляха назъбени силуети върху стъпалата. Ким коленичи вцепенен, взрян в портала.

Дъхът му секна. КАКВИ бяха те? Светлината блестеше върху мрака на огромните им, покрити от куполи глави — върху мигация, сияен, бляскав мрак на техните глави. Глави от стъкло. А под главите — тела от сребро. Сребро, което ту се огъваше, ту се изправяше.

Бавно спусна ръце. Светлината изпълни очните му кухини, в средата на всяка зеница се заби бляскаво острие. Стоеше на колене в мрака, до ръба на локвата, и ги гледаше как слизат. Трима царе от стъкло и сребро, те преминаха толкова близо до него, че чуваше тихото им дишане.

Изпищя — суров, пронизителен звук, който сякаш се изтръгна от самата му сърцевина, после той се сгуши — знаеше, че смъртта е близо. Медальонът падна от ръката му, без той да забележи, проблесна във въздуха и водата го погълна.

Една от гигантските фигури се обърна и погледна сгушилото се момче — едвам разпозна в него създание от собствения си вид; виждаше само някакъв дребен разкривен силует. Треперещо животинче с крехки кости. Някакво мръсно зверче с дълги крайници.

— Глината... — измърмори той под носа си — думата бе изпълнена с нюанси: презрение, отвращение, съвсем лека следа на вина. После се извърна — радваше се, че маската на лицето му филтрираше вонята, която цареше тук. През инфрачервения визьор виждаше и други движещи се силуети, някои по-близо, други по-далече. Проблясъци на топлина на фона на студената чернота.

Продължи нататък и настигна другите двама. Зад него, спотайвайки се зад светлинния лъч, висок цял човешки бой, момчето се обърна и го проследи с очи как потъва в мрака.

После те се изгубиха.

Ким се протегна и се подпря с ръце на меката влажна земя. Престана да трепери, но устата му все още бе отворена; страхът му се бе преобразил в почуда.

Обърна се и погледна Портата; тръпка премина по гръбнака му.

А wartha! Горе! Думите се оформиха в главата му, обградени от страхопочитание, като литания. Загреба вода с шепа и накваси устни, после ги произнесе на глас шепнешком, с акцент, също толкова изкривен, колкото бе и самият той.

Отново потръпна, смаян от онова, което бе видял. И си представи цял свят, населен с подобни създания; свят от течна, бляскава светлина. Свят над мрака на Глината.

Устата му оформи малко О, кръгло като очите му.

Над него Портата започна да се затваря, колоната от ярко сребро взе да помръква, мракът бавно запоглъща широките стъпала. А после чернотата изглеждаше още по-дълбока, по-ужасна от всякога. Стискаше го като гигантска ръка, мачкаше го, караше го да се бори за всеки поет дъх. Отново изпищя — нова, непоносима болка, родила се в този миг, бе стиснала сърцето му и го мачкаше.

Светлината...

Пръстите му заровиха яростно в калта, после във водата — търсеха късчета перлена светлина. Но той бе ослепял.

Отначало пръстите му не напипаха нищо. После, за трети път, те се натъкнаха на гладкото синджирче, напипаха малкия метален медальон и го измъкнаха от водата, вдигнаха го към лицето му, притиснаха го здраво до устните му, без да разбира защо, и все пак той усещаше, че присъствието на медальона го успокоява, утешава го. Като обещание.

* * *

Това бе паяжина. Гигантска паяжина. Жива, трептящо жива, тя се простираше в мрака и го изпълваше с перли от светлина. Мъниста от влага висяха на прозрачните влакна от светлина. Тя се разрастваше, едновременно крехка и силна, невероятно силна. Светлината не можеше да се счупи. Той се взираше в нея със зяпнала уста и усещаше, че се издига, изпълнен с радост. Невероятна, бляскава радост, родена от нарастващата светлина.

Ким вдигна ръце към светлината — копнееше да я стигне. Само да можеше! Само да можеше да вдигне глава и да разкъса повърхността на мрака, в който бе вграден, и да поеме свеж въздух! Протегна се нагоре и усети как радостта стяга гърдите му като метален каиш и ги мачка.

И се събуди със сълзи в очите и глад в корема.

Потръпна ужасен. Стелеше се около него като лепило. Момчето лежеше върху него, а той го притискаше с огромната си тежест. Всяка негова пора бе просмукана с лепкавата му топлина. Мракът. Мракът, материята, от която бе съградена Глината.

Сънят го накара да заскърца със зъби, да седне и да се заклати болезнено напред-назад, стенойки тихичко. През последните няколко дни сякаш той бе буден, а всички покрай него спяха. Сякаш живееше в техния кошмар, а не в своя собствен. И все пак от този мрачен сън нямаше събуждане. Техният сън бе по-тежък от неговата надежда.

Изправи се, потръпна и чу как някой се раздвижи в мрака зад него. Значи време беше. Племето се готвеше да се мести.

Стана бързо и отиде в ъгъла на квадрата от тухли и камъни, в който спеше и си почиваше. После се върна и опакова малкото си покъщнина: одеяло, кремъчно острие, малките вързопчета с неговите съкровища и най-накрая едно квадратно парче плат, — нещо като шал — което бе принадлежало на майка му.

Онази, която той познаваше като своя майка, бе умряла отдавна. Бяха отвели и него заедно с нея от каруцата и той гледеше как те я повалиха край пътя — чувстваше смътно безпокойство от онова, което правеха, не разбираше защо пружинират така голите им задници, и защо пици жената под тях. Но после те бяха започнали да я бият и той бе изкрещял и се бе опитал да отиде при нея, отчаян, за да я спаси. И това бе единственото, което знаеше, защото единият се бе обърнал и го бе ударил силно с опакото на ръката си, така, че го бе повалил в безсъзнание върху ниския зид.

И така той се присъедини към племето.

През повечето време той правеше, каквото правеха и те, без да се замисля. И все пак понякога го обземаше странна, необяснима болка — нещо, което не идваше от тялото, а бе като проблясък на светлината — нещо неуловимо, ала реално. Тревожещо реално. И той знаеше, че това има нещо общо с нея. Със смътното чувство за покой и безопасност. Единствения покой и единствената безопасност, които познаваше. Но той обикновено пропъждаше болката. Умът му трябваше, за да оцелее, не за да си спомня. Докато Бакси говореше, Ким стоеше на края на групата. Щяха да нападат малкото селище недалеч в долината, като разчитаха на изненадата, за да спечелят в схватката. Щяха да убият всички мъже и момчета. Жените, момичетата и бебетата щяха да пленят и да доведат живи.

Ким го изслуша, после кимна заедно с останалите. Това щеше да е неговото първо нападение. Той нервно стисна кремъка си, обземаха го поред ту вълнение, ту страх — горещ и студен поток в кръвта му. Щяха да убиват. А после щеше да има месо. Месо и жени. Ловците се смееха и сумтяха помежду си. Ким усети, че му потичат слюнки, когато се сети за месото.

Оставиха осем мъже да вардят селото. Останалите последваха Бакси в единична нишка край потока. Вървяха приведени, мълчешком. Четири групи мъже, които тичаха бързо и леко по пътя край брега, а калният, тинест поток обливаше стъпалата им. Ким вървеше последен

и беше най-малкият. Тичаше зад тях като маймунка, ръцете му докосваха земята, за да пази равновесие, а той се бе привел напред, стиснал кремъка в зъби.

Преминаха през струпване на скали, през тясна ивица плоска гола земя и стигнаха до селото. Не можеха да се надяват на уменията си, само на изненадата. Бакси изскочи от скалите и мълчаливо притича през откритото пространство с високо вдигнат нож. Загнилия крак и Ебор мигом се спуснаха след него — тичаха колкото им крака държат. След миг ги последваха и останалите.

Почти се получи. Бакси почти беше стигнал стражата, когато се обърна и извика. Викът му се издигна, после тонът му се промени. Стражът се наведе — ножът бе забит до дръжката в гърдите му, върхът му стърчеше малко по-надолу от гърба му.

Ким приклепна на най-високата скала и продължи да наблюдава битката. Видя как Бакси крещеше и псуваше, докато се опитваше да измъкне ножа от гръдния кош на мъртвеца, после се опита да отбие удара на един от защитниците. Останалите се биеха с племето — някои се търкаляха по земята, други пък си разменяха яростни удари с кремъчни ножове и боздугани. Въздухът трептеше от сумтене и писъци. Ким усещаше вонята на страха и възбудата в мрака.

Гледаше — страхуваше се да слезе долу, в него отвращението се биеше с очарованието, което усещаше. Неговото племе побеждаваше. Бавно защитниците заотстъпваха, опитвайки се да удрят нападателите си, и един по един побягнаха. Неговите хора вече бяха започнали да изнасят припадналите жени и момичета и да кълцат труповете. Но все пак тук-там битката продължаваше. Ким забеляза и осъзна къде се намира, какво прави. Бързо притича през скалите и тупна на земята — беше го страх от онова, което щеше да направи Бакси, ако го е забелязал.

Беше се измъкнал. Бе проявил страх. Бе разочаровал своето племе.

Ким забърза през неравната земя, като се препъваше, и се метна на гърба на един от бягащите защитници. Тежестта му повали мъжа, но онзи бе два пъти по-едър от Ким и само след миг Ким се намери по гръб, прикован, а белязаният едноок непознат се взираше в него отгоре. В единственото му око проблясваше смърт. Десницата му стискаше камък. Той го издигна.

Ким разполагаше само с един миг, за да действа. Сякаш виждайки някого горе над непознатия, той извика нервно, като гледаше над рамото му.

— Нинс! — изпищя той. — НЕ! Му minnes ef un-few! — ИСКАМЕ ГО ЖИВ!

Това бе достатъчно, за да накара непознатия да се разколебае и да премести тежестта си — той се полуизвърна, за да види кой е зад него. Беше достатъчно и за Ким, за да успее да се извърне настрани и да бутне мъжа.

Едноокият се претърколи и се обърна с лице към Ким, ядосан, че са го измамили, но съзнаваше, че всеки миг бавене приближава смъртта му. Замахна диво с камъка и не улучи. Ким се втурна напред с острия кремък, прицелен в най-мекото, най-уязвимо място, и щом удари, ръката му потръпна. След мига на отвратителния допир Ким видя как лицето на мъжа се измени и се превърна в маска на оголената болка. Едноокият бе кастриран — тестисите му бяха смазани.

Едноокият се строполи до Ким и повърна. Ръцете му стискаха унищожената му мъжественост. Ким дръпна рязко ръка, оставяйки острието забито в плътта, после се огледа нервно.

Бакси го гледаше с безумна усмивка.

Ким погледна назад, отвратен, и чу тежкото, болезнено дишане на нещастника. После Бакси се приближи с нож в ръка и заби върха му дълбоко във врата на Едноокия.

Едноокият се сгърчи и застина неподвижно.

— Да — каза вождът и се обърна. — ДОБРЕ. — Ким го гледаше как се отдалечава, тържествуващ, доволен от себе си, после отметна глава и зави.

Паяжина... паяжина от лепкав мрак. Ким почувства топлина, някакво вцепенение, което се разливаше вътре в него; ръка с осем пръста бавно го обхвана, като клетка, и го затегни надолу в мрака. Мракът се затвори над него като капак, изля се като катран в отворената му уста. После припадна.

* * *

Никога не го бяха чували да каже и думица. Бакси го мислеше за ням или просто за тъп, а останалите се водеха по него. Наричаха го „Лагасек“, или Кокорчо, заради навика му да гледа много съсредоточено предметите. И това бе за тях знак за неговото тъпоумие.

Сякаш цял век бе спал сред тях. Зловещите им форми и силуети му бяха станали също толкова познати, колкото и мракът. Беше ги гледал, без да разбира, бе смятал белезите и уродствата им за нещо естествено, не за отклонения от някаква дадена норма. Но сега се беше събудил. Гледаше ги с нови очи, ярката нишка на мисълта свързваше видяното от него с ярко осветения център на осъзнаването в тила му.

Огледа се и в светлината на мъждукащия огън видя липсващите им ръце и очи, сълзящите им рани и гноясалите струпеи; видя как кашлят, за да си поемат дъх, и как свирят гърдите им, колко са остарели за годините си, и се зачуди какво ли прави сред тях.

Седнал там сред праха, с корем, пълен с топла, гъста и мазна супа, той усещаше, че всеки миг ще се разплаче. Огледа малкия кръг от мъже и момчета и забеляза за пръв път колко са мършави, и странно потайни. Кривяха се и се чешеха. Протягаха се и се изправяха, за да уринират, очите им постоянно шареха, никога не се спираха на нещо задълго, също като слепите бели мухи, с които бе пълна Глината.

Да, сега го разбра. Беше започнало там, с онзи проблясък на нещо различно — онова видение от стъкло и сребро, на крале и светлина. Искаше му се да заговори на висок глас, да им разкаже какво е видял при Портата, какво бе направил, за да изплаши натрапниците, но навикът вцепеняваше езика му. Погледна мъничките си хилави длани, дългите си тънки ръце. Нямахше белези, но лактите му бяха охлузени и костта ясно се виждаше под плътта.

Отмести поглед и потръпна; лицето му бе изпълнено с болка и странен, невкусван досега срам, после отново се загледа в тях. Сега си говореха помежду си, и грубата им, полудивашка реч изведнъж му се стори чужда. Изнервяше го, сякаш той знаеше нещо по-добро, някаква дълбоко погребана памет за нещата преди да заживее в племето. Срещу него Тек и Загнилия крак си разменяха вяли удари в някаква дивашка приятелска игра, по изкривените им лица играеха светлини и сенки. Вдигна глава и инстинктивно ги подуши, после, щом осъзна какво прави, се укроти, изпълнен с внезапно силно отвращение от самия себе си.

Затвори очи за миг и усети топлина по лицето, ръцете и гърдите си. И това беше странно. Рядко имаха огън. Рядко седяха така, както бяха седнали сега, загърбили кръга на мрака, обкръжили кръга на светлината. Но моментът бе особен.

Бакси седеше на мястото си — върху големия кръгъл камък, и стърчеше над всички. Куп дърва — сам по себе си също съкровище, бе струпан до него. От време на време той протягаше ръка и хвърляше по някоя цепеница в пламъците, като ръмжеше от удоволствие.

Бяха намерили струпаните дърва за огън в една барака в завоюваното село — три купчини дърва, скрити под купчини други неща, намерени на сметището. Бакси ги пренесе и сам запали огъня с такава загриженост, че Ким реши, че го е правил и преди. После слезе в мазето и се върна миг по-късно с онази клечка.

Ким ги наблюдаваше как до един стаиха дъх, когато огънят подскочи в ръката му и се разпълзя по струпаните съчки, как сред тях се понесе мрачно мърморене, как очите им се изпълниха със страх и очарование. Но Ким знаеше. Бе се снишил, неподвижен и мълчалив, и гледаше как огънят се разгаря, като някакво странно живо същество, подскачащо в мрака, поглъщащо всичко, което докосне. Като неизказаната мисъл в неговия ум, осъзна той. И все пак огънят имаше глас, пукащ, пращящ, цвъртящ глас, дъхът му бе странно плътен и черен, къдреше се като брада, и все пак бе мимолетен, стапяше се в мрака над пламъците.

За кратък миг му се стори, че разбира; че има в главата си ключ към устройството на всички неща. После и това изчезна, изпари се в мрака над главата му.

Усещаше се не на място. Откъснат от светлината и захвърлен в мрака. Но ако тук не му беше мястото, тогава какво? Как би могъл да промени нещата?

ИЗБЯГАЙ, прошепна му някакъв тихичък вътрешен глас. Избягай далече. Там, където свършва мракът.

Ким стана и се обърна с лице към тъмнината. Топлината лъхна голия му гръб като обещание за покой и удобство, но сега лицето му бе студено и обзелото го напрежение бе по-лошо от всякога. Поколеба се още миг — нуждата и страхът се биеха в него. После с яростен гърч Той кимна на себе си и отскочи от огъня — бе взел решение.

Щеше да се махне. Още сега. Преди мракът отново да го върне при себе си.

* * *

Табелата беше древна. Времето бе превърнало белия цвят на боята в мръсносив, бяха избелели тежките черни букви. Там, където болтовете я прикрепяха за стената, златисточервената ръжда бе изрисувала две разплакани очи.

Ким я погледна — мъчеше се да разбере нещо. Както толкова много други неща, и това бе загадка — символ на всичко, от което го бяха лишили. Огледа внимателно странните, ала познати форми на буквите, чудейки се какво ли значат, изпълваше празнотата, мрака на неразбирането със свои собствени значения. Първата буква бе лесна. Представляваше стрела, обърната наляво. После имаше дупка и идваше втората, — двойната ѝ извивка приличаше на гърдите на жена. Третата беше пръстен. Четвъртата — обтегнат лък. Петата? Два стръмни хълма, може би свързани с долина. Шестата също беше лесна. Изправена колона, като онази зад стената. Седмата? Седмата му приличаше на петата, и все пак имаше разлика — липсваше изправената подпора и това бе важно. Може би беше порта. Или пък два кръстосани кремъка — знак за война. После идваше поредната дупка след нея — последната буква: око с тъмна извита вежда над него, свързана с левия ъгъл на Окото.

Но какво означаваше всичко това? Какво значение бе носило някога?

Той се огледа, приведе се под изгнилата греда и се промъкна през отвора в стената. Там, прилична на някаква огромна подземна змия, преграждаща далечната стена на порутената сграда, се изправяше колоната; сребрилата ѝ повърхност сияеше в сумрака.

Ким се препъна и застана пред нея, вдигна очи нагоре, към мястото, където високо горе тя срещаше тавана на Глината. В Глината имаше много такива колони, разпределени на равни интервали, но тази — Ким го знаеше — бе малко по-различна от останалите. Тя бе врата! Вход за Горе.

Отдавна, отдавна те бяха преследвали едно момче от съседното племе през близките хълмове и го бяха приклезили там, сред стените на тази стара разрушена сграда. Лице в лице със сигурната смърт, момчето се бе обърнало, бе отишло при колоната и бе притиснало ръцете си в нея.

И колоната се бе отворила по чудо. В съвършения ѝ кръг се бе оформила тясна цепнатина, и отвътре бе бликнала мътна, яростна светлина. Момчето им бе хвърлило поглед през рамо и страхливо бе пристъпило вътре. Отворът се бе затворил веднага и пространството между стените бе потънало във внезапен плътен мрак.

Бяха останали там известно време — причакваха момчето да излезе, но то не се появи. И когато едно от по-големите момчета събра смелост да приближи колоната и да притисне ръце, всички видяха, че вътре бе празно.

Колоната беше изяла момчето.

Известно време той вярваше, че се е случило именно това, и всъщност една част от него все още го вярваше и го караше да се спотайва, вцепенен от ужас при мисълта да влезе. Но току-що пробудилата се негова част мислеше друго. Ами ако момчето не бе убито? Ами ако го бяха взели Горе?

Бяха предполагали какво ли не. Предположения, ала нищо сигурно. Пък и момчето беше влязло вътре само защото нямаше друг избор. Ами той? Зад гърба му никой не го очакваше с изваден нож. Там бе само мракът. Само утробата на Глината.

Намръщи се и затвори очи, измъчван от нерешителност.

Не искаше да умре. Не искаше да сгреша.

СМЪРТТА ПО-ЛОША ЛИ Е ОТ ТОВА?

Сякаш някой произнесе тази мисъл в ума му и с нея той осъзна, че вече не е цялостно същество. В него имаше двама души, две „аз“ в един череп, в едно тяло. Единият — тъмен, другият — светъл. Единият го задържаше тук, другият копнееше да избяга. Тук, на вратата към Горе, те трябваше да се преборят помежду, си.

Известно време го бе обзел мракът и той стоеше там, без да мисли; животинското му „аз“ трепереше неконтролируемо, лиги се стичаха от брадичката му. После, толкова рязко, че изненада животното в себе си, Ким се метна към колоната и задраска по повърхността ѝ в търсене на отвора.

Чуваше се как скимти от страх и след миг щеше да се дръпне победен, но изведнъж цепнатината се отвори с шумно изпускане на въздух и той се строполи вътре, върху гладкия чист под, закрил очи с ръце от непоносимо ярката светлина.

Светлината режеше очите му. Врязваше се в главата му като кремък. После вратата зад него се затвори със съскане. Беше в капан. Изхленчи страховито и затрепери, притиснал крака към гърдите си, в очакване да умре.

Ала онова, което последва, му се стори по-лошо и от смърт. Светлината в стаята меко запулсира и един плътен глас прокълтя, изпълвайки тясното пространство.

— Kewsel agas hanow, mar! Кажи си името, момче! Agas hanow!

Ким онемя и се наака. Мускулите му се сгърчиха в спазъм. Известно време не можеше изобщо да ги овладее. Отново беше безмозъчно животно, там, на пода, вътре в чуждата колона. Вонящо парче треперещо месо и кости. После светлината в него отново си проби път и изплува на повърхността на съзнанието му. Името му ли? КАК му беше името?

— Лага... — не можеше да го каже. Твърде малко опит имаше с говоренето. Пък и без това не беше вярно. Лагасек — Кокорчо — не беше неговото име; или ако беше негово име, то беше само името му за мрака. Майка му не беше му дала това име. Нито пък това бе името, което би искал да носи в светлината.

Опита отново.

— Ким — каза той най-накрая. Усети думата в устата си по-странно и неловко, отколкото в главата си. Гласът му едва изговори „К“-то, а останалото не се чу въобще.

— Kewsel arta — каза гласът. КАЖИ ГО ПАК. Прозвуча му много по-топло отпреди; по-успокояващо.

— Ким — каза той по-ясно и застина неподвижно — чудеше се какво ли ще последва.

— Да, Ким — рече гласът. ДОБРЕ. — Praga bos why omma? Защо си тук? Praga park why entradhe hemma pylla? Защо влезе в колоната? Gul nebopen sewua why? Преследваше ли те някой?

— Нинс — отвърна той. Не.

— Нинс — повтори гласът и се захили. След това каза нещо трудно за разбиране. Ким не разбираше думите — звучаха му като

безсмислените звуци от неговите кошмари. — „Говори гладко, няма що“ Това последното май не бе отправено към Ким.

Ким седна и се огледа. После се изправи, приближи извивката на стената срещу мястото, където тя се бе отворила. Не, не беше сбъркал; там, на инак неопетненото лице на стената, имаше някакво очертание. Светло очертание, толкова бледо, че почти не се виждаше. Застана до него — опитваше се да схване.

— Xjx — обади се гласът. — My gweles why safos an матрица — Виждам, че си намерил... Но последната дума беше нова. Беше като онези другите — чужда.

Ким трепна и се обърна рязко. Значи онова същество, което говореше, го наблюдаваше. И беше наблизо. Взря се в мътно осветения тунел над главата си и се опита да различи нещо в мрака, но тунелът изглеждаше празен.

— Матрица? — попита Ким, като произнесе думата внимателно, сякаш я опипваше с езика си.

Разнесе се смях — тих, топъл смях — и после гласът отново заговори.

— My bos ken tyller — каза той, сякаш това обясняваше всичко. АЗ НЯКЪДЕ ДРУГАДЕ. НА AN TRA A-DHERAK WHY BOS UN матрица. ТОВА ПРЕД ТЕБЕ Е МАТРИЦА. Ef gul rustrus ha patron. — ТОЙ ПРАВИ КАРТИНКИ И ШАРКИ.

Ким се напъна да разбере, ала не схващаше нищо от онова, което казваше гласът. Картинки? Шарки? Как ли пък ги правеше?

— Gasa-vy dysquehs why. — Нека ти покажа.

Бледото петно засия, после сякаш избухна в цвят.

Ким изпищя и отскочи назад, после заотстъпва, докато гърбът му опря отсрещната стена.

— Ef ny a-wra rустyk why. Golyas. Kensa un fas. — Той няма тебе повреди. Гледай. Първо лице.

На екрана се оформи лице. Типично лице от Глината, отчасти покрито с мрак, с белези и изкривявания — нищо необикновено. Ким кимна, напрегнато взрян в матрицата.

— Nessa, un patron. Un simple patron. Tyby ketter mun bos un men. — А сега картинка. Проста картинка. Представи си всяка точка — камък. — My muvya an meyn formya un form. Un patron. — Аз мести камъни и прави форма. Шарка.

Когато образът на екрана се промени, на него се изрисуваха три линии от по три точки. Квадрат.

— Den lufyow, le un bys — каза Ким. ДВЕ РЪЦЕ БЕЗ ЕДИН ПРЪСТ. Това бе най-дългото изречение, което бе казал досега.

— Ахааа... — каза гласът и този път се обади и втори глас в дъното. — Я го виж, може да брой. Това е рядкост. — Космите по врата му се изправиха, щом чу отново непознатия език, устните му се дръпнаха назад — тъмното му „аз“ бе враждебно към този език, то знаеше, че това е езикът на светлината.

Без сам да знае обаче, той бе направил първата си крачка Нагоре. И когато гласът отново се обади, тонът му бе малко по-различен — не толкова топъл, сякаш говореше по работа.

— Dos ogas an матрица, Ким. Dos ogas ha my deryvas why fatel muvya an meyn a drorhe.

ЕЛА ПО-БЛИЗО ДО МАТРИЦАТА, КИМ. ЕЛА ПО-БЛИЗО И ЩЕ ТИ ПОКАЖА КАК ДА МЕСТИШ КАМЪНИТЕ.

ГЛАВА 7

МАШИНИ ОТ ПЛЪТ

Клаус Еберт, глава на „Джен Син“, втората по големина компания в Чун Куо, погледна трупа на масата за дисекции и бавно поклати глава.

— Не, Кнут. Никога не съм виждал нещо подобно.

Посочи вътрешната му структура — липсата на далак; опростената дихателна система; изкуствения гръден кош; стомахът и червата бяха заместени от една-единствена торба, запечатана и несвързана с ануса. Най се набиваше в очи плоската, компактна батерия, приличаща на лакирана манерка, поставена на мястото, където в човешкото тяло се намира черният дроб.

— Ще накарам и експертите ми да го погледнат, но не е „Джен Син“, това е сигурно. Дори не е органичен. Това е просто машина — прекалено проста, за да функционира по-дълго от няколко месеца. Тя не може да храносмила. Дори не може да произвежда кръв. Който и да го е направил, направил го е само за бърза употреба.

Еберт се обърна с лице към генерала. Физиономията му беше пепелява.

— Богове, Кнут, но това толкова прилича на мене! Като го погледна, все едно е умряла част от мене!

Генералът се взря за миг в очите на стария си приятел, после отново погледна към полуразрязания труп. Беше съвършено копие. Прекалено добро в някои отношения. Беше го видял на филма, преди хората му да го неутрализират — забелязал бе колко хитро имитираше то гласа и маниерите на Еберт. И ако в него имаше нещо неестествено, в речта му, в жестовете му се долавяше нещо прекалено въодушевено — но това се забелязваше само на ретроспекцията. Оказало се бе достатъчно добро, че да праметне личния екип на Еберт. Но очите... Когато пристиснаха това нещо в ъгъла на частния апартамент на Еберт, тези очи горяха като очите на наркоман.

— Кой може да го е направил, Клаус? Кой притежава ноу-хау?
Еберт се разсмя нервно.

— „Джен Син“. Може би и „Мед Фак“. Никой друг. Поне на тази планета.

Генералът го погледна остро.

— Значи мислиш, че е дошло отвън? От някоя колония?

Еберт отлепи очи от мъртвото нещо на масата, после му и обърна гръб.

— Не знам, Кнут. Преди шест месеца щях да ти кажа „не“, но оттогава видях някои странни неща... Там контролът е много по-слаб. Декретът има много по-малка сила... — той поклати глава. — Седмината трябва да направят нещо, Кнут. Още сега. Преди да е станало твърде късно.

— Знам — просто отвърна генералът. Но мислеше за Де Вор. Ако онова, което казваше онзи КУАЙ Чен, беше вярно, това би обяснило много неща.

Ами Уайът? Отхвърли тази мисъл. Уайът беше виновен. Имаше доказателство. И все пак...

Еберт го гледаше със страх в очите.

— Какво значи това, Кнут? Защо ще искат да ме копират? Не разбирам.

Генералът потръпна. Нито пък аз, поне не напълно, но както и да е, сега вече съм предупреден. Можем да сложим наблюдателни постове. Да сканираме за копия. Да бъдем сигурни, че нищо подобно няма да се промъкне в Забранения град.

На сватбата щеше да има повече от 100 000 гости. И на никого от тях не трябваше да се позволява да влиза, преди да е минал през теста. Защото ако дори само едно от тези... НЕЩА се промъкнеше вътре, сигурно щеше да стане голяма беля.

Протегна ръка и хвана стария си приятел за рамото.

— Съжалявам, Клаус, но мисля, че с това нещо са искали да заместят тебе на сватбата. Това е бил техният начин да се промъкнат до Танга.

— Искаш да кажеш, възнамерявали са да ме убият, а, Кнут?

Толонен срещна погледа му.

— Така мисля. Знаят колко си близък с Ли Шай Тун и това... — той се поколеба, след това отмести поглед и поклати глава. — Виж, не знам кой стои зад всичко това, Клаус, но не можеше да се появи в лош момент.

— Или в по-добър?

Толонен се извърна.

— Какво искаш да кажеш?

Еберт гледаше лявата ръка на репликанта; гледаше пръстена на показалеца му със знака на две разделени ДНК-спирали — точно копие на собствения му пръстен. Отново погледна Толонен.

— Просто ми изглежда странно, Кнут, това е. Странно, но колко лесно хванахме този. И все пак не мога да повярвам, че те биха искали ние да знаем за това. Това... — той посочи приличащото на труп нещо върху масата. — То трябва да е струвало... ами... осемдесет, може би дори сто милиона юана, за да се произведе. И то без първоначалната цена на материалите. Ами че тук е включена технология за памет, която още не сме и започнали да изследваме в „Джен Син“. Само това би им струвало минимум двеста-триста милиона юана. А може би тричетири пъти по-скъпо. Не могат да го хвърлят ей така, нали?

— Предполагам, че не.

Но Толонен вече бе започнал да обмисля нещата — знаеше какъв огромен административен кошмар ще създаде всичко това. Щеше да се наложи да организират мрежа от постове пред Забранения град. Стаи за проверка. Хиляди, оборудвани със специална апаратура за издирването на фалшиви копия. Щеше да се наложи да обучават към две хиляди служители в тънкостите на етикета и „лицата“, които те трябваше да наблюдават.

Генералът въздъхна, после нахлузи по-здраво униформените си ръкавици — хеликоптерът го чакаше вече от двадесет минути. Трябваше да тръгва бързо, ако искаше да се срещне с Де Вор, който щеше да кацне с марсианската совалка.

— Това ще предизвика лоши настроения, Клаус. Но си прав, имахме късмет и след като вече знаем, че съществуват тези неща, не можем да си позволим да рискуваме. Животът на Седмината е в опасност и аз бих обидил и последния мъж или жена тук, Горе, за да ги защита!

Еберт се засмя.

— Вярвам, че ще го направиш, Кнут Толонен.

После стана сериозен.

— Но защо точно сега, Кнут? Нещата вървят добре, не е ли така? Построили сме един добър свят, нали? Защо ще искат да го разрушат,

а? Защо?

Толонен вдигна поглед и видя как го гледа Еберт. Той очакваше от него отговор.

— Защото свършва цикълът, Клаус. Усещам го, идва промяната.

Да — помисли си той. — И нещата, които смятахме за истински, вече не са. Погледна мъртвото нещо на масата и се сети за Де Вор. Това фалшиво нещо поне беше честно само към себе си. То беше НАПРАВЕНО фалшиво. Но хората? Кой би могъл да каже кое ги прави добри или лоши?

* * *

Беше едва четири сутринта и Нанкинското летище тънеше в мрак — само обширен кръг от светлина на пет ЛИ от централната сграда маркираше периферията на големия космодрум.

Толонен стоеше в най-високата канцелария в сградата на управлението на космодрума, а дежурният капитан бе застанал мирно пред него.

— Няма го? Какво искаш да кажеш с това, че го няма? Младият капитан се поклони ниско на генерала. Беше се изчервил до уши.

— Не е на борда на кораба, сър. Когато нашите се приближиха, за да го арестуват, него просто го нямаше там. И никой не можа да каже къде се е дянал.

Толонен поклати невярващо глава.

— Невъзможно е! Как би могъл да слезе от кораба? Той е акостира на орбиталната станция, нали?

— Тъй вярно, сър.

— Е? Бил е на борда преди някакви си осем часа, така ли?

— Тъй вярно, сър.

— Значи или е на борда, или на станцията, нали така?

— Не, сър. Претърсихме из основи и кораба, и станцията.

— Некадърници! Как така го оставихте да ви се изплъзне? — Гневеше се Толонен. — Че къде се е дянал? Навън ли е излязъл? Във вакуума? Не! Я си помисли, момче! Той ТРЯБВА да е тук. В Чун Куо. Но как е стигнал? Кой го е докарал?

— Сър? — капитанът вече беше напълно объркан.

— Какви служебни кораби са посещавали станцията през последните четири часа? Какви кораби, освен вашия собствен, са напускали станцията, откакто е кацнал корабът от колониите?

— Никакви, сър.

— Никакви?! Със сигурност...

— Поставихме САНИТАРЕН КОРДОН около станцията веднага щом ни дадохте нареждания, генерале. Никакви кораби не са се приземявали, нито са излитали от станцията през последните тринадесет часа.

Генералът потрепери.

— Кой беше на борда на вашия кораб? — тихо попита той.

— Сър? — капитанът го погледна с недоумяващ поглед. Нищо не разбираше.

— Доведете ги тук. Веднага. Всички, които са били на борда на вашия патрулен кораб.

— Сър! — капитанът се поклони и се обърна.

Толонен доближи прозореца и се взря в тъмния кръг отгоре. В главата му бушуваше водовъртеж.

Значи онова, което беше казал този КУАЙ, Као Чен, беше вярно. Де Вор наистина беше предателят. Толонен потръпна. Не беше за вярване. Де Вор... Този мъж беше такъв прекрасен войник. Отличен, много кадърен офицер. Нещо повече — беше му приятел. Добър приятел. Много пъти бе идвал на гости в дома му. Бе държал на ръце мъничката му дъщеря Джелка.

Толонен се извърна с лице към входа. Ако точно сега Де Вор влезеше в стаята и се закълнеше, че няма нищо общо с тази работа, бих ли му повярвал? Да! Дори и сега не мога да повярвам, че Де Вор е предател. Щях да го разбера. Със СИГУРНОСТ щях да го разбера...

И все пак — отсъствието му...

Капитанът се върна, последван от дванадесет други офицери. Строи се и зачакаха какво ще каже генералът.

— Всички ли са тук?

Капитанът сведе ниско глава, после коленичи.

— Сър, аз... аз не знам как е станало това! — държеше главата си ниско наведена и гледаше встрани. Сякаш излъчваше срам.

— Значи и тях ги няма, а?

Капитанът продължаваше да стои на колене.

— Тъй вярно, сър.

— Колко?

— Двама офицери. Осем войници.

Толонен поклати невярващо глава. Десет души? Толкова силно ли беше влиянието на Де Вор? Или беше нещо друго? Извърна се, страшно раздразнен. Разбира се. Парите на дисперсионистите. Огромни суми. Достатъчни, за да купят двама офицери от охраната и осем от подчинените им.

— Богове! — прошепна той. — Колко би им струвало? Един милион юана? Десет милиона? Петдесет? — Потръпна, обърна се и погледна коленичилиия офицер.

— Станете, капитане.

Капитанът си остана на колене.

— Провалих се, сър. Моля за разрешението ви да умра достойно. Ядосан, Толонен го хвана за яката и го издърпа нагоре.

— Няма да позволя добри офицери да се самоубиват за нищо! Не си виновен ти! Разбра ли ме, капитане? Де Вор е бил прекалено хитър за тебе. Прекалено хитър за всички нас.

Не — помисли си той, щом срещна погледа на капитана. — Ти изобщо не си виновен. Но сега Де Вор е на свобода. Каква ли пакост ще стори?

Капитанът отстъпи назад и взе да се кланя, пребледнял. После, след рязката, ядна команда на Толонен, се обърна и изведе хората си.

Останал сам, Толонен се опита да уталожи яда си. Отново се приближи до прозореца, застана до него и се вгледа в неподвижните, тъмни форми на стотината кораба, приземени по негова заповед.

Това, че Де Вор е предател, беше сигурно. Доповръща му се. Нещо повече — това го подкопаваше, защото влизаше в противоречие с всичко, което той си мислеше, че знае за хората. Мислите му се върнаха към последните няколко години. Опитваше се да схване нещо. Би ли могъл да разбере? Имаше ли някакъв начин да разбере?

Не. Де Вор беше съвършеният офицер. Съвършеното копеле.

Толонен докосна контролните клавиши, вградени в китката му, и се свърза с майор Ноченци на другата страна на земното кълбо.

— Генерале? — гласът на Ноченци зазвуча ясно в главата му. Образът му — призрачен — си появи върху дланта на генерала.

— Виторио, искам да направя нещо за мен.

Говореше бързо, ала ясно — изреди нещата, които искаше да се направят. Щом свърши, прекъсна връзката — знаеше, че времето е срещу него.

Значи ето я най-накрая войната, за която Ли Шай Тун отдавна разправяше, че ще дойде. Тайна, мръсна война, в която приятелят и врагът имаха едно и също лице. Война на парите, технологиите и, най-накрая, на чистата хитрост. И кой ли щеше да победи?

Толонен се усмихна.

Кар — помисли си той. — Ще използваме Кар. Той откри Чен. Може би щеше да открие и Де Вор.

* * *

Уан Ти отвори бавно вратата и много се изненада, когато видя едрият мъж пред входа, но още повече се изненада, когато отвътре се обади съпругът ѝ и ѝ нареди да го пусне да влезе.

Кар се поклони с уважение и свали ботушите си. Бос, той последва Уан Ти към дъното на апартамента, навеждайки се под спуснатите завеси.

Чен седеше на пода, облегнат на задната стена, скръстил крака. Бебето спеше в скута му. В окаяната стая нямаше много мебели. Двоен матрак бе грижливо сгънат до стената отдясно на Чен, до Кар стоеше ниска масичка. Уан Ти току-що бе стотвила и мирисът на гозбата все още изпълваше стаята. От далечната страна на дългата разделителна завеса отляво на Чен се чуваше как двете съседски момченца буйно си играят.

Кар се усмихна и отново се поклони, после се разположи срещу Чен.

— Как е бебето?

Чен погледна синчето си и нежно го погали по челото.

— Добре е.

— Чудесно.

Уан Ти послушно стоеше до него с наведена глава и гледаше встрани.

— Ще пиете ли чай с нас, ши...

— Кар... — едрият мъж се извърна леко и се поклони на дамата. — Благодаря за любезната покана, Уан Ти, но не. Трябва да говоря със съпруга ви по работа.

Тя кимна, взе бебето от скута на Чен и отстъпи назад. Кар я изчака да се промъкне зад завесата, преди отново да се обади. Тя щеше да чуе всичко, което казва, но илюзията за усамотение бе необходима. В това се криеше цялото достойнство, което човек би могъл да има по тези нива.

— Излезе прав, Чен. Бил е Де Вор.

Чен изсумтя; плоското му селско лице бе останало безизразно.

— И сега какво?

Кар бръкна в горния джоб на ризата си и измъкна тънка, „ледена“ пластинка.

— Ето — той му я подаде.

Чен се поколеба — спомни си за Джиян. И той беше сключвал сделки с ония Отгоре. И къде беше сега? При предците си. Беше мъртъв, духът му не бе намерил покой — нямаше синове, които да запалят благовония за душата му.

— Какво е това?

Кар се разсмя.

— Още си подозрителен, а? Няма нужда, Чен. Ти ни даде много повече, отколкото можехме да ти поискаме! Това... — той постави пластинката помежду им на пода. — Това е според уговорката. Пълна амнистия. Документите ти за гражданство. Пропуск за охраната за десет нива. И премия. Хиляда юана...

Чен трепна. Значи нямаше да последва Уайът на дръвника. Взря се в мъжагата с увиснало чене.

— Ти си КУАЙ, Чен. Оръдие. И то добро. Чак генералът се изненада, като разбра колко си добър — засмя се той. — Ние, типовете от Мрежата, бихме могли да ги понаучим на едно-друго, нали?

Чен все още се колебаеше. Дали всичко това не беше някакъв сложно организиран номер? Някаква ужасна гавра с него? Но пък защо? Защо да си правят този труд?

— Значи съм свободен?

Кар отмести поглед — съзнаваше, че зад едната завеса подслушва жената, а зад другата — съседите.

— Не точно. Ще се наложи да се преместиш оттук. След онова, което стана...

— Разбирам.

Кар го погледна в очите.

— Ще те заселим на ново място. И ще те обучим наново.

— Да ме обучите наново ли?

— Да. Назначен си на нова работа, Чен. Вече работиш в охраната. Като мой адютант.

Чен се втренчи в него, после сведе очи.

— Ами ако кажа „не“?

Кар сви рамене и се вгледа в едрия хан.

— Ти си Чен, не си склададжия. Остави тази работа на свестни хора като Ло Йин.

Чен вдигна поглед — изведнъж се беше ядосал.

— А как е Ло Йин?

Кар се разсмя — спомни си как Ло Йин се бе метнал върху него.

— Храбрец си е той, но от него боец не става. О, много е щастлив, Чен. И той получи пари.

Чен погледна пластинката.

— Значи смятате да ме купите?

Кар се поколеба, после поклати глава.

— Не бих те обидил по този начин, Као Чен. И двамата знаем, че верността на един човек не може да се купи. Но човек може да се опита да я спечели — облегна се назад и сви широките си рамене. — Добре. Питам те направо, Као Чен. Искаш ли да работиш за Танга? Или ще гниеш тук, на това ниво?

Чен сведе очи. Животът му беше тук. Живееше добре! Ето, тук бе съпругата му, трябваше да се съобразява със сина си. Но да стане отново куай... Предложението го караше да се разкъсва. Прощумоля плат. Чен погледна над рамото на Кар. Уан Ти се беше промъкнала пред завесата и сега стоеше изправена там и се взираше в него многозначително. После рязко притича и се метна пред Кар — направи пълен ко ту.

— Уан Ти! Какво правиш?!

Тя вдигна очи и трескаво погледна Чен, после отново прилепи чело о земята пред мъжагата.

— Съпругът ми приема любезното ви предложение, ши Кар. За него ще е чест да работи с вас.

* * *

Хан Чин стоеше мълчаливо, с гръб към вратата. Отвън чакаха двамата убийци. Пое си дълбоко въздух, за да се успокои — спомни си на какво го бяха учили. Неподвижно стоящият си има предимства. Той чува по-добре. Има избор за действие. Движещият се човек е ограничен. Силата му, самото му движение можеше да бъде използвано срещу него.

Остави ги тогава да дойдат. Прави се, че не си ги усетил. Но нека тялото ти бъде като на дракон — нащрек и за най-малкото раздвижване на въздуха зад гърба ти.

Навън се колебаеха. После първият влезе.

Хан се обърна едва когато мъжът го приближи на една ръка разстояние, приклепна ниско, изстреля крака си напред и нанесе прав удар с лявата си ръка. Щом мъжът се строполи, Хан се претърколи назад и скочи на крака, лице в лице с втория убиец.

Тъмната маскирана фигура залитна и ритна вляво от Хан, махайки с ръце — всяко движение бе съпроводено с остро съскащо издишване.

Хан следваше движенията на убиеца — знаеше, че не може да си позволи друго. Сега беше сам. Ако направеше и най-малката грешка, го чакаше смърт. Само бе повалил човека на земята и сега времето беше ценно. Налагаше се да го довърши, а после да се справи и с другия.

Забеляза шанса си. Убиецът бе отпуснал цялата си тежест върху десния си крак. Това го приковаваше. Хан направи фалшиво движение надясно, след това скочи, обърна се във въздуха и ритна високо. Целеше се в брадичката на мъжа.

Кракът му улучи въздуха. После той падна.

Убиецът мигом скочи върху него и притисна врата му. Хан изкрещя.

Светлините веднага светнаха. Двата убийци отстъпиха назад и се поклониха ниско, с уважение. Хан се преобърна и седна. Беше се

задъхал. Шиао Ши-Уе стоеше на вратата и го гледаше с неразгадаемо изражение.

— Пак! — излая най-накрая той. — Колко пъти, Хан? Нищо ли не си научил от мене?

Хан коленичи и се поклони на инструктора си. Ши-Уе беше прав. Беше нетърпелив.

— Съжалявам, господарю Шиао. Безпокоях се за втория.

Шиао Ши-Уе изсумтя леко, после вирна брадичка. Хан Чин веднага скочи на крака.

— Ти си добър боец, Хан Чин. Рефлексите ти са много добри. Тялото ти знае как да се движи. Как да ритне и да удри. Как да блокира, да пада и да се претъркала. Наистина си храбър. Това е рядко нещо. Ала въпреки всичките тези качества ти липсва нещо жизненоважно. Не си се научил да мислиш като противника си.

Хан отново се поклони смирено.

— Какво трябваше да направя, господарю Шиао? Да чакам той да нападне?

Шиао Ши-Уе беше дребничък, почти с цяла глава по-нисък от седемнадесетгодишния си ученик. Главата му беше обръсната и излъскана с мазнина и бе съвсем гол, само с тъмночервена препаска около слабините. Гърдите му, ръцете му и краката му бяха невероятно мускулести и все пак, когато прекоси стаята, го направи с грацията на танцьор. Беше на шейсет и пет години, а изглеждаше на четиридесет.

Застана пред Хан Чин и загледа наследника на Танга, но в стойката му нямаше раболепие. В тази стая Шиао Ши-Уе бе метнал малкото момченце през коляното си и го бе натупал, защото се държи нагло — и когато Хан Чин отиде при баща си да се оплаче, Тангът просто се разсмя, а после сериозно заповяда наказанието да се повтори, така че синът му да си научи урока. Оттогава Хан Чин не смееше да спори с учителя си.

— Три неща — подхвана Ши-Уе. — Дисциплина, търпение и самоконтрол. Без тях дори и добър боец със сигурно ще изгуби. Ако ги притежава... — учителят вдигна гордо глава; мускулите на врата му изпъкваха като издатини на скала — ... то тогава добрият става съвършен.

Откъм вратата се чу шум. Без да се обръща, Шиао Ши-Уе вдигна ръка.

— Моля те, изчакай там, Юан. Имам да казвам на брат ти още нещо.

Ли Юан се поклони леко зад гърба на инструктора — както винаги, бе смаян, че старецът можеше, без да поглежда, да разбере кой е зад него. Всеки човек си има свои собствени звуци — бе казал той веднъж. Как се движи, КОИ е той — тези неща можеха да се различат също толкова ясно, колкото и отпечатъците от пръстите и идентифициращата пигментация на ретината. — Успокой се, вслушай се, научи се да различаваш звуците на приятеля от звуците на врага, защото подобни умения могат някой ден да ти спасят живота.

Може и да беше така, но колкото и пъти да се бе опитвал, Юан бе открил, че не може да различи звуците на брат си от тези на някой негов прислужник. Ако това е някакво умение, бе си помислил той, малцина го притежават. Тогава беше по-добре да имаш добър боец зад гърба си.

Ли Юан погледна брат си. Хан Чин бе свел глава, а бузите му се бяха изчервили леко. Какво пък е направил Хан сега? — почуди се той, като го знаеше колко е импулсивен. — Пак ли е „умрял“?

Майстор Шиао подсмръкна шумно, после посочи вляво от Хан.

— Заеми позиция.

Хан се раздвижи веднага и застана на мястото, където се намиреше само преди минутка, лице в лице с убиеца. Шиао Ши-Уе кимна леко и зае позиция пред ученика си.

— Дисциплина — каза той, приведе се надолу и разтри бедрата си — загръвяше. — Търпение — изправи се и се изви в кръста наляво и надясно, за да отпусне мускулите си.

— И самоконтрол.

Без предупреждение Шиао Ши-Уе се метна към Хан Чин.

Ли Юан зяпна, сепнат от това, колко внезапна беше атаката на учителя. Но Хан се бе отместил и юмрукът на Ши-Уе просто се обърса о бузата му. Ако бе го улучил, щеше да му счупи носа.

Хан Чин отстъпи бързо назад, дишайки тежко — атаката беше толкова яростна, че той забележимо трепереше. И все пак не се оплака. Прегъна се, отпусна тяло и се приготви за следващата атака: успокои дишането си и повтори триадата в ума си. Дисциплина. Търпение. Самоконтрол.

Последвалото нападение бе нещо, каквото момчето никога преди не беше виждало. Шиао Ши-Уе се затича към Хан на зигзаг, почти като луд — движенията му приличаха на движения на автоматон. Докато тичаше, от широко отворената му уста се изтръгна странен, плашещ писък.

Хан го наблюдаваше как се приближава през притворените си клепащи и в последния момент се приведе под възрастния човек, подхвърли го във въздуха и отново се обърна срещу него.

— Чудесно! — Шиао Ши-Уе бе скочил на крака невредим. Усмихна се за миг, после лицето му се изкриви и той отново се метна към Хан.

Така и продължи: Шияо Ши-Уе нападнаше диво, Хан Чин се отбраняваше, докато изведнъж, също толкова внезапно, колкото беше и първото нападение, старецът се дръпна и се поклони ниско.

— Добре! — той погледна ученика си с гордост. — Иди сега да се окъпеш. Младият Юан също трябва да вземе урока си.

Хан се поклони и изпълни, каквото му наредиха. Ли Юан погледна след него, след това отново се обърна с лице към майстор Шияо.

— Можеше да го убиеш — тихо каза той, все още шокиран от онова, което беше наблюдавал.

Шиао Ши-Уе отмести поглед. Беше по-замислен от всеки друг път, когато Ли Юан го бе виждал.

— Да — каза най-накрая той. — Можех, ако той не се бе бил толкова добре.

* * *

— Е, Чен, ще си лягаш ли?

Уан Ти дръпна назад завесата и потупа мястото до себе си. Цял ден Чен и дума не й бе обелил, ядосан, задето се беше намесила. Тя го бе разбрала и търпеливо си бе гледала работата, но сега вече беше вечер и Джиян бе заспал. Сега щеше да се наложи да й говори. Нямахше да го остави да легне до нея все още ядосан, все още с непречистени тайни мисли.

— Е, съпруже?

Той се извърна и я изгледа на бледата светлина на единствената лампа, после погледна надолу и поклати глава.

— Още ли си ми сърдит?

Той не я и погледна — просто кимна. Цялото му тяло беше вдървено, неловко, сковано от думите, които задържаше за себе си. Тя седна, разпусна косата си и остави завивките да паднат и да разкрият гърдите ѝ.

— Щеше да откажеш.

Той я погледна безмълвно, отмести очи, след това пак я погледна — гърдите ѝ, раменете ѝ притегляха погледа му. Щом срещна нейния, сви рамене и въздъхна.

— Щеше да му откажеш. И после щеше да се почувстваш като в капан. Зле. С мен. С Джиян. Щях да гледам как радостта ти от нас се превръща в горчилка.

Той заклати глава, но тя настояваше — с тих, ала твърд глас.

— Точно така е, Као Чен. Знам, че е така. Мислиш ли, че мога да живея с тебе толкова дълго и да не го знам?

Той я погледна неразбиращо.

— Знаех. Разбра ли ме? Знаех, че си бил куай.

Чен се оцъкли срещу нея.

— ЗНАЕЛА СИ? Откога? Как?

Тя потупа по леглото до себе си.

— Още когато се запознахме. Веднага го разбрах. Още преди баща ми да ми каже.

Чен прекоси стаята и седна до нея.

— Баща ти ли?! И той ли е знаел?!

— О, Чен. Мислиш, че не сме го разбрали веднага ли? Само един поглед ни беше достатъчен. Ти приличаше на птичка, пусната от клетката. Още от самото начало знаехме, че не си роден по тези нива. Що се отнася до документите ти...

Чен погледна ръката ѝ, положена върху завивката, и я покри със своята.

— И все пак ти се ожени за мене. Защо, след като си знаела?

Тя се поколеба, после взе в ръка и другата му ръка.

— Нали се запозна с дядо Лин?

Чен кимна — спомни си мъдрия белокос старец, който седеше мълчаливо в дъното на стаята, докато молеше за ръката на Уан Ти.

Спомни си как очите на стареца следяха всяко негово движение.

— Да, спомням си Уан Лин. Та какво за него?

Уан Ти се усмихна.

— Бил е куай. Също като тебе. И също като тебе е дошъл тук от Мрежата.

Чен се разсмя смаяно.

— И казваш, че и баща ти е знаел.

— Направи... някои справки.

Поразен, Чен поклати глава.

— Справки... И никой от вас не е имал нищо против? Ти, Уан Ти... Ти си знаела и си нямала нищо против това, че съм дошъл оттам?!

Тя го притегли към себе си — лицето ѝ беше само на педя от неговото — и се взря в очите му.

— Ти си добър човек, Као Чен. Знаех го още от първия миг, когато те погледнах. Но през последната година те гледах как страдаш, как се мъчиш и сърцето ми кървеше за тебе.

Тя поклати глава и за миг прехапа устни.

— Не, Чен, онзи, големият, беше прав. Склададжия от тебе не става.

Той потръпна, после кимна на себе си — много бавно.

— Тогава ще е точно както каза ти, Уан Ти. Пак ще бъда куай.

Уан Ти се разсмя тихичко, след това притегли Чен към себе си и бутна чаршафа встрани. Беше гола.

— Ех, глупчо мой. Още ли не разбираш? За мене ти винаги си бил куай.

Тя протегна ръка, освободи пениса му от гънките на чаршафа и го хвана здраво.

— Хайде, дай ми ножа си, ще го прибера в ножницата.

* * *

Генералът се наведе над модела в уедрен мащаб на Цу Чин Чен, Пурпурния забранен град, и посочи групата сгради около Ю Хуа Юан, Императорските градини.

— Можем да затворим портите Шен Ву и Шун Чен и да отрежем шестте Източни и шестте Западни двореца, тук и тук. Това ще улесни нещата.

Шепърд се приближи и погледна двете огромни порти от задната страна на Императорския град, после кимна.

— Да. Но защо да спираме дотук? Защо не запечатаме цялата област? Така ще можем да се концентрираме върху по-малка площ. Всъщност защо не запечатаме всичко, което няма да използваме? Да затворим и Хун И Ко, и Ти Джен Ко. Да ограничим по-маловажните гости между Портата на меридиана и Залата на върховната хармония. По същия начин да ограничим специалните гости, които ще присъстват на втората церемония, във Вътрешния град и в Имперските градини.

Толонен поклати глава.

— Боя се, че не е възможно. Ли Шай Тун е приготвил банкет за по-маловажните гости пред Павилиона на стрелата. Ако го отмени, ще загуби престиж.

Шепърд вдигна ръка към врата си и го разтри. През последните три дена почти не беше спал. А сега и това. Погледна отново модела и осъзна колко трудна е всъщност задачата на Толонен. Ку Кун, Императорският дворец, се състоеше от около девет хиляди сгради и се простираше почти две ли на дължина и една и половина на ширина. Покриваше 1500 му — почти двеста и петдесет акра по старите мерки. Дори и да запечатаха всичко, както беше предложил, това отново би означавало надзор над петстотин му.

Вдигна поглед от покрития със стъкло модел към оригинала. Бяха поставили масата в средата на двора, пред Тай Хо Тиен, Залата на върховната хармония. Само след по-малко от дванадесет часа цялото това огромно открито пространство щеше да е претъпкано с придворни и гости, слуги и охрана. Обърна се, погледна към Портата на върховната хармония и отвъд нея — към петте бели моста над Златната вода. Щеше ли да се случи нещо днес? Щяха ли да успеят враговете им? Или можеха да ги спрат?

Бяха говорили до късно снощи — той, Ли Шай Тун и Толонен. Бяха разбрали, че „нещото“, което откриха — „копието“ на Клаус Еберт, — означаваше нещо от огромна важност. Копия на живи индивиди — това беше нещо, за което Седмината отдавна се

страхуваха, че ще се случи — забранено или не — и макар Декретът да предвиждаше най-строги наказания за отклоненията от неговите разпоредби по отношение на човешката генетична технология, през годините имаше многобройни случаи, когато любопитството на учените бе надвило страха от наказание. Сега тези сурови мерки бяха оправдани. Щом по света щъкаха такива копия, кой би могъл да се чувства в безопасност в собствената си кожа? На кого можеше да имаш доверие?

Бяха изминали едва два дена от екзекуцията на Уайът и шокът от нея все още отекуваше по света. Може би дисперсионистите смятаха да отговорят с нещо. Но беше много по-вероятно да са се задействали много по-отдавна, с надеждата планът за удара им да постигне максимален ефект, когато цяло Чун Куо гледа.

— Благодаря на боговете, че го открихме навреме — беше казал Толонен, когато показа на Танга холограмата на копието на Еберт. — Поне сега знаем какво търсим. — Но Шепърд хранеше съмнения. Ами ако беше уловка? Ами ако всичко това беше просто мащабна диверсионна тактика с цел да ги накара да гледат в друга посока, докато се провежда истинската атака.

„Биха ли прахосали двеста милиона юана за примамка?“ — бе го попитал Толонен и той бе отвърнал „да“. Хиляда милиона. Две хиляди. Колкото и щяха да са, само да отклонят погледа им. Но Тангът се беше съгласил с генерала. Беше щастлив случай. Еберт се върнал ненадейно в офиса си, а и без това нещото бе твърде добро копие, за да го изхвърлят просто ей така. Беше ясно, че са смятали да убият Еберт и после да проникнат в светая светих на Имперския град. Щеше да има и други — Ли Шай Тун бе убеден. Щяха да сложат постове на портите и да проверяват всеки гост на влизане. И не само гостите, а също и семейството, и Седмината. За доброто на всички.

— Ще видим — бе казал Шепърд, приел последната дума на своя Танг.

Но продължаваше да размишлява. Ами ако няма други копия? Ако смятат да ударят по друг начин?

Толонен обмисляше предложението му да запечатат части от Имперския град. Сега изрази гласно мислите си:

— Може и да си прав, Хал. Няма да е голяма трудност да запечатаме цялата предна част на Града, както и тази част тук, на

североизток. Тук, покрай Южните кухни, има достатъчно място, за да се поберат всички, а и няма да пречат и на банкета.

Шепърд се прозя и се засмя.

— По-добре побързай, Кнут, преди всички да сме започнали да клюваме.

Генералът се взря в него за момент и се разсмя.

— Да. Разбира се. Извинявай, Хал. Искаш ли нещо да се ободриш? Адютантът ми ще ти донесе нещо.

Шепърд поклати глава.

— Благодаря ти, но не искам. Не вярвам на хаповете. Дразнят ми нервната система. Не, ще спя, когато всичко свърши.

— Както кажеш — генералът се поколеба, после хвана Шепърд за ръката. — Чувстваш ли се реален?

Шепърд се засмя.

— Доста реален се чувствам. Защо?

— Портите са готови. Искях да пробвам някоя. Ще минем заедно през нея?

— Разбира се. Хайде, води ме.

При Портата на небесния покой Шепърд спря и се загледа нагоре. Само на една ли нататък се издигаха гладките перлени стени на Град Азия, стърчащи на две ли в небето като чистото лице на огромен ледник, заобикалящ древната столица от всички страни. Това, припомни си той, беше центърът на всичко — самото сърце на Чун Куо. Тук преди 118 години бе започнало всичко. Това бяха първите построени палуби, направени по проекта на неговия прадядо. Високи триста нива, те се издигаха над Имперския град. И все пак, докато се оглеждаше наоколо, той не можеше да реши кое е по-велико. Новият Град бе величествено постижение, но все пак притежаваше ли дори и малка част от величието, от чистото великолепие на Забранения град, от което ти спираше дъхът?

Не. Нито капка.

Портите бяха разположени между двата Града. Шест редици, свързани с подобна на лабиринт серия от коридори, открити отгоре. Беше груба, набързо стъкмена постройка.

Там, където коридорите се засичаха, бяха издигнати стражеви кули на пилони, от които надолу сочеха дулата на оръдия — и ръчни, и компютъризирани.

— Няма да им хареса — обърна се Шепърд към Толонен.

— Не. Боя се, че не. Но ще трябва да се примирят.

Шепърд тъжно поклати глава. Положението беше лошо.

Особено след екзекуцията. Щеше да създаде впечатлението, че влизат в нова, по-брутална епоха. Онова, което трябваше да бъде празник, за мнозина щеше да придобие много по-злокобни обертонове.

Но кой беше виновен? Имаха ли друг избор?

— Наистина ли мислиш, че ще хванеш някое копие?

Генералът се усмихна отнесено.

— Сигурен съм, Хал. Знам, мислиш, че греша. Е, може и да греша. Всичко е възможно. Точно затова съм се подготвил и за още стотина възможни неприятности. Нападение от въздуха. Бомби. Убийци сред собствената ми елитна гвардия. Отрова в храната. Снайперисти. Предателство под сто различни маски. Учил съм история. Знам по колко много начини може да бъде убит един крал.

По гранитното лице на Толонен за миг се изписа умора.

— Правил съм ужасни неща, за да опазя своя Танг, Хал. Ужасни, ала необходими неща.

Да — помисли си Толонен. — Например убийството на петнадесетте човека, проектирали тези предпазни врати. Още петнадесет имена в дългия зловещ списък срещу името ми. И то свестни хора. Но смъртта им беше необходима. За да се опазят Седмината. Защото без Седмината...

Той потръпна и побърза да изхвърли тези мисли от ума си, после тръгна към портите. Шепърд ситнеше след него, умълчан и потънал дълбоко в размисъл. Щом приближиха най-близката порта, елитните гвардейци застанаха мирно с пушки на рамо.

— Къде е дежурният офицер?

— Тук съм, генерале! — капитанът на елитния отряд притича, също застана мирно и се поклони официално и на двамата. — Почти привършихме, сър. Останаха само още около двадесетина за проверка.

— Добре. Тогава покажи ни някоя от специалните стаи. Искам да демонстрирам на главния съветник на Танга какво сме подготвили.

Капитанът се поколеба, понечи да каже нещо, после се поклони отново.

— Разбира се, сър. Моля, последвайте ме...

Отидоха при една от по-големите порти. Стъпалата водеха навътре. Зад завесата имаше богато тапициран стол. Около стола бе подредена цяла изложба от най-съвременна медицинска апаратура.

— Впечатлен съм — Шепърд започна да разглежда и да докосва различните уреди като познавач. — Всичко е много добре изпитано.

Генералът кимна на медицинския техник, побързал да се присъедини, и без всякакви церемониалности започна да се съблича. — Аз ще мина пръв. После ти.

Шепърд се усмихна.

— Разбира се.

Издад завесата се чу леко съскане, след това — звук от въртящо се колело.

— Сега сме затворени тук, вътре. Ако излезе, че не съм онзи, който твърдя, че съм — ако съм фалшив, — цялата кабина се изпълва със силно токсичен газ.

Шепърд се засмя.

— Тогава се моля да си този, който твърдиш, че си. Толонен кимна, смъкна панталона си, после свали и оръфаните си долни гащи.

— Доста интересни белези имаш, Кнут.

Толонен погледна надолу и се засмя.

— О, да. Вярвай или не, но това го имам от една жена. Тигрица си беше — усмихна се и погледна Шепърд в очите. — Е, това беше много, много отдавна. Вече минаха четиридесет години оттогава.

Седна в креслото и се остави да го омотаят с жици. После му взеха отпечатъци, провериха ретината му и взеха проба за генотип.

Генералът погледна спокойно Шепърд.

— Ако са като копието на Еберт, тези няколко теста ги хващат. Както и да е, докато проверяваме за копия, проверяваме и за други неща: психологическо индоктриниране и наркотици.

— Сигурно на Клаус не му е било много лесно.

— Прие го много зле.

Шепърд отмести поглед за миг.

— Сигурно не е лесно да гледаш самия себе си в подобно състояние. Мъртъв. Отворен като чувал с месо. Собственото ти лице — побеляло и студено.

Толонен помълча за миг, после кимна сериозно.

— Да. Както и да е...

Техникът чакаше, заслушан в разговора им. След това придърпа над главата на генерала голяма куполообразна машина.

Толонен обясни:

— Това е, общо взето, мозъчен стимулатор. Но е пренастроен, за да наблюдава как отговаря тялото. Прожектира ми образи — холограми на членовете на Върховните фамилии — и наблюдава скоростта на пулса и ударите на сърцето ми. Всички отклонения от нормата се регистрират на този екран.

Той протегна ръка към машината, докато техникът я нагласяваше около главата му, и потупа малкото черно екранче.

— Освен това извършва и пълно сканиране на мозъка.

Шепърд го погледна замислено.

— Както казах — много изпипано. Ако има още едно от онези, няма как да не го хванем.

Генералът не отговори. Тестът бе започнал. Техникът погледна нервно Шепърд, после отново се загледа в мониторите. Шепърд изведнъж разбра. Ако откриеха и едно копие, то веднага щеше да бъде неутрализирано. Това беше добре. Но онзи нещастен техник, който се случеше в предпазната стая заедно с него, също щеше да бъде неутрализиран.

— Не трябва да се безпокоиш — увери го Шепърд. — Съмнявам се да съществуват и други.

Вън, зад огромните стени на Града, слънцето тъкмо изгряваше над Пей Чин. Новият ден — денят на сватбата на Хан Чин — бе започнал.

* * *

Мария застана на вратата и погледна мъжа си. Йозеф Кренек се обличаше с гръб към нея. Тя го гледаше как нахлузва новото копринено пау и връзва колана. Едва тогава се обърна към нея.

— Какво има, Мария? Не виждаш ли, че се приготвям?

Тя се бе облякла още преди час и оттогава го чакаше да се събуди и да се облече, за да може да поговори с него.

— Става дума за брат ти, Йозеф. Мисля, че е болен. Вече дни наред не е ял и когато отидох да го събудя, от стаята не ми отговори

никой. Заключение са се и не отговарят — нито той, нито Ирина.

Кренек изсумтя. Брат му Хенрик и жена му бяха пристигнали преди три дни от Марс и трябваше да заминат утре, след сватбата. Всичките четирима бяха гости на Танга, местата им бяха на масата пред големия Павилион на стрелата. Но ако Хенрик беше болен...

Кренек раздражено изтика жена си и тръгна по коридора. Спря пред една врата, поколеба се и похлопа силно.

— Хенрик! Добре ли си?

Вратата почти веднага се плъзна встрани. Там, облечен, стоеше брат му — неговото ма куа, или церемониално сако, в полунощно синьо бе закопчано догоре, а тъмната му коса бе гладко пригладена назад.

— Йозеф... Какво искаш?

Кренек се поклони леко на по-възрастния си брат. Беше се върнал от Марс само преди три седмици — наскоро го бяха повишили в Старши представител на колонията.

— Мария се безпокоеше за тебе. Тя...

Хенрик Кренек се усмихна и отвърна на брат си с по-лек поклон от неговия. Жена му Ирина — висока, с царствена осанка — бе дошла и бе застанала зад него. Хенрик я погледна.

— Извинявай, Мария, но това беше тайна. Подарък за по-малкия ми брат. Защото през тези три дни той беше толкова добър домакин.

Йозеф се усмихна възторжено.

— Ти ми оказваш твърде голяма чест, братко.

— А, сигурно... Както и да е — Хенрик се обърна, погледна жена си, после отново се обърна към брат си. — Йозеф, ще влезеш ли? Мария, би ли ни извинила за момент?

Мария се поклони ниско.

— Имам още много работа, Хенрик. Извинявай, че те обезпокоих с глупавите си страхове — с поруменели бузи тя отстъпи назад, след това се обърна и побягна по коридора.

Хенрик я наблюдаваше известно време, после се обърна, влезе вътре и заключи вратата след себе си.

— Е, братко... — обърна се той с лице към Йозеф. И щом го каза, видя как Ирина се доближи откъм гърба на по-малкия му брат, затегна здраво жицата около врата му и го дръпна надолу със странна, нечовешка сила.

Щом Хан Чин влезе в Чиен Чин Кун — Двореца на небесната чистота, — всички прислужници направиха пълен ко ту. Редове от маси бяха наредени по цялата дължина и ширина на голямата зала. Хиляди маси изпълваха пространството между колоните. Покривки в императорско жълто покриваха всяка маса и върху всяка бе струпан огромен куп сватбени дарове.

Хан Чин се огледа и влезе в сумрачната зала. Двама прислужници веднага побързаха да придружат принца — единият тръгна пред него, другият плътно го следваше. И двамата носеха прости маслени фенери на дълги пръти. По традиция тези зали оставаха неосветени от съвременни енергийни източници — традиция, която никой не се опитваше да променя.

Хан Чин се разходи между масите, разгледа предметите, после се обърна — светлината падаше отгоре върху лицето и раменете му, тъмните му очи сияеха влажно. На всички страни се простираше по една негова сянка — като призрачни танцьори — тъмни, дълги и слаби, трептящи на неравната светлина.

— Юан! Ела! Виж!

Ли Юан бе спрял на високата врата и се бе втренчил в богато украсения таван. За първи път идваше в Имперския град и бе смаян от царящата в него разточителност. В сравнение с него техният собствен дворец въпреки лукса си изглеждаше толкова малък и гаден. Това беше великолепие в невъобразим мащаб. Красота — все пак тази красота си имаше и тъмна страна. Знаеше историята: бе научил как чин — манджурците, — които бяха управлявали тук повече от два века, бяха паднали, повалени от собствената си преданост, гордост и невежество. Този дворец — всъщност този град от дворци — бе построен върху страдание. Чрез несправедливост и експлоатация.

Историята на Чун Куо — беше низ от мечти и разочарования, огромни цикли на величие, последвани от упадък. Сякаш огромно колело се въртеше в самото време, неизбежно издигаше хората и после ги хвърляше в бездната, за да се разбият заедно с мечтите си за мир или за по-нататъшни победи. Така беше вече три хиляди и повече години, но трябваше да свърши, след като бе построен огромният Град.

Жестокото въртене на Великото колело трябваше да спре и да сбъдне мечтата за десет хиляди мирни години.

Но отново ли се бе завъртяло Великото колело, невидимо под леда? Или вече бе изпълнило пълен кръг? Те ли бяха новите чин, обречени на свой ред да паднат?

— Юан! — Хан бе застанал до една от масите и го гледаше. — Стига си сънувал наяве и ела! Погледни това!

Ли Юан го погледна, после се усмихна и отиде при него. Един прислужник осветяваше пътя му.

Хан Чин му подаде статуетка на кон.

— Красиво е, нали? В този край са изложени всички дарове от по-важните семейства. Конят е от семейство Пей.

Ли Юан го повъртя в ръце и му го подаде. Беше от чисто злато.

— Много е тежък, нали?

Хан се засмя.

— Не толкова тежък, колкото сребърния феникс, който ми е изпратила Камарата на представителите. Трябва да го видиш! Огромен е! Цели осем души трябваше да го внесат!

Ли Юан се огледа — взираше се в сенките от всяка страна. Масите сякаш нямаха край и върху всяка имаше малко съкровище.

— Няма край, а?

Хан поклати глава със странен израз в очите.

— Не — той се засмя нервно. — Да се смаеш. Тук има повече от осем милиона предмети. Знаеше ли го, Юан? От седмици ги описват! И през цялото време идват още и още! Секретарският отдел не спира да работи денонощно само за да изпраца благодарствени писма. Всъщност толкова е зле, че се е наложило да наемат допълнителни 10 000 души!

Хан се умълча за миг и се загледа в пълната със сенки стая. Светлината на фенерите хвърляше отблясъци в тъмната му коса. После той се обърна и погледна Юан в очите.

— Знаеш ли, ти ти, мислех си...

Ли Юан се усмихна на обръщението. Означаваше „малко братче“. Но между тях то звучеше по особен начин. Като знак за обич.

— ТИ да мислиш?!

Хан Чин се усмихна и отново отмести поглед — лицето му имаше по-замислен израз от обикновено.

— Виж всичко това. Напълнило е тази зала и още пет. Чак преливат. И все пак, ако трябваше да прекарам целия си живот просто в разглеждане на тези неща — да ги вдигам, да ги докосвам... — той поклати глава и сведе очи. — Изглеждат някак си пряхосани. Аз не бих могъл да разгледам и половината, нали?

За миг помълча, после остави кончето.

— Какво ли няма тук!

Ли Юан се вгледа в брат си. — Значи, това място потиска и тебе. Оглеждаш се и мислиш: колко приличаме и ние на АИ ХСИН ЧИЯО ЛО — манджурците — и все пак — колко сме различни. Но после се питаш: различни в какво? И започваш да се тревожиш да не те споходи същата съдба. — Усмихна се, по гръбнака му пробягна лека тръпка. — О, Хан Чин, колко те обичам заради това, че си способен да се тревожиш. Това ще ти помогна да станеш добър Танг — защото така остро усещаш, че си отговорен. Не се променяй, скъпи ми големи братко. Никога не забравяй своите тревоги, защото те — това си ТИ, това е всичко истински добро в тебе.

Хан Чин се бе преместил. Сега разглеждаше един от големите гоблени, закачени, на страничната стена. Ли Юан се приближи и застана до него. За миг и двамата мълчаха и гледаха яркоцветния пейзаж на неравната, колеблива светлина. После Хан коленичи и обгърна с ръце раменете на Юан.

— Знаеш ли, Юан, има моменти, когато ми се иска да не съм наследник — гласът му бе стихнал до шепот. — Понякога искам просто да се откажа от всичко това и да бъда нормален човек. Разбираш ли?

Ли Юан кимна.

— Разбирам те достатъчно добре. Ти си като всички хора, Хан. Най-много искаш онова, което не можеш да имаш.

Хан помълча за миг, после поклати глава.

— Не. Не ме разбра. Искам, защото го искам. Не защото не мога да го имам.

— Ами Фей Йен? Какво ще кажеш за Фей Йен? Би ли се отказал от нея? Би ли се отказал от коня си? От прекрасните си дрехи? От дворците извън Града? Наистина ли би се отказал от всичко това?

Хан се взря напред с неподвижно лице.

— Да. Понякога си мисля, че бих могъл.

Ли Юан се обърна и погледна брат си в лицето.

— А аз понякога си мисля, че си луд, големи братко. Светът е твърде сложен. Няма да е толкова просто за тебе. Пък и без това никога никога не получава онова, което наистина иска.

Хан се извърна и се втренчи в него.

— Ами ТИ какво искаш, ти ти?

Ли Юан сведе очи, бузите му леко поруменяха.

— Трябва да вървим. Татко ще ни търси.

Хан Чин се изправи и загледа Ли Юан, който вървеше между масите към голямата порта, следван от прислужника с фенера. Не — помисли си той. — Изобщо не ме разбираш, малки братко. Веднъж да не усетиш накъде бия.

Тази мисъл бе покълнала в съзнанието му през последната година. Отначало беше фантазия — нещо, с което се забавляваше от време на време. Но сега, днес, тя му изглеждаше съвсем ясна. Щеше да се откаже. Щеше да застане долу и да коленичи пред по-малкия си брат.

Защо не? — помисли си той. — Защо ТРЯБВА да съм аз?

Значи ще е Ли Юан. Хан се усмихна и кимна на себе си. Да. Така ще бъде. Ли Юан ще бъде Танг, а не Ли Хан Чин. И ще бъде велик Танг. Може би най-великият от всички. И той, Ли Хан Чин, ще се гордее с него.

Да. Така ще бъде. Той ще настоява да бъде така.

* * *

Мария Кренек се поклони раболепно — съпругът ѝ, Йозеф, вече се бе придвижил напред.

— Дълбоко съжалявам, госпожо Ю. Мъжът ми днес не е на себе си. Сигурна съм, че нищо не искаше да каже.

Госпожа Ю вдигна вдървено ръка. Лицето ѝ бе почерняло от гняв. Освободи по-нисшестоящата жена и се обърна към двамата придружаващи я мъже.

— Как смее да зяпа така през мен, все едно, че не ме познава! Ще се погрижа това високомерно копеле да бъде лишено от прилична компания! Ще го дръпна няколко нива по-надолу. Брат му като е

представител на Марс, той си мисли, че може да обижда когото си ще! Е... Ще видим!!!

Мария отстъпи назад, ужасена от чутото. Не си струваше да ставаш враг на госпожа Ю. Тя имаше достъп до Низшите семейства. Събиранията ѝ бяха важна част от живота Горе, а самата тя бе средството, чрез което двама мъже можеха да се съберат за взаимна облага. Тя бе унищожавала и по-големи клечки от Йозеф Кренек, а сега щеше да унищожи и него.

— Йозеф — тихо, ала настоятелно прошепна тя, щом настигна мъжа си, и се вкопчи в ръката му. — Какво си мислеше? Върни се и коленичи пред нея! Кажи, че съжаляваш. Моля те, Йозеф!

Той погледна ръката ѝ, вкопчена в неговата, после брат си и жена му. След това изненадващо отблъсна ръката ѝ.

— Прибирай се вкъщи, Мария! Веднага! На мига!

Ченето ѝ увисна. После лицето ѝ стана тъмночервено и унижена повече отвсякога, тя се обърна и побягна.

* * *

Гласът на Ноченци прокълнтя задъхано в главата на генерала:

— Кнут! Хванахме нещо!

Генералът стоеше до задния вход на една от стаите на охраната. Тъкмо я бяха разпечатали и бяха изнесли навън нещото, което се бе опитало да мине през нея. Както и другите, то обезпокояващо приличаше на човек — беше по-добро от копието на Еберт. По-различно. Много по-сложно устроено. Сякаш копието на Еберт бе опит да ги отклони от следата.

— Какво е, Виторио?

— Проверих списъка на гостите, пристигащи в Нанкин. И познай какво намерих?

— Дошли са от Марс.

— Точно така.

— Всичките?

Досега бяха хванали осем копия. Осем! Страх го бе да си помисли какво щеше да стане, ако не бяха открили фалшивия Еберт. Но за разлика от „Еберт“ тези бяха въоръжени. Представляваха ходещи

арсенали, въоръжението им бе скрито вътре в плътта. Само двама да се бяха промъкнали, щяха да предизвикат неописуем хаос. Но осем...

Ноченци се поколеба — получаваше потвърждение; после се обади:

— Досега — всички до едно.

Толонен коленичи над мъртвото нещо, извади ножа си, разреза коприните и разкри торса му. Това беше копие на млада, седемнадесетгодишна жена, дъщеря на водещ бизнесмен от групата Брахе. Той чакаше вътре в Забранения град и нямаше представа, че дъщеря му е била убита още преди месеци и е била заместена от това нещо. Толонен потръпна — опитваше се да не позволява на чувствата да замъглят мисленето му. Лош ден се случи. Много лош. Но можеше да е и много по-зле.

Поколеба се после разреза едната гърда. Бликна кръв и потече по гладката кожа на тялото. Толонен се стегна и отново заби ножа, разтвори плътта и разкри твърдата предпазна обвивка под нея. Да, беше също като другите. Всички имаха предпазни обвивки над най-важните си органи и под лицето. Сякаш онзи, който ги беше правил, ги бе проектирал да издържат на тежка стрелба: да издържат достатъчно, че да нанесат максимална вреда.

— Чуй, Виторио. Искам досиетата на всички марсиански колонисти, които още не сме прегледали. Докарай елитен отряд да ги залови още преди да са стигнали портите. Искам да хванете живо поне едно, разбра ли ме?

Живо... — Полазиха го мравки. — Искях да кажа — функциониращо. Тези неща никога не са били живи. Не и в действителност.

Стана и махна на техниците да отнесат нещото.

— А, Виторио... Предупреди хората си, че са опасни. Вероятно никога не са се сблъскали с по-опасно нещо от тях.

* * *

Веднага щом пристъпи в пространството между Градовете, Йозеф Кренек разбра, че нещо не беше наред. Гостите се редяха на опашка и минаваха през нещо като постове на охраната. Постове,

които не трябваше да бъдат там. До него Хенрик и Ирина изобщо не усещаха, че става нещо. Но нямаше и как да се усетят: те бяха програмирани много по-просто от него.

Огледа се и се опита да прецени ситуацията. Елитни отряди от по трима души бавно вървяха покрай редиците от хора и проверяваха личните им карти. По-нататък, над нещо, което изглеждаше като някакъв капан за плъхове, се издигаха стражеви кули.

Разбрали са за нас — досети се той веднага. — Тези порти са сканиращи устройства.

Той дръпна нехайно Хенрик и Ирина назад, далече от опашката, все едно бяха забравили нещо в приемната зала. После с напрегнат шепот им обясни какво според него ставаше.

— И какво ще правим? — Хенрик впи студените си бистри очи в неговите. — Нямаме инструкции.

Йозеф му отговори незабавно:

— Искам да отидеш там, Хенрик. Искам да отидеш при някой от онези отряди и да ги питаш защо трябва да се редим на опашка. Искам да разбереш какво търсят. Става ли?

— Ами ако търсят мене? Ако се опитат да ме арестуват?

Йозеф се усмихна студено.

— Тогава ги доведи тук.

Гледаше как Хенрик се приближи и ги поздрави и веднага забеляза реакцията на войниците. Чу как крещят въпроси, после видя как Хенрик се обръща и сочи към него и Ирина.

Е, добре — помисли си онази част от него, която беше Де Вор. — Можеше и да стане. Можеше да стане разкошно. Представете си само! Как и дванадесетте се изкачват по мраморните стъпала и носят смъртта в ръцете си, а Фамилиите капят като листи пред тях!

Усмихна се и се обърна към Ирина:

— Не прави нищо, докато аз не ти кажа. Ще се опитам да мина през тях — той посочи лабиринта от екрани, коридори и стражеви кули. — Но не направо. Ако имам късмет, ще се промъкна. Ако ли не...

Хенрик се приближи и застана пред тях. Един от елитните стражи го държеше хлабаво за ръката. Насам бързаха и други отряди.

— Какъв е проблемът, капитане? — Йозеф се изправи — спокоен, лице в лице с офицера.

— За вас — никакъв, сър. Но се боя, че брат ви и съпругата му трябва да ме придружат. Имам заповед да задържам всички марсиански колонисти.

Йозеф скри изненадата си. Защо не и мене? — зачуди се той. После се досети. — Схванали са връзката с Марс. Но мене не ме доведоха оттам. Аз вече бях тук. Първият, който пристигна. Гвоздеят на плана.

— О, богове — погледна той загрижено Хенрик. — И все пак сигурен съм, че е просто някакво недоразумение, братко. Най-добре е да слушаме тези момчета, а? Докато изясним нещата.

Капитанът поклати глава.

— Съжалявам, сър, но имам заповед да задържам само марсианските колонисти.

— Разбира се, капитане — в миг той отново бе Йозеф Кренек във възможно най-подмазваческия си вид, сякаш се опитваше да убеди клиент да купи нов продукт. — Позволете ми да придружа по-големия си брат и съпругата му. Има си закони за несправедливото задържане и за правото на представяне. Или са отменени?

Капитанът се поколеба — вслушваше се в заповедите, звучащи в главата му, после кимна отсечено.

— Казаха ми, че можете да дойдете и вие, ши Кренек. Но моля ви, не се намесвайте. Това е важно. Сигурен съм, че бързо ще го уредим.

Кренек се усмихна и ги последва мълчаливо. Да, сигурен съм, че ще го уредим бързо. Но не тук. Още не.

* * *

Генералът погледна през еднопосочното стъкло натъпканите в малката стаичка мъже и жени.

— Е? — попита той. — Това всичките колонисти ли са?

Ноченци кимна.

— Всички до един. Общо шестдесет и двама.

Толонен погали замислено брадичката си, след това се обърна и погледна майора в очите.

— Можем ли да инсталираме порта тук? Искам да проследя всичките останали копия. Но не искам да бъдат унищожени. Разбра ли?

Ноченци кимна.

— Моите хора вече работят по това.

— Добре — първата му инстинктивна подбуда бе да изтрови всички копия, но им трябваше едно функциониращо. За да го проследят. За да установят откъде бяха дошли и да се доберат до хората зад тях.

— Какъв процент от колонистите се оказаха копия?

Ноченци погледна лейтенанта си, който се поклонил и отговори вместо него:

— Девет от триста и осемнадесет. Малко под три процента.

Толонен погледна пак в стаята. Значи ако процентът бе постоянен, това означаваше, че там вътре имаше поне едно, а може би и две от тези неща. Но как да ги познаеш? Не можеха да бъдат различени с просто око.

— Поне не са усетили, че са хванати в капан — Ноченци се доближи и също застана до стъклото. — Помисли си само какви поразии биха направили в такъв случай. Ако аз ги бях правил, щях да ги направя устойчиви на подкупи. Нещо повече, щях да ги направя не чак толкова хрисими. Нито един не се поколеба да влезе в стаите за тестове. Сякаш не са били програмирани за такова нещо. И все пак трябва да са доста сложно програмирани, за да поддържат облика си — да не говорим пък колко трябва да е сложно, за да дойдат тук. Сигурно са имали някакъв план.

Толонен трепна, после се обърна към майора:

— Разбира се! Защо не се сетих по-рано? — той се изсмя късо, после потръпна. — Не разбираш ли, Виторио? Дванадесет. Единият е бил в дъното, той е бил стратегът и всичко е било в главата му, а останалите са имали съвсем слаба представа какво трябва да правят, но не и чувство за по-сложна стратегия.

Ноченци схвана веднага.

— Елитен нападателен отряд. Като собствените ни отряди от охраната. Функционират по същия начин.

— Да! — въодушевено възкликна Толонен. — Това обяснява защо бяха толкова покорни. Трябвало им е само известно

програмиране. Те просто са следвали заповеди. Но никой от тях — от „хората“ в онази стая — не е главатарят. Стратегът.

Де Вор. Всичко водеше към Де Вор. Ръката му бе зад всичко това. Мисълта му. Елитната му подготовка.

— Ще са трима, уверявам те. Двама войници и един стратег. Точно него искам. Главатаря. Другите нищо няма да знаят. Но този...

И точно когато го каза, го видя... Видя как двама се приближават един към друг в средата на стаята, докосват се, припламва искра, а във въздуха около тях проблясват сините вени на електрически поток.

— Лягай! — кресна той и се метна на пода. Стаята зад огледалото се изпълни с ослепителна светлина.

А после таванът се стовари върху тях.

* * *

Кренек коленичи и сведе глава; бе опрял празните си ръце на бедрата си с дланите надолу, пръстите му сочеха навътре; цялата му стойка имитираше десетките хиляди хора около него. След това се изправи и заразглежда групата, събрала се на върха на стъпалата пред Залата на върховната хармония. Йин Цу и неговото семейство бяха отляво, Ли Шай Тун и семейството му — отдясно. Под тях, на самите стъпала, седемте неоконфуциански служители се кланяха и нареждаха древните церемониални думи.

Погледна надясно, после наляво и отново сведе глава заедно с останалите. Навсякъде имаше стражи — въоръжени и нащрек. Мнозина от тях без съмнение бяха „Джен Син“. Послушни същества, които не задават въпроси. Надеждни. Предсказуеми.

Кренек се усмихна. Толкова са различни от мен — помисли си той. — МЕН са ме направили по-добър от тях. По-неискрен. По човек.

Но все още съществуваше и един проблем. Беше твърде назад. Дори и само двама от останалите да бяха тук, имаше вероятност да се получи. Но сега?

Той се огледа — преценяваше разстояния, определяше слабите и силните им точки, прехвърляше в главата си сценарии с висока степен на вероятност и накрая видя ясно. Тогава и само тогава... И той направи своя план. Имам петнадесет секунди. Най-много осемнадесет.

Дотогава мога да се добера до средата на пътя. Те ще охраняват Танга и синовете му. Или поне ще се опитат. Но ще се опитват да охраняват и Йин Цу и дъщеря му, Фей Йен. Това ще им раздели вниманието.

Да, но те ще очакват от него да се нахвърли върху Танга. Точно там ще съсредоточат защитата. Той отново се усмихна — онази част от него, която беше Де Вор, си спомни получената елитна подготовка. Виждаше как ще го направи — щеше да оформи пред себе си параван от тела, двама стражи щяха да го дърпат назад и по този начин да го превръщат във възможно най-неудобната мишена. А при сериозна заплаха щяха да открият огън и да убият де когото заварят в обсега им — без разлика невинен или не.

Но той няма да нападне Танга. Нито пък Хан Чин. Ще удари там, където най-малко очакват. Негова мишена ще бъде Ли Юан. Както си беше поначало.

Думите на Де Вор отекнаха в главата му: „Убий мозъка — и звярът ще се строполи. Ли Шай Тун е стар, Хан Чин е некадърен. Само Ли Юан, най-малкият, е заплаха за нас. Ако можеш, довърши Хан Чин. Ако се наложи, убий и Танга. Но Ли Юан със сигурност трябва да умре. След смъртта му домът Ли няма да издържи дълго.“

Изчака — усещаше, че моментът бързо приближава. Всеки момент облечените в шафранови роби служители щяха да се обърнат с лице към тях и огромната тълпа щеше да се вдигне като един и да зареве поздравления към новобрачните. Точно тогава той щеше да се придвижи напред и да използва навалицата като параван. Щеше да има пет секунди — после те отново щяха да коленичат.

Да, помисли си той и този път си го представи съвсем ясно. Виждаше се как тича, а унищожените му ръце пламтят. Можеше да подуши сляпата паника на тълпата, да чуе гръмовно отекващото заекване на кръстосания огън. А после, преди завинаги да склопи очи, щеше да види сина на Танга, проснат по очи върху мрамора, а кръвта му щеше да струи от дванадесет отделни рани.

Да, помисли си той. Да. Само след секунди.

Напевното нареждане изведнъж секна. Като един служителите се обърнаха с лице към тълпата. Като един цялата тълпа се вдигна на крака.

Опита се да тръгне напред и усети, че някой го задържа, после го вдига във въздуха. Две огромни ръце обхванаха гърдите му, други две

мускулести ръце притиснаха собствените му ръце отстрани и бавно започнаха да го притискат.

— Накъде така, а, господин Кренек?

* * *

Кар захвърли безжизненото тяло на нещото и застана мирно пред Толонен.

— Не зная какво му стана, сър. В първия момент му нямаше нищо. В следващия от него остана ей това.

Толонен се изправи неуверено и се приближи до нещото. Гръдният кош и ръцете му бяха добре обинтовани и въпреки болкоуспокояващите, които бе поел, му беше доста трудно да диша. Имаше две счупени ребра и изметната раменна става. Инак бе излязъл голям късметлия. По-голям късметлия от Ноченци. В момента майорът беше в интензивното и се бореха за живота му.

Сега, почистен и в нова парадна униформа — празният ляв ръкав бе закопчан с безопасна за туниката — Толонен отново бе поел командването. Щом погледна копието, усети как целият му гняв отново се надига на повърхността.

— Кой го е пуснал това вътре? Кой е заповядал да се затворят портите?

Кар леко сведе глава.

— Маршал Киров, сър. Той предположи, че експлозията в стаичката е убила последните копия. Ставаше късно, а през портите трябваше да минат още хиляди гости...

— Мамка му! — гърдите на Толонен се надигаха и спускаха рязко, по лицето му се изписа мигновена болка. Как може Киров да е толкова глупав? Как може така идиотски да рискува живота на Танга? Значи, няколко хиляди гости се чувствали неудобно... Но какво бе това в сравнение с оцеляването на Танга?

Киров по принцип му беше началник. Бе избран за маршал от Съвета на генералите едва преди шест месеца и при спешни случаи имаше правото да се намесва и да поема командването, но за стореното сега от него нямаше никакво извинение.

Толонен потръпна.

— Благодаря ти, Кар. Отгук нататък аз ще се оправям.

Гледаше как големият си тръгва, съзнавайки, че по своя собствена инициатива Кар вероятно бе спасил Танга. Той сам се бе сетил да вземе копие от записа на онова, което бе станало в стаичката. Сам бе идентифицирал по досиетата двамата, които се бяха „съединили“ с подобен опустошителен ефект. После самичък бе проследил брата, Йозеф Кренек, бе разбрал какво представлява и какво е намислил.

Слава на боговете — помисли си Толонен. — Този път ги бихме.

Генералът повдигна лицето на мъртвото тяло с върха на ботуша си и пак го пусна. Този имаше съвършена прилика с оригинала. Вероятно беше най-добрият от всичките. Жалко. Сега никога нямаше да разберат как точно е станало всичко.

Извърна се и махна на адютанта си. Младежът веднага притича и му помогна да седне.

— Кажи на майор Кръoger да поеме командването — той включи моторчето на стола. — Трябва веднага да видя Ли Шай Тун.

* * *

Свечеряваше се. Последните слънчеви лъчи се изкачваха по източната стена и си отиваха от Ю Хуа Юан, превръщайки градината на Имперския град в огромно квадратно блюдо, пълно със сенки. Яркоцветни хартиени фенери осветяваха бамбуковата горичка и висяха на въженца над осеяните с лотоси езерца и под стрехите на чайните. Птичките в клетките пееха своите сладки, предизвикани от наркотици песни в сплетените древни клони на смриките. Под тях прислужниците сновяха сред гостите с кани вино, ликьори и подноси с лакомства, а стражите шао лин стърчаха покрай стените и сред скалите като призраци.

Ли Юан гледаше всичко това отвисоко, от мраморната тераса. Усмихна се. Цялата церемония вече бе привършила. Под него, отдясно, двойката се движеше непринудено сред гостите — Хан Чин говореше разпалено, а до него Фей Йен мълчеше, свела скромно очи.

Видя как баща му се засмя и протегна ръка, за да махне бяло цветче, заплело се в тъмната коса на Хан, после се обърна и прошепна

нещо на чичо му Ли Юн-Ти. Атмосферата беше весела, почти лекомислена и изпълнена с чувство за облекчение, че нещата са се развили по този начин. И все пак само преди час всичко бе много различно. Ли Юан бе присъствал на разговора между баща си и генерала.

Никога не беше виждал генерала толкова разярен. Наложил се баща му да използва всичките си умения, за да успокои Толонен и да го убеди да не се разправя сам с Киров. Но бе видял и как се разтрепери баща му, когато с такава сигурност се бе оказал прав за „копията“, както бе разгневен от глупостта на Киров. Щом се изправи пред своя генерал, той с усилие контролираше лицето си.

— Моля те, не предприемай нищо, Кнут. Остави това на мене. Киров е човек на Уей Фен. Веднага ще говоря с Уей Фен.

Бе удържал на думата си. Юан се наведе и погледна надолу. Сега Толонен седеше там, в инвалидния си стол, точно под него, освободен от напрежението, и си говореше с колегите си генерали. Киров го нямаше.

Уей Фен, Танг на Източна Азия, бе много смутен. Мисълта, че негов генерал почти е погубил живота на Танга и на неговото семейство, беше повече отколкото можеше да понесе. Беше се обърнал ядно към Киров и бе скъсал емблемата — чи лин, символ на маршалския му статут като военен офицер от първи ранг — от гърдите му, преди да извади церемониалната кама от колана на Киров и да я хвърли на земята.

— Ти си нищо! — бе казал той на просналия се на земята маршал с насълзени от гняв очи. — И семейството ти е нищо! Ти ме посрами, Киров. Сега се махай. Очите ми да не те виждат!

Новината, че Киров се е самоубил, пристигна само минути покъсно; синът му, майор под негово командване и негов заместник, също се беше самоубил.

Междувременно Хан Чин не бе разбрал нищо за тези събития. Никаква сянка не трябваше да падне върху брачното му легло.

— Нека да не знаят нищо за това — бе казал баща му и бе хванал Юан за ръка, щом се върнаха в Ю Хуа Юан. — Защото ако семето е силно, то ще се вкорени и от него ще израсне син.

Син... Юан ги погледна отново. Фей Йен беше зашеметяваща. Тъмната ѝ коса бе заплетена със златни нишки, панделки и мънички

орхидеи, после навита в стегнат кок върху главата ѝ и разкриваше бледозлатиста лебедова шия. Беше толкова крехка. Ушите ѝ, носът ѝ, очертанията на скулите ѝ — всичко в нея беше изключително. Ала в светлите ѝ лешникови очи проблясваше огън; в брадичката и в устата ѝ се забелязваше сила. Стоеше там, до Хан, в поза на покорство и все пак алено-златната ѝ дреха ѝ стоеше така, сякаш тя бе родена да я носи. Макар главата ѝ да бе ритуално склонена в позата на пасивно приемане, неподвижната ѝ стойка издаваше сила, която му противоречеше. Тази птичка, тази летяща лястовичка беше горда. Никога не би позволила да ѝ подрежат крилцата.

Отмести поглед от Фей Йен към брат си и забеляза колко изпълнен с чувства е Хан. Очите му я поемаха на малки глътки, тя всеки път го изненадваше; всеки път, щом я погледнеше, той бе смаян от това, че тя е негова. В това, както и в толкова други неща, Хан беше по-малък от него. Толкова го изненадваше. Толкова много неща не можеше да проумее. „Лесно ти е на тебе, ти Юан — бе му казал той веднъж. — Ти си се родил стар. За мене всичко е ново.“

Интересна двойка ще са те — помисли си той. — Любовна двойка. Най-мощната и най-трудната за контролиране сила. Тя ще е Огън за неговата Земя и Земя за неговия Огън.

Ли Юан се засмя, обърна се и бързо заслиза надолу. Церемониалните му обувки с твърди подметки затропаха по дървения паркет, дългите му копринени ръкави струяха зад него. Надолу, надолу, право в ръцете на неговия зет, Пей Чао Ян.

Чао Ян, най-големият син и наследник на семейство Пей, една от двадесет и деветте Низши фамилии, стоеше на ръба на декоративен алпинеум до павилиона. Баща му, Пей Ро-Хен, който също беше наблизко, бе крепостен на Ли Шай Тун и приятел на Танга от детинство. Преди почти петдесет години ги бе учил един и същи учител. А преди осем години семействата им се сблизиха още повече, когато Чао Ян се ожени за втората дъщеря на Танга.

— Хей, Юан! Задръж малко, момченце!

Чао Ян стисна ръката на Юан за миг, клекна и му се усмихна добродушно, после го загъделичка.

— Какво има, мъничък Юан? Пак ли те безпокои пикочният ти мехур? Или пък някоя от малките прислужници ти е обещала нещичко, а?

Той намигна и пусна Ли Юан, след това го загледа как тича по тясната, обградена с дървета пътека и през портичката, която водеше към Ложата на природната храна. После осъзна, че новобрачните почти щяха да го блъснат, изправи се и се обърна към тях.

Чао Ян беше висок, красив мъж на около 35 години — син от първия брак на баща си. Лесно се разбираше с хората, беше интелигентен и имаше репутацията, че знае как да оживи всяко тъпо събиране, затова бе добре дошъл във всички дворци и много пъти бе карал злите езици сред хората Отгоре да плещят за предполагаеми интриги. Собствените му съпруги, три на брой, в момента стояха зад него, докато го представяха на новобрачните. Той поздрави и двамата поред с усмивки и поклони и първа представи старшата си съпруга — Йе Чин, сестрата на Хан. След като изпълни дълга си, вече бе свободен да разговаря по-неофициално с тях.

— Радвам се пак да те видя, Чао Ян — разтърси жизнерадостно ръката му Хан Чин. — След като се настаним, трябва да ни дойдеш на гости. Чувам, че обичаш да яздиш.

Чао Ян се поклони ниско.

— За мене е чест, Ли Хан Чин. Ще се радвам да пояздим заедно — после той се приведе към него и понижи глас. — Но довечера обаче ще яздиш самичък, а?

Хан Чин избухна в смях.

— Ех, пък и ти, Чао Ян! Ти и на погребение ще изръсиш нещо такова!

Чао Ян също се засмя.

— Зависи кое къде погребваш, нали така, млади приятелю?

Забеляза, че Фей Йен сведе очи, за да скрие, че ѝ е забавно, и се усмихна вътрешно, докато ѝ се кланяше. Но когато се изправи, изведнъж главата му се замая леко и се наложи да пристъпи назад, за да запази равновесие. Цял ден се чувстваше странно. По-рано, докато се обличаше, се бе протегнал да вземе четката за коса от масичката до него, но ръката му не бе хванала нищо. Беше се намръщил и бе извърнал изненадано глава, но когато отново бе погледнал натам, бе видял, че, всъщност върху масичката няма нищо. Четката бе плод на собственото му въображение. Тогава бе поклатил глава и се бе засмял самоподигравателно, но освен че му беше станало забавно, се бе и разтревожил.

Чао Ян се поклони още веднъж на двойката и ги загледа как се отдалечават — забелязваше и колко е нервен Хан Чин, и колко е красива Фей Йен. Тя много го бе развълнувала — усещаше парфюма ѝ върху езика си, представяше си маслинената бледност на плътта ѝ под алените и златни покрови. Усмихна се отново. Не. По-добре изобщо да не си мисли такива работи, защото след две-три чашки подобни мисли се изплъзват и от езика ти и те предават.

Хан бе спрял на няколко крачки от него. За миг Чао Ян се взря в профила му, очертан на светлината на фенерите, и забеляза колко си приличаха формите на ухото, брадичката и шията на Хан с тези на собствената му съпруга, Йе Чун. После взе да става нещо странно. Чао Ян видя как плътта около ухото му бавно взе да се разтича, самото му ухо — да се стапя и деформира, кожата — да се накъсва като нагрятата филмова лента и да се сгърчва, а под нея — да се разкрива нещо твърдо и сребристо, направено от жици и метал.

Чао Ян залитна назад — ужасен, онемял.

— Хан Чин... — изхриптя той. — Хан Чин!

Но не беше Хан Чин.

Чао Ян изкрещя — миризмата на горяща пластмаса измъчваше сетивата му; тегнеше мирис на машинно масло и нажежени жици. За кратък миг той се поколеба, ужасен от онова, което виждаше, после се метна напред и се нахвърли върху нещото, сграбчи го изотзад и дръпна здраво онова място, където фалшивата плът се бе обелила. Трепна за миг, когато Фей Йен се хвърли върху него и се опита да му издере очите, след това я срита грубо, стискайки здраво машината; повали механичното нещо на земята и притисна гърба му с коляно. После нещо изпука и той с удоволствие вдъхна сладката, изгаряща миризма на повреден мотор.

Нещото нададе един-единствен, невероятен човешки вик. След това — нищо.

Сега, докато лежеше отпуснато в ръцете му, то бе странно меко, странно топло. Съвършена илюзия. Не беше чудно, че бе успяло да измами всички.

Остави го да падне на земята, огледа се и забеляза изписалия се по обкръжаващите го лица ужас. Значи и те го бяха видели. Усмихна им се окуражително, но странното чувство, онази особена забрава,

отново се връщаше към него. Опита се да се усмихне още веднъж, но някаква странна топлина изпълни черепа му отвътре и после разцъфна.

Пей Чао Ян остана на колене още миг, погледът му изведнъж стана стъклен и той се строполи по очи. Мъртъв.

* * *

Толонен се бе отдалечил към стълбите, когато всичко започна. Първият писък го накара да обърне инвалидната количка. Сърцето му затуптя и той погледна натам, откъдето идваше викът, но дърветата и храстите скриваха всичко от погледа му. После скочи от стола, без да обръща внимание на болката. Сигналите на връзката се преплитаха един с друг в главата му. Писъците и виковете се извисиха в кресчендо. От всичко страни се стичаха шао лин с извадени, вдигнати нагоре мечове и се оглеждаха трескаво. Толонен си запробива път през тълпата с единствената си ръка, мръщейки се от болката в гърдите и рамото всеки път, когато някой се блъснеше в него.

Сигналите рязко спряха. Ужасен, той прекъсна връзката в главата си, после се запрепъва напред. В ума му бушуваше буря. Какво бе станало? Какво, в името на всички богове, бе станало тук? Сърцето му думкаше болезнено в гърдите. Дано всичко е грешка — замоли се той мълчаливо, промъквайки се през последните няколко души най-отпред. — Дано релето ми е изиграло някой номер. Но знаеше, че не е.

Огледа се с изцъклени очи — опита се да осъзнае какво бе станало.

Фей Йен лежеше на една страна, вкопчила ръце в дрехите си, и се задъхваше от невероятна болка. Една от прислужничките ѝ се суетеше около нея. На няколко крачки от нея лежеше Хан Чин.

— Лекар! — изкрещя Толонен, ужасен от гледката — Хан лежеше там абсолютно безжизнен. — В името на всички богове, доведете лекар! Веднага!

Почти на мига се появиха двама униформени и коленичиха от двете страни на Хан Чин. Единият разкъса туниката му и започна енергично да натиска гърдите му с две ръце, другият заопипва пулса.

Толонен се изправи до тях. Отчаянието го разкъсваше. Бе виждал достатъчно мъртъвци и знаеше колко е безнадеждно всичко. Хан

лежеше там в неестествена поза — гръбнакът му бе прекършен, вратът му бе счупен.

След миг единият вдигна поглед. Лицето му бе посивяло.

— Господарят Хан е мъртъв, генерале. Нищо не можем да направим.

Толонен затрепери силно.

— Бързо — единица за запазване на живота! Веднага! Откарайте го в специалното отделение! Личните хирурзи на Танга да се погрижат веднага за него!

Обърна се и погледна другото тяло. Позна го веднага. Богове! — помисли си той. Почувства силна болка — та това беше неговият кръщелник, Пей Чао Ян. Нямах ли край? Огледа се трескаво, взря се в лицата на зяпачите.

— Кой го направи? Видя ли някой как стана?

Вдигна се врява от надвикващи се гласове. После един се чу ясно. Гласът на Фей Йен:

— Беше Чао Ян — думите едва излизаха от устата й. — Чао Ян... е убиецът.

Толонен се завъртя рязко, объркан. ПЕЙ ЧАО ЯН! НЕ! БЕШЕ НЕВЪЗМОЖНО! АБСОЛЮТНО НЕВЪЗМОЖНО!

Но беше ли така наистина?

Той бързо извика двама шао лин и ги накара да обърнат Чао Ян. После взе ножа на единия, коленичи над тялото и разпра туниката на Чао Ян. Поколеба се секунда-две, след това заби ножа в гърдите и ги разряза напречно.

Ножът му срещна само плът и кост. Кръвта бликна по ръцете му. Пусна ножа, обзет от ужас, и погледна Фей Йен.

— Сигурна ли си?

Тя сведе глава.

— Да.

Точно зад нея настъпи раздвижване и тълпата направи път. Там застана Ли Шай Тун, съзерцаващ сцената с изпълнени с ужас очи. Хората около него бавно коленичиха със сведени глави.

— ЧИЕ ХСИЯ — изправи се Толонен. — Умолявам ви да се върнете там, където сте в безопасност. Не знаем...

Тангът му направи знак да замълчи.

— Мъртъв ли е?

Бе ужасно да гледаш лицето на Ли Шай Тун. Беше вдигнал брадичката си по познатия начин, както когато даваше заповеди, но сега едва можеше да овладее дори самия себе си. Лекото треперене на мускулите на врата му издаваше вътрешната му борба. Устните му бяха стиснати, а очите му...

Толонен потръпна и сведе очи.

— Боя се, че да, ЧИЕ ХСИЯ.

— А убиецът?

Генералът преглътна:

— Не зная, ЧИЕ ХСИЯ. Изглежда...

Фей Йен го прекъсна:

— Беше... Пей Чао Ян.

Устата на Танга леко се отвори; той кимна.

— А... Разбирам.

Опита се да каже още нещо, после сякаш го забрави.

Толонен отново вдигна поглед. Едва смогваше да гледа Танга в очите. За първи път в живота си осъзнаваше, че е разочаровал господаря си. Коленичи с ниско наведена глава, извади церемониалната си кама и я протегна с дръжката напред към Танга с жест, който съвсем ясно казваше: „Моят живот е твой.“

За миг се възцари мълчание, после Тангът се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Стани, Кнут. Моля те, стани.

В гласа на Ли Шай Тун имаше мъка, дълбока болка, която преряза Толонен и го разтърси. Той беше причината за тази болка. Неговият провал я бе причинил. Стана бавно и усети колко е остарял; продължаваше да стои със сведена глава, протегнал камата.

— Скрый я, стари приятелю. Скрый я.

Отново погледна Танга в очите. Да, там имаше тъга — ужасна, тежка тъга. Но зад нея имаше и нещо друго. Приемане на нещата. Сякаш Ли Шай Тун го бе очаквал. Сякаш бе рискувал и бе загубил, като през цялото време е знаел, че може и да загуби.

— Моя е вината — каза Ли Шай Тун, изпреварвайки генерала. — Знаех колко е рисковано — той потръпна, после сведе очи. — Стига вече смърт за днес. А и имам нужда от тебе, Кнут. От твоите знания, от твоите способности, от твоята непоколебима вярност към мене.

Замълча за миг — бореше се да се овладее; след това отново погледна Толонен в очите.

— В края на краищата Кнут, аз имам още един син. Ще си нужен и на него.

Дойдоха още лекари. Бутаха носилка. Генералът и Тангът стояха мълчаливо и гледаха как поставят Хан Чин в апарата и запечатват капака. И двамата знаеха колко напразно е това. Нищо вече не можеше да върне Хан Чин. Когато Ли Шай Тун отново обърна лице към Толонен, бе свил юмруци. Лицето му бе маска на болката и търпението.

— Открий кой го е направил. Открий КАК са го направили. После ела при мене. Не действай без моя заповед, Кнут. Не поемай върху себе си моето отмъщение — той потръпна, гледайки как лекарите започват да бутат носилката обратно. — Хан не трябва да е умрял напразно. Смъртта му означава нещо.

Толонен разбра, че Тангът вече не можеше да говори. Вече бе стигнал границата. Лицето му сякаш започна да се разпада, очите му и брадичката му започнаха яростно да играят, издавайки дълбочината на обзелите го чувства. Махна отсечено с ръка и се извърна.

Генералът прибра камата в ножницата и се обърна с лице към гостите. Новината за смъртта на Хан Чин вероятно се носеше надолу по нивата на Чун Куо. А някъде — беше сигурен в това — една групичка хора празнуваше — усмихваха се жестоко и вдигаха чаши.

Някъде... Толонен потрепери — тъгата отстъпваше място на гнева. Ще намери тези копелета! Ще ги намери и ще ги избие! Всичките до един!

ГЛАВА 8

ИГРАТА НА КИМ

Бяха упоили момчето и го бяха откарали в изследователския център на остров Корсика, на триста ли оттам. Там го бяха почистили, обезпаразитили и настанили в килия.

Беше гола килия, без никакви мебели — куб със страни, дълги по петнадесет чи. Таванът се губеше в мрака нагоре, врата нямаше, макар и едно малко прозорче високо горе в гладката тъмна стена да предполагаше, че все има някакъв изход оттук. От тавана и от прозорчето излизаше леко сияние, недостойно за името „светлина“, а от средата на тавана на дълга, гъвкава дръжка висеше камера с шест обектива.

Момчето се бе сгушило до стената под прозореца, втречено в камерата — на лицето му бяха изписани и любопитство, и враждебност. Не помръдваше, защото когато го правеше, камерата като нещо живо се извърташе да го проследи и две от очите ѝ непрекъснато бяха фиксирани върху него. Знаеше го, защото си бе правил опити с нея; освен това се бе опитал и да се изкатери по стената до прозорчето.

В съседната стая един човек седеше зад контролно табло и наблюдаваше момчето на екрана. Зад него бе застанал още един. И двамата бяха облечени в еднакви черни костюми с кройка по тялото. Лицата и на двамата бяха покрити като с маски с фина марлена мрежа — виждаха се само очите с техните абаносови лещи.

Известно време не се случи нищо. После момчето се обади:

— Vos agas pen gweder? Vos eno anawy ru plas why dos mes?

Седящият преведе на другия:

— Главата ти от стъкло ли е? Има ли светлина там, откъдето идваш?

Тай Чо се разсмя. Момчето бе започнало да му харесва. Толкова бързо схващаше, толкова беше умно. Беше почти удоволствие да му партнира в тези сеанси. Извърна се наполовина и погледна изправения човек. Той изсумтя незаинтересован.

— Трябва да видя още нещо, Тай Чо. Някакъв ясен знак за това, на какво е способен.

Тай Чо кимна и отново се обърна към екрана.

— Ef bos enawu — отвърна той любезно. ТОЙ СВЕТЛИНА, искаше да каже, буквално преведено, макар смисълът да беше „има светлина“. — Pur enawu — продължи той. МНОГО СВЕТЛО. — Re rak why gordhaf whath, edrek. — ТИ НЕ БИ Я ПОНЕСЪЛ, ИЗВИНЯВАЙ. — Mes bos hebask. A brys why mynnes gweles py plas my dos mes. — НО ИМАЙ ТЪРПЕНИЕ. СЛЕД ВРЕМЕ ЩЕ ВИДИШ ОТКЪДЕ СЪМ ДОШЪЛ.

Момчето се замисли, после, като че доволно, кимна.

— Да — каза то. — ДОБРЕ.

— Какъв е този език? — попита изправеният. Името му беше Андерсен, той беше директор на Проекта. Работата на Тай Чо беше да го убеди, че за кандидата си струва да се похарчат пари и време, защото това бе отдел, подчинен на правителството на Танга, а дори и правителствените отдели трябва да носят някаква печалба.

— Стар керноулски — отвърна Тай Чо, полуизвърнал се на стола, но продължавайки да наблюдава екрана. — Вулгаризирана поджинверсия, почти лишена от глаголни времена. Граматическата му структура е калкирана от английски.

Знаеше много повече, ала сдържа езика си — знаеше колко е нетърпелив началникът му поначало. Храбри хора са били онези неколцина хиляди, създали кралството Керноу през първите години от съществуването на Града. Храбри, умни хора. Но не са знаели колко ужасен ще бъде животът в Глината. Не бяха отчели какви огромни преобразуващи налягания щяха да се оформят и да ги притиснат. Разумът бе коленичил пред нуждата и пред теглото на всичко, което бе струпал животът върху главите им, извън техния досег. Бяха деградирани. За 10 000 дни се бяха върнали назад с 10 000 години. Пак във времената на кремъка и костта. Пак в каменния век. Сега бяха останали само опърпаните останки на езика, който си бяха избрали — звуците му бяха също толкова изкривени, колкото и телата на децата на децата на техните деца.

Андерсен се наведе напред и почука по екрана с дългите си нокти.

— Искам нещо убедително. Нещо, което да мога да покажа на спонсорите ни. Нещо, което можем да продадем.

Тай Чо откъсна за миг очи от екрана и срещна погледа на Андерсен. Отвътре инстинктът му подсказваше, че момченцето е различно от останалите — може би беше тъкмо онова, което целеше да открие Проектът. Но можеше ли да разчита на „нещо убедително“?

В очите на директора не се четеше нищо.

— Ще се опитам — след малко каза Тай Чо. — Ала утре.

Андерсен кимна отсечено и му обърна гръб.

— Значи утре.

* * *

„Утре“ започна доста рано. Тай Чо стана с петия звънец и застана на поста си. Наблюдаваше спящото момче. Бавно, почти незабележимо той увеличи осветлението в килията. Беше четвъртият ден на момчето тук, но като всички, доведени от Глината, то нямаше истинска представа за времето. Там, долу, и денят, и нощта бяха еднакво тъмни.

Бавно, постепенно щяха да го научат на друго. Щеше да се научи да живее като хората от Горния свят.

Когато пристигна, му оставиха храна и питие в килията. Щом се събуди, той веднага ги видя, но просто подуши двете купички и ги остави недокоснати. На втория ден обаче гладът и жаждата надвиха страха му и той яде като вълк.

Тай Чо беше виждал това много пъти. Бе изкарал осем години във вербовката и бе видял повече от дузина кандидати в процеса им на социализиране. Но никога досега не бе се чувствал толкова убеден по отношение на някой кандидат. В това момче имаше нещо, някакъв чар, ако това бе възможно за подобно мършаво, изпосталяло създание; имаше мощно, почти осезаемо чувство за потенциал.

През първите няколко дена всички представляваха жалка гледка. Повечето бяха като животни, които се опитваха да прегризат капана, в който се бяха хванали. Някои полудяваха и се опитваха да се самоубият. Други изпадаха в кома. И в двата случая следваше проста процедура. Въпрос на политика. При докосването на едно копче от

контролното табло килията се изпълваше с бързодействащ смъртоносен газ. Всичко свършваше за секунди.

Ким обаче бързо бе преодолял първоначалния страх. След като нищо лошо не му се случи, той започна методично да изследва килията си, а увереността му нарастваше с всеки изминал час, през който оставаше невредим. Любопитството бе започнало да излиза на първо място в природата му. Материалът, от който бяха направени стените, следящата го камера, клапата за отпадъци, направата на купичките — всичко бе подложено на внимателен оглед; та според проявеното старание това си беше почти научно изследване, помисли си Тай Чо. И все пак, когато го заговори, веднага се убеди колко крехка бе тази увереност. Момчето замръзна, както си правеше нещо, косите му настръхнаха, то бързо се шмугна в своя ъгъл и се сви. Трепереше, а големите му кръгли очи се бяха разширили от ужас.

Тай Чо и преди бе виждал прояви на ум, а хитруването си беше втората природа на тези деца от Глината, но тук имаше нещо повече от ум и хитруване. Момчето не беше просто схватливо и любопитно, а можеше да брой, но имаше явни признаци за нещо повече.

Много фактори спираха развитието на истински разум в Глината и най-главният беше недохранването. Когато съществуването се оголваше до самия си скелет, първото нещо, което се губеше, бе цивилизованият аспект на абстрактното мислене. И все пак при някои въпреки всичко то излизаше на повърхността.

През последната година обаче Проектът бе под наблюдението на фракции в Камарата, които искаха да го закрийт. Аргументите им бяха познати. Проектът беше скъп. През последните пет години той на два пъти не бе донасял никаква печалба. Нито пък фактът, че бяха разширили мрежата си под целия Град Европа, умилостивяваше критиците. Защо, на първо място, изобщо беше необходим Проектът? За двадесет години от него бяха излезли пет хиляди годни за нещо човеци, ала какво бе това в контекста на огромната научна общност? Нищо. Или същото като нищо.

В най-мрачните си мигове Тай Чо се съгласяваше с тях. След някой от онези дни, когато се налагаше да напълни килията с газ, се качваше едно ниво по-нагоре в апартамента си и се чудеше защо изобщо са се захванали с това. Там, долу, имаше толкова много лошо гледани деца, толкова много физическо страдание, толкова прекъсване

на веригата на познанието. От време на време му изглеждаше, че бариерите пред развитието на разума там са непреодолими. Глината — това беше кошмар, въплътен се в действителност. Това беше ти ю, „земен затвор“ — светът под земята, мястото, където живееха демоните. Долу разумът бе деградирал до хитростта на убиец, притъпяван от варварския език, в който нямаше място за по-широки представи. Като си го помислеше по този начин, всичко изглеждаше не повече от игра. Успокояване на съзнанието, но нищо повече.

От време на време се чувстваха по този начин. Но чувството не беше трайно. Тай Чо бе убил може би стотина момчета като Ким, знаейки, че така е най-добре — жал му беше, заедно бедните създания са се хванали в капана, но знаеше, че нямат никакво бъдеще — нито Горе, нито долу. И все пак видял бе светлината на разума да проблясва в очите им — очи, които според правилата трябваше да бъдат просто тъпи или страхливи. И всеки път това му изглеждаше като някакво чудо, отвъд простото разбиране. Всеки път то лъжеше онези, които казваха, че Глината раждаше истински хора; околната среда и генетиката — не съществуваше нищо друго. Не, имаше и още нещо.

Беше нещо, което никой от тях не споменаваха — почти някаква ерес. И все пак сред тях нямаше човек, който да не го усеща. Нито един, който да не знае кое точно оправдава и вдъхновява работата им тук.

Човекът беше нещо повече от пластика на плътта, управлявана от клавиатурата на сетивата. Повече от носител на генетични кодове. Само на Човечеството бе дадена разпръскващата се, неуловима искра на индивидуалността. Изглеждаше парадоксално, но беше точно така. Всеки път, когато „спасяваха“ някого от Глината, вярата им в това укрепваше. Човекът бе нещо повече от по — повече от животинската душа, плътта, която изгниваше в земята, след като умре. Имаше и духовна душа — хун.

И така те работеха — кръстосваха тъмните дълбини и издирваха онези особени души, в чиито очи гореше искрата на самия живот. Всеки един — чудо. Всеки един — потвърждение. „Ние осигуряваме печалба — снабдяваме компаниите с работници“ — изтъкваха те, когато се наложеше. Но истинската причина криеха от другите. Това беше тяхната тъмна професионална тайна.

Започна. По негова заповед един униформен мех влезе в стаята и постави на пода до спящото момче поднос. На подноса имаше няколко различни предмета, покрити с тънко черно покривало.

Стаята отново бе запечатана. Тай Чо изчака. Измина час.

Щом Ким се събуди, веднага видя подноса. Спря, рязко нащрек, напълно буден. Космите по врата му настръхнаха. Вдигна глава, подуши из въздуха, после бавно обиколи подноса. Опря гръб о стената и погледна към камерата — в тъмните му очи ясно се четеше въпрос:

— Рун an jawl us wharfedhys? — И КАКВО СЕГА?

Тай Чо се усмихна, наведе се напред и набра един код на интеркома.

Последва пауза, после му отговори гласът на Андерсен:

— Какво има, Тай Чо?

— Мисля, че това ще ви заинтересува, сър. С момчето съм. Мисля, че сам трябва да видите това.

След известно колебание Андерсен се съгласи. Прекъсна връзката.

Тай Чо седна на стола и се загледа в екрана.

Погледът на момчето сновеше между камерата и подноса, после се спря върху подноса. Бавно, почти плахо се приближи. Вдигна поглед — бе намръщило чело, големите му кръгли очи бяха изпълнени с подозрение. После с бързо, внезапно движение отметна покривалото.

Това беше стандартен тест — Тай Чо беше присъствал на този момент петдесет, може би и сто пъти. Беше виждал момченца дадушат, да опипват, да пробват предметите на вкус, след това да ги захвърлят или да си играят с тях по напълно неразбираем начин, но този път бе различно — съвсем различно от всичко, което беше виждал досега. Той гледаше мълчаливо, усещайки присъствието на директора до себе си.

— Това е погрешно, нали така? Предполага се, че това е игра за запаметяване, нали?

Директорът се протегна да включи интеркома, но Тай Чо бутна ръката му, обърна се и го погледна.

— Моля ви. Още не. Гледайте какво прави!

Директорът се поколеба, после кимна.

— Ама КАКВО точно прави?

Тай Чо се обърна към екрана и се усмихна на себе си.

— Прави каквото си прави винаги. Променя правилата.

Отначало момчето не вдигна нито един предмет, а започна да ги движи по подноса, опитвайки се да схване по-добре какво представляват. После, работейки, сякаш си е поставил някаква цел, започна да ги комбинира по няколко. Малко огледалце, парче пластмасова тръба и парче тел. Ръцете му се движеха бързо, умно и за миг стъкми нещо, което приличаше на детска играчка. Постави го до стената под прозореца и го вдигна към окото си — опитваше се да надникне навън. Не успя, седна и търпеливо го разглоби.

Двамата мъже бяха вперили очи в екрана като омагьосани — видяха как момчето постави длан пред огледалото и бавно го наклони, изучавайки какъв ще е ефектът върху образа. След това, сякаш доволно, се върна при подноса и взе в ръка по-тежък предмет. Претегли го на ръка замислено, после се протегна за друг и ги постави встрани.

Припъзля по пода, прибра захвърленото парче плат и го разстла на пода. След това постави огледалото със стъклото надолу върху него. Постави гравираното парче дърво да го прегражда наполовина, като внимаваше как го нагласява, после удари здраво гърба на парчето с фенерчето.

Вдигна внимателно двете половинки на огледалото, провери с палец доколко са остри ръбовете им. Тай Чо инстинктивно протегна ръка към бутона, готов да напълни килията с газ, ако момчето се опита да направи нещо безразсъдно. Но Ким изобщо не смяташе да си навреди. Като използва ръбчето, той срязва жицата на четири парчета, след което започна отново да конструира играчката си — постави по едно парче огледало и от двете страни на тръбата. Нагласи пет пъти ъгъла, под който бяха поставени огледалцата, преди най-сетне да му хареса, после затегна телчетата и отново отиде при прозореца. Този път трябваше да успее да надникне навън.

Андерсен се наведе напред.

— Мислиш ли, че е виждал такова нещо преди?

— Къде? В Глината? — Тай Чо се засмя, обърна се и погледна Андерсен. — Не. Всичко това му е за първи път. Експеримент. Само си помисли как НИЕ научаваме нещата. Как като деца гледаме другите и ги копираме. Как трябва да ни учат дори на най-основните умения. Но Ким не е такъв. Няма от кого да копира. И никога не е имал. Всичко

трябва да идва от собствения му ум. Ето защо онова, което прави, е направо смайващо. Не виждаш ли? Той се отнася към света като към нещо ново. Нещо, което тепърва трябва да бъде сглобявано.

Момчето отмести саморъчно сглобения перископ от очите си и бавно седна, явно разочаровано от онова, което бе видяло. После наклони глава назад и заговори към мрака нагоре:

— Pandra vyth gwres? — Къде се намирам?

Изчака, но когато не дойде никакъв отговор, хвърли тръбата и остави главата си да падне на гърдите му, все едно че беше уморен.

Тай Чо се обърна и погледна директора.

— Е?

Андерсен остана неподвижен още миг, взрян в екрана, после погледна Тай Чо.

— Добре. Този следобед ще подпишем договор за шест месеца.

Под бялата марлена маска Тай Чо се усмихваше.

— Значи да започвам веднага?

Директорът се поколеба, след това рязко кимна. Очите му, обикновено толкова безжизнени, сега изглеждаха замислени и може би изненадани.

— Да — каза той най-накрая. — Започвай веднага. Но веднага щом стане нещо интересно, ми го съобщавай!

* * *

Час по-късно Андерсен седеше на бюрото си. Директивата, за която го бяха предупредили, че е изпратена, вече беше пристигнала. Сега лежеше на бюрото пред него. Имаше два месеца. Два месеца да преобърне нещата. А новите финансови резултати, които му бяха дали и които той трябваше да получава, бяха четири пъти по-високи от старите.

Засмя се горчиво. Чудо трябваше да стане. Не бе имал шанса да изпълни старите норми, пък да не говорим за новите цифри. Не — някой Отгоре бе решил да дръпне шалтера на Проекта, сигурен беше в това. Това беше политика.

Андерсен се наведе напред и заговори по интеркома:

— Изпратете стандартен договор. За срок от шест месеца. За новото момче, Ким.

Облегна се назад. Чудо... Е, може би Тай Чо беше прав. Може би това момче наистина бе особен случай. Но дали особеността му щеше да премине в пари? Както и да е, не му възлагаше всичките си надежди. Шест месеца? Ако Проектът се закриеше, Ким щеше да е мъртъв след два месеца. Той и още стотина като него.

— Политика! — измърмори той. Чудеше се кой ли стои зад последната директива и какво ли би могъл да направи, за да удължат срока; с кого ли би могъл да говори, за да се променят нещата.

После договорът изпадна от принтера на бюрото. Той се наведе напред, взе четката си и се подписа със замах — с йероглифи, на мандарин — в долния му край.

* * *

Наблюдателната тръба лежеше там, където Ким я беше захвърлил — долното огледало се бе измъкнало и жицата висеше. Ким седеше абсолютно неподвижно, обгърнал коленете си с ръце и заврял глава между тях. Чакаше.

Първо го чу. Усети леко движение във въздуха. Дръпна се назад, после се сви под стената, опулил очи. След това отсрещната стена започна да се бели от средата. Изкрещя.

Онова, което преди беше стена, сега бе открито пространство. Зад отвора имаше стая, същата като тази, в която седеше. Вътре, зад тясна дървена бариера, седеше великан. Великан с лице от бяло като кост стъкло.

Великанът се изправи и започна да се приближава покрай стената. Ким отново изкрещя и се опита да отстъпи назад, но нямаше накъде да бяга. Огледа се отчаяно. Урина се стичаше по краката му.

Тогава великанът проговори:

— Ow hanow bos T'di Cho. My bos an den kewesel yn why — МОЕ ИМЕ ТАЙ ЧО. АЗ ЧОВЕК, КОЙТО ГОВОРИ С ТЕБЕ.

Великанът млъкна, после влезе в стаята и застана там, разперил ръце встрани. Жест, който бе предназначен да каже „виж, аз не те заплашвам с нищо“, но човекът бе висок почти два пъти колкото най-

високия човек, когото Ким някога бе виждал. Приличаше на боговете, които тогава Ким бе видял в Глината, ала крайниците и тялото му бяха черни като пръст, а очите му приличаха на черни скъпоценни камъни сред чистата стъклена белота на лицето му.

Това бе жестоко лице. Лице в странно противоречие с меката окуражителност на гласа.

Ким оголи зъби и изръмжа.

И тогава великанът направи нещо съвсем неочаквано. Коленичи. Все още беше по-висок от Ким, но сега не изглеждаше вече чак толкова страшен. Разперил ръце, той заговори отново:

— *My golyas why, Kim.* — Наблюдавам те, Ким. — *My gweles pandra why canna oberu.* — Виждам какво можеш да правиш. — *Why a-vyn bewa a-ughof?* — Искаш ли да живееш горе?

Мракът в него бавно се разсейваше. Той си пое дъх и отговори:

— *MY A-VYN.* — Искам.

Великанът кимна.

— Да. *Epa why gweres-vu.* — Добре. Тогава ми помогни. *Busy yu dheugh oberu pandra my kewesel.* — Трябва да правиш всичко, каквото ти кажа.

Великанът протегна ръка и обели плътта от лицето си. Под него имаше второ лице — устата се усмихваше в червено, показвайки съвършени зъби. Вътрешната му уста. Значи изобщо не е бил направен от стъкло.

Ким си помисли за онова, което му беше казал великанът. Прекалено общо беше. Поклати глава.

— *Nu puptra.* — Не всичко.

Великанът кимна. Този път думите излизаха от вътрешната му уста. Останалата плът висеше около брадичката му.

— *Nu puptra. Mes moyha talcow.* — Не всичко. Но повечето неща. — *May ef gul stur.* — Когато има смисъл.

Обмисли го. Не го обвързваше кой знае колко.

— Да — каза тихо той.

— *Flowr* — усмихна се отново великанът. — Чудесно. — *Epa busy yu dheugh open tra a-dherak pup ken.* — Значи трябва преди всичко да ми отговориш на един въпрос. — *Pyu dysku why fatel vyvera?* — Кой те е научил да броиш?

* * *

Андерсен седеше зад бюрото си и преглеждаше доклада на Тай Чо. Бе краят на първата седмица на привикване. Нормално следваха още седемнадесет седмици търпеливо наблюдение, но Тай Чо бе помолил нещата да се ускорят. Андерсен с готовност се съгласи. Същата сутрин бе разговарял с първия секретар на един от заместник-министрите и му бяха съобщили, че молбата му да бъде изслушан била отхвърлена. Което означаваше, че директивата е последна. И все пак нещата не стояха чак толкова зле. През последната седмица беше доста зает.

Вдигна поглед и изсумтя.

— Добре — каза той просто и отмести папката встрани. — Ще подпиша препоръката си. Съветът заседава утре. Ще поставя въпроса пред тях.

Тай Чо се усмихна и кимна с благодарност.

— Извън протокола — продължи Андерсен и се наклони напред през бюрото. — Колко високо оценяваш потенциала му? Тук казваш, че според тебе е гений. Това може да означава много неща. Искам нещо, което бих могъл да продам. Нещо, което би впечатлило изпълнителен служител от върха.

— Всичко е там, вътре — посочи папката Тай Чо. — Той има ейдетична памет. Почти свършени рефлексии. И способност да разбира и използва сложни идеи мигове след като за първи път се запознае с тях. Добави към това дълбоки, почти поразителни математически и лингвистични способности.

Директорът кимна.

— Всичко това е чудесно, Тай Чо, но нямах точно това предвид. Те могат да правят машини, които са способни на всичко това. КАКВО МОЖЕМ НИЕ ДА ПРАВИМ, А МАШИНАТА НЕ МОЖЕ?

Странен въпрос. Преди никога не се бе появявал кандидат като Ким. Той вече говореше гладко английски и бе възприел основите на алгебрата и логиката, сякаш бяха мръвки, които бе погълнал и смлял.

Директорът се облегна назад и леко се извърна на стола, като отмести поглед от Тай Чо.

— Нека да ти обясня положението. Тогава може и да разбереш защо те питам.

Погледна оперативния си работник и се усмихна.

— Много си добър в работата си, Тай Чо, и аз уважавам твоята оценка. Но моята гледна точка е различна от твоята. Така и трябва да бъде. Трябва да оправдая някак си продължаването на цялата операция. Трябва да докладвам пред съвет, който отговаря пред самата Камара. А Камарата я интересуват само две неща. Първо: Проектът за вербовка дава ли някаква печалба? И второ: „вербуването“ на хора от Глината — това ли е най-доброто за пазара?

Вдигна ръка, все едно искаше да отблъсне някой аргумент, който Тай Чо смята да изтъкне.

— Знам, че сигурно ти звучи грубо и антиидеалистично, но така стоят нещата.

Тай Чо кимна, ала не каза нищо.

— Както и да е, така стоят нещата. В момента имам стабилни отношения с пет компании. Три са подписали договори за опции на търг, когато му дойде времето. Очаквам и останалите две скоро да подпишат.

Тай Чо се изцъкли от изненада.

— Търг?!

Андерсен вдигна ръка.

— Както и да е... Ако той е такъв, какъвто казваш, можем да намерим пари за цялата програма за година, може би и за повече. Искам да кажа, ако сключим сделката точно както трябва. Ако накараме някоя от големите компании да подпише договор с изключителни права.

Тай Чо смаяно поклати глава. Договор с изключителни права! Значи директорът не говореше за обичайното спонсорство, а за нещо голямо. Нещо от порядъка на два до пет милиона юана! Не беше чудно тогава, че иска нещо повече от казаното в доклада. Но какво можеше да предложи той, Тай Чо?

— Не знам... — започна той и млъкна. ИМАШЕ нещо, което Ким можеше да прави, а машината — не. Можеше да измисля неща, да изобретява. Можеше да вземе две неща и да направи от тях трето.

— Е? — обади се Андерсен. — Да речем, аз съм главата на „Сим Фик“. Как би ме убедил да ти подхвърля двадесет милиона юана срещу

малко момченце, без значение генийче или не?

Тай Чо преглътна. ДВАДЕСЕТ МИЛИОНА ЮАНА! Намръщи се, съсредоточавайки се върху поставената му задача.

— Ами... Той свързва неща... Свързва неща, които ние обикновено смятаме за несвързани — той погледна надолу, опитвайки се да изрази с думи онова, което правеше Ким толкова особен. — Но има и нещо повече. Много повече. Той не просто научава, запомня и пресмята, той СЪЗДАВА. Нови идеи. Изцяло нови идеи. Гледа на нещата по начин, за който ние никога не сме се сещали.

— Например?

Тай Чо сви рамене. Беше толкова трудно да се определи, да се изтъкне, но той знаеше, че точно това прави Ким толкова различен. Не беше само способността му да запаметява или бързината му, беше нещо, което надхвърляше всичко това. И тъй като това ставаше през цялото време, беше трудно да се извлече и да се каже: „Той прави това и това.“ Това беше самият му начин на мислене. Той НЕПРЕКЪСНАТО измисляше нови неща.

Тай Чо се засмя.

— Имаш ли някакво понятие от астрономия?

— Малко — Андерсен го изгледа странно. — Това има ли някаква връзка, Тай Чо?

Тай Чо кимна.

— Знаеш ли какво е Нова?

Андерсен сви рамене.

— Опресни ми паметта.

— Нова е стара звезда, която колабира в себе си и чрез това експлодира и изхвърля големи количества енергия и светлина. Е, Ким е един вид Нова. Изкушавам се да кажа Свръхнова. Сякаш в самия му център има някакъв плътен мрак, който всмуква знанията в себе си и после ги изхвърля навън във вид на светлина. Ярка, ослепителна светлина.

Андерсен поклати глава.

— Стари звезди... Не можеш ли да измислиш нещо по-приложимо?

Тай Чо се наведе напред, вече сериозен.

— Защо не го доведеш тук този твой глава на „Сим Фик“? Покажи му момчето. Нека сам си доведе експерти, сам да си направи

изпитания, да го подложи на свои собствени тестове. Ще се шашне, гарантирам ти.

— Сигурно — смънка Андерсен и притисна устата си с ръка. После по-уверено повтори: — Сигурно. Знаеш ли, това май не е чак толкова лоша идея.

* * *

На другия ден Тай Чо подаде молба — очакваше веднага да я отхвърлят. Обаче след час получи от директора уведомление за пълното одобрение на Съвета. Щяха да преместят момчето от „Привикване“ в „С и Д“ — „Социализация и индоктриниране“ — за осемнадесетмесечно обучение. А той щеше пряко да отговаря за новия кандидат, Ким Уард.

Обикновено се мръщеа на възникването на лични чувства. Гледаше се като на необходимост на наличието на ясно разграничение между степените на обучение, но директорът беше убедил Съвета, че случаят е особен. И те се съгласиха, признаха колко важно е да се насърчават способностите на момчето, макар че може би мисълта за петте милиона юана — цифра, спомената неофициално и изцяло извън протокола — се оказа допълнителен аргумент да отстъпят от традициите в този случай. И така Тай Чо преведе Ким през пет нива в отдел „Социализация“ и му помогна да се настани в новото си жилище.

* * *

Седмица по-късно Тай Чо бе застанал на катедрата в малка шестоъгълна стая за лекции, осветена само по средата, и то с възможно най-слабата лампа. Три момчета седяха на разстояние едно от друго, оформяйки триъгълник, а в средата му като паяк се бе разположил тривизионен апарат. Тай Чо бе застанал в сянката зад най-дребничкото момченце и контролираше образите.

Лекцията беше за Чун Куо и Града Земя. Образите на огромната, подобна на кошер конструкция се появяваха и се стопяваха.

Екстериори, разреди, части. Първият поглед на тези деца към средата, построена над Глината.

Докато Тай Чо придружаваше с обяснения последователността от образи, се чудеше дали изобщо понякога те мечтаят да се върнат отново там, под огромната, въздигаща се канара на Града. Колко странно би било. Как ли биха се чувствали? Сигурно като хлебарки под къщата. Да, когато гледаше тези картини, дори и той се изпълваше със страхопочитание. А какво ли им беше на тях? Нали го виждаха за първи път — за първи път през съзнанието им минаваше мисълта, колко са незначителни; колко дребно нещо е индивидът, колко огромно — видът. Градът, покриващ Земята като ледник, прекъсван само от океани, планини и плантации. Вид, наброяващ почти четиридесет милиарда.

Да, виждаше страхопочитанието по лицата на двете момченца срещу него. Бяха зяпнали широко от почуда, а очите им бяха впити в образите, сякаш се опитваха да ги погълнат. После погледна дребничката тъмнокоса глава точно под катедрата и се зачуди какво ли си мисли Ким.

— Прекалено е голям — каза изведнъж Ким.

Тай Чо се засмя.

— Голям е точно толкова, колкото е. Как може да е прекалено голям?

— Не — Ким се извърна и го погледна — тъмните му очи пламтяха трескаво. Другите две момчета го гледаха внимателно. — Не искам да кажа точно това. Но той е... прекалено обширен и прекалено тежък, за да стои на колони, без да се срути или да потъне в земята.

— Продължавай — Тай Чо усети, че ставаше нещо важно. Беше също както когато Ким конструира перископа, но този път използваше идеите като градивни части.

— Е, на повечето места е висок триста нива, нали така?

Тай Чо кимна — внимаваше да не го прекъсне.

— Е, ами на всяко ниво живеят хиляди, може би и милиони хора. С всичките им нужди. Храна, дрехи, транспорт, вода, машини. Много машини — Ким тихо се засмя. — Ами че то е абсурдно. Просто не може да бъде. Прекалено е тежък. Прекалено е голям. Видял съм с очите си колко МАЛКИ са колоните, които го поддържат.

— И все пак — ето го — обади се Тай Чо, изненадан от думичката „малък“ и от онова, за което намекваше тя. Ким бе схванал нещо, което останалите дори не забелязваха: истинските размери на Града. Въображението му веднага бе прегърнало мащаба на нещата. Все едно винаги бе знаел всичко това. Но решителният етап тепърва предстоеше. Щеше ли Ким да направи и този скок в разбиранията си?

Тай Чо погледна другите момчета. Вече съвсем се бяха объркали. Изобщо не проумяваха, че има проблем.

— Значи той съществува? — попита озадачено Ким. — Точно такъв, какъвто ни го показва?

— Точно така. Освен това можеш да вземеш под внимание, че има и големи фабрики и леярни и много индустриални машини, разположени по всичките му нива. Поне едно ниво от двадесет се използва за складове. А има и цели нива, които се използват като водохранилища и за преработка на отпадъците.

Лицето на Ким се смръщи в гримаса на напрегнато съсредоточаване. Сякаш се взираше в нещо право пред себе си — челото му се набърчи, очите му изведнъж се фокусираха остро.

— Е? — подсказа му Тай Чо, когато мълчанието вече беше станало неловко.

Ким се разсмя.

— Ще ме помислиш за луд...

— Не. Опитай.

— Ами... Сигурно има нещо в структурата му. Но не може да е само това — Ким почти се бе сгърчил от болка.

Юмруците му бяха здраво свити, а очите оцъклени, втренчени.

Тай Чо затаи дъх. Още една стъпка. Още една мъничка, ала жизненоважна стъпка.

— Ами че той трябва да е построен от въздух. Или от нещо, също толкова леко, колкото е и въздухът, но... твърдо като стомана.

Леко като въздуха и твърдо като стомана. Вещество, яко като междуатомните връзки и толкова леко, че триста нива от него да тежат колкото десетина кирпичени тухли. Вещество, толкова важно за съществуването на Града Земя, че използваха химическото му название изключително рядко. Познато беше просто като „лед“. Лед, защото в неукрасения си вид изглеждаше студено и крехко като най-тънкия слой замръзнала вода. „Надиплени“ слоеве лед — дебели едва няколко

стотици молекули — оформяха нивата и стените на Града Земя. Оформени листове лед бяха основният материал за асансьорите и съединенията, мебелите и канализацията, дрехите и водопроводите, играчките и сечивата. Гъвкавостта и многостранното му приложение, това, че бе евтино и издръжливо — всичко това означаваше, че е заменило повечето традиционни материали.

Градът Земя бе огромен дворец от лед. Гигантска къщичка от карти — всяка карта толкова невероятно тъничка, че ако го сгънеха целия, нямаше да е по-дебел от лист хартия.

Бавно, едно по едно, Тай Чо обясни всичко това на Ким и забеляза как лицето на момчето светна от удоволствие. Не въздух, а лед! Това накара момчето да се засмее от радост.

— Значи колоните не го крепят да не падне, а го държат да не хвъркне! — каза той. — Държат го да не излети!

* * *

Сорен Бердичев погледна иззад купчината документи, които подписваше.

— Е, Блейк? Видя ли момчето?

Шефът на неговия „Личен състав“ се поколеба — достатъчно дълго, че да накара Бердичев да го погледне пак. Блейк явно се чувстваше не особено щастлив.

— Значи нямаме никаква полза от него?

— О, точно обратното, сър. Той наистина е такъв, какъвто е описан в доклада. Изключителен е, сър. Абсолютно изключителен.

Бердичев остави четката върху масилницата и се облегна назад, после освободи суетящия се покрай него секретар.

— Значи постъпил си както се договорихме и си откупил неговия договор?

Блейк поклати глава.

— Боя се, че не, сър.

— Не те разбирам, Блейк. Оставил си да ни го отмъкне някой съперник?

— Не, сър. Директорът Андерсен ни предложи договор с изключителни права.

— Тогава какъв е проблемът? Предложи ли му посочената от мене сума? Пет милиона юана?

— Да... — Блейк преглътна. — Всъщност вдигнах я до осем милиона.

Бердичев се усмихна студено.

— Разбрах. Искаш да потвърдя увеличението?

— Не, сър. Нали разбирате, точно там е работата. Андерсен направо ме отрязва.

— Какво?! — Бердичев се приведе напред. Очите му зад малките кръгли очилца се изцъклиха от гняв. — Осем милиона — и той ни отрязал?!

— Да, сър. Каза, че искал двадесет милиона минимум, иначе — никакъв договор.

Бердичев смаян бавно поклати глава.

— И ти просто си си излязъл, надявам се?

Блейк сведе поглед. Изчерви се.

Бердичев се приведе напред и му кресна:

— Хайде бе, човек! Изплюй го! Какво става?!

Блейк вдигна отново поглед — сега целият му маниер бе колеблив.

— Аз... Аз обещах на Андерсен да говоря с вас, сър. Казах му, че ще ви попитам дали сте съгласен със сделката.

— КАКВО?! — Бердичев се разсмя невярващо. — Двадесет милиона юана за шестгодишен пикльо?! Ти да не си луд, Блейк?

Блейк го погледна решително в очите.

— Вярвам, че той наистина струва толкова, сър. До последния йен. Не бих се осмелил да дойда при вас, ако не го вярвах.

Бердичев поклати глава.

— Не... Двадесет милиона! Изключено!

Блейк пристъпи напред и умолително се приведе пред началника си.

— Само да го бяхте видели, сър... Само да го бяхте видели със собствените си очи! Щяхте да разберете. Нищо подобно не съм виждал досега! Лаком, точно такъв е — гладен за знания! Наистина, сър, само да го видите!!!

Бердичев погледна ръцете на Блейк, отпуснати върху бюрото. Блейк веднага ги отмести, изправи се и отстъпи назад.

— Това ли е всичко, Блейк?

— Моля ви, сър. Ако размислите... Ако отделите време...

— Знаеш, че нямам — прекъсна го грубо той, раздразнен от неговата настоятелност. Грабна ядосано четката. — Убийството на сина на Танга хвърли всичко като във водовъртеж. Пазарът е изнервен, през цялата седмица имам срещи, за да успокоя нещата. Хората имат нужда от уверения, а това изисква време — погледна отново своя управител на „Личен състав“. Лицето му беше твърдо, гневно. — Не, Блейк, наистина нямам време.

— Простете ми, сър, но мисля, че в този случай трябва да отделите.

Бердичев се взря в Блейк за момент — чудеше се дали пък да не го уволни незабавно. Но нещо го караше да внимава. Блейк никога преди не си беше позволявал подобно нещо — никога не се бе осмелявал да му противоречи по този начин. Трябваше да има основателна причина. Погледна купчината документи, които чакаха подписа му, с почти невиждащ поглед. Опита се да се успокои и да си представи ясно нещата. После отново вдигна очи.

— Значи, мислиш, че си струва толкова? Двадесет милиона юана? Ами ако вземе, че хване някоя детска болест и умре? Ами ако излезе, че е от ония деца-чудо, които прегарят още преди да излязат от пубертета? Двадесет милиона юана. Доста големичка сума е, дори за нашите мащаби.

Блейк сведе глава — сега, след като беше накарал Бердичев да се вслуша, беше самото покорство.

— Съгласен съм, сър. Но аз временно се договорих за плащане на шест вноски. Двадесет процента при подписването, четири изплащания от по десет процента за две години и четиридесет процента при доставянето на момчето при нас на шестнадесетгодишна възраст. Освен това ще има клаузи и за връщане на парите в случай на смърт или злополука. Рискът значително намалява.

Бердичев се замисли за момент. Това повече приличаше на онзи Блейк, когото познаваше и ценеше.

— Хващаш ли се на бас, Блейк?

— Какво искате да кажете, сър?

— Залагаш ли на твоя човек? Ще заложиш ли работата си срещу това, че момчето ще ме впечатли?

Блейк сведе очи. По устните му бавно се плъзна усмивка.
— Мисля, че вече съм я заложил.

* * *

— Ким! Какво, по дяволите, правиш?!

Ким се извърна от полуразглобения тривизор и се усмихна. Ужасеният Тай Чо се втурна през стаята и го дръпна от машината.

— Куан Йин! Не разбираш ли, че това можеше да те убие?! В това нещо има достатъчно ток, че да те изпържи, докато станеш на пепел!

Ким поклати глава.

— Сега вече няма — той хвана Тай Чо за ръката, отвори дланта му и пусна нещо в нея. Тай Чо се облеци срещу малката, матовочерна четвъртита тръбичка за миг, после, щом разбра какво представлява, я хвърли, сякаш беше нажежена. Беше енергийният източник.

Коленичи и постави ръце върху раменете на момчето. Изгледа го кръвнишки, за първи път наистина ядосан.

— Забранявам ти да се ровиш по подобен начин в машините! Ако направиш нещо не както трябва, те могат и да те убият! Късмет имаш, че си жив!

Ким отново поклати глава.

— Не — отвърна той тихо, явно потресен от гнева на Тай Чо. — Не и ако си наясно какво правиш.

— А пък ти си много наясно, нали?

— Да... — момченцето потрепери и отмести очи.

Тай Чо, чийто гняв бе подхранван от страха му за Ким, усети, че омеква, макар че беше важно да опази момчето невредимо. Продължи да говори със суров, твърд глас.

— Откъде знаеш?

Ким го погледна — широко отворените му тъмни очи го пронизваха със странната си трескавост.

— Питам оня човек... инженера по поддръжката. Той ми го обясни. Показа ми как да го разглобя цялото и после пак да го сглобя. И как работи. На какви принципи.

Тай Чо за миг остана мълчалив.

— Кога?

Ким сведе поглед.

— Тази сутрин. Преди звънеца.

Тай Чо се засмя.

— Преди звънеца ли?! — Звънецът биеше в шест. Преди това килията на Ким, както и всички други, беше заключена. — Да не би да ти е дошъл на гости? И си е носил тривизор под мишница?

Ким поклати глава, но нищо не каза.

— Каж ми истината, Ким. Ти просто се ровичкаше, нали? Експериментираше.

— Да, експериментирах. Но не се ровичках. Знаех какво правя. И ти казах истината, Тай Чо. Никога не бих те излъгал.

Тай Чо седна на петите си.

— Тогава не те разбирам, Ким.

— Аз... — Ким вдигна очи. Снежнобялата му шия странно се беше изчервила. — Аз се измъкнах от килията и слязох тук, долу. А пък човекът тъкмо работеше тук — преглеждаше машината.

Тай Чо мълчеше. Взря се задълго в Ким, после се изправи.

— Знаеш, че това е невъзможно, Ким. Ключалката има електронен код.

— Знам — отвърна просто Ким. — А генератор на случайните числа всеки ден сменя комбинацията.

— Значи разбираш защо не мога да ти повярвам.

— Да. Само че аз отвинтих ключалката.

Тай Чо поклати глава — търпението му се бе изчерпало.

— Но ти не можеш, Ким! Щеше да бъде регистрирано като повреда. Алармата веднага щеше да се обади.

Ким клатеше глава.

— Не. Не точно това исках да ти кажа. Аз извадих КЛЮЧАЛКАТА. Електрониката си е още там. Така ги нагласих, че отново да регистрират „заключено“, като затворя вратата.

Тай Чо все още не беше убеден.

— И с какво направи всичко това? Заключващият механизъм е много фин! Както и да е, цялото това нещо е покрито с предпазна пластина!

— Да — каза Ким. Изчервяването му беше преминало. — Това беше най-мъчното. Да отмъкна ей това — той извади спретнато

пакетче от джоба на туниката си и го подаде на Тай Чо. Оказа се комплект фини като скалпели инструменти.

— Дубликатите — поясни Ким. — Инженерът по поддръжката сигурно още не се е и усетил, че не са у него.

Тай Чо се взира в инструментите още миг, след това отново погледна Ким.

— Небеса... — каза той тихо. — Значи е вярно?!

Ким кимна. Усмивката се върна на лицето му.

— Точно както ти казах, Тай Чо. Никога не бих те излъгал!

* * *

Директорът Андерсен се поклони ниско на Бердичев, щом той влезе в офиса. Бе прекарал сутринта в четенето на досието на собственика на „Сим Фик“ и бе впечатлен от прочетеното. Той беше човек, извел компанията си отникъде до осемнадесетото място в списъка Хан Сен само за някакви си десет години. Сега се говореше, че богатството му възлизало на осемнадесет милиарда юана. Не беше сума като за Танг, но с нея би се задоволил всеки древен император.

— Присъствието ви тук е чест за нас — и той му предложи своето кресло.

Бердичев не му обърна внимание.

— Къде е момчето? — обади се нетърпеливо той. — Бих искал да го видя. Веднага.

— Разбира се — Андерсен погледна Тай Чо, застанал срещу вратата редом с Блейк. Тай Чо се поклони и се обърна да подготви нещата.

Бердичев се взря студено в директора.

— Гарантирате ли, че момчето не знае, че го наблюдават?

— Разбира се. Ние тук винаги сме работили така. Имаме стая за наблюдения. Помощниците ми ще ви донесат нещо разхладително...

Бердичев рязко го прекъсна. Светлината проблясваше в очилата му.

— Няма да прием нищо. Само ми покажете момчето, директоре. Искам да видя защо си мислите, че можете така да ме обиждате.

Андерсен пребледня.

— Аз... — той отново се поклони. Устата му бе пресъхнала от страх. — Аз... ще ви заведа веднага.

* * *

Двете машини бяха поставени върху работната маса точно както бе поискала момчето. Едната беше тривизорът „Мед Фак“, върху който Ким бе работил по-рано, другата — стандартна „Художествени форми Сим Фик IV“. Между тях бе поставен пълен комплект инструменти.

— Какво е това? — Бердичев седна пред наблюдателния прозорец само на една ръка разстояние от ръба на масата.

— Момчето ги поиска.

Андерсен преглътна — молеше се Тай Чо да излезе прав. Само той знаеше колко много зависи от това.

— Според... според мене иска да опита нещо.

Бердичев се извърна леко и изгледа студено Андерсен.

— Не ви разбирам, директоре. Да опита какво?

Андерсен поклати глава, после спря и се усмихна. Знаеше, че трябва да извлече възможно най-доброто от всичко това.

— Точно там е работата. Никога не сме съвсем сигурни какво всъщност е замислил Ким. Точно затова е толкова ценен. Толкова е непредсказуем. Толкова изобретателен.

Бердичев за миг се втрени в Андерсен, после се обърна. Изглежда, далеч не беше убеден. Сякаш единствената причина изобщо да се намира там бе абсурдно високата сума, която му бяха поискали срещу договора на момчето. Андерсен се отпусна на облегалката на празния стол до Бердичев — чувстваше се слаб. Момчето щеше да провали всичко! Знаеше си! Всичко щеше да тръгне накриво, той щеше да бъде унижен, и то пред Бердичев. Още по-лошо — това можеше и да е краят на всичко: закриване на Проекта, ранно пенсиониране за самия него. Потръпна, извади ветрилото от пояса си, отвори го и започна да си вее.

— Предполагам, че смята да прави нещо с тези две машини?

Ветрилото на Андерсен застина.

— Предполагам.

— И откога е при вас?

— От двадесет и три дена.

Бердичев се разсмя.

— Не е възможно. Най-добрите ни инженери с месеци се учат как точно се оперира с тези машини.

— Четири месеца интензивно обучение — обади се Блейк от дъното на стаята.

— И се е научил самичък?

Андерсен облиза устни.

— За два дена.

Бердичев се облегна назад и отново се разсмя.

— Наистина, вие просто си правите майтап с мене, директор Андерсен. Прахосвате ценното ми време. Ако е така...

Андерсен се поклони ниско.

— Повярвайте ми, ши Бердичев, никога не би ми и хрумнало подобно нещо! Моля ви, имайте търпение. Сигурен съм, че момчето няма да ви разочарова.

Вратата в дъното на залата за лекции се отвори и влезе Тай Чо с момчето. Андерсен наблюдаваше Бердичев — забеляза, че се намръщи, после на лицето му се изписа странен израз.

— Къде го намерихте това момче?

Блейк отговори, преди Андерсен да успее да гъкне:

— На Западния остров, сър. Идва от Кантон Кернуол.

Бердичев кимна. Сякаш го бе обхванала странна трезвост.

— А, да. Много добре го познавам. Ходил съм там веднъж. С приятели.

Тай Чо коленичи и заговори нещо на момчето, след това го пусна. Ким притича през стаята — лицето му беше въплъщение на нетърпението. Качи се на една табуретка и веднага се захвана за работа — първо разглоби вътрешното устройство на тривизора, после придърпа към себе си тежката машина за „Художествени форми“.

Вперил поглед в момчето, Бердичев усети вътрешен хлад. Приликата беше обезпокоителна — изкривяването на оригинала беше гротескно, признаваше го, но по някакъв начин така приличаше на НЕГО, че просто един поглед към момчето го връщаше към всички онези чувства. Към цялата любов, вина и болка.

ЕДМЪНД — помисли си той. — ТИ СИ СИН НА ЕДМЪНД УАЙЪТ. БИХ СЕ ЗАКЛЕЛ.

Наблюдаваше го — едва съзнаваше какво прави момчето, забелязваше само онази странна, неочаквана прилика. Трябваше да погледне холограмата, която му беше дал Блейк. Трябваше да намери време да я погледне. Но беше твърде зает. Иначе щеше да дойде тук много по-рано, сигурен беше.

Нормално той веднага би го сметнал за един от странните номера, които животът погажда на хората, но в този случай всичко съвпаднаше. Съвпаднаше абсолютно точно. Момчето не само беше на съответната възраст, но и идваше от съответното място.

Едмънд беше с мен. Там, долу, в Глината. Преди седем години. Едмънд, Пьотър и аз. Там, долу, в мрака под Града. Да... Той беше с нас, когато отидохме да видим Подградния крал, Мигтерна, в замъка му в древния Бодмин. Беше с нас, когато посетихме публичния дом на Мигтерна. И сега семето му се връщаше. ОТ МРАКА.

Потръпна и се изправи.

— Достатъчно.

Андерсен, объркан, се поклони ниско. Лицето му беше бяло като платно, очите му се оцъклиха от внезапно обзелата го паника.

— Моля ви, ваша светлост, изчакайте. Изчакайте само още малко. Та той едва започва.

Бердичев, без да му обърне никакво внимание, се извърна към Блейк:

— У тебе ли е договорот?

Блейк измъкна договора от чантата си и му го подаде.

Бердичев се поколеба за миг, втренчен в договора — чудеше се как ли ще е най-добре. Първият му подтик беше да го накъса на парченца, но сега не знаеше какво да прави. Отново погледна момчето. Ако то беше син на Едмънд Уайът — а това можеше да се докаже много бързо чрез изследване на генотипа, — то не струваше и един йен, да не говорим за двадесет милиона юана, защото бе обречен на смърт — законът постановяваше, че цялото семейство на предателя споделя съдбата му до трето поколение — предци и потомци.

Погледна Андерсен. Човекът беше примрял от страх.

— Десет милиона — каза.

Щеше да протака. Може би дори щеше да поръча генотипното изследване, за да се увери. Но после? Потръпна. После нямаше да предприема нищо.

— Петнадесет — отвърна Андерсен. Гласът му издаваше колко плах се чувства в момента.

— Десет, иначе ще помоля приятелите ми в Камарата да ви закрият след две седмици, а не след осем.

Забеляза как Андерсен примигна от изненада и преглътна. Щом разбра как стоят нещата, директорът сведе глава.

— Добре. Да приключваме веднага. — Но си мислеше: Кой друг би забелязал приликата? Кой друг знаеше за посещението ни при Мигтерна? Кой освен мене и Леман?

Може би всичко щеше да се нареди. И може би в края на краищата, можеше да помогне на мъртвия си приятел. Може би сега би могъл да облекчи чувството за вина, което го измъчваше, откакто умря Едмънд.

Бердичев потрепери и отново погледна момчето. Да, а може би в същото време бих направил услуга и на себе си.

* * *

Когато всичко свърши, Тай Чо се върна в залата за лекции. Носеше поднос, а в джоба му беше нещото, което директорът му беше дал да го върне на Ким. Постави подноса на бюрото, до машината на „Сим Фик“, после седна на съседната табуретка.

— Добре тръгна тази сутрин — той протегна ръка и разроши хубавата черна коса на Ким. — Директорът е много доволен от тебе.

— Че защо да е доволен?

Тай Чо сведе поглед.

— Наблюдаваше те, докато работиш. А с него имаше и един много важен човек. И този важен човек е решил да те... да те осинови.

— Да ме осинови?!

— О, не се тревожи, Ким. Ще живееш тук, докато навършиш шестнадесет години. Но после ще отидеш да работиш в една компания. Същата, която произвежда ей тия, като стана дума.

Протегна ръка и докосна усъвършенстваната „Художествени форми“, все още изненадан от онова, което беше направил Ким.

— Бердичев — каза Ким.

Тай Чо се разсмя от изненада.

— Да. Как позна?

— Даваха го по новините преди два дена. Казаха, че е собственикът на „Сим Фик“.

— Точно така. — А СЕГА И ТВОЙ СОБСТВЕНИК. Мисълта тревожеше Тай Чо — макар че защо с Ким да постъпват по-различно, отколкото с всички останали, които не познаваше. Като му дойдеше времето, така ставаше с всичките му възпитаници. Бяха спасени — но в същото време бяха нечия собственост. Потръпна, после взе чашката от подноса, подаде я на Ким и загледа как момчето жадно я пресушава.

— Имам и нещо за тебе — той отново напълни чашката от каната. — Обикновено не позволяваме на нашите момчета да си пазят неща от времето, когато са живели в Глината. Директорът Андерсен реши, че в твоя случай можем да направим изключение.

Тай Чо го извади от джоба си, сложи го в ръката на Ким и сви юмручето му около него.

Ким разтвори длан и се засмя лекичко. Вдигна медальона, докосна висящото кръгче с пръст и го накара да се завърти. То се забави, след това се завъртя обратно и взе да се върти напред-назад. Изглеждаше зарадван от подаръка — и все пак, когато отново погледна Тай Чо, очите му бяха потъмнели от болка.

— Какво е това? — попита Тай Чо.

— Бодмин.

Тай Чо поклати глава.

— Какво? Не мога да схвана, Ким.

— Мястото, откъдето идвам. Нарича се Бодмин, нали?

Тай Чо се засмя от учудване.

— Ами да, чак сега се сетих. Но ти как разбра?

Ким се наведе напред, топна пръст в чашата и започна да рисува по масата — топваше пръста си всеки път, когато изписваше буква.

— Стрела. Дупка. Женски гърди. Пръстен. Обтегнат лък. Два стръмни върха. Изправена колона. Порта. Око с вдигната вежда. Близо до портата имаше такава табела. На шест ли от нея.^[1]

— Мили — поправи го Тай Чо. — Но... няма значение. Изненадан съм.

— Защо?

Тай Чо замълча за миг.

— Всичко ли помниш?

Ким поклати глава — очите му отново се изпълниха с тъга, още по-силна отпреди.

— Не. Не всичко. Бях заспал, нали разбираш. Много дълго спях. И после се събудих. Светлината ме събуди.

[1] Вж. латинските букви: V. O. D. M. I. N — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 9

ВУВЕЙ

Мракът се разстилаше над водата като масло. Почти се беше съмнало, но тук, в далечния север, денят щеше да изгрее едва след месец. Лежаха мълчаливо в плоскодънните лодки на половин ли от брега на острова и чакаха сигнала да се обади в главите им. В 05 часа и 10 минути той дойде и те започнаха да се придвижват навътре — лицата и ръцете им бяха почернени, тъмните им дрехи се сливаха с мрака.

Ханс Еберт, който командваше нападателния отряд, пръв излезе на брега. Сви се върху гладките каменни стъпала и зачака, вслушвайки се в постоянния плисък на вълните, разбиващи се в скалите долу.

Нищо. Всичко вървеше добре. Няколко секунди по-късно в главата му прозвуча втори сигнал и той бързо се раздвижи — тялото му отреагира почти без мисъл, вършеше онова, което бе репетираше сто пъти за последните няколко дни.

Усещаше как хората му го следват в тъмнината — 264 души, елитно обучени. Най-добрите в Град Европа.

На върха на стълбата Еберт спря. Докато неговият сержант Одън нагласяше заряда под дебелия метална врата, той се загледа през мрака към континента. Хамерфест беше на осем ли източно оттук — като обширен къс от ледник, вдаден в студеното северно море. На север и на юг високата стена на Края на Града се простираше в далечината като накъдрена панделка и бледата ѝ белота беше осветена отвътре — тя проследяваше бреговата линия на древния Норвежки Финмарк. Потрепери и се обърна; усещаше невидимото присъствие на старата крепост, надвесена над него в безлунния мрак. Страхотно място. Точно такъв пейзаж човек би очаквал да види на място, където „Сим Фик“ са построили специален изследователски център.

Одън се приближи. Двамата се свиха зад противовзривния щит и смъкнаха инфрачервените лещи върху очите си. Зарядите щяха да се взривят автоматично при третия сигнал. Чакаха. Без предупреждение нощта прокълтя от цяла серия взривове, някои наблизко, други — по-

надалеч. Пуснаха щита да падне напред и без да изчакат да се разрежи димът, скочиха през зейналата врата, последвани от още дузина души. В петнадесет други точки на острова се случваше съвсем същото. Дори, щом влезе в празния коридор, чу първите отекващи изстрели.

Първото разклонение се оказа точно там, където трябваше да бъде. Еберт застана на ъгъла с насочен наляво поглед, опрял приклада на рамо — търсеше мишени в мрака пред себе си. Изчака, докато отрядът му се строи зад него, и преброи хората си — пръв беше Одън. Напред беше първият стражеви пост — ако плановете бяха точни, — а зад него — първата лаборатория.

Еберт докосна ръката на последния, след това пак погледна нататък, откъдето бяха дошли. За миг му се стори, че нещо там се раздвижи несигурно, но с инфрачервеното зрение не забелязваше нищо. Обърна се бързо и се затича след отряда си — чуваше как ботушите им отекват по пода пред него. Но едва направи десетина крачки и подът сякаш пропадна — той се затъркаля по някаква наклонена повърхност.

Разтвори крака, за да забави движението, й се опита да забие пушката си в гладката, прилична на стъклена повърхност. Постепенно се забави, хлъзна се вляво и изведнъж се блъсна в стената. За миг изгуби ориентация — тялото му яростно се извъртя. Чу как пушката изтропа нанякъде, после отново се хлъзна надолу, този път с главата напред. Виковете сега се чуваха по-отблизо, смесени с дрезгаво мърморене. Миг по-късно болезнено тупна върху купчина тела.

Изстена, огледа се и забеляза Одън, надвесен над него; позна го по осветения опознавателен знак под шията му.

— Има ли ранени? — тихо, почти без дъх попита Еберт, докато Одън му помагаше да се изправи.

Одън се наведе по-близо и прошепна в ухото му:

— Мисля, че Лейтър е мъртъв, сър. Счупен врат. Беше точно зад мене, когато стана. Има и още неколцина по-леко ранени. Иначе обаче...

— Богове... — Еберт се огледа. — Къде сме?

— Не знам, сър. Нямахте на картата.

От три страни ги обкръжаваха вертикални стени, високи четиридесет, а може би и петдесет чи. Сякаш бяха на дъното на дълбок

кладенец с квадратна основа. Еберт отстъпи и се взря в мрака нагоре — опитваше се да схване.

— Виж — посочи той нагоре след миг. — Ако успеем да метнем въже, може и да се измъкнем.

— Ако не дойдат да ни приберат преди това.

— Прав си — Еберт си пое въздух и кимна. — Разруши повърхността на шест-осем чи нагоре по хълма. Дотогава копелетата нека си траят, а?

Сержантът се поклони леко, обърна се и излая заповед на един от хората си. Междувременно Еберт извади две гранати от колана си. Беше трудно да се прецени точно на какво разстояние оттук е входът на коридора. Вероятно на тридесет чи. Може би и повече. В топлинното излъчване имаше съвсем лека промяна — слаб намек за някакво очертание. Стисна едната граната, дръпна халката, наведе се назад и я метна в мрака. А ако не улучеше...

Чу някакво тракане по повърхността отгоре. Чу викове на изненада и паника. После мракът внезапно се изпълни с ярка светлина. Щом тя намаля, хвърли и втората граната, този път по-уверено — целеше се в тлеещия в червено вход на тунела. Някой там горе пищеше — ужасен, неестествен, пронизителен писък, който смрази кръвта му. След това и вторият взрив накара въздуха да затрепери. Пищенето рязко спря.

Еберт се обърна. Одън се бе вкопчил с „котки“ на краката в хлъзгавата повърхност на склона. Сега стоеше там изправен, с опряна на бедрото насочена пушка и чакаше заповеди от своя капитан.

— Добре — обади се Еберт. — Опитай се да го закрепим на тавана на тунела. Веднага щом е готово, тръгвам. След като се изкача, на всеки десет секунди да ме следва човек. Разбрано?

— Тъй вярно, сър.

Одън погледна нагоре, прецени разстоянието, вдигна тежката пушка и стреля. Куката изхвъркна и опъна тънкото здраво въже. Чуха как се забива в тавана, после двама мъже увиснаха на въжето, за да проверят дали куката се е забила здраво.

Единият се обърна към Еберт, свел глава:

— Въжето е проверено, сър.

— Добре — той пристъпи напред и взе пушката на войника. — Вземи пушката на Лейтър, Шпиц. Или моята, ако я намериш.

— Сър!

Еберт метна пушката на дясното си рамо, захвана се здраво за въжето и се заизкачва — катереше се бързо, ръцете и краката му се движеха автоматично. След като измина три четвърти от пътя, забави темпото, премести пушката от рамото в дясната си ръка и продължи да се катери, като се издърпваше с една ръка към изхода.

Щяха да го чакат. Гранатите бяха нанесли известни разрушения, но сигурно не бяха смогнали да ги довършат всичките. Щяха да дойдат и подкрепления.

Спря точно под перваза, погледна надолу и даде сигнал на Одън да започва. Веднага усети как въжето под него се изопва — бе поело тежестта на първия войник. Обърна се и освободи предпазителя с палец, след като промуши дулото над ръба и натисна спусъка. Почти веднага въздухът се изпълни с шумотевицата на ответния огън. Сигурно са четирима, прецени той.

Въжето се заклати под него, после се опъна — вторият бе започнал да се изкачва. Еберт потръпна и вдъхна продължително, взрян над перваза в тунела отгоре.

Бързо приклепна — точно когато откриха огън. Но вече знаеше къде се намират. Знаеше и как да се прикрие там, горе. Пръстите му бързо освободиха закопчалката, той измъкна димката от колана си, рязко отвинти шийката и я метна нагоре в тунела. Чу предупредителни викове и разбра, че и нея са помислили за граната. Вдъхна дълбоко още веднъж, дръпна маската върху устата и носа си, измъкна се над перваза и се метна на пода, закрил очи с ръка.

Нещо леко изпука, последвано от ярко избухване на светлина. Миг по-късно тунелът се изпълни с кълбящ се дим.

Еберт бързо пропълзя напред и се прикри зад две зле изпатели си тела, скупчени едно върху друго до стената отляво. Не се забавиха много. Куршумите изсвистяха само на педя над главата му. Изчака секунда, после се прицели по памет в първия и стреля в гъстия дим.

Чу се кратък писък и отново се разнесоха изстрели. Този път обаче стреляха само двама.

Усети как куршумите се забиха в трупа, на който се беше облегал, и бързо се претърколи вдясно. Последва мигновена тишина. Или почти тишина. Чу зад себе си звуци — странно познати звуци. Меко хрущене, което тук звучеше някак си не на място. Вдигна

пушката си и тъкмо щеше да открие огън, когато чу леко изщракване, след това и тракането на нещо дребно, ала тежко, което се търкаляше към него.

Граната.

Опипа с лявата си ръка пода — опитваше се да я хване и да я метне обратно, но тя изтрополи покрай него и се затъркаля към перваза.

— Сър?

Вече нищо не можеше да се направи. Метна се напред, вдигна пушка и стреля в плътния дим пред себе си. После взривът го събори и той вцепенен се просна сред чувалите с пясък в дъното на тунела. Ушите му звънтяха.

— Светлина! — каза някой. — Дай тук светлина, мамка му!

Одън. Гласът беше на Одън.

— Тук съм — едва измърмори той и се опита да се претърколи, но нещо тежко бе притиснало краката му. След това се обади по-силно: — Тук съм, сержант!

Одън се приближи бързо, наведе се и отмести затисналия го труп.

— Слава на боговете, сър! Безпокоях се, че сме ви загубили — наведе се напред и изправи Еберт на крака.

Еберт се засмя, след това отново седна — краката му изведнъж бяха омекнали.

— И аз — той отново се огледа. Един от войниците беше донесъл лампа с волтова дъга.

— Маmicата му! — той пак се огледа. — Какво е станало?!

— Сигурно сте припаднали, сър. Но не и преди да нанесете известна вреда тук. — Еберт потръпна, после се извърна леко и вдигна ръка към врата си. Близко до чувалите по очи бяха проснати два трупа. Погледна отново Одън.

— Какви са нашите загуби?

— Шестима, сър. Включително Лейтър. А Грант е тежко ранен в главата. Може би ще се наложи засега да го оставим тук.

— Шестима? Мамicата му! — той преглътна и се приведе напред. — Имаме ли информация как се справят другите отряди?

Одън сведе очи.

— Това е другият проблем, сър. Изгубихме връзка. Всички канали са пълни със статично електричество.

Еберт се засмя кисело.

— Статично електричество ли? Ама какво става тук? Какво става, мамка му?

Одън поклати глава.

— Не знам. Наистина не знам, сър. Но наистина много е смахнато. Тук отпред има някакво кръстовище, дето го няма на картата. А когато вие се изкачихте... — Одън се поколеба, после продължи: — Ами те май бяха разлели нещо по дъното на склона. В един миг съм там и помагам на хората да се захванат за въжето, а в следващия изведнъж съм затънал до колене в ледена вода.

Еберт погледна надолу. Значи това беше странният звук, който бе чул. Потръпна и погледна Одън.

— Чудех се. Знаеш ли? Докато се катерех, се чудех защо ли не ни довършиха веднага. Една-две гранати и толкова. Повече не им трябваше. Но това обяснява всичко, нали? Искали са да ни удавят. Но защо? Каква е разликата?

Одън му се усмихна мрачно.

— Не знам, сър, но ако сте добре, по-хубаво да продължаваме. Тази тишина не ми харесва. Имам чувството, че през цялото време ни наблюдават и се готвят да ударят пак.

Еберт се усмихна и потупа сержанта по рамото.

— Добре. Давай тогава да се движим, а?

Одън се поколеба още миг.

— Едно последно нещо, сър. Нещо, което трябва да знаете.

Еберт забеляза, че очите на Одън се насочват към един от трупове, и усети, че го обзема вътрешен хлад.

— Не ми го казвай. И те са като копията на сватбата. Това ли е?

Одън кимна, приближи трупа, обърна го и дръпна шлема му.

— Богове! — Еберт бавно стана, приближи се, наведе се над тялото, извади ножа от пояса си, разряза дрехата и оголи гърдите му.

Погледна Одън и видя собствената си изненада и объркване, отразени в неговото лице.

— Боговете да ни пазят! — погледна меките извивки на гърдите на трупа, меките, кафяви, слепи очи на зърната и потръпна. — Всичките ли са като нея?

Одън кимна.

— Всичките, които съм прегледал досега.

Еберт придърпа дрехата обратно върху гърдите на мъртвата жена и се изправи. Гласът му прокълтя гневно:

— Какво означава всичко това? Искам да кажа, какво, по дяволите, значи всичко това?

Одън сви рамене.

— Не знам, сър. Но едно нещо знам със сигурност. Някой им е казал, че идваме. Някой ни е насадил.

* * *

Генерал Толонен освободи двамата стражи, заключи вратата, обърна се с лице към младия принц и сведе глава.

— Съжалявам, че се наложи да ви извикам, млади господарю, но не бих рискувал — колкото и малък да е рискът — нашите врагове да научат това.

Ли Юан стоеше там вдървено, с леко вирната брадичка. Под зачервените клепачи очите му бяха пълни с горчив гняв. Беше висок едва на половината на генерала и все пак властната му осанка, макар и да тънеше в дълбока скръб, не оставяше никакво съмнение кой тук е господар, а кой — слуга. Принцът беше облечен в чен фу — грубата, непоръбена традиционна траурна дреха от зебло, — краката му бяха обути в прости сандали без украшения, по врата и ръцете му нямаше никакви бижута. Изглеждаше толкова грубо аскетичен — тъгата му така личеше, — че Толонен го заболя сърцето.

Намираха се в една от стаите на охраната в сърцето на Бременската крепост. Стая, голяма не повече от двадесет квадратни чи, изолирана от всички страни от заобикалящата я постройка — крепеше се върху няколко подпори. До нея се стигаше по един къс коридор с два въздушни шлюза, всеки от които се изпразваше до пълен вакуум след използването му. Повечето я смятаха за неуютно място, в което човек се чувства крайно неудобно. След като обаче веднъж се влезеше вътре, абсолютната секретност беше гарантирана. Вътре не надничаха никакви камери, навън от нея не излизаха никакви комуникационни връзки. С оглед на последните открития Толонен на драго сърце

приемаше това съвършено изолиране. Беше му се струпало твърде много, че да поема ненужни рискове.

— Говори ли вече с него? — попита Ли Юан с пламнали от гняв очи. — Опитал ли се да те лъже това копеле?

Гневът на момченцето беше нещо, което трябваше да се види. Толонен не бе и предполагал, че Юан може да крие в себе си толкова гняв. Той винаги беше толкова студен, толкова безстрастен. Нещо повече — в думите му се долавяше разяждаща горчивина, която отекна в душата на Толонен. Ли Юан бе приел много зле смъртта на брат си. Само отмъщение би го успокоило. В това си приличаха.

Толонен свали униформената си шапка и се поклони.

— Трябва да сте търпелив, млади господарю. За тези неща се иска време. Трябва ми солидно доказателство, за да мога да обвиня нашия приятел Бердичев.

Осемгодишното момченце рязко му обърна гръб — внезапността на жеста издаваше вътрешната му борба. После отново се извърна с пламнал поглед.

— Искам ги мъртви, генерал Толонен. До последния гад. И семействата им да се премахнат. До трето поколение.

Толонен отново сведе глава. Бих го направил — помисли си той, — ако ми заповяда моят Танг. Но Лй Шай Тун още не беше казал нищо за това, как се чувства, какво иска, нито пък какво е говорил пред Съвета вчера. Какво ли бяха решили Седмината? Как щяха да отговорят на подобна наглост? Да, малки господарю; с радост бих ти се подчинил. Но ръцете ми са вързани.

— Сега вече знаем много повече — той хвана Ли Юан за рамото и го поведе през стаята към двата стола, поставени пред екран. Седна с лице към Ли Юан — виждаше не само тъгата и гнева на момчето, но също и огромното му достойнство. — Знаем как точно е станало.

Забеляза как се напрегна Ли Юан.

— Да — кимна Толонен. — Ключът към всичко е бил в симулираното видение — забеляза, че това нищо не говореше на Ли Юан, и продължи: — Открихме го при нашето нахлуване в инсталацията на „Сим Фик“ в Пунто Наталес. Там повече от осем години очевидно са провеждани нелегални опити. Май че устройството, което открихме в главата на Чао Ян, е част от някоя тяхна система.

Ли Юан поклати глава.

— Не те разбирам, генерале. В „Сим Фик“ са правени незаконни опити? Така ли? Умишлено са престъпвали постановленията на Декрета?

Толонен кимна, но вдигна ръка да отклони въпроса на Ли Юан. Положението беше сложно и не му се влизаше в дискусия за това, как всички компании провеждат подобни опити и после се опитват да накарат Министерството да одобри предполагаемо „теоретичните“ им постижения.

— Остави това за момент — обади се той. — Онова, което в случая е от първостепенна важност, е, че Пей Чао Ян не носи никаква вина за смъртта на брат ти. Преди около пет години той е претърпял операция за изваждане на тромб от мозъка — операция, която баща му, Пей Ро-Хен, е запазил в тайна. Чао явно е претърпял злополука по време на лов. Паднал лошо от коня. Но операцията излязла успешна и той нямал никакви по-нататъшни неприятности. Искам да кажа, до деня на сватбата. Сега знаем защо.

— Искаш да кажеш, имплантирали са нещо в мозъка му? С което да го контролират?

— Не точно да го контролират. Но нещо, което би го накарало да вижда точно онова, което те са искали да вижда. Нещо, което е наслагвало върху действителността съвсем други образи. Дори май и съвсем други миризми. Нещо, което го е накарало да види Хан Чин КАТО НЕЩО ДРУГО...

— И знаем кой е направил тази... операция?

Толонен погледна момчето.

— Да. Само че всички са мъртви. Всъщност мъртви са от няколко години вече. Който и да е организирил всичко това, го е изпипал до съвършенство. Наистина до съвършенство.

— Но „Сим Фик“ са виновни, нали? Бердичев е виновен?

Генералът забеляза яростта, изписана по лицето на Ли Юан, и кимна.

— Предполагам. Но недостатъчно може би, за да им отправим убедително според закона обвинение. Всичко зависи от това, какво ще открием в Хамерфест.

* * *

С пронизителен писък тя връхлетя върху него като луда. Размахваше голям остър ловджийски нож в лявата си ръка, а в дясната — срязан байонет.

Еберт се наведе и избягна яростния замах, после заби острието на своя нож между гърдите ѝ с две ръце — ударът беше толкова силен, че тя залитна назад и почти изхвърча.

— Богове... — прошепна той, свел поглед към умиращата жена, потресен от яростта, с която го беше нападнала. — Колко още?!

Беше 6 часът без 5 минути и той беше объркан. Вече осем от неговите хора бяха мъртви, двама тежко ранени изоставиха в коридорите. Бяха убили повече от двадесет защитници. Всичките — жени. Луди жени, също като тази, която току-що бе убил. И все пак те продължаваха да прииждат.

Защо жени? — продължаваше да се пита той. Но подсъзнателно разбираше защо. Това създаваше психологическа пречка у врага. Не се чувстваше никак добре, като убиваше жени. Нито пък хората му се чувстваха добре. Беше ги чул какво си мърморят. А сега те бяха мъртви. Или все едно мъртви.

— Продължаваме ли? — попита го Одън, сержантът.

Еберт се обърна и изгледа останките от своя отряд. Бяха останали четирима, включително той. И нито един от тях не бе преживявал досега нищо подобно. Виждаше го в очите им. Бяха уморени и объркани. Изминалият час им се струваше цяла вечност, а не знаеха откъде ще връхлети следващата атака.

Плановете на сградата, по които се ръководеха, се бяха оказали абсолютно фалшиви. Който и да отговаряше за това, той бе престоил тайно комплекса и го бе превърнал в лабиринт — паяжина от смъртоносни слепи коридори и капани. Нещо по-лошо — бяха наводнили коридорите с призрачни сигнали и бе невъзможно да поддържат връзка с другите бойни групи.

Еберт се усмихна мрачно.

— Продължаваме. Няма как да е далече.

На следващото кръстовище отново попаднаха под огън и изгубиха още един човек. Но този път очакваната контраатака не се

материализира. Може би почти сме стигнали — помисли си Еберт, притиснал се до стената, поемайки си дъх. Може би това беше последният им защитен пост. Погледна през коридора и срещна погледа на Одън. Да — помисли си той. — Ако се измъкнем отгук, ще те препоръчам; през последния час ти ми спаси живота неведнъж.

— Пригответи се — прошепна той. — Аз тръгвам пръв. Прикривай ме.

Одън кимна и вдигна пушка — напрегнат, готов за стрелба.

Кръстопътят бе точно пред тях. Зад него, на около десет крачки вдясно по коридора, имаше врата.

Еберт се метна през откритото пространство, стреляйки наляво — пръстът му беше залепнал за спусъка на автомата. Зад него Одън и Шпиц шумно откриха огън. Той се приземи не особено успешно и запълзя напред към вратата.

Чу я още преди да я види. Извърна глава и тя се мярна в лъча отгоре — тялото ѝ беше сгърчено, вече падаше към него. Вдигна рязко пушката си, но вече бе твърде късно. Стреля диво, ала краката ѝ, обути в ботуши, се врязаха тежко в гърба му и го размазаха върху бетонния под.

* * *

Филмът свърши. Толонен се обърна и погледна момчето.

— Има още два и свършваме.

Ли Юан кимна, без да го гледа. Седеше там изправен, втрещен в екрана, сякаш искаше да прогори дупка в него. Толонен се визира в него още миг и отмести очи. Трудно му беше на момчето, но точно това искаше баща му. В края на краищата, Ли Юан един ден щеше да стане Танг, а един Танг трябваше да бъде твърд.

Толонен отново се облегна и натисна бутона. Екранът светна.

В сватбената вечер навсякъде по стените, ограждащи Ю Хуа Юан, бяха поставени дискретни камери. Логиката на проследяването на 1500 индивида в подобно малко, лошо осветено пространство диктуваше, че трябва да използват двуизмерна фотография. Но дори и така, тъй като всеки индивид влизаше в обхвата на повече от една камера във всеки един даден момент, се постигаше един вид

триизмерен ефект. Компютър, програмиран за пълно разпознаване на всеки от присъстващите индивиди, анализираше всеки от сто и осемдесетте отделни филма и произвеждаше 1500 нови, „окръглени“ филма с времетраене от по седемнадесет минути — времето, обхващащо смъртта на Хан Чин, и по осем минути преди и след нея. Новите филми изключваха всички онези моменти, когато се намесваха чужди глави и затулваха образа точно тогава, когато устата се движеше и устните оформяха думи. Резултатът беше серия от индивидуални „портрети на реакцията“, толкова живи, че човек би си помислил, че обективът е бил на някаква си педя от всяко лице.

Вече бяха гледали пет от 17-минутните филми. Бяха видели несъмнената изненада — шока по лицата на хората, за които предполагаха, че биха могли да са замесени.

— Това значи ли, че са невинни? — бе попитал Ли Юан.

— Не е задължително — бе отвърнал Толонен. — Подробностите може умишлено да са били пазени в тайна от тях. Но парите идват от тях. Сигурен съм.

Този, шестият филм, показваше един от хората на Толонен, онзи шао лин, който същата вечер беше на пост в градината.

Ли Юан се извърна и погледна Толонен изненадано.

— Но това е капитан Ериксон!

Генералът кимна.

— Гледай. Каж ми какво мислиш.

Ли Юан се извърна и мълчаливо се съсредоточи върху екрана.

— Е? — подсказа му Толонен.

— Реакцията му ми се вижда доста странна. Очите му... Сякаш се опитва да се възпре и да не реагира.

— Или може да е бил дрогиран? Не ти ли се струва, че лицето му показва симптоми, като че изпадна в транс след приемане на арфидис? Не е известно да е употребявал досега, но знае ли човек. Може и да е наркоман, нали така?

Ли Юан се обърна и отново погледна генерала. Между думите, които изрече, и тона, с който бяха казани, се усещаше въпросителният знак.

— Не вярваш, нали? — обади се той след миг. — Не смяташ, че би рискувал публично да демонстрира този си навик.

Толонен мълчеше и се взираше в момчето. Ли Юан отново отмести поглед, после трепна — изведнъж разбра какво всъщност имаше предвид генералът.

— Знаел е! Това искаш да кажеш, нали? Ериксон е знаел, но... но не е посмял да го покаже. Прав ли съм? Мислиш, че е рискувал публично да вземе арфидис.

— Така мисля — обади се тихо генералът. Беше доволен от Ли Юан. Ако има поне малко добро в цялата тази гадна история, то е, че: Ли Юан един ден щеше да стане Танг. Велик Танг. Ако го доживееше.

— Тогава това обяснява защо нито един шао лин не е бил достатъчно наблизно.

— Да.

— Ами Ериксон?

— Мъртъв е. Самоубил се е един час след убийството. Отначало мислех, че защото е смятал, че се е провалил пред мене. Сега обаче знам друго.

Толонен се взря в лицето на Ериксон — забелязваше нещастиято под привидната безизразност на погледа му. Бе страдал заради предателството си.

Гласът на Ли Юан бе странно тих.

— Какво го е накарало да постъпи така?

— Не сме сигурни, но според нас вероятно е бил замесен в убийството на Лу Кан. По онова време е бил подчинен на Де Вор и се знае, че е поддържал лична връзка с Де Вор, докато последният е бил началник на Марсианската охрана.

— Разбирам.

Филмът свърши. Започна следващият. Лицето на Леман изпълни екрана.

Нещо не беше наред. Това веднага си личеше. Леман изглеждаше нервен, странно възбуден. Говореше гладко, но сякаш беше далече от онова, което казваше. Вратът му бе вдървен, държеше главата си странно, а очите му шаваха хаотично в орбитите си.

— Знае! — прошепна ужасено Ли Юан, неспособен да откъсне очи от образа на екрана. — Куан Йин, о, сладка богиньо на милостта, той ЗНАЕ!

Там, в пространството между главата на Леман и горния край на екрана, той виждаше брат си и булката, застанала до него — двамата се

смееха и си разменяха изпълнени с обич погледи...

НЕ, помисли си той. НЕ-Е-Е-Е! В него бликна най-чист ужас и накара ръцете му да затреперят, а стомахът му да се свие от мъка. Лицето на Леман бе огромно, почти изпълваше екрана. Обширно — кожата му — смъртнобяла като пролетна луна, открита и изровена, — то изпълваше небето. А зад него стоеше неговият брат Хан, милият Хан, дишаше, говореше, смееше се — ЖИВ! Да, в този застинал във времето миг все още жив — и все пак толкова дребен, толкова крехък, толкова ужасяващо уязвим.

Леман се обърна и погледна Хан, който разговаряше с генералите. За миг той просто се взираше натам с нескрита враждебност, после се извърна леко надясно сякаш да отговори на някого, който му бе казал нещо, и се засмя. Този смях — толкова противоречащ на студенината в очите му — предизвикваше студени тръпки, когато го гледаш. Ли Юан потрепери. Сега нямаше никакво съмнение. Леман е знаел какво ще се случи.

Бавно, почти незабележимо Леман се придвижи към кръга на своите познати тъкмо когато новобрачните спряха при Пей Чао Ян, застана с лице срещу тях. Сега на огромния екран не се виждаше нищо освен лицето му, втренчено в тях. Лице, реконструирано от дузина отделни ъгли. Всичко между обектива и лицето му беше изтрито, затулващите го образи от времето на убийството бяха изчистени от компютърната памет.

— Не... — изстена тихо Ли Юан. Гърдите така го стягаха, че почти се задушаваше. Болката нарастваше с всеки миг. Бавно, толкова бавно вървяха секундите — а после цялото лице на Леман сякаш замръзна.

— Очите му — прошепна Толонен. Гласът му бе изпълнен с болка. — Виж очите му...

Ли Юан простена. Чертите на Леман се бяха оформили в маска на загриженост, но очите му се смееха, зениците му бяха разширени, възбудени. И там, в тъмния център на всяко око, се отразяваше образът на Пей Чао Ян, който се бореше с Хан Чин. Там — удвоен, изкривен в изпъкналия мрак.

— НЕЕЕЕ! — Юан скочи на крака, стиснал юмруци; лицето му беше озъбена гримаса на болка и копнеж. — Хан! Мили Хан!

* * *

Когато Еберт се свести, жената лежеше до него мъртва; по-голямата част от главата ѝ бе отнесена от изстрел. Сержант Одън бе коленичил над него и стреляше с автомата по гредите над тях.

Вдигна глава, но веднага я отпусна — за миг го обля вълна от мрак, придружена с остра болка. Чувстваше мека мокрота на тила си — там, където болката беше най-силна. Докосна го леко, после отново затвори очи. Можеше да е и по-зле, помисли си. Можеше и да съм мъртъв.

Одън отново стреля нагоре, след това го погледна.

— Добре ли сте, сър?

Еберт се изкашля и се насили да се усмихне.

— Нищо ми няма. Какво става?

Одън мръдна пушката си и отново насочи поглед към паяжиноподобната конструкция от греди и мертеци горе в мрака.

— Нещо там горе се раздвижи, но в момента не става кой знае какво.

Еберт се опита да фокусира поглед, но откри, че не може. Отново затвори очи — в главата му кънтеше, болката го поглъщаше. Одън продължаваше да говори:

— Тук е също като гнездо на плъхове. Много е странно обаче, сър. На тяхно място бих пускал цели кофи гранати. Бих поставил мрежа от автоматични оръжия.

— Може и да са поставили — измънка Еберт. — Може пък да не е останал никой, който да оперира с тях.

Одън го погледна загрижено.

— Сигурен ли сте, че сте добре, сър?

Еберт отвори очи.

— Главата ми... Нещо е станало с главата ми.

Одън остави автомата и внимателно повдигна главата на Еберт с една ръка, а с другата я опипа леко.

Еберт се намръщи.

— Богове...

Одън коленичи, шокиран от степента на нараняването. Замисли се за миг, после извади малък спрей от джоба на туниката си и

напръска тила на Еберт. Еберт заскърца със зъби — болката беше студена, свирепа, изгаряща, — но дори и не гъкна. Одън пусна спрея и извади бинт за спешни случаи — подплатен квадрат, педя широк — от друг джоб и го прилепи към раната. След това сложи Еберт да полегне, обърна го настрани и отпусна яката на туниката му.

— Не е чак толкова зле, сър. Раната не е дълбока. Преди да успее да ви навреди сериозно, тя беше вече мъртва.

Еберт погледна Одън в очите.

— Май трябва да ти благодаря.

Одън бе вдигнал пушката си и отново се взираше в мрака отгоре. Бързо погледна надолу и поклати глава.

— Няма нужда, сър. Беше мой дълг. Както и да е, никой от нас не би оцелял дълго, ако не си помагаме.

Еберт се усмихна — простотата на онова, което бе казал Одън, странно го бе стоплила. Болката утихваше, мракът в главата му се разсейваше. Огледа се около Одън и откри, че вижда доста по-ясно.

— Къде е Шпиц?

— Мъртъв е, сър. Нападнаха ни отзад, докато пресичахме кръстовището.

— Значи сме останали само двамата.

— Да, сър — Одън още веднъж огледа тавана над главите им напред-назад и метна пушката на рамо.

— Ще се наложи да ви нося, сър. В края на коридора има шахта със стълби. Ще сме късметлии, ако намерим там, горе, някой от нашите. Чух гласове отгоре. Мъжки гласове. Мисля, че са някои от нашите.

Одън хвана Еберт под мишниците и издърпа ранения в седнало положение, после коленичи и като влагаше цялата си сила в това, метна капитана си през рамо. Той се сви там за миг, за да запази равновесие, протегна дясната си ръка и вдигна пушката си.

* * *

Ли Юан я откри в източния дворец в Сечуан, седяща сред своите прислужнички. Стаята бе голяма и просторна и от едната страна излизаше на балкон, от който стъпала водеха надолу към голямо зелено

езеро. Вън денят беше слънчев, но в стаята бе сенчесто. Светлината, отразяваща се от езерото, къпеше украсения таван в постоянно променящи се шарки в сребърно и черно, а под тях всичко тънеше в мрак.

Фей Йен беше облечена в цуи и шан — грубото конопено платно бе непоръбено, както изискваше траурът първа степен за чан цуи. Пред нея се простираха три години траур — в действителност двадесет и седем месеца. Всички прислужнички, насядали около нея, бяха в прости бели дрехи, а в една бяла кръгла купа до стола с висока облегалка, на който тя седеше, вехнеше букет цветя — тяхното алено-златно великолепие бавно умираше.

Погледна го с очи, потъмнели от многодневния плач, и го извика по-близо. Изглеждаше много по-стара отпреди. Стара и изтощена. А бяха изминали само четири дни от смъртта на Хан Чин.

Поклони се ниско, изправи се и зачака тя да заговори първа.

Фей Йен се извърна бавно и прошепна нещо. Прислужничките ѝ веднага наставаха и една по една взеха да излизат от стаята, като пътем се покланяха на Ли Юан. После той остана сам с нея.

— Защо си дошъл?

Той замълча за миг, уплашен от нея, от неочакваната враждебност в гласа ѝ.

— Дойдох... Дойдох да те видя как си. Да видя дали си вече по-добре.

Фей Йен подсмръкна и отмести поглед. Лицето ѝ тънеше в горчивина. След това го погледна отново, вече омекнала.

— Прости ми, Ли Юан. Лека-полека се оправям. Докторите казват, че всъщност изобщо не съм пострадала физически. Нямам нищо счупено...

Тя потръпна и отново сведе очи — в тъгълчето на окото ѝ проблесна нова сълза. Ли Юан я гледаше и усети колко го тегли сърцето му към нея. Тя бе обичала дълбоко брат му. Сигурно толкова, колкото го бе обичал и той. Може би точно затова бе дошъл сега — да сподели с нея и тъгата, и ужасното отричане на тази любов. Но сега, тук, при нея, разбра, че му беше невъзможно да сподели какво чувства — беше му невъзможно дори да заговори за това.

За миг тя остана абсолютно неподвижна, после припряно избърса сълзата, изправи се и се приближи до него.

— Прости ми, девере мой. Трябваше да те поздравя както подобава.

Прегърна го за кратко и се отдалечи. На вратата на балкона тя спря и се облегна на една от колоните, взряна над езерото, към далечните планини.

Ли Юан я последва и застана до нея. Нито знаеше какво да каже, нито какво да направи.

Тя се обърна и го погледна. Макар и да ги деляха осем години, той не бе много по-нисък от нея. Но въпреки това тя винаги го караше да се чувства дете край нея. Само някакво си дете. Всичко, което той знаеше — всичко, което той беше, — изглеждаше съвсем незначително. Дори и той, бъдещият Танг, в нейно присъствие се чувстваше по-низше същество от нея. Да, дори и сега, когато облаци засенчваха красотата ѝ, а очите ѝ бяха пълни със злоба и гняв. Той преглътна и отмести очи, но продължаваше да чувства погледа ѝ върху себе си.

— Значи ТИ ще станеш Танг.

Той я погледна — опитваше се да отгатне какво мисли, защо думите ѝ бяха безцветни, сякаш просто изтъкваше някакъв факт. Но какво ли чувстваше? Огорчение? Ревност? Гняв, че не неин син някога щеше да стане Танг?

— Да — каза той просто. — Някой ден.

Много по-рано същия ден той стоеше там, в бащиния си кабинет, и се взираше в гигантския образ на Европа, изпълващ едната стена — същия образ, който можеше да се види и от наблюдателната площадка в плавателния дворец на 160 000 ли над Чун Куо.

Завихрен облак, приличен на числото три, закриваше доста голяма част от океана в крайната лява част на кръга. Земята под облака бе грубо оформена. На изток към Азия се простираха обширни зелени равнини. Всичко останало беше бяло — бяло със сиво-черно петно в средата и още едно сиво-черно петно леко на изток; те го караха да прилича на черепа на някакъв огромен фантастичен звяр с рога. Бялото бе Градът Европа — „леден“, в хватката на втория „ледников“ период.

Там, горе, светът изглеждаше малък, сведен до диаграма. Всичко, което виждаше, беше собственост на баща му и той царуваше над него; всички предмети, всички хора бяха негови. И все пак най-големият му

син беше мъртъв и той нищо не можеше да направи. Какъв беше тогава смисълът от всичко това?

Мина край нея и излезе на балкона, застана до каменната балюстрада и се загледа надолу, в бледозелената вода — гледаше как рибите играят в дълбините. Но за пръв път не почувства връзка с тях; съзерцаването им не го успокояваше.

— Много добре понесе всичко — приближи го тя отзад. — Храбро момченце си ти.

Той я изгледа остро, огорчено — пренебрежението ѝ го нарани; това, че бе използвала думата „момченце“, странно го опари.

— Какво знаеш ти? — сопна се той и я отблъсна. — Как смееш да предполагаш, че на мене ми е по-леко, отколкото на тебе? Как СМЕЕШ?

Заобиколи я почти разплакан — тъгата му, нестихналият му гняв го караха да изпитва желание да троши, да тъпче и да мачка всичко крехко. Да нарани някого толкова силно, колкото самият той се чувстваше наранен.

— Аз... — тя го погледна съвсем объркана — избухването му беше прогонило от нея цялото огорчение, цялата ревност. — О, Юан, мъничък Юан... Не знаех... — тя се приближи до него, притисна го здраво до себе си, започна да гали косите му, без да обръща внимание на болката, когато той се вкопчи в нея и притисна натъртените места по страните ѝ. — О, Юан... Горкият ми малък Юан... Съжалявам. Толкова, толкова съжалявам. Можех ли да зная, мъничък мой? Можех ли да зная?

* * *

Стълбите водеха към широка площадка, претъпкана с щайги. От нея излизаха три коридора. Двата бяха слепи, а третият водеше към нова, много по-дълга шахта със стълби. Одън отново тръгна нагоре с вдигнат автомат със свален предпазител, с пръст на спусъка, готов да стреля всеки момент. Еберт беше безмълвният товар на лявото му рамо.

Близо до върха на стълбището той забави ход и се огледа — очите му бяха на равнището на пода, дулото на автомата му дебнеше за

мишени. Откритото пространство беше обширно, приличаше на пода на някакъв склад — тук-там по него имаше огромни четириъгълни бетонни бункери. Таванът беше високо горе, пресечен от кръстосващи се греди. Купчини от щайги стърчаха тук-там, а наблизо бяха паркирани електрокари. Иначе мястото изглеждаше безлюдно.

— Не ми харесва — прошепна тихо Одън на Еберт. — Всичкото това там. И после — нищо. Няма как да сме ги изтрепали всичките. Ами нашите къде са?!

— Това какво представлява?

— Нещо като склад. Огромно място. Има и някакви бункери. Изглеждат празни, но като нищо може някой да ги пази.

Еберт преглътна болезнено. Главата го болеше — висеше и в нея се бе насъбрала кръв; повръщаше му се. Гласът му беше слаб.

— Хайде да се подслоним някъде, където да ме сложиш да легна. Одън се поколеба.

— Не зная, сър. Според мен това е капан.

Гневът за миг потисна умората на Еберт.

— Сигурно. Но май нямаме кой знае какъв избор, а? Не можем да слезем обратно. Не можем и да останем много време тук.

Одън пренебрегна острия тон на капитана си и заоглежда внимателно привидно празния склад. Нищо. Беше почти сигурен, че там няма нищо. И все пак инстинктът му подсказваше друго. Точно така би постъпил и самият той. Да удариш здраво веднъж, след това пак и пак, и пак. И после, когато врагът очаква Най-лошото, да се спотаиш. Да го накараш да си помисли, че те е победил. Да му позволиш да те доближи със съпротива. Да го привлечеш до сърцевината на своята защита. И след това...

Гласът на Еберт прокълня в тишината:

— Богове, сержант, не стой така, направи нещо! Умирам!

Одън потръпна.

— Добре... Ще намерим подслон. Ще ви сложа някъде да легнете.

Пое си дълбоко въздух, задържа го няколко секунди и се хвърли нагоре по последните няколко стъпала — очакваше всеки момент да попадне под тежък автоматичен огън или някой от големите лазери да го пререже на две, но нищо не стана. Побягна колкото му сили държат, прегъваше се и залиташе — Еберт изведнъж беше станал много тежък.

Преодоля пространството между две купчини сандъци без отличителни белези и се обърна към стълбището. Би се закълел, че за миг мярна някаква глава, точно там, откъдето току-що бе дошъл. Пое на пресекулки дъх, пусна оръжието и внимателно свали Еберт от рамото си, после го нагласи на земята.

— Трябва да намерим помощ за вас, сър. Изгубили сте много кръв.

Еберт бе затворил очи.

— Да — простена той болезнено. Гласът му се бе превърнал в шепот:

— Давай. Бързо. Ще се оправя.

Одън кимна и протегна ръка за оръжието. Поопипа, след това ръката му бавно се сви в юмрук. Инстинктът. Трябваше да се довери на инстинкта си. Вдигна ръце, изправи се и се обърна бавно с лице към човека с автомата, застанал само на няколко крачки от тях.

— Точно така, сержант. Дръжте си ръцете вдигнати и не правете никакви резки движения. Излезте сега тук, на открито.

Човекът отстъпи назад с насочено дуло, а Одън пристъпи напред. Беше висок, доста мършав хан с дълго, конско лице и с голяма уста. Беше облечен в бледозелена униформа с емблемата на „Сим Фик“ — двойната спирала — на ревера и на кепето. Емблемата на гърдите му изобразяваше мечка, нападнала ято малки копринени пеперудки, и означаваше, че е офицер пети ранг — капитан.

Щом Одън излезе на открито, се приближиха и други стражи — излязоха иззад сандъците и го обкръжиха.

— Добре — каза капитанът и даде знак на неколцина от хората си. — Бързо! Закарайте другия в лазарета. Не искаме да умре, нали така?

Очите на Одън се разшириха от изненада и той се полуизвърна — видя как те се приближиха до Еберт и внимателно го вдигнаха на носилка.

— Какво става тук? — погледна той капитана от „Сим Фик“. — На какво си играете?

Капитанът наблюдаваше как хората му отнасят Еберт, после се обърна към Одън и отпусна пушката си.

— Съжалявам, сержант, но не можехме да си позволим да рискуваме. Не исках да изгубим още хора заради недоразумение

между нас — той неочаквано се усмихна. — Вече сте в безопасност. Базата е освободена. Вмешателството е отстранено.

Одън се разсмя — не вярваше на ушите си.

— Вмешателство ли? Какво искате да кажете?

Усмивката на хан-а се разля по лицето му.

— Да. Без предупреждение в инсталацията бе проникнала терористична група и я беше завзела. Разбрахме едва тази сутрин. Пристигнахме веднага щом беше възможно.

— Ама че съвпадение — Одън веднага схвана какво се бе случило и му призля. Беше станало точно както го каза на Еберт. Бяха ги натопили. Цялата работа си беше нагласена. Шарада. И само за да може „Сим Фик“ да се откачи от въжето.

— Да. Но и щастливо, нали? Ако не бяхме дошли, всички до един щяхте да сте мъртви. А сега повече от дузина от вашите успяха да се измъкнат живи.

Одън потръпна — сети се за всички онези свестни хора, които се биха редом с него. Сега бяха мъртви. Мъртви просто заради спасението на нечий копелдашки задник от горните нива.

— Ами терористите?

— Всичките са мъртви. Бяха се барикадирали в лабораториите. Боя се, че се наложи да ги отровим с газ.

— Удобно, а? — той изгледа хан-а на кръв.

Капитанът се намръщи.

— Съжалявам, но не ви разбирам, сержант. Цялата тази работа... Е, нямахме късмет, но нямаше как да не стане, нали? Самият аз изгубих в битката повече от тридесет души!

Одън се взря в него. Да — помисли си той; изпитваше погнуса от този хан с мазен език, изправен пред него. — Изгубил си тридесет „души“ — но не са ги избили терористите, това е сигурно!

* * *

В коридора отвън се чува силни гласове и светлината на интеркома на бюрото му започна да мига настоятелно. Сорен Бердичев, глава на „Сим Фик“, погледна петимата мъже, насядали около неговото бюро, и поправи кръглите си очилца — изчисти

компютърно генерираните фигури, чиито дубликати бяха прожектирани на повърхността му.

— Какво, в името на небесата...

Едва беше минало осем сутринта, а от началото на седмичната им стратегическа конференция бяха изминали вече два часа.

Човекът, който седеше от лявата му страна, се изправи, обърна се и му се поклони.

— Извинете ме, сър. Да разбере ли какъв е проблемът?

Бердичев сложи ръка върху бутона „отказ“ на интеркома и погледна своя старши заместник. Заговори — студено, строго:

— Благодаря, Пол. Моля те, направи го. Ако е член на личния състав, уволни го веднага. Няма да толерираме подобно поведение в нашия офис.

Муър отново се поклони и тръгна да изпълнява нареждането. Но едва бе прекошил стаята наполовина, когато вратата се отвори с трясък.

Толонен застана на вратата — висок, посивял; очите му горяха от гняв, цялата му осанка излъчваше презрение. Беше в пълна бойна униформа — шлемът висеше на врата му, на кръста му имаше закопчан лек автомат в кобур, сякаш идваше направо от бойното поле. Зад него стояха с наведени глави неколцина членове на персонала на Бердичев, засрамени, че не са успели да предотвратят нахлуването му.

Бердичев стана умишлено бавно, здраво овладял собственото си негодувание.

— Генерал Толонен... Надявам се да имате основателна причина да нахлувате при мене по този начин.

Толонен не обърна никакво внимание на забележката му. Огледа стаята и влезе; мина покрай Муър, без да го погледне, и тръгна право към Бердичев. Промъкна се между двама от седящите мъже, надвеси се над бюрото и тресна с юмрук по него.

— Прекрасно знаеш защо съм тук, стenen гущер такъв!

Бердичев седна спокойно и събра длани.

— Има още много да се желае от маниерите ви, генерале. Ако бяхте проявили обичайната любезност да се обадите на моята секретарка, щях да ви определя среща днес следобед. Но сега... Е, бъдете сигурен, че ще докладвам за поведението ви в Комитета по въпросите на охраната към Камарата. Това е частен офис, генерале, и дори вие не можете да влизате тук без разрешение.

Толонен ядосано изпъна рамене, извади заповедта от джоба на туниката си и я хвърли на бюрото пред Бердичев.

— А сега обясни! Или ще дойда и ще изкарам проклетата истина от тебе, дори и ако се наложи да те удуша!

Бердичев вдигна малкия, приличен на карта документ, разгледа го и го хвърли обратно на масата пред Толонен.

— Значи, наистина имате право да бъдете тук. Но легалността не извинява лошото ви държание, генерале. Оплакването ми продължава да важи. Поведението ви е възмутително. Обидихте ме и открито ме заплашихте пред свидетели. Аз...

Толонен го сръза — наведе се над масата и изрева:

— Хсин фа цаи! Какво разбираш от маниери ти, хсияо джен такъв!

Бердичев за първи път настръхна. Обидата го бе засегнала, но вътрешно чувстваше и леко удовлетворение. Тактиката му бе нервирала генерала. Фактът, че се бе изпуснал на мандарин, разкриваше колко е разклатено емоционалното му равновесие.

Той се наведе напред, без да трепне, и срещна погледа на генерала.

— Щом като сте тук, най-добре ми кажете какво точно искате от мене. Аз съм зает човек — парвеню или не, човече или не. Аз си имам империя и я управлявам... — ако ме извините за израза.

Толонен се взира още миг в него с кръвнишки поглед, после отново изпъчи гърди.

— Освободи тези хора. Трябва да говоря с тебе насаме.

Бердичев погледна най-близкия до него мъж и кимна леко. Бавно и неохотно те започнаха да напускат стаята. Старшият му заместник Муър обаче остана на мястото си, вперил загрижен поглед в своя началник. Едва след като се приготви да тръгне, Бердичев го погледна.

— Пол... Моля те, остани. Бих искал и свидетел да присъства на казаното тук.

— Казах... — започна Толонен, ала Бердичев го прекъсна:

— Уверявам ви, генерале, че няма да кажа и дума, ако не присъства свидетел. Виждате ли, в тази стая няма нито камери, нито магнетофони. Много от казаното тук има секретен характер. Неща, които не бихме искали да стигнат до ушите на конкуренцията. Разбирате ли ме, генерале? Освен това вие ме заплашихте. Как иначе

да се чувствам в безопасност, да съм сигурен, че правата ми няма да бъдат нарушени, освен ако не присъства някой от моите хора?

Толонен подсмръкна презрително.

— Права! Чудесно го каза — ти, който толкова малко уважаваш правата на другите!

Бердичев изцъка и сведе поглед.

— Отново ме обиждате, генерале. Може ли да ви попитам защо? Какво съм направил, че да ви накарам да ме обиждате по този начин?

— Знаеш много добре, да му се не види, какво си направил! И тия актьорски номера този път няма да ти спасят задника! Оплел си се до ушите, ши Бердичев! Говоря за убийството на Ли Хан Чин, а не за някакви си там маниери. Две от твоите инсталации се пряко замесени. А това означава, че ти си виновен. Ти, лично!

Бердичев свали очилата си и избърса стъклата, после погледна генерала.

— Предполагам, че имате предвид работата в Хамърфест.

Толонен се засмя, смаян от безочливостта му.

— Работата в Хамерфест... Да. Имам предвид твоето двуличие!

Бердичев се намръщи и се обърна към Муър:

— Моето двуличие? — Той погледна генерала и поклати тъжно глава. — И отново не ви разбирам, генерале. Не бях ли напълно открит с вас? Не ви ли дадох копия от всички документи, свързани и с инсталацията в Пунто Наталес, и с базата в Хамърфест? Да, наистина, ако не бяха моите хора, терористите биха погубили всичките ви войници, сред тях — и сина на Клаус Еберт...

— Терористи! Продължавате с вашите глупости! Знаеш прекалено добре, че никакви терористи не е имало!

— Можете ли да го докажете, генерале?

Толонен снижи глас:

— Няма нужда да го доказвам! Знам! Знам го тук — той се потупа по сърцето — и тук! — потупа се и по главата.

— И какво означава това? — Бердичев се приведе напред. Мършавото му лице се втвърди, очилцата му проблеснаха на светлината. — Отправяте сериозни обвинения, генерале, и аз се надявам, че можете да ги подкрепите. Съжалявам за случилото се в Хамерфест, **НО АЗ НЕ ОТГОВАРЯМ ЗА НЕГО.**

Толонен поклати глава.

— Точно тук грешиш, Бердичев. Извършваните и в двете станции изследвания са били незаконни и са директно свързани с убийството на Хан Чин. Тези изследвания са извършвани от името на „Сим Фик“, в сгради, наети от „Сим Фик“, и дори субсидирани от „Сим Фик“. Като глава на „Сим Фик“ ти си пряко отговорен.

— Не съм съгласен. Някои проекти, извършвани от наше име, може и да са били незаконни, както казвате. Може — макар че би трябвало да се намери някакво убедително доказателство — и да са свързани със злощастната смърт на Ли Хан Чин. Но това, че нещо е било извършено от името на нашата компания, не означава, че ние сме знаели за него, нито че сме го одобрили. Както знаете, генерале, веднага щом разбрах какво става, наредих да се оказва пълно съдействие на силите на охраната и дори заповядах собствените ми охранителни отряди да ви помогнат.

За миг Толонен остана мълчалив; лицето му изразяваше студен гняв.

— Искаш да ти повярвам, че изобщо не си знаел какво става?!

— Нека бъда искрен с вас, генерале — всъщност изобщо не ми пука в какво вярвате ВИЕ. Интересува ме само истината — той посочи голяма схема на дясната стена. — Видяхте ли това, генерале? Това е схема на моята организация. Структурата ѝ, ако така повече ви харесва. Виждате как тя се разделя и подразделя. Как определени части от организацията имат определена степен на автономност. Как други пък са погребани под дълга верига субструктури. Една компания като „Сим Фик“ е много сложно устроена. Това е жива и функционираща общност, развиваща се през цялото време.

— Е, и?

Бердичев скръсти ръце и отново се облегна назад.

— Колко души командвате вие, генерале? Половин милион? Един милион?

Толонен изпъчи рамене.

— Командвам четири Знамена. Общо два милиона души.

— Разбирам — той се обърна към старшия си помощник. — Пол... Колко са нашите работници в Африка?

— Четиристотин и осемдесет хиляди.

— А в Северна Америка?

— Седемстотин и четиридесет хиляди.

— А в Азия?

— Един милион и двеста хиляди.

Бердичев погледна генерала.

— Това е една трета от всичките ни работници, а основната част от работата ние развиваме тук, в Града Европа. Така че виждате, генерале, моята „войска“ е три пъти по-голяма от вашата. Позволете ми сега да ви задам един въпрос. Знаете ли какво прави всеки един от вашите хора в даден момент?

Толонен изфуча.

— Но това е абсурдно! Разбира се, че не знам!

Бердичев се усмихна студено.

— А очаквате от мене да знам какво правят през цялото време всички мои мениджъри! Очаквате аз да отговарям за техните действия! А по същата логика вие не сте ли отговорен за действията на Де Вор? За неговото предателство?

Толонен не отговори, просто се взря в Бердичев с неприкрита омраза.

— Е? — попита след малко Бердичев. — Свършихте ли?

Толонен поклати глава; след споменаването на Де Вор държанието му изцяло се бе променило. Сега бе по-студен, по-далечен.

— Имам да ви казвам само още едно нещо, ши Бердичев. Твърдите, че не вие сте отговорен. Така казвате вие. Щом е така, вие ще откриете КОЙ е отговорен за това. И сам ще ми доставите главите им, разбрахте ли? Давам ви три дни.

— Три дни! — Бердичев се наведе напред. — Кой ви дава право...

Толонен се приближи до вратата, обърна се и погледна Бердичев.

— Три дни. И ако не го направите, сам ще дойда за вас!

Щом си тръгна, Бердичев се наведе напред и натисна бутон на интеркома.

— Чули?

Обади се глас:

— Всичко чух. Сега проверяваме, но май и шестте камери са снимали чудесно. След час ще ви доставим редактирания запис.

— Добре! — прекъсна връзката и погледна Муър. — Е, Пол?

Муър все още стоеше до вратата.

— Много се изсили, Сорен. Той е опасен човек. Трябва да си по-предпазлив с него.

Бердичев се разсмя.

— Кой, Толонен? Хм, че той е просто дърт импотентен глупак! И собствения си задник не може да избърше без разрешението на Танга, а Ли Шай Тун и след хиляда години не би му дал правото да действа срещу нас — не и докато не се сдобие със сигурно доказателство. Не, достатъчно направихме, Пол. Това преди малко си бяха чисти глупости и дрънканици. Не се страхувай! Толонен няма нищо да направи, освен ако неговият Танг не му е разрешил!

* * *

Три часа по-късно се състоя и аудиенцията на Толонен при Танга. Шепърд, съветникът на Танга, бе пристигнал там малко по-рано и бе осведомил Ли Шай Тун за всичко свързано със случая. Веднага щом пристигна Толонен, те се захванаха с по-важни работи.

Тангът седеше там на трон, поставен в подножието на платформата, облечен в просто непоръбено ленено платно — траурна дреха, скромна и строга, стоварила хиляди грижи върху главата му. От убийството на сина му насам не беше напускал Имперския дворец, нито пък бе сложил нещо в уста. На шията му бе пришито голямо квадратно парче бял плат, а в лявата си длан стискаше бамбукова тояжка. И двете символизираха неговата скръб.

В обширната Тронна зала с висок таван нямаше никой друг освен тях тримата — гласът на Танга отекваше в стените.

— Е, Кнут? Какво предлагаш?

Генералът се поклони и обрисова своя план — настояваше в полза на превантивния удар. Война, но ограничена, с атакуване на специфични мишени. Бързо възмездие, после — преди всичко — мир.

Ли Шай Тун го изслуша, след това сякаш се вгледа дълбоко в себе си.

— Изгубих най-ценното за всеки човек — обади се той най-накрая и ги изгледа поред. — Изгубих най-големия си син. С това не мога да се примиря. Нито пък бих могъл да обикна враговете си. И наистина, когато се вгледам в сърцето си, откривам там единствено

омраза. Люта омраза — той изпусна дълга въздишка и прикова очи в Толонен. — Бих ги избил като животни, ако с това щеше да свърши всичко, Кнут. Но няма да е така. Ще има война, както казваш ти, но не такава, каквато си я представяш. Това ще бъде мръсна, тайна, братоубийствена война и изходът от нея няма да е никак добър за нас.

Той се усмихна тъжно на генерала и отмести поглед — нещастieto в тъмните му очи бе толкова красноречиво, че Толонен усети, че и неговите очи се замъгляват в отговор.

— Според мене, добри ми генерале, този път ти грешиш. Не вярвам, че бихме могли да водим ограничена война. Наистина, Седмината го знаят доста отдавна. Такъв сблъсък няма как да не се разпростре. Ще се разпростира, докато Фамилиите се изправят лице в лице с пълната мощ на Ония Отгоре, защото за тях това ще е предизвикателство, атака срещу правата им, срещу самото им съществуване като класа.

Толонен сведе очи — спомни си погледа на Леман и безочливата наглост на Бердичев — и сви рамене.

— И после какво, чие хсия? — възрази той остро, почти войнствено. — Нищо ли да не предприемаме? Несъмнено, нещата не са чак толкова зле.

Ли Шай Тун рязко вдигна ръка, за да го накара да млъкне. За пръв път, откакто познаваше генерала — вече повече от четиридесет години, — си го позволяваше. Преди да сведе глава, Толонен за момент се взря в него с оцъклен поглед.

Тангът погледна тояжката в ръката си. Това беше самият символ на зависимостта — така мъката изсушаваше човека. И все пак истината бе друга. Страданието каляваше човека, правеше го по-силен. Погледна отново генерала — разбираше гнева му, желанието му да отвърне с удар на онези, които го бяха ранили.

— Да, Кнут, да не се прави нищо наистина е лошо. Но да се действа прибързано е още по-зле. Трябва да изглеждаме слаби. Трябва да се огъваме с вятъра; да се привеждаме накъдето вилнее бурята и да чакаме да мине време. В момента трябва да изберем курс на вувей.

Вувей. Не-действие. Това бе стара даоистка идея. Вувей означаваше да поддържаш хармония с развитието на нещата — без да правиш нищо срещу това развитие.

Последва миг на напрегнато мълчание, после Толонен поклати глава почти гневно.

— Мога ли да ви кажа какво чувствам, чие хсия? — официалността на генералския тон казваше твърде много неща. За пръв път двамата мъже бяха толкова близо до кавгата.

Тангът се взря за момент в генерала и отмести очи.

— Прави каквото трябва.

Толонен се поклони ниско и изопна рамене.

— Само това. Не си прав, Ли Шай Тун. Екзекутирай ме, задето ти го казвам, но ме изслушай. Не си прав. Знам го. Не е време за вувей. Нито пък е време да бъдем безстрастни и с хладни умове. Сега трябва да сме като тигри. Трябва да извадим нокти, да оголим зъби и да нападаме! Или ще е така, или живи ще ни изядат.

Тангът се замисли за миг, после се наведе напред.

— Говориш също като Хан Чин — в гласа му се смесваха по равно радостно учудване и горчивина. — И той не би възразил срещу войната. „Те ме убиха, татко — би казал той. — Сега ти трябва да ги убиеш“ — той потръпна и отмести поглед с внезапно отвлечено изражение. — Добре, Кнут. Дълго и упорито мислех върху това. Но съветите на Хан винаги са били твърде прибързани. Той мислеше със сърцето си. Но сега трябва да мисля за другия си син. НА НЕГО трябва да дам живот, стабилност, бъдеще. Ако започнем война, той ще умре. Абсолютно сигурен съм в това. Ще намерят начин също както намериха начин да се доберат до Хан Чин. И в края на краищата ще унищожат Фамилиите.

Ли Шай Тун се обърна към Шепърд, който през цялото това време мълчеше.

— Правя го в името на живота. Ти разбираш, нали, Хал?

Шепърд се усмихна тъжно.

— Разбирам, Шай Тун.

— Ами Седмината? — Толонен стоеше вдървен, в стойка „мирно“, цял трепереше от мъката, която изпитваше. — Няма ли да им кажеш какво чувстваш в сърцето си? Няма ли да ги склониш за вувей?

Тангът отново се обърна към генерала:

— Седмината сами ще вземат решение. Но да, аз ще ги склоня за вувей. За доброто на всички.

— А какво каза Ли Юан?

Въпросът на Толонен бе неочакван, почти нахален, но Ли Шай Тун го пропусна покрай ушите си. Сведе поглед — спомни си разговора със сина си по-рано същия ден. „Правя го заради тебе — беше му казал той. — Разбираш смисъла, нали, Юан?“

Но Ли Юан се бе поколебал и Тангът бе видял по очите му как се борят в него чувствата и дългът пред баща му.

— Ли Юан се съгласи с мене. Както си знаех.

Прочете изненадата в очите на генерала; след това забеляза колко вдървено беше застанал той в очакване да го освободят.

— Съжалявам, че не сме на едно мнение по въпроса, Кнут. Бих искал да не е така. Въпреки това ти благодаря, задето говори с мене открито. Ако това те успокои, ще изложа възгледите ти пред Съвета.

Толонен вдигна изненадано поглед, после се поклони.

— За което съм ви дълбоко благодарен, чие хсия.

— Добре. Тогава няма да те задържам.

След като Толонен си тръгна, Ли Шай Тун дълго седя, потънал в мисли. След всичко, което Толонен бе казал убедеността на генерала го бе потресла. Не беше го очаквал. Когато най-накрая се обърна към Шепърд, тъмните му очи бяха потънали в болка, а на лицето му се беше изписала тревога.

— Е, Хал... Какво мислиш?

— Кнут го приема лично. И поради това преценката му е замъглена. Ти не бъркаш. Макар сърцето ти да кърви, помниш, че си Танг. А един Танг трябва да вижда нещата ясно. Макар и да дължим на мъртвите най-дълбока почит, трябва да посветим енергията си на живите. Мислите ти са здрави, Ли Шай Тун. Това е и ще бъде най-важната ти мисъл, за каквото и да ридае сърцето ти.

Ли Шай Тун, старши член на Съвета на Седмината и управник на Град Европа, се изправи и обърна гръб на съветника си; в ъгълчето на окото му, зачервено от кръвоизлив, проблесна сълза.

— Тогава — вувей.

* * *

Момиченцето се извърна рязко — движенията ѝ бяха плавни като на балерина. Лявата ѝ ръка се спусна надолу в дъга и сграбчи

нападателя отстрани. В същия миг изхвърли десния си крак, стъпалото ѝ се изопна, удари нападателя и изби оръжието от ръката му. Движението бе свършено и мъжът, висок почти два пъти колкото нея, залитна назад. Тя за миг се намери върху него, а от устните ѝ се откъсна пронизителен боен вик.

— Задръж!

Тя застина, дишайки тежко, и извърна глава към инструктора си. Бавно се отпусна и отстъпи от просналия се на земята нападател.

— Отлично. Този път точно навреме, Джелка. Без никакви колебания!

Инструкторът ѝ, същински великан на средна възраст, когото тя познаваше само като Сиян, се приближи към нея и я потупа по рамото. На пода, близо до нея, нападателят — професионален боец, поканен само за тазсутрешната тренировка — се изправи бавно и се поотупа, после ѝ се поклони. Явно беше изненадан, че го е победило дребосъче, при това момиче, но Сиян му махна с ръка да си върви, без дори да го погледне.

Сиян се отдалечи от детето и го заобиколи. Тя се обърна — беше нащрек, знаеше колко много обича той да погажда номера. Но преди да успее да отбие ръката му, той залепи червена лепенка върху предпазната и дреха там, където се намираще сърцето. Щом понечи да измъкне ръката си, тя я хвана, ала беше твърде късно.

— Убих те! — каза той.

Напуши я смях, но не посмя да се засмее. Знаеше колко сериозно е всичко това.

— Уби ме — сериозно кимна тя.

Имаше игри и игри. Тази беше от онези на живот и смърт. Знаеше, че трябва да я научи добре. Със собствените си очи бе видяла какво можеше да ѝ струва другото. Горкият Хан Чин. Дни наред беше плакала за него.

В дъното на залата за тренировки вратата се отвори и влезе баща ѝ. Беше облечен в пълна униформа, но в чистобял, неопетнен цвят — от ботушите до фуражката. Бяло. Траурният цвят на хан.

Генералът се приближи към тях. Сиян направи дълбок поклон и се отдалечи. Джелка, все още задъхана от усилието, се усмихна и се втурна да прегърне баща си. Той се наведе и я целуна.

— Добре беше — каза той. — Много си напреднала, откакто те гледах за последен път.

Беше произнесъл тези думи с яростна гордост — хвана ръката ѝ и я стисна. В подобни моменти усещаше странна смесица от емоции — любов и одобрение, радост и лекота, горчиво ужилване на спомена. След три месеца щеше да е седмият ѝ рожден ден и с всеки изминал ден тя сякаш заприличваше все повече на мъртвата си майка.

— Кога ще се върнеш? — тя го погледна; очите ѝ бяха в същия леденосин цвят, от който ти спира дъхът — същите като на майка ѝ.

— След ден-два. Имам да довърша някои работи след погребението.

Тя кимна — беше свикнала със загадъчното споменаване на „работата“. После продължи по-замислено:

— Какво ще прави Ли Шай Тун, тате?

Когато ѝ отговори, не успя да скрие огорчението от лицето си.

— Нищо — каза той. — Нищо няма да прави — и щом го каза, си представи какво ли би направил той, ако погребението беше на Джелка; смъртта ѝ през очите на другите; тялото ѝ, лежащо там, в ковчега, младо като пролетта, ала студено като зимата.

Ако беше ти, мое цвете, цялото Чун Куо щях да разруша, но щях да ги хвана.

Но дали това не беше негов недостатък? Толкова неестествени ли бяха чувствата му? Или недостатъкът бе у Ли Шай Тун, който поставяше политическата необходимост пред чувствата си? Да искаш да унищожиш онези, които са причинили болка на близките ти — толкова грешно ли беше това наистина? Дали това, че иска отмъщение, го правеше по-непълноценен като човек?

Толонен потръпна — мисълта, че могат да убият и скъпата му Джелка, го изпълни със странно предчувствие. После осъзна, че дъщеря му го гледа, и постави ръце на раменете ѝ. Дланите му бяха толкова огромни; костите ѝ — толкова дребни, толкова крехки под пръстите му.

— Трябва да тръгвам — каза той просто и коленичи да я прегърне.

— Пази се — усмихна му се тя.

Той ѝ се усмихна в отговор, но стомахът му се сви при тези ѝ думи. Точно това винаги казваше и майка ѝ.

От запад, от високите плата на Тибет, духаше студен вятър, пееше в короната на райското дърво и браздеше повърхността на продълговатото езеро. Ли Шай Тун стоеше сам под дървото с тояжка в ръка; непокритата му глава беше сведена, старото му, ала красиво лице бе покрито с бръчките на тъгата. До краката му, вкопана в черната земя, беше Плочата на рода — огромен правоъгълник от бледорозов камък, на който бяха изрязани символите на предците му. Повече от половината камък — на един човешки бой разстояние от мястото, където стоеше той — беше мраморно гладък, недокоснат от длетото на гробаря. Също като бъдещето — помисли си той, взрян в името на Хан Чин, прясно врязано в камъка. Бъдещето... белотата, върху която се изписват ВСИЧКИТЕ ни смърти.

Вдигна очи. Това беше малко и уединено място, оградено с древни стени. В южния му край — проста дървена порта извеждаше към Северния дворец. Скоро щяха да дойдат с ковчега.

Заговори — гласът му беше изпълнен с ужасна болка; така приличаше на писъка на вятъра в клоните отгоре.

— О, Хан... О, милото ми малко момченце, любимото ми момченце...

Залитна, после изскърца със зъби при внезапно връхлетелия го спомен за майката на Хан, неговата първа съпруга Лин Юа — представи си я как е седнала на слънце в края на източната овощна градина, до езерото, одеждите ѝ са разпрострени край нея, а Хан, тогава още бебе, пълзи съсредоточено наоколо.

Върни това — замоли се той и затвори очи от болка. — Куан Йин, сладка богиньо на милостта, върни ми това! — Но отговор нямаше. Те бяха мъртви. И двамата бяха мъртви. И този ден нямаше да се върне. Освен в паметта му.

Потръпна. Беше непоносимо. Непоносимо...

Ли Шай Тун придърпа мантията си и бавно тръгна обратно по тревата, облягайки се тежко на тоягата; сърцето беше студен черен камък в гърдите му.

Чакаха го в двора отвъд стената — всички, които бе помолил да дойдат. Синове на Небесата и техните синове, доверените му хора,

синът му, жената на мъртвия му син и, най-накрая, неговите дъщери.

Всички са тук — помисли си той. — Всички освен Хан Чин, когото обичах най-много.

Поздравиха го сдържано — без да крият любовта си, споделената си скръб; след това се обърнаха и зачакаха да донесат ковчега.

Той се носеше от тридесет души — с наведени бръснати глави; белите им дълги одежди плющяха на вятъра. Следваха ги четирима служители в оранжеви роби, а зад тях две момченца носеха сандъче, в което бяха поставени мънички камбанка и чукче.

Хан лежеше в широк ковчег от розово дърво, облечен в сватбените си дрехи. Красивата му тъмна коса беше сресана и сплетена, лицето му беше така гримирано, че сякаш цъфтеше от здраве. Около него бяха постлани богати кожи, а на шията му бяха окачени сватбените дарове от скъпоценни камъни и злато и парче карминен плат, извезано със сватбените символи — дракон и феникс.

В подножието на ковчега беше постлана ивица бял памучен плат с ширина девет чи — собственият символичен траур на Хан Чин за баща му; традицията повеляваше синът, преди да облекат траурни одежди за самия него, винаги да носи траур за бащата.

Ли Юан, застанал до баща си, затаи дъх. За първи път виждаше брат си след неговата смърт и за кратък миг му се стори, че не е мъртъв, а само спи. Гледаше с отворена уста как се изнизва процесията. Сякаш изтръгваха сърцето му. Милостиви богове — помисли си той. — Мили Хан, как можаха да те убият? Как можаха да те погребат в земята?

Онемял, той тръгна зад мълчаливото шествие — смътно усещаше само присъствието на баща си до себе си и това на великите господари на Чун Куо, вървящи зад него с непокрита глави, облечени в прости дрехи без никаква украса. Представи си как протяга ръка да извади бяло цветче от косата на брат си — чистобелите венчелистчета на гарвановочерния фон.

В далечния край на продълговатото езеро процесията спря. Гробницата беше отворена, голямата каменна врата бе дръпната встрани. Зад нея стъпала водеха надолу, в студената земя.

Повечето от носачите отстъпиха встрани и оставиха само четиримата най-яки да носят ковчега надолу по стълбите. Те бавно се запускаха, последвани от служителите и двете момченца.

Баща му се обърна към него:

— Ела, синко. Трябва да положим брат ти да почива.

Ли Юан се дръпна назад — за един ужасен миг го завладя страхът от онова място долу, под земята. После вдигна очи към очите на баща си, видя, че в лицето му се отразява неговият собствен страх, и намери сили да се поклони и да му отвърне:

— Готов съм, татко.

Слязоха долу сред светлината на свещите и сенките. Носачите се бяха отстранили и бяха коленичили от двете страни, долепили чела о земята. Хан лежеше върху издигнатата каменна маса в средата на гробницата с глава на юг и крака на север. Служителите застанаха до главата му, свели глави в очакване на Танга, а двете момченца коленичиха при краката му — едното държеше пред себе си камбанката, а другото — чукчето.

Ли Юан за миг се спря в подножието на стъпалата, смаян от размерите на гробницата. Таванът беше много висок, поддържан от високи, стройни колони, вкопани в отъпкания пръстен под. Великолепни скулптури, покрити с глазурата сан-цай в жълто, кафяво и зелено, бяха подредени в ниши покрай стените, а в събраните им шепи горяха свещи. Зад тях бяха гробниците на предните му — в камъка бяха врязани огромни йероглифи, изписващи името и ранга на всеки. Върху четири от тях беше изрязан и още един символ — уайуи лун. Те бяха Тангове. Баща му беше петият Танг от рода Ли. Той, когато му дойдеше времето, щеше да стане шестият.

От едната страна имаше малка масичка. Върху нея бяха положени ритуалните предмети. Погледна отново баща си, после се приближи до масата и застана до нея в очакване на ритуала.

Камбанката прокънтя в тишината, чистият й тънък звън сякаш идваше от самите небеса. Щом заглъхна, служителите започнаха литаниите.

Той стоеше там и наблюдаваше трепкането на сенките върху камъка, слушаше отекващите думи на древния език и усети, че се отделя от себе си.

Човек има две души, пееха служителите. Животинската душа — по, — която възниква в момента на зачатия, и хун — духовната душа, която възниква едва в момента на раждането. В живота двете са

смесени, но при смъртта съдбата им е различна. По остава долу и живее в гробницата, а хун, по-висшата душа, се издига в небесата.

Служителите млъкнаха. Звънна камбанката — тънко и чисто в тишината. Ли Юан взе първия ритуален предмет от масичката и го отнесе на баща си. Това беше пи — символът на Небесата — голям диск от зелен нефрит с дупка по средата. Той беше ин — положително, светлина, мъжко. Служителите вдигнаха трупа, Ли Шай Тун го постави под гърба на Хан, отстъпи и те отново го положиха.

Камбанката отново звънна. Ли Юан се върна при масичката и донесе втория предмет. Това беше цун — куха квадратна нефритова тръба, символизираща Земята. Тя беше ян — отрицателно, мрак, женско. Гледаше как баща му го поставя върху корема на мъртвия му брат.

Всеки път, когато камбанката звъннеше, той вземаше от масичката по един предмет и го отнасяше на баща си. Първо хуан, символа на зимата и севера — полу-пи от черен нефрит, който баща му постави при нозете на Хан. После чан, символа на лятото и юга — тясна заострена плочка от червен нефрит, поставена над главата на Хан. Последва куй — символа на изтока и пролетта — широка плочка от зелен нефрит, два пъти по-голяма от чан, поставена до лявата ръка на Хан. Най-накрая Ли Юан донесе ху — бял нефритов тигър, символ на запада и есента. Гледаше как баща му го остави до дясната ръка на мъртвия му брат, после коленичи до него, а камбанката звънна — веднъж, дважд, трижд.

Литаниите отново започнаха. Свещените символи около тялото го предпазваха. Нефритът, сам по себе си неразрушим, щеше да предпази тялото от гниене. Така по, животинската душа, щеше да бъде спасена.

Коленичил, Ли Юан почувства страхопочитание пред достойнството на ритуала. Но означаваше ли той нещо? Любимият му брат Хан беше мъртъв и нищо — нито на небето, нито на земята — не можеше да го върне. Тялото щеше да изгние, без значение дали има около него нефрит или не. А душите...?! Щом литаниите свършиха, той се облегна назад на пети и се огледа, огледа камъка, земята и осветените от свещите фигури на смъртта. Нищо не се връщаше оттам, за да разкаже — кой знаеше дали душите наистина съществуват?

Отвън той отново се изправи, замаян от всичко това. Хладният вятър дърпаше косите му, следобедната светлина режеше очите му след трепкащите сенки в гробницата. Един по един Танговете се приближаваха, за да изразят уважението си към баща му и още веднъж да поднесат съболезнованията си — и най-незначителният от тях притежаваше по-голяма власт и богатство от всеки Танг от династиите Сун или Чан. Уан Хсиен — едър кръглолик мъж, Танг на Африка. Ху Ти, строен мъж на около четиридесет — четиридесет и пет години, Танг на Южна Америка. Уей Фен, най-близкият приятел на баща му сред равните нему, Танг на Източна Азия — сякаш вечната му усмивка този път я нямаше. Чу Ху Уей, висок и странен мъж, Танг на Австралиите. У Ши, Танг на Северна Америка — едър мъж с телосложение на борец — широките му рамене се сгърбиха, когато прегърна бащата на Ли Юан. И най-накрая — Цу Тияо, Танг на Западна Азия, старец, подпрял се на ръката на сина си.

— Трябваше да останеш вътре — прегърна го Ли Шай Тун и го целуна по бузите. — Този вятър е вреден за тебе, Цу Тияо. Мислех, че тези стени ще го спрат.

Цу Тияо протегна ръка и го стисна за рамото. Изглеждаше крехък, ала хватката му, също както и гласът му, беше силна.

— Високите стени не могат да спрат студения вятър да духа, нали, стари приятелю? Знам какво е да загубиш син. Нищо не би ме спряло да изразя почитта си към Ли Хан Чин.

Ли Шай Тун се наведе с мрачно лице.

— Вярно е, Цу Тияо — той се обърна към сина му: — Цу Ма, благодаря ти, че дойде. Щеше ми се да се срещнем при по-щастливи обстоятелства.

Цу Ма се поклони. Той беше силен, красив мъж на 28 — 29 години, който доскоро бе водил своенравен, разпуснат живот. Но след като баща му се беше разболял, той бе принуден да се промени. Носеше се мътва, че Цу Тияо го гласи за регент, но сега за първи път се появяваше публично до баща си.

— И аз съжалявам, че се срещаме така, чие хсия. Може би ще ми позволите да ви посетя, когато се поуталожи всичко?

След това почитта си изразиха чичовците на Ли Юан — Ли Юн-Ти, Ли Фен Чиян и Ли Чи Чун. Съветници на Ли Шай Тун, те имаха с баща му същите отношения, в каквито някога бе той със СВОЯ брат.

Но сега бе различно. Защото Хан Чин бе мъртъв и сега той, Ли Юан, беше предопределен да стане Танг.

Бе отбелязал внезапната промяна в тях. Очите, които някога го подминаваха, сега променяха посоката си и го забелязваха; сякаш смъртта на брат му го бе овеществила. Сега непознати му се кланяха и умилкваха. Забеляза колко раболепни бяха станали; как страхът бе изместил хладната им вежливост.

Да, виждаше го дори сега — страха зад усмивките.

По странен, горчив начин това го забавляваше. Старци, които ги е страх от момченце, което няма и девет години.

Щях ли — запита се той — да израсна такъв като тях: истинската ми форма — изкривена от страха и завистта? Може би. Но сега никога нямаше да го разбере.

И другите се приближиха и застанаха пред тях. Фей Йен и баща й — старецът бе почти толкова съкрушен, колкото и дъщеря му; сериозните му мили очи бяха обкръжени от тъмни кръгове. После втората съпруга на баща му и трите й дъщери — и четирите бяха съвсем чужди на Ли Юан.

Последни бяха хората на баща му — Хал Шепърд и генералът.

— Лош ден, приятелю — каза Шепърд. Прегърна Танга, след това отстъпи назад и се огледа. — Надявах се да не видя това място, докато съм жив.

— Нито пък аз — обади се Толонен. За миг се взря отвъд, в далечните планини на Та Па Шан. И щом погледът му се върна върху гробницата, сякаш НЕГОВИЯТ син лежеше там, под земята — такава болка и любов имаше изписана в очите му.

Толонен се вира още миг в гробницата, после отново погледна Танга.

— Трябва да действаме, чие хсия. Такава горчилка е непоносима.

— Не, Кнут. Не си прав. Трябва и можем да я понесем. Трябва да намерим сили да я понесем.

— Съветът взе ли решение?

— Да. Преди един час.

Генералът сведе глава. Разочарованието му беше явно.

— Значи — вувей?

— Да — тихо отвърна Тангът. — Вувей. За доброто на всички ни.

* * *

Камарата провеждаше заседание. Говорителят Закар от катедрата държеше реч за финансирането на експанзията, когато огромните двойни врати в дъното на залата се отвориха с трясък. Закар се стресна и се обърна.

— Генерал Толонен! Какво искате да кажете с това?

След това Закар забеляза и въоръжените стражи, които нахлуха след генерала, и млъкна. Охраната на Камарата беше разбита. Това бяха личните елитни гвардейци на генерала. Те се подредиха покрай горното равнище на стените на залата — тъпите дула на дългите им оръжия сочеха надолу, към сърцето на събранието.

Генералът не обърна никакво внимание на бурята от протести. Придвижи се бързо и целенасочено към банката, на която седяха старшите представители, и тръгна право към низшия секретар Леман.

Леман кръщеше и протестираше — буйно като всички останали.

Толонен се спря за миг пред него — сякаш за да се увери, че точно за него е дошъл, после протегна ръка през банката, сграбчи Леман за раменете и го дръпна напред.

Последва миг на шокираща тишина, след това ревът стана още по-яростен. Толонен дръпна Леман и го събори върху банката, хвана го за косата и го мятеше насам-натам, все едно че се разправяше с най-долния боклук от Глината. Лицето на Леман беше изкривено от болка и гняв, той се мъчеше да се освободи, но хватката на генерала беше здрава. Толонен го издърпа на пътеката между пейките на Висшия съвет и местата на Общото събрание, после рязко спря и дръпна Леман нагоре. Леман си пое дъх, но преди да успее да направи нещо, Толонен го обърна и рязко издърпа ръцете му зад гърба. Генералът беше извадил церемониалната си кама и я опря в гърлото на Леман.

Стоеше там и ги чакаше да утихнат; зъбеше се на всеки, който дръзнеше да припари по-близо. Над него, обкръжили залата, хората му чакаха търпеливо с прицелени лазерни пушки.

Наложи се да изчака само една-две секунди. Залата застина в смъртна неподвижност, напрежението бе почти осезаемо. Толонен леко дръпна Леман за ръкава, за да му подсказе да си млъчи; върхът на

камата се бе забил в кожата на секретаря и там блестеше малка капчица кръв.

— Дошъл съм да въдворя справедливост — Толонен се огледа дръзко, търсейки в тълпата онези лица, за които знаеше, че са най-заинтересовани, най-уплашени в този момент. Не им е и хрумвало, че ще дойда тук за тях. Мисълта почти го накара да се усмихне, но моментът не беше подходящ за усмивки. Лицето му си оставаше мрачно и решително. Сега нищо не можеше да го спре.

Приглушено мърморене посрещна думите му, а също и няколко кряска от дъното на залата. Беше събудил гнездо на стършели и Ли Шай Тун щеше да побеснее. Но в момента това нямаше значение. Нищо нямаше значение освен едно: беше дошъл, за да убие Леман.

Докато стоеше там, трима от хората му донесоха портативен тривизор, поставиха го до него и го включиха. Образът на Лемановото лице, десет пъти по-голямо от нормалното, се оформи във въздуха.

— Искам да покажа едно нещо на всички вас — гласът на Толонен се издигна. Изглеждаше спокоен, измамно благ.

— Този филм с нашия приятел заснехме на сватбата на Ли Хан Чин. На частната церемония, вечерта, в Имперските градини. Може би трябва да ви обясня. Низшият секретар гледа нататък, където се намират синът на Танга и булката. Мисля, че сами ще разберете останалото.

Толонен огледа отново претъпканите банки и забеляза как всички са обзети от напрегнато очакване; после се обърна и кимна на подчинените си. Огромното лице веднага оживя, но Толонен не го и погледна. Вече го беше гледал достатъчно пъти; сам бе видял как беше реагирал Ли Юан.

През следващите няколко минути цареше мълчание. Едва към края на филма се разнесе нервно мърморене, което ставаше все по-силно. Нямаше защо да им обяснява. Увеличеният образ на окото им разкриваше всичко по-ясно от всякакви думи.

Образът избледня и се стопи. Леман, извърнал глава, за да гледа, започна отново да се дърпа, но генералът го държеше здраво — бе извил ръката му почти до счупване и караше Леман да стене от болка.

— Видяхте — каза Толонен просто. — Но искам да разберете: не правя това заради Ли Шай Тун, а заради самия себе си. Защото този човек ме посрами. И защото за такава подлост трябва да се отговаря —

той дръзко вирна брадичка. — Това правя заради себе си. Разбра ли ме, чун цу? Заради себе си!

Едва-що произнесъл тези думи, Толонен бавно изтегли ножа по гърлото на Леман — остро като лед острие преряза голата плът, все едно че беше оризова хартия.

Сякаш измина цяла вечност — генералът държеше тялото, от чието гърло бликаше кръв, и се взираше в шокираните лица на депутатите. После пусна тялото на пода — то тупна тежко и пръсна кръв — и отстъпи назад. Панталоните на бялата му парадна униформа бяха оплескани с кръв.

Изобщо не се опита да я избърше — просто стоеше там — дързък, с вдигната кама, сякаш се готвеше да нанесе нов удар.

ЧАСТ III: ПРОЛЕТТА НА 2201 Г. ИМЕННИЕТО

*„С Всичките си очи създаването-свят
съзира
откритото пространство. Но нашите очи,
сякаш обърнати,
го обкръжават от всички страни като
капани,
поставени в кръг по правилния път към
свободата.
Какво ИМА навън, знаем само по лицето на
дивака,
защото, когато детето е мъничко, ние го
вземаме
и го обръщаме и го караме да погледне
назад
към устройството, не към онази
откритост,
така открита в лицето на дивака,
свободен от смъртта.
Сами Виждаме ТОВА; свободното
животно
постоянно захвърля болестта зад себе си,
а Бог е пред него и когато се движи, то се
движи
сред Вечността като течащ поток.
Ние никога, не притежаваме,
дори и за един-единствен ден
чисто пространство пред нас, такова, в
което*

*цветята безкрайно се отварят; винаги —
свят*

*и никъде никога без не: този чист,
ненадзираван елемент, който вдишваш,
безкрайно познат, никога копнян. Детето
понякога тихо се изгубва там, за да бъде
винаги*

*працано обратно. Или някой умира
и СЕ ПРЕВРЪЩА в него“.*

Райнер Мария
Рилке, Осма елегия

ГЛАВА 10

МЪРТВИЯТ ЗАЕК

Мег Шепърд, дъщеря на Хал Шепърд, стоеше сред високата трева в Имението, загледана в брат си. Беше привечер и в далечния край на водата, под дървесния гъсталак, бе легнала плътна сянка. В този край ручейт се стесняваше до плитка бара, гъсто обрасла с бурени. Отляво, в триъгълника, дива, необработена земя между ливадата и обширната издигаща се белота на Стената беше мека и благата, прорязана от потоци и осеяна с малки езерца.

Бен стоеше приведен над водата, застинал неподвижно, взрян в нещо сред високите, гъсти тръстики вдясно. Момчето долавяше само мекото свистене на вятъра в дърветата отвъд водата и приспивното гугукане на гълъбите в гората. В миг с остър звук, пръски и пърхане на крила изхвърча птицата. Главата на Бен се вдигна, проследявайки рязкото ѝ излитане. Дванадесетгодишните му очи бяха широко отворени.

— Виж я, Мег! Не е ли красавица?

— Да — тихо отвърна тя, но всъщност гледаше него, гледаше как очите му проследяват излитащата птица. Виждаше как улавят и последната подробност и я задържат здраво в паметта. Тялото му беше напрегнато, следеше полета на птицата, а очите му горяха. Мег потръпна. Стресна я негова трескавост. Светът сякаш се оформяше в очите му — ставаше по-ярък, по-богат и по-истински. Сякаш преди да го види, е бил бледа сянка на самия себе си, просто отпечатък, още несъздаден, преди да го види и да го измисли отново. За нея поне беше така. Тя нищо не можеше да види, преди да го види той.

Птицата беше изчезнала. Той се обърна и я погледна.

— Видя ли я?

— Да — обади се тя, но мислеше за друго. — Красота...

Той извърна глава и погледна към селото. Когато отново се взря в нея, зелените му очи бяха помръкнали и замислени.

— Тази година нещата са по-други, Мег. Не го ли усещаш? Дребните неща. Като птицата.

Тя сви рамене и тръгна през тревата към откритото пространство. Застана до него на ръба на водата и погледна отражението му до нейното, долу, в неподвижната бистра вода.

— Защо е така? Защо ТРЯБВА да се променя? — той се огледа и намръщи чело. — Искам да кажа, това място си е открай време едно и също. Винаги. Неизменно. Сменяха се само годишните времена. Но сега... — той я погледна. — Какво има, Мег? Какво става?

Тя вдигна очи от неговото отражение и срещна погледа му.

— Безпокои ли те това?

Той се замисли за миг.

— Да — каза най-накрая. — А не знам защо. И искам да разбера!

Тя му се усмихна и докосна ръката му. Беше толкова типично за него — все искаше да разбере какво мисли и защо го мисли. Никога не беше щастлив, ако не разсъждаваше над проблема, който си създаваше.

— Няма нищо — каза тя окуражително. — Това са просто дреболии, Бен. Нищо не означават. Наистина.

Но забеляза, че не успя да го убеди.

— Не — отвърна той. — Всичко има значение. Всички тези неща са знаци, не разбираш ли? Всичко ОЗНАЧАВА. А дреболиите... Точно в тях проличава всичко. Като например птицата. Да, беше красиво, но беше и... — той се загледа в далечината и тя произнесе думата вместо него — предусети я, без сама да знае как, както толкова често ѝ се случваше:

— Плашещо.

— Да.

Проследи погледа му — забеляза как очите му изкачват Стената до върха, високо горе, и отново го погледна. Беше с повече от глава по висок от нея, тъмнокос, костелив. Усети как в нея припламва малко, топло гордо пламъче. Толкова елегантен беше. Толкова красив. Знаеше ли колко го обича тя? Той знаеше толкова много, но знаеше ли това? Може би. Но и да го знаеше, с нищо не го издаваше.

— Това беше просто една птица, Бен. Защо да те е страх?

Той почти се усмихна.

— Не беше птицата, Мег. Или поне не външната форма — клетката от кости и плът, сухожилия и пера. Става въпрос за онова вътре в птицата — силата, която ѝ дава такава мощ, такава жизненост — той погледна лявата си длан, обърна я нагоре и се втренчи в нея. —

Точно там е красотата. Не в това, което се вижда отвън, а в силата, която придава формите. Тя... — той сякаш потръпна. — Е, тя е мистерия. Чиста мистерия. И точно тя ме плаши, Мег. Мисълта за цялата тази тъмна, неудържима сила, която просто съществува в света. Като го гледам, искам да знам откъде идва тя. Искам да знам защо изобщо съществува! Защо всичко не е проста механика и сложност на детайла? Защо е всичкото това буйно изобилие?

— Силата, която през зеленото стебло кара цветето да цъфне.

Сега се усмихна той, зарадван, че го е разбрала — тя беше цитирала стихотворението, което ѝ бе прочел само преди два дена. Колко рядко нещо беше това — той да се усмихне. И то само на нея. На мама и на татко той никога не се усмихваше. Нито пък на другите, които толкова рядко идваха тук.

— Според мене има и още нещо — продължи той. — Същата тази сила ни докарва на този свят — от пъпката през цветето до... Е, до нещо почерняло и повехнало. И накрая — до пръстта — той потръпна. — Всичко е свързано, не е ли така? Тази сила ни използва и после ни изхвърля. Все едно сме тук само за да въплътим играта ѝ — да ѝ дадем форма. Това не те ли плаши, Мег?

Тя поклати глава.

— Защо? Има много време, Бен. Цял свят време, преди да се наложи да мислим за това.

Той се вгледа втренчено в нея за миг, след това леко наклони глава.

— Може би.

Тръгна, внимателно проправяйки си пътека през мочурището, следвайки издигащите се вени на скалите, стърчащи от влажния торф, и най-накрая навлезе в сянката на Стената.

Там, на тридесетина крачки право пред тях, бе Печатът. Част от Стената, той също така беше голям, матово перлен на цвят кръг — по диаметъра му Бен би могъл да се нанесе пет пъти; основата му беше на не по-малко от една ръка разстояние от повърхността на земята, външният му ръб бе дебел и изпъкнал, от пластмаса, твърда като стомана.

Постоя там един миг, взрян в него, забравил всичко друго.

Мег го погледна и разбра. Това беше вход. Затворена врата. А зад нея бе мракът на Глината. Първичната, непокварена Глина. Съседната

земя зад него беше лишена от слънце пустош. Тук бе раят — там беше адът. А между двата свята — само една Стена, един Печат.

Тя се изкатери по ръба на скалата до него.

— Какво е това? — тя посочи наляво. Там имаше нещо. Нещо малко, бледо, сиво на зеления фон. Нещо, което преди не беше там.

Погледна и сви рамене.

— Не знам. Да видим, а?

Веднага се свлече надолу. Мег се поколеба и го последва. Земята беше мека като сунгер и само след няколко крачки брезентовите й обувки подгизнаха. Бен вървеше пред нея — краката му потъваха, земята жвакаше под забързаните му стъпки. После той се наведе и заразглежда нещо.

Тя се приближи до него и погледна над рамото му. Беше заек. Мъртъв заек.

— Какво го е убило? — попита тя.

Тя вдигна трупчето от мокрия, лепкав торф и го преобърна. Заразглежда го внимателно.

— Не знам. Няма признаци за външни наранявания. Но е тук съвсем отскоро — и я погледна. — Хайде, Мег, дай ми пуловера си.

Тя смъкна пуловера си и му го подаде, после го загледа как го разстила и полага мъртвото животно върху него.

— Какво правиш?

Бен измъкна ловния си нож от ножницата и разряза заека от брадичката до задницата. За миг той се загледа в бликналата от раната кръв, която оцапа пъстрата сива кожа, после остави ножа и разтвори плътта.

Мег го гледаше, очарована и ужасена — той мушна ръката си вътре в животното; пръстите му почервенияха от кръв. След това той вдигна нещо мъничко и мокро — мъничка бледа тръбичка, прикрепена към останалото с тръбички и сухожилия. Тя блесна в ръцете му и той се наведе да я разгледа. После вдигна поглед.

— Точно както си го мислех. Погледни. Целият му черен дроб е в тъмни петна.

Тя поклати глава неразбиращо; гледаше го как връзва заека на вързоп в нейния пуловер, вдига го и го мята на рамо.

— Бил е болен — той се втренчи в Печата, след това отново се обърна към нея. — Това е част от промяната, Мег. Сега не виждаш ли?

Тук, в Имението, е плъзнала болест. Смъртоносна.

* * *

Хал Шепърд стоеше на завоя, опрял леко ръце на ниския каменен зид, и гледаше редицата от къщички и залива отвън. Отдясно над него се издигаше хълм, а после отново се спускаше, за да срещне следващия завой на реката. Беше осеян със стари, иззидани от камък къщи и къщички. На върха му имаше малка църква.

Бяха изминали кажи-речи цели три месеца, откакто си беше за последен път вкъщи, но сега, застанал там, му се струваше, че никога не си е тръгвал оттук. Поне това остава неизменно, помисли си той; всеки хълм, всяко дърво, всяка къща му бяха познати още от младини. Виждам същото, което и дядо ми, и неговият дядо преди това. За триста години са се променили само дърветата — остарели са, някои са умрели и са били заменени с други, от същото древно семе. Също като нас — помисли си той. — И ние сме дървета.

Продължи напред. Пътеката тук се спускаше стръмно и коварно завиваше назад. Там, където стоеше той, някога завиваха коли — когато в света все още е имало коли, — но това място никога не е било убежище на модерните неща. Дори и тогава, когато комуникациите в света са били други, пътят до най-близкия град е бил седем мили, ала по-лекият път е минавал по реката. Още оттогава времето бе спряло. По време на Лудостта, когато старият свят се бе разпаднал, това място беше точката на покой в центъра на нещата. Сега бе безвременно.

Около него, на не повече от крачка-две, се издигаха стени. Бели стени, сега — под дебела сянка; прозорците им с ниски первази бяха тъмни, само една от къщичките светеше. Той се усмихна — представи си как Бет стои във всекидневната с ниския таван, както толкова често я беше виждал, после се приближава до задната врата и вика децата от поляната.

Дом. Означаваше толкова неща — но за него значеше само едно: той отдавна-отдавна щеше да повехне отвътре, ако нямаше къде да се завръща.

Застана пред ниската, широка врата и се заслуша; след това постави ръка върху дървото и леко го блъсна. Тук нямаше нужда от

ключалки. Нямахе нужда от страх. Вратата се отвори тихо, бавно и той влезе.

Бет стоеше там, обградена от меката светлина, идваща от всекидневната отляво. Усмихна се.

— Знаех си, че идваш. Снощи те сънувах.

Той се засмя, приближи се до нея, прегърна я здраво и я целуна нежно.

— Тези твои сънища... — той се взря в очите ѝ — обичаше тяхната красота, тяхната неизмерима дълбочина. — Те никога не те подвеждат, нали?

Тя се усмихна и го целуна по носа.

— Не. Никога.

Той трепна, протегна ръка и я погали по бузата, после проследи контура на устните ѝ с пръст.

Цялото му тяло пламна от желание към нея.

— Къде е Бен? Ами Мег?

Тялото ѝ беше прилепено до неговото, ръцете ѝ обгръщаха шията му. Очите ѝ бяха потъмнели от копнеж, гласът ѝ бе утихнал, по-съблазнителен.

— Навън са. Долу при потока. Няма да се върнат скоро. Не сега — тя отново го целуна — този път по-силно и по-продължително.

— Да... — той нежно отпусна ръка на кръста ѝ за миг, след това вдигна полата ѝ. Под нея не беше облякла нищо. Той потръпна и отново потърси устата ѝ — целуна я още по-настойтелно. Пръстите му проследиха топлата гладкост на бедрата и корема ѝ, после намериха горещата ѝ влажна сърцевина. Тя тихо изстена и затвори очи — цялото ѝ тяло трепереше от докосванията му; след това протегна ръка, разкопча панталоните му, задържа за миг набъбналия му пенис, погали го нежно с пръсти — веднъж, после втори път — почти го доведе до оргазъм, — а след това го пое в себе си.

Той изстена, после сграбчи хълбоците ѝ и я вдигна, подпря я на стената и влезе в нея веднъж, дважд, трети път, преди оргазмът му да избухне. Усети как и тя се замята в ръцете му.

За миг мълчаха и се гледаха. После Бет отново се усмихна.

— Добре дошъл у дома, любов моя.

* * *

Кухненската маса от борова дървесина бе току-що изстъргана, ножовете — прясно наточени. Бен се огледа, вдигна вързопа със заека от бялото каменно стъпало и се зае да го развързва. Постла брезент на масата и постави отгоре голямата дъска за рязане. Подреди ножовете до дъската, а после, тъй като се стъмваше, измъкна една лампа иззад старата, облицована с плочки мивка, подряза фитила и я запали.

Мег стоеше на входа към градината — дребната ѝ фигурка се открояваше на фона на червения сумрак на залива. Гледаше го как запретна ръкави, напълни една купа с вода и я постави до ножовете.

— Защо правиш това? — Попита тя. — Знаеш, че е болен. Защо не го изгориш? Няма ли да е по-добре?

— Не — Бен едва-едва я погледна. Обърна се, слезе по четирите стъпала, водещи към дългата тъмна трапезария с нисък таван, и миг по-късно се върна с някаква книга. Стара книга, подвързана с кожа.

— Имам подозрения — каза той, остави тежкия том от другата страна на дъската, при ножовете и водата.

Мег прекоси стаята и застана до него. Това беше книга по анатомия на животните. Една от книгите на прапрапрадядо ѝ Еймъс. Бен прелисти страниците и накрая намери търсената диаграма.

— Ето, виж — тежките лъскави страници останаха разтворени, когато той се отдалечи да донесе заека.

Тя погледна, веднага забеляза колко много прилича на машина. Нещо, направено от помпи и лостове, клапи и ключове, контролирани от химикали и електрически пулсации. Всичко беше там, на страницата, в разрез — разрез, направен заради нея. Цялата тайна беше там, разгадаема само с един поглед.

Бен се върна. Внимателно постави мъртвия заек върху дъската, обърна се и я погледна.

— Ти няма нужда да оставаш тук, Мег. Не и ако не искаш.

Но тя остана, омагьосана от онова, което той правеше; знаеше какво значи всичко това за него. Нещо бе привлякло вниманието му. Нещо, което тя беше пропуснала, но той бе забелязал. Сега тя чакаше, а той мушкаше и разрязваше, после сравняваше онова, което вижда, с диаграмата на двойната страница.

Най-накрая, доволен, отиде до мивката, изми си ръцете, върна се и метна парче муселин върху дъската и кървавите останки върху нея.

— Е?

Тъкмо щеше да ѝ отговори, когато в трапезарията се разнесоха стъпки. Майка им. След това се чуха и нечии други стъпки.

Мег го блъсна встрани и припряно припна по стълбите.

— Татко!

Хал Шепърд награби дъщеря си, прегърна я силно и радостно я разцелува. После се наведе под гредата и се качи по стълбите в кухнята. Бет го последва.

— Господи, Бен, ти пък какви си ги надробил тук?

Бен се обърна с лице към масата.

— Това е един мъртъв заек. Намерихме го долу, до Печата. Болен е. Но това не е всичко. Той не е оттук. Някой го е донесъл.

Хал пусна Мег на пода и се приближи.

— Сигурен ли си, Бен? — но знаеше, че Бен рядко греша, ако изобщо грешеше.

Бен дръпна марлята.

— Виж. Проверих по книгата на Еймъс. Този не е истински. Генетична възстановка. Вероятно „Джен Син“. На някой от стражите сигурно ще трябва да му търсим заместник.

Хал разгледа трупа и кимна.

— Прав си. И съм сигурен, че няма да е само този. Чудя се кой ли го е внесъл.

Бен забеляза гнева, смесен с тъга, по лицето на баща си. Имението имаше две порти, всяка охранявана от елитен отряд от дванадесет души, подбрани от самия Танг. С годините те бяха станали приятели на семейството и бяха получили привилегии — една от тях бе ограниченият достъп в самото Имение. Сега с това трябваше да се свърши. Негодникът трябваше да бъде хванат.

Мег се приближи и го дръпна за ръкава.

— Ама защо го правят, татко? Че то няма кой знае каква разлика, нали?

Хал се усмихна тъжно.

— Това е вид глупост, любимото ми, това е всичко. Нали разбираш, в Града има хора, които биха платили огромна сума пари, за да могат да се хвалят, че са яли истински заек за вечеря.

Бен се втренчи неподвижно в трупчето.

— Колко точно голяма е една „огромна сума“?

Хал погледна сина си.

— Петдесет, може би сто хиляди юана за всяко живо животно. Гледат ги, нали разбираш, после продават разфасованите трупчета.

Бен се замисли. За баща му подобна сума беше нищо, знаеше го, но за други си беше цяло състояние. Веднага разбра как подобна възможност би изкушила някой от стражите.

— Разбирам — каза той. — Но има и друга, по-належаща тревога. Ако останалите са като този, те могат да заразят всичко в Имението. Ще трябва да прегледаме всичките и да ги проверяваме. И да поставяме под карантина болните.

Хал кимна — разбираше, че синът му е прав.

— Мамка му! Такава глупост! Ще го намеря този негодник! — той постави ръка на рамото на сина си. — Но ти си прав, Бен, по-добре веднага да направим нещо. Това не може да чака до утре.

Обърна се към Бет — гневът по лицето му се смени с извинително изражение.

— Боя се, че това усложнява нещата. Искях по-рано да ти кажа, любов моя. Ще имаме гост утре вечерта. Важен гост. Ще остане при нас няколко дни. Повече не мога да кажа. Надявах се да половуваме, но тази работа обърка нещата.

Тя се намръщи и мълчаливо кимна към Мег.

Шепърд погледна дъщеря си, после отново — жена си и кимна леко.

— Съжалявам. Да... Лошо се изразявам. Когато съм бил далеч оттук, все забравям. Но това... — той ядно изфуча — търпението му се беше изчерпало. Отново се обърна към сина си. — Ела, Бен, имаме много работа.

* * *

На реката беше спокойно. Бен без усилие натискаше веслата, лодката се носеше бързо по водата. Мег седеше с лице срещу него и гледеше източния бряг. Зад нея на кърмата седеше Пен Ю-Вей — висок, възрастен, с изправена стойка. Държеше своята тояжка пред

себе си и тя стърчеше като мачта без флаг. Приливът се оттегляше и течението на потока им помагаше. Бен държеше лодката по средата на потока, наслаждаваше се на топлината на обедното слънце по голите си рамене; мекият морски бриз леко рошеше косата му. Караше го на сън, за един миг дори задряма, ала викът на Мег го накара да се сепне.

— Виж, Бен!

Мег сочеше към по-далечния бряг. Бен отпусна веслата и се извърна натам, където разтегнала се от брега до Стената, се бе проточила плътна редица от войници. Бавно, методично те се придвижваха между дърветата по грубата, неравна, покрита с трева земя — нищо не можеше да се промъкне помежду им. За трети път прочистваха Имението — и за последен. Онова, което и този път не хванеха, щеше да бъде отровено с газ.

Пен Ю-Вей прочисти гърло, протегнал леко глава напред в жест на уважение към двамата си възпитаници.

— Какво има, учителю Пен? — попита студено Бен и се извърна с лице към него. Уроците бяха свършили преди час. Сега това беше тяхно време и Пен, макар и да ги придружаваше, нямаше никаква власт над господаря и господарката въвн от класната стая.

— Простете, млади господарю, бих желал само да отбележа нещо.

Мег се обърна, като внимаваше да не наклони или разклати лодката, погледна Пен Ю-Вей, а после отново и Бен. Знаеше колко мрази Бен учителят да им се натрапва. Той обичаше да прави собствени открития, да следва собствената си посока, но баща им беше настоял за по-строг подход. Какво ще прави Бен в свободното си време, си беше негова работа, но сутрин, по време на уроците, той трябваше да прави каквото му нареди Пен Ю-Вей; да учи онова, което Пен Ю-Вей иска от него да научи. Бен се бе съгласил с известна неохота и само с уговорката, че извън класната стая учителят не бива да говори, без той да му разреши.

— Не разбираш ли какво всъщност представлява учителят Пен? — каза той веднъж на Мег насаме. — Той е техният начин да ме държат под око. Да контролират какво знам и какво научавам. Той е сбруя и юзда, букаи и камък, въже, с което ме връзват като всяко друго животно!

Огорчението му я изненада.

— Не, разбира се — отвърна тя. — Татко не би искал подобно нещо, нали?

Но той не отговори, само отмести поглед, а горчивината си остана изписана на лицето му.

Сега същата горчивина отново се изписа върху него, щом погледна учителя Пен.

— Отбележи го тогава. Кратко ли ще е?

Пен Ю-Вей се поклони, извърна глава и погледна войниците, които сега бяха точно на равнището на погледа му. Едната му крехка, тънка ръка се издигна нагоре и дръпна проскубаната сива козя брадица, другата леко стисна тояжката и я наклони към далечната редица.

— Цялата тази работа изглежда много неудобно, не сте ли съгласен, господарю Бен?

Очите на Бен бяха приковани в лицето на учителя.

— Не. Не е неудобна. „Неефикасна“ е по-добрата дума.

Учителят Пен го погледна и леко се поклони.

— Точно затова според мене тя може да се улесни.

Мег забеляза раздразнението и нетърпението по лицето на Бен и сведе поглед. Знаеше, че от това няма да излезе нищо добро.

— По-добре ми кажи веднага как, учителю Пен — нотката на сарказъм в гласа на Бен сега граничеше с открита грубост. Но Пен Ю-Вей сякаш не забелязваше. Той просто се поклони и продължи.

— Хрумна ми, че преди отново да се пуснат животните по земята, във всяко животно може да се постави сигнализатор. После, ако отново се случи нещо подобно, ще е съвсем просто да се проследи всяко животно. Ще е много по-лесно да се контролират и кражбите, и болестите.

Пен Ю-Вей вдигна поглед към дванадесетгодишния си възпитаник в очакване, но Бен мълчеше.

— Е, господарю? — попита той след миг. — Какво мислите за моята идея?

Бен отмести поглед. Хвана греблата и пак започна да ги натиска, като тежко ги пляскаше във водата отдясно — отново връщаше лодката в правилния курс. После погледна учителя.

— Противна идея, Пен Ю-Вей. Малоумна идея без грам въображение. Просто още един начин да се държи всичко под око.

Виждам го. Ще направиш голяма електронна диаграма на Имението, а? И всяко животно ще ти святка на нея?

Обтегнатата маслиненна кожа по лицето на Пен Ю-Вей се беше отпуснала, тъмните му очи, с подчертана клепачна гънка, бяха безизразни.

— Това би било голямо подобрене, съгласен съм, но...

Бен пусна греблата и се наведе напред. Пен Ю-Вей инстинктивно се дръпна назад. Мег загледа ужасено как Бен се промъкна покрай нея — лодката силно се разклати, — сграбчи учителя за реверите на неговото пау и го разкъса.

— Моля ви, млади господарю. Знаете, че това не е позволено.

Пен Ю-Вей все още държеше тояжката, но с другата ръка се опитваше да придърпа двата съдрани копринени края. За миг обаче белият кръг на контролното табло, вградено в гърдите му, се видя ясно. За секунда-две Бен стоя, заплашително надвесен над него; цялото му тяло бе напрегнато, сякаш всеки миг се готвеше да се нахвърли отгоре му.

— Ще мълчиш, ясно ли е?! И нищо няма да споменаваш за това. Нищо! Или ще те изключат и ще те пуснат във водата. Разбра ли ме, учителю Пен?

За миг андроидът остана абсолютно неподвижен, после кимна леко.

— Добре — Бен отстъпи и отново се залови за веслата. — Продължаваме.

* * *

Щом Бен върна лодката в малкото, прилично на кутийка пристанище, двамата седящи на стълбите моряци вдигнаха очи от мрежите, които поправяха, и се усмихнаха. И двамата бяха старци — гонеха седемдесетте години — с широки, здрави, осолени и обгорели лица. Бен им махна за поздрав и се съсредоточи в маневрирането между привързаните към кея рибарски лодки. Сега от устието на реката духаше силен вятър и металическият звън на въжетата, плюющия край мачтите, изпълваше въздуха и се мъчеше да заглуши писъците на чайките в небето. Бен сръчно обърна лодката и я остави да

се плъзне между една голяма рибарска гемия с висок борд и стената на пристанището — използваше едното от веслата, за да се оттласква първо от едната, после и от другата страна. Мег, на кърмата, държеше въжето в ръце, готова да скочи на брега и да привърже лодката.

След това Бен скочи на брега и погледна вързаната лодка. Пен Ю-Вей се бе изправил, готов да слезе на брега.

— Оставаш тук! — със заповеднически тон нареди Бен.

За миг Пен Ю-Вей се поколеба — дългът му да наглежда децата беше влязъл в конфликт с недвусмислената заповед на младия господар. Водата шумно се плискаше между борда на лодката и стъпалата. Само на няколко крачки от тях старите моряци бяха спрели да работят и ги гледаха.

Бавно, с голямо достойнство учителят седна и опря тояжката пред себе си.

— Ще направя каквото казвате, млади господарю — погледна той момчето на кея, — но съм задължен да съобщя за това на баща ви.

Бен се обърна и хвана Мег заръка.

— Прави каквото трябва, тенеке такава — измърмори той под носа си.

Кеят беше отрупан с намотани въжета, гърнета за раци, мрежи и купчини празни дървени тарги — стари, крехки на вид, чакащи товарите с риба, които никога не идваха. Пристанището бе претъпкано с рибарски лодки, но никой никога не излизаше на риболов. Градчето беше пълно с хора, наглед заети, но всъщност там не живееше никой. Всичко това беше фалшиво: част от голямата илюзия, която прапрапрадядо му бе създал тук.

Някога това бил процъфтяващ град, благоденстващ поради риболова, туризма и морския колеж. Сега той беше мъртъв. Черупка на предишното му „аз“, населена с репликанти.

Мег се огледа — тази гледка винаги ѝ доставяше удоволствие. Двойки се разхождаха под следобедното слънце — дамите — с кринолини, мъжете — с корави костюми с жилетки. Красиви момиченца с руси къдрици, вързани с розови панделки, търчаха насам-натам, а момченцата в моряшки костюмчета, наведени към земята, играеха на топчета.

— Тук е толкова ИСТИНСКО! — възкликна Мег въодушевено.
— Толкова живо!

Бен я погледна и се усмихна.

— Да — кимна той. — Така е, нали?

Бе виждал снимки на Града. Изглеждаше толкова грозен и противен в сравнение с това. Стени, килии, коридори — безкраен огромен затвор. Обърна лице срещу вятъра, вдъхна дълбоко соления, свеж въздух, после отново погледна Мег.

— Какво ще правим?

Тя огледа летовниците, разхождащи се по брега край сергиите във весели цветове, след това погледна хълма и Стената, извисяваща се над него.

— Не знам... — тя стисна ръката му. — Нека просто си вървим накъдето ни се прииска, Бен. Да разгледаме каквото ни хареса, а?

— Добре. Тогава започваме ей оттам, при Чандлър.

През следващите няколко часа те се разхождаха из магазините по главната улица — претърсиха рафтовете на „Играчки и дрънкулки — при Джоузеф Томс“ за нещо ново, после огледаха шкафовете на Чарлз Уийвър, аптекар, и опитаха какъв е вкусът на сладките безвредни прахчета, като смесваха в колби яркоцветните течности. Но Бен скоро се измори и просто гледаше как Мег обикаля магазин след магазин, без изобщо да обръща внимание на продавачите андроиди. Обядваха в кафенето на Неш — храната беше истинска, но някак си безвкусна, също като рециклираната.

— Тук има цял един свят, Мег. Запазен. Замразен във времето. Понякога го гледам и си мисля: какво прахосване. Трябва да бъде използван по някакъв начин!

Мег отпи от леденото си питие и го погледна.

— Искаш да кажеш, да пускаме и други хора да идват тук, в Имението?

Той се поколеба, после поклати глава.

— Не. Не това. Но...

Мег го гледаше с любопитство. Не беше много обичайно да видиш Бен толкова нерешителен.

— Имаш някаква идея — обади се тя.

— Не. Не е идея. Не точно.

Отново тази несигурност, това леко потрепване на раменете. Тя видя как той отмести поглед — очите му проследиха редицата от табели над витрините: „Дейвид Уишарт“, тютюни; „Артър Редмейн“,

шивач; „Томас Липтън“, винар; „Джак Делкроа“, зъболечение и кръвопускане; „Стаг и Мантъл“, железария; ресторантът на „Вери“; „Джаксън и Греъм“, шкафчетата и тезгяси; „Братя Лам“, ленени драперии; а там, на ъгъла, срещу пансиона на Гуд, беше „Траурният дом на Пъф“.

Тази табела му напомни предишния път, когато дойдоха тук. Беше преди месеци и Бен бе настоял да влязат при Пъф, макар винаги преди това да го бяха отбягвали. Тя го бе наблюдавала как се разхожда между ковчезите, как повдига един капак и наднича вътре. Трупът изглеждаше достатъчно реалистично, но Бен се бе обърнал към нея и се бе засмял.

— Умрял е много преди да умре... — това някак си го бе накарало да се разприказва. Защо са такива, що за човек е бил прапрапрадядо им, че да създаде място като това. Не бе пропуснал нищо. Човек можеше да пребърка чекмеджетата, да погледне зад вратите и там, също като в истинския живот, да намери дребни неочаквани неща. Копчета, карфици, снимки. Поставка за шапки със закачени на нея вехт, оръфан цилиндър и шал, сякаш някой ги е оставил там само преди час. Оттогава тя все търсеше, търсеше с неутолимо любопитство, опитваше се да го хване в нещо — да открие някаква малка частица от този свят, създаден от него, която да не е довършил. Да намери някое празно, недоправено място под подробностите на повърхността.

Щеше ли да се сети за това, ако не беше Бен? Щеше ли така пламенно да търси това парченце черна, издайническа пустота? Не. Всъщност тя никога не би се сетила. Но сега той ѝ го бе показал — най-реалното място, което тя познаваше, погледнато от друг ъгъл, беше съвсем кухо. Бе просто една чудесна пяна. Безвкусна имитация без никаква фантазия.

— Щом е фалшиво, защо е толкова прекрасно? — попита тя, а той поклати учудено глава.

— Защо ли? Защото е пълна имитация! Погледни само, Мег! Толкова е измамно! Такава абсолютна мимикрия! Такава безсрамна изкуственост!

Сега, докато го гледаше, тя разбра, че крои някакъв план. Как да използва всичко това.

— Няма значение — обади се тя. — Да вървим. Ще ми се да пробвам някоя от шапките на Лойд.

Бен ѝ се усмихна.

— Става. Но после си тръгваме.

* * *

Бяха на горния етаж в „Едгар Лойд, шапкар“, когато Бен чу гласове отдолу. Мег беше заета — пробваше шапки в дъното на стаята; продавачът андроид стоеше зад гърба ѝ пред огледалото с куп шарени раирани кутии в ръце.

Бен се приближи до прозореца и погледна надолу. По уличката крачеха войници. Истински войници. И не какви да е. Веднага ги позна.

Мег се обърна към него — беше нахлупила някакво широкополо творение от кремава дантела върху тъмните си къдрици.

— Какво ще кажеш, Бен? Според тебе...

Той настоятелно ѝ направи знак да млъкне.

— Какво има? — промълви тя.

— Войници — прошепна ѝ той.

Тя остави шапката и се доближи до него.

— Наведи се надолу — прошепна ѝ той. — Това са нашите стражи, а те нямат какво да правят тук. Предполага се, че трябва да си стоят в казармата.

Тя го погледна с разширени очи, после коленичи — главата ѝ беше под равнището на перваза.

— Кажи ми какво става — тихо помоли тя.

Той гледаше. Там, долу, имаше десетина души, които говореха нервно, развълнувано. За миг Бен не можеше да разбере какво става; след това един от тях се обърна и той видя, че това е капитанът, човек на име Ростен.

Ростен посочи към уличката, към площадчето пред странноприемницата и измърмори нещо, което Бен не чу много добре.

— Какво правят?

Бен погледна Мег и забеляза страха в очите ѝ.

— Нищо. Тихо, Мег. Всичко ще е наред.

Обгърна раменете ѝ и отново погледна навън. Онова, което видя този път, го изненада. Двама от мъжете бяха вързани, другите ги държаха. Китките и глезените им бяха оковани. Единият започна да се мята, после се развика. Мег се опита да се надигне, но той леко я натисна надолу.

Разнесе се звук от плесница; последва тишина. Миг по-късно Ростен излая:

— Вън! Мърдай!

Бен се придвижи към другия край на прозореца — опитваше се да ги следи, но за миг ги изгуби от погледа си.

— Стой тук, Мег. Ще слеза долу.

— Но, Бен...

Той поклати глава.

— Прави каквото ти казвам. Всичко ще бъде наред. Няма да ме видят.

Трябваше да слиза по стълбите бавно и внимателно, защото за един кратък миг беше изложен целият на показ — през голямото плоско стъкло на прозореца, гледащ към тесния кей. Щом слезе, се шумгна бързо между рафтовете и масите и най-накрая се свря между два манекена и надникна иззад полите им към площада пред странноприемницата.

Двама мъже държаха двамата пленници. Останалите трима се бяха изправили отстрани в редица в стойка „мирно“. Ростен, застанал между прозореца и пленниците, беше с гръб към Бен. С рязък жест — сякаш се готвеше да се метне напред — той изкомандва нещо. Веднага насила принудиха и двамата пленници да коленичат и да сведат глави.

Едва когато Ростен се извърна леко, Бен видя, че той държи в ръцете си дълга, тънка сабя.

За миг не можа да откъсне очи от нея — омагьоса го начинът, по който слънчевата светлина се стичаше подобно на течност по леко извитото острие и проблясваше ярко по острия като бръснач ръб и на върха. Беше чел, че мечовете могат да изглеждат живи — могат да имат самоличност, дори име, — но не бе и предполагал, че някога ще го види с очите си.

Отмести поглед. Макар и насила да държаха главите им наведени, двамата мъже непрестанно гледаха Ростен и гадаеха какво ли им готви. Бен познаваше добре и двамата. Гос, отляво, беше полу-

ХАН — широките му славянски черти, смесени с наследството от дядото ХАН, му придаваха вид на монголец. Уолф, отдясно, беше южняк, тъмните му красиви черти бяха почти изискани — почти, но не съвсем класически. Почти. Защото когато се усмихнеше или засмееше, очите и устата му изведнъж ставаха някак грозни. Някак груби и болнави.

Сега Ростен бе застанал разкрачен между двамата, протегнал напред десница, в която държеше сабята — върхът ѝ почти докосваше калдъръма на един човешки бой разстояние от капитана.

— Вие! Разбирате ли защо сте тук? Чухте ли обвиненията?

— Лъжи... — започна Уолф, но мъжът зад него запуши устата му.

Ростен поклати глава. Дългият меч потрепна в ръцете му.

— Не са лъжи, Уолф. Ти беше разследван на съвещание на офицерите и бе признат за виновен. Ти и Гос. Вие сте крали и сте мамили. Предали сте доверието на нашия господар и сте опетнили честта на знамето.

Погледът на Уолф се оцъкли. Кръвта се бе отекала от лицето му. Зад него Гос бе свел поглед, сякаш вече виждаше накъде води всичко това.

— Няма никакво извинение за простъпката ви. И няма друго решение, освен да заличим срама.

Главата на Уолф увисна рязко. Блъснаха го грубо към земята.

— Не! — изкрещя той и отново се замаята. — Не можете да направите това! Не...

Ударът, нанесен от единия от двамата, които го държаха, го събори на калдъръма.

— Домъкнете го тук!

Двамата стражи сграбчиха отново Уолф и го повлякоха на колене, после го блъснаха в краката на Ростен.

Гласът на Ростен звучеше почти истерично. Той ту крещеше, ту пищеше, подчертавайки със сабята всяка дума.

— Ти си боклук, Уолф! Ти нямаш лице! Заради тебе колегите ти офицери попаднаха под подозрение! Заради тебе честта на всички беше опетнена! — Ростен яростно потрепери и плю върху главата на коленичилиия. — Ти посрами своето знаме! Ти посрами името на рода си! Ти опозори предците си!

Ростен отстъпи назад и вдигна меча.

— Дръжте го!

Бен притаи дъх. Видя как мускулите на краката на Уолф се отпуснаха безсилно, когато се опита да се изправи; сега се гърчеше в ръцете на двамата мъже и се опитваше да се измъкне. Към двамата се присъедини и трети и се нахвърли върху Уолф с юмруци и псувни. После единият сграбчи Уолф за кокчето и с дивашки напън почти го изправи на крака — изпъна шията му, готова да посрещне меча.

Уолф пицеше дрезгаво, останал без дъх.

— Не! Не! Куан Йин, богиньо на милостта, помогни ми! Нищо не съм направил. Нищо! — лицето и устата му бяха изкривени от ужас, очите му се въртяха като пощурели в орбитите и молеха за милост.

Бен забеляза как тялото на Ростен се напъна като пружина. След това дъхът му изсвистя и той рязко замахна с меча.

Писъците на Уолф замряха на мига. Бен видя как главата пада и се търкулва, а тялото се свлича напред като чувал зърно; ръцете немощно се отпуснаха.

Бен погледна Гос.

Гос стоеше притихнал, стиснал зъби, мускулите по врата му бяха напрегнати. Сега с очевидно потръпване той сведе поглед и се втренчи в калдъръма.

Ростен се наведе и избърса меча о гърба на Уолф, после се изправи с лице срещу Гос.

— Имаш ли да кажеш нещо, Гос?

Гос помълча за миг, след това вдигна очи към Ростен. Погледът му, който мигове по-рано беше изпълнен със страх и ужас, сега беше ясен, почти спокоен. Ръцете му трепереха, но той бе свил юмруци, за да не личи толкова. Пое си дълбоко въздух, после още веднъж — като гмурец, който се готви да се хвърли в дълбините — и кимна.

— Тогава говори. Нямаш, много време.

Гос прегърби рамене и сведе леко глава в почит към Ростен, но продължаваше да го гледа.

— Само това: което казвате, е истина. Аз съм виновен. Уолф измисли плана, но аз му бях съучастник и за действията ми няма извинение. Приемам присъдата на моите колеги офицери и преди да умра, моля за тяхната прошка, задето съм ги посрамил пред Танга.

Ростен продължаваше да стои в очакване, но Гос сведе глава. След миг размисъл Ростен кимна леко и заговори.

— Не мога да говоря от името на всички тук, но от свое име ще кажа следното: ти си добър войник, Гос. И посрещаш смъртта храбро, честно, както подобава на войник. Сега не мога да предотвратя смъртта ти, разбираш, но поне мога да променя начина на екзекуция.

Хората и от двете страни поеха шумно дъх. Ростен пристъпи напред, извади от пояса си къс меч, преряза въжетата на китките на Гос и му го подаде.

Гос веднага разбра. Срецина погледа на Ростен със светнали от благодарност очи, след това погледна и късия меч. Разкъса с лява ръка униформената си туника, вдигна белъто и разголи плътта. После сграбчи с две ръце дръжката на меча и обърна острието към себе си. Върхът на меча сочеше към корема му. Двамата стражи го пуснаха и се отдръпнаха назад. Ростен се взря в него за миг и също се отдръпна — точно зад Гос. Държеше дългия меч полуиздигнат.

Бен се приведе напред и притисна лице о стъклото. Гос забави дишането си и съсредоточи цялото си същество върху острието само на педя от корема си. Ръцете на Гос вече не трепереха, очите му блестяха. Времето сякаш забави ход. След това — съвсем рязко — всичко се промени. Лицето на Гос изведнъж се изкриви в яростна гримаса — състояние между екстаза и върха на агонията — и ръцете му забиха меча дълбоко в корема. Сякаш със свръхчовешка сила и самообладание той дръпна дръжката наляво, после надясно и червата му се изсипаха на калдъръма. За миг лицето му запази израза си на екстатична агония, после се сгърчи, очите му се оцъклиха надолу, ужасени от стореното.

Ростен рязко замахна с меча.

Гос остана още миг на колене. След това обезглавеното му тяло се строполи и застина неподвижно до това на Уолф.

Бен чу, че някой зад него изстена, и се обърна. Мег бе приклепнала на горното стъпало, вкопчила се в подпорите на парапета, с разширени, изпълнени с уплаха очи.

— Качвай се горе! — изсъска й той. Надяваше се да не го чуят войниците, ужасен от това, че тя е била свидетелка на смъртта на Гос. Видя как тя се обърна и го погледна — в първия миг нито го позна,

нито разбра какво ѝ казва. О, БОГОВЕ — помисли си той. — КОЛКО ТОЧНО Е ВИДЯЛА?

— Качвай се горе! — изсъска той отново. — В името на всички богове, качвай се горе!

* * *

Край реката беше тъмно — луната бе засенчена от северозападния ръб на Стената. Бен скочи на брега и върза лодката за малкия дървен вълнолом, после се обърна и протегна ръка на Пен Ю-Вей, застанал прав, обгърнал с ръка спящата Мег.

Остави учителя да тръгне пръв — не му се влизаше вътре, щеше му се да задържи още за миг около себе си одеялото от мрак и тишина.

До вълнолома имаше малък правоъгълник земя, заобиколен от трите страни от стръмни глинени стени. От едната страна бяха врязани стари дървени стъпала. Бен бавно ги изкачи, уморен от дългото гребане по обратния път. След това влезе в градината — обширният откос прилежно подстригана трева се изкачваше полегато към къщичката със сламения покрив на около стотина ярда оттам.

— Бен!

Майка му беше застанала на ниската задна врата — светлината я обграждаше; бе метнала престилка върху дългата си рокля. Махна ѝ. Пред него Пен Ю-Вей вървеше право напред по пътеката — дългите му крака не издаваха никакъв признак на човешка крехкост.

Чувстваше се странно откъснат от всичко. Сякаш беше захвърлил веслата и кормилото и сега се носеше по тъмния поток на събитията. По време на дългия обратен път той отново и отново бе проследявал логиката на случилото се. Знаеше, че той е причинил смъртта им. След неговото откритие нещата бяха поели неотклонно по пътя си — също като стегнатата спирала на водата в гърлото на водовъртежа. Бяха умрели заради него.

Не. Не заради него. Заради откритието му. Той нямаше вина за смъртта им. Те сами я бяха причинили. Алчността им ги беше убила. Тя, а и тяхната глупост.

Той не беше виновен; и все пак смъртта им му се отрази доста тежко. Само да не бе казал нищо! Ако просто бе изгорил заека, както

бе предложила Мег...

Това нищо нямаше да разреши. Болестта щеше да се разпространява; откритието пак щеше да бъде направено. Случайно. И двамата войници пак щяха да умрат.

Не беше виновен той. Не ТОЙ.

Майка му ги посрещна на задния вход. Коленичи и го хвана за ръцете.

— Добре ли си, Бен? Изглеждаш ми разтревожен. Случило ли се е нещо?

Той поклати глава.

— Не. Аз...

Вдясно вратата на широкия коридор с нисък таван се отвори, оттам излезе баща му и затвори вратата след себе си. Усмихна се на Бен и се приближи.

— Гостът ни пристигна, Бен. Всъщност вече цял следобед е тук — той се поколеба и погледна жена си. — По-рано бях казал, че тази вечер ще вечеряш сам, Бен, но... Гостът много искал да те види. Та мисля, че в края на краищата можеш да вечеряш и с нас.

Бен бе свикнал с гостите на баща си и никога нямаше нищо против да вечеря в собствената си стая, но това сега беше доста необичайно. Никога преди не го бяха канили да седне на масата заедно с гостенин.

— Кой е? — попита той. Баща му се усмихна загадъчно.

— Измий си ръцете и ела. Ще те представя. Но, Бен... Моля те, дръж се възможно най-възпитано.

Бен се поклонил леко и отиде право в малката баня. Изми ръцете и лицето си, почисти ноктите си и си оправи косата пред огледалото. Излезе. Майка му го чакаше. Пое ръцете му, огледа ги внимателно, оправи туниката му и се наведе да го целуне по бузата.

— Изглеждаш прекрасно, Бен. Влизай вътре.

— Кой е? — попита той отново. — Кажете ми кой е!

Но тя само се усмихна и го обърна към вратата.

— Влизай. Идвам след малко.

ГЛАВА 11

РАЗГОВОР КРАЙ ОГЪНЯ

В светлината на огъня от камината силните азиатски черти на Танга сякаш бяха изрязани в древна, пожълтяла слонова кост. Той се облегна в креслото и се усмихна — тъмните му очи грееха.

— И мислиш, че това ще ги направи щастливи, Хал?

Ръцете на Ли Шай Тун бяха леко опрени на ръба на масичката, опразнената купичка от храна бе отместена встрани, за да не му пречи. Бен веднага забеляза как матовочерната повърхност на тежкия железен пръстен, който носеше на десния показалец, сякаш улавя и поглъща светлината. УАИУИ ЛУН. Печатът на властта.

Хал Шепърд се разсмя и поклати глава.

— Не. Нито за миг. Там всички те ще се мислят за императори.

Говореха за Камарата на представителите във Ваймар — „това гнездо на неприятностите“, както постоянно я наричаше Тангът — и за начина за укрепване на напрегнатия мир, съществуващ сега между нея и Седмината.

Тангът и баща му седяха в единия край на масата от черно дърво с лице един към друг, а Бен беше на другия край — сам. Майка му не вечеря с тях — беше се подчинила на желанието на Танга. Но във всичко останало нещата вървяха по нейному. Готвачите, които Тангът си беше довел, висяха в кухнята и наблюдаваха с подозрение и — до известна степен — със смайване как тя самичка приготви и сервира вечерята. Това отклонение от обичайните навици на Танга само по себе си бе забележително, но онова, което се бе случило в началото на вечерята, изненада дори и баща му.

Когато опитвачът пристъпи към масата, за да изпълни обичайните си задължения, Тангът му махна да се дръпне, взе пръчиците и сам опита първата хапка. След като сдъвка и преглътна ароматното късче и сръбна от силния зелен лонджински ЧА, погледна Бет Шепърд и се усмихна широко — хвалеше домакинята за гозбата. Щом забеляза изненадата и удоволствието, изписани по лицето на баща си, и смаяния ужас на официалния „опитвач“, Бен веднага

разбра, че това е нещо съвсем безпрецедентно, и го накара да осъзнае колко ограничен от норми е животът на Танга. Съвсем не свободен, както биха си помислили другите, а мъчен — живот, изживян в сянката на смъртта. За Ли Шай Тун доверието бе най-рядкото и най-ценното нещо, което би могъл да предложи; доверявайки се, той поверяваше живота си — съвсем буквално: живота си — в ръцете на другите.

С този дребен, ала многозначителен жест Тангът бе оказал на майка му и на баща му най-високата възможна чест.

Бен се вгледа в този човек, докато той говореше — усещаше в него сила, която бе повече от физическа. Във всяко негово движение имаше сигурност, виталност — такива, че дори и най-малкото колебание би го издало. Цялото му тяло говореше негласно за власт — нещо, развило се съвсем естествено и неосъзнато по време на дългите години управление. Да го гледаш — това означаваше да наблюдаваш не човек, а насочваща сила, да бъдеш свидетел на канализирането на агресия и решителност в най-елегантната им и изразителна форма. В някои отношения Ли Шай Тун приличаше на атлет — всеки нюанс в гласа и жестовете му бе резултат от дълга, упорита тренировка. Тренировка, превърнала всичко това във втора природа на Танга.

Бен го гледаше като омагьосан — едва дочуваше какво си говорят, но долавяше, че е важно — както и важността на факта, че той е там и ги слуша.

Ли Шай Тун се приведе леко напред — брадичката му и снежнобялата му, грижливо сплетена брада лекичко се вдигнаха нагоре — сигнал за предлагане на доверие.

— Никой не е и предполагал, че Камарата може да се сдобие с такава власт. Прадедите ни са виждали в нея само жест. Нека да съм откровен, Хал — като дребна отстъпка на някогашните им съюзници и маска за истинските им намерения. Но сега, след сто години, определени фракции настояват на нея да се гледа насериозно. Те поддържат, че властта на Камарата принадлежи „на народа“. И знаем защо, нали? Не е заради „народа“. Подобни хора хич не си и мислят за „народа“. Не, те мислят само за себе си. Търсят как да се издигнат за наша сметка. Да се издигнат, като смъкнат Седмината. Искат власт, Хал, а Камарата е средството, чрез което се опитват да я получат.

Тангът отново се облегна назад, полупритворил очи. Протегна десница и стисна стегнатото кокче на тила си — пръстите му се

склочи́ха около възелчето от гъста бяла коса. Беше любопитен, почти разсеян жест — и все пак за Бен той подчерта колко се отпускате Тангът в компанията на баща му. Наблюдаваше нащрек целия език на тялото в диалога между двамата — съзнаваше не само какво казват, но и как го казват; как се срещат или се разминават погледите им; как една споделена усмивка изведнъж разкриваше дълбочината на взаимното им разбиране. Всичко това му показваше колко много разчита Тангът на баща му, за да разкрие тези думи, тези мисли, тези чувства. Може би защото на никого друго не можеше да ги довери.

— Често се питам има ли някакъв начин да премахнем Камарата и да разградим огромната бюрократична структура, разраснала се около нея. Но всеки път, когато се запитам, предварително знам отговора. Не. Или поне не сега. Преди петнадесет, може би двадесет години вероятно е било възможно. Но дори и тогава това сигурно просто би ускорило нещата. Щеше да ни доведе пак до тази точка, но по-бързо.

Хал Шепърд кимна.

— Съгласен съм. Но може би тогава трябваше да се изправим срещу това. Тогава бяхме по-силни. По-здраво държахме нещата в ръцете си. Сега всичко се промени. Забавянето с всяка една година ги кара все повече да укрепват за наша сметка.

— Значи ти ме съветваш да започнем война, Хал?

— Нещо такова, но не съвсем.

Тангът се усмихна — Бен усети, че, гледайки го, го сравнява с учителя си Пен Ю-Вей. Тази тежка гънка над окото, която бе една от основните „отлики“ на андроида — на механичната му природа — върху лицето на истински, естествен човек изглеждаше красива.

— И що за война ми предлагаш?

— Онази, в която сме най-добри. Война на полето. На откритостта и измамата. Като онази война, която тиранинът Цао Чун ни е учил как се води.

Тангът наведе поглед към ръцете си; усмивката му се разсея.

— Не знам. Наистина не знам, Хал. Понякога се питам какво ли сме направили.

— Каквото трябва да прави всеки човек, несъмнено.

Ли Шай Тун го погледна и поклати глава.

— Не, Хал. Мисля, че грешиш. Мисля, че този път грешиш. Всъщност, малцина си задават подобни въпроси. Повечето хора са слепи за грешките си. Глухи за критиката на другите — той се засмя кисело. — Можеш спокойно да твърдиш, че Чун Куо е претърпяно с такива хора — слепи, порочни, алчни същества, които виждат слепотата си като сила, порочността — като необходимост, а алчността си — като исторически процес.

— Това е толкова...

За миг и двамата млъкнаха — лицата им бяха строги на трепкащите отблясъци на огъня. Преди някой от двамата да проговори, вратата в дъното на стаята се отвори и влезе майката на Бен с поднос. Постави го на една табуретка до камината, наведе се да вземе нещо от една купичка върху нея и напръска горящите цепеници.

Стаята веднага се изпълни със сладкия, свеж мирис на мента.

Тангът се засмя леко — това му достави удоволствие, пое дълбоко дъх и го задържа.

Бен гледаше как майка му обърна гръб на огъня, отметна дългата черна коса от лицето си и се усмихна.

— Донесох ви пресен Ча — каза тя просто, вдигна подноса и им го поднесе.

Тя седна, Тангът се изправи, протегна ръка и я сложи върху нейната, преди тя да успее да посегне към чайника.

— Моля ви. За мене ще е чест, ако поседите и пийнете Ча с нас.

Тя се поколеба, после се усмихна и се подчини. Доста странна гледка беше да видиш как Тангът налива Ча на свой поданик.

— Заповядайте — подаде ѝ той първата купичка. — Ча от кладенеца на дракона.

Думите на Танга бяха безобидна игра с името на лонджинския Ча, но на Бен му се стори, че притежават и някакво особено значение. Погледна майка си, забеляза как тя се усмихна доволно на себе си и сведе глава; за миг младоликото ѝ лице ужасно заприлича на това на Мег — така щеше да изглежда Мег след година-две. След това отново погледна Танга, който, изправен, наливаше втора купичка за баща му.

Бен се намръщи. Самото присъствие на Танга в стаята изведнъж му се стори съвсем странно. Коприните му, сплетената коса, самата му чуждост изглеждаха така не на място сред ниските дъбови греди и грубите йоменски мебели. Този контраст, това странно

противопоставяне на човека и стаята припомни на Бен колко странен е всъщност този техен свят. Свят, грубо отклонен от естественото си равновесие.

Кладенецът на дракона. Това го накара да мисли за огъня и за мрака, за необузданата сила. **ТОВА ЛИ ЛИПСВА НА НАШИЯ СВЯТ?** — запита се той. — **СВЪРШИЛИ ЛИ СМЕ С ОГЪНЯ И МРАКА?**

— А ти, Бен? Ще пиеш ли от кладенеца на дракона?

Ли Шай Тун го гледаше и му се усмихваше, но зад усмивката — отвъд нея, в някое мрачно, недостъпно място, се таеше дълбоко безпокойство.

Пламъците танцуваха върху двете му очи, проблясваха мокро и мимолетно върху тъмната повърхност на зрението му. Но къде беше огънят? Къде бяха дълбините, които правеха от човека **ЧОВЕК**? На думи и жестове Тангът беше велик и силен човек — Танг; безпогрешно личеше, че е крал сред хората — но бе изгубил връзка със самата същност на онова, което бе създадо — **БЕ СЪГРАДИЛО** — външната му форма. Беше се отричал от вътрешната си същност твърде често и сега кладенецът бе запушен, а огънят — потушен.

Вгледа се в Танга — чудеше се дали той сам знае в какво се е превърнал; дали съмнението, което долавяше, бе толкова дълбоко, толкова всеобхватно, колкото трябваше да бъде. Дали когато погледнеше отражението си в огледалото, виждаше зад стъклото отвъд очите си? Бен потръпна. Не. Нямаше как да е така. Защото това би го сринало. Думите щяха да станат слаби, жестовете — колебливи. Не. Този Танг може и да се съмняваше в направеното от тях, но не и в себе си. Това му беше вродено — бе враснало в костите му. Щеше да умре, преди някога да се е усъмнил в себе си.

Усмивката продължаваше да стои на лицето му — съвсем истинска; предложената купичка го чакаше.

— Е, Бен? — обърна се към него баща му. — Ще пийнеш ли купичка **ЧА** с нас?

* * *

Ли Шай Тун се наведе напред и подаде купичката на момчето — съзнаваше, че се е превърнал във фокус на странните, трескави мисли

на това дете, на неукротимата свирепост на вътрешния му поглед.

Хал беше прав. Бен не беше като другите деца. В неговата природа имаше нещо диво; някаква част от него оставаше неукротена, нецивилизована. Когато седна в края на масата, сякаш бе нащрек за нещо. В него имаше такава неподвижност, когато се движеше, че приличаше на нещо, което е било мъртво и отново е оживяло. И все пак той беше по-жив — по очевидно жив — от всекиго, който някога Тангът бе срещал.

Щом му подаде купичката, той почти очакваше да получи някакъв шок — яростно изпразване на неестествената енергия на това дете през купичката като проводник. Но нищо не стана. Само дивото му въображение работеше.

Тангът сведе замислено поглед. Бен Шепърд беше саморасляк. Не притежаваше никое от онези дребни подобрения, които правеха човека годен за компанията на подобните нему. Нямахше чувство за „ти — на мене, аз — на тебе“, нямаше никаква представа за отстъпките, които човек прави за социалното си удобство. Погледът му беше безкомпромисен, почти собственически. Сякаш всичко, което виждаше, беше негово. ДА — усмихна се вътрешно Ли Шай Тун. — ТИ ТРЯБВА ДА СТАНЕШ ТАНГ, БЕН ШЕПЪРД, ЗАЩОТО ЗА ТЕБЕ ЩЕ Е ТРУДНО КАТО ОБИКНОВЕН ЧОВЕК.

Вдигна купичката си и отпи — мислеше за събитията от ранния следобед. Разхождаха се в градината, когато Хал му предложи да дойде с него и да разгледат стаята на Бен.

Бе застанал в центъра на мъничката стаичка, сбутана на горния етаж, и бе разгледал картините, покриващи стената над леглото.

Някои бяха фотографски точни етюди на Имението. Точни, без да се броят тъмните, размазани фигури в сенките на дърветата от другата страна на реката. Други бяха по-абстрактни, реалността в тях беше странно изкривена. В тези последни композиции често присъстваха фигури-близнаци: единият близък — съвсем нормален, здрав и силен, а другият — изкривен, със забелени очи, с уста, разтворена сякаш от болка. Те бяха плашещи, необикновено плашещи и все пак техническото им изпълнение изобщо не можеше да се поставя под въпрос.

— Добри са, Хал. Наистина са много добри. Момчето има талант.

Хал Шепърд се усмихна леко и застана до него.

— Ще е много доволен да го чуе. Но щом смяташ тези за добри, я погледни това.

Тангът пое папката от него и я отвори. Вътре имаше един-единствен свръхтънък лист — изглеждаше като направен от чисточерна пластмаса. Заобръща го в ръце и се засмя.

— Какво е това?

— Ето — той посочи един визьор на масата до прозореца и дръпна щората. — Сложи го на поставката и натисни копчето.

Ли Шай Тун сложи листа на поставката.

— Има ли значение как го слагам?

— И да, и не. Ще видиш.

Тангът натисна копчето. Веднага подобната на резервоар клетка на визьора се изпълни с цветове. Това беше холограма. Портрет на жената на Хал Шепърд — Бет.

— Той ли го е правил?

Шепърд кимна.

— Тук има 180 наслагващи се слоя информация. Деветдесет хоризонтални и деветдесет вертикални. Рисувал е на ръка всеки лист, а после ги е насложил. Негова собствена техника. Той я измисли.

— На ръка?!

— И то по памет. Бет не искаше да му позира, нали разбираш. Каза, че имала много работа. Но все пак той го направи.

Ли Шай Тун бавно поклати глава.

— Смайващо, Хал. Сякаш е снимано с камера.

— Ти и половината не си видял. Чакай... — Шепърд изключи холограмата, протегна се и извади гъвкавата плака. Обърна я и отново я постави. — Моля...

Тангът натисна копчето. Отново клетката на визьора се изпълни с цветове. Но този път образът беше друг.

Холографският портрет на Хал Шепърд бе далеч от ласкателен. Плътта бе много по-сурова, много по-груба, отколкото в действителност, бузите бяха по-румени. Косата беше по-гъста, по-къдрава, веждите — по-тъмни и тежки. Носът бе дебел и месест, ушите — заострени, очите — по-големи и по-тъмни. Устните бяха почувствителни от тези на оригинала, почти развратни. Сякаш се усмихваха подигравателно.

Шепърд се приближи и погледна във визъора.

— Има нещо от сатирите в образа. Нещо стихийно.

Тангът се обърна и го изгледа — не разбираше за какво намеква.

Шепърд се засмя.

— Гръцка митология, Шай Тун. В тяхната митология сатирите били първични духове на планините и горите. Полуозли, получовеци. С копита, с гъста козина, чувствени и разпуснати.

Ли Шай Тун се вгледа в градския, високоизтънчен човек пред себе си и се засмя за кратко, смаян, че Шепърд виждаше себе си в този брутален портрет.

— Забелязвам ЛЕКА прилика. Нещо в очите, във формата на главата, но...

Шепърд поклати бавно глава. Взираше се напрегнато в холограмата.

— Не. Погледни я, Шай Тун. Погледни я внимателно, той ме вижда съвсем ясно. Вътрешната ми същност.

Ли Шай Тун потръпна.

— Боговете да са ни на помощ, щом нашите синове ни виждат такива!

Шепърд се обърна и го погледна.

— Защо? Защо да се страхуваме от това, стари приятелю? Ние знаем какви сме. Мъже. Полуразум, полуживотно. Защо да се страхуваме от това?

Тангът посочи образа.

— Да, мъже. Но такива ли? Наистина ли се виждаш такъв, Хал?

Шепърд се усмихна.

— Това не съм целият аз, знам го, това е част от мене. Но важна част.

Ли Шай Тун потръпна — раменете му трепнаха съвсем леко, — после погледна отново изображението.

— Но защо другият е друг? Защо не са еднакви?

— Бен има достатъчно смахнато чувство за хумор.

Тангът отново не разбра, но този път Шепърд не направи никакъв опит да го просвети.

Ли Шай Тун разглежда холограмата още няколко секунди, след това ѝ обърна гръб и се огледа.

— Таланта го е взел от тебе, Хал.

Шепърд поклати глава.

— Аз никога не съм притежавал и една десета от неговия талант. Както и да е, дори думата „талант“ в случая не стига. Неговото е гений. По това си приличат с пращядо му.

Тангът се усмихна — спомни си разказите на баща си за това, колко ексцентричен бил Огъстър Шепърд.

— Може би. Да се надяваме, че от него е наследил само това.

Веднага разбра, че е сбъркал, като го е казал. Или ако не беше сбъркал, то поне бе казал нещо, което бе докоснало болното му място.

— Приликата е повече от обичайната.

Тангът леко наклони глава — искаше веднага да приключи темата, но Шепърд сякаш напираше да обясни.

— И Бен има шизофрения, нали разбираш. О, не, далеч не е толкова зле, колкото Огъстър. Но създава определени нелепости в характера му.

Ли Шай Тун отново погледна картините над леглото — с ново разбиране.

— Но според онова, което казваш, момчето е достатъчно здраво.

— Дори щастливо, бих казал. През повечето време. Има пристъпи, нали разбираш. Тогава или го упояваме здравата, или го оставяме на мира.

Шепърд се наведе и изключи визьора, после вдигна тънкия черен лист и го прибра в папката.

— Навремето са мислели шизофренията за най-обикновено мозъчно разстройство; неравновесие на определени химически вещества — допалин, глутаминова киселина и гама-амино-битурична киселина. Използвали са лекарства като ларгактил, модекат, диазепам, приадел и халоперидол главно като транквилизатори. Но те просто са поддържали болестта и са имали страничен ефект: разширяване на допаминвата система. Най-лошото, поне що се отнася до Бен, е, че притъпяват творческите му способности.

Тангът се намръщи. Медицината, както и всичко друго, се основаваше на традиционните начини на ХАН. Разработването на западни лекарства, също като западните идеи за прогреса, бяха изоставени, след като Цао Чун бе построил Града. Всъщност повечето подобни лекарства в момента бяха незаконни. Човек обикновено

чуваше за тях единствено във връзка с наркоманиите — нещо процъфтяващо на най-долните равнища на Града. В днешно време всички сериозни заболявания се диагностицираха още преди детето да се роди и се предприемаха стъпки или за излекуването им, или за абортиране на зародиша. Затова се изненада — първо, когато чу, че болестта на Бен не е била диагностицирана предварително, после — че дори е мислел да взема лекарства.

— Надявам се, че не е вземал тези лекарства.

Шепърд срещна погледа му.

— Не само че ги е вземал, но и продължава да ги взема. Освен когато работи.

Тангът въздъхна тежко.

— Трябваше да ми кажеш, Хал. Ще уредя моят знахар да навести Бен в близките няколко дни.

Шепърд поклати глава.

— Благодаря ти, Шай Тун. Трогнат съм от твоята любезност. Но това никак няма да е добре за него.

— Няма да е добре Ли? — Тангът озадачено се намръщи. — Но съществуват многобройни успокоителни — неща, които успокояват и възстановяват равновесието на Ин и Ян в тялото. Хубави, здравословни лекове, не тези... наркотици!

— Знам, Шай Тун, и отново ти благодаря за загрижеността. Но Бен няма да иска да ги взема. Направо го чувам: „А, драконови кокали и стридени черупки! — ще каже той с презрение. — Че какво ще ми помогнат за болест като моята?“

Тангът разтревожено сведе очи. Не можеше да настоява. Рожденото право на Шепърдови ги имунизираше срещу законите, които управляваха другите. Щом Бен вземаше наркотици, за да поддържа стабилността на ума си, той, Ли Шай Тун, едва ли можеше да направи нещо за това. Но въпреки всичко чувството, че това не е редно, не го напускаше. Смени темата.

— Добър син ли е той, Хал?

Шепърд се засмя.

— По-добър не може и да има, Шай Тун. Същият е като Ли Юан — уважението му не е привидно, както е с някои от това ново поколение, а си има дълбоки корени. И както видя, то се дължи на това, че прекрасно познава баща си.

Тангът кимна — остави съмненията за себе си.

— Добре. Но ти си прав, Хал. През последните години моралът много бързо взе да запада. ЛИ обредите означават днес толкова малко. Младите произнасят старите думи, но за тях те не означават нищо. Тяхното уважение е празна черупка. Късметлии сме ние с тебе, че имаме добри синове.

— Наистина. Макар че Бен от време на време е и надуто и нагло синче. Но той няма време за глупости. Пък и за умни неща има съвсем малко време, ако ме разбираш какво ти казвам. Например той презира механичния си учител.

Ли Шай Тун вдигна вежди.

— Това ме учудва, Хал. Мислех си, че той жадува за знания. Всичко това — той посочи с поглед книгите, картините, машините — говори за любов към знанията...

Шепърд се усмихна със странна усмивка.

— Може би трябва сам да поговориш с него, Шай Тун.

Тангът се усмихна.

— Може би.

Сега, гледайки момчето от другата страна на масата, той разбираше.

— Ти, какво мислиш, Бен? Мислиш ли, че е дошло времето да се бием с враговете си?

Неочаквано момчето се разсмя.

— Зависи дали знаете кои или кое са враговете ви, Ли Шай Тун.

Тангът леко вдигна брадичка.

— Мисля, че това поне знам доста добре.

Бен отново го погледна в очите със същия онзи пронизателен поглед.

— Може би. Но първо трябва да се запитате срещу какво се борите. Когато мислите за враговете си, първата ви мисъл е за някакъв определен човек или група хора, не е ли така?

Тангът кимна.

— Точно така е, Бен. Познавам враговете си. Мога да ги изредя поименно, зная и как изглеждат.

— Ето на, виждате ли. И си мислите, че като тръгнете на война срещу тях, ще намерите изход от сегашното положение — Бен остави купичката си на масата и се облегна назад; всеки негов жест — макар

че никой освен самия Бен не го осъзнаваше — бе мигновен огледален образ на жестовете на Танга. — Моите уважения, Ли Шай Тун, но вие не сте прав.

Тангът се разсмя високо — разговорът му харесваше.

— Мислиш, че тяхната идеология ще ги надживее? Това ли било, Бен? Бих се съгласил с тебе, но, първо, тя е ужасно фалшива. А и единствената им мотивация е собствената им алчност. Те всъщност не искат промяна. Искат власт.

Бен поклати глава.

— Да, но вие продължавате да мислите за точно определени хора. Признавам — хора, които притежават доста мощ, дори влияние, но просто хора. Хората не могат да разрушат Чун Куо — те могат да разрушат само онова, което е вътре в човека. Би трябвало да се освободите от мисълта за тях. За вас те изглеждат много голяма заплаха, но всъщност не са. Те са боклукът по повърхността на кладенеца. А кладенецът е дълбок.

Ли Шай Тун си пое дълбоко въздух.

— Моите уважения, Бен, но тук ТИ не си прав. Аргументът ти предполага, че няма значение кой управлява, че нещата ще си останат същите, независимо кой е на власт. Ала не е така. Идеологията им е фалшива, но, прости ми, те са ХУН МАО.

Хал Шепърд се усмихна, но личеше, че се чувства неудобно. Вече повече от две десетилетия бяха изминали, откакто се бе обиждал от това наименование — но то продължаваше да се използва в двора на Танга, където преобладаваха ХАН, а неколцината бели бяха третиращи като почетни ХАН; а тук, в Имението, тези думи му звучаха неуместно, за негова изненада почти обидно.

— Те нямат чувство за хармония — продължи Тангът, без да се усети. — Нямат чувство за ЛИ. Всяка промяна, която те ще докарат, няма да е за добро. Те имат малко принципи. Ще объркат най-главните неща и пак ще докарат война. Безкрайна война. Както преди.

На устните на Бен заигра лека усмивка.

— Забравяте собствената си история, Ли Шай Тун. Нито една династия не може да бъде вечна. Колелото се върти. Промяната идва, независимо дали я искате, или не. Така е с човечеството. С цялото човечество, дори и с ХАН.

— Може и да е било така, но сега е друго. Колелото вече не се върти. Ние приключихме с историята.

Бен се засмя.

— Но вие не можете да спрете Земята да се върти!

Искаше да каже и още нещо, но майка му го докосна по рамото. Седеше абсолютно мълчалива и неподвижна и гледаше огъня, докато говореха. Тъмната коса скриваше лицето ѝ. Сега тя се усмихна, стана и се извини.

— Сигурно вие, мъжете, ще искате да се оттеглите в кабинета. Запалила съм там камината.

Шепърд погледна Танга, който кимна леко в знак на съгласие, стана и се поклони на домакинята. Отново ѝ благодари топло за вечерята и за гостоприемството, а когато тя си тръгна, се упъти с Шепърд и сина му към другата стая.

— Бренди? — Шепърд отвори барчето и вдигна гарафата. Тангът обикновено се въздържаше, но тази вечер бе в особено настроение. Имаше желание да говори — и да насърчава говоренето. Сякаш наистина това говорене трябваше да ги насочи към някакъв проблем, който той искаше да засегне. Нещо, което му се виждаше трудно; нещо, което дълбоко го безпокоеше.

Тангът се поколеба и се усмихна.

— Защо не? В крайна сметка, допустимо е един мъж да си го позволява от време на време.

Шепърд наля на Танга един напръстник от тъмната течност и му подаде старинната тумбеста чаша. После се обърна към сина си.

— Бен?

Бен се усмихна с почти детска усмивка.

— Сигурен ли си, че мама няма да има нищо против?

Шепърд му намигна.

— Мама няма да разбере.

Подаде на момчето чашката, после наля и на себе си и седна до огъня срещу Танга. Може би беше време да се ускори крачката — време да накара Танга да се отпусне.

— Нещо те безпокои, Шай Тун.

Тангът вдигна почти отнесен поглед от чашата и тихичко се разсмя.

— Всичко ме безпокои, Хал. Но не това искаш да кажеш, нали?

— Не. Нито пък е обичайно да ми идваш на гости, Шай Тун. Имаше точно определена причина, за да дойдеш при мене, нали?

Усмивката на Танга беше изпълнена с благодарност.

— Както винаги, Хал, ти си прав. Но следващия път няма да имам нужда от предлог, за да дойда. Тук ми е много приятно.

— Е?

Тангът пое дълбоко въздух, стегна се и каза:

— Заради Толонен е.

От известно време Камарата оказваше върху Танга настоятелен натиск генералът да бъде изпратен на съд за убийството на низшия секретар Леман. Искаха главата на Толонен заради онова, което беше сторил. Но Тангът криеше мислите си за това убийство. Никой — нито Седмината, нито Хал Шепърд — не знаеше какво всъщност мисли той по въпроса — знаеха само, че оттогава отказва да приема Толонен, че веднага го е разжалвал и е назначил нов генерал на неговото място — Виторио Ноченци.

Шепърд изчака — усети колко се бе напрегнал изведнъж Ли Шай Тун. Толонен и Тангът бяха от едно и също поколение и споделяха едни и същи негласни ценности. В личния им живот имаше съвпадения, които ги бяха сближили и бяха създали връзка между тях — не на последно място беше и това, че и двамата бяха загубили съпругите си преди десетина години. По темперамент обаче си приличаха колкото ледът и огънят.

— Липсва ми. Разбираш ли ме, Хал? Този стар дявол наистина ми липсва. Преди всичко и най-вече — самият той като човек. Заради всичко, което беше той. Верен. Честен. Храбър — той вдигна за миг очи и пак ги сведе — бяха се замъглили. — Сякаш беше моят пръв рицар, Хал. Винаги беше до мене. Още откакто бях осемнадесетгодишен. Моят генерал. Най-довереният ми човек.

Той потръпна и замълча. После отново заговори — с по-мек и все пак някак си по-силен глас, по-определен отпреди.

— Странно, но най-вече ми липсва безразсъдството му. По това си приличаха с Хан Чин. Част от мене винаги чувстваше точно онова, което той казваше — макар и да не го изразявах, то напираше вътре в мене, в мрака.

— Искаш да го върнеш?

Ли Шай Тун се засмя горчиво.

— Като че ли мога! Не, Хал, но искам да го видя. Искам да поговоря с него.

Шепърд помълча известно време в размисъл, после се наведе напред и остави чашата си на масата.

— Трябва да го извикаш, Шай Тун. Веднъж пък зарежи и Камарата, и исканията ѝ. Предизвикай ги. Ти си Танг и затова си над техните закони.

Ли Шай Тун вдигна очи и срещна погледа на Шепърд.

— Да, аз съм Танг, но съм и един от Седмината. Не мога да действам на своя глава.

— Защо не?

Тангът учудено се разсмя.

— Не приличаш на себе си, Хал. Повече от двадесет години ме съветваш да бъда предпазлив, да обмислям всички последици от моите действия, а сега изведнъж ме подтикваш към безразсъдство.

Шепърд се усмихна.

— Не е безразсъдство, Шай Тун. Далече е от безразсъдството. Всъщност през последната година съм мислил почти единствено за това — той стана, приближи се до едно бюро в далечния ъгъл на стаята и се върна миг по-късно с папка, която подаде на Танга.

— Какво е това, Хал?

Шепърд се усмихна и отново седна.

— Моите мисли по въпроса.

Ли Шай Тун се взря замислено в Шепърд за миг, след това остави чашата си и отвори папката.

— Но то е писано на ръка.

Шепърд кимна.

— Това е единственият екземпляр. Тук вътре съм казал неща, които не бих искал да попаднат в ръцете на враговете ни.

При последните няколко думи хвърли кратък поглед към сина си — съзнаваше, че момчето нищо не изпуска.

Ли Шай Тун го погледна — в лицето изведнъж заприлича на ястреб, погледът му стана по-свиреп отпреди.

— Защо не си го споменавал по-рано?

— Не му беше мястото. Пък и без това още не бях готов.

Тангът отново погледна папката и резюмето, което Шепърд бе приложил към доклада си. Това бе нещо повече от проста дестилация

на нечии мисли върху настоящата политическа ситуация. Тук, във всички подробности, беше планът на онази „Война на полето“, която Шепърд бе споменал по-рано. Схема, която, ако се приложеше, щеше да постави Седмината в директна конфронтация с Камарата.

Ли Шай Тун прелисти бързо страниците — прегледа ги, спираше погледа си върху фрази, които Шепърд бе отделил или подчертал. Пулсът му се ускори. Дребният, чистичък почерк на Шепърд изпълваше почти четиридесет страници, но главното беше там, в онова уводно резюме. Прочете още веднъж написаното от Шепърд.

ВЛАСТТА СЕ ДЕФИНИРА САМО ЧРЕЗ НЕЙНОТО УПРАЖНЯВАНЕ. ТВЪРДЕ ДЪЛГО НИЕ СЕ ВЪЗДЪРЖАХМЕ ДА УПРАЖНЯВАМЕ ОТКРИТО ВЛАСТТА СИ И НАШИТЕ ВРАГОВЕ ПРИЕХА ТОВА ВЪЗДЪРЖАНИЕ ЗА СЛАБОСТ. С ОГЛЕД НА ПОСТИЖЕНИЯТА НИ МОЖЕ ДА СЕ СПОРИ ДАЛИ ТОЗИ ИМ ВЪЗГЛЕД Е ОПРАВДАН. АЛА НАШАТА ИСТИНСКА СЛАБОСТ НЕ Е ЛИПСАТА НА ПОТЕНЦИАЛ, А ЛИПСАТА НА ВОЛЯ ЗА ДЕЙСТВИЕ.

ЗАГУБИХМЕ ИНИЦИАТИВАТА И ПОЗВОЛИХМЕ НА НАШИТЕ ПРОТИВНИЦИ ДА ДИКТУВАТ ТЕМАТА — И ДОРИ ПРАВИЛАТА — НА ДИАЛОГА. РЕЗУЛТАТЪТ Е ПОСТОЯНСТВОТО НА ВЯРАТА, ЧЕ ПРОМЯНАТА НЕ Е ПРОСТО ЖЕЛАТЕЛНА, А Е НЕИЗБЕЖНА. НЕЩО ПОВЕЧЕ: ТЕ ВЯРВАТ, ЧЕ ЕСТЕСТВЕННОТО СРЕДСТВО ЗА ПОСТИГАНЕТО НА ТАЗИ ПРОМЯНА Е КАМАРАТА, ЕТО ЗАЩО ТЕ ТЪРСЯТ НАЧИНИ ДА ЗАСИЛЯТ НЕЙНАТА ВЛАСТ.

ЛОГИКАТА НА ТОЗИ ПРОЦЕС Е НЕУМОЛИМА. НЯМА НИЩО ОСВЕН КАМАРАТА И СЕДМИНАТА, ЗАТОВА КАМАРАТА МОЖЕ ДА СЕ РАЗВИВА САМО ЗА СМЕТКА НА СЕДМИНАТА.

ВОЙНАТА Е НЕИЗБЕЖНА. ТЯ МОЖЕ ДА БЪДЕ ЗАБАВЕНА, НО НЕ И ИЗБЕГНАТА. И ЕТО ЗАЩО ВСЯКО ЗАБАВЯНЕ Е ОТ ПОЛЗА ЗА ПРОТИВНИКА. ТЕ СЕ РАЗВИВАТ, А НИЕ СМЕ В УПАДЪК. СЛЕДОВАТЕЛНО ТРЯБВА ДА ПРЕКРАТИМ ТЯХНАТА ИГРА НА ВЛАСТ.

ТРЯБВА ДА ГИ УНИЩОЖИМ СЕГА, ДОКАТО ВСЕ ОЩЕ СМЕ ОТГОРЕ.

Ли Шай Тун затвори папката с въздишка. Шепърд беше прав. Знаеше, вътрешно беше убеден, че точно това трябва да направят. Но

вече бе казал: той не беше просто Танг, той бе един от Седмината, а Седмината никога не биха се съгласили да действат така. Те го виждаха по друг начин.

— Е?

— Мога ли да я задържа?

— Разбира се. Писана е за тебе.

Тангът се усмихна тъжно и погледна момчето. Заговори му, както говореше със собствения си син — безстрастно, като възрастен с възрастен.

— Ти чел ли си я, Бен?

Шепърд отговори вместо сина си.

— Вече го чу. Смята, че това са пълни глупости.

Бен го поправи:

— Не са глупости. Никога не съм казвал нищо подобно. Казах, че заобикаля истинската причина.

— Която е? — Ли Шай Тун се протегна за чашата си.

— Че хората никога не са доволни от настоящето.

Тангът се замисли за момент и тихо се разсмя.

— Така е било винаги, Бен. Как мога да променя самата човешка природа?

— Можете да подобрите положението им. Те се чувстват затворени в клетки. Не само физически, но и умствено. Няма мечти. Нито един от тях вече не се чувства реален.

Последва миг на тишина, после отново заговори Хал Шепърд:

— Откъде го знаеш, Бен? Говорил ли си с хората?

Бен се взря в баща си за миг и отново насочи вниманието си към Танга.

— Не можеш да не го забележиш. То е там, в очите на всички. Очите им са празни! Незапълнено, неосъществено пространство, дълбоко вътре в тях. Няма нужда да говориш с тях, за да го забележиш. Стига ми само да гледам новините. Сякаш всички те са мъртви, но не могат да го забележат. Търсят някаква цел във всичко това и не могат да я открият.

Ли Шай Тун се втренчи за миг в момчето, после сведе очи — от думите му го бяха полазили хладни тръпки. Огледа се из стаята — изведнъж забеляза колко нисък беше таванът, тъмните дъбови греди, които се открояваха върху белосаните стени, току-що отрязаните рози

в сребърната купа в ъгъла на стаята. Чувстваше старото дърво под пръстите си, усещаше силния мирис на бор от огъня. Всичко това беше истинско. А той — той, разбира се, също бе истински. Но понякога, само понякога...

— И смяташ, че можем да им дадем цел?

Странно, но Бен се усмихна.

— Не. Но можете да им дадете пространство, за да си я намерят сами.

Тангът кимна.

— Аха. Пространство. Е, Бен, в Чун Куо живеят повече от 39 милиарда души. Какво бихме могли да направим, за да дадем пространство на толкова много народ?

Но Бен вече клатеше глава.

— Грешно ме разбрахте, Ли Шай Тун. Възприехте думите ми твърде буквално — той докосна с пръст челото си. — Имах предвид пространство тук. Точно там се чувстват хванати в капан. Градът — той е само външната му конкретна форма. Но схемата — парадигмата — е вътре в главите им. Там трябва да им дадете пространство. А това можете да им дадете само ако им дадете чувство за посока.

— Промяна. Това искаш да ми кажеш, нали?

— Не. Няма нужда нищо да променят.

Ли Шай Тун се разсмя.

— Тогава не те разбирам, Бен. Да не смяташ да ми предложиш Някой вълшебен фокус?

— Съвсем не. Искам да кажа, че щом проблемът се намира в главите им, там можем да намерим и решението му. Те искат разширяване навън. Те искат пространство, вълнение, новост. Е, защо да не им ги дадете? Но не там, в реалния свят. Дайте им ги също тук, в главите им.

Тангът се намръщи.

— Но те не го ли имат и сега, Бен? Информационните средства не им ли го дават?

Бен поклати глава.

— Не. Говоря ви за нещо съвсем друго. Нещо, което би накарало стените да се разтворят. Това ще накара света да им изглежда реален — той отново почука по челото си. — Само тук важи това.

Тангът понечи да му отговори, ала на вратата се почука.

— Влез — Шепърд се полуизвърна на стола.

Беше стюардът на Танга. Той се поклони ниско на Шепърд и сина му, после се обърна — с все още сведена глава — към своя господар:

— Простете ми, ЧИЕ ХСИЯ, но вие ме помолихте да ви напомня за вашата аудиенция с министър Чао — след това с поклон стюардът заотстъпва назад и затвори вратата след себе си.

Ли Шай Тун погледна Шепърд.

— Съжалявам, Хал, но се налага да тръгвам след малко.

— Разбира се... — подхвана Шепърд, но синът му го прекъсна:

— Едно последно нещо, Ли Шай Тун.

Тангът се обърна — търпелив, усмихнат.

— Какво има, Бен?

— Видях нещо. Днес следобед, в града.

Ли Шай Тун се намръщи.

— Видял си нещо?

— Екзекуция. И самоубийство. Двама от елитните гвардейци.

— Богове! — Тангът се наведе напред. — Видял си го?!

— Бяхме на втория етаж в един от магазините.

Шепърд се намеси:

— НИЕ... Искаш да кажеш, че и Мег е била с тебе?!

Бен кимна и им разказа какво е видял. Накрая Ли Шай Тун, с болезнен израз на лицето, се обърна към Шепърд:

— Прости ми, Хал. За всичко съм виновен аз. Капитан Ростен действаше по моя пряка заповед. Обаче ако знаех, че Бен и Мег ще са там... — той потръпна и отново се обърна към момчето: — Бен, моля те, прости ми. И помоли и Мег да ми прости. Ако можех да поправа станалото...

Бен сякаш се готвеше да каже нещо, после наведе очи; главата му трепна. Отрицание. Но какво означаваше то, не знаеше никой от двамата възрастни.

На вратата отново се почука — сигнал, на който Тангът отвърна с няколко думи на мандарин. След това двамата мъже се изправиха с лица един към друг и се усмигнаха за кратък миг в пълна хармония.

— За мене беше чест да ме посетиш, Ли Шай Тун. Чест и удоволствие.

Усмивката на Танга се разшири.

— Удоволствието бе изцяло мое, Хал. Не ми се случва често да си позволявам да бъда самият аз.

— Тогава ела пак. Винаги, когато имаш нужда да си самият ти.

Ли Шай Тун задържа за миг ръката си върху рамото на Шепърд и кимна.

— Ще дойда. Обещавам ти. Но ела, Хал. Донесъл съм ти подарък.

Вратата се отвори и двама от личните прислужници на Танга внесоха подаръка. Поставиха го на пода в средата на стаята, както предварително им беше наредил Тангът, и отстъпиха назад с наведени глави. Това беше дърво. Мъничко, миниатюрно ябълково дърво.

Шепърд се приближи и коленичи до него, после се обърна и погледна Ли Шай Тун — личеше колко е развълнуван от жеста.

— Прекрасно е. Наистина е прекрасно, Шай Тун. Откъде разбра, че искам да имам такава?

Тангът се засмя тихо.

— Надхитрих те, Хал. Питам Бет. Но подаръкът е и за двама ви. Вгледай се внимателно. Дървото е близък. Има два вплетени един в друг ствола.

Шепърд се вгледа.

— О, да! — той се засмя, бе се досетил какво означават.

Съединените дървета се смятаха за добра поличба — символ на брачно щастие и вяност. Нещо повече, ябълката — „пий“ на мандарин — беше символ на мира.

— Просто е съвършено, Ли Шай Тун. Наистина — той поклати развълнувано глава. В очите му напиха сълзи. — Ще го пазим като очите си.

— А аз — това — Ли Шай Тун вдигна папката на Шепърд. Усмихна се и се обърна към момчето: — Радвам се, че си поговорихме, Бен. Надявам се някой ден пак да си поприказваме.

Бен неочаквано се изправи и леко се поклони на Танга.

— Баща ми е прав, разбира се. Трябва да ги унищожите. Сега, докато още можете.

— А... — Ли Шай Тун се поколеба, после кимна. Може би е така, помисли си той, изненадан отново от това, колко непредсказуемо беше детето. Ала не каза нищо. Само времето щеше да докаже кой е прав и кой крив.

Отново погледна Шепърд, който вече се беше изправил.

— Трябва да вървя, Хал. Не е добре да карам министър Чао да чака — той се засмя. — Знаеш ли, Чао е на служба при мене най-дълго от всички, без да броим Толонен.

Беше го произнесъл, преди да се усети.

— Забравям... — каза той с тъжна усмивка.

Шепърд, вперил очи в него, поклати глава.

— Върни го, Шай Тун — изрече тихо той. — Само веднъж — този път — и ти послушай сърцето си.

Тангът се усмихна напрегнато и стисна папката още по-здраво.

— Може би — кимна той. Но знаеше, че няма да го направи. Защото, както вече бе казал, той беше Танг, но бе и един от Седмината.

* * *

След като Тангът си тръгна, те слязоха долу, край реката. Луната бе високо — ярка, пълна луна, която сякаш плуваше в тъмното огледало на водата. Нощта беше топла и тиха, единственият звук — далечен, безпльтен — бе шумът, който вдигаха войниците, работещи по къщата.

Шепърд приклепна и се загледа над водата, в мрака отвъд.

— Всъщност, какво искаше да кажеш тогава, Бен? Всичкото онова за разтварящите се стени и за света, който щял да изглежда реален. Само си приказваше или действително имаше нещо наум?

Бен стоеше на няколко крачки от него, загледан в тревистия хълм, там, където бяха поставили лампи с волтови дъги около цялата къща. Тъмните фигури на униформените мъже сякаш прелитаха през сиянието като предмети, които виждаш с периферното си зрение в някакъв сън.

— Една моя идея. Нещо, върху което работя.

Шепърд леко се извърна и се вгледа в сина си.

— Доста уверен изглеждаше. Все едно, че това нещо вече почти съществува.

Бен се усмихна и срещна за миг погледа на баща си.

— Съществува, наистина. Ей тук.

Шепърд се засмя, сведе очи и задърпа високата трева.

— Е, какво е то? Интересно ми е. Според мене и на Танга му беше интересно.

— Какво искаше той?

Лек повей набразди водата и накара луната да се разтанцува буйно сред мрака.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз какво търсех там?

Шепърд се усмихна на себе си. Беше мислил, че Бен може и да не зададе този въпрос.

— Защото искаше да те види Бен, защото смята, че един ден ти може да помагаш на сина му.

— Разбирам. Значи преценяваше ме?

— Може и така да се каже.

Бен се засмя.

— За това и сам се сетих. Според тебе дали съм му се сторил странен?

— Защо да е така?

Бен погледна баща си право в очите.

— Знам какво представлявам. Достатъчно съм видял от света, за да разбере колко съм различен.

— На пръв поглед — да. Но не всичко се вижда на пръв поглед, Бен.

— Така ли? — Бен отново погледна към хълма, към къщичката на върха му. Мятаха първите тънки опаковъчни слоеве от върха на скелето — мъжете в тежки костюми дърпаха въжетата.

— И какво не се вижда на пръв поглед?

Шепърд се засмя, но остави въпроса без отговор. Бен беше прав. Наистина знаеше какво представлява и наистина беше различен. Нямаше смисъл човек да го отрича.

— Няма нужда да следваш стъпките ми, Бен.

Бен се усмихна, но не го погледна.

— Да не би да смяташ, че искам точно това?

Шепърд усети, че го жегна огорчение, но поклати глава.

— Не. Не, предполагам, че не. Във всеки случай, никога не бих те принудил. Знаеш го, нали?

Бен се обърна и се втренчи неподвижно във водата.

— Тези неща не ме интересуват. Политическите тънкости. Кой какво върти и кой какво крои. Ще ми писне много бързо. А какво струва един съветник, на когото му е писнало? Няма нужда да се кося за всичко това — и аз не се кося!

— Май преди малко се косеше. Когато говорехме за тези неща.

— Не. Това беше нещо друго. Беше по-дълбокото нещо.

Шепърд се засмя.

— Разбира се. ПО-ДЪЛБОКОТО.

Бен го погледна.

— Вие гледате повърхностно на нещата, татко — и двамата. Но проблемът е по-дълбок. Той е вътре. Под повърхността, под кожата. Той се е сраснал с костите и с кръвта на хората, със сложната плетеница от нерви, мускули и органична тъкан. Но ти... Е, ти упорито се занимаваш само с онова, което виждаш. Лекуваш петната по кожата и оставяш човека да загнива отвътре.

Шепърд гледаше замислено сина си — усещаше бездната, която се бе появила между тях от няколко години насам. Сякаш Бен ги бе надраснал всичките. Бе приключил с детинщините.

— Може би. Но това не решава непосредствено стоящия проблем. Тези повърхности, които с такава готовност отхвърляш, имат остри ръбове. Сблъскай се с тях — и веднага ще го разбереш. Хората се чувстват наранени, животните се убиват, а това не са повърхостни неща.

— Не исках да кажа това.

Шепърд се засмя.

— Не. Сигурно не. И сигурно си прав. От тебе би излязъл страшно некадърен съветник, Бен. Създаден си за съвсем други неща, не за политика и интриги — Шепърд се изправи и избърса ръце в панталоните си. — Знаеш ли, с много неща исках да се занимавам, но никога не ми остана време. Картините, които исках да нарисувам, книгите, които исках да напиша, музиката, която исках да композирам. Но трябваше да жертвам всичко това, а и много други неща, за да служа на Танга. Виждам съм и тебе, и Мег много по-рядко, отколкото исках — а майка ти — още по-рядко. И така... — той сви рамене. — Е, ако не искаш и твоят живот да е такъв, разбирам те. Прекалено добре те разбирам. Нещо Повече, Бен — според мене светът ще изгуби, ако пренебрегнеш своите дарби.

Бен се усмихна.

— Ще видим.

После той посочи хълма.

— Мисля, че почти приключиха. Това е третият изолационен слой.

Шепърд се обърна и погледна към върха на хълма. Сега къщичката беше напълно облепена, уютният ѝ силует беше скрит под огромните бели изолационни слоеве. Само отпред, там, където беше градинската порта, гладката геометрична форма бе нарушена. Там бяха монтирали запечатващата единица — голям цилиндър, съдържащ въздушна помпа и генератор за екстрени случаи.

Дузина мъже в защитни костюми прикрепяха краищата на изолатора към скобата. Скобата беше здраво вкопана в земята около къщичката — грубо, тежко парче метал, широко един фут и дебело три инча, с втора, по-малка „яка“, прикрепена към основата със страгодни винтове.

Цялата странна конструкция бе разработена от прапрапрадядото на Бен, Еймъс — първия Шепърд, живял тук, — като предпазна мярка срещу ядрен инцидент. Но когато Третата световна война — „войната, която ще сложи край на всичко“, както бе записал старецът в дневника си — така и не започна, цялата нелепа изолационна конструкция бе сгъната и прибрана — останала беше само металната скоба за забавление на всяко ново поколение Шепърдови деца.

— Опакована е като подарък! — пошегува се Шепърд и се заизкачва по хълма.

Бен, който го следваше на няколко крачки, се засмя, но смехът му нямаше нищо общо с бащината му забележка. Бе получил прозрение. Синът на Еймъс, Робърт, беше онзи, който бе проектирал Града Земя. Предварителните му архитектурни скици висяха в дълга стъклена рамка на стената в коридора вътре в къщата. Но идеята не бе хрумнала на него. Семето на Града Земя беше тук, сега, пред тях — там, на върха на тревистия хълм. Тук, в този външен символ на прапрапрадядовата му параноя беше началото на всичко, което бе последвало. Робърт просто бе уголемил и подобрил схемата на баща си, докато тя бе обгърнала целия свят.

Той се разсмя тихичко и погледна баща си — чудеше се дали и той се е досетил, или тази връзка съществуваше само в неговия ум.

Близо до къщичката войниците бяха монтирали обезпаразитяваща решетка — матовата морава светлина привличаше де що има дребни същества с крилца от околните ливади. Бен се спря и се загледа в един молец — крилата му приличаха на похабения тюл на някоя стара, износена рокля, а тялото му беше дебело и набито като миниатюрна пура, — който запърха към решетката. За миг той танцуваше в розово-синкавата светлина, омагьосан от сиянието; пурпурен цвят обля прозрачните му крила. После върхът на крилото му бръсна нажежената повърхност. Блесна искра, чу се съскане и молецът падна безчувствен в решетката, където пламна — крилцата му се сгърчиха и той изчезна за миг; тялото му прегоря и се превърна в тъмна пепел.

Бен гледа още миг, осъзнавайки, че и той е сякаш омагьосан. Ушите му се изпълниха с бруталната музика на решетката — пращенето, пукането, цвърченето на умиращите създания; всяко кратко, внезапно припламване привличаше погледа му. А в съзнанието му се оформи жива картина на безплътните им образи в матовата бледоморава светлина.

— Ела, Бен. Да влезем вътре.

Обърна се. Майка му стоеше на вратата и му махаше, усмихна се и подуши във въздуха. Бе изпълнен с тръпчивата, сладка миризма на озон и изгорели насекоми.

— Наблюдавах — каза той, сякаш това обясняваше всичко.

— Знам — тя се доближи до него и постави ръка на рамото му. — Ужасно е, нали? Но е необходимо, предполагам.

— Да.

Но той искаше да каже нещо друго — нещо повече от просто съгласие. Беше и ужасно, и необходимо — макар и само заради това, да се предотврати плъзването на болестта из имението; но точно това — ужасната необходимост от смъртта — му придаваше такова очарование. Целият живот ли е такъв? — замисли се той, отмести поглед от решетката и се взря над тъмната, огряна от лунната светлина вода на залива. — Дали всичко е просто кратък, хаотичен полет към изгарящата светлина? И после нищо?

Бен потръпна — не от страх, нито от студ, а от някакъв подълбок, по-сложен отклик вътре в него; после се обърна и се усмихна на майка си.

— Добре. Да се прибираме.

* * *

Капитанът на работния отряд наблюдаваше как жената и синът и влизат в къщата, след това сигнализира на хората да довършат запечатването. За него това не беше нищо — заповедите си бяха заповеди — и все пак на няколко пъти му беше хрумвало, че щеше да е много по-просто Шепърдови да бъдат евакуирани, отколкото да се правят всичките тези глупости. И живота си да заложеше, пак не би могъл да проумее защо искат да си стоят в къщата, докато върху Имението се сипят отрови. И все пак трябваше да признае — конструкцията си я биваше. Дъртият Еймъс е знаел какво прави.

Приближи се и огледа внимателно работата. После, доволен, че печатът не пропуска въздух, издърпа микрофончето изпод брадичката си.

— Добре. Свършихме. Почвайте да ръсите.

На шест мили оттук, край устието на реката, четири големи транспортъора, специално приспособени за задачата, се вдигнаха един по един от площадката и започнаха да се строят в редица над реката. След това по сигнал започнаха да се придвижват надолу по реката, а под тях — безцветен, като ситен-ситен сняг — се носеше тънък облак.

ГЛАВА 12

ОГЪСТЪС

Едва беше минало десет часа сутринта, но слънцето вече сияеше сред ширналото се тъмносиньо небе — сякаш някой го бе измил от всички нечистотии. Слънчеви отблясъци блестяха по повърхността на сиво-зеленикавата вода, от които тя изглеждаше плътна и в същото време бистра като разтопено стъкло.

В средата на потока Мег подаде на Бен веслата. Пъргаво си смениха местата, а лодката бавно се носеше по водата. Тя се облегна назад, наблюдавайки как се бори да я върне в курса — лицето му беше маска на търпелива решителност, а мускулите на голите му, загорели ръце ту се свиваха, ту се разпускаха. Бен стисна зъби и задърпа упорито дясното весло, бавно обърна лодката към далечната къща — тъмният, гладък остър ръб се впи дълбоко в синьозеленикавото, упорито течение и той обърна лодката, оставяйки рязка диря.

— Сигурен ли си, че няма нищо нередно в това?

Бен се намръщи — съсредоточаваше се, преценяваше вътрешно как усеща съпротивата на лодката срещу силното течение.

— Тя никога няма да разбере — отвърна той. — Та кой ще ѝ каже?

Не звучеше като заплаха. Знаеше, че може да ѝ се довери и че тя няма да каже нищо на майка им. Мег сведе очи за миг — зарадва се, че има доверието му. После продължи да седи мълчаливо — достатъчно ѝ беше само да го наблюдава, да вижда как ширналата се река се простира зад него, а боядисаните в бяло къщички на селото изпъстрят широкия зелен склон на хълма, докато къщата зад гърба ѝ бавно се приближаваше.

Самотна и отдавна изоставена, тя ги очакваше.

Брегът бе обрасъл. Бурените, високи чак до кръста, растяха между скалите. По-нататък следваше равна земя, около тридесетина ярда, а после започваше изкачване — отначало плавно, после стръмно. Къщата не се виждаше оттук — бяха застанали под хладната сянка на клоните — и дори и по-нататък, на завоя по пътеката, която следваше

очертанията на брега, те виждаха само стърчащия връх на покрива ѝ, бял сред наситенозеленото на заобикалящите я дървета.

Земята беше странно, неестествено тиха. Мег се загледа надолу, между дърветата. Под тях, отдясно, беше заливчето — тъмният вход на пещерата бе почти целият скрит, клоните на надвесилите се дървета почти докосваха водата. Чувстваше се странно. Сякаш не беше самата тя.

— Хайде — подкани я Бен. — Нямаме много време. Мама ще се върне в два следобед.

Тръгнаха нагоре. Пътеката беше изсечена в скалите. Грубите издялани стъпала се изкачваха стръмно по скалата. Наложиха си да си пробиват път през оплетените храсти и клонаци. На върха излязоха на малка полянка. Част от нея беше покрита с бетон — пропукал, но разчистен от растителност. Беше път. Наляво навлизаше сред дърветата. Вдясно рязко свършваше само на два-три ярда от тях пред врата от ковано желязо, вградена в стена.

Приближиха се, застанаха до вратата и погледнаха вътре.

Къщата беше зад вратата — голямо квадратно триетажно здание от бял камък със стръмен остър покрив, покрит със сиви плочи. През избуялата градина отпред се виждаха части от нея. Тук, по-забележимо отвсякъде другаде, природата бе пощуряла. Каменният фонтан се бе разцепил на две големи сиви парчета, между които отдавна се бяха вкоренили трънаци. Планът на някога обсипваната с грижи градина едва си личеше под хаотично избуялата нова растителност.

— Е? — погледна го тя. — Сега какво?

Стената бе твърде висока, за да се изкатерят. Вратата изглеждаше яка и солидна — беше закрепена към камъка с четири големи панти. Дебела, тежка стоманена верига бе омотана около ключалката, а от нея висеше катинар колкото юмрук.

Бен се усмихна.

— Гледай сега.

Хвана се здраво за две от пръчките и разтресе силно вратата, а после рязко я бутна напред. Тя падна с трясък, а той залитна встрани. Изпъналата се верига издрънча.

Бен стъпи върху нея и протегна ръка.

— Желязото беше разядено — обясни той и посочи четирите места върху камъка, от които се бяха откъртели пантите.

Тя кимна — разбра веднага какво искаше да ѝ каже. **МНОГО ВНИМАВАЙ ТУК. НЕ ПРЕЦЕНЯВАЙ НИЩО ПО ТОВА, КАК ИЗГЛЕЖДА.**

Той се обърна и тръгна.

Тя го последва, вече по-предпазливо — внимателно си пробиваше път към къщата през гъстата зеленина.

Пред къщата бе разположена веранда. Единият ѝ край бе рухнал. Едната от четирите псевдодорийски колони беше паднала и сега — като счупения крак на каменен великан — лежеше наполовина завряна в рамката на прозореца отзад. Стъкленият покрив на верандата беше счупен на няколко места и там съседните дървета бяха проврели клони; цялото дървено скеле на покрива — страничните греди, покрити със сложна дърворезба, напречните греди, релсите — всичко бе изгнило. Бен се изправи пред ниските стъпала, водещи към главния вход, наклони глава назад и заразглежда фасадата.

— Не е каквото очаквах — каза ѝ той, щом тя застана до него. — От реката изглежда много по-величествена. И по-голяма. Цяла крепост.

Тя го хвана за ръката.

— Не знам, Бен. Мисля, че е доста величествена. Или поне е била.

Той се извърна и я погледна.

— Донесе ли лампата?

Тя кимна и се потупа по джоба.

— Добре. Макар и да се съмнявам, че ще има кой знае какво за гледане. Къщата пустее вече повече от осемдесет години.

Тя не отговори — беше се замислила и знаеше, че и той мисли за същото. Огъстъс. Тайната на тази къща по някакъв начин беше свързана с працядо им Огъстъс.

— Е? — обърна се тя след миг. — Ще влизаме ли?

— Да. Но не оттук. Отзад има друга врата. Ще влезем оттам, през кухнята.

Тя се взря в него, после разбра. Вече бе разгледал плановете на старата къща. Което означаваше, че е обмислял по-отдавна да дойдат тук. Но защо точно тази сутрин? Или беше нещо друго? Знаеше, че снощи имаха гост, но никой не ѝ беше казал кой е и защо е дошъл. Който и да беше, когато сутринта бе отишла да събуди Бен, той изглеждаше разтревожен. Вече беше станал. Беше го открила седнал

на леглото, прегърбен, обвил с ръце коленете си, взрян към залива през отворения прозорец. Дори и сега, докато стоеше там и оглеждаше къщата, си личеше, че е в същото настроение.

— Какво точно търсим?

— Неща, които да ни подсказват други неща.

Задържа поглед върху лицето му, но то нищо не издаваше. Не беше обичайно за него да отговаря така. Той винаги бе толкова точен, толкова уверен. Но днес беше различен.

Сякаш търсеше нещо толкова неопределено, толкова смътно като представа, че и той не можеше да каже какво е.

— Ела — каза той изведнъж. — Я да видим що за призраци ще намерим тук.

Тя се засмя тихичко; обзе я същото чувство, което бе усетила, докато се взираше в заличето през дърветата — чувството, че тя не е съвсем тя. Не беше страх, с Бен никога не я беше страх от нищо, беше нещо друго. Нещо, свързано с този бряг на реката. С дивата му пустош. Сякаш тя по някакъв начин се отразяваше в самата нея. В нещо дълбоко и скрито в нея.

— Какво мислиш, че ще намерим? — извика му тя, докато го следваше през гъсталака от храсти и клони. — Имаш ли изобщо някаква представа?

— Никаква! — извика ѝ той. — Може пък и нищо да няма вътре. Може и да е празна черупка. Но защо тогава ще я ограждат? За какво да ги е грижа, щом е празна? Защо просто не я оставят да изгние?

Тя го настигна.

— Като я гледам, тя и без това си е изгнила.

Бен я стрелна с поглед.

— Вътре ще е друго.

* * *

Широк лъч дневна светлина пресичаше мрака. Тя гледаше как Бен отново вдигна щората, после още една, и още една, докато вдигна и четирите. Стаята се изпълни със светлина. Голяма стая. Много по-голяма, отколкото си бе представяла в тъмното.

Дълга дървена работна маса заемаше по-голямата част от стената вляво — по нея нямаше нищо. Над нея, на самата стена, бяха окачени големи дъбови шкафове. В дъното пространството заемаха четири големи пещи — дебелите им кюнци извеждаха дима през тавана. До стената вдясно, под прозорците, бяха наредени стари машини, а до вратата имаше голяма емайлирана мивка.

Гледаше как Бен се наведе и огледа тръбите под мивката. Бяха позеленели от мъх, почервенели от ръжда. Потърка с пръст едната и предпазливо го доближи до устните си. Тя забеляза, че щом помириса пръста, той се намръщи — очите ѝ бяха широко отворени и поглъщаха всичко.

Обърна се и изведнъж изненадващо се разсмя.

— Я виж!

В средата на покрития с бели плочки под имаше бръмбар. Кръгъл бръмбар с черна черупка колкото брошка.

— Жив ли е? — попита тя; очакваше всеки миг да се размърда.

Той сви рамене, отиде при него и го вдигна. Но беше само черупка от бръмбар.

— Мъртъв е от години — отбеляза той.

Да, помисли си тя, сигурно откакто са запечатали къщата.

Зад тях имаше и друга врата — до стара, избеляла картина, изгнила от влагата под оплютото от мухи стъкло. Зад вратата — тесен коридор, който завиваше надясно. Влязоха, пристъпвайки бавно и предпазливо рамо до рамо — осветяваха пътя си с фенерчетата.

Изследваха всички големи стаи една по една, но там нямаше нищо. Стаите бяха празни, прашните им дъсчени подове — голи, само черните очертания на отдавна липсващи картини нарушаваха празнотата на стените.

Никакви признаци на живот. Само черупката — празната черупка на онова, заради което бяха дошли тук.

Огъстъс. Никой не говореше за Огъстъс. И все пак точно това отсъствие го караше да заема толкова голямо място във въображението им. Още откакто Бен бе открил онова първо, единствено упоменаване на името му в дневниците. Но какъв ли е бил той? Какво бе направил, че никой никога не говореше за него?

Тя потръпна и погледна Бен. Той я гледаше така, сякаш знаеше за какво мисли тя.

— Ще се качим ли горе?

Тя кимна.

Горе беше по-различно. Стаите бяха пълни със старинни мебели, покрити с бели чаршафи, сякаш къщата бе затворена само за лятото, докато ги няма обитателите ѝ.

В една от големите предни стаи Мег застана до разтворените кепенци и се загледа през дърветата към реката. Светлината блестеше по водите през дупки в гъстия листак. Чуваше как зад гърба ѝ Бен маха покривките от масите и столовете и търси, неуморно търси нещо.

— Какво е станало тук?

Бен спря и я погледна.

— Не знам. Но тук е ключът към всичко. Зная го.

Тя се обърна и срещна погледа му.

— Как така? Откъде знаеш?

Той се усмихна.

— Защото това е единственото нещо, за което никога не говорят. Дупка. Вгледай се в дупките, Мег. Там е истината. Там винаги крият най-важното.

— Например?

Лицето му за миг се стегна, след това той отмести поглед.

Тя сведе очи; осъзна колко завързано беше всичко — той почти бе готов да ѝ изкрещи.

— Тук няма нищо — каза той след малко. — Хайде да се качим по-нагоре.

Тя кимна, после го последва — знаеше, че и там няма да намерят нищо. Къщата беше празна. Но тя грешеше.

Бен се засмя доволно, пристъпи в стаята и освети стените с фенерчето. Беше библиотека. Или може би кабинет. Каквото и да беше, стените бяха целите покрити с рафтове, а рафтовете — пълни с книги. Стари книги — от хартия, картон и кожа. Бен изтича към прозорците и разтвори кепенците, обърна се и отново огледа стаята. Имаше врата, два прозореца, а на стената отляво — огромно огледало. Всичко друго беше в рафтове. Книги, книги и пак книги — те изпълваха всеки инч по стените.

— Чии ли са били? — попита тя и застана до него, споделяйки радостта от откритието.

Той измъкна наслуки една книга, после още една, и още една. Екслибрисите бяха едни и същи. Той ѝ показа един.

Тя прочете думите на глас:

— „Тази книга е собственост на Еймъс Уилям Шепърд“ — тя се засмя и погледна Бен в очите. — Значи, той е живял тук! Но аз си мислех...

Бен сви рамене.

— Не знам. Може пък да е използвал тази къща, за да работи в нея.

Тя се извърна и се заоглежда. Из цялата тяхна къща бяха пръснати книги, но не бяха и една десета от тези тук. Тук сигурно имаше пет-шест хиляди тома. Тя се засмя, смаяна от откритието им. Тук сигурно имаше повече книги — ИСТИНСКИ книги, — отколкото в цялото останало Чун Куо.

Бен бавно обхождаше стаята и се оглеждаше любопитно.

— Близо сме — тихо се обади той. — Вече сме много близо. Знам.

„До какво сме близо?“ — щеше ѝ се да го попита. Какво? Какво? Какво? Но въпросът ѝ само щеше да го ядоса. И той знаеше колкото нея. Просто усещаше, че има нещо.

После изведнъж той се спря, обърна се и почти изтича обратно в коридора.

— Там е! — възкликна той развълнувано и тя го загледа как бързо измери с крачки разстоянието от края на коридора до вратата. Петнадесет крачки. Влезе в стаята и го повтори. Дванадесет крачки. Само дванадесет!

Веднага разбра. Огледалото. Огледалото беше врата. Врата към нещо друго.

Той веднага се отправи към него — търсеше уловка, начин да го отвори, но нямаше нищо. Разстроен, той свали книгите от един рафт и почука по стената зад него. Тухла, твърда тухла.

Застана за миг пред огледалото, взрян в него. После се засмя.

— Разбира се!

Обърна се ѝ го посочи.

— На едно равнище е с горния ръб на огледалото. Онзи рафт с книгите срещу него. Погледни, Мег. Кажете ми какво виждаш.

Тя се приближи и ги огледа. Бяха романи. Знаменити романи. „Одисей“, „Ностромо“, „Тес от рода д’Ърбървил“, „Панаир на суетата“, „Хауардс Енд“, „Мрачната къща“, „Даниел Мартин“, „Орландо“ и още няколко. Обърна се отново към него и се намръщи.

— Не разбирам, Бен. Какво да търся? — Това е криптограма. Погледни как са наредени. Първите букви от заглавията.

Тя направи каквото ѝ каза той. D. A. E. H. R. E. V. O. N. O. T. T. U. V.

После разбра. Трябваше да обърнеш буквите.^[1]

Смехът му изпревари нейния и той заопипва за копчето.

С леко съскане огледалото изскочи. Зад него имаше стая. Бен я освети с фенерчето. Изглеждаше като умалена версия на библиотеката, стените ѝ също бяха покрити с книги. Но в средата, заемащо по-голямата част от пода, се мъдреше бюро.

Той освети повърхността му и се спря на четири предмета: нож за писма, мастилница, снимка в рамка и голяма тетрадка. Светлината се задържа върху последната, после подскочи нагоре и затърси края на стената.

Мег застана до него.

— Какво търсиш?

— Прозорец. Трябва да е имало прозорец.

— Защо? Ако наистина е искал да държи тази стая в тайна, да няма прозорец навън ще е най-добрият начин, нали така?

Той я погледна и кимна. Но тя бе изненадана, че той сам не се бе досетил. Сякаш след като бе открил стаята, бе парализиран от откритието. Освети с фенерчето си лицето му.

— Мег... — той отблъсна ръката ѝ.

Тя се промуши и влезе в стаята, след това се обърна с лице към него.

— Ето — тя му подаде тетрадката — знаеше — още преди той да го потвърди — чия е тя. Огъстъс. Дневникът на Огъстъс. На полицата на бащиния ѝ кабинет имаше място за него — сред дневниците на останалите Шепърд. Разпозна обработената черна кожа на подвързията.

Бен го разтвори. Преобърна една страница, усмихна се и я погледна.

— Права ли бях? — попита тя.

В отговор той обърна книгата и ѝ показа страницата. Тя, шокирана, се засмя неловко, след това пак го погледна. Там имаше снимка на Бен. Почти съвършен негов портрет. А под него, с почерка на самия Бен, бяха изписани име и дата:

„Огъстъс Шепърд. Година 2120.“

— Но това си ти. И почеркът е твойт.

Той поклати глава.

— Не съм аз. Но това ще ни подсказже нещо. Приближаваме се, Мег. Много близо сме вече.

* * *

Бет Шепърд остави двете торби на масата в кухнята, излезе през градинската врата и отвърза покривалото. Бутна го встрани, наведе се навън и извика децата:

— Бен! Мег!

Влезе вътре и взе да вади продуктите от торбите и да ги нарежда по шкафовете. Едва след като приключи, отново отиде до вратата, свали и долния райбер и излезе в розовата градина.

Никакви не се виждаха. Може пък и да са вътре в къщата, помисли си тя. Но тогава със сигурност щяха да я чуят! Извика отново, излезе през портата и застана над по-долната градина, която се спускаше по хълма към залива. Вдигна длан към очите си и огледа огрените от слънцето поляни — но и там ги нямаше.

— Странна работа... — измърмори тя, обърна се и се върна в къщата. Знаеше, че доста е подранила, но обикновено те идваха веднага щом ги викнеше — знаеха, че е донесла по нещо специално за всекиго от тях.

Извади двата подаръка от ръчната си чанта и ги постави на масата. Старомодна книга от хартия за Бен — специално я бе помолил за нея; беше за сензорната депривация. А за Мег — малко украшение от слонова кост, ХАН. Нежно изрязано кълбо.

Бет се усмихна на себе си, после слезе по стълбите и влезе в полутъмната трапезария.

— Бен? Мег? Тук ли сте?

Спря в подножието на стълбата и се вслуша. Странно. Много странно. Къде ли можеха да са? Бен не бе споменавал, че ще ходят в градчето... Във всеки случай едва минаваше дванадесет. Уроците им щяха да свършат чак след двадесетина минути.

Любопитна, тя се качи на горния етаж да провери в стаите. Нищо. Даже и бележка на компютъра на Бен нямаше.

Излезе и отново засенчи с длан очите си. Отново огледа ливадите, този път много по-внимателно. После се сети за Пен Ю-Вей. Андройдът имаше специално вградено устройство за откриване. Можеше да проследи къде се намираха, като установи къде е на картата на Хал.

Въздъхна облекчено и отново се качи горе, в кабинета на мъжа си. Извика картата на екрана. Изчака за секунда сигналът да се появи някъде, наведе се и отново набра комбинацията за издирване — бе помислила, че е направила грешка. Но не. Следата я нямаше.

Усети, че стомахът ѝ се свива.

— Богове...

Изтича отново надолу по стълбите и се втурна навън.

— Бен! Мег! Къде сте?!

Ливадите бяха тихи и безлюдни. Лек бриз браздеше водата в залива. Погледна. Разбира се — заливът. Заслиза по хълма — едва се съдържаше да не се затича, като продължаваше да си повтаря, че всичко е наред, че страховете ѝ са неоснователни. Те бяха разумни деца. Пък и нали Пен Ю-Вей беше с тях.

В края на ливадата тя спря и погледна отвъд залива. Огледа водата за някакви признаци на живот. После се обърна, спусна се по старите дървени стълби, вградени в глинената скала, и се затича към вълнолома.

Нямаше я. Лодката я нямаше.

Къде са? Не разбираше. Къде? След това почти с периферното си зрение забеляза нещо. Далеч вляво от нея нещо стърчеше във водата и приливът ту го заливаше, ту го откриваше.

Изкачи се отново горе, притича по брега и накрая го доближи възможно най-близо. То беше там, на около петнадесет-двадесет ЧИ от брега, полузабито в калта, полузакрито от придошлата вода. Веднага разбра какво е. И нямаше никакво съмнение, че Бен му го е сторил.

Андроидът лежеше неестествено във водата, почти седнал — едното му рамо, част от ръката му и едната страна на главата му стърчаха над водата. Не плаваше, както би плавал един труп, а си стоеше там твърд и тежък, а разкъсаните му дрехи плющяха около него като водорасли.

— Горкият... — би си казала тя друг път, но сега цялото ѝ съчувствие към машината бе погълнато от страха за децата ѝ.

Вдигна рязко поглед и моментално го устреми към отсрещния бряг, към къщата на билото над заливчето. Беше им забранено да ходят там. Но това не би спряло Бен. Не. Разбра го, щом погледна Пен Ю-Вей във водата.

Обърна се — гърлото ѝ се бе свило, сърцето ѝ туптеше в гърдите — и заизкачва хълма на бегом. И докато тичаше, от нея излизаше съскащ шепот, натежал от загриженост и болка.

„Богове, нека не им се случи нищо! О, моля ви, дано не им се случи нищо!“

* * *

Бен седеше на бюрото и четеше дневника. Мег бе застанала зад него, до рамото му, и осветяваше страниците с двете фенерчета, като следваше пръста на Бен, който се местеше отдясно наляво, нагоре и надолу по колонките на шифъра.

Бен ѝ го бе обяснил. Бе ѝ показал, че първата илюстрация е ключ към всичко. На нея беше изобразен мъж, седящ до камина и четящ вестник — лицето му не се виждаше, а сцената се отразяваше под определен ъгъл в огледалото над камината. Разглеждайки я под лупа, която намери в лявото чекмедже. Бен ѝ показа, че шрифтът на отразявания вестник леко се различава от онзи, който държеше мъжът. Разликите съставяха основата на шифъра. Разбра го — дори и онова за управляващите правила, които карали шифъра да се променя, — но умът ѝ беше твърде бавен и недостатъчно гъвкав, за да задържи и използва показаното.

Сякаш всичко това беше някакъв специален ключ — кодиран лексикон, разработен специално за един-единствен ум. Този на Бен. Сякаш Огъстъс бе знаел, че Бен ще дойде. Сякаш го бе видял ясно,

като в огледало. Това ѝ напомни за чувството, което бе изпитала в стаята под тази, изправена сред обвитите с чаршафи мебели — че къщата не е изоставена, а само временно затворена и чака обитателите си да се върнат.

И ето, той се беше върнал.

Тя потръпна и светлината за миг затанцува по страницата. Бен вдигна очи.

Усмихна се, затвори дневника, изправи се и мина покрай нея, оставяйки голямата, подвързана с кожа тетрадка върху бюрото.

Мег още миг се взираше в дневника — чудеше се какво ли пише вътре; знаеше, че Бен щеше да ѝ каже когато поиска. После я взе, обърна се и го последва.

ВИНАГИ ГО СЛЕДВАМ — осъзна тя. Но мисълта ѝ хареса. Тя знаеше, че той има нужда от присъствието ѝ — тя беше огледало на неговите думи, на неговите мисли, на тъмните му, неизказани с думи амбиции. Тя, с нейния едва деветгодишен житейски опит, го познаваше по-добре от всеки друг. Разбираше го така, както никой друг не го разбираше. Или поне никой жив човек.

Той стоеше там, до прозореца, и замислено се взираше в клонатите корони на дърветата.

— Какво има? — попита тя.

— Опитвам се да схвана къде е градината.

Тя разбра веднага. На гърба на дневника имаше рисунка на обградена със зид градина. Беше си помислила, че е хубава, може би алегорична, но Бен явно смяташе, че е точно изображение на дадено място — някъде тук, около къщата.

Тя се взря в отрупаната с книги стена над бюрото, обърна се и видя, че и той гледа към същото място. Усмихна се и отмести поглед към лицето ѝ.

— Разбира се. В края на долния коридор имаше врата.

Тя кимна.

— Да слизаме.

Вратата не беше заключена. Зад нея бе мъничката градинка — полянката бе старателно подстригана, делфиниите и гладиолите, перуниките и калиите цъфтяха буйно над тъмната пръст на лехите. И там, под задния зид, бе надгробният камък — бял мрамор, изрязан във

формата на дъб; дънерът му беше твърде дебел, короната му бе голям кълбест облак.

— Да — тихо каза Бен. — Знаех си, че той е тук.

Наведе се към камъка, протегна ръка, докосна и проследи изрязания в него надпис.

ОГЪСТЪС РЕДУОЛД ШЕПЪРД

роден 7 декември 2106

починал 15 август 2122

Oder jener sribt und ists.

Мег се намръщи.

— Датата несъмнено е объркана, нали, Бен?

— Не — той поклати глава, без да вдигне поглед. — Когато се е самоубил, е бил на петнадесет години.

— Ами тогава... — но все още нищо не можеше да проумее. Той им беше працядо, нали? Само на петнадесет? После, със закъснение, тя осъзна какво ѝ беше казал — ВСИЧКО, което ѝ беше казал. — САМОУБИЛ СЕ Е?!

В стената зад камъка имаше врата. Проста дървена врата, боядисана в червено, с резе в горния край. Бен се взря в нея по обичайния си напрегнат начин.

Врати, помисли си тя. Винаги се появява нова врата. А зад всяка врата има нещо ново и неочаквано. Огъстъс например. Никога не бе предполагала, че той толкова ще прилича на Бен. Бяха като близнаци.

— Ще влезем ли? — попита Бен. — Преди да тръгнем обратно? Имаме време.

Тя погледна надгробния камък; изпълваше я странно безпокойство. Изкушаваше се да каже „не“, да му каже да остави това, но защо не? Бен беше прав. Имаха време. Много време, преди някой да открие, че ги няма.

— Добре — съгласи се тихо тя. — Но после се връщаме веднага. Става ли?

Той ѝ се усмихна и кимна, после приближи вратата и протегна ръка към резето.

Беше работилница. По продължение на едната стена бяха наредени полици, а по тях имаше какво ли не — старомодни отвертки

и чукове, пили и триони; кутия пирони и най-различни лепила; ключалки и дръжки, скоби и една табла с най-различни ключове. Вила и лопата бяха подпрени отдолу на стената до чифт ботуши — калта по тях беше засъхнала и се разпадаше при докосване.

Мег се огледа. В дъното на стаята, до стената, бе изправено нещо със странна форма, покрито със стар чаршаф. Над него, на стара желязна верига, висеше огледало на подвижни подпорки. Бен се приближи и отметна покривалото. Беше пиано. Старо пиано. Вдигна капака и се вгледа в клавишите.

— Чудя се дали...

Някакво чувство — не предчувствие, дори не и усещане за опасност — я накара да проговори.

— Не, Бен. Моля те. Не го докосвай.

Той удари един клавиш. После акорд. Или нещо, което би трябвало да е акорд. Всеки звук беше плосък — груб, какофоничен шум. Музиката на къщата. Дисонанс.

Тя чу как веригата се разкъса с много по-чист звук от изсвирения от брат й; чу как огледалото се плъзна и се разби върху пианото; пристъпи напред, притиснала в ужас ръка към устата си, а стъклата се разпръснаха около него.

— БЕН!!!

Писькът й отекна над водата отвъд къщата.

Вътре в стаята последва миг на пълна неподвижност. После тя скочи към него — ридаеше и се задъхваше и му повтаряше пак и пак:

— Какво направи, Бен?! Какво направи?!

Косата и раменете му бяха обсипани с люспици стъкло. Бузата му бе порязана и към ъгълчето на устата му се стичаше тънка вадичка кръв. Но Бен се бе втренчил там, където само преди миг се намираше лявата му длан, когато удари акорда. Тя все още беше там, върху клавишите, с разперени пръсти. А ръката му сега завършваше с окървавено чуканче. Прецизно отрязано — и от него още бликаше кръв.

За миг тя дори не помръдна, ужасена; устните й бяха оголили зъбите; тя гледаше как той върти чуканчето и го разглежда, а очите му се изпълват с учудване от това, което бе направил случайно. Скърцаше със зъби от болка — отчаяно я задържаше, докато разглеждаше чуканчето, отсечената ръка.

После тя отново дойде на себе си, натисна копчето до врата си и някъде зазвуча сигнал за тревога.

* * *

Много по-късно Мег стоеше в подножието на хълма, загледана над водата.

Нощта беше вече паднала, но на едно място светлина разсичаше мрака. Пламъците от горящата къща танцуваха и се издигаха високо над залива; тя чуваше прашенето на горящия гъсталак, внезапния остър пукот на разцепващо се дърво.

Димът се стелеше тежко над другия бряг, пронизан напосоки от нишки огнена светлина. Виждаше и тъмните фигури сред ярката светлина — видя как един от охраната се надигна рязко, а двойният лъч пред него разсичаше въздуха.

— Мег! Мег! Прибирай се.

Тя се обърна и погледна отново хълма и тяхната къща. Няколко от прозорците светеха и хвърляха бледи отблясъци по варосания зид. Баща ѝ бе застанал там — тъмна, позната фигура, очертана от светлината в рамката на вратата.

— Идвам, татко. Само още секунда! МОЛЯ ТЕ!

Той кимна малко неохотно, после се обърна. Вратата зад него се затвори.

Мег отново се обърна към пожара и се вгледа над тъмното стъкло на залива. Стори ѝ се, че в танцуващите пламъци вижда някакви дребни силуети, сякаш горяха насекоми и пукаха яростно, когато черупките им се запалваха с внезапни ярки избухвания. Книгите, помисли си тя. Всички онези книги...

Бен беше горе, в леглото си. Бяха замразили чукачето, но дланта не бяха успели да спасят. Сега щеше да му трябва нова.

Все още чуваше изсвирения от него акорд; все още виждаше разперените му пръсти. Отвърна очи от пламъците. В мрака трепкаха образи. Окото се местеше, но образът оставаше пред него. За миг-два.

Влезе вътре. Качи се горе и го видя, легнал в леглото, облегал върху куп възглавници. Беше буден, в пълно съзнание. Седна до него и известно време мълча — остави го да я гледа.

— Как изглежда? — попита той след малко.

— Красиво е — отвърна тя. — Как светлината се отразява в тъмната вода... Това е...

— Знам — каза той, сякаш и сам го беше видял. — Представям си го.

Тя отмести очи за миг и забеляза как светлината от пожара трепка в стъклото на прозореца, как хвърля шарен, постоянно променящ се образ в тесния му отвор.

— Радвам се, че направи така — обади се той по-тихо отпреди. — Аз щях да си стоя там и да гледам как кръвта ми изтича, докато си умра. Дължа ти живота си.

Не беше съвсем вярно. Дължеше живота си на майка им. Ако Бет не се бе върнала по-рано, онова, което беше направила тя, нямаше да има никакво значение.

— Аз просто го превързах с чаршафа — каза тя. Но забеляза как я гледаше той — очите му я пронизваха. Виждаше, че му е неловко. И все пак имаше и нещо друго, нещо, което никога преди не бе забелязвала у него — и то я развълнува дълбоко. Усети, че устните ѝ се свиват, а очите ѝ се навлажняват.

— Хей, сестричето ми, недей да плачеш.

Никога преди не я беше наричал така, нито пък я бе докосвал, както я докосна сега — здравата му дясна ръка галеше и двете ѝ длани, опрени върху чаршафите. Тя трепна и сведе очи.

— Добре съм — каза той сякаш в отговор на нещо, което тя беше изрекла; ръката му стисна нейните. — Татко каза, че могат да ми присадят върху нервните окончания друга ръка. Ще е като нова. Може пък и по-добра работа да ми върши.

Откри, че не може да го погледне. Ако го направеше, щеше да избухне в сълзи, а не искаше той да вижда слабостта ѝ. Той беше толкова силен, толкова храбър. Болката — тя сигурно беше ужасна.

— Знаеш ли, най-лошото е, че го пропуснах...

— Какво си пропуснал? — тя се втренчи в ръката му.

— Не го видях — каза той; в гласа му имаше истинска изненада. — Не бях достатъчно бърз. Чух как веригата се къса, погледнах нагоре и пропуснах да видя самата злополука. Всичко свърши, преди да успея да погледна пак надолу. Ръката ми вече не беше част от мене. Когато погледнах, тя вече беше отделена — там, върху клавиатурата.

Той се засмя — странен, кратък звук.

Мег го погледна. Беше вперил очи в чуканчето. Капачето го обгръщаше грижливо като крайчето на старомоден бастун. Сребърно и неутрално. Сведено до най-обикновен предмет.

— Не го видях! — настоя той. — Стъклото. Раната. И, почувствах... само внезапна липса. Не болка, а...

Виждаше, че търси точните думи, точната дума, която би описала какво е почувствал, какво е усетил в онзи миг. Но му убягваше. Продължи да се бори, ала накрая се предаде.

— Обичам те, Бен.

— Знам — каза той и я погледна така, сякаш искаше да прецени как изглежда любовта в очите на някого. Сякаш искаше да го скъта някъде в паметта си.

* * *

След като Мег си отиде, той продължи да премисля нещата.

Не беше ѝ казал нищо за онова, което бе прочел в дневника. За първи път не чувстваше подтик да сподели с нея какво е научил. Щеше да я заболи, знаеше го — също както го бе заболяло и него. Не повърхностно, както го бе наранило огледалото, а надълбоко, там, където живееше истинското му „аз“. В мрака вътре в него.

Беше го обзел гняв, задето не му бяха казали; за това, че Хал не му се доверяваше достатъчно, че да му каже. Нещо повече: чувстваше се обиден, задето са крили от него. О, разбираше защо е важно Мег да не знае — тя откликваше на нещата по съвсем различен начин. Но да скрият от него? Той сви юмруци — усети призрачното движение на изгубената ръка. Те не знаеха ли? Не го ли разбираха — дори и сега? Как би проумял всичко това, освен ако не бе разгадал загадката, която представляваше самият той?

Всичко беше там, в дневника. Известна част — описана ясно, останалото — скрито, сякаш за да дразни; шифри вътре в шифъра — сякаш предназначени единствено за неговите очи.

Ясно беше чул гласа на Огъстъс в главата си — направо през годините. „Аз съм неудачен експеримент — бе казал той. — Дъргият

Еймъс ме е стъкмил от собственото си семе. Получи повече от онова, за което се беше пазарил.“

Беше вярно. Всички те бяха експеримент. Всички мъже от рода Шепърд. Не синове, бащи и дядовци, а братя, всички до един — всички бяха рожби на семето на дъртия Еймъс.

Бен се засмя горчиво. Това обясняваше толкова много неща. Защото Огъстъс НАИСТИНА беше негов близък. Бен беше повече от сигурен. Имаше доказателство.

Там, на последните страници на дневника, бяха таблиците на развитието — дванадесет сложни генетични образци, всеки изрисуван най-прецизно върху разтвор от две страници. Всеки носеше име и дата — и сред тях беше и името на Бен! Цяла поредица Шепърдовци — всеки един съвършен съветник за своя Танг.

По някакъв начин Огъстъс беше разбрал. Беше го схванал. Беше разбрал за какво е бил предназначен. За каква задача е бил отгледан.

Но Огъстъс е бил бунтовник. Бе се възпротивил на баща си; бе отказал да го обучават за слуга на Танг. Нещо по-лошо: бе станал баща на дете от собствената си сестра, като с това беше сложил прът в прецизно разработените планове на Еймъс. Огледалният му образ — сестра му — бе станала негова любима. Побеснял, „баща“ му Робърт, го затворил в къщата и му забранил да напуска Имението, докато не се промени, но Огъстъс не се предал. Предпочел смъртта пред компромиса.

Или поне така изглеждаше. На този ден нямаше нищо записано. Никакво обяснение за смъртта му.

Бен чу стъпки по стълбите. Напрегна се, после се накара да се отпусне. Бе очаквал това посещение; бе репетирал какво ще каже.

Хал Шепърд застана до вратата и надникна вътре.

— Бен? Може ли да вляза?

Бен го погледна — не успя да скрие гнева си.

— Здравсти, батенце.

Хал изглеждаше учуден. После разбра. Бе конфискувал дневника, но не можеше да конфискува онова, което бе в главата на Бен. Нямаше значение, че Бен не виждаше физически страниците на дневника; все едно, той можеше да ги преобръща в ума си и да чете дългите шифровани колони.

— Не е така... — започна той, но Бен го прекъсна с рязък глас:

— Не ме лъжи, до гуша ми дойде от лъжи. Кажи ми кой съм.

— Ти си мой син.

Бен се наведе напред, но този път Хал го изпревари:

— Не, Бен. Грещиш. Огъстъс беше последният от онези. Всичко свърши с него. Ти си МОЙ син, Бен. Мой и на майка ти.

Бен понечи да каже нещо, но изведнъж млъкна и впери очи в мъжа. После сведе поглед. Хал не лъжеше. Поне не лъжеше преднамерено. Говореше така, сякаш си вярваше. Но грешеше. Бен бе видял таблиците, имената, рождените дати. Великият експеримент на Еймъс все още продължаваше.

Въздъхна продължително, на пресекулки.

— Добре... Но кажи ми. Как е умрял Огъстъс? Защо се е самоубил?

— Не се е самоубил.

— А как е умрял тогава?

— Бил е болен от левкемия.

И това беше лъжа — в дневника изобщо не се споменава за увредено здраве. Но Хал отново си вярваше. Очите му не скриваха нищо от Бен.

— Ами детето? Какво е станало с детето?

Хал се разсмя.

— Какво дете? За какво говориш, Бен?!

Бен сведе поглед. Значи всичко беше лъжа. Хал нищо не знаеше. Нито пък щеше да научи от дневника, освен ако Мег не му подсказеше ключа — шифърът бе особен и се променяше постоянно, страница след страница, в продължение на целия дневник.

— Нищо... — каза той накрая в отговор. — Бях се объркал.

Вдигна очи и забеляза колко загрижен е Хал.

— Съжалявам — изрече Бен. — Не исках да тревожа никого.

— Не...

После, странно, Хал погледна надолу и се засмя.

— Знаеш ли, Бен, като видях как е щръкнал Пен Ю-Вей над оная кал, всичкият ми гняв се изпари! — вдигна очи и срещна погледа на Бен; гласът му стана по-сериозен. — Разбирам защо си го направил, Бен. Повярвай ми. И наистина мисля онова, което ти казах снощи. Ти сам решаваш за себе си. Твоят живот си е твой. От тебе зависи дали ще

служиш, или не. Нито аз, нито самият велик Танг смятаме да те принуждаваме да бъдеш някой друг, а не ти самият.

Бен се взря в своя брат — в мъжа, който винаги бе мислил за свой баща — и внезапно осъзна, че всъщност нямаше никакво значение какъв му се пада в действителност, защото Хал Шепърд се бе превърнал в онова, което вярваше, че е. В баща на Бен. Свободен човек, който действа свободно и избира свободно. За него илюзията беше пълна. Беше се превърнала в истина.

Това бе силен урок. Урок, който бе от полза за Бен. Той кимна.

— Тогава... Избирам да бъда твой син. Бива ли така?

Хал се усмихна и хвана ръката му.

— Така е чудесно. Друго не съм и искал.

[1] Това са първите букви от оригиналните заглавия на английски. Четени обратно, те дават „button over head“ — „копчето е над главата“ — Бел.прев. ↑

ЧАСТ IV: ЛЯТОТО НА 2201 Г. ЛЕД И ОГЪН

„Войната е най-висшата форма на борба за разрешаване на противоречията, когато те са стигнали определен етап, между класи, нации, държави или политически групировки и тя съществува от самата поява на частната собственост и на класите.“

Мао Цзе Дун, „Проблеми на стратегията на революционната война в Китай“ (декември 1936)

„Наш исторически дълг е да унищожим всяка опозиция на промяната. Да изпепелим раковите метастази, които създават разделение. Бъдещето не може да се роди, докато не умре миналото. Чун Куо не може да живее, докато светът на дребните национални държави, на разделенията и религиите не умре и не бъде погребан под леда. Тогава нека жалим за него. Ние направихме своя избор. Лед и огън. Огънят — за да изпепелява, ледът — за да покрие изпепеленото. Само така светът ще се освободи от враждите.“

Цао Чун, „Обръщение към министрите“ (май 2068)

ГЛАВА 13

СЕДЛОТО

Старият Танг се облегна назад и вдигна длани пред себе си. Лицето му беше изкривено от страх.

— Хвърли ножа, ЕР ЦУ! Махни го!

Миг по-рано в стаята ехтеше смях; сега напрежението в нея изглеждаше непоносимо. Само съскането и свистенето на затрудненото дишане на Цу Тияо нарушаваше ужасната тишина.

В тясното пространство между колоните Цу Ма бавно кръжеше около баща си с нож в ръка, със застинало, решително лице. От всички страни и Тангове, и придворни всички ХАН, всички от Фамилиите — се бяха скупчили и гледаха с напрегнати, непроницаеми лица. Само един — момче на осем години с фалшиви бакенбарди и боядисани с руж бузи, облечено в дрехи, същите като на стария Танг — показваше открито страха си. Стоеше там с изцъклени очи, а ръката му стискаше лакътя на по-високото момче до него.

— ЕР ЦУ! — замоли се старецът и падна на колене. — Сине мой! — той сведе смирено глава. — Умолявам те, Цу Ма! Имай милост към стареца!

Всички очи сега бяха обърнати към Цу Ма. Всички видяха треперенето, което като вълна обля стареца; видяха как щръкна напред брадичката му, а лицето му се изкриви в агония, когато се стегна, готов да посрещне удара. После всичко свърши и той се строполи по очи. Ножът бе забит дълбоко в гърдите му.

Разнесе се въздишка като повей, след това всички наобиколиха Цу Ма. Тупаха го по гърба, стискаха му ръката, докосваха го леко по раменете.

— Браво, Цу Ма! — казваше му всеки и се отдръпваше, без да очаква отговор — гледаха го, застанал там, отпуснал ръце; широките му гърди се повдигаха често-често, очите му бяха приковани в повалената на пода фигура.

Голямата стая бавно се изпразни и накрая в нея останаха само шестимата Тангове и двете момчета.

Ли Шай Тун застана пред него и се взря в лицето му. На устните му имаше лека усмивка — тъга, смесена със задоволство. Заговори тихичко:

— Браво, Цу Ма. Трудно е, знам. Няма по-трудно нещо за един човек...

Цу Ма бавно фокусира погледа си върху него. Преглътна тежко и отново тръпка разтrese тялото му. Болката затрептя като светкавица в широките, силни черти на лицето му и тогава той заговори — със странно слаб, същински детски глас:

— Да... Но ми беше ТОЛКОВА трудно, Шай Тун. То... то толкова много приличаше на него.

Ли Шай Тун потръпна, но външно остана абсолютно спокоен; лицето му не изразяваше нищо от онова, което чувстваше. Жадуваше да протегне ръце и да притисне до себе си Цу Ма, да го успокои, но знаеше, че не е редно. Беше трудно, както усещаше Цу Ма, но беше и необходимо.

Така беше още от времето на Цао Чун. За да стане Танг, синът трябваше да убие баща си. Да стане господар на себе си. Само тогава той беше свободен да отдаде на баща си уважението, което му дължеше.

— Ще дойдеш ли, Цу Ма?

Очите на Цу Ма не се откъсваха от лицето на Ли Шай Тун и въпреки това той не го виждаше. Сега той отново фокусира поглед. Кимна едва-едва, после хвърли последен, ужасен поглед към проснатото на пода тяло и тръгна към вратата с драконите.

В съседната стая истинският Цу Тияо лежеше върху огромна рогозка, застлана със златисти копринени чаршафи, на върха на висок, многоетажен пиедестал. Бавно, с огромно достойнство, Цу Ма изкачи стъпалата и застана до мъртвия си баща. Хубавата бяла коса на стареца бе сресана и сплетена, бузите му — леко поруменени с руж, брадата му — сресана на гърдите, ноктите му — лакирани с бляскав перлен лак. Беше облечен в бяло от главата до петите. В мек бял муселин, който, щом Цу Ма коленичи и леко го приглади с върховете на пръстите си, странно му напомни за пролет и за аромата на млади момичета.

ТИ СИ МЪРТЪВ — помисли си Цу Ма, взрян нежно в лицето на баща си. — НАИСТИНА СИ МЪРТЪВ, НАЛИ? — Наведе се напред и докосна нежно с устни студените устни на стареца, после седна на

пети, като трепереше и опипваше пръстена, обхванал като седло десния му показалец, тежък и непознат. — А СЕГА СЪМ АЗ...

Извърна глава и погледна шестимата Тангове, застанали между колоните, които го гледаха. ЗНАЕТЕ КАК СЕ ЧУВСТВАМ — помисли си той, като се вглеждаше подред в лицата им. — ВСИЧКИ ДО ЕДИН. МИНАЛИ СТЕ ПРЕЗ ТОВА ПРЕДИ МЕНЕ, НАЛИ?

За първи път осъзна защо Седмината са толкова силни. Имаха едно общо нещо помежду си: всеки знаеше какво е да убиеш баща си; знаеше в кръвта си какво наистина е това. Цу Ма отново погледна тялото — истинското тяло, не „Джен Син“-копието, което бе „убил“ — и разбра. Преди беше сляп за това, но сега го виждаше ясно. Не животът ги свързваше толкова здраво, а смъртта. Смъртта им даваше такава дълбоко и трайно разбиране помежду им.

Изправи се отново, обърна се с лице към тях и слезе сред тях. В подножието на стъпалата те го поздравиха — всички подред се поклониха на Цу Ма и се наведоха да целунат пръстена на властта, който носеше сега; всеки го прегърна топло и повтори осемте думи:

— Добре дошъл, Цу Ма. Добре дошъл, Танг на Западна Азия.

След като кратката церемония приключи, Цу Ма се обърна и отиде при двете момчета. Ли Юан беше много пораснал, откакто го бе видял последния път. Влизаше в онази странна възраст, ранното юношество, и изглеждаше малко непохватен. Въпреки това беше трудно да се повярва, че след два дена навършва едва дванадесет години. В държанието му имаше нещо почти неестествено, което караше Цу Ма да си спомня детските приказки за предизвикателства и магически заклинания и други подобни глупости. Изглеждаше толкова стар, толкова мъдър. Толкова не приличаше на детето, в чието тяло живееше. Обратно, Тао Чу изглеждаше по-малък от своите осем години и се дуеше като паун с избродираното на ръкава му сърце. Стоеше там, облечен като актьор, с брада, челото му бе покрито с тежки бръчки, изрисувани с черен грим, ала младостта му прозираше в очите и в бързите му движения.

Цу Ма протегна ръка, разроши го и се усмихна за първи път след убийството.

— Уплаши ли се, Тао Чу?

Момчето сведе смутено глава.

— Мислех си...

Цу Ма коленичи, хвана го за раменете и кимна — спомняше си как се чувстваше, когато за първи път наблюдава този ритуал — тогава нито знаеше какво става, нито защо става.

Тао Чу вдигна глава и го погледна в очите.

— Изглеждаше толкова истинско, чичо Ма. За миг си помислих, че наистина е дядо Тияо.

Цу Ма се усмихна.

— Не си бил само ти, племеннико Чу.

Тао Чу беше третият, най-малкият син на мъртвия му брат, любимец на Цу Ма — живо, винаги усмихнато момче, което имаше най-сладкия и радостен смях на света. В предишния ритуал Тао Чу играеше Цу Тияо — представяха сцени от живота на стария Танг пред придворните. Тази практика беше стара като самото Средно царство и бе звено от великата верига на традициите, но бе и нещо повече от обикновен ритуал — това беше жива церемония, акт на дълбоко уважение и почит, почти поема за почитаемия мъртвец. За младия актьор това обаче бе объркващо, да не кажем — изнервящо преживяване: да видиш мъртвеца там, на почетния стол, да гледа представлението!

— Разбираш ли защо трябваше да убия копието, Тао Чу?

Тао Чу бързо хвърли поглед към Ли Юан, след това решително погледна чичо си.

— Отначало не, чичо Ма, но Ли Юан ми обясни. Каза, че трябвало да убиеш вината, която чувстваш за смъртта на дядо Тияо. Че без това не можеш да станеш господар на себе си.

— Значи разбираш колко дълбоко почитам баща си? Колко е трудно за мене да нараня дори неговото копие?

Тао Чу кимна — очите му грейнаха; той разбираше.

— Добре — той леко стисна раменете на момчето и се изправи. — Но аз трябва да ти благодаря, Тао Чу. Много добре се справи днес. Ти ми върна баща ми.

Тао Чу се усмихна, много зарадван от похвалата на чичо си, после Ли Юан го докосна, поклониха се ниско заедно и отстъпиха назад, оставяйки Танговете да се съвещават.

* * *

От мястото, където бе прикрепена камерата — на двадесет ЛИ от космическия кораб — беше трудно да се каже каква точно е големината му. Огромната сфера на предните му отделения се виждаше само като празна дупка сред изпълнения със звезди Космос — кръг от тъмнина, по-черна от заобикалящия я мрак. Опашката му, толкова фина и тънка, че приличаше на сребърна нишка, се простираше десет пъти по-дълга от обиколката му и завършваше с помалка, сребриста сфера, малко по-дебела от нишката.

Беше красив. Ли Шай Тун приближи образа — управляваше дистанционното на почти 300 000 ЛИ от кораба; нагласи образа с възможно най-леки докосвания; известното забавяне на отговора го караше да внимава. След пет ЛИ забави дистанционното и увеличи разделителната способност.

Мракът прие форма. Сферата беше покрита с малки точки, по нея тук-там зееха отвори и стърчаха свързочни кули. Фини, почти невидими линии покриваха цялата ѝ повърхност, сякаш сферата бе обвита с най-крехка паяжина. Ли Шай Тун остави дистанционното бавно да се приближава към звездолета, облегна се назад, приглади дългата си брада и огледа обкръжилите го Тангове.

— Е?

Погледна очакващите техници и им махна, че са свободни. Бяха си свършили добре работата, като се бяха промъкнали незабелязано толкова близо до „Нова надежда“. Прекалено добре може би. Не очакваше да е толкова красив.

— Колко е голям? — попита У Ши и се обърна към него.

— Предполагаме, че е огромен, за да отвори такава голяма дупка сред звездите.

Ли Шай Тун го погледна — свързваха ги вече тридесет години взаимно разбиране.

— Огромен е. Приблизително две ЛИ в диаметър.

— Приблизително? — беше Уей Фен, Танг на Източна Азия, който се хвана за думата.

— Да. Точната мярка е един километър. Разбирам, че са използвали старите мерки на ХУН МАО за всичко в кораба.

Уей Фен изсумтя неодобрително, но Ван Хсиен, Танг на Африка, не беше толкова сдържан.

— Каква наглост! — изрева той. — Каква обида! Как смеят толкова открито да нарушават Декрета?

— Бих ти напомнил, Ван Хсиен — тихо се обади Ли Шай Тун, забелязал неловкостта по всички останали лица, — че се договорихме клаузите на Декрета да не се прилагат към космическия кораб.

Погледна кораба отново. Фината мрежа от линии сега се виждаше ясно. В средата, по-ясно врязани в повърхността от заобикалящите ги линии, имаше две линии от подобни на мъниста фигури, увити в спирала една около друга, оформящи двойната спирала на наследствеността — символа на дисперсионистите.

Преди три години — в деня, когато Толонен уби в Камарата низшия секретар Леман — той бе свикал при себе си лидерите на Камарата и там, в Забранения пурпурен град, където бяха убили сина му, им беше дал концесии, а сред тях — и разрешение да построят преселнически звездолет. Това бе предотвратило войната. Но сега корабът бе почти готов и макар да се запазваше напрегнат мир, скоро той щеше да бъде нарушен. Ябълката на раздора беше точно пред тях. Чак дотук бе довел той Седмината по пътя на отстъпките. Чак дотук, но не и по-далеч.

Задържа погледа си върху кораба. Беше прекрасен, ала и Камарата, и Седмината знаеха какво всъщност представлява „Нова надежда“. Маската на реториката не можеше да излъже никого. Дисперсионистите казваха, че е отговор — „единствената гаранция за бъдещето на децата ни“, — но на практика той по никакъв начин не разрешаваше проблема с пренаселеността, който се предполагаше, че е причината за неговото създаване. Натоварен докрай, той не би могъл да побере повече от пет хиляди колонисти. Във всеки случай, ако корабът пътуваше с максималната си скорост, щеше да стигне до най-близката звезда за около хиляда години. Не, „Нова надежда“ не беше отговор, а символ, политическо противопоставяне — тънкият край на големия клин на Промяната. Той не беше емблема на нов век на разселване, а на връщане към лошото старо време не технологична слободия — връщане към онази лудост, която някога за малко не разруши Чун Куо.

Той изчисти образа и седя известно време, съзнавайки, че го чакат да каже какво мисли. Вгледа се поред във всяко лице — знаеше, че изминалите три години много бяха променили мисленето му. Вярата

му в мира на всяка цена — в политиката на съглашателство и отстъпки — бе подкопана в годините след смъртта на Хан Чин. Беше остарял — и не само физически. Понякога го обхващаше нещо като летаргия — усещаше, че беше приключил с всичко. ДА — помисли си той и се вгледа в собствените си издължени ръце, — ЗЪБИТЕ НА ТИГЪРА СЕГА СА МЕКИ, ОЧИТЕ МУ СА УГАСНАЛИ. И ТЕ ГО ЗНАЯТ. ВРАГОВЕТЕ НИ ГО ЗНАЯТ И ТЪРСЯТ ДА ИЗВЛЕКАТ ПОЛЗА ОТ ТОВА. НО КАКВО ДА НАПРАВИМ, КАКВО ДОСЕГА НЕ СМЕ ПРАВИЛИ? КАК ДА СПРЕМ ПРИЛИВА НА ПРОМЯНАТА?

Цу Ма прекъсна мислите му:

— Прости ми, Ли Шай Тун. Какво става с Толонен?

— Толонен? Не те разбирам, Цу Ма. Мислиш, че трябва да отстъпя пред настояванията на Камарата? Това ли се опитваш да ми кажеш? — той отмести очи, изпълнени с горчив гняв. — Искаш да им доставя това удоволствие, така ли?

Цу Ма му отвърна с тих, съчувствен глас:

— Не. Съвсем не, Шай Тун. Разбра ме погрешно. Нещата се промениха. Мнозина от тези, които ти бяха ядосани преди три години, вече са охладнели. Сега гледат на нещата по по-различен начин — дори в Камарата.

Ли Шай Тун се огледа — очакваше забележката на Цу Ма да предизвика остро несъгласие, но не последва нищо. Гледаха го с очакване.

— Все още не мога да схвана. Искаш да кажеш, че ще го приемат обратно? След онова, което направи?

Цу Ма поклати глава.

— Не, не като генерал. Но в някаква друга роля.

Ли Шай Тун рязко сведе очи. Това беше повече, отколкото би могъл да се надява. Но щеше ли да се осмели да каже „да“? Щеше ли да се осмели да извика отново при себе си онзи стар дявол?

— Не сме сами в идеята, че нещата са отишли твърде далече — продължи У Ши мисълта на Цу Ма. — Мнозина от Първото ниво — дори сред ХУН МАО — смятат, че сме отстъпили твърде много, че действваме твърде плахо в преговорите си с дисперсионистите. Те биха се съгласили да се премахнат промените в Декрета и „Нова надежда“ да бъде претопен.

— Не бихме се осмелили да го сторим. Това несъмнено би означавало война.

Цу Ма се наведе напред.

— Не и ако ги предизвикаме в собствената им област.

— Искаш да кажеш — в Камарата?

Всички наоколо закимаха. Значи, вече го бяха обсъждали помежду си. Защо? Той толкова зает ли беше? Толкова, че да не могат да го открият?

Сега Уей Фен заговори от името на всички:

— Знаем, че последните три години бяха много трудни за тебе, Шай Тун. Вкуси горчилката, а ние трябваше мълчаливо да гледаме. Но вече няма само да гледаме, нито ще сдържаме езиците си от страх да не те нараним. Видяхме плана, разработен от твоя съветник, Шепърд, и...

Ли Шай Тун подскочи напред.

— Не е възможно! Никой не е виждал тези документи!

Уей Фен изчака секунда и продължи:

— Не е невъзможно, стари приятелю. Далеч не е невъзможно. Шепърд просто се възползва от правото си да се обърне към нас като равен. Той знаеше, че няма да постъпиш както ти диктува сърцето, и ни изпрати копия.

Ли Шай Тун смаяно се втренчи в него. Значи, знаеха...

— И сме съгласни — Уей Фен се усмихваше. — Не разбираш ли, Ли Шай Тун? Съгласни сме с предложенията на ШИ Шепърд. Враговете ни отидоха твърде далече. Да убият сина ти и да извлекат полза от това — това никой не би понесъл. А един Танг не е кой да е. Един Танг е един човек от Седмината.

— А Седмината?

Уей Фен се огледа и отново се взря в Ли Шай Тун.

— В този случай Седмината ще постъпят така, както реши Ли Шай Тун.

* * *

Щом вратата в дъното на стаята изсъска и се отвори, в коридора нахлу кълбяща се пара. Бердичев потръпна, ала изпъна рамене. Кожата

му все още тръпнеше под душа.

На вратата стоеше въоръжен страж — беше навел глава, на ръката му бе праметнато чисто копринено ПАУ. Зад него стояха двама прислужници-ХАН, които след миг колебание влязоха в стаята и започнаха да подсушават Бердичев с меки кърпи. Щом свършиха, той отиде при стража, пое халата, надяна го и завърза колана.

— У тебе ли е талисманът ми?

Главата на стража леко потрепна, ала остана наведена.

— Съжалявам, ваша светлост. Дадоха ми само това ПАУ.

Бердичев изсумтя нетърпеливо и погледна в камерата над главата му. След секунди в дъното на коридора се появи служител и забърза към него. Мъжът направи дълбок поклон, лицето му пламна от срам и той протегна огърлицата.

— Приемете смирените ми извинения, ваша светлост. Не разбрах.

Бердичев пое сребърната верига и я окачи на врата си, после леко прокара длан по гладката повърхност на талисмана. Що за нагли човечета, помисли си той и си отбеляза наум номера на служителя, изписан с големи цифри на гърдите му. След това му махна да си върви. Изчака единият от двамата ХАН да му донесе антистатичните джапанки, докато другият среши и сплете косата му. Едва когато свършиха, се появи директорът Кларак.

Кларак го прегърна леко и отстъпи назад. Усмихна се мило — видът и маниерите му бяха самата елегантност и очарование. Бердичев се усмихна напрегнато и едва кимна в отговор на почтителния поклон на Кларак. Както винаги, мнението му за стойността на Кларак за проекта се раздвояваше. Биваше го за лице, но истинската работа вършеха четиримата му помощници. На Кларак му трябваше само веднъж да сгази лука и щеше да бъде изхвърлен, независимо от връзките на семейството му.

Гласът на Кларак преливаше от топлота и дружелюбност.

— Сорен! Истинско удоволствие е да бъдеш наш гост!

ДА — помисли си Бердичев, — **НО АЗ СЪМ ПОСЛЕДНИЯТ ЧОВЕК, КОГОТО СИ ОЧАКВАЛ ДА ВИДИШ ТУК ДНЕС. БАС ДЪРЖА, ЧЕ КОГАТО СИ РАЗБРАЛ, ЧЕ ИДВАМ, СИ ПОСРАЛ ЕЛЕГАНТНИТЕ СИ БЕЛИ ГАЩИ!** Въпреки това Бердичев беше впечатлен от видяното. Защитата на „Нова надежда“ надхвърляше

всички желания. Нито пък имаше някаква причина да се оплаква от охранителните мерки, прилагани към посетителите на базата. Беше принуден да изтърпи цялото претърсване и обеззаразителната процедура. А когато се бе опитал да накара стражите да направят изключение за него, началникът им учтиво, ала твърдо бе посочил, че не може да има никакви изключения — нали самият ШИ Бердичев бе настоявал за това?

— ШИ Кларак — отвърна той, като веднага установи дистанция между двамата и леко му напомни за съответния им статут. — Радвам се, че съм тук. Но, кажи ми, какво стана с онази шпионска камера?

Мигновеното колебание на Кларак бе показателно. Той беше човек, който се гордееше с това, че постига всичко само като си мръдне пръста, но не бе отчел прямотата на Бердичев. Кларак бе свикнал с любезностите. Така действаше той. Подхождаше към подобни неща бавно, докато си пиеха виното и си мезеха. Но Бердичев нямаше време за такива „любезности“.

— Знаем за дистанционното — отвърна Кларак, като бързо се съвзе. — Всъщност, ако ми разрешите, ШИ Бердичев, бих ви завел в нашата зала за проследяване.

Бердичев кимна отсечено и тръгна, без да чака Кларак — наложи се той да подтичва, за да го настигне.

— Ами онази дупка в защитата — сляпото петно на тъмната страна — за това какво бихте казали?

Този път Кларак изобщо не се поколеба.

— Експертите по защитата уверяват, че нищо със съществени размери не би могло да се промъкне оттам, без да бъде забелязано. Сляпото петно, както го наричате, е дъга едва 30 градуса. Централните ни сензори биха забелязали всеки кораб, приближаващ се към нас, от разстояние пет хиляди ЛИ. Във всеки случай от онази посока няма да се зададе нищо. Там няма никого. За да заемеш позиция, би трябвало да застанеш на лунна орбита в едноместна ракета. А кой би го направил?

Бердичев се спря и се вгледа в него.

— Въпреки това...

— Освен това — добави бързо Кларак и застана пред Бердичев — съществува и въпросът за цената. Разширяването на защитната спътникова система така, че да покрие и канала от тъмната страна, би

струвало нови сто и двадесет милиона. Бюджетът вече е надхвърлил първоначалната сума с 285 процента. Инвеститорите оправдано се тревожат...

— Ами ако някой направи онова, което ти нарече невъзможно, и се промъкне откъм тъмната страна?

Кларак се засмя.

— И да го направи, няма значение. Всеки въздушен шлюз е свързан с централната охрана. Има пломби на всички равнища. А само външната обвивка се охранява от повече от хиляда стражи. Вътрешната е самозадоволяваща се единица, която може мигновено да се отдели от външната. И тъй като двигателите и животоподдържащите системи са в нея, няма никаква възможност да бъдат някак си заплашени. Не, единственият начин, по който Седмината биха могли да се доберат до „Нова надежда“, е да се опитат да го свалят от небето на земята. А ние сме проектирали защитната система така, че да предотврати подобна възможност.

Бердичев изсумтя, после кимна доволно и продължи. Зад него Кларак започна да говори за постигнатия от тях напредък, за преодолените трудности, но Бердичев почти не го слушаше. Вече беше прегледал докладите. Онова, което искаше, бе да се сетят за нещо, за което може би не бяха се сетили досега. Искаше да е сигурен за себе си, че не са пропуснали нещо.

В стаята за проследяване той седна до едно бюро и заслуша как Кларак обясняваше системата. Но през цялото време се оглеждаше и забелязваше разни неща.

Прекъсна Кларак и посочи екрана, на който се виждаше шпионската камера.

— Сигурни ли сте, че не е някакво оръжие?

Кларак се засмя. Смях, който се стори на Бердичев доста самоуверен.

— Разбира се, огледали сме я отвсякъде. Отзад има двигател и цяла система фолия и антизаглушители, а сърцевината ѝ е защитена от оловен екран — експертите ни изчислиха, че самата камера едва се е побрала там, да не говорим за оръжие.

— Освен ако не са разработили нещо ново, а?

Кларак го погледна и се поклони леко — разбра, че днес нищо няма да му се позволи. Бердичев искаше отговор за всичко.

— Предположих, че би могло да бъде и това. Затова лично заповядах да я следят 24 часа в денонощието. Постоянно я дебнат с два лазера. При най-малък признак за необичайна дейност ще я взривят на парчета.

— Преди да успее да повреди „Нова надежда“?

— Лазерите са нагласени на автоматично включване. Камерата ще избухне в небето след по-малко от една петдесета от секундата.

Бердичев извърна глава и погледна Кларак — за първи път си позволи да изрази удовлетворение с кратка усмивка.

— Добре. Не искам нищо да спре „Нова надежда“ при първия ѝ полет след три месеца.

Видя как грейна лицето на Кларак, миг по-късно последва широка усмивка на неподправена радост.

— Но това е отлично, ШИ Бердичев! Каква чудесна новина! Кога Седмината са дали съгласие?

— Не са. Но ще го дадат. Много скоро. В края на седмицата Камарата ще направи предложение. Ще ги понатиснем, Кларак. Ще ги накараме да изпълнят дадените преди три години обещания. А после ще натиснем още повече. Докато построим цяла флота такива кораби. Разбра ли ме? Но този е първият, най-важният. „Нова надежда“ ще разкъса веригите им. Те го знаят и ще се опитат да го предотвратят — но трябва да изпреварваме всеки техен ход. Ето защо е толкова важно тук всичко да е наред. Точно затова дойдох сам да видя как е.

Кларак се поклони.

— Разбирам, ШИ Бердичев. Значи, смятате, че трябва да разширим спътниковата система?

Бердичев поклати глава.

— Не. Доволен съм от обосновката ви. Както казахте, невъзможно е сам човек да причини някаква съществена повреда. Нека се тревожим за по-реални възможности, а? И като начало — нека унищожим оная камера. Сигурен съм, че някой от товарните ни кораби може да претърпи малка злополука, а? Техническа повреда може би, която би го отклонила от курса и би го накарала да пресече орбитата ѝ?

Кларак се усмихна.

— Разбира се, ШИ Бердичев. Веднага.

Фей Йен стоеше в сянката на върбата и чакаше двамата принцове да се зададат по пътеката откъм моста. Беше видяла кораба им да се приземява едва преди минути и нарочно бе застанала там — нямаше как да не минат покрай нея. Прислужничките ѝ стояха малко по-нататък, сред дърветата, разговаряха тихо помежду си и се преструваха, че не я наблюдават, но тя знаеше, че те също са толкова нащрек, колкото и тя самата. През последните три години те споделяха отегчителното ѝ изгнание в имението на баща ѝ, където тя не се виждаше с никого освен с братята и лелите си. Днес обаче, за първи път, откакто траурът беше свършил, ѝ бе дадено разрешение да посети младия принц — да му гостува една седмица и да присъства на рождения му ден.

Забеляза някакво движение сред дърветата в далечния край на застланата с каменни плочи пътека, обърна се и махна на прислужничките да замлъкнат.

— Идват! — жестикулирайки усилено, им показа тя.

Прислужничките захихикаха и послушно млъкнаха.

Фей Йен се обърна и загледа приближаващите се двама младежи. Но щом се приближиха, тя вдигна ветрилото си от сандалово дърво и замаха припряно — беше сигурна, че е станала някаква грешка. Къде беше Тао Чу? Къде беше пълничкият малък племенник на Цу Ма?

Видя, че по-високото момче се поколеба, после докосна другото по ръката и се наведе да му прошепне нещо. По-дребният сякаш се вгледа в нея, след това се обърна към другия и кимна. Едва тогава по-голямото момче отново тръгна напред.

Спря на три крачки от нея. Отначало не го позна — толкова беше израснал, толкова по-несръчен беше станал, откакто го бе виждала за последен път.

— Ли Юан?

Ли Юан преглътна и се поклони — неловко, рязко движение, което издаде нервността му. Когато се изправи и отново я погледна, тя забеляза, че лицето му беше алено от срам. Устните му се размърдаха, сякаш се готвеше да каже нещо, но още не се бе сетил какво, когато тя го прекъсна:

— Къде е Тао Чу? Казаха ми, че Тао Чу е с тебе!

От дърветата зад нея се чу хихикане, тя се извърна рязко, разгневена на прислужничките, след това се обърна и видя, че Ли Юан маха на по-малкото момче да дойде.

— Фей Йен? — момченцето се поклони елегантно — същински малък придворен. После, с енергичен, ала колеблив глас, който издаваше, че не владее английски, добави: — За мен е голяма чест да се запозная с вас, лейди Фей. Чичо ми ми е казвал, че сте красива, но не ми е споменавал, че сте толкова красива.

Тя се засмя учудено.

— И с кого имам удоволствието да разговарям?

Момчето отново се поклони — учудването й му доставяше същото удоволствие, каквото и по-рано същия ден — ръкопляскането на Танговете, когато играеше Цу Тияо.

— Аз съм Цу Тао Чу, син на Цу Вен, трети племенник на Танга Цу Ма.

Ветрилото й спря по средата на замаха и се затвори с изщракване.

— Тао Чу? — тя се засмя — с по-различен, по-кратък смях, който изразяваше съвсем различна изненада; след това поклати глава. — О, не. Искам да кажа, не може да бъде. На мене ми казаха...

После разбра. Чу как хихикането сред дърветата премина в смях. Тя се изчерви силно и леко наведе глава.

— Цу Тао Чу, аз... Аз много се радвам да се запозная с тебе — след това забрави разочарованието си и също избухна в смях.

— Какво има? — попита осемгодишното момче, зарадвано, че някак си е успяло да развесели тази зряла деветнадесетгодишна жена.

— Нищо — побърза да каже тя, повя си с ветрилото и се извърна леко, тъй че сянката на върбата да скрие неудобството й. — Съвсем нищо — тя бързо се обърна към Ли Юан; изведнъж усети, че вече й е по-лесно да разговаря с него. — Ли Юан, прости ми. Баща ми, Йин Цу ти изпраща дълбоките си уважения и най-добри пожелания за предстоящия ти рожден ден. Дойдох от негово име да го отпразнуваме.

Усмивката на Ли Юан беше неочаквано топла. Той отново се поклони и се изчерви от челото до врата. Неловкостта му я накара да си спомни последния път, когато се бяха видели — тогава, когато бе дошъл при нея и бе плакал на рамото й четири дена след смъртта на

Хан Чин. Тогава реакцията му също бе неочаквана. И тогава той също сякаш беше свалил някаква маска.

— Аз... Аз... — заекна той и сведе очи сякаш щеше да се засмее на себе си. — Прости ми, Фей Йен. Не ми бяха съобщили, че пристигаш.

Тя се поклони съвсем леко.

— И на мене ми го съобщиха едва тази сутрин.

Той я погледна — очите му бяха пълни със странно очакване.

— Ще останеш ли по-дълго?

— Една седмица — тя се обърна и махна на прислужничките, които веднага се измъкнаха изпод дърветата и забързаха към нея. После отново се обърна към двете момчета и добави: — Най-добре е да се връщаме, не смятате ли? В къщата ни очакват — и преди да ѝ отговорят, тя се извърна и тръгна към моста.

Ли Юан постоя там известно време, загледан след нея. Едва когато се обърна, за да каже нещо на Тао Чу, забеляза колко жадно го оглежда момченцето.

— Какво зяпаш така бе, фишек? — попита той почти ядосан — усещаше, че се е изчервил за трети път този следобед.

— Тебе зяпам, велики Юан — отвърна Тао Чу с такъв сериозен тон, че накара Ли Юан да омекне. След това момченцето добави с потих глас: — Ти я обичаш, нали?

Ли Юан се засмя притеснено, обърна се и отново се загледа към пътеката.

— Има ли значение? Тя беше жена на брат ми.

* * *

Къщата на надзирателя господстваше над ширналата се равнина на Източноевропейската плантация. Висока три етажа, с островръх покрив, тя се облягаше на подпори над пресечната точка на два широки напоителни канала, които течаха от север на юг и от изток на запад и пълнеха гъстата мрежа от по-малки канали. На юг бяха квартирите на работниците — дълги, схлупени колиби, сякаш вкопани в земята. На север и на изток се ширеха складове — огромни покрити резервоари със зърно и ориз. На запад като грамадна вълна, застинала

в точката си на пречупване, се издигаше Градът — стените му се издигаха на цели две ЛИ нагоре в небесата.

Сега беше късен следобед и сянката на надзирателската къща разсичаше като черен, назъбен нож полята на изток. Там, в сянката, по пътеката от отъпкана пръст, която следваше ръба на единия от по-малките канали от север на юг, вървяха трима души. Единият вървеше по-напред, сам, мълчалив, със сведена глава. По опърпаните му кафяви дрехи, по широките къси панталони си личеше, че е полски работник. Докато вървяха, двамата отзад се шегуваха и се смееха. Оръжията им — смъртоносните пушки ДЕНГ, „пушки-фенери“ — висяха небрежно на раменете им. Бяха по-изискано облечени — кралското синьо на саката им отиваше на цвета на огромното небе над главите им. Това бяха стражи на надзирателя — Чан Ян и Тен Фу — едри, груби мъжаги, които изобщо не се чудеха дали да бият работниците си, ако не си изпълняваха нормите.

— Какво иска той? — попита Тен и леко вдигна брадичка, за да посочи вървящия пред тях човек, ала когато каза „той“, имаше предвид надзирателя. Само той можеше да посочи кой да отиде при него.

— Този е крадец — отвърна Чан. Плю в канала отляво и загледа как водата бавно отнася бялата плюнка. После се обърна към Тен:

— Едната от патрулните камери го уловила да бере в Скелето.

В Скелето растяха по-специалните насаждения — ягоди, ананаси, портокали, грозде и праскови, череши и бадеми, круши и пъпеша.

— Глупак! — Тен го погледна и се засмя. — Тия селяндури до един са глупаци.

Чан сви рамене.

— Знам ли. Този го мислех за по-различен. Бил е надзирател. Доверявали са му се. Преди не сме имали неприятности с него.

— Всичките те са си една голяма неприятност — Тен взе да дръгне усилено левия си хълбок. — Тъпи са и са неприятност. Това си им е заложено генетично, това е.

Чан се разсмя.

— Може и така да е.

Бяха стигнали един мост. Човекът отпред беше спрял със сведена глава и очакваше другите двама. Бе му забранено да прекосява моста без разрешение.

— Мърдай! — Тен измъкна дългата бухалка от пояса си и взе яростно да мушка мъжа под кръста. — Надзирателят иска да те види. Стига си го карал да чака!

Мъжът се препъна на моста, стана и отново се повлече напред, като избърса оцапаните си ръце о бедрата и хвърли кратък страхлив поглед към надвисналата отгоре му огромна къща.

В подножието на стъпалата се мотаеха още стражи. Единият от тях, висок ХУН МАО, седеше встрани от другите. Щом тримата мъже се приближиха, той вдигна поглед и със съвсем леко движение на главата посочи да се качват, след това пак погледна оръжието в скута си и продължи педантично да го преглежда.

— Добър ден, ШИ Пескова — обади се Тен и поздрави лейтенанта на надзирателя с поклон. Но Пескова не му обърна никакво внимание. Тен беше ХАН, а ХАН бяха лайна. Нямахше значение дали са стражи или селяни. Не беше ли го чувал достатъчно често от самия ЧОВЕК?

Когато изчезнаха, Пескова се обърна и отново погледна къщата. Трябваше да наблюдава този Тен. Много почваше да си вири носа. Мислеше се за по-добър от останалите. Ще се наложи да го смъкне малко на земята. Да му предаде урок по добро държание. Остави с усмивка пушката и се протегна да вземе нова от купчината до него. Да, щеше да е много забавно да види как този едър ХАН се моли на колене. Страшно забавно.

* * *

Надзирателят Бергсон вдигна очи — тримата мъже бяха в коридора пред стаята.

— Какво има, Тен Фу?

Едрият ХАН коленичи на вратата и сведе глава.

— Доведохме човека, за когото питахте, надзирателю.

Бергсон се извърна от редицата екрани, заели цялата стена на дългата стая, и стана от стола си.

— Върви, Тен Фу. И ти, Чан Ян. Сам ще се оправя с него.

Когато те си тръгнаха и той остана сам с полевия надзирател, Бергсон се приближи и застана на не повече от една ръка разстояние от

човека.

— Защо направи това, полеви надзирателю Сун?

Мъжът преглътна, но не вдигна глава.

— Какво да съм направил, ШИ Бергсон?

Бергсон протегна ръка почти нежно, хвана човека с два пръста за бузата и заизвива, докато Сун се строполи и захленчи от болка.

— Защо го направи, Сун? Или искаш с бой да изкарам истината от тебе?

Сун се просна на земята и обгърна с ръце краката на Бергсон.

— Вече не издържах, надзирателю. Тази дажба едвам стига за изхранването на дете, да не говорим за мъже и жени, които блъскат по цял ден на полето. И когато разбрах, че стражите пак се готвят да ни намалят дажбите...

Бергсон отстъпи и отблъсна ръцете на Сун.

— Едвам стигала ли? Що за глупости, Сун? Да не би да не е вярно, че всички крадете ориз? Че изяждате доста голяма част от посевите, които се предполага, че трябва да жънете?

Сун понечи да поклати глава, но Бергсон затисна здраво лявата му длан с ботуш и започна да натиска.

— Кажи ми истината, Сун. Крадат, нали?

Сун извика, после закима учестено.

— Така е, ШИ Бергсон. Мнозина го правят.

Бергсон бавно вдигна крак, отдалечи се от Сун и замислено му обърна гръб за момент.

— И ти открадна, защото не ти стигала храната?

Сун вдигна очи и веднага ги сведе, след това притисна чело о пода.

— Не... Аз...

— Кажи ми истината, Сун! — излая Бергсон и се извърна рязко.

— Открадна, защото беше гладен, така ли?!

— Не, ШИ Бергсон. Храната ми стига.

— Ами тогава защо?! Кажи ми защо.

Сун потръпна. Въздишката премина през него като вълна. После, примирил се със съдбата си, започна да обяснява:

— Заради жена ми, надзирателю. Тя е добра жена, нали ме разбирате. Свястна жена. Тя го предложи. Видяла как е при другите: че те страдат, а ние с нашия късмет си имаме достатъчно. Казах й, че

можем да дадем на другите от нашето, но тя не го прие. Молих я да не ме кара да правя това, което иска от мене...

— Което беше?

— Откраднах, надзирателю. Откраднах плодове от Скелето и ги раздадох.

Бергсон се засмя студено.

— И аз трябва да ти повярвам, а, Сун? Честен крадец? Благороден крадец? Крадец, който не търси облага за себе си, когато краде?

Сун кимна веднъж, но не каза нищо.

Бергсон се приближи.

— Мога да те бия до припадък заради стореното от тебе, Сун. Нещо по-лошо: мога да те хвърля в Глината. Как ще ти се хареса там, а, полеви надзирателю Сун? В Глината?

Бергсон млъкна за момент. Обърна се и се доближи до бюрото. Когато се върна, държеше в ръка тънка карта. Коленичи и я задържа пред лицето на Сун.

— Знаеш ли какво е това, а, Сун?

Сун поклати глава. Никога не беше виждал нищо подобно. Изглеждаше като някакъв продукт на технологиите от Горے — неща, които тук, в полето, никога не бяха виждали, — но никак не му се щеше да отгатне какво е точно.

— Това, Сун, е доказателство за твоето престъпление. Това е запис на единия час, който си прекарал в бране на Скелето. Скрита камера те е заснела на филм.

Сун отново потръпна.

— Какво искате от мене, ШИ Бергсон?

Бергсон се усмихна и пусна тънката люспа лед в джоба на сакото си, след това отново се изправи.

— Първо искам да седнеш ей тук и да ми напишеш имената на всички, на които си раздал откраднатите плодове.

Сун се поколеба и кимна.

— А после?

— После ще се върнеш в колибата си и ще ми изпратиш жена си.

Сун се вцепени, но не вдигна поглед.

— Жена ми ли, надзирателю?

— Свястната жена. Нали ме разбираш, оная същата, дето те вкара в тази беля.

Сун преглътна.

— А какво ще стане с жена ми, ШИ Бергсон?

Бергсон се разсмя.

— Ако е добра... Ако е МНОГО добра с мене, нищо. Разбра ли ме? Всъщност — можеш и да ѝ го кажеш, — ако е ИЗКЛЮЧИТЕЛНО добра, може дори да ѝ дам записа. Кой знае, а, Сун?

Сун вдигна глава и срещна студените сиви очи на Бергсон за първи път, откакто бе влязъл в стаята. Беше го разбрал съвсем добре.

— Добре. Ела тогава. Ето ти хартия и мастило да направиш списъка.

* * *

Тя дойде, след като се стъмни. Пескова я заведе в стаята горе — голямата стая под стрехите — и я заключи, както му бяха наредили. След това излезе и остави надзирателя и жената сами в къщата.

Известно време Де Вор просто я гледаше, като следеше всяко нейно движение със скрити камери — местеше се от екран на екран, фокусираше в близък план лицето ѝ, или я наблюдаваше отдалече. После, когато свърши с това, кимна на себе си и угаси екраните.

Оказа се много по-силна, по-хубава, по-привлекателна, отколкото очакваше. Преди това си бе мислил, че сигурно ще се наложи да я отпрати и да се оправи по друг начин със Сун, но сега, след като я видя, усети в себе си желанието — като силен, тъмен катран в кръвта си — и знаеше, че трябва да се пречисти от това. От седмици вече не беше спал с жена — от онова последно пътуване до Дивите поля, — а и тя беше момиче от публичен дом, просто умела занаятчийка. Не, това щеше да е по-различно — нещо като десерт.

Той бързо приближи до вградения в стената сейф в дъното на стаята и набра комбинацията. Вратата се откряна, той бръкна вътре и извади малка стъкленица, преди вратичката отново да се затвори. Поколеба се за миг, след това погълна наркотика на един дъх и усети как топлината пропълъзва по гърлото и бързо слиза в стомаха му. След минути щеше да е в кръвта му.

Бързо, почти нетърпеливо се изкачи по стълбата, но горе се забави, успокои се и изчака, докато се овладее напълно. Едва тогава протегна ръка и докосна с палец ключалката.

Тя се обърна изненадано. Едра жена — по-едра от съпруга си; в начина, по който стоеше, нямаше нищо прикрито, нищо подло. **МЪЖЪТ ТИ НЕ ТЕ ЗАСЛУЖАВА** — помисли си веднага Де Вор; знаеше, че от Сун никога не би излязъл полеви надзирател, ако не го бе подтиквавала такава жена.

Поклонът ѝ бе колеблив.

— Надзирателю?

Той затвори вратата зад себе си, обърна се към нея и се опита да отгатне как ще му откликва. Щеше ли да прави онова, което той поиска? Щеше ли да се опита да спаси съпруга си? Тя беше тук. Това поне бе добър признак. Но щеше ли да е отстъпчива? Щеше ли да е **ИЗКЛЮЧИТЕЛНО** добра с него?

— Знаеш ли защо си тук? — попита я той и се доближи една крачка по-близо.

Очите ѝ не го изпускаха от поглед.

— Тук съм, защото моят съпруг ми нареди, ШИ Бергсон.

Де Вор се разсмя.

— От онова, което ми разправят, знам, че Сун е хрисим човечец. Не съм ли прав? Да не би Сун да реве като лъв в собствения си дом?

Тя посрещна погледа му с яростен гняв, почти дръзко — поглед, който накара кръвта във вените му да потече по-гъста, по-тежка.

— Той е мой съпруг, а аз съм покорна съпруга. Той искаше да дойда тук — и ето ме тук.

Де Вор сведе поглед, като едва се сдържаше да не се ухили. Не беше сбъркал. Тя имаше дух. Беше го забелязал още докато я наблюдаваше; бе забелязал как се вглежда във всичко с този неин любопитен, почти нагъл поглед. Тя имаше сила. Сила колкото за двадесет Суновци.

Приблужи се още една крачка и поклати глава.

— Грещиш, знаеш ли. Тук си, защото аз казах да дойдеш.

Този път тя не отговори, но го погледна почти нахално — само леко овлажнелите ѝ устни издаваха колко е нервна.

— Как се казваш, жено на Сун?

Тя отмести очи, после отново го погледна, сякаш казваше: НЕ СИ ИГРАЙ С МЕНЕ. ПРАВИ КАКВОТО СМЯТАШ ДА ПРАВИШ И МЕ ОСТАВИ НА МИРА.

— Как се казваш? — настоя той този път по-твърдо.

— Казвам се Си Ву Я — отвърна тя гордо.

Този път той се усмихна. Си Ву Я. Коприненият гарван. Погледна я и разбра защо родителите ѝ са я кръстили така. Косата ѝ беше красива — тъмна и лъскава.

— По-добре честен гарван, отколкото сврака-измамница, а? — цитира той старата поговорка.

— Какво искате от мене?

Той поклати глава.

— Не бъди нетърпелива, Си Ву Я. Ще стигнем и до това. Но ми кажи: Сун добър мъж ли е? Бива ли го в леглото? Кара ли те да пееш от удоволствие?

Забеляза как тя тръсна глава, но истината я възпираше да каже „да“. Значи, Сун не го биваше. Е, той, Де Вор, щеше да я накара да пее довечера. В това не се съмняваше.

Пристъпи към нея крачка, след това и втора и накрая застана срещу нея, лице в лице.

— Твърд като бамбук ли е той, или мек като стрък ориз? Кажи ми, Си Ву Я. Бих искал да знам.

За миг в очите ѝ блесна гняв, но после тя сякаш вътрешно се разсмя и очите ѝ се промениха — гневът в тях се смени със забавление.

— Не се подигравайте с мене, ШИ Бергсон. Щом съм тук, правете с мене каквото искате. Ще бъда добра с вас. Много добра. Но не се подигравайте с мене.

Той отново я погледна, протегна ръка, хвана лявата ѝ длан, вдигна я и я разгледа. Дланта ѝ беше голяма, силна, загрубяла от полската работа, но тя се беше постарала. Ръката ѝ бе чиста, а ноктите ѝ бяха лакирани в тъмнокафяво.

Отново я погледна в очите.

— Приятели са ми казвали, че вие, жените ХАН, не носите бельо. Вярно ли е?

В отговор тя хвана ръката му и я постави между бедрата си. Пръстите му срещнаха меката, покриваща повърхност на плата, но и

усетиха топлината, твърдата мекота под него.

— Е? — попита тя почти усмихната, решена да не му позволява да я сплаши.

— Събличай се — той отстъпи крачка назад. — Искам да видя как изглеждаш.

Тя потръпна, съблече робата си, ритна встрани бельото си и застана там, долепила ръце о страните си — не направи никакво усилие да прикрие голотата си.

Де Вор я заобиколи. Тя беше хубава жена, тялото ѝ не бе повредено от раждания и бе закалено от полската работа. Гърдите ѝ бяха големи и твърди, ханшът — широк, но не тлъст. Краката ѝ бяха мускулести, но с доста хубава форма, коремът — плосък, раменете — гладки. Кимна доволно. Тя би била достойна съпруга и за Танг, да не говорим пък за мъж като Сун.

— Добре. Ела сега тук.

Тя се поколеба — очите ѝ издадоха мигновена нервност, после направи каквото ѝ казаха и се приближи до ъгъла, който ѝ бе посочил. Той видя как тя се оглежда, как очите ѝ постоянно се устремяват към седлото. Сякаш знаеше какво я чака.

— Какво искате да направя?

Де Вор се усмихна студено. Беше я наблюдавал по-рано. Бе забелязал през скритото око на камерата колко я беше омагьосало седлото. Бе видял колко бе озадачена, а после — шокирана и изненадана, когато разбра какво представлява то.

Беше огромно, почти половин човешки бой високо и също толкова дълго. На пръв поглед можеше да бъде сбъркано с резбована табуретка, черно-бялата му повърхност — с някаква скулптура. По свой начин то си и беше скулптура. По времето на династията Мин занаятчиите бяха изработили това седло преди повече от седемстотин години и бяха оформили слоновата кост и дървото, за да задоволят прищявката на някой отегчен благородник.

— Видя ли седлото ми?

Тя го погледна с полупритворени очи и кимна.

— Това е бил обичай на вашия народ, знаеш ли? Слагали са това седло на входа на бащината къща, преди в нея да влязат булката и младоженецът.

Тя навлажни устни.

— И какво?

Той сви рамене.

— Това е АН. Седло. АН. Почти същата дума като „мир“.

Видя, че трепери, въпреки че стаята беше топла.

— Огледа ли го?

Тя кимна кратко.

— Хареса ли ти?

— Отново ми се подигравате, ШИ Бергсон. Това ли искате да направя? Да играя с вас тази игра?

Той се усмихна. Значи най-после беше схванала. Приблужи се, застана до нея край седлото и прокара ръка по гладката му повърхност. Онова, което на пръв поглед изглеждаше просто като вплетени фигури в черно и бяло, скоро се разкриваше. Превръщаше се в мъж и жена, прегърнати в, така да се каже, неестествена прегръдка — главата на мъжа беше завряна между краката на жената, а главата на жената — между краката на мъжа.

Погледна я — беше му забавно.

— Това правила ли си го със Сун?

Тя примигна. После неочаквано поклати глава.

— Смяташ, че ще му хареса, а?

Този път тя отмести поглед — за първи път шията ѝ леко се изчерви.

А-ХА — помисли си той. — СЕГА ТЕ ХВАНАХ. СЕГА ЗНАМ СЛАБОТО ТИ МЯСТО. ТИ НАИСТИНА НЕ СИ ДОВОЛНА ОТ СУН. МОЖЕ БИ ДОРИ СИ МИСЛИШ ДОКЪДЕ БИ ТЕ ДОВЕЛО ТОВА. ТИ ИМАШ АМБИЦИИ, СИ ВУ Я. ПРИ ЦЯЛОТО ТИ ОБЩЕСТВЕНО СЪЗНАНИЕ ТИ СИ РЕАЛИСТКА. И НЕЩО ОЩЕ ПО-ЛОШО: ОБИЧАШ СЕКСА. ИСКАШ ДА ТЕ ЛЮБЯТ. ИСКАШ ТОВА ВЪЛНЕНИЕ, КОЕТО ТИ ПРЕДЛАГАМ.

— Ела тук.

Забеляза как се учести дишането ѝ. Зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили, а вратът ѝ все още беше зачервен. Тя се приближи бавно, почти страхливо.

Той отново хвана ръката ѝ и я мушна сред гънките на своето ПАУ, после чу как тя затаи дъх, щом го докосна; видя как свежда поглед.

Де Вор се засмя — знаеше, че наркотикът щеше да го пусне чак след часове; щеше да го поддържа така, докато свърши с нея. Наведе се, притегли я до себе си и сниши гласа си до шепот:

— Той някога бил ли е толкова твърд, Си Ву Я? Толкова горещ?

За миг тя го погледна в очите — зениците ѝ бяха разширени; след това отново погледна великолепието в ръката си. Без да я бе молил, тя коленичи, започна да го гали и да го целува. Той постави ръце на раменете ѝ, накара я да го поеме в устата си — цялото ѝ тяло потрепна под докосването му, от гърлото ѝ се изтръгна тихо стенание. После — твърдо, почти грубо — той я отблъсна и се отместа.

Тя стоеше на колене и го гледаше — гърдите ѝ се повдигаха учестено, очите ѝ бяха разширени. Почти. Беше почти готова. Още една стъпка. Още една стъпка и щеше да е готова.

Той захвърли ПАУ-то си и застана пред нея — гол; виждаше колко възбудено го гледа тя. Колко бе готова да я чука. Отблъсна я назад с крак, след това коленичи и разтвори краката ѝ, без да отместа поглед от нея, движейки ръка между бедрата ѝ. Тя затаи дъх от удоволствие.

— Богове... — изстена тя и протегна ръка към него. — О, богиньо на милостта, сложете го там! Моля ви, ШИ Бергсон! Моля ви, сложете го!

Пръстите му се изкачиха от слабините до брадичката ѝ; накара я отново да го погледне.

— Не така — и той отново постави ръката ѝ върху слабините си. — Знаем по-добър начин. Много, много по-добър начин.

Той бързо я заведе до седлото, притисна лицето ѝ към твърдата му, гладка повърхност — ръцете му продължаваха да я гаят и да замъгляват съзнанието ѝ, да възпламеняват сетивата ѝ. После, преди тя да осъзнае какво става, той я завърза с двойните ремъци за ръцете и за краката.

Изправи се, погледна я, след това прекоси стаята и изключи всички светлини без една — онази, която осветяваше оголените ѝ задни части.

Тя трепереше. Виждаше как трепкат мускулите на бедрата ѝ.

— Какво става? — попита тя със слаб, изтрезнял глас. — Какво правите?

Той се приближи до нея, постави ръка на кръста ѝ и прокара пръсти по гладкия канал, завършващ със стегнатия ѝ анус. Усети как тя потрепна.

Той се почуди: удоволствие или страх? Все още ли вярваше тя, че всичко ще мине нормално?

Мисълта почти го накара да се разсмее. Беше сбъркала. Беше си помислила, че той ще иска обикновените удоволствия.

Протегна ръка под седлото и потопи пръсти в ароматното масло, после започна нежно да маже с него дупчицата — маслото задейства заклинанието си и накара мускулите ѝ да се отпуснат.

Усети как дишането ѝ отново се учести — тя очакваше удоволствие; знаеше, без да гледа, че отново ще се възбуди, че зърната на гърдите ѝ ще се втвърдят, че очите ѝ ще се разширят от очакване.

Отново бръкна под седлото и измъкна оттам фалоса с железен връх, прикрепен с верига към лъка. Веригата беше точно толкова дълга, колкото трябваше. Ако беше малко по-дълга, нямаше да го има онова така възбуждащо дръпване надолу, онова чувство за ограничение; а ако беше по-къса, нямаше да прониква толкова дълбоко, че да бъде задоволен. Усмихна се, задържа любовно кухнята колона в ръце и поглади с пръсти спиралния орнамент на ВУ-ТИ — „петте пагубни създания“: крастава жаба, скорпион, змия, паяк и гуцер; после го надяна, усети меката кожа отвътре и закопча кожените ремъци около кръста си.

За миг се поколеба, предвкушвайки момента, след това насочи металното острие и тласна. Първият тласък я изненада. Усети как цялото ѝ тяло се вцепенява от шока, но макар и да се задъха, тя не извика.

ХРАБРО МОМИЧЕ — помисли си той, — НО НЕ ЗАТОВА СИ ТУК. НЕ СИ ТУК, ЗА ДА ПРОЯВЯВАШ ХРАБРОСТ. ТУК СИ, ЗА ДА МИ ПЕЕШ.

Вторият тласък я разкъса. Почувства как кожата между ануса и вагината ѝ се пропуква като тъкан и чу болезнения ѝ вик.

— Добре! — разсмя се той грубо. — Много хубаво! Пей, Си Ву Я! Много ми харесва да те слушам.

Тласна отново.

Когато свърши, разкопча ремъците, взе един бял чаршаф и го метна върху нея — кръвта го напои в червено — двоен червен кръг,

който бавно се превърна в елипса.

Чу стенанията ѝ, заобиколи я, коленичи пред нея, вдигна лицето ѝ внимателно, почти нежно целуна челото ѝ, носа ѝ, устните ѝ.

— Хареса ли ти, Си Ву Я? Достатъчно твърд ли ти беше? — засмя се тихо, почти любовно. — О, но ти беше добра, Си Ву Я. Най-добрата досега. И затова ще получиш записа. Но по-късно, нали? Сутринта. Пред нас е цялата нощ. Имаме много време да си играем пак.

* * *

Сун бе коленичил върху насипа, втренчен в къщата. Зората се пукна. Беше измръзнал до кости, дрехите му бяха подгизнали, ала той продължаваше да чака, коленичил.

Беше чул писъците ѝ в нощта. Бе ги чул и бе почувствал как сърцето му се разкъсва. Беше свел глава, разбрал колко е малък и безсилен.

Сега, щом светлината отново започна да се процежда над света, видя как вратата се отваря и на стълбището се появява фигура.

— Си Ву Я... — промълви той с пресъхнали устни; сърцето му, което сякаш бе замряло, затуптя бясно в гърдите му. Опита се да стане, но краката му бяха изтръпнали и се наложи да се задържи с ръка, за да не падне във водата долу. Но очите му останаха приковани в далечната сянка — веднага забеляза колко бавно се движи тя, колко неловко залита по стъпалата — едно по едно, като току спираше да си почива; цялото ѝ тяло беше сгърчено, ръката ѝ бе вкопчена в парапета, сякаш щеше да падне.

Повдигна се трескаво и започна да съживява краката си. Отново се опита да се изправи и падна назад, псувайки, почти хленчейки от страх за нея.

— Си Ву Я — изстена той. — Си Ву Я...

Опита се отново да стане, заскърца със зъби; мъчеше се да подчини мускулите си. За малко отново не падна, после протегна крак напред и успя да запази равновесие.

— Си Ву Я — изсъска той. — Си Ву Я...

Раздвижвайки с усилие безполезните си крака, той тръгна към моста — отначало неловко, залитайки, като гротескна пародия на съпругата си, после — по-уверено; кръвта му се раздвижи, мускулите му оживяха.

След това изведнъж се втурна — ръкомахаше диво, босите му крака тупаха по черната пръст. И застана там, пред нея; огромни вълни от болка и страх, обида и гняв го обливаха като черен прилив.

Изстена — животински вик на болка.

— Какво ти е направил, Си Ву Я? Какво ти е направил?!

Тя го погледна с почти слепи очи.

— Лицето ти... — започна той и осъзна, че по лицето ѝ нямаше никакви белези. Зад очите ѝ имаше мрак. Това го накара да захленчи като дете и да падне отново на колене.

Бавно — всяко движение — огромен, неизследван континент от болка — тя се оттласна от стълбището и залитна край него. Той запълзя след нея и се опита да ѝ помогне, но тя мълчаливо го отблъсна, остави да говори студената празнота на лицето ѝ.

На тесния мост той отново застана пред нея, препречи пътя ѝ и погледна зад нея, към къщата.

— Ще го убия.

Тя сякаш за първи път го погледна. После се разсмя — смехът ѝ беше толкова студен, така не приличаше на смеха, който той познаваше, че го накара да настръхне от страх.

— Той ще те смачка, малък Сун. Ще те погълне и ще те изплюе.

Тя се наведе на една страна и плюе. Кръв. Той я видя дори в този сумрак. Бе изплюла кръв.

Доближи я, за да я погали, да обгърне раменете ѝ с ръце, но погледът ѝ го спра. Ръцете му безсилно се отпуснаха.

— Какво ти направи той, Си Ву Я? Каж ми!

Тя сведе очи и тръгна напред — принуди го да се дръпне от пътя ѝ. Той нямаше воля да я спре.

При първия по-малък канал тя се обърна и започна да се спуска с хриптене по ниския склон; лицето ѝ бе застинало от болка. Сун я последва, протегна ръка и тя за първи път му позволи да ѝ помогне. Стисна ръката му толкова силно, че му секна дъхът; пръстите ѝ конвулсивно се стягаха при най-малкото разтърсване.

После го пусна и се изправи, застанала до колене във водата на неосветения канал; първата светлина се разстилаше като чаршаф над мрежата на заобикалящите ги ниви и осветяваше прегърбената фигура на Сун на брега на канала. Същата ярка светлина, проблясваща в дългите тъмни коси на жената като ситни капчици мъгла.

Тя го погледна.

— Носиш ли фенерче, Сун?

Той кимна — не разбираше защо го иска, но го извади от джоба си, наведе се над брега, протегна се и ѝ го подаде; загледа как тя отвинтва горната част и тя се превръща в малка секира. След това извади нещо от джоба на робата си. Нещо, достатъчно малко, че да го обхване с длан.

Картата. Записът на неговата кражба. Сун преглътна и я погледна. Значи, беше го направила. Бе ги спасила и двамата. Потръпна — искаше да слезе долу, при нея, да я погали, да я прегърне и да ѝ благодари, но това някак си не беше редно. Усети студа, който се излъчваше от нея, чувството за огромното разстояние, което бе пропътувала. Сякаш се бе издигнала над небето. Беше стигнала там, където, казваха, нямало въздух, само смръзналото се, потрепващо нищо на Космоса. Беше стигнала там. Той го знаеше. Беше го видял в очите ѝ.

Тя обърна картата към брега и я прокара през прерязващия лъч. Веднъж, два пъти, три пъти, като всеки път я вдигаше и я оглеждаше. Но всеки път по нея не се появяваше ни най-малко петънце.

Погледна го — в очите ѝ все още се четеше онази студена отдалеченост; после картата изпадна от пръстите ѝ сред наносите под водата. Да, помисли си той, там нямаше да я намерят. Можеха хиляди години да претърсват и пак нямаше да я намерят.

Но тя вече бе забравила за картата. Сега се бе навела и разкопчаваше долната половина на робата си — пръстите ѝ я докосваха внимателно, сякаш докосваха плът, а не плат.

— Ела тук — каза тя студено, без да го поглежда. — Искаше да разбереш какво ми е направил, нали? Е, ела да видиш. Ще ти покажа.

Той слезе и застана срещу нея — водата студенееше на пищялите му, мракът ги обкръжаваше. Видя как платът се отметна, но в мрака едва различаваше смъртно краката и корема ѝ.

— Ето — тя му подаде двете части на фенерчето и го изчака да ги съедини.

Той се опита да освети лицето ѝ, но тя бутна ръката му надолу.

— Не. Не там. Тук, долу, където е мракът.

Остави я да води ръката му, после, щом видя онова, което преди не забелязваше, се опита да я вдигне, но тя я задържа здраво и го принуди да гледа. Кръв. Платът бе напоен с кръвта ѝ. Почти беше почернял.

— Богове... — прошепна той, след това затаи дъх, а светлината зашари по плътта ѝ.

Беше разкъсана. От пъпа до основата на гръбнака. А после — защита. Грубо, шевовете бяха неравни. Черните конци проблясваха на светлината на фенера, а кръвта бликаше от раната.

— Ето — тя бутна фенера. — Вече видя.

Той стоеше там смаян, не знаеше нито какво да каже, нито какво да направи, помнеше само писъците ѝ в мрака и колко ужасно се бе чувствал сам, коленичил на дигата, безсилен да направи каквото и да било.

— А сега? — попита той.

Но тя не му отговори, само се наведе и се потопи във водата; изсъска, когато студът обгори раната — слабо стенание се процеди през зъбите ѝ и тя започна да се мие.

* * *

На зазоряване на официалния си рожден ден — според дворцовите анали тринадесети, в съгласие с древната традиция на ХАН да наричат деня на раждането на детето негов първи „рожден ден“ — Ли Юан бе събуден от баща си и след като го облякоха в подходящи дрехи, го заведоха в яхъра на имението Тонджиян.

Церемонията беше неофициална. Въпреки това не отсъстваше нито един от 648-те прислужници. Нито пък някой от гостите, които наброяваха сто и осемдесет, бе пропуснал да го почете с присъствието си.

Земите около сградите на яхъра бяха грижливо, изметени и подредени, жокеите построени в редица, със сведени глави, пред

двойната порта. А там, в рамката на отворената лява порта, беше подаръкът на Танга за сина му.

Беше андалуски жребец — красавец, шестнадесет педи висок, в съвършен черничев цвят. Беше елегантно животно с плътен врат, със силните крака на излят породист кон. Бе оседлан, готов за езда — щом Ли Юан застана пред него, той любопитно извърна глава и големите му тъмни очи срещнаха погледа на принца, сякаш знаеше кой е новият му стопанин.

— Твърде дълго вече яздиш моите коне — тихо се обади Ли Шай Тун. — Според мене време е да си имаш собствен.

Ли Юан се приближи до жребеца, протегна нежно ръка и го погали по шията, по буйната грива. После се обърна и се поклони на баща си; на устните му се мярна усмивка. Главният жокей стоеше наблизко с оглавника в ръка, готов да го подаде на принца. Но когато Ли Юан най-последно се обърна към него, не беше, за да поеме оглавника.

— Оседлай арабската кобила, Хун Фен-Чан. Главният жокей зяпна срещу него за момент, след това погледна Танга, сякаш искаше да провери нареждането. Но Ли Шай Тун дори не помръдна, изражението му не се промени. Щом видя това, Хун Фен-Чан се поклони ниско на своя Танг, после — и на принца и бързо подаде оглавника на един от близките жокеи.

Когато привърши, Ли Юан отново се обърна към баща си и се усмихна — едната му ръка все още почиваше върху гладкия, силен врат на андалуския жребец.

— Красив е, татко, и аз много се радвам на подаръка ти. Но ако трябва да имам кон, то той трябва да е конят на Хан Чин. Аз трябва да се превърна в брат си.

Ниско изненадано мърморене се разнесе сред гледащата тълпа, но самият Танг не каза и дума — само едва забележимо присви очи, устните му леко потрепнаха. Инак той стоеше съвсем неподвижно, приковал поглед в сина си.

Главният жокей се върна минута по-късно, повел кобилата. Черната кобила подуши из въздуха и леко сведе глава, сякаш поздравяваше другия кон. После, тъкмо когато изглеждаше, че се е успокоила, отскочи рязко встрани и опъна юздата. Хун Фен-Чан успокои кобилата, като я тупаше по врата и й шепнеше, след това я поведе към Ли Юан.

Това беше конят, който генерал Толонен бе купил на Хан за седемнадесетия му рожден ден; конят, който Хан Чин яздеше всеки ден до смъртта си. Черна, одухотворена кобила, с черна кожа и черен нрав, с очи, пълни с огън. Беше по-ниска от андалусеца с една педя и все пак никой не можеше да отрече грацията и силата ѝ.

— Е, татко?

Всички погледи се насочиха към Танга. Ли Шай Тун стоеше гологлав, яркосинята му туника висеше свободно от раменете и се ветрееше на свежия утринен вятър; единият му крак беше леко изнесен напред, ръцете му кръстосани на гърдите, дланите обгръщаха раменете. За онези, които го познаваха, това бе характерна поза, както и усмивката, която отпрати към сина си — тъмна, иронична усмивка, — сякаш едновременно се забавляваше и преценяваше.

— Първо трябва да я обзидиш, Лу Юан.

Ли Юан прикова за миг поглед в очите на баща си, поклони се, след това се обърна и без никакво колебание се метна на седлото. Дотук добре. Кобилата изобщо нямаше време и да помисли, когато Ли Юан се наведе, бързо хвана юздите ѝ и леко я пришпори.

Изненаданият му поглед, когато кобилата тръгна назад, предизвика сред публиката и затаяване на дъха, и смях. Само Тангът остана мълчалив и неподвижен. Хун Фен-Чан танцуваше пред коня и се опитваше да сграбчи юздата, но Ли Юан му кресна ядосано и би му махнал с ръка да се отстрани, ако не се бе вкопчил в юздите с две ръце.

Кобилата се дърпаше, отскачаше, танцуваше, мятеше се насам-натам, отстъпваше назад, после се втурваше напред и навеждаше глава, като се опитваше да хвърли ездача от гърба си. Но Ли Юан се държеше, зъбите му скърцаха, лицето му бе решително. И бавно, много бавно движенията на кобилата се успокоиха. Ли Юан с усилие я накара да извърне глава и упоритото животно пристъпи две крачки по-близо до Танга.

— Е, татко, моя ли е?

Лявата длан на Танга се премести от рамото към брадата му. След това той се разсмя — топъл, сърдечен смях, който отекна наоколо.

— Да, Ли Юан. Поне по име. Но внимавай с нея. Дори и на брат ти му беше трудничко.

Срещнаха се случайно няколко часа по-късно в един от ярко осветените коридори с високи тавани, водещи към градината.

— Ли Юан — Фей Йен се поклони ниско, а двете прислужнички от двете ѝ страни я последваха автоматично.

Младият принц се бе изкъпал и преоблякъл, след като го бе видяла за последен път. Сега бе облечен в червено, цвета на лятото; неговото МА КУА, дългото до кръста церемониално сако, беше в ярък карминен цвят, свободните копринени панталони — в маково, велурените ботуши — в нежен нюанс на розовото. Около кръста си носеше елегантен ТА ЛИЕН — кесия, висяща на колана, поръбена с дебела лента в кафяво-черно; двойните джобове с форма на сърца бяха от мек плат в прасковен цвят, а по тях с изумрудено зелено, синьо и златно бяха изрисувани дървета, пеперуди и цветя. На главата си имаше лятна шапка в стил Мин, поръбена с червена кожа и украсена с един-единствен рубин. Три дълги паунови пера стърчаха от върха ѝ и напомняха, че Ли Юан е принц.

— Фей Йен... — може би беше само светлината, отразена от костюма му, ала сякаш отново се почувства неловко в нейно присъствие. — Аз... Аз тъкмо идвах да те видя.

Тя остана на мястото си и го погледна през дългите си черни мигли; позволи си да се усмихне едва-едва.

— За мене е чест, Ли Юан.

Фей Йен беше облечена доста семпло — в ЧИ ПАО с прасковен цвят, върху което бе наметнала бяла копринена пелерина, украсена със стилизирани бамбукови листа в синьо и зелено и поръбена с брокат в меко розово, подходящ на малките розови панделки в косата ѝ; той завършваше ансамбъла съвършено.

Знаеше колко красива изглежда. От детинство познаваше своята власт над мъжете. Но това беше странно, обезпокоително. Сякаш това момче, това дете...

Фей Йен стана бавно, погледна принца за първи път в очите и забеляза колко бързо той отмести поглед. Може би беше просто неудобство от спомена, колко се бе посрамил тогава, когато тя го бе успокоила. Мъжете бяха толкова странни и горди същества. Странно,

че такива неща имаха значение за тях. Като Хан Чин онзи път, когато почти го бе победила на стрелба с лък...

Дар словото се върна при Ли Юан. Но когато ѝ направи комплимента, едва я погледна.

— Нека името ѝ бъде запазено върху бамбук и коприна.

Тя се засмя звънко — бе познала старата поговорка; намекът за пелерината я зарадва.

— О, благодаря ти, Ли Юан. Твои да бъдат петнадесетте ценности.

Каза го, преди да осъзнае напълно какво точно му е пожелала. Чу как прислужничките се изкикотиха зад гърба ѝ и видя как Ли Юан сведе очи, а червенината отново обля лицето му. Това беше традиционното пожелание за късмет, дълъг живот и благоденствие. Но беше и пожелание даден човек да има синове.

Собственият ѝ смях разпръсна неудобството. Забеляза, че Ли Юан я погледна, тъмните му очи грейнаха със странен блясък и за миг той ѝ напомни Хан Чин. Хан беше същият като Ли Юан сега. Един ден той щеше да е глава на своето семейство — властен мъж, почти бог. Осъзна го, докато го наблюдаваше как стои и я гледа. Казваха, че вече притежава мъдростта на старец. И все пак, този кратък спомен за съпруга ѝ я натъжи. Той върна отново в паметта ѝ дългите, тъжни, самотни месеци, които бе изстрадала, затворена в имението на баща си.

Ли Юан сигурно го бе забелязал по лицето ѝ, защото следващите му думи сякаш проникнаха в настроението ѝ, сякаш бе прочел мислите ѝ.

— Твърде дълго беше сама, Фей Йен.

Прозвуча толкова официално, толкова старчески, че тя се разсмя. Той се намръщи — не разбираше.

— Наистина го мисля — каза той със сериозно лице. — За една млада жена не е здравословно да е заключена сама със стари прислужнички-девственици.

Откровеността му и очевидната зрелост, която тя откриваше, я изненадаха и зарадваха. Наложил се отново да си спомни, че той всъщност е момченце. Беше само на дванадесет. Въпреки това се изкушаваше да пофлиртува с него. Това беше нейната естествена склонност, дълго сдържана, но след миг колебание тя ѝ се поддаде.

— Радвам се, че толкова си се загрижил за здравето ми, Ли Юан. Според тебе трябва да си живея живота и да не оплаквам брат ти?

Веднага забеляза, че сбърка, като го каза. Не бе разбрала правилно забележката му. Лицето му се наведе към нея, той се извърна, изведнъж стана студен и далечен. Тя се разтревожи, приближи се към него и докосна рамото му.

— Не исках да кажа...

Постоя там известно време, усещайки изведнъж колко е неподвижен той. Ръката ѝ нежно лежеше на рамото му и едва-едва го притискаше и все пак изглеждаше, че той целият се е съсредоточил в това докосване, цялото му „аз“ бе фокусирано в него. Това я озадачи. Какво означаваше то?

Почувства се неудобно, чувстваше, че трябва да отмести ръката си, но не знаеше как. Сякаш всяко нейно помръдване щеше да е презрително.

После той неочаквано покри дланта ѝ със своята и я притисна към рамото си.

— Той липсва и на двама ни — каза той. — Но животът продължава. И според мене обичаите са твърде... твърде стари.

Беше изненадана да чуе такова нещо. Повече приличаше на нещо, което би казал Хан Чин. Винаги бе смятала, че Ли Юан е оформен по образ и подобие на баща си. Традиционен. Скован от обичаите.

Той я пусна и се обърна с лице към нея.

Сега Ли Юан се усмихваше. Отново се обърка. Какво ставаше? Защо настроението му се бе сменило толкова бързо? Тя се втренчи в него и откри, че когато той се усмихва, приликата с Хан повече биеше на очи. Но Хан винаги се усмихваше. Очите му, устата му бяха създадени за смях.

Тя отмести поглед със смътно безпокойство. Ли Юан бе твърде напрегнат за нейния вкус. Също както и у баща му, и у него имаше нещо плашещо, почти ужасно: суровост, която предполагаше жестокост. И все пак, застанал там, усмихнат, той изглеждаше съвсем различен — почти ѝ харесваше.

— Беше трудно, знаеш ли. Тази сутрин... да оседлая така коня на Хан...

Думите му отново дойдоха неочаквано. Усмивката му угасна, превърна се в момчешко изражение на копнеж и загуба.

Това я трогна дълбоко. За първи път тя прозря през маската му на рано съзрял разум и видя колко уязвим бе той, колко крехък — въпреки всичко. Дори и онзи епизод след смъртта на Хан не ѝ го бе разкрил. Тогава тя бе решила, че е скръб, а не уязвимост. Сега прозрението ѝ я развълнува и когато той отново вдигна очи към нея, забеляза колко наранен изглеждаше, колко пълни с болка бяха очите му. Прекрасни очи. Тъмни лешникови очи. Досега не ги беше забелязвала.

Смъртта на Хан го бе разтърсила дълбоко, виждаше това. Той бе загубил много повече от нея. Тя мълчеше — страхуваше се, че ще каже нещо погрешно — и го гледаше, гледаше този мъж-момче, любопитството ѝ бе възбудено, симпатиите ѝ — пробудени.

Той се намръщи и отмести поглед.

— Затова дойдох тук. Да ти поднеса подарък.

— Подарък?!

— Да. Андалуския жребец.

Тя поклати объркано глава.

— Но баща ти...

Той я погледна право в очите.

— Вече говорих с баща си. Каза, че конят е мой и мога да правя с него каквото си искам — той сведе глава и преглътна. — И аз ти го давам. Вместо арабската кобила.

Тя се засмя късо.

— Но тя беше на Хан, не беше моя.

— Знам. Въпреки това искам да го приемеш. Хан ми е казал колко обичаш ездата.

Този път смехът ѝ бе по-богат, по-дълбок и когато Ли Юан отново я погледна, видя радостта на лицето ѝ.

— Е, Ли Юан, та това е... — тя млъкна и просто го погледна с широка усмивка на уста. После импулсивно се устреми към него, прегърна го и го целуна по бузата.

— Значи, приемаш? — прошепна той тихо в ухото ѝ.

Тихият ѝ смях го обля на вълнички.

— Разбира се, Ли Юан. Благодаря ти. От все сърце ти благодаря.

Когато тя си отиде, той се обърна и се загледа след нея — все още усещаше докосването ѝ, топлината на бузата си там, където го бе

целунала. Затвори очи и вдъхна аромата ѝ.

— МЕИ ХУА — сливов цвят — във въздуха и по дрехите му, там, където тя се бе докоснала до него. Потръпна — мислите му кръжаха във водовъртеж, пулсът му беше ускорен.

Сливата. С кожа като лед и нефритова костилка — сливата. Тя беше символ на зимата и девствеността. Но цъфтенето ѝ довеждаше пролетта.

— МЕИ ХУА... — той прошепна думите едва-едва и ги остави да се смесят с аромата ѝ, после се обърна, почервенял от мисълта, която му бе дошла наум. МЕИ ХУА. Така наричаха и сексуалното удоволствие, защото застилаха леглото на булката с чаршафи с цвета на сливов цвят. Толкова невинен аромат и все пак...

Той потрепна и отново вдъхна дълбоко. След това се обърна и забърза със свити юмруци, с лице, пламтящо в цвета на лятото.

* * *

— След като за последен път ти бе сред нас, Хауард, настъпиха някои промени.

— Виждам.

Де Вор се извърна за миг и се усмихна на Бердичев, после отново насочи вниманието си към онова, което се разиграваше зад едноръчното огледало, заемащо цялата стена на кабинета.

— Кой са те?

Бердичев се приближи и застана до него.

— Симпатизанти. Предимно хора с пари. Приятели на нашия домакин Дъглас...

Залата, към която гледаха двамата мъже, беше огромна; по-скоро беше градина, отколкото стая. Декорирана бе с хълмчета и с тесни пътечки, с малки, осветени отдолу езерца, малки храмове, внимателно разположени ивици храсти и скали, сенчести върби, канелени дървета и нежни БУТОН. Хората се разхождаха нехайно насам-натам, говореха си, хапваха и пийваха. Но приликите с минали събирания свършваха дотук. Прислужниците, които сновяха между тях, вече не бяха ХАН. Всъщност никъде не се виждаше нито един ХАН.

Очите на Де Вор поглъщаха всичко с голям интерес. Забеляза, че макар и все още да бяха облечени в коприна, стилът на облеклото се бе променил: сега беше по-опростен. Облеклото изглеждаше по-строго и по кройка, и поради липсата на украси. Онова, което бе толкова популярно само преди три години, сега се набиваше на очи с отсъствието си. Никакви птички, цветя, водни кончета и облаци, пеперуди и йероглифи. Сега само тук-там се виждаше самотен орнамент — на гърдите или на яката, по реверите или като украшение във вид на огърлица или гравирани върху пръстен или брошка — двойната спирала на наследствеността. Също толкова забележимо бе отсъствието на синия цвят — цвета на имперската служба. Де Вор се усмихна одобрително — този последен щрих беше най-тънката обида.

— Седмината са свършили работата вместо нас, Сорен.

— Не съвсем. Ние се гордеем, че сме спечелили пропагандната война. Тук има хора, които преди три години не са и мечтали, че ще присъстват на подобно събиране. Щяха да се безпокоят, че ще се разчуе — то наистина ще се разчуе — и че Тангът чрез министрите си ще предприеме нещо и ще им усложни живота. Сега вече не изпитвам подобни страхове. Свикнахме ги с мисълта за собствената им сила. Те са много, а Седмината са неколцина. И какво, ако Седмината им затворят вратата? Тук, на подобни събирания, пред тях се отварят хиляда нови врати.

— Ами „Нова надежда“?

Усмивката на Бердичев опъна тясното му лице. „Нова надежда“ беше рожба на неговия ум.

— Той е нашият флагмански кораб в много повече от един смисъл. Трябва да видиш гордостта по лицата им, когато си говорят за него. Те сякаш казват: ние направихме това. Не ХАН, а ние, ХУН МАО, както ни наричат те. Ние, европейците.

Де Вор изгледа Бердичев. За втори път чуваше тази дума. Когато пристигнаха, домакинът Дъглас я бе споменал.

— Ние, европейците, трябва да се държим един за друг — бе казал той. А щом Де Вор я чу, бе усетил, че тя прозвуча като тайна парола, като някакъв знак за взаимно разбиране.

Огледа украсата на кабинета. И тук забеляза признаци на промяната — и тук се виждаше революцията в стила, заляла Горните нива. Декорът, както и облеклото на онези в залата, бе по-прост —

дизайнът на столовете и на масата бе по-малко екстравагантен отпреди. По стените сега висяха прости селски пейзажи. Пъстроцветните исторически сцени, така предпочитани от ХУН МАО, вече ги нямаше. Нямаше ги пищните паравани и шарените букети от миналото. Но всичко това иронично ги приближаваше още повече до истинските ХАН — Фамилиите, които винаги бяха предпочитали простото пред пищното, хармоничното пред крещящото.

Знаците на промяната — макар и повърхностни — бяха насърчаващи, но и обезпокоителни. Тези мъже — тези ЕВРОПЕЙЦИ — нито бяха ХАН, нито някога са били ХАН. И все пак ХАН бяха унищожили всичко, което някога са представлявали те — бяха отсекли културните им корени също толкова просто и цялостно, както градинарят би отрязал стеблото на хризантема. Седмината не им бяха оставили истински избор: или щяха да са ХАН, или — нищо. А да бъдеш нищо, беше непоносимо. Сега обаче да бъдеш ХАН, също бе толкова непрестижно.

Де Вор потръпна. Сега откликът им беше негативен — реакция срещу всичко, което беше ХАН — облекло, стил, държание. Но не можеха да живеят дълго така. По-нататък щяха да обърнат огледалото към себе си и да открият, че не притежават истинска идентичност, че новороденото им чувство за расово съзнание няма открит път напред. „Нова надежда“ беше ход за запълване на този вакуум, както и тази дума — „европеец“, — но те не стигаха. Култура бе обширно, сложно нещо и, също като корените на гигантско дърво, навлизаше в тъмната, богата почва на времето. Това бе нещо повече от въпрос на стил и облекло. Това беше начин на мислене и държание. Нещо от плът и кръв, а не от плат и архитектура.

Да, имаха нужда от нещо повече от име, с което да се нарекат, повече от централен символ на своята гордост; имаха нужда от център — нещо, което да ги върне към тях самите. Но какво? Какво беше това, което би могло да запълни вакуума, срещу който бяха изправени? Това бе проблем, с който щяха да се сблъскат през идните дни. Пренебрегването му щеше да е фатално.

Отиде до дългата маса в центъра на стаята и погледна подробната карта, простряна отгоре ѝ.

— Всички ли са известени?

Бердичев се доближи и застана до него.

— Не всички. Възможно най-тесен кръг. Дъглас знае, разбира се. И Бароу. Реших, че и твоят човек, Дучек, трябва да знае, като имаме предвид колко ни помогна. Освен това — Муър и Вайс.

— Антон Вайс? Банкерът?

Бердичев кимна.

— Знам какво си мислиш, но през последната година той се промени. Сдърпа се с дъртия Еберт. Онзи го прецака при редица важни сделки. Сега мрази Танга и неговия кръг толкова силно, че е трудно да намериш омраза, равна на неговата.

— Разбирам. Въпреки това не бих го сметнал за чак толкова важен.

— Самият той не е толкова важен, колкото хората, които представлява. Той е нашата връзка с редица интересни групировки. Хора, които не могат да се обявят открито. Важни хора.

Де Вор се замисли за момент и се усмихна.

— Добре. Значи, които знаем, сме седем.

— По-точно — осем.

Де Вор вдигна въпросително вежди, но Бердичев каза просто:

— По-късно ще ти обясня.

— Кога пристигат?

— Вече са тук. Отвън. Ще влязат, когато си готов.

Де Вор се засмя.

— Вече съм готов.

— Тогава ще кажа на Дъглас.

Де Вор гледаше как Бердичев се движи сред хората, събрали се в залата-градина, по-непринуден от всякога. Виждаше как те гледат на него като на водач, на човек, който формира събитията, и отбеляза с ирония колко бе различно сегашното им държание от предишното. А с какво бе по-различен самият човек? Властта. Само властта правеше човека привлекателен образ. Дори потенциалната власт.

Отдръпна се от вратата и те започнаха да влизат един след друг. После, след като вратата бе надеждно затворена и заключена, се приближи напред и размени поклон с всеки един от тях. Видя как втрещено го гледа Вайс и направи усилие да се държи по-топло, по-дружелюбно с него, но въпреки това се чудеше доколко може да му се довери.

След това, без много протакане, те наобиколиха масата.

Картата изобразяваше главната част на Град Европа — без Скандинавия, Балканския полуостров, Южна Италия и Иберийския полуостров. Преобладаващият цвят беше белият, макар и да бе с лек оттенък на слонова кост по причина на тесничките килийки, очертаващи нормалната форма на Града — всеки малък шестоъгълник беше ХСИЕН — административен район.

Всички гарнизони на охраната бяха отбелязани с по-тъмен нюанс жълто: Бремен — на северозапад, близо до брега, Киев — на изток, почти извън картата, Букурещ — далеч на юг — тези три бяха най-важните от двадесетте изобразени. Ваймар, на югоизток от Бремен, бе отбелязан със златен кръг и двата града оформяха триъгълник с Берлинския гарнизон на североизток.

Две големи площи бяха отбелязани с червено — и двете в долната половина на картата. Едната, отляво, обхващаше старите географски области на Швейцария и Австрия; другата — по-малка и вдясно, проследяваше границата на стара Русия и се връзваше надолу в Румъния. В тези древни планински райони — Алпите и Карпатите — Градът рязко прекъсваше на границата с пустошта. Те образуваха големи, назъбени дупки сред свършената белота.

В горния десен край на картата белотата отново рязко се прекъсваше от линия, простираща се от ХСИЕН Данциг до Познан, после към Краков и през Лвов и свършваше на брега на Черно море, при Одеса. Това, оцветени в мекото зелено на пролетта, бяха големите посевни площи, Стоте плантации — в действителност, деветдесет и седем, — обхващащи двадесет и осем процента от цялата земна повърхност на Града Европа. Собствената плантация на Де Вор бе в североизточната част на тази площ и граничеше с гарнизона в Лодз.

Остави ги да огледат внимателно картата и отново да свикнат с подробностите ѝ, после привлече вниманието им към червената област в долния ляв край на картата.

За него очертанятията на Швейцарската пустош винаги изглеждаха едни и същи. Тъмночервеното петно приличаше на гигантски шаран, плискащ се във водата, с глава, обърната на изток, и опашка, стърчаща към ХСИЕН Марсилия; жестоката му уста бе отворена, готова да погълне езерото Балатон, което като мъничка риба лещанка плуваше на около триста ЛИ на изток. Седем от големите гарнизони на охраната бяха разположени сред Пустошта — Женева, Цюрих,

Мюнхен и Виена — на север и Марсилия, Милано и Загреб — на юг. Стратегически това не беше много разумно, защото в Пустошта не живееше почти никой, и все пак архитектът на Града някак си бе знаел, че тази огромна назъбена дупка — тази първична пустош в сърцето на кошероподобната подреденост — един ден щеше да се окаже слабото му място. Както щеше да стане наистина. И цялата подготвеност на архитектите нямаше да спре падането на Града. Той се наведе напред и заби пръст в червеното, в точката, където се извиваше гръбнакът на шарана.

— Тук! — каза той, огледа се и забеляза, че е привлякъл вниманието им. — Тук ще е нашата база.

Бръкна в чекмеджето под масата и извади прозрачен шаблон, после го разстла над оцветената област. Веднага тази част от картата сякаш оживя: бе покрита с тънка мрежа от блестящо злато, чиито нишки проблясваха на светлината на лампите.

Те се наведоха по-близо, съсредоточени, а той очерта подробностите на плана си — три възлови центъра, вградени дълбоко сред планините, съединени с още общо осемнадесет крепости, всяка — свързана чрез дискретна комуникационна система с поне две други бази, но и всяка — способна да функционира самостоятелно. Всичко това — скрито под слоеве „лед“ и скала, невидимо от въздуха — гъвкава, забележителна система от защиты, откъдето щяха да предприемат своята атака срещу Седмината.

А цената?

Цената вече им беше известна. Беше сума, от която можеше да припаднеш. Много по-голяма от тази, която всеки от тях би могъл да даде. Но заедно...

Де Вор поред огледа лицата им, гадаейки отговорите, й най-накрая спря поглед върху Вайс.

— Е, ШИ Вайс? Мислите ли, че хората, които ви подкрепят, биха го одобрили?

Забеляза проблясъка на несигурност в дъното на очите на Вайс и вътрешно се усмихна. Човекът все още бе свикнал да мисли като лоялен поданик на Танга. Въпреки това можеше да бъде подтикнат да убеди онези, които го подкрепяха...

Де Вор се усмихна окуражително.

— Предполагам, че сте доволен от начина, по който средствата ще бъдат усвоени от проекта?

Вайс кимна, след това се наведе напред и докосна шаблона.

— Това е направено на ръка. Защо е така?

Де Вор се засмя.

— Кажете ми, ШИ Вайс, доверявате ли се на всяка сделка само по документация?

Вайс се усмихна, а останалите около масата се разсмяха. Обичайна бизнеспроцедура беше да се пази едно-единствено писмено копие на дадена сделка, докато накрая не се реши, че ще е безопасно за начинанието, ако се огласи публично. Беше твърде лесно да се получи достъп до компютърните досиета на всяка компания, щом всички използваха една и съща комуникационна мрежа.

— Искате Тангът предварително да разбере за плана ни?

Вайс отдръпна ръката си, после отново погледна Де Вор и се усмихна.

— Мисля, че приятелите ми ще са доста доволни, майоре.

Лицето на Де Вор не се измени веднага, но вътрешно той се напрегна. Предварително се бяха договорили да го наричат ШИ Скот. Вайс — сигурен беше — не бе забравил това, нито пък бе споменал предишния му чин на офицер от охраната без някакъв предварителен умисъл.

МЪРТЪВ СИ — помисли си Де Вор и се усмихна любезно на мъжа, сякаш репликата му му се бе сторила забавна. — **ВЕДНАГА ЩОМ СИ СВЪРШИШ РАБОТАТА И СИ МЪРТЪВ.**

— Радвам се, ШИ Вайс. Както и самият вие, те са добре дошли винаги, когато искат да ни посетят. Няма да искам от тях да спонсорират нещо, което да не могат да видят със собствените си очи.

Видя как Вайс търси капан във всяка негова дума — и отново се усмихна вътрешно. Човекът поне беше достатъчно умен, за да знае колко опасен човек е майорът. Но тук умът нямаше да му помогне.

Де Вор се обърна към Бароу:

— А вие, подсекретарю? Имате ли да добавите нещо?

Бароу бе наследил стария пост на Леман и макар и приносът му за този план да бе незначителен, ролята му като лидер на фракцията на дисперсионистите в Камарата правеше присъствието му тук важно.

Ако той го одобри, цялото Първо ниво щеше да го одобри, защото в тези времена на промяна той беше техен говорител, тяхна съвест.

Бароу се усмихна тъжно, после сведе поглед.

— Ще ми се да имаше някакъв друг начин, ШИ Скот. Ще ми се натискът на Камарата да се окаже достатъчен, но съм дотолкова реалист, че да знам, че промяната — истинската промяна — ще дойде само ако натиснем от всички страни — той въздъхна. — Вашият план има моето одобрение. Единствената ми надежда е никога да не се наложи да го използваме срещу Седмината.

— И моята, Бароу Чен — увери го Де Вор, без да си позволи цинизмът да се промъкне в гласа или на лицето му. — И все пак, както казвате, трябва да бъдем реалисти. Трябва да бъдем подготвени за всякакви начини, за да разширим нашата кауза. Ние, европейците, твърде дълго бяхме отричани.

След това, сам с Бердичев и Дъглас, той разговаря за помаловажни неща, скривайки удоволствието си, че планът му получи одобрението им и — по-важното — финансовата им подкрепа. Времената със сигурност се бяха променили, помисли си той, възхитен от малката кутийка от розов кварц за емфие, която Дъглас бе извадил от барчето в кабинета. Преди три години щяха да се колебаят, преди да заговорят срещу Седмината; сега — макар и скрито-покрито — обсъждаха въоръжено въстание.

— Красива е — каза той. Кутийката наистина беше красива. Жерав, символът на дългия живот, изпъкваше върху повърхността на кварца, обкръжен от свраки, означаващи късмет; около горния край на кутийката пък имаше венец от божури, символизиращи пролет и богатство. Цялата вещь беше прекрасно, почти съвършено произведение на изкуството и все пак толкова малка, че се побираше в дланта на ръката му.

— Едно последно нещо, Хауард.

Де Вор вдигна глава — бе усетил лекото колебание в гласа на Бердичев.

— Какво има? Проблем?

— И да, и не. Искам да кажа, има, ако го смяташ за такъв.

Де Вор остави кутийката от розов кварц и се обърна с лице към приятеля си:

— Много си потаен, Сорен, а това е необичайно за тебе. Да не би да сме в опасност?

Бердичев се изсмя.

— Не. Не е нищо такова. Става въпрос за... ами, става въпрос за сина на Леман.

Де Вор млъкна за миг. Погледна Дъглас, после — отново Бердичев.

— Синът на Леман ли? Не знаех, че Пьотър има син.

— Малко хора го знаеха. Това беше една от най-добре пазените му тайни.

ДА — помисли си Де Вор. — СЪС СИГУРНОСТ. МИСЛЕХ СИ, ЧЕ ЗНАМ ВСИЧКО ЗА ВСИЧКИ ВАС — И НАЙ-ДРЕБНИТЕ НЕЩИЦА, НАЙ-ДРЕБНИТЕ МРЪСОТИЙКИ, — А ЕТО, СЕГА МЕ ИЗНЕНАДА.

— Незаконен, предполагам?

Бердичев поклати глава.

— Съвсем не. Момчето е негов законен наследник. След смъртта на Леман той е наследил цялото имение.

— Наистина ли?

Това също беше новина за него. Бе си мислил, че никой не е наследил Леман — че богатството му е отишло при Седмината. Това променяше драматично нещата. Леман сигурно имаше поне два милиарда юана.

— Всичко мина тихомълком, разбира се — както бе пожелал Леман.

Де Вор кимна, скривайки изненадата си.

— Обясни ми. Леман дори не беше женен. Как би могъл да има син и наследник?

Бердичев се приближи и застана до него.

— Беше преди много години. Още докато учехме в колежа. Пьотър се запозна там с едно момиче. Умно, младо, само че без никакви връзки. Баща му, който по онова време беше още жив, дори се опита да забрани на Пьотър да се среща с нея. Заплаши го, че ако продължи, няма да получи и юан от него.

— И все пак, той се е срещал тайно с нея. И се е оженил за нея.

Бердичев кимна.

— Аз бях единият от свидетелите на церемонията.

Де Вор се взря замислено през прозореца.

— И какво стана?

Бердичев помълча известно време, загледан в кладенеца на отминалите години. После странно се засмя с тъжен, почти уморен смях.

— Знаеш как е. Бяхме млади. Твърде млади. Бащата на Пьотър излезе прав: момичето не беше подходящо. Избяга с друг мъж. Пьотър се разведе с нея.

— И тя е взела детето със себе си?

Неочаквана болка проряза лицето на Бердичев.

— Не. Не беше точно така. Разбираш ли, тя беше бременна в четвъртия месец, когато се разведоха. Пьотър разбра съвсем случайно, когато тя подаде молба за аборт. Разбира се, чиновникът поиска подробности за бащата, видя, че може да извлече полза от информацията, и отиде право при Леман.

Де Вор се усмихна. Да, беше неетично, но такъв беше този свят.

— И Пьотър я накарал да роди детето?

Бердичев поклати глава.

— Тя отказа. Каза, че по-скоро би се самоубила. Но Пьотър нае адвокат. Нали разбираш, по закон детето беше негово. Бе заченато по време на брака, а докато тя му беше жена, всяко дете, произлязло от нейното тяло, по закон бе негова собственост.

— Разбирам. Но с какво му е помогнал този адвокат?

— Издаде ѝ заповед за задържане. Затвориха я в болница, извадиха зародиша от нея и го поставиха в хранителна единица на „Мед Фак“.

— А... Но дори и така съм изненадан. Защо ние никога не сме виждали детето? Бащата на Пьотър умря, когато той беше на двадесет и три. После не е имал причини да държи това в тайна.

— Не, предполагам, че не. Но Пьотър се държеше много странно по този въпрос. На няколко пъти се опитах да поговоря с него за това, но той все ме отрязваше. Колкото до момчето, ами... То никога не е живяло с баща си, никога не го е виждало, а и Пьотър винаги е отказвал да го види. Мислеше, че твърде много ще му напомня за майка си.

Де Вор леко зяпна.

— Значи я е обичал?! Дори и след онова, което му е причинила?

— Той я обожаваше. Точно затова никога не се ожени повторно, никога не си позволи женска компания. Мисля, че с това, че го напусна, тя уби нещо в него.

— Колко странно. Колко, колко странно — Де Вор сведе поглед. — Никога не бих се досетил — и поклати глава. — Ами синът? Той как се отнася към баща си?

— Не знам. Нищо не е казал, а аз смятам, че би било нахално да го попитам.

Де Вор се обърна и погледна Бердичев в очите.

— И какъв е проблемът?

— През последните три години бях настойник на момчето. Като пълномощник на Пьотър аз управлявах неговите работи. Но сега момчето навърши пълнолетие.

— Е, и?

— Бих искал ти да поемеш отговорността за него за известно време.

Де Вор се разсмя — молбата на Бердичев наистина го беше изненадала.

— Защо? Какво кроиш, Сорен?

Бердичев поклати глава.

— Аз нямам нищо общо, Хауард. Момчето го иска.

— Момчето... — Де Вор се почувства неловко. Вече толкова пъти стъпваше накриво в този разговор. Бе свикнал той да контролира събитията, а не да бъде жертва на обстоятелствата; но въпреки това ситуацията го заинтригува. Какво ли искаше момчето? И по-точно — какво ли бе чувало за него?

— Може би трябва да се срещнеш с него — добави бързо Бердичев и погледна Дъглас сякаш за потвърждение. — Тогава може и да разбереш. Той не е... Ами, може би не е такъв, какъвто би очаквал.

— Да. Разбира се. Кога?

— Сега става ли?

Де Вор сви рамене.

— Защо не? — но любопитството му бе възбудено докрай. Защо момчето да не е такова, каквото би очаквал? — Има ли нещо, което трябва предварително да знам, Сорен? Има ли в него нещо странно?

Бердичев се засмя късо.

— Ще разбереш. Ще разбереш по-добре от всеки друг. Бердичев отиде да доведе момчето, а той зачака; усещаше колко е напрегнат Дъглас. Беше ясно, че вече се е срещал с момчето. Ясно бе също и че в младежа има нещо, което го кара да се чувства много неудобно. Погледна Де Вор, после се реши, поклони се леко и се доближи до вратата.

— Трябва да се връщам, Хауард. Прости ми, моите гости...

— Разбира се — Де Вор му върна поклона, след това се обърна, заинтригуван — чудеше се какво ли имаше толкова в това момче, че така да изнерви привидно невъзмутимия Дъглас.

Не му се наложи да чака дълго отговора.

— Хауард, запознай се със Стефан Леман.

Де Вор потръпна. Неволно го обзе силно отвращение към застаналия пред него младеж. Не беше само заради шокиращата, черепна бледност на лицето и косата му, нито нездравата розовина на очите му — бе албинос, но и нещо, свързано с неестествената му студенина. Когато те погледнеше, сякаш те облъхваше леден вятър от далечния север. Де Вор срещна погледа му и през очите му се вгледа в празнотата отвъд. Но мислеше: КОЙ СИ ТИ? НАИСТИНА ЛИ СИ СИН НА ЛЕМАН? НАИСТИНА ЛИ СИ БИЛ ИЗВАДЕН ОТ УТРОБАТА НА МАЙКА СИ И ОТГЛЕДАН В ХРАНИТЕЛНА ЕДИНИЦА, ДОКАТО СВЕТЪТ СЕ ПОДГОТВИ ДА ТЕ ПРИЕМЕ?

Червени очи на бял фон. Всяко око — дива, тъмна празнота сред студената, чиста белота на плътта.

Той пристъпи напред и протегна ръка към албиноса, но гледаше Бердичев.

— Нашият осми човек, предполагам.

— Извинявай, какво? — после Бердичев схвана. — А, да, казах, че ще ти обясня, нали? Но ти, разбира се, си прав. Стефан беше първият, на когото съобщих. Той настоя. В края на краищата той отговаря за шестдесет процента от спонсорирането.

Де Вор погледна ръката, хванала неговата. Пръстите бяха дълги, неестествено тънки, кожата им — толкова прозрачна, че сякаш се виждаше самата кост. Но хватката на младежа беше здрава, а кожата му — изненадващо топла.

Вдигна поглед и отново го погледна в очите; изведнъж го обзе любопитство, прищя му се младежът да проговори.

— Е... Значи искаш да поживееш с мене?

Стефан Леман го погледна — погледна през него — и след това се обърна към Бердичев:

— Прав си, чичо Сорен. Същият е като мене, нали?

Де Вор се засмя притеснено, после пусна ръката — вече беше сигурен. Гласът на момчето му беше познат — неестествено познат. Гласът на Пьотър Леман.

* * *

Албиносът стоеше изправен зад него и оглеждаше стената с екраните, когато Пескова влезе в стаята. Де Вор забеляза колебанието на лейтенанта си — видя проблясъка на бързо замаскираното отвращение, което премина по лицето му — и се приближи.

— Какво има, Пескова?

Де Вор се облегна назад и присви очи.

Пескова се поклони и отново погледна албиноса.

— Бунтове, ШИ Бергсон. Неприятности във Втори лагер.

Де Вор погледна бюрото.

— Е, и?

Пескова прочисти гърло — присъствието на непознатия го притесняваше.

— Онази жена ХАН, надзирателю. Жената на Сун. Много приказва.

Де Вор погледна лейтенанта в очите с напълно неразгадаемо изражение.

— Приказва ли?

Пескова преглътна.

— Наложил се да действам, ШИ Бергсон. Наложил се да я изолирам от останалите.

Де Вор се усмихна принудено.

— Чудесно. Но сега я пусни да си върви, бива ли? Ще ѝ обясниш, че е станала грешка.

Пескова зяпна за миг, после затвори уста, без да гъкне. Поклони се ниско, хвърли последен кратък поглед към албиноса, обърна се и мигом тръгна да изпълнява заповедта на надзирателя.

— Защо му каза така?

Де Вор се обърна и погледна сина на Леман. Той беше на осемнадесет, но изглеждаше без възраст, сякаш беше извън времето. Като самата смърт.

— За да го накарам да прави каквото аз кажа, а не каквото той си мисли, че е редно да прави.

— Ами жената?

Де Вор се усмихна срещу празното, подобно на маска лице. Нямаше нужда да отговаря. Момчето вече знаеше какво ще стане с жената.

* * *

В мрака луната изглеждаше огромна, чудовищна — пълен, ярък кръг като сляпо око, виращо се надолу от нищото. Си Ву Я я погледна и потръпна нервно. После възжето отново се обтегна и я дръпна и тя продължи да се препъва нагоре — мишниците ѝ бяха ожулени там, където възжето се впиваше в тях.

Сун отново хленчеше пред нея.

— Тихо! — кресна му тя, ядосана на слабостта му, но Тен я перна с opakото на ръката си. След това той застана над нея — дишаше тежко и неравно, на лицето му бе изписана странна възбуда. Стенейки — болката в долната част на тялото ѝ бе почти непоносима, — тя се изправи на крака и изплю кръв — не можеше да вдигне ръка към устата си, за да види какво точно ѝ е причинил.

Пред тях се простираха полята с воден лешник и блестяха в отразената светлина на безплодната сестра на Чун Куо.

НИЕ СМЕ ПРОКЪЛНАТИ — помисли си тя и продължи да залита напред — при всяка крачка болка разцепваше цялата долна половина на тялото ѝ. — ДОРИ ТЕН И ЧАН. ДОРИ ПЕСКОВА И ОНОВА КОПЕЛЕ БЕРГСОН. ВСИЧКИ СМЕ ПРОКЪЛНАТИ. ДО ЕДИН. ВСИЧКИ СМЕ ОБРЕЧЕНИ ДА СИ ОТИДЕМ ТАКА — ПРЕПЪВАЙКИ СЕ В МРАКА ПОД ВЗОРА НА ТОВА СТУДЕНО СЛЯПО ОКО.

Опита се да се засмее, но звукът замря в нея, преди да стигне до устните ѝ. После, преди да го осъзнае, вече бяха спрели и я бутнаха на

земята, до Сун, гръб до гръб.

Лежеше и се оглеждаше — приглушените гласове на четиримата стоящи наблизо мъже я обливаха като безчувствения шепот на морето.

Тя се усмихна и прошепна на съпруга си:

— Морето, Сун. Никога не съм виждала морето. Никога не съм го виждала в действителност. Само на видеоекран...

Претърколи се и веднага забеляза, че той не я слуша. Очите му бяха почернели от страх, ръцете му, вързани отстрани на тялото също като нейните, конвулсивно се гърчеха, пръстите неудържимо трепереха.

— Сун... — гледката я бе трогнала. — Сладкият ми малък Сун...

Искаше да протегне ръка и да го прегърне, да го притисне до себе си и да го успокои, но вече беше твърде късно. Цялата ѝ любов към него, цялата ѝ болка изведнъж избликнаха и я връхлетяха.

— Куан Йин — прошепна тя през сълзи. — О, бедничкият ми Сун. Не исках да ти се гневя. Горкичкият ми, миличкият ми. Не исках...

Тен я срита здраво в ребрата и я накара да млъкне.

— Кой ще е пръв?

Гласът беше на онзи простак — Зайделман. Си Ву Я си пое бавно, дълбоко въздух — опитваше се да не закрепчи отново, остави болката да я облее, да я потопи; опитваше се да запази мисълта си ясна. За всеки случай. Просто за всеки случай...

Почти поклати глава; почти се разсмя. За какъв случай? Всичко беше свършено. Предстоеше им само болка. Болка и краят на болката.

Пескова отговори:

— Жената. Първо ще довършим нея.

Усети, че я вдигат и я водят към niskия каменен зид, ограждащ блещукащите поля с водни лешници. Жената, помисли си тя — смътно се разпозна в тези думи. Не Си Ву Я, вече не Коприненият гарван, а просто „жената“.

Изчака — студеният камък на стената се блъсна здраво в гърдите ѝ, коленете ѝ се забиха в меката влажна глина; отвързаха ръцете ѝ. Последва миг на облекчение, секунда-две без болка, дори без мисъл, после всичко започна отначало.

Тен я хвана за едната ръка, Чан — за другата и дръпнаха. Главата ѝ рязко падна надолу и изхрущя в зида. Тя се зашемети.

Чу се вик, последван от ужасно стенание, но не беше нейният глас. Сун се бе изправил на крака и сега бе застанал само на няколко крачки от Пескова, който крепеше в ръце голям камък.

Сун започна напусто да се бори, за да освободи ръцете си; след това се отказа.

— Не нея — замоли се той. — О, богове, моля ви, не нея. Мене искате. Аз съм крадецът, не тя. Тя нищо не е направила! Нищо! Убий ме, Пескова. Прави с мене каквото искаш, но нея остави намира. Моля те, в името на всички богове, остави я на мира... — гласът му звуча още миг, после заглъхна.

Тен започна да се смее, но Пескова с поглед го накара да млъкне. След това, като погледна Сун за последно, Пескова се обърна и стовари камъка върху рамото на жената.

Хрущението на костта прозвуча ясно в тишината. Последва миг тишина, после Сун падна на колене и повърна.

Пескова стъпи върху жената и стовари тежкия камък върху другата ѝ ръка. Сега тя вече беше в безсъзнание. Ех, жалко — щеше да му хареса отново да чуе стенанията ѝ, дори виковете ѝ — като в онази нощ, когато господарят бе играл игричките си с нея.

Той се усмихна. О, да, всички го бяха чули. Бяха я чули и ехото бе отекнало в тях. Погледна Сун. Горкият малък Сун. Слабичкият малък Сун. Каквото и да кажеше сега, нямаше смисъл. Беше безсилен да промени нещо. Безсилен да спаси жена си. Безсилен дори себе си да спаси. Изобщо нямаше да е забавно да го убие. Не по-забавно от това, да смачкаш някоя буболечка.

Отново стовари камъка върху нея и чу как костта изпука под него. Колко лесно беше. Колко, колко лесно.

Тен и Чан се бяха дръпнали назад. Вече не му трябваша. Жената вече нямаше къде да ходи. Гледаха мълчаливо как той стъпи върху тялото ѝ и отново стовари камъка. Счупи и другия ѝ крак.

— Край с нея — Пескова се обърна, погледна Сун, после отмести поглед към Зайдеман. — Доведете го тук и да свършваме.

След това той застана до стената, втрепен в проснатото по очи тяло на Сун. Странно, помисли си той. Също като машина. Също като да изключиш машина.

Загледа се известно време във водните ливади, наслаждавайки се на покоя на нощта и на красотата на пълнолунието. После метна

камъка във водата, обърна се и чу приглушения плясък зад себе си.

ГЛАВА 14

ДА ОТЛЕЕШ ТАЛИСМАН ОТ ЛЕД

Ким лежеше по гръб във водата, втръчен в тавана на басейна. Звезди като разпръснати червени и черни мъниста на матовия златен фон — пет части, оградени с йероглифи. Това беше копие на част от древна звездна карта на Тун Хуан от 940 г. от н.е. Според ХАН това беше най-ранното точно изображение на небесата — цилиндрична проекция, която разделяше небето на двадесет и осем разреза като парчета от гигантски портокал.

Той си имаше една игра, която играеше от време на време, докато плуваше сам. Затваряше очи и прогонваше от ума си всичко освен мрака. След това — една по една привикваше отделните звезди от някоя част на картата на Тун Хуан; поставяше всяка на мястото ѝ в небето на своя ум и им даваше измерения във времето и пространството, от което неподвижността — абсолютната плоскост на картата ги лишаваше. Той бавно построяваше своя собствена галактика от звезди. После, след като внимателно поставеше и последната на мястото ѝ като диамант в сфера от черно стъкло, се опитваше да раздвижи всичко това.

В най-ранните му опити това беше моментът, когато крехката сфера се разпадаше, сякаш избухваше отвътре; но опитът и практиката го бяха отвели отвъд тази точка. Сега можеше да накара сферата да се разширява и да се свива според времето измерение; можеше да проследи уникалния, неповторим път на всяка отделна звезда през нищото, което бе създал вътре в главата си. Това му даваше силно чувство за пространство — за връзките и перспективите между звездите. След това, когато отново отвореше очи, виждаше — сякаш наистина — тънката мрежа от линии, свързващи приличните на мъниста звезди на картата на Тун Хуан; виждаше и някъде отвъд матовата златна повърхност истинските им места — там, сред студената черна вечност отвъд Слънчевата система.

Ким прочисти съзнанието си, готов за играта, и тогава чу, че вратата в дъното на басейна се отваря; след това се разнесе равното

пляскане на голи стъпала по плочките, последвано секунди по-късно от двоен плясък. Без да се обръща, той разбра кои бяха и когато след малко се показаха на повърхността близо до него, ги поздрави с усмивка, все още със затворени очи, отпуснат по гръб във водата.

— Витаеш някъде, а? — беше гласът на Антон.

— Позна — отвърна той с отпуснат, почти мързелив тон. На никого не бе разказвал за своята игра — знаеше как откликват другите момчета на най-малкия признак на ексцентричност. И Антон, и Йозеф бяха с около три години по-големи от него, учеха в един клас и знаеха колко способен е той; но способностите вътре в класната стая бяха едно, а това, как да се държиш извън нея — друго. Вън те се грижеха да скрият и най-малкия признак за онова, което ги бе довело тук.

От време на време Ким намираще подобно отношение за извратено. Те би трябвало да се гордеят с това, което бяха — да се гордеят с дарбите, които ги бяха спасили от Глината. Но не беше толкова просто. В дъното на душите си те се срамуваха от онова, което бяха. Срамуваха се и се чувстваха виновни. Да, бяха оцелели, но знаеха, че са тук за пробен срок. Всеки миг можеха отново да ги изхвърлят долу, в мрака. Или да ги отровят с газ, или просто да ги приспят. Това ги усмиряваше — оковаваше ги с психологически вериги, по-силни от всяко физическо ограничение. Извън класната стая те рядко се хвалеха.

— Ще гледаш ли филма довечера? — Йозеф се обърна по гръб, отметнал глава назад, със стегнати колене — правеше опити с равновесието във водата.

Ким вдигна глава, погледна приятеля си и отпусна крака към дъното. Вече беше станал на девет години, но, както и всички тук, беше много по-дребен, по-малък от нормалните момчета на неговата възраст. Приглади назад косата си с пръсти, после лекичко тръсна глава.

— Какъв е филмът?

Антон се засмя.

— Ти какъв мислиш, че е?

— А... — Ким веднага разбра. И вчера се бяха шегували със същото. — Пан Чао...

Пан Чао! Понякога му се струваше, че половината филми, които въобще съществуваха, са за Пан Чао! Той беше великият герой на Чун

Куо — войник, превърнал се в дипломат, превърнал се в завоевател. През 73 г. от н.е. бил изпратен с тридесет и шест души като посланик при крал Шен Шен в Туркестан. След като победил безмилостно съперника си за влияние, посланика от Хсуин Ну, той успял да постави Шен Шен под контрола на ХАН. Но неговият първи триумф бил надминат от онова, което последвало по-нататък. През следващите двадесет и четири години чрез блъфиране, хитрост и просто чрез силата на личността си Пан Чао успял да постави цяла Азия под властта на ХАН. През 97 г. от н.е. той застанал на брега на Каспийско море, предвождайки армия от 97 000 васали, с лице към великата Та Цин, Римската империя. Останалото го знаеше всеки ученик.

Смехът на трите момчета отекна сред стените.

В последвалата тишина Ким попита:

— Мислите ли, че е съществувал в действителност?

— Какво искаш да кажеш? — отвърна му Антон, но говореше от името и на двамата. Как така Пан Чао да не е съществувал? Че щеше ли Чун Куо да е Чун Куо, ако го нямаше Пан Чао? Вместо него щеше да съществува Та Цин. Свят, управляван от ХУН МАО. А подобен свят бе просто невъзможен. Двете момчета се засмяха — бяха приели репликата на Ким на майтап.

Ким ги гледаше и веднага осъзна колко безсмислени бяха за тях подобни въпроси. Те бяха омагьосани от самата големина на света, в който бяха попаднали — свят, толкова голям, просторен и богат, свят, толкова дълбоко и съвършено вграден във времето, че със сигурност не би могъл да бъде измислен. Толкова благодарни, че са избягали от мрака на Глината, на тях им беше противно да поставят под въпрос делата и думите на своите благодетели.

Не, имаше нещо повече — бяха ги **НАУЧИЛИ** да не ги поставят под въпрос.

— Забравете го — каза той и осъзна, че дори и в това се различаваше от тях. Те **МОЖЕХА** да забравят. Всъщност беше им лесно да забравят. Но той не можеше. Всичко — дори грешките му — беше врязано неунищожимо в паметта му, сякаш неговата памет бе повеществена — **ПО-ИСТИНСКА** — от тяхната.

— Е? — настоя Антон. — Ще идваш ли? Тоя не сме го гледали. За падането на Рим и смъртта на Кан Йин.

Ким се усмихна и кимна.

— Добре, ще... — той млъкна.

Трите момчета се обърнаха във водата и погледнаха нагоре. Вратата в дъното се отвори. Стоя отворена известно време — задържаеше я висок, дългнест младеж с дълги ръце, неуправляема руса коса и яркосини втречени очи. Матиас.

— Мамка му! — промърмори Йозеф под носа си и се гмурна под водата.

Матиас се усмихна зловничко и се приближи. Следваха го две други момчета — по-дребни, много по-малки от самия него. Мазния и Духача — така им викаше Антон, но не когато би могъл да го чуе Матиас, — имена, които бяха уловили не само сервилната природа на отношенията им с Матиас, но и нещо от външния им вид. Мазния — истинското му име беше Том — приличаше на охранен плъх особено във водата, а Духача, мълчаливо момче на име Карл, имаше дребно, набръчкано лице, над което господстваха дебелиите му месести устни.

Носеше се слух, че двамата „служат“ на Матиас по доста оригинален начин — но колко от това беше истина и колко се дължеше на убедително подхождащите им прякори, лепнати им от Антон, бе трудно да се каже. Сигурно беше само, че двете по-малки момчета придружаваха Матиас навсякъде, бяха сянка и огледало на изкривения му образ.

Ким наблюдаваше как Матиас се надвеси арогантно над ръба на басейна, наведе глава, по тънките му устни плъзна болнава усмивка и най-накрая той застана точно срещу него. После се извърна, усмивката му се разшири за миг и той несръчно се хвърли във водата.

Ким хвърли поглед към двете момчета до него. Също като него, и те се бяха напрегнали във водата и очакваха неприятности. Но бе трудно да се предвиди какво ще направи Матиас. Той не беше обикновен простак. Нито пък щяха да го търпят тук, ако беше. Не, непочтеността бе част от тъканта на неговия ум. Той беше мъчител, господар на негласната заплаха. Използваше физическа сила само в краен случай, защото знаеше, че в повечето случаи можеше да постигне много повече с по-нежни средства.

Обаче Матиас имаше едно слабо място. Беше суетен. Не по отношение на това, как изглежда, което — дори и той би признал — клонеше към грозотата, а по отношение на интелигентността си. В това отношение бе наперен като петел допреди една година, когато

Ким бе пристигнал в Центъра. Но Ким го бе надминал. Не веднага — Ким внимаваше, докато се приспособи, и отстъпваше пред по-голямото момче, когато и да се срещнеха, но с течение на месеците се заговори, че новото момче е нещо специално, и Ким забеляза, че отношението на Матиас към него се е променило.

Матиас изплува право пред Ким на по-малко от ръка разстояние, затръска силно глава и опръска Ким по лицето. После се разсмя и взе да пляска наоколо му с отпуснати, ала странни движения. Ким се извърна — гледаше по-голямото момче през цялото време да е пред него.

— Ей, златното момченце, как сме? — попита го тихо Матиас и се огледа встрани. Едното яркосиньо око бе вперено неподвижно в деветгодишното момче.

Самият Матиас беше на петнадесет, почти на шестнадесет. След месец, на рождения си ден, щеше да напусне Центъра и да постъпи на служба Горе, но дотогава се намираше в нещо като преддверието на ада. Беше надраснал Центъра и все пак мисълта да изгуби своето „положение“ като най-голям и го плашеше, и го гневеше. НИН ВЕЙ ЧИ КУ МО ВЕЙ НИУ ХУ, казваха ХАН: „По-добре човка на пиле, отколкото кравешки задник.“ И точно така беше с Матиас. Не можеше да се примири веднага с това, че щеше да се превърне в дребна риба — в „кравешки задник“. Затова през последните няколко седмици бе много неспокоен, опасен и непредсказуем, а сарказмът му граничеше с открита жестокост. На няколко пъти Ким бе хващал Матиас да се взира злобно в него и знаеше, че по-голямото момче никога не би му простило, че му е откраднал — несправедливо, според Матиас — интелектуалната корона.

Точно затова Матиас сега беше толкова опасен. Беше нещо повече от ревност, несигурност или безпокойство. Бе загубил състезанието с Ким и тази загуба го изгаряше като клеймо.

Ким погледна зад него и забеляза, че другите двама, Том и Карл, бяха застанали на ръба на басейна, приведени напред, и се бяха втренчили в тях, готови всеки миг да се хвърлят във водата. После отново погледна Матиас и се усмихна.

— ЦАЙ НЕН ТУН ШЕН — отвърна той дръзко и чу как зад него Антон хлъцна от изненада.

— Мамка му! — въздъхна тихо Йозеф отдясно. — Отиде!

Ким продължаваше да се усмихва и да се опитва да се държи възможно най-естествено, но космите по врата му бяха настръхнали, усещаше и как стомахът му се е свил изведнъж. „Златен ключ всякоя врата отваря“, бе казал той, играейки си със значението, което Матиас бе вложил в „златен“. Изглеждаше много просто и ясно, но закачката беше явна за всички тях. Вратите щяха да се отворят за Ким, а не за Матиас.

Изглеждаше безразсъдно да се казва такова нещо — умишлено да сипе сол в отворената рана на наранената гордост на Матиас, — но Ким се надяваше, че знае какво прави. Сблъсъкът нямаше как да се избегне. Бе го очаквал. След като си го беше признал, все още имаше възможност да обърне нещата в своя полза. Спокойният Матиас беше опасен Матиас. Може би щеше да се справи по-лесно с побеснелия Матиас. А Ким трябваше да го победи заради престижа.

Матиас се бе обърнал с лице срещу Ким във водата — подигравчийската усмивка бе изчезнала, страните му пламтяха, очите му изведнъж се бяха изцъклили от гняв. Ким излезе прав — думите го бяха боднали като с остен. Без предупреждение той замахна злобно с ръка, но теглото и съпротивлението на водата забавиха движението му и той не успя да удари Ким, който се дръпна своевременно назад.

Чу се силен плясък — Том и Карл цопнаха във водата зад Ким. Без да се колебаят нито миг, Антон и Йозеф се хвърлиха да защищават Ким и пресрещнаха момчетата. Ким отстъпи назад и видя как Антон се мята върху Карл и щом момчето изплува, той бутна рязко главата му обратно във водата, преди онзи да успее да си поеме дъх. Но това беше всичко, което видя — изведнъж Матиас се метна към него и се опита да го набута под водата с пребледняло от гняв лице.

Ким го ритна яко и го улучи болезнено в бедрото, после се измъкна с гърчене изпод него. Ритна и се гмурна във водата, обърна се, отгласна се от пода на басейна, далеч от силуета над него.

За момента предимството бе на страната на Ким. Той прекарваше в басейна много повече време от Матиас и бе по-добрият плувец. Но басейнът не беше много голям и не можеше непрекъснато да избягва Матиас. Само онзи да го наградеше по-здраво — и край с него.

Излезе на повърхността на два човешки боя разстояние и заплува към стълбичката. Трябваше да се измъкне от водата, иначе Матиас щеше да го смели от бой.

Ким сграбчи металните перила и се метна нагоре, но не беше достатъчно бърз. Отчаянието и гневът бяха накарали Матиас да се хвърли във водата към Ким и щом кракът на Ким се издигна над водата, Матиас се метна и го докопа за глезена. Не пазеше много добре равновесие във водата и не успя да го задържи, но беше достатъчно. Ким залитна и се просна по очи — бе ударил лошо ръката си о мокрия под и се плъзгаше към стената.

Ким остана да лежи там за момент, зашеметен, после се претърколи и седна. Матиас се бе изправил над него озъбен, очите му горяха, от него се стичаше вода. Останалите във водата бяха спрели да се бият и гледаха. Карл се изкашля и млъкна.

— Хлебарка такава! — каза Матиас с нисък, едва овладян глас. Хвърли се напред и вдигна Ким за крака, вкопчил се здраво с ръка във врата му, сякаш искаше да го пречупи. — Трябва да те убия заради онова, което направи. Но няма да ти доставя това удоволствие. Заслужаваш по-малко.

Матиас яростно потръпна. Бутна Ким да застане на колене. После, без да откъсва поглед от лицето на Ким, развърза гащетата си и извади пениса си. Виждаше се как той бавно се уголемява и щръква нагоре.

— Целуни го — нареди той с жестоко лице и с тих, безкомпромисен глас.

Лицето на Ким се изкриви. Пръстите на Матиас се впиха във врата му и притиснаха лицето на Ким о слабините си. За кратък миг той се замисли дали да не се предаде. Имаше ли значение? Защо пък да не целуне члена на Матиас и да не удовлетвори чувството му за престиж? Но това бе мимолетна мисъл. Престижът тук беше нещо важно. Не можеше да се кланя на такива като Матиас и да запази уважението на тези, с които живееше. Това би била пръчката, с която другите момчета щяха да го бият.

А че щяха да го бият, щяха, при това безмилостно, ако сега капитулираше. Не бе измислил той тези груби, тъпи правила на поведение, но или трябваше да живее според тях, или щеше да бъде отхвърлен.

— По-скоро бих го ухапал — обади се той дрезгаво, процеждайки думите между пръстите на Матиас.

От водата се чу смях. Матиас се огледа кръвнишки наоколо, побеснял, после отново се обърна към Ким и го дръпна нагоре. Гневът караше ръката му да трепери. Той вдигна Ким от пода, обърна се и го задържа над водата.

Ким прочете в очите на Матиас намерението му. Щеше да го пусне долу, после да скочи върху него, да го натисне и да го държи под водата, докато се удави.

Щеше да бъде нещастен случай. Дори Антон и Йозеф биха се заклели. Тук си беше така.

Ким се опита да преглътне — изведнъж, неочаквано го обзе страх, но пръстите на Матиас безмилостно притискаха гръкляна му и го караха да се дави.

— Недей, Матиас. Моля те, недей... — беше гласът на Йозеф. Но никой от момчетата не се опита да се намеси. Беше въпрос на престиж.

Ким започна да се мята, но Матиас веднага затегна хватката и почти го задуши. За миг Ким си помисли, че е умрял — огромна черна вълна заля главата му; след това усети, че пада.

Удари се във водата, опита се да си поеме дъх и се гмурна. Изведнъж гърдите му пламнаха. Очите му сякаш щяха да изскочат. Болката в главата го преряза като светкавица. После той изскочи на повърхността — кашляше, давеше се, цапаше във водата — и усети, че някой го сграбчва здраво. Замята се, след това се сгърчи конвулсивно — нажежени игли разкъсваха гърдите му. За миг въздухът сякаш блесна в матовозлатно, изпъстрен е малки червени и черни мъниста. Светлините затанцуваха пред очите му, зацвърчаха и запукаха като фойерверки, после отново го връхлетя мракът — огромна сфера от мрак го захлупи, а в главата му запляскаха, запулсираха огромни криле...

А после — нищо...

* * *

— Чу ли за момчето?

Тай Чо вдигна поглед от чинията, след това се изправи и се поклони леко на директора.

— Извинете, ШИ Андерсън. Момчето ли?

Андерсен изсумтя нервно и изгледа кръвнишки останалите възпитатели. Те мигом се вторачиха в чиниите си.

— Момчето! КИМ! Разбра ли какво му се е случило?!

Тай Чо усети, че го побиват тръпки. Поклати глава. Целия ден беше прекарал на курс по обучение и бе пристигнал току-що. Още не бяха му разказали.

Андерсен се поколеба — съзнаваше, че и другите учители го слушат.

— В канцеларията ми, Тай Чо. Веднага!

После се обърна и излезе.

Тай Чо огледа колегите си, но всички вдигнаха рамене. Никой нищо не беше чул.

Андерсен веднага пристъпи към въпроса:

— Ким е бил нападат. Тази сутрин, в басейна.

Тай Чо потръпна — цял бе изстинал.

— Ранен ли е?

Андерсен поклати глава. Явно беше много ядосан.

— Не много. Но можеше да е и по-зле. Могъл да умре. И тогава къде щяхме да се денем? Добре, че се намесил Шан Ли-Йен и спасил момчето.

Шан Ли-Йен бе един от възпитателите. Както и на всички възпитатели, в задълженията му влизаше да преглежда апаратурата — така се пестяха пари. Очевидно бе забелязал, че някоя от камерите край басейна не работи и вместо да чака техниците, бе отишъл сам да я огледа.

— И какво е видял Шан?

Андерсен се засмя горчиво.

— Шест момченца да пърхат из въздуха! А ти какво мислиш, че е видял? Знаеш ги какви са — по-скоро ще умрат, но няма да издадат никого от техните! Но Шан мисли, че е било сериозно. Матиас е бил замесен. Явно е бил много възбуден, когато Шан им налетял. Стоял до ръба на басейна и дишал странно, лицето му било зачервено. Ким бил във водата. Само бързата намеса на едното от останалите момчета му помогнала да излезе над водата, преди да потъне пак — гневът отново блесна в очите на директора. — Майната му, Тай Чо, наложило се Шан да му прави изкуствено дишане!

— Къде е сега той? — тихо попита Тай Чо; опитваше се да прикрие чувствата си, ала се чудеше доколко е точна преценката на Андерсен, че момчето „не е много зле ранено“.

— В стаята си, предполагам. Но остави ме да довърша. Веднага закарахме Ким да го прегледат и по гърлото, ръцете и на десния му крак имаше белези, свидетелстващи за битка. И по Матиас имаше някои по-незначителни охлузвания. Но и двете момчета твърдят, че просто паднали, докато си играели в басейна. Останалите ги подкрепят, но всичките шест истории са безкрайно различни. Ясно е, че никой от тях не казва истината.

— И ти искаш да открия какво всъщност се е случило?

Андерсен кимна.

— Ако някой може да се добере до дъното на тази история, то това си ти, Тай Чо. Ким ти се доверява. Ти си му като баща.

Тай Чо сведе очи и поклати глава.

— Сигурно, но той нищо няма да ми каже. Както каза ти, те са си такива.

Андерсен помълча известно време, после се наведе над бюрото — изведнъж гласът му стана по-твърд, по-студен отпреди:

— Все пак опитай, Тай Чо. Опитай се упорито. Важно е. Ако Матиас е виновен, аз искам да го знам. Защото ако е виновен, искам да се махне оттук. Ким е твърде важен за нас. Твърде много сме инвестирали в него.

Тай Чо стана от стола и се поклонил — напълно го разбираше. Андерсен не го бе толкова грижа за Ким — за детето Ким, а за Ким — инвестицията. Е, нека е така. Ще използва това в полза на Ким.

* * *

Стаята на Ким беше празна. Тай Чо усети, че стомахът му се свива, пулсът му се ускорява. После си спомни. Разбира се. Филмът — Ким сигурно е отишъл да го гледа. Погледна таймера си. Минаваше десет. Филмът всеки момент ще свърши. Ким ще се върне след петнадесетина минути. Ще го почака.

Огледа стаята и отбеляза, както винаги всичко старо и ново. Портретът на математика Лию Хюи от трети век си оставаше на

почетното място на стената над терминала на Ким, а отгоре, зад клавиатурата, беше поставена неговата ЧИУ ЧАН СУАН ШУ — „Девет глави за изкуството на математиката“. Тай Чо се усмихна и я разтвори. Полетата бяха изпълнени с бележките на Ким. Също като самата книга и те бяха на мандарин, изписани с дребни, съвършено оформени йероглифи с червено, черно и златно мастило.

Тай Чо прелисти небрежно страниците и тъкмо да затвори книгата, когато една от бележките привлече вниманието му. Беше точно в края на книгата, сред бележките към девета глава. Самата тя не беше забележителна с нищо — нещо, свързано с елипсите, — но до нея, в зелено, Ким бе изписал име и две дати: Тихо Брахе. 1546 — 1601.

Намръщи се — почуди се дали първото име не беше някаква игра с неговото собствено. Но какво ли значеше другото тогава? Бра Хе... Никакъв смисъл нямаше. Ами датите? Дати ли бяха? Или някакъв код.

Поколеба се за миг — беше му противно да надзърта така; после включи терминала.

Справката с централната енциклопедия на системата потвърди подозренията му. Нямаше статия — нито за Тихо, нито за Брахе. Нищо. Нито дори някакви близки варианти на имената.

Тай Чо поседя няколко мига, леко отпуснал пръсти върху клавишите — в ума му се оформяше смътно подозрение. Ами ако...?

Поклати глава. Не беше възможно. Не беше ли? Терминалът в стаята на Тай Чо бе тайно „дублиран“ с този на Ким. Всичко, което Ким правеше на своя, бе достъпно и за Тай Чо. Всичко. Работни файлове, дневник, бележки, дори бележките, които пращаше до другите момчета. Изглеждаше гадничко, но бе необходимо. Нямаше друг начин да се настигне Ким. Интересите му бяха твърде широки и разнообразни също като живак — по друг начин човек не би могъл да го следи. Това беше единственият начин да го контролират — да предугаждат нуждите и плановете му предварително.

Ами ако...?

Тай Чо бързо набра запитването си и се облегна назад.

Отговорът се появи на екрана веднага:

— Субкод?

Тай Чо се наведе напред и набра датите — внимаваше да спази разстоянията и тирето.

Последва съвсем кратко колебание и файлът се появи на екрана. БРАХЕ, Тихо. Тай Чо го прегледа бързо. Беше описание — в стила на истинска енциклопедична статия — на живота и постиженията на някакъв човек.

Тай Чо отново се облегна назад смаян, след това се разсмя — спомни си отдавнашния случай, когато Ким бе извадил ключалката на килията си, без те изобщо да разберат. И ЕТО, ПАК — помисли си той. Но това беше много по-фино, много по-хитро от простото изваждане на ключалката. Това бе съвсем различно равнище на проникване.

Прочете текста, замисли се над последното изречение, после изчисти екрана и изключи терминала. Остана седнал за миг, втрещен сяко в екрана, след това се изправи и се отмести.

— Тай Чо?

Обърна се стреснато. Ким стоеше на вратата, явно изненадан, че го вижда. Изглеждаше много по-тих от обикновено, като че нащрек. Беше вързал на шията си шал от коприна, а китката му бе превързана. Не се опита да влезе.

Тай Чо се усмихна и седна на леглото.

— Как беше филмът?

Усмивката на Ким не беше въодушевена.

— Пан Чао победи. Както винаги.

Тай Чо забеляза, че момчето поглежда терминала, после него, но нямаше никакъв знак Ким да е видял с какво се бе занимавал преди малко.

— Ела тук — внимателно каза той. — Ела и седни при мене, Ким. Трябва да поговорим.

Ким се поколеба — веднага се досети защо бе дошъл Тай Чо. След това поклати глава.

— Нищо не е станало тази сутрин.

— Нищо ли? — Тай Чо се втрещи нарочно в шала, в бинта.

Ким се усмихна, но нищо не каза.

— Добре. Няма значение, Ким. Виждаш ли, ние вече знаем какво е станало. В тавана над басейна е монтирана скрита камера. Матиас я е пропуснал, като е повредил останалите. Видяхме го как те напада. Как те стиска за гърлото и се опитва да те удави.

Ким продължаваше да мълчи — нищо не издаваше.

Тай Чо сви рамене и сведе поглед — чудеше се доколко ли е близък сценарият му със случилото се. Мълчеше ли Ким, защото това беше истина? Или мълчеше, защото бе станало нещо друго? Каквото и да беше, в едно бе сигурен. Матиас БЕШЕ нападнал Ким. Сам бе забелязал ревнивата завист в очите на по-голямото момче. Но не беше предполагал, че ще се стигне дотам.

Изправи се, вътрешно обезпокоен от тази страна в характера на Ким. Тази първична, дивашка страна, която сякаш притежаваха всички, родени сред Глината. Никога не бе разбирал този аспект от поведението им, тази тяхна извратена племенна солидарност. Там, откъдето идваха, това без съмнение беше сила — фактор за оцеляване, — но тук, Горе, това бе ужасен, фатален недостатък.

— Ти си важен, Ким. Много важен. Знаеш го, нали? А Матиас е трябвало да внимава. Изхвърлен е заради простъпката си.

Ким сведе очи.

— Матиас нищо не е направил. Беше нещастен случай.

Тай Чо пое дълбоко въздух, изправи се и се приближи до него.

— Както кажеш, Ким. Но ние знаем друго.

Ким вдигна очи към него и хладно посрещна погледа му.

— Това ли е всичко?

И това не приличаше много на Ким. Тази твърдост. Може би преживяното го бе потресло. Беше го променило. За миг Тай Чо се вгледа в него, колебаейки се дали да подхване темата за секретните файлове, но после се отказа. Първо щеше да ги прегледа. Да открие какво точно гласи Ким. Тогава и само тогава щеше да постави ребром въпроса.

Той се усмихна и отмести поглед.

— Да, няма друго.

* * *

Щом се върна в стаята си, Тай Чо заключи вратата и започна да извиква файловете, като започна с мастер-файла, споменат в последното изречение на „БРАХЕ“.

Файлът „Аристотел“.

Името го заинтригува, защото, за разлика от Брахе, Аристотел бе действителна личност: маловажен гръцки философ от IV в. пр.н.е. Бързо прегледа статията в общата енциклопедия. За него бяха изписани по-малко от сто и петдесет думи. Също като Тай Чо и той бил възпитател, в неговия случай — на гръцкия цар Александър. Що се отнася до оригиналността на неговото мислене, оказа се, че кореспондира с Хюи Ши, логик ХАН, негов съвременник, който наблягаше на съотносителността на времето и пространството и се бе опитал да докаже съществуването на „Най-великото нещо сред нещата“ чрез рационално познание. Сега обаче и двамата съществуваха като мънички отпечатъци в историята на науката. Гърция била завладяна от Рим, а Рим — от ХАН. А ХАН бяха изоставили пътеката на чистата логика заедно с Хюи Ши.

Тай Чо набра двете думи и се облегна назад. Отговорът се появи веднага на екрана:

— Субкод?

Реши да се опита да отгатне. Набра „АЛЕКСАНДЪР“, после се облегна назад и се засмя — компютърът бе приел кодовата дума.

Последва кратка пауза, а след това заглавната страница изпълни екрана.

ФАЙЛ АРИСТОТЕЛ

Истинската история на западната наука

Тай Чо се намръщи. Какво беше това? После разбра. Беше игра. Изход на изобретателността на Ким. Беше чел някъде, че някои млади гении си измисляли светове и ги населявали като упражнение за интелекта. Значи това беше светът на Ким. Усмихна се широко и натисна клавиша.

Четири часа по-късно, когато звънците звъннаха три пъти, той стана от стола и отиде да си почине. Бе включил принтера и бе седял там и чел излизащите от машината страници. Досега бяха повече от двеста, а файлът далече не беше свършил.

Тай Чо влезе в кухнята — лекото бръмчене на принтера временно заглъхна, — постави чайник с ЧА, върна се в стаята, застана до терминала и се загледа в бавно трупачите се листове.

Беше смайващо. Ким бе измислил цяла история — забележително богата и невероятно изобретателна история. Толкова богата, че от време на време изглеждаше почти истинска. Всичко онова, дето Католическата църква потискала научните знания и за великия Ренесанс — тази ли беше думата, — който разделил Европа на два лагера. О, това беше буйна фантазия, разбира се, но зад нея прозираше пръстен на истина — на универсалност, — който ѝ придаваше страхотна сила. Тай Чо се разсмя.

— Значи с това си се занимавал в свободното си време, Ким Уард — каза си той тихо и отново се разсмя. Да, сега смисълът се виждаше. Ким се бе заел да преобразува света по своята собствена представа — бе направил миналото огледало на своето собствено логично, напрегнато, любопитно „аз“.

Но не беше така, както той го бе измислил. Пан Чао бе завладял ТА ЦИН. Рим беше паднал. И то не както го бе описал Ким — под ударите на алариките и готите през V век, а пред ХАН. Нямаше никакво прекъсване на реда, никакво срутване в мрака. Никакво Средновековие и никакво християнство — о, ТОВА пък каква хубава идея беше: организирана религия! Самата мисъл за нещо подобно...

Той се наведе и взе последните няколко листа от купчината. Приказката на Ким беше стигнала до XX век. Век на войни и жестокост в голям мащаб. Век, в който научният „прогрес“ се бе превърнал в стремглав полет. Погледна подчертаните имена на страницата — Ръонтген, Планк, Кюри, Айнщайн, Бор, Хайзенберг, Бърд, Шрьодингер — нито едно от тях не му беше познато. Всяко си имаше свой субфайл — също като БРАХЕ. И всяко — той го знаеше — се вписваше в по-голямата картина.

— Забележително! — прошепна той, след като прочете пасажа за развитието на радиото и телевизията. Във версията на Ким те се бяха появили едва през XX век — цели пет века, след като ХАН наистина ги бяха изобретили. Чрез подобни щрихи — като забавяше някои постижения, а други датираше по-рано — Ким караше своята история да изглежда жива. В неговата версия на събитията науката на ХАН бе в застои след IV в. от н.е., а Чун Куо се бе превърнал в остров, докато през XIX век европейците — ама че странно и чуждо звучеше тази дума: не ХУН МАО, а „европейци“ — разбили с ритници прогнилата врата на Китай.

А-ха, и това — също. Не Чун Куо. Ким го наричаше Китай. Сякаш го бяха кръстили на обкръжението на императора — ЧИН. Ама че нелепост! И все пак звучеше странно убедително, кой знае защо.

Тай Чо се облегна назад и разтри очи — сладкият мирис на кипящия ЧА бавно изпълваше стаята. Да, голяма част от това беше пълен абсурд. Чиста фантазия — като например странната идея латинският, езикът на ТА ЦИН, да оцелее.

1500 години след падането на тяхната империя. За миг се замисли за това, как онзи стар, отмрял език бил оцелял през вековете чрез онзи велик парадокс — Църквата — едновременно велик защитник и велик унищожител на знанието, — и разбра, че такъв свят като този, който бе измислил Ким, бе абсолютно невъзможно да съществува. Беше просто смахната измислица.

Докато принтерът жужеше и бръмчеше, Тай Чо се опита да се ориентира в чувствата си. В приказката на Ким имаше много неща, достойни за възхищение. Тя говореше за силен и изобретателен ум, способен да схваща и използва най-широки концепции. Но освен това в направеното от Ким имаше и нещо проблематично — нещо, което много безпокоеше Тай Чо.

Онова, което го безпокоеше най-много, беше интерпретацията на Ким за ЧИН, или както го наричаше Ким, манджурския период. Там, в твърдението си за жизнения, напредничав Запад и западащия, статичен Изток беше семето на всичко останало. Оттам беше тръгнал; това беше фокусът, от който всичко останало излизаше като някаква коварна болест, преобразяваща всичко, до което се докосне. Ким не само бе променил историята, той я беше преобразил. Бе превърнал черното в бяло, бялото — в черно. Беше хитро, да, но беше и някак си дяволично.

Тай Чо разтърси глава и се изправи — мислите му бяха предизвикали у него болка. На повърхността всичко това изглеждаше като постижение на светлата страна на Ким — велико свидетелство за блестящ интелект, рожба на значителна ерудиция и забележителна сила на въображението. Ала в действителност то беше израз на тъмното „аз“ на Ким — любопитно изкривен образ, завистлив, почти злобен.

ТАКА ЛИ НИ ВИЖДА ТОЙ? — почуди се Тай Чо. — ТАКИВА ЛИ СА ЗА НЕГО ХАН?

Заболя го дълбоко, защото и той беше ХАН — продукт на света, който Ким така открито презираше. Светът, който би искал да замени със собствената си мрачна фантазия.

Тай Чо потръпна и се изправи, излезе и изключи ЧА. Няма вече, помисли си той, щом чу, че принтерът спря и даде трикратен сигнал, че е свършил. Не, щеше да го покаже на директора Андерсен. Да види как го приемат на свой ред ХУН МАО. А после?

ПОСЛЕ ЩЕ ГО ПОПИТАМ — помисли си Тай Чо и изключи светлината. — ДА. ЩЕ ПОПИТАМ КИМ ЗАЩО ГО Е НАПРАВИЛ.

* * *

На следващата сутрин той стоеше пред директора в канцеларията му с папка с файла под мишница.

— Е, Тай Чо? Какво разбра от него?

Тай Чо се поколеба. Знаеше, че Андерсен говори за боя между Ким и Матиас, и все пак за миг се изкуши да пренебрегне това и просто да му подаде папката.

— Стана точно както казах. Ким отрича да е имало бой. Казва, че Матиас не бил виновен.

Андерсен го изгледа невярващо, подпря се с две ръце на бюрото, наведе се напред и на устните му неочаквано грейна усмивка.

— Няма значение, аз така и така реших проблема. Накарах „Рад Тек“ да извикат Матиас месец по-рано. Наложих се да покрием застраховките за първия месец — докато е малолетен, — но си струва, ако това му попречи да убие Ким, нали?

Тай Чо сведе поглед. Трябваше да се сети, че Андерсен ще го изпревари. Но сега и той щеше да го изненада.

— Добре. Но има и нещо друго, директоре.

Андерсен бавно се отпусна назад.

— Нещо друго ли?

Тай Чо се поклони и му протегна папката.

— Нещо, на което се натъкнах.

Андерсен пое папката, отвори я и извади снопчето листове.

— Ама че тухла — каза той; лицето му се изкриви в гримаса на отвращение. Той беше от онези администратори, които мразеха

хартията — беше повече по докладите, записани на касета, които можеше да прослушва с монтирания си магнеглав. Но в този случай алтернатива нямаше: в съкратен вид файлът „Аристотел“ би се лишил от своето богатство, да не говорим за обхвата.

Андерсен прочете заглавната страница и погледна Тай Чо.

— Какво е това? Някаква шега ли?

— Не, не е шега, ШИ Андерсен. Това е нещо, което Ким е съставил.

Андерсен се вгледа в него за момент, отново погледна документа, прелисти няколко страници и спря — нещо, което бе мярнал, беше привлякло вниманието му.

— Значи, знаел си за това?

— Снощи го научих.

Андерсен рязко вдигна поглед. После кимна едва-едва — бе схванал за какво намеква Тай Чо.

— Как е укрил тези файлове?

Тай Чо поклати глава.

— Не знам. Помислих си, че вие бихте могли да поискате сам да го установите.

Андерсен се замисли за миг.

— Да. Да. Това има и по-широко приложение. Ако Ким може да скрие файлове от дублиращата система... — той отново погледна купчината листове. — Но какво точно е това, Тай Чо? Предполагам, че си го чел?

— Да. Прочетох го. Но що се отнася до това, какво е точно... — той сви рамене. — Предполагам, че би могло да бъде наречено „алтернативна история на Чун Куо“. Чун Куо такова, каквото би могло да бъде, ако легионите на ТА ЦИН бяха спечелили битката при Казатин.

Андерсен се разсмя.

— Интересна идея. Това нямаше ли го в снощния филм? — Тай Чо кимна — изведнъж си бе спомнил думите на Ким: „ПАН ЧАО ПОБЕДИ. КАКТО ВИНАГИ.“ Във версията на Ким Пан Чао изобщо не прекосяваше Каспийско море. Нямаше никаква битка при Казатин. Вместо това Пан Чао се срещаше с легата на ТА ЦИН и подписваше договор за дружба. Акт, който осемнадесет века по-късно довеждаше

до рухването на империята ХАН в ръцете на неколцина „европейци“, притежаващи по-добри технологии.

— Има и още, много повече, но общата му идея е, че Западът, ХУН МАО, а не ХАН трябва да управляват света.

Директорът преобърна още няколко страници и се намръщи.

— Защо му е да измисля такива работи? Какъв смисъл има?

— Може би упражнение. Игра за раздвижване на интелекта.

Андерсен го погледна отново.

— Х-м-м-м. Доста ми харесва. Хубаво е, че упражнява ума си. Но що се отнася до самата идея... — той затвори папката и я бутна встрани. — Дай да го държим под око, а, Тай Чо? Да внимаваме да не се изплъзне от ръцете ни и да не си губи времето с това. Бих казал, че е достатъчно безобидно, не мислиш ли?

Тай Чо се готвеше да не се съгласи, но забеляза как го гледеше Андерсен. Директорът не искаше да се задълбочава. В сравнение с това, да опази инвестицията си, то беше маловажно. Тай Чо кимна и посегна към папката.

— Не. Остави ми я, Тай Чо. Утре идва ШИ Бердичев. Може да му е забавно да го прегледа.

Тай Чо отстъпи назад и се приготви да тръгва, но Андерсен го повика.

— Още нещо, Тай Чо.

— Да, директоре?

— Реших да продължим със социализацията на Ким. От утре започва работа в леярната.

— От утре?! Не мислите ли... — тъкмо щеше да каже, че според него Ким беше твърде малък, отново забеляза как го гледа Андерсен — изразът на очите му беше съвсем същият. РЕШИЛ СЪМ ГО — казваше той. — НЯМА СМИСЪЛ ДА СПОРИШ. Тай Чо преглътна и се поклони. — Много добре, ШИ Андерсен. Да уредя ли нещата?

Андерсен се усмихна.

— Не. Всичко, вече е уредено. Секретарката ми ще те запознае с подробностите, преди да си тръгнеш.

Тай Чо отново се поклони смирено и заотстъпва.

— И, Тай Чо...

— Да, директоре?

— Не споменавай на никого нищо за този файл, разбра ли ме?

Тай Чо се поклони ниско.
— Разбира се.

* * *

Известно време Ким оглеждаше престилката в ръждив цвят, дадена му от Тай Чо, после отново погледна възпитателя си.

— Какво е това, Тай Чо?

Тай Чо взе нервно да разтребва бюрото си.

— Работното ти ПАУ.

— Работно ли? Но какво ще работя?

Тай Чо все още не смееше да го погледне.

— Започваш работа тази сутрин. В леярната.

Ким замълча за миг, след това кимна бавно.

— Разбирам.

Измъкна се от робата си и надяна широкото ПАУ през глава. Беше просто ПАУ с дълги ръкави с емблема на гърдите — името на Проекта, изписано с бледозелени йероглифи, а под него, с по-малки символи — данните за собственика на Ким — номерът на договора и символът на „Сим Фик“.

Тай Чо го погледна бързо.

— Добре. Ще ходиш там всеки ден от днес нататък. От осем до дванадесет. Часовете ти ще бъдат преместени следобед.

Бе очаквал Ким да се оплаче — новите разпоредби щяха да му струват два часа от свободното му време всеки ден, — но Ким не го показа с нищо. Просто кимна.

— Защо си разтребваш бюрото?

Тай Чо се сепна. Гневът, който бе почувствал, след като прочете файла „Аристотел“, бе стихнал донякъде, но все още се чувстваше възмутен от момчето. Беше си мислил, че го познава. Но беше сбъркал. Файлът бе доказал, че бърка. Ким го бе предал. Дружелюбието му беше като извадената ключалка, скритите му файлове бяха измама. Момчето беше родено в Глината, а родените в Глината по природа си бяха хитреци. Трябваше да го знае. Въпреки всичко го болеше от това, че е сбъркал. Болеше го повече от когато и да било през последните няколко години.

— Подал съм молба да ме преместят на друг пост.

Ким се втренчи напрегнато в него.

— Защо?

— Има ли значение? — не успя да скрие огорчението в гласа си, ала когато се обърна и погледна Ким, се изненада — толкова шокирано и наранено беше момчето.

Гласът на Ким беше тих, странно уязвим:

— Заради сбиването ли?

Тай Чо сведе поглед и прехапа устни.

— Не е имало сбиване, Ким. Нали ми каза, че не е имало.

— Не — думата се чу едва-едва.

Тай Чо вдигна поглед. Момчето не го гледаше, бе извърнало глава леко надясно. За миг го порази мисълта, колко жестоко постъпва, като не обяснява защо се маха. Със сигурност детето заслужаваше поне това. После, докато го гледаше, в лявото око на Ким проблесна сълза и бавно се стече по бузата му.

Никога не беше виждал Ким да плаче. Нито пък, осъзна той, някога наистина бе мислил за него като за дете. Поне не като за истинско дете. Тай Чо за първи път виждаше какъв всъщност е Ким. Колко крехък бе той. Просто едно деветгодишно момче — това беше той — и нищо друго. Сираче. А единственото му семейство на този свят беше той, Тай Чо. Той потръпна, затвори бюрото, доближи се до Ким и коленичи до него.

— Искаш ли да знаеш защо?

Ким не смееше да го погледне. Кимна. Нова сълза се стече бавно по бузата му. Гласът му беше тих, обиден:

— Не разбирам, Тай Чо. Какво съм направил?

Тай Чо помълча за миг. Беше очаквал Ким да посрещне новината студено, безразлично. А какво стана? Усети, че негодуванието му се стопява и разсейва като въздишка, протегна ръце и притисна силно момчето към себе си.

— Нищо — каза той. — Нищо не си направил, Ким.

Момчето потръпна лекичко, после бавно извърна глава и погледна Тай Чо в очите.

— Но тогава защо? Защо си отиваш?

Тай Чо го погледна — търсеше в тъмните очи на момчето доказателство за предателство, някакъв знак, че това отново е

разиграване, но там виждаше само болка и неразбиране.

— Видях секретните ти файлове — каза тихо той. — „Брахе“ и „Аристотел“.

Тъмните зеници леко трепнаха, след това Ким сведе очи.

— Разбирам — после отново вдигна очи и загрижеността, с която бяха изпълнени, изненада Тай Чо. — Заболя ли те, докато ги четеше?

Тай Чо потръпна, след това отговори честно на момчето:

— Да. Чудех се защо ли ти е било нужно да създаваш подобен свят.

Очите на Ким се отместиха, после той отново го погледна.

— Никога не съм искал да те нараня. Повярвай ми, Тай Чо. Никога не бих те наранил нарочно.

— Ами файлът? Ким преглътна.

— Мислех си, че Матиас ще ме убие. Той се опита, нали знаеш. Затова оставих онази бележка в книгата. Надявах се, ако ме убият, да я намериш. Но не мислех, че...

Тай Чо довърши вместо него:

— Не мислеше, че ще я намеря, преди да умреш, така ли?

Ким кимна.

— А ето, че те нараних... — той протегна ръка и докосна нежно лицето на Тай Чо, погали го по бузата. — Повярвай ми, Тай Чо. Не съм искал да те нараня. За нищо на света — сълзите препълваха големите му тъмни очи. — Мислех си, че го знаеш. Не го ли виждаше? Поне сега не го ли разбираш? — той се поколеба; крехкото му слабо тяло се разтнесе леко, после изговори думите почти шепнешком: — Аз те обичам, Тай Чо.

Тай Чо се разтрепери, след това отново притисна Ким към себе си.

— Тогава е по-добре да остана с тебе, нали?

* * *

Леярната беше дълга, широка зала с висок таван. В средата стояха шест високи, подобни на паяци машини с тумбести основи и дълги „ръце“ на сегменти — всяка се извисяваше на три човешки боя.

Отстрани бяха подредени по-малки машини — нито една не беше еднаква с другите, но всички до известна степен приличаха на своите шест еднакви по-големи събратя. Между големите машини в средата и двата реда по-малки покрай стените имаше два конвейера, всеки — с висока лента. Младежи се движеха между машините и ги нагласяха, или стояха на групи и си приказваха — след малко звънецът щеше да им даде сигнал да започнат работа.

Ким бе застанал на вратата и гледаше вътре — веднага бе почувствал странно влечение към машините. Усмихна се и погледна Тай Чо.

— Тук май ми харесва.

Надзирателят беше ХАН — дребен човечец на име Нун, който се кланяше и усмихваше непрекъснато, когато ги водеше към дъното на леярната. Докато вървеше между машините, Ким забеляза, че главите се извъръщат към него, и усети по гърба си погледите на младежите, но вниманието му беше насочено към огромните механични паяци, издигащи се до небето.

— Какво е това? — попита Ким надзирателя веднага след като вратата на офиса му се затвори зад тях.

Надзирателят Нун се усмихна принудено и погледна Тай Чо.

— Простете моята неподготвеност, ШИ Тай. Казаха ми за това едва вчера вечерта.

От начина, по който пренебрегна въпроса на Ким, стана ясно, че пристигането на момчето доста го бе изкарало от релси.

— Какво е това? — попита Тай Чо, като натъртено повтори въпроса на Ким. — Момчето иска да знае.

Видя как трепна лицето на Нун — опитваше се да прецени ситуацията. Надзирателят погледна Ким, после леко се поклони на Тай Чо.

— Това са леярски решетки, ШИ Тай. Едно от момчетата след малко ще ви покаже как се работи. Ким... — той се усмихна неискрено на момчето. — Ким ще започне на една от по-малките машини.

— Добре — Тай Чо извади документите от вътрешния джоб на сатененото си сако и ги подаде на надзирателя.

— Трябва от самото начало да разберете, че щом към Ким няма да се отнасят по-различно, отколкото към всяко друго момче, това значи, че към него не трябва да се отнасят зле. Безопасността на

момчето е от първостепенна важност. Както ще видите, директорът Андерсен саморъчно е написал бележка, отнасяща се до това.

Видя как споменаването на директора накара Нун да наведе глава и отново си помисли какъв късмет имаше той, че работи в Центъра, където нямаше такива хора. И все пак тук, Горе, беше така и на Ким щеше да му се наложи да го научи бързо. Тук статутът просто значеше повече от интелигентността.

Угризенията, които го бяха обзели в кабинета на Андерсен, го обхванаха отново. Ким беше твърде малък, за да се захваща с това. Твърде уязвим. Тогава бе потръпнал вътрешно — знаеше, че нищо не може да направи. МЕЙ ФА ЦУ — помисли си той. — СЪДБА. Тук поне го нямаше Матиас. Ако не друго, то поне Ким щеше да е в безопасност.

Когато Тай Чо си тръгна, надзирателят отведе Ким при една от най-малките и най-тумбести машини и го повери на грижите на едно приятно на вид момче-ХАН на име Чан Шуи.

Ким гледаше как вратата се захлопва, след това се обърна към Чан Шуи и въпросително вдигна вежди.

Чан Шуи се засмя тихо.

— Той, Нун, си е такъв, Ким. Бързо ще го разбереш. Напъва се колкото се може по-малко. Ако си изпълним плана, той вече е щастлив. Прекарва по-голямата част от деня в стаята си и зяпа екраните. Не че го обвинявам всъщност. Сигурно е ужасно да знае как е стигнал до сегашното си ниво.

— До сегашното си ниво ли?

Очите на Чан Шуи се разшириха от изненада. После той отново се разсмя.

— Извинявай, Ким. Забравих. Ти идваш от Глината, нали?

Ким кимна — изведнъж бе застанал нащрек.

Чан Шуи го забеляза и побърза да го увери:

— Не ме разбирай погрешно, Ким. Какъв си бил, откъде идваш — това изобщо не ме безпокои, както безпокои някои тук — той се огледа преднамерено и Ким осъзна, че момчетата край най-близките машини слушат разговора им. — Не. Значение има единствено какъв си всъщност. И какъв би могъл да станеш. Поне баща ми винаги казва така. А той би трябвало да знае. Изкачвал се е по нивата.

Ким потръпна. БАЩИ... След това лекичко се усмихна и протегна ръка да докосне дългата, тънка ръка на машината.

— Внимателно! — предупреди го Чан Шуи. — Винаги проверявай дали машината е изключена, преди да я докоснеш. Вътре, в електрическите ѝ вериги, има вградени прекъсвачи, но те не са абсолютно безопасни. Можеш да се изгориш гадно.

— Как работи?

Чан Шуи се вгледа в Ким.

— Ти на колко си години, Ким?

Ким го погледна.

— На девет. Така разправят.

Чан Шуи сведе поглед. Самият той беше на осемнадесет, а най-малкото момче тук — на шестнадесет. Ким изглеждаше на пет, най-много на шест години. Но те си бяха такива. Беше виждал и преди един-двама от тях. Ала сега за първи път го бяха назначили за „бавачка“ на такова момче.

Приглушените, кухи тонове на звънеца изпълниха леярната. Момчетата мигом спряха да приказват и тръгнаха към машините си. Включиха съседната машина и се разнесе леко жужене, а щом и останалите започнаха да се включват, то прерасна в бръмчене.

— Доста е приятно тук — обърна се отново Ким към Чан Шуи. — Мислех си, че ще е по-шумно.

Младият ХАН поклати глава, приведе се напред и включи и тяхната машина.

— Казват, че могат да ги направят абсолютно безшумни, само че открили, че това увеличава броя на злополуките. Ако ти бръмчи, не можеш да я забравиш, нали?

Ким се усмихна, зарадван на практическата логика на това твърдение.

— В това има поука, не мислиш ли? Да не се правят нещата прекалено съвършени.

Чан Шуи сви рамене и започна да обяснява.

Контролните бутони бяха много прости и Ким ги овладя веднага. След това Чан Шуи измъкна една стройна стъкленница от купчината до контролното табло.

— Какво е това?

Чан Шуи се поколеба, после му я подаде.

— Внимавай с нея. Това е лед. Или поне съставките на леда. Поставай се ей там — той посочи мъничка дупчица отдолу на контролното табло. — Тези неща това правят. Изплитат паяжини от лед.

Ким се засмя — образът му бе харесал. След това погледна прозрачната стъкленица, взе да я оглежда и обръща из ръцете си. Вътре имаше прозрачна течност с бледосинкав цвят. Той я подаде на Чан Шуи и внимателно загледа как той взе нещо, което нарече „шаблон“ — тънка карта, маркирана с опознавателен код на английски и на мандарин, — и го пхна в процепа на таблото. „Шаблонът“ беше основната компютърна програма, която задаваше на машината необходимите инструкции.

— Ами ние какво ще правим? — попита Ким с изражение, което сякаш казваше: „Това ли било?“ Беше ясно, че е очаквал да управлява ръчно решетката.

Чан Шуи се усмихна.

— Ще гледаме. И ще проверяваме дали всичко е наред.

— Ама случва ли се някога нещо?

— Не много често.

Ким се намръщи — не разбираше. Край машините в леярната сновяха към стотина момчета, а пък бяха достатъчни дузина, може би и по-малко. Нямаше никакъв смисъл.

— Всички ли Горе така се щурат?

Чан Шуи го погледна.

— Щурат ли? Какво искаш да кажеш?

Ким се вгледа в него, после забеляза, че той не го разбра. И това тук беше в реда на нещата. След това се огледа и забеляза, че много от момчетата, работещи на по-малките машини, носят шлемове на главите си, а тези на централните решетки си бърбореха и ги поглеждаха само от време на време.

— Никога ли не ти писва?

Чан Шуи сви рамене.

— Това е работа. Не смятам да кисна вечно тук.

Ким гледаше как машината се раздвижи, „ръцете“ ѝ започват да се разгъват и да оформят люлка във въздуха. После се разнесе внезапен съсък и всичко започна.

Беше красиво. За миг пространството между „ръцете“ остана празно в следващия миг там затрепка нещо. Той потръпна, след това запляска радостно с ръце.

— Хитро, а? — усмихна му се Чан Шуи, след това с една ръка вдигна широкия стол от решетката. Напълно прозрачен, той блестеше мокро на светлината, идваща отгоре. — Виж го — подаде го той на Ким.

Като по-голямата част от мебелировката Горел той не тежеше никак. Или почти никак. И все пак на пипане беше твърд, нечуплив.

Ким подаде стола на момчето и погледна паякообразната машина с ново уважение. Въздушни струи от „ръцете“ насочваха фините нишки от течност — те се изстрелваха от основата на машината, но въздухът само определяше формата.

Погледна Чан Шуи, изненадан, че той не го разбира — че така наготово е приел обяснението им защо машините жужат. Те не жужаха, за да накарат операторите си да не забравят, че са включени; вибрациите на машината си имаха своя функция. Тя изпращаше вълни — като тона на звънец или докосната струна, — ала вълни свършени, неизкривени. Неоформеният лед се поемаше от тези вълни и оформяше кожа като повърхността на сапунен мехур, но милион пъти по-яка, защото бе оформена от хиляди мънички гънки, формирани от онези вълни.

Ким веднага забеляза красотата на процеса. Забеляза как тук са се събрали Изтокът и Западът. ХАН са знаели за тези вълни още през V в. пр.н.е. — разбирали са и са използвали законите на резонанса. Бе виждал образец на една от техните „купи с чучурче“, която, щом потъркаш дръжките ѝ, оформяше свършена вълна — проблясващ, свършен воден конус, издигащ се на половин ЧИ над бронзовия ръб на водата. Машината обаче — кибернетичните ѝ елементи, програмирането ѝ, дори и основната ѝ схема — бе продукт на западната наука. ХАН бяха изоставили този път хилядолетия преди Западът да го открие и да го последва.

Ким се огледа — от всички страни край него изникваха форми. Маси, шкафове, пейки, столове. Приличаше на магия. Момчетата щъкаха между машините, събираха предметите и ги слагаха на бавнодвижещите се плати, които идваха по конвейерите, висящи на кабели от релсите горе. В дъното, зад вратата, през която бе дошъл

Ким, беше бояджийницата. Оттам мебелите вече излизаха готови — неизтриваемата боя се свързваше с леда — и се опаковаха за експедиция.

В десет часа имаше почивка. Трапезарията беше отдясно, а от нея се влизаше в съблекалня с тоалетни и душеве. Чан Шуи разведе Ким, после го настани на една маса и му донесе Ча и сойсвинска наденичка.

— Е-хе, тоя път са ни пратили джудже!

Избухна силен смях. Ким се обърна изненадано и видя срещу себе си лице — лицето на набит младеж с дебел врат, с ниско подстригана тъмна коса и плосък нос. Беше ХУН МАО — бледата му, нездрава кожа беше цялата в пъпки. Гледаше Ким войнствено, а гадната тъпота на изражението му се уравничаваше от злобата в очите му.

Чан Шуи, който седеше до Ким, се наведе нехайно напред — държанието на новодошлия изобщо не му правеше впечатление.

— Изчезвай, Янко. Иди си играй с някого другиго тъпите игрички, а нас ни остави на мира.

Янко изфуча презрително. Обърна се към групичката момчета, събрали се зад него, и се усмихна, после се обърна отново и впери поглед в Ким, без да обръща никакво внимание на Чан Шуи.

— Как се казваш, миши гъз?

Чан Шуи докосна Ким по ръката.

— Не му обръщай внимание, Ким. Ако го направиш, само ще си навлечеш неприятности — той погледна другото момче. — СЕ ЛИ НЕЙ ИЕН, Янко. — „Як на вид, слаб отвътре.“ Това беше традиционното китайско отпъждане на нахалниците.

Ким сведе поглед — мъчеше се да сдържи усмивката си. Но Янко се наведе заплашително напред.

— Не ми пробутвай тия жълти лайна, Чан. Мислиш се за много умен, а, да те... Е, един ден ще си получиш своето, обещавам ти го.

Чан Шуи се засмя и посочи камерата над тезгяха.

— По-добре внимавай, Янко. Чичо Нун може и да ни гледа. И тогава ще нагазиш в лайната, нали така?

Янко го изгледа кръвнишки, побеснял, после отмести поглед към Ким.

— Шибан миши гъз!

Отзад се разля вълничка от смях и Янко изчезна. Ким гледаше как младежът се затътри нанякъде, след това се обърна към Чан Шуи:

— Той винаги ли е такъв?

— През по-голямата част от времето — Чан Шуи отпи от своя Ча, замисли се за миг, после погледна Ким и се усмихна. — Но ти не се притеснявай. Ще се погрижа да не те закача.

* * *

Бердичев се облегна в креслото на Андерсен и огледа стаята.

— Нещата вървят добре, надявам се?

— Много добре, ваша светлост — поклони се Андерсен; знаеше, че Бердичев говори за момчето и че изобщо не се интересува от собственото му благополучие.

— Чудесно. Мога ли да видя момчето?

Андерсен продължаваше да стои с наведена глава.

— Боя се, че не, ШИ Бердичев. Поне не в момента. Тази сутрин започна социализацията му. Както и да е, в един часа той ще се върне, ако нямате нищо против да изчакате.

Бердичев отначало не каза нищо, явно разочарован от подобно развитие на нещата.

— Не мислите ли, че малко сте поизбързали, директоре? — той вдигна очи и изгледа предизвикателно Андерсен.

Андерсен преглътна. Бе решил да не казва нищо за инцидента с Матиас. Само щеше да разтревожи ненужно Бердичев.

— Ким е особен случай, както знаете. С него трябва да се действа по-различно. Обикновено и през ум не би ни минало да пратим толкова малко момче навън, но решихме, че ще се получи голямо неравновесие, ако оставим интелектуалното му развитие изпревари твърде много социалното.

Зачака напрегнато. След малко Бердичев кимна.

— Разбирам. А взели ли сте специални мерки, за да сте сигурни, че ще се отнасят към него както трябва?

Андерсен се поклони.

— Лично съм се погрижил за това, ШИ Бердичев. Ким е в ръцете на един от най-доверените ми хора — надзирателя Нун. Лично съм му

дал наставления да се грижи добре за момчето.

— Добре. А сега ми кажи има ли нещо, което трябва да знам?

Андерсен се втренчи в Бердичев — за миг се зачуди възможно ли е да знае нещо. После се отпусна.

— Има едно нещо, ваша светлост. Нещо, което вероятно ще намерите за много интересно.

Бердичев леко повдигна брадичка.

— Нещо, свързано с момчето, надявам се.

Андерсен припряно кимна.

— Да. Разбира се. Нещо, което е написал в свободното си време. Един файл. По-скоро, цяла серия файлове.

Лекото движение на Бердичев напред издаде интереса му.

— Що за файл е това?

Андерсен се усмихна и се обърна. Секретарят се появи по сигнал и му подаде папката. Откакто Тай Чо бе привлякъл вниманието му към това, той бе добавил и субфайловете и купчината листове сега бе почти два пъти по-голяма отпреди. Обърна се отново към Бердичев, прекоси стаята и постави папката на бюрото пред него. После отстъпи с поклон.

— Файл „Аристотел“ — прочете на глас Бердичев и вдигна първите няколко листа. — Истинската история на западната наука — той се засмя. — Кой го казва?

Андерсен се засмя в отговор.

— Съгласен съм, много е забавно. Но е и омагьосващо. Способността му да възприема идеи и да ги екстраполира. Просто широтата на погледа му...

С рязък жест Бердичев го накара да млъкне, после преобърна страницата и се зачете. След миг вдигна поглед.

— Бихте ли ми донесли ЧА, директоре?

Андерсен понечи да се обърне и да даде нареждания на секретаря си, когато Бердичев го прекъсна:

— Бих предпочел сам да ми го донесете, директоре. Това би ми осигурило няколко мига да прегледам този материал.

Андерсен се поклони ниско.

— Както кажете, ваша светлост.

Бердичев изчака човекът да се махне, облегна се назад, махна очилата си и ги избърса със старомодната памучна кърпичка, която

пазеше за тази цел в джоба на атлазеното си сако. След това вдигна прочетения от него лист и отново го погледна. Нямаше никакво съмнение. Това беше. Истинското. Онова, фрагменти от което изкопаваше вече цели петнадесет-двадесет години. И ето го сега — пълно и завършено!

Искаше да се смее, искаше му се да се разридае от радост, но знаеше, че скритите камери наблюдават всяко негово движение, затова демонстрира отегчение и липса на интерес. Прелисти папката, сякаш му беше само донякъде интересно, но зад маската, която сложи на лицето си, усещаше как вълнението кипи в него, бушува като огън в кръвта му.

Откъде, в името на всички богове, Ким бе докопал това?! Дали го беше измислил? Не. Бердичев моментално отхвърли тази мисъл. Ким НЕ МОЖЕШЕ да го е измислил. Само един поглед към определени подробности му беше достатъчен, за да разбере, че е истина. Например, онази част за Шарлеман и Свещената Римска империя. А и този откъс за фамилията Медичи. Ами тук — за дългосрочните ефекти от голямата морска битка при Лепанто — опустошението на средиземноморските гори и последвалия подем в корабостроенето в Балтика, където дървеният материал е бил достатъчен. Да. Преди бе виждал парченца от това — части от пъзела, — но тук картината беше пълна.

Потръпна. Андерсен беше глупак. И слава Богу. Не знаеше какво притежава. Бердичев сведе очи и потисна смеха, изникнал неканен на устните му. Богове, искаше му се да литне! Погледна отново заглавната страница. Файл „Аристотел“. Да! Оттам започваше всичко. От логиката на гърците, основаваща се на „да/не“.

Потупа купчината листове, после отново ги прибра в папката. Какво да направи? Какво да направи? Самото притежаване на подобна информация беше подсъдно. За него наказваха със смърт.

На вратата се почука.

— Влез!

Андерсен се поклонил и остави подноса отстрани на бюрото, доста далеч от папката. След това наля ЧА в купичка и я протегна с леко сведена глава.

Бердичев пое купичката, отпи и я остави.

— Колко хора знаят за това, директоре?

Андерсен си позволи мъничка усмивчица.

— Четирима, включително вие и Ким, ваша светлост.

— Възпитателят на момчето... Тай Чо, нали така беше? Предполагам, че той е четвъртият?

— Точно така, ваша светлост. Но вече съм му наредил да не го споменава на никого друго.

— Добре. Наистина много добре. Защото искам веднага да унищожите тези файлове. Разбрахте ли ме?

Усмивката на Андерсен пресъхна, заменена от израз на пълно смайване. Беше си помислил, че Бердичев ще е доволен.

— Извинете?

— Искам всяко доказателство за тази глупост да бъде унищожено веднага, разбрахте ли, директоре? Искам файловете да се изтрият и искам да предупредите Ким повече да не се впуска в подобни безполезни измислици — той яростно плесна по папката и накара Андерсен да подскочи. — Не разбирате колко много ме безпокои това. Вече имам няколко доста сериозни възражения срещу цялото начинание, особено що се отнася до безопасността на момчето. Разбрах например, че е имало някакво сбиване и се е наложило да изгоните едно от по-големите момчета. Прав ли съм?

Андерсен пребледня и се поклони, чудейки се кой ли е шпионинът на Бердичев.

— Да, така беше, ваша светлост.

— Да... А сега и това — Бердичев млъкна за миг, ала в мълчанието му се долавяше заплахата. Целта на днешното му посещение беше да направи последната вноска по договора на Ким. Досега не бяха го споменавали, но ето че опря и до това. — Според мене условията на нашия договор не се спазват напълно. По ваша вина, директор Андерсен. Не сте успели да предпазите адекватно моята инвестиция. При тези обстоятелства съм задължен да настоявам за... компенсация. Може би за намаляване на вноската.

Андерсен сведе още повече глава. Тонът му бе извинителен:

— Боя се, че не аз решавам тези неща, ШИ Бердичев. Всички проблеми по договора трябва да се отнасят към Съвета.

Погледна Бердичев — очакваше гняв, но главата на „Сим Фик“ се усмихваше.

— Знам. Говорих с тях, преди да дойда тук. Съгласиха се на намаление от 100 000 юана — той подаде документа на Андерсен. — Разбирам, че трябва само вашият подпис, за да бъде валиден.

Андерсен потрепери, потискайки изблик на гняв, след това се поклони, взе четката от поставката и се подписа.

— Ще го проверим по-късно — усмивката на Бердичев се стопи. — Но що се отнася до файловете, направете каквото ви казвам. Чухте ли ме?

— Разбира се, ваша светлост.

Той протегна ръка към папката, но Бердичев я задържа.

— Ще запазя това копие. Бих искал психиатрите на моята компания да го оценят. Веднага щом свършат, ще го унищожат.

Андерсен го изгледа, зяпнал от почуда, после припряно отстъпи крачка назад.

— Сигурен съм... — започна той, след това млъкна и сведе глава.

— Добре — Бердичев протегна ръка към чайника. — Донесете още една купичка, директоре. Май имате да прибирате пари от мене.

* * *

— Ей, мишето гъзле, как сме тази сутрин?

Ким не откъсваше очи от чинията си, пренебрегвайки застаналата до него едра фигура на Янко. Чан Шуи бе отишъл до тоалетната — беше казал, че се връща след минутка, но Янко го бе забелязал и бе решил, че това е неговият шанс.

Усети ръката на Янко да стиска рамото му — все още не много силно, но достатъчно, за да го накара да се напрегне. Отърси се, после протегна ръка да си вземе бисквита. Но Янко я грабна от ръката му, натъпка я със смях в устата си и след това грабна купичката с Ча на Ким.

Ким застина. Чу как се хият приятелчетата на Янко; не можеше да обърка последвалия звук — онзи се бе изхрачил в купичката му.

Янко тресна купичката пред него и здраво го сръга.

— Пий, миши гъз! Трябва да се поддържахме силни, нали така?

Глупавото хилене отново избухна зад Янко. Ким погледна купичката. Гадна зеленикава хрчка плуваше по повърхността на ЧА.

Ким се взря в нея за миг, после се извърна на стола си и погледна Янко. Онзи беше висок горе-долу два пъти колкото него. В сравнение с него Матиас изглеждаше слабак. Но за разлика от Матиас не беше опасен. Беше просто слабохарактерен, тъп и малко хахо.

— Ходи си го начукай, пръдльо — каза Ким достатъчно тихо, така, че само Янко да го чуе.

Янко изрева, сграбчи Ким, повдигна го от стола и навря купичката в лицето му.

— Пий, лайно такава! Пий, че иначе лошо ти се пише!

— Остави го!

Янко се обърна. Чан Шуи се беше върнал и бе застанал в дъното на стаята. Няколко от момчетата нервно поглеждаха към камерите, сякаш очакваха Нун да влезе и да прекрати всичко това. Но повечето от тях познаваха Нун достатъчно, за да се сетят, че той сигурно си е пуснал някой порностим и изобщо не поглежда какво става в столовата.

Янко пусна Ким и с преувеличено внимание остави купичката да падне на земята. Тя издрънча върху твърдите плочки.

— По-добре почисти, миши гъз. Преди да ти се е случила някоя беля.

Ким погледна Чан Шуи с лека усмивка, след това тръгна към тезгяха за четка и лопатка.

Когато се върна, Чан Шуи все още стоеше там.

— Не си длъжен да го правиш, Ким.

Ким кимна, ала все пак се наведе и засъбира разпръснатите парчета. Погледна Чан Шуи.

— Защо и тях не ги правят от лед?

Чан Шуи се засмя, коленичи и се захвана да му помага.

— Пил ли си някога ЧА от ледена купичка?

Ким поклати глава.

— Отврат! По-гадно е от хрчката на Янко! — Чан Шуи се доближи до него и прошепна: — Ама ти какво му каза, Ким? Никога не съм го виждал толкова бесен!

Ким повтори каквото беше казал.

Чан Шуи избухна в смях, после млъкна.

— Хубаво. Но ще е по-добре отсега нататък да се пазиш, Ким. Той е глупак и пръдльо, но не иска да си загуби престижа. Когато ходя да пишкам, и ти ще идваш с мене. И майната му какво ще си мислят за нас ония копелета.

* * *

Когато Тай Чо го посрещна точно след дванадесет, придружаваха го двама стражи.

— Какво става? — попита Ким, щом излязоха навън.

Тай Чо му се усмихна окуражително.

— Всичко е наред, Ким. Просто мярка, за която настоя директорът. Загрижен е за безопасността ти извън Центъра, това е всичко.

— Значи ще идват всеки ден с тебе.

Тай Чо поклати глава.

— Не. За леярната не е нужно, но този следобед ще ходим на едно специално място, Ким. Има нещо, което искам да ти покажа. За да сме си съвсем наясно, ако така предпочиташ.

— Не те разбирам.

— Знам. Но ще разбереш. Поне след това ще го разбереш доста по-добре.

Изкачиха нови дванадесет палуби — цели сто и двадесет нива — и стигнаха в сърцето на Средните нива, на ниво 181. Щом излезе от асансьора, Ким веднага забеляза колко по-различно е тук от нивото, на което се намираще леярната. Тук беше по-чисто, по-подредено, помалко претъпкано — дори хората сякаш крачеха по-спокойно, по-уверено.

Изчакаха при бариерата на охраната, където провериха пропуска им, после влязоха. Един чиновник ги поздрави и ги поведе по коридор, след това — по тясно стълбище към панорамна галерия, разделена от залата отдолу чрез плоскост от прозрачен лед.

В залата долу бяха подредени пет бюра в свободен полукръг. Отпред имаше столове, групирани привидно наслуки. Петима белокози ХАН седяха зад бюрата, а пред всеки имаше малък комуникатор или портативен компютър.

— Какво е това? — тихо попита Ким.

Тай Чо се усмихна и посочи двата стола отпред. Седнаха, после той се обърна към Ким и обясни:

— Това е палубен съд, Ким. Веднъж седмично те се събират на всички нива. Това е начинът на ХАН да раздават правосъдие.

— А... — Ким знаеше теорията, на която се основаваше правосъдието на ХАН, но никога не я беше виждал в действие.

Тай Чо се наведе напред.

— Забележи колко неофициално е всичко, Ким. Колко спокойно.

— Семейна работа — доста докачено каза Ким.

— Да — кимна веднага Тай Чо. — Така е.

Гледаха как залата се пълни, докато не остана и един свободен стол и се наложи закъснелите да клекнат или да седнат на пода.

После всичко започна, без изобщо никой да призовава към ред. Един от възрастните мъже се наведе през бюрото си и заговори — гласът му се издигна над общото бърбене. Останалите гласове утихнаха и накрая остана да звучи само гласът на стареца.

Четеше обстоятелствата около първия случай. Двама братовчеди се бяха сбили. Шумът събудил съседите и те се оплакали на палубната охрана. Старецът се огледа — търсеше с очи двамата младежи ХАН. Те веднага станаха.

— Е? С какво ще се оправдаете?

Зад тях един старец — белокос като съдиите, със сплетена дълга брада — стана и се обърна към съдията:

— Простете, ХСИЕН съдия Хон, но може ли аз да говоря? Аз съм Йюн Пи-Чу, глава на фамилия Йюн.

— Трибуналът очаква да ви изслуша, ШИ Йюн.

Старецът се поклони благодарно, изведе двамата си праплеменници пред бюрата и ги накара да се съблекат голи до кръста. Гърбовете им бяха нашарени от скорошно наказание — бой с камшик. Накара двамата младежи да се обърнат, за да си покажат гърбовете първо на съдиите, после — и на събралата се публика. След това им нареди да се върнат на местата си и се обърна с лице към съдиите.

— Както виждате, уважаеми съдии, праплеменниците ми бяха наказани за своята глупост. Но остава фактът, че сме притеснили нашите съседи. С оглед на това им предлагам компенсация от шестстотин юана, които да се разделят по равно между пострадалите.

ХСИЕН съдия Хон се поклони доволен и погледна зад стареца.

— Бих помолил ищците да станат.

Трима мъже станаха и се представиха.

— Приемате ли щедрата компенсация на ШИ Йюн?

И тримата кимнаха — двеста юана си бяха пари.

— Чудесно. Значи всичко е уредено. Ще платите на чиновника, ШИ Йюн.

Без никаква пауза, още преди старецът да си е седнал на мястото, друг съдия зачете обстоятелствата по втория случай. Отново бяха замесени двама младежи, но този път ги обвиняваха в неприлично поведение. Били пияни и изпочупили няколко магнолиеве дръвчета.

По молба на съдията двамата се изправиха. Бяха ХУН МАО, прилично облечени, подстригани в стила на ХАН.

— Е? — попита съдията. — С какво бихте се оправдали?

Двамата сведоха глави. Единият погледна другия, той преглътна, вдигна поглед и заговори от името и на двамата:

— Уважаеми съдии, за нашето държание няма никакво извинение и ние дълбоко се срамуваме от стореното. Поемаме пълна отговорност за действията си и бихме разбрали напълно уважаемите съдии, ако приложат към нас максимална строгост. Бихме ви помолили обаче да вземете под внимание образцовите ни досега досиета и скромно молим да приемете и характеристиките, дадени ни от нашите работодатели. Предлагаме да покрием напълно щетите и тъй като сме нанесли повреда на хармонията на нашата община, молим да ни бъде възложен и едномесечен доброволен труд в полза на общината.

Съдията се спогледа набързо с колегите си — всички те кимнаха и отново се обърнаха към двамата младежи.

— Прочетохме характеристиките, дадени от работодателите ви, вземаме под внимание и образцовото ви досега поведение. Вижда се, че се срамувате, разкаянието ви също е очевидно. Ето защо, при тези обстоятелства ние приемаме вашите предложения, а срокът на обществената ви служба ще бъде съкратен на две седмици. Ала ако някога се изправите втори път пред този трибунал по подобно обвинение, резултатът ще бъде незабавно изпращане на по-ниско ниво. Разбрахте ли?

Двамата се поклониха ниско и се спогледаха.

Последваха още два случая. Първият беше обвинение в кражба. Двама мъже твърдяха, че трети ги е ограбил, но филмът, заснет от охраната, показва, че обвиненията са фалшиви. Двамата мъже, протестиращи бурно, бяха задържани от стражите и осъдени. Осъдиха ги на преместване пет палуби надолу. Сред хленченето на двамата мъже и на техните семейства и радостните възгласи на несправедливо обвинения човек и семейството му пропуските на двамата бяха отнети и ги отведоха.

Четвъртият случай бе обвинение срещу мъж на средна възраст, нападнал бащата на жена си. И двете семейства бяха в съда и за първи път във въздуха се усети истинско напрежение.

Случаят беше спорен и явно нямаше начин да се разреши. И двамата мъже, изглежда, бяха дълбокоуважавани членове на общността. И двамата се заклеха, че казват истината. Нямаше филм на охраната, който този път да разреши проблема, нито пък безпристрастни свидетели.

Съдиите се съвещаваха известно време, после ХСИЕН съдия Хон извика двамата мъже отпред. Първо се обърна към по-възрастния:

— Откъде започна този спор?

Съдията Хон беше търпелив. В края на краищата, беше въпрос на престиж. През следващия половин час той бавно и хитро измъкваше нишките на обстоятелствата на дневна светлина. В дъното на всичко беше тривиалното подмятане — казана не на място забележка, че жената на по-младия била също като майка си — мързелива. Това било казано в момент на афект, по време на разправия за нещо съвсем друго, но старата жена страшно се обидила и призовала мъжа си да защити честта ѝ.

— И двамата ли мислите, че не можете да се разберете помежду си? Вие, ШИ Тен — той погледна младия. — Наистина ли смятате тъща си за мързелива? Наистина ли толкова малко уважавате майката на жена си?

ШИ Тен сведе глава, после я поклати.

— Не, съдия Хон. Тя е добра и достойна жена. Онова, което казах, го казах, без да мисля. Не исках да кажа това. Аз... — той се поколеба, след това погледна тъста си. — Безрезервно се извинявам за болката, която причиних на семейството му. Уверявам го, че не е било умишлено.

Съдията Хон погледна стареца и веднага забеляза по осанката му, че е доволен. Спорът им бе приключил. Но съдията не беше свършил с двамата мъже. Той ядосано се наведе напред.

— Отвратен съм, че двама толкова добри, свестни мъже идват при мене заради такава... дребно счепкване! И двамата трябва дълбоко да се засрамите, задето сте позволили да се стигне дотук!

И двамата приведоха засрамено глави. В залата цареше мъртва тишина. Съдията продължи:

— Добре. При това положение ви глобявам и двамата по петстотин юана, задето губите времето на съда — той изгледа строго двамата мъже. — Ако пак чуя нещо подобно, пак ще ви извикам тук. И тогава, гарантирам ви, ЧУН ЦУ, никак няма да ви хареса.

Двамата „джентълмени“ се поклониха ниско, след това покорно се отправиха към касиера да си платят глобите.

Тай Чо са обърна към ученика си:

— Е, Ким? Все още ли мислиш, че ХАН се справят толкова лошо?

Ким сведе засрамено очи. Откритието на Тай Чо бе усложнило отношенията им. Щеше да е по-лесно, ако можеше да каже: „НЕ, НЕ АЗ СЪМ ИЗМИСЛИЛ СВЕТА, ЗА КОЙТО ТИ СИ ЧЕЛ“, но понякога истината беше по-странна от лъжата и много по-трудна за възприемане.

— Никога не съм смятал, че ХАН се справят зле, Тай Чо. Каквото и да си мислиш, аз ви смятам за високоцивилизован народ.

Тай Чо се вгледа в него, след това сви рамене и отново погледна надолу, към залата. Тълпата се бе разпръснала и бяха останали само петимата съдии, които си приказваха и си събираха нещата. Тай Чо се замисли за миг, после се усмихна и отново погледна Ким.

— Чун Куо няма затвори. Разбра ли го, Ким? Ако някой иска да се държи зле, негова воля, но не и сред тези, които искат да се държат добре. Подобен човек трябва да намери своето ниво. Смъкват го надолу.

Той млъкна, след това кимна на себе си.

— Тази система е хуманна, Ким. Най-жестоките наказания са запазени за престъпленията срещу личността. Може и да сме търговци, но не всичките ни ценности са продажни.

Ким въздъхна. Това беше пряко свързано с нещо във файла — за алчните и покварени ХОЙ ПО, или хопи, както ги наричаха европейците, които бяха управлявали търговията в Кантон през XIX век. Не бе целял забележката му да важи за всички ХАН, но виждаше колко лесно се бе объркал Тай Чо.

ПРОКЛЕТ ДА Е МАТИАС! ПРОКЛЕТ ДА Е ОНЗИ, КОЙТО Е ОСТАВИЛ НА МЕНЕ ДА ОТКРИЯ И ДА СЪБЕРА ТЕЗИ ФАЙЛОВЕ!

Тай Чо продължи:

— Естествено, има и изключения. Предателство спрямо Танга например се наказва със смърт. Предателят и цялото му семейство до трето поколение. Но нашата система е справедлива, Ким. Тя работи за онези, които искат тя да работи. За останалите има други нива на съществуване. В Чун Куо човек трябва да намери собственото си ниво. Това не е ли справедливо?

Искуши се да го оспори, да попита дали тя е справедлива за родените в Мрежата или в Глината като самия него, но в края на краищата след всичко, което бе причинил на Тай Чо неговият файл, усети, че ще е грубиянско да влиза в спор. Погледна към съдиите.

— Онова, което видях днес, ми се стори справедливо, Тай Чо.

Тай Чо погледна Ким и се усмихна. Не беше пълна капитулация, но все пак момчето си беше добро. Много добро даже. Когато се усмихваше например — имаше невероятно искрена усмивка, усмивка, идваща от самите му дълбини. Тай Чо подсмръкна и кимна на себе си. Разбра, че е приел всичко това твърде лично. Да, сега го разбираше. Ким говореше за системи. За философии. Беше се оставил абстракцията да го увлече. И въпреки това не беше прав.

— А за файловете, Ким... Трябваше да кажа на директора.

Ким го погледна и присви очи.

— И?

Тай Чо сведе глава.

— Той заповяда да ги унищожа. Трябва да забравим, че изобщо някога са съществували. Разбра ли ме?

Ким се засмя и сведе глава.

— Заповядано ми е да забравя?!

Тай Чо го погледна, внезапно разбрал. После се засмя.

— Ами да. Изобщо не бях се сетил, че...

ДА ЗАБРАВЯ — помисли си Ким и пак се разсмя — с дълбок, сърдечен смях. — КАТО ЧЕ МОГА ДА ЗАБРАВЯ.

ГЛАВА 15

АРОМАТ НА СЛИВОВ ЦВЯТ

Едрият мъж нападаше Чен като автоматон — измъкваше се и мушкаше, риташе и блъскаше, караше Чен да се навежда, да отскача, да залита, за да избегне яростния дъжд от удари. Отново и отново той го отблъскваше назад, докато раменете му не се удариха в стената с тъпа болка. Приведе се и се оттласна от стената, с главата напред, прицелен в стомаха на едрия. Но много се забави. Едрият го пресрещна, кръстосал двете си ръце като щит, и го бутна на пода. После, преди Чен да успее да си поеме дъх, огромната ръка го сграбчи, вдигна го и го прикова към стената.

Чен отчаяно се опитваше да удари ръката му, но сякаш удряше по железна греда. Ръката потрепваше, но го държеше здраво. Чен преглътна и пресрещна погледа на големия — в него се четеше сила и несломимост.

Големият изнесе назад свободната си ръка, юмрукът му оформи око на феникс — ФЕН ХУАН ЙЕН ЧИН, — ставата на първия му пръст бе разтегната, готова да удари и да пробие черепа на Чен.

Чен затвори очи и се разсмя.

— Не става, приятел. Не съм ти равен нито по сила, нито по умения.

Кар го задържа там още секунда с готов за удар юмрук, после се отпусна и остави Чен да се плъзне обратно на пода.

— Значи, трябва да работим, докато станеш.

Чен приседна на пети и си пое дъх. Погледна Кар с усмивка.

— Не виждам защо. Ти си единствен, ШИ Кар. И си на моя страна. За което благодаря на боговете.

Сериозността на Кар се изпари.

— Сега може и да е така, Чен, но някой ден ще правят машини като мене, гарантирам ти. Неща като ония копия, дето бяха дошли от Марс. Дори и сега, бих се заклеял, сигурно някъде работят по тях. По-скоро бих намерил още сега отговори на въпросите си, вместо да ги чакам да дойдат, не смяташ ли и ти така, Као Чен?

Бяха прекарвали сутринта в интензивна тренировка, първо с тояга, меч и копие — КУАЙ ЧАН ШУ, ТАО ШУ и ЧИЯН ШУ, — после — с голи ръце, концентрирайки се върху „ръката на вятъра“ — ФЕН ШУ КУНГ ФУ — любимия стил на Кар. За първи път се виждаха от няколко месеца и приятелската борба им доставяше удоволствие, но Кар не бе извикал Чен тук само за да ошлайфа уменията си.

След като взеха душ, седнаха в столовата — на масата между тях имаше голяма кана горещ ЧА от сладки бадеми — вкуснотия, на която ги беше научила жената на Чен — Уан Ти.

— Как е малкият Джиян? — попита Кар. — Мислех да намина, но през последните месеци Тангът ми създаде много работа.

Чен се усмихна и леко наведе глава, но при споменаването на сина му очите му грейнаха.

— Джиян е добре. Само на четири години е, а вече е научил всички позиции! Трябва да видиш колко добре изпълнява КУ ШИ. Какво равновесие само! А пък като рита, рита, ама здраво! Само да видиш как ми е насинил краката!

Кар се разсмя.

— Ами Уан Ти?

Чен сведе очи и се усмихна още по-широко.

— Уан Ти си е Уан Ти. Също като слънцето изгрява всяка сутрин. Също като луната свети сияйно в нощта.

Големият отново се засмя, после смехът му стихна.

— Чувам, че носиш новини, Чен. Много хубави новини.

Чен го погледна изненадано, след това се усмихна до уши.

— Кой ти каза, ШИ Кар? Кой ми развали изненадата? Искях сам да ти го кажа!

Кар отметна глава.

— Е... Да речем, че съм го подочул, а? Познаваш ме, Чен. От погледа ми малко неща убягват.

— От хватката ти — също!

И двамата се засмяха.

— Както и да е — Кар вдигна чашата си за наздравица.

— За твоето второ дете! Да ти е живо и здраво!

Чен вдигна купичката си.

— Благодаря ти, приятелю — отпи и погледна Кар в очите. — Много ми е приятно, ШИ Кар. И ние имаме много малко време за

такива неща напоследък. Но кажи ми защо съм тук. Някаква работа ли има за мене? Нещо, което искаш да направя?

Кар се усмихна.

— Може и да има.

— Може ли? Защо само „може“?

Големият сведе поглед, после протегна ръка към чайника и отново напълни купичката си.

— Надуших следа към Де Вор. Май че знам къде е.

Чен се засмя смаяно.

— Де Вор? Намерили сме го?

— Може би. От три години го търся — откакто нахлу в Нанкинския космодрум. Три години, Чен. Проследих осем от десетимата, които са му помогнали да се измъкне него ден, но нито един от тях нищо не знаеше, нито един ни ми помогна да се приближа до него. Но сега нещата се промениха — мисля, че е в ръцете ми.

Чен се намръщи.

— Тогава какъв е проблемът? Защо просто не отидеш там и не го довършиш?

Кар изсумтя силно.

— Не е толкова лесно. Нали разбираш, Тангът го иска жив. Искане да изправи Де Вор пред съд. И ако е възможно, да ни предостави убедителни доказателства срещу дисперсионистите.

— Разбирам. Но и така да е, какво те спира да го арестуваш?

— Камарата. Вонята, която ще разнесат те, ако арестуваме не когото трябва.

Чен поклати глава. Все още не разбираше.

— Човекът, за когото вярваме, че е Де Вор, е надзирател. Разбра ли ме, Чен? В една от големите Източноевропейски плантации. А тях ги назначава Камарата. Ако арестуваме някого погрешка, дисперсионистите мигом ще се нахвърлят, задето сме действали безотговорно. А в момента положението е критично. Камарата е в много крехко равновесие със Седмината и те не се осмеляват да го нарушат дори и заради Де Вор. Значи трябва да бъдем съвсем сигурни, че този надзирател, Бергсон, е нашият човек.

— Доколко сигурни?

— Толкова, колкото би го потвърдил отпечатъкът на ретината.

Чен се взря в купичката си и се засмя.

— И как ще го вземем? — той погледна Кар. — Мислиш ли, че Де Вор ще си стои и ще си трае, докато го преглеждаме?

Кар се поколеба, после се изсмя лекичко, кимна и отново погледна приятеля си в очите.

— Може би. Може пък точно така да направи. Нали разбираш, Чен, помислих си, че тук точно ти би свършил работа.

* * *

Толонен гледаше как деветгодишната му дъщеря тича край морето — въодушевена, отметнала глава. Вълните зад нея се разбиваха на бяла пяна върху черния пясък. Отвъд далечните острови се мерзелееха в омарата — зелено-кафяви силуети. Джелка бе застанала на ръба на водата и с малките си нежни ръце пригладяваше косата си. Дълга, права коса, потъмняла от водата — като тази на майка ѝ. Чистобелият ѝ костюм караше зимния ѝ тен да изпъква, а тялото ѝ да изглежда гладко, детинско.

Тя го видя, усмихна се и се затича към него. Той беше седнал на широката сенчеста веранда, току-що беше закусил. Остави книгата и ѝ се усмихна в отговор.

— Как е? — извика ѝ той, щом тя се приближи.

— Чудно е! — смехът ѝ се разля във въздуха. — Трябва да дойдеш с мене. Ще ти подейства добре.

— Е... — сви рамене той. Можеше пък и да отиде.

Тя се отпусна на фотьойла срещу него. Младо животно, което се чувстваше удобно в тялото си. Несамоосъзнато. Погледна я — повече от всякога съзнаваше, че тя е копие на майка си. Особено сега, в този момент.

Беше се запознал с майка ѝ на остров, приличащ много на този. На другия край на света. Едно лято преди почти тридесет години.

Дори и тогава вече беше генерал. Най-младият на служба при Седмината и най-способният. Беше заминал за Гьотеборг да се види със сестрата на баща си Хана; по онова време ходеше там два пъти годишно — защото Хана го беше гледала тогава, когато майка му боледуваше.

Този път, като никога, можеше да остане повече от един ден и когато Хана му предложи да отлети до Фредлигстаг и да посети семейната лятна вила, веднага се бе съгласил. От Фредригстаг взеха моторна лодка до острова на юг от Града.

Мислеше, че на острова ще са съвсем сами — той, Хана и двамата ѝ синове. Но когато лодката спря на кея, видя, че там вече имаше и други хора. Бе влязъл в къщата ядосан, защото не го бяха предупредили, че ще има и други гости, и се зарадва, като намери там не някакви непознати, а най-стария си приятел Пьотър Ендфорс, който го чакаше в предната стаичка с нисък таван, за да го поздрави. Ендфорс се бе оженил за момиче от далечния Север. Студена, елегантна красавица с почти бяла коса и очи като арктическо море. Те имаха осемгодишна дъщеря Джени.

Не беше любов от пръв поглед. Отначало тя беше просто дъщерята на стар приятел — красиво малко момиченце със завладяваща усмивка и топлина, която явно липсваше на майка ѝ. Още от самото начало обаче тя бе привлечена от него и от същата вечер нататък неизменно стърчеше в скута му. Той също я хареса от онзи първи миг, но и той не би могъл да предположи колко ще се привърже към нея.

Когато Пьотър и жена му починаха осем години по-късно, той стана настойник на Джени. След четири години се ожени за нея. Беше с тридесет години по-възрастен.

Отърси се от горчиво-сладкия спомен и се съсредоточи върху дъщеря си.

— Ама ти изобщо не ме слушаше, нали, татко?

Той се засмя и поклати глава.

— Спомнях си разни неща — изправи се на стола и протегна ръка към чайника. Беше хладък. Изсумтя и кресна на прислужника да дойде.

— Тъкмо казвах, че трябва да се прибираме вкъщи. Май е време вече. Не мислиш ли?

Той я изгледа остро, после, объркан от онова, което беше казала, поклати глава. Не беше толкова отрицание, колкото признание, че не се бе замислял за това. **ДА СЕ ПРИБИРАМЕ? ЗАЩО? ЗАЩО ПЪК ДА Е ВРЕМЕ?**

— Омръзна ли ти? — попита той почти невярващо. Тук тя изглеждаше толкова щастлива. Толкова безгрижна.

Май не ѝ се щеше много да споделя какво чувства, но най-накрая му отговори:

— Не, тук ми е добре. Само че не мисля за себе си, а за тебе. Това място не ти действа добре. Тук се размекваш. Изкуфяваш, преди да ти е дошло времето — тя го погледна; в младите ѝ очи имаше истинска любов, истинска загриженост. — Искам да бъдеш същият като преди. Не те харесвам такъв. Това е...

Не можеше да го оспори с нищо. Самият той го усещаше. С всеки изминал ден сякаш ставаше все по-зле. Да седиш тук, без да има какво да правиш. С течение на месеците се чувстваше все по-неспокоен, все повече и повече не го свърташе; чувстваше се все по-безсилен. Това му беше най-лошото на изгнанието.

— Какво мога да направя? Няма как да се махна оттук.

Тя усещаше горчивината в гласа му, долавяше примирението в приведените му рамене. Болеше я да го гледа такъв. Но този път можеше да му помогне. Този път разполагаше с балсам за раните му.

— Къде е този тъп прислужник?! — кресна той; гневът и потиснатостта кипяха в думите му, в действията му. Извърна се на стола и отново кресна на прислужника — Тя го изчака да свърши, след това му каза, че е изпратила прислужника по-рано.

— Искам да поговорим.

Той я погледна изненадан — бяха му забавни действията ѝ, тонът на възрастен човек.

— Да си поговорим ли? Ами добре. И за какво?

Тя отмести поглед и се загледа в морето, в далечните острови на Кепулауан Барат Дайа.

— Красиво е, нали? Цветовете на небето и морето... Само че е грешният вид красота. Тя не... — опита се да изрази какво точно чувстваше, после поклати глава.

Ала той знаеше какво иска да каже тя. Наистина, БЕШЕ красиво. Но това бе мека, седефена красота. Тя не докосваше душата му така, както я докосваха фиордите и планините. Неизменната топлина, мъглите, отсъствието на смяна на сезоните — всичко това го дразнеше.

— Бих искал... — подхвана той, после твърдо поклати глава. Желанията бяха безполезни. Ли Шай Тун го бе пратил тук в изгнание.

Щеше да доживее тук дните си. С това заплащаше за неподчинението си. С изгнание.

— Какво би желал? — попита тя. Беше се изправила до него и чакаше, вперила поглед в него, главата ѝ бе на равнището на неговата.

Погали бузата ѝ с протегната ръка, след това я отпусна на голото ѝ рамо. Кожата ѝ бе суха и хладна.

— Защо да искам повече от онова, което имам? — щом я погледна, се намръщи — помисли си, че за стореното от него можеха и да го убият. И тогава тя щеше да остане сам-самичка, сираче. В яда си той бе заложил на това, че и Тангът би постъпил като него. И все пак, когато се замислеше сега, още го болеше заради това, което би могло да се случи; за болката, която можеше да ѝ причини — а може би дори и нейната смърт.

Тя сякаш го усети. Наведе се напред и го целуна по челото, после — и по бузата.

— Ти си направил каквото е трябвало. Ли Шай Тун го е разбрал.

Той се разсмя.

— Разбрал ли?! Та той беше побеснял!

— Само защото е бил длъжен.

Той отмести ръката си и се облегна назад на стола.

— Какво има, Джелка? Какво си чула?

Беше неин ред да се засмее.

— Ти спеше, когато пристигна. Не исках да те безпокоя. Знам колко лошо спиш нощем — тя го гледаше със странно зрял поглед; в момента приличаше повече на майка, отколкото на дъщеря.

Той протегна ръце и я прегърна здраво.

— Кой, Джелка? Кой е пристигнал?

Тя протегна ръка, свали ръцете му от раменете си, задържа ги в своите и ги обърна с дланите нагоре. Силни, изящни ръце.

— Е? — подсказа ѝ той през смях, обзет от нетърпение. — Кажы кой!

— Генерал Ноченци.

— А... — той тежко се отпусна назад.

— В къщата е. Да го доведе ли?

Той я погледна разсеяно, после кимна.

— Да. Ще е хубаво пак да се видим с Виторио.

Гледаше я как тръгва, след това обърна взор към морето.

Ноченци. Това можеше да означава само едно. Бяха дошли за главата му.

Приятелите му го държаха в течение. Бяха му казали за разрастващите се настоявания за „правосъдие“ по повод случая Леман. По-късно бяха плъзнали и слухове, че Камарата смята да го обвини в убийство. Е, значи Тангът се бе поддад на този натиск. И той, Толонен, щеше да отговаря за онова, което беше извършил.

Потръпна — помисли си за Джелка, след това се обърна и видя, че Ноченци вече беше тук, застанал на пясъка край ъгъла на къщата, тикнал фуражка под мишница.

— Кнут...

Двамата се прегърнаха топло, после са отделиха един от друг и няколко секунди само се гледаха. След това Толонен сведе поглед.

— Знам защо си дошъл.

Ноченци се разсмя със странен смях.

— Четете заповедите ми, така ли, генерале?

Толонен отново срещна погледа му; след това поклати глава.

— Просто ШИ Толонен. Сега ти си генерал.

Виторио Ноченци се взря в него за миг, после се усмихна.

— Да седнем, а? Джелка каза, че ще донесе пресен ЧА.

Седнаха — не с лице един към друг, а и двамата обърнати към морето.

Виторио Ноченци забеляза книгата, захлупена върху масата.

— Какво четеш, Кнут?

Толонен му подаде старата, подвързана с кожа книга и забеляза, че се усмихва. Това беше „ЧАН ШУ“ — „Изкуството на войната“ — от Сун Цу, от III в. пр.н.е., в превода на Клавел.

— Казват, че воините на Чин били луди. Влизали в битка без оръжие.

Толонен се разсмя.

— Да, Виторио, но са били цял милион. Нито пък някога са вкусвали поражението.

Последва миг на напрегнато мълчание, след това Толонен се обърна с лице към стария си приятел.

— Каж ми направо, Виторио. Така ли е, както се страхувам? Ще плащам за стореното, така ли?

Ноченци го погледна.

— Леман заслужаваше онова, което ти стори с него. Мнозина вярват в това.

— Да — настоя Толонен. — Но ще плащам ли?

Наследникът му се втренчи в човека, на когото бе служил почти четвърт век, и се усмихна.

— Каза, че знаеш защо съм дошъл, Кнут. Само че не си познал. Не съм дошъл за главата ти. Дойдох, защото Тангът те вика.

* * *

Ли Юан изкрещя и се събуди в полумрака — сърцето му биеше като лудо, усещането, че все още язди черния кон, беше толкова живо, ароматът на сливов цвят изпълваше ноздрите му.

Той потръпна и се надигна — бе усетил лепкавата топлина по слабините си. По челото и гърдите му блестяха капчици пот. Атлазените чаршафи под него също бяха пропити с пот. Изстена тихо и скри лице в шепите си. Фей Йен... Яздеше с Фей Йен. Яздеха все по-бързо и по-бързо, надолу, надолу по полегатия склон, докато накрая конят му — с отскок, с мощно разтегливо движение, което дори и сега усещаше — се бе метнал към препятствието.

Отметна чаршафите и се погледна в полумрака. Пенисът му все още бе набъбнал от кръв, но сега беше отпуснат. Потръпна леко, протегна ръка и докосна влагата. Сладникавият мирис на собственото му семе бе силен, смесваше се с изчезващия аромат на сливов цвят. Объркан, вдъхна дълбоко, после си спомни. Копринената кърпичка, която му бе дала, беше на нощната масичка и парфюмът пръскаше аромат из стаята.

Погледна широкия циферблат от слонова кост на будилника. Тъкмо бе минало четири часа. Стана и понечи да тръгне към банята, но откъм вратата се чува звуци, след това — приглушено почукване.

Ли Юан метна завивката върху леглото, после намъкна халат.

— Влез!

Нан Хо бе застанал на вратата с наведена глава и фенер в ръка.

— Добре ли сте, принц Юан?

Нан Хо беше личният му прислужник — бе началник на осем помлади прислужници в домакинството.

— Беше... — той сви рамене. — Беше просто сън, Нан Хо. Добре съм.

Той погледна леглото, след това, леко смутен от молбата си, добави:

— Би ли донесъл чисти чаршафи, Нан Хо? Аз...

Рязко се извърна настрани — бе се усетил, че държи в ръка кърпичката на Фей Йен.

Нан Хо го погледна, после погледна леглото и се поклони.

— Идвам след малко, принц Юан — след това се поколеба. — Има ли... — наклони леко глава на една страна, сякаш онова, което смяташе да каже, му създаваше трудности. — Има ли нещо, което бих могъл да уредя за вас, принц Юан?

Ли Юан преглътна и поклати глава.

— Не разбирам, Нан Хо. Какво би могъл да уредиш по това време?

Нан Хо влезе в стаята и притвори вратата зад себе си. После добави с по-тих глас:

— Може би принцът би желал Перлено сърце да дойде да се погрижи за него?

Перлено сърце беше една от прислужничките. Младо момиче на петнадесет години.

— Защо да искам Перлено сърце... — започна той, след това се сети какво искаше да каже Нан Хо и отмести поглед.

— Е, ваше височество?

Сдържа гнева, който се надигна в него, и се постара гласът му да прозвучи спокойно:

— Просто донеси чисти чаршафи, Нан Хо. Ще ти съобщя, ако имам нужда от нещо друго.

Нан Хо се поклони ниско и тръгна да изпълнява поръчката. Едва когато той излезе, Ли Юан погледна мократа кърпичка в ръцете си и осъзна, че се е избърсал с нея.

* * *

Чен стоеше гол на опашката и чакаше реда си. На табелата над вратата пишеше „ОБЕЗЗАРАЗЯВАНЕ“. Надписът на английски беше

черен. Под него с големи червени йероглифи, бе изписано същото на мандарин. Чен се огледа и забеляза, че това е една от редките табелки тук с надпис и на английски. През пречиствателната станция в Лодз минаваха повече от 300 000 души на ден и почти всички бяха ХАН. Беше доста странно. Неочаквано.

Зад вратата имаше душеве и дезинфекциращи вани — примитивни, но ефективни решения на проблема за обеззаразяването на милиони работници всяка седмица.

Ситнеше натам, без да обръща внимание на голотата си и на голотата на заобикалящите го. Едва устояваше на изкушението да почеше крпката от присадена кожа под лявото си ухо. Един страж ХУН МАО го бутна грубо през вратата и също като онези пред него Чен сведе глава и тръгна бавно под жилещия мраз на душевете, после — по стълбите надолу към басейна; задържа дъх и се гмурна.

След това излезе навън, на дневна светлина, цял настръхнал. Друг страж му бутна в ръцете вързоп дрехи — препаска, бозав гащеризон и шапка — и после се нареди на нова опашка.

— Тон Чу?

Отвърна на псевдонима си и си проби път напред, за да вземе картата си за самоличност и багажа; прегледа го набързо, за да се увери, че не са конфискували далекогледа. След това намери едно по-празно място и стиснал картата между зъбите си и бохчата — между краката си, бързо се облече.

Последва потока от хора — едни от хилядите еднакво облечени. В края на дълго шосе, оградено със стени, тълпата се изсипваше на широк площад. Това беше мястото на потегляне. И отново всички табели бяха на КУО-Ю, т.е. на мандарин. Чен се обърна и погледна назад — за първи път видя издигащата се над тях стена на Града — бяла, простираща се на всички страни, сякаш безкрайна. После погледна надолу, търсейки йероглифа, който бе научил — ХСИЯ, ръка. Видя го, проправи си път по рампата и спря на бариерата, за да покаже картата си.

Влакът бе претъпкан. Набута се вътре с извинителна усмивка и се запромъква напред, след това се извърна и зачака.

Не му се наложи да чака много. Влакът беше претъпкан и ужасно задушен — миризмата на дезинфекцираните тела тегнеше във въздуха, — ала беше бърз. Само за час той стигна до плантация ХСИЯ, препъна

се на слизане — част от тълпата, която бавно се стече по рампата навън, на открито.

Във въздуха витаеше слаб неприятен мирис — все едно на нещо застояло или загоряло. Чен вдигна поглед, после бързо го заби отново в земята — очите му не бяха свикнали със силната светлина. Слънцето блестеше над главите им — огромен, горящ кръг от светлина; много по-голямо, много по-ярко, отколкото си го спомняше. Пред него се простираше земя, която сякаш нямаше край — плоска, широка, зелена. По-зелена, много по-зелена, отколкото си я бе представял някога.

Усмихна се. На Уан Ти гледката сигурно щеше да ѝ се понрави. Винаги бе казвала, че много би ѝ харесало да живее навън, под слънцето и под звездите, с крака, здраво стъпили върху черната земя. Както някога бяха живели прадедите им.

За миг усмивката на Чен се разшири — мислеше за нея, за Джиян, за бебето, което бе на път, после лицето му се проясни и той прогони тази мисъл. Сега беше Тон Чу и нямаше семейство. Тон Чу, свален от нивата. Тон Чу. Докато всичко това свършеше.

Тълпата забави ход. Оформи се нова опашка. Чен зачака търпеливо, знаеше, че само търпението щеше да му помогне да избути дните, които се задаваха. Доближи се до бариерата и стражът му избърбори нещо на КУО-Ю. Поклати глава.

— Нов съм — обясни той. — Говоря само английски. Нали разбираш, ЙИН КУО.

Стражът се разсмя, обърна се и каза нещо на един от колегите си — отново на мандарин. Другият също се разсмя и огледа Чен отгоре до долу, след това каза нещо, което накара първия да се засмее грубо. И двамата бяха ХУН МАО.

Подаде на стража пропуска си и зачака, докато онзи го оглеждаше най-подробно; после, важничейки, включи комуникатора за двойна проверка. Бе почти разочарован, че всичко се оказа наред.

— Пази се, ХАН — стражът бутна картата обратно в ръцете му.

Продължи след потока с наведена глава.

— ЧИЯО ШЕН МЕ МИН ЦУ?

Чен вдигна поглед — очакваше пак да види някой страж, но младежът, който го бе заговорил, бе облечен в бозавите дрехи на полеви работник. Нещо повече — беше ХУН МАО. Първият ХУН МАО, когото виждаше тук и който не беше страж.

Изглежда младежа отгоре до долу и обратно, след това му отговори:

— Извинете. Много слабо говоря мандарин.

Младежът имаше продълговато лице и кръгли, воднистосини очи. Косата му беше тъмна, ала прошарена, а устата му бе изкривена, все едно че беше прекарал инсулт. Но беше твърде млад, твърде здрав, за да има неприятности със сърцето. Кривата уста се усмихна, а очите му зашариха по него също толкова внимателно, колкото преди това — и тези на Чен.

— Казвам се Павел — каза младежът и лекичко сведе глава. — Питам те ти как се казваш.

— Тон Чу — отвърна Чен и чак тогава осъзна колко лесно му бе дошло на езика.

Павел пое едната от ръцете му, обърна я с дланта нагоре и я огледа.

— Така си и мислех — каза той и я пусна. — Нов си тук.

Чен се усмихна. Имаше неща, които не можеха да се фалшифицират — например мазолите по дланите.

— Беглец съм от нивата — обади се той. — Когато баща ми умря, взех заеми, за да го погребя. И се забърках с един мафиот. Знаеш как е.

Павел се вгледа в него за миг — воднистосините му очи се опитваха да прозрат що за човек е. После кривата уста отново се усмихна.

— Хайде, Тон Чу. Имаш нужда някой да те разведе наоколо. В нашата барака има свободно легло. Можеш да къртиш при нас, ако искаш.

Павел потегли веднага встрани от бавния поток на новопристигналите. Едва когато се обърна, Чен забеляза и още нещо в него. Имаше гърбица и гръбнакът му беше неестествено изкривен. Онова, което Чен бе взел за учтив поклон, беше естествената походка на младежа. Чен бързо го последва и го настигна. Докато вървяха из калта, Павел започна да му обяснява как стоят нещата в плантацията.

— Как позна, че съм нов?

Павел му хвърли кос поглед.

— По походката ти. По това как ти стоят дрехите. По това как се мръщиш на слънцето. О, има стотици дребни признаци. С какво си се

занимавал там, горе? Имаш силни ръце. Това не са ръце на чиновник.

— Но и на селянин не са, така ли?

Павел се разсмя и отметна глава. Докато го гледаше, Чен реши, че го харесва. Изглеждаше тъпичък, но акълът му сечеше. И то много.

— А ти откъде си, Павел?

Павел изсумтя и отмести поглед към ширналата се равнина.

— Аз ли? Аз съм роден тук.

— Тук?!

Павел се усмихна с кривата си усмивка и кимна.

— Да, тук. Сред тези поля.

Пред тях сред зеленината имаше дупка. Дълга черна черта, която прерязваше пътя им. Пътеката извеждаше на дървен мост. По средата на моста Чен спря и погледна надолу.

Павел се приближи до него и също погледна натам, сякаш очакваше да види във водата нещо необикновено.

— Какво има? — попита той.

Чен се засмя.

— Нищо. Няма нищо — но бе осъзнал, че никога преди не бе виждал водата да тече така. Кранове, вани, басейни — друго не беше виждал през живота си. Това го накара да се чувства странно. Някак си непълноценен.

Павел го погледна и се засмя.

— Та какво, казваш, си работил?

Продължиха. Полето, което бяха прекосили, беше незасято, но зад моста беше по-различно. Дълги редици от работници — по петстотин, може би хиляда във всяка редица — се простираха сред ширналата се зеленина, наведени напред, с огромни плетени кошници на гърбовете. Шапките им ги караха да изглеждат като хилядата копия на една и съща машина, и все пак, всеки мъж или жена тук бяха личности като самия него.

На един кръстопът, където пътеката се срещаше с друга, група мъже се излежаваха край един електрокар. Те бяха облечени по-различно — в спретнати черни панталони и сака в кралскосиньо. На главите си носеха черни широкополи шапки с копринени пискюли, които висяха отзад, а на раменете на повечето имаше и пушки — ДЕНГ, забеляза Чен. Щом той и Павел се приближиха, онези сякаш се поразмърдаха.

Павел докосна Чен по ръката и прошепна:

— Не откъсвай очи от земята и продължавай да вървиш. Не спирай, освен ако специално не ти наредят.

Чен направи точно така. Но въпреки това двама от мъжете се отделиха от групата и им преградиха пътя. Бяха едри и груби на вид; и двамата бяха ХАН.

— Кой е този, Павел? — попита единият.

Младежът продължаваше да си държи главата наведена.

— Това е Тон Чу, ШИ Тен. Водя го да се регистрира.

Тен се засмя хапливо и погледна другаря си.

— Май малко си пообъркал пътя, Павел. Регистрацията е там, отзад, тъкмо откъдето идвате. Да не би да са я преместили, откакто ходих там за последно?

Онези около електрокара се разсмяха.

Чен погледна младежа и забеляза, че той преглътна нервно. Но още не беше свършил:

— Простете, ШИ Тен. В нормалния случай би било така. Но Тон Чу е заместник. Той е бил изтеглен, за да попълни мястото, останало свободно след злощастната смърт на полевия надзирател Сун. Наредиха ми да го заведа направо при действащия надзирател Мин. Мин ще попълни специалните документи за регистрация.

Тен замълча, после отстъпи встрани.

— Хайде тогава, движение. След час и двамата да сте на полето, разбрахте ли ме?

Павел наведе глава и забърза напред. Чен го последва, забил поглед в земята.

— Кои бяха тези? — попита Чен, когато вече не можеха да ги чуят.

— Тен Фу и Чан Ян. Те са хора на надзирателя. Той е отвратително създание. Мисли се за кой знае какво. За наш късмет много малко разбира нещата тук. Но това важи за по-голямата част от тях. Няма и един от тези стражи, които да има малко мозък. Ако се владееш, можеш да ги убедиш в каквото си искаш.

Чен кимна.

— Обаче те беше страх. Рискува заради мене. Много съм ти благодарен за това, Павел.

Павел си пое дълбоко дъх.

— Не толкова заради тебе, Тон Чу, а заради всички нас. Казват, че духовете на мъртвите нямат сенки, но смъртта на полевия надзирател Сун и жена му потопиха това място в мрак, който никой не би могъл да разсее.

Чен го погледна замислено.

— Разбирам.

— Някой път ще ти разкажа — погледна го младежът.

Продължиха да вървят. Пред тях, някъде на около десетина ЛИ в далечината, една сграда нарушаваше правата линия на хоризонта — голяма пагода на три етажа.

— Това какво е? — попита след малко Чен.

Павел дори не си направи труда да погледне.

— А, онова там ли? Къщата на надзирателя.

Докато гледаше, от полетата край къщата се надигна бледо петънце и започна да идва към тях. Хеликоптер на охраната. След секунди се разнесе и звукът на моторите му — отначало приглушен, но с всеки миг ставаше все по-силен и по-силен. Минути по-късно той мина над главите им; сянката му се носеше през нивите.

Чен погледна към къщата на надзирателя и кимна на себе си. Е, ШИ БЕРГСОН — помисли си той. — **ЩЕ РАЗУЗНАЯ КАКВОТО МОГА ЗА ТОВА МЯСТО. ПОСЛЕ ЩЕ ТИ ДОЙДА НА ГОСТИ. И ЩЕ РАЗБЕРА ДАЛИ СИ ОНЗИ, ЗА КОГОТО ТЕ МИСЛИМ.**

* * *

Де Вор погледна през прозореца на хеликоптера — той се носеше над нивите на юг; пръстите на едната му ръка разсеяно обхождаха повърхността на предмета, който държеше в другата.

— Какво е това?

Гласът беше студен, лишен от всякаква интонация, и от него те полазваха тръпки, но Де Вор вече му беше свикнал. Това бе гласът на мъртвия му приятел. Обърна се и погледна сина на Леман, албиноса, после му подаде мъничката кутийка от розов кварц.

— Дъглас ми я подари за запознанството. Забеляза колко много ѝ се възхищавам.

Леман я огледа и му я подаде.

— А ти какво му подари?

— Изпратих му копие на „Играта УЕЙ ЧИ“ от Пекорини и Шу. Изданието на Лонгман от 1929 година.

Леман се замисли за момент.

— Изглежда доста странен подарък. Дъглас не играе УЕЙ ЧИ.

— Не, но трябва да се научи. Всички мъже — всички мъже, които са ми равни по способности — трябва да играят — Де Вор тикна кутийката в джоба на сакото си. — Ти играеш ли, Стефан?

Леман бавно извърна глава и накрая погледна Де Вор в очите. Мъртвите очи на албиноса сякаш го пронизваха.

— А ти как мислиш?

Де Вор се усмихна.

— Мисля, че играеш. Бих казал, че си добър играч. Неортодоксален, ала добър.

Леман изобщо не реагира. Извърна глава към предното стъкло. СЪЩО КАТО МАШИНА — помисли си Де Вор. Това момче го плашеше, но и по странен начин много му харесваше. — БИХ МОГЪЛ ДА НАПРАВЯ НЕЩО ОТ ТЕБЕ, СТИГА ДА ИМАМ ВРЕМЕ.

Отлитаха към Швейцарската пустош — щяха да се срещнат с Вайс и да огледат как върви строежът на първата крепост.

Де Вор отново погледна през прозореца. Далече долу две фигури се влачеха по една от пътеките. Полеви работници — шапките им ги караха да изглеждат като две мънички черни камъчета от УЕЙ ЧИ на фона на квадратите на нивите. После те изчезнаха и хеликоптерът се заиздига, завивайки надясно.

Откакто се бе върнал от събранието у Дъглас, беше много зает. Историята със сина на Леман беше пълна изненада, но той бързо се съвзе. Използвайки контактите си с охраната, успя да проследи майката; разследва миналото ѝ и откри за нея неща, които никой друг от непосредственото ѝ обкръжение в момента не знаеше. Беше изпратил при нея свой човек, който ѝ съобщи какво знаят.

И сега тя беше негова. Негов проводник. Може би един начин да се контролира Стефан Леман, ако вземе да прави бели.

Де Вор се усмихна и отново се обърна към младежа:

— Може би трябва да изиграем някой път една игра?

Леман дори не го и погледна.

— Не.

Де Вор се втрени в младежа за миг, после отмести поглед. Значи той разбира, помисли си. Знае каква голяма част от характера на човека се оглежда в огледалото на дъската и камъчетата. И все пак този отказ казва доста неща за него. По-предпазлив е от баща си. По-студен. По-пресметлив. ДА, А И СЕ ХВАЩАМ НА БАС, ЧЕ Е СТРАШНО ДОБЪР НА УЕЙ ЧИ. СРАМОТА Е, ЧЕ НЕ ИСКА ДА ИГРАЕ. ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО ЩЕШЕ ДА СИ ГО БИВА.

Пътуването им отне по-малко от час. Вайс ги посрещна в купола за приземяване, облечен с кожено палто и ръкавици — гореше от нетърпение да си свърши работата и да се махне. Де Вор го забеляза и реши да го позадържи — да си поиграе със страховете и с несигурността му.

— Надявам се, че ще хапнете с нас, ШИ Вайс?

Забеляза вътрешното колебание на Вайс; забеляза как преценява какво би му навредило, ако откаже, и го претегля срещу собственото си неудобство. Банкер. Винаги и преди всичко banker.

— Е? — настоя Де Вор и наклони везните към отказ.

— Имам среща в шест часа.

Едва беше минало един. Де Вор го хвана за лакътя и го поведе към изхода.

— Значи имаме много време, нали? Елате. Не знам за вас, ШИ Вайс, но аз умирам от глад.

Тук бяха на височина почти 13 000 фута и извън купола на площадката за приземяване беше студено, а слънцето се губеше зад дебела облачна покривка. Базата Ландек беше малко по-нагоре по планинския склон — обширно сплескано полукълбо; бляскавата му белота се сливаше със заобикалящия го сняг и лед. Под покрива му вече бе започнал строежът на крепостта.

— Красива гледка, не смятате ли, майоре? — каза Вайс, щом излязоха на снега. Дъхът му се кълбеше в студения въздух.

Де Вор се усмихна и се огледа.

— Прав сте, Вайс — каза той и си отбеляза, че Вайс отново се бе обърнал към него с истинското му име. — Красиво е — но знаеше, че Вайс говори за базата горе, а не за естествената красота на пейзажа.

Намираха се на източния склон на обширна ледникова долина — огромен окоп, дълбок повече от две ЛИ и широк една. Спускаше се на северозапад, обкръжена от всички страни от резките силуети на

планинските върхове. Облаци засенчваха хоризонта, но това не намаляваше чистотата на пейзажа. Тази земя бе недокосната, първична. Тук се чувстваше у дома.

Спря сред снежната равнина точно под базата и внимателно разгледа огромния, подобен на щит купол — мислеше за седемте големи гарнизона на охраната, обкръжили Швейцарската пустош като седем черни камъчета върху гигантска дъска. Предимството на Танга. Той се засмя тихо. Е, вече бе поставил първото бяло камъче. Голямата игра бе започнала.

Стражите, облечени с пълно камуфлажно облекло за сняг, ги въведоха вътре и ги претърсиха. Де Вор се подчини търпеливо и се усмихна на стража, когато онзи му върна кутийката. Само Вайс изглеждаше разстроен.

— Това наистина ли е необходимо? — изпухтя той раздражено към Де Вор, докато войникът го претърсваше.

— Необходимо е, уверявам ви, ШИ Вайс. Едно мъничко устройство може да пръсне този купол на парчета. А после хората зад вас много ще се ядосат, че не сме взели предпазни мерки — той се засмя. — Вие, bankerите, не мислите ли така? Не приемате ли винаги, че се е случило най-лошото, и после не действате ли в съответствие с това?

Вайс сведе глава в знак за отстъпление, но Де Вор все още не се чувстваше щастлив.

Една врата след зоната на охраната водеше навътре в самия купол. Навсякъде из него бяха издигнати подвижни фабрики и навсякъде здраво работеха хора — изработваха основното оборудване на базата. Но истинската работа се извършваше под краката им — в сърцето на планината. Там, долу, сред твърдата скала прокопаваха тунелите и залите на база Ламбек. Когато я довършеха, от въздуха нищо нямаше да се вижда.

Прекошиха залата. В далечния ѝ край паравани отделяха една част от купола от останалата. Тук беше временното жилище на първите наемници на Де Вор. Тук те спяха, ядяха и се упражняваха, докато не изкопаеха по-добри квартири долу в скалите.

Де Вор се обърна към Вайс и Леман и посочи входа.

— Ще ядем с нашите хора — каза той и забеляза — както бе и очаквал — колко тази новина разстрои Вайс. Предполагаше нещо по-

специално.

Де Вор се вгледа в него замислено. ДА, ОБИЧАШ ДА ТИ Е УДОБНО, НАЛИ, ВАЙС? А ВСИЧКО ТОВА — ПЛАНИНИТЕ, СТУДЪТ, УСИЛЕНАТА ПОДГОТОВКА — ИМА МНОГО МАЛКО ЗНАЧЕНИЕ В СРАВНЕНИЕ С УДОБСТВОТО ТИ. СЪРЦЕТО ТИ Е ПРИ ХАН-ОПЕРАТА И ПРИ МАЛКИТЕ МОМЧЕНЦА, А НЕ С РЕВОЛЮЦИЯТА. ЩЕ ТЕ ДЪРЖА ПОД ОКО, ВАЙС. ЩЕ ТЕ ДЪРЖА ПОД ОКО КАТО ЯСТРЕБ! ЗАЩОТО ТИ СИ НАИ-СЛАБОТО ЗВЕНО. АКО НЕЩО СЕ ОБЪРКА, ТИ ПРЪВ ЩЕ СЕ ПРОПУКАШ.

Влезе вътре последен. Дежурният офицер го поздрави. Нормално той би се обърнал към него с „майоре“, но щом видя Вайс, просто се поклони ниско, обърна се и ги поведе към мястото за хранене.

ДОБРЕ — помисли си Де Вор. — МАКАР ЧЕ В МОМЕНТА ПОЧТИ НЯМА ЗНАЧЕНИЕ, ХАРЕСВАТ МИ ХОРАТА, КОИТО МОГАТ ДА СИ ДЪРЖАТ ЕЗИКА ЗАД ЗЪБИТЕ.

Седнаха на пейките зад една от грубите дървени маси.

— Е, ШИ Вайс? Какво бихте искали за обяд?

Готвачът се поклони и подаде на Вайс листа с менюто. Де Вор криеше колко му е забавно, като знаеше какво е изписано там. Всичките ястия бяха прости — войнишка храна; забеляза как лицето на Вайс за миг се изкриви от погнуса. Той подаде листа на готвача и се обърна към Де Вор:

— Ако нямате нищо против, не искам нищо. Но вие двамата яжте. Ще ви разкажа какво стана до този момент.

Де Вор си поръча, обърна се и погледна Леман.

— И аз искам същото.

— Добре — той отново се обърна към Вайс: — Е, разкажете ми, ШИ Вайс, какво става тук.

Вайс се наведе и снижи глас:

— Имаше проблем.

— Проблем?

— Дучек. Отказва да прекарва парите си през сметките на плантацията.

— Разбирам. И какво предприехте?

Вайс се усмихна широко, явно горд от собствената си изобретателност.

— Пренасочих ги — през разни сметки за въоръжение на охраната.

Де Вор се замисли върху това, после се усмихна.

— Хубаво. Всъщност даже е много по-добре. Не биха и сънували, че използваме собствените им сметки.

Вайс кимна и се облегна назад.

— Точно това си помислих и аз.

Поради замесените огромни суми се налагаше да внимават много при планиране на маршрутите, по които парите стигаха до Де Вор. Финансите на Чун Куо бяха здраво оплетени и всяко по-голямо придвижване на пари нямаше как да не бъде забелязано от министерството на Танга — ХУ ПУ, — отговорно за надзора на всички трансфери на капитал, което осигуряваше Тангът да получава петдесет процента от печалбата на всяка трансакция.

Още от самото начало бяха решили, че ще е най-безопасно да придвижват парите открито. Всеки опит да потулят препращането на подобни суми би бил забелязан и разследван, но при нормалното придвижване — при положение че и Тангът си получава дължимото — никой нямаше да се усъмни. Това означаваше, че Тангът всъщност ще получава почти седемдесет процента от онова, което отпускаха, но това се включваше в бюджета.

Вайс и малката му група работеха директно със спонсорите и нагласиха нещата. Първо, разделиха трансферите на по-малки, по-небиещи на очи суми, после ги маскираха като плащания за извършена работа на по-малки компании. Оттам те бяха пренасочвани и разбивани на още по-малки суми — и този процес се повтаряше някъде между десет и петнадесет пъти, преди парите да пристигнат най-накрая при Де Вор. Да, процесът беше доста скъп, но бе необходим, за да не могат да бъдат проследени седмината най-големи спонсори. Налагаше се да се дават рушвети по целия маршрут, да се правят „дарения“ на алчните чиновници. Ако парите се пращаха директно, проектът щеше да струва една четвърт от поисканата от Де Вор сума. Но рискът да ги открият би бил сто пъти по-голям.

— Прекрасна работа сте свършили, ШИ Вайс — Де Вор се облегна назад, за да може готвачът да остави чинията пред него. — Попитах ШИ Дъглас дали не би могъл по някакъв начин да покаже колко сме доволни.

Забеляза колко доволен бе Вайс, след това погледна надолу, взе пръчиците и ги заби в купчината задушени бъбреци със зеленчук.

* * *

Де Вор гледаше как се издига хеликоптерът на Вайс и се насочва на север — отново към сигурността на Града. Нетърпението на банкера едновременно го бе раздразнило и позабавлявало. Беше толкова типично за хората като него. Липсваше им всякакво въображение. Например всичкото онова, което го издърдори за „Нова надежда“ — всичкото беше толкова кухо. Но може би това беше за късмет. Защото ако се досетеха — ако само един от тях успееше да прозре накъде всъщност води всичко това...

Засмя се и се обърна към младежа:

— Искат ли ти се да се поразходиш, Стефан? Според мене този студ би ни накарал да живнем.

— Би ми било приятно.

Отговорът го изненада. Беше започнал да мисли, че на този, малкия, нищо не му харесва.

Отминаха купола и излязоха на широк перваз от покрита с лед скала, който някога, много, много отдавна е бил път. От тази точка се виждаше как долината започва да криволичи на запад. Далеч надолу по планинския склон растяха гори, но тук, горе, имаше само сняг и лед. Те бяха над света.

Сред кънтящия въздух, заобиколен от суровото великолепие на планината, той виждаше ясно всичко. „Нова надежда“ беше нещо много повече от ново начало. За Седмината това щеше да бъде началото на края. Колегите му — Вайс, Муър, Дучек, дори Бердичев — виждаха в него главно символ, флагмански кораб на тяхната кауза, но той беше нещо повече. Той бе практически приложимо нещо. Ако успееше — ако с него можеха да се завладяват нови светове, — контролът щеше да се изплъзне от ръцете на Седмината.

И те го знаеха. Ли Шай Тун го знаеше и преди три години, когато бе извикал лидерите на Камарата при себе си и неочаквано им бе предоставил тази отстъпка. Но старецът нямаше избор. Убийството на

Леман бе разбудило гнездото на осите. Това беше единственото нещо, което можеше да направи Тангът, за да предотврати войната.

Но въпреки това никой от неговите другари конспиратори не бе схванал какво ВСЪЩНОСТ означаваше този кораб. Те не си представяха напълно промените, които предстояха — огромната и бърза метаморфоза, която щеше да връхлети плътно преплетената им общност от тридесет и девет милиарда души. Науката, толкова дълго задържана от Декрета, нямаше да разцъфти — тя щеше да избухне. Когато човечеството литнеше сред звездите, това нямаше да е „разпръсване“ — както мнозина го наричаха; това щеше да е разтърсване. Всякакво истинско сцепление щеше да се изгуби. Седмината го знаеха. Но малцина освен тях вече го разбираха. Мислеха си, че бъдещето ще е продължение на миналото. Нямаше да е така. Щеше да е нещо съвсем ново. Нещо изцяло и обезпокоително ново.

Новият век, ако дойдеше, щеше да е век на гротески и готически чудеса. На магически преобразования. Мутацията щеше да се превърне в норма.

Ако дойдеше.

— Ти защо разиграваше Вайс?

Де Вор се обърна и погледна младежа. Вписваше се съвършено в околната среда. Очите му, бледността на неговата плът — всичко в него изглеждаше на място тук. Той беше като някакво диво създание — белка или снежна лисица. Хищник.

Де Вор се усмихна.

— Бяха ми казали, че Вайс е слаб. Мекушав. Исках сам да се убедя дали е така.

— Какво си чувал?

Де Вор му разказа за записа, с който се беше сдобил. Показваше Вайс в леглото с две млади момчета — известни звезди от ХАН-операта. Това му беше слабото място — слабост, в която се впускаше доста често, ако докладите не лъжеха.

— Можем ли тогава да му имаме доверие?

— Нямаме избор. Вайс е единственият, който разполага и с ноухау, и с контакти.

— Разбирам.

Де Вор се обърна и отново се вгледа в пейзажа. Спомни си как стоеше тук с Бердичев почти преди година, когато за първи път очертаха плана; припомни си как стояха тук и заедно гледаха залеза; колко уплашен бе Сорен; как внезапно падналият мрак изцяло бе променил настроението му. Но той го беше очаквал. В края на краищата, Бердичев си беше типичен пример за стария човек. В дъното, под всичко, те всъщност си бяха същите онези първобитни същества. Все още бяха покатерили се по дърветата обитатели на горите, които гледаха как денят кърви над равнината долу и които се страхуваха от тъмното. Техните настроения, самата им същност се оформяха по образци, много по-стари от самата човешка раса. От бавното кръжене на Земята около Слънцето. От неизменното редуване на мрак и светлина, на топло и студено.

През новия век щеше да бъде различно. Щеше да се появи същество, свободно от всичко това. Същество без окови. Същество на волята, неоформено от околната среда. Същество, чието място беше в Космоса.

Нека си изживеят романтичния етап на разпръскването, на новите, неопетнени светове. На отново и отново откривания рай. Неговите мечти бяха по-други и язدهа техните. Той мечтаеше за нови хора. По-добри, по-съвършени, ПО-ЧИСТИ създания.

Отново се сети за записа с Вайс; за образа на голия финансист, възседнал младото момче; движенията му бяха задъхани, лицето му — напрегнато от нужда. КАКВА СЛАБОСТ — помисли си той. Колко жалко е да си роб на нагона.

В мечтата си за новия век той виждаше човека освободен от всички подобни слабости. Неговият нов човек ще е пречистен от нагона. Кръвта му ще тече чиста като ледените потоци на крайния Север.

— Великолепно е. Такава чистота. Такова съвършенство.

Погледна младежа изненадано, после се разсмя. Да, те толкова много си приличаха — всичките бяха еднакви: първобитен човек, непроменен от хилядолетията на т.нар. цивилизация. Всичките до един може би, но не и този тук.

— Да — каза той след миг. Усещаше, че момчето му става близко. — Величествено е, нали?

* * *

Вратата, арка от мрак, извеждаше в просторна, лошо осветена зала. За миг Толонен си помисли, че е навлязъл в самата Глина. Широки стъпала водеха надолу към голата земя. Таванът бе високо над него. Но тук беше твърде светло, макар и мрачно; твърде чисто, макар и подът да беше от гола пръст. И там, на по-малко от половин ЛИ от него, беше древният стадион — по високите му вити стени тук-там падаха сенки, огромните вити арки на огромните прозорци бяха черни като безлунна нощ.

Колизеят. Сърцето на старата империя ТА ЦИН.

Той слезе долу и прекоси пространството, избра наслуки една арка — знаеше, че всички те водят към центъра.

Чувстваше се като на показ. Чувстваше се като човек, вървящ в сянката на смъртта.

Влезе под арката — усещаше колко тежък бе камъкът над него. Арката го караше да изглежда като джудже — беше висока пет пъти колкото него, дори повече. Три огромни пласта от арки, една над друга, покрити с широка, неравна, древна каменна стена.

Усети времето, усети някаква сила, стара като самото време. Хилядолетната постройка, паметник на силата, на смъртта и на империята, го караше да изпитва леко страхопочитание и той разбра защо Тангът е избрал да се срещне с него именно тук.

— Значи дойде...

Толонен спря на ръба на вътрешната арка и присви очи срещу мрака в центъра — опитваше се да съзре силуета на своя господар.

— Тромави чудовища — това бяха те, нали?

Ли Шай Тун излезе от съседната арка. По негов сигнал светнаха фенерите и изведнъж Централният амфитеатър се разкри. Беше огромен, чудовищен, варварски. От него лъхаше груба сила.

Толонен мълчеше и чакаше. И докато чакаше, мислеше за болката и смъртта, които тази сграда бе построена да подслони. Този мрак бе напоен с толкова много сурова агресия. Толкова топла кръв се бе проляла тук за забавление.

— Значи, разбираш? — обади се Тангът и за първи път обърна лице към него. В очите му имаше сълзи.

Разбра, че няма сили да му отговори.

— Какво има, ЧИЕ ХСИЯ? Какво искате от мене?

Ли Шай Тун пое дълбоко въздух, вдигна ръка и посочи сградата около тях.

— Искаха да ме накарат да мисля, че ти си като това място тук. Също толкова безмозъчно хладнокръвен. Също толкова брутален. Знаеше ли го?

Искаше му се да попита: „КОЙ? КОЙ Е ИСКАЛ ДА ПОВЯРВАШ В ТОВА?“, но просто кимна и продължи да слуша.

— Обаче... Твърде добре те познавам, Кнут. Ти си човек, изпълнен с грижа. И с любов.

Толонен потрепери, трогнат от думите на Танга.

Тангът се приближи; застана лице в лице със своя генерал; дъхът им се смеси.

— Онова, което направи, беше грешка. Голяма грешка.

После той изненадващо се наведе напред, целуна Толонен по бузата и го прегърна. Гласът му се сниши до шепот:

— Но аз ти благодаря, Кнут. Благодаря ти, най-скъпи мой приятелю. Ти отговори на скръбта ми като брат.

Толонен стоеше там изненадан и гледаше господаря си в очите, след това сведе глава; старата топлота бликна в него. Толкова дълго, толкова трудно бе това изгнание.

Коленичи пред Ли Шай Тун и сведе покорно глава.

— Кажете ми какво искате, ЧИЕ ХСИЯ. Нека пак да ви служа.

— Стани, стари приятелю. Стани.

— Не и преди да ми кажете, че ми прощавате.

Последва миг тишина; после Ли Шай Тун постави ръце на раменете на Толонен.

— Не мога да те възстановя на стария ти пост. Трябва да го разбереш. Що се отнася до прощаване — няма какво да ти прощавам. Ще трябва първо на себе си да прости — той се усмихна тъжно. — Изгнанието ти свърши, Кнут. Можеш да се върнеш у дома. А сега стани.

Толонен продължаваше да стои на колене.

— Ставай, глупако. Ставай. Да не мислиш, че ще оставя най-способния си приятел да гние в бездействие? — сега Тангът се смееше

с тих, почти детски смях. — Да, стари глупако, да. Имам работа за тебе.

* * *

Беше гореща нощ. Нан Хо бе оставил вратата към градината отворена. Нежен бриз люлееше пердетата и донасяше аромата на нощни цветя; в овощната градина бухаше бухал. Ли Юан се събуди и се протегна, после застина неподвижно.

— Кой е? — гласът му бе съвсем притихнал.

Почувства топло докосване по гърба си, разнесе се тих, приглушен смях; след това усети, че тя се притиска до него — без съмнение беше „тя“ — и чу гласа ѝ на ухото си:

— Тихо, мъничък мой. Тихо. Това просто съм аз — Перлено сърце. Няма да те ухапя, Ли Юан.

Той се обърна и я видя на лунната светлина — гола, там до него, в леглото.

— Какво правиш тук, Перлено сърце? — попита той, но твърдите ѝ гърди, меката елегантна извивка на раменете ѝ властно привличаха погледа му. Тъмните ѝ очи сякаш искряха на лунната светлина, а тя лежеше там, без да се срамува, и се радваше на това, как я гледа. Тя протегна ръка, пое неговата и нежно я притисна до гърдите си, остави го да усети колко твърди са зърната и, после я придвижи надолу, по копrienено гладкия си корем, докато най-накрая дланта му се отпусна между краката ѝ.

Той потръпна и отново я погледна в очите.

— Аз не бива да...

Тя се усмихна и поклати глава; по очите ѝ личеше колко ѝ е забавно.

— О, не, може би в крайна сметка наистина не бива? Да си тръгвам ли?

Тя понечи да се отдръпне, но ръката му я задържа и се притисна в меките гънки между краката ѝ.

— Не... Аз...

Тя отново се засмя — с тихичък, сладък смях, от който желанието му нарасна още повече; след това седна, тласна го назад и

дръпна чаршафа.

— Я да видим какво има тук. А, ето го коренът на всичките ти проблеми!

Тя нежно хвана с пръсти втвърдения му пенис — дъхът му секна, — после се наведе и го целуна. Лека, мокра целувка.

— Ето — каза тя нежно, проследи с поглед тялото му и го погледна в очите. — Виждам от какво имаш нужда, мъничкият ми. Защо не каза по-рано на Перлено сърце? — тя се усмихна и отново сведе очи към пениса му.

За миг той затвори очи — заля го вълна от чисто удоволствие, докато тя го галеше и целуваше. После, когато вече не издържаше, той я дръпна към себе си, преобърна я по гръб и остави ръката ѝ да му помогне, докато се опитваше да улучи отвора със сляпото око на пениса си.

След това изведнъж усети, че плътта ѝ се разтваря под настоящия му натиск — той беше в нея, а тя се хвърляше срещу него; лицето ѝ внезапно се измени, движенията ѝ не бяха вече толкова нежни, краката ѝ го обвиха. Той тласкаше, тласкаше и накрая извика; тялото му се вцепени, огромна гореща вълна от мрак заля мислите му.

Поспа малко и когато се събуди, тя отново беше там — не сън, както бе започнал да мисли, а истинска и топла; тялото ѝ беше прекрасно, голо на лунната светлина, там, до него, тъмните ѝ очи се взираха в него. Мисълта — затова колко е реална тя — накара пениса му отново да се раздвижи; тя се засмя и започна да гали бузата, врата, рамото му; пръстите ѝ се запускаха по тялото му и накрая отново обхванаха корена му.

— Перлено сърце? — той премести поглед от пръстите ѝ, които си играеха с него, към нейното лице.

— Тихо — каза тя; усмивката ѝ беше като балсам. — Лежи, без да мърдаш, и си затвори очите, мъничък мой. Перлено сърце ще прогони мрака от тебе.

Той се усмихна, затвори очи и се остави целият да трепти като тънка копринена нишка под докосванията на пръстите ѝ. Потръпна леко, когато тялото е се отърка о неговото и се придвижи надолу, и изстена, когато усети мъничките ѝ устни, прилични на розова пъпка, да обхващат крайчеца на пениса му.

— Перлено сърце — тихо, почти недоловимо въздъхна той. А после отново го обля мрак.

* * *

Чен се опря на мотиката си, след това погледна нагоре в небето и обърса чело с парцала, който му подаде Павел.

— По-мъчно е, отколкото си го представях — засмя се той.

Младежът му се усмихна.

— Искаш ли вода, Тон Чу?

Той се почуди, после кимна леко.

— Ще е добре да пийна малко. Гони ме такава жажда, каквато никога преди не ме е гонила.

— Горещо е — каза състрадателно Павел. — Още не си свикнал, това е. Скоро ще му намериш колая.

Чен се почеса по гърба и отново се разсмя.

— Да се надяваме. Имам чувството, че не аз копая тази земя, ами тя мене копае.

Гледаше как Павел се отдалечава, след това пак се захвана за работа; обръщаше черната, твърда земя — един от дългата редица работници, която се простираше през огромната нива с размери две на две ЛИ. После, само секунди по-късно, вдигна очи — бе дочул някаква врява оттам, накъдето се бе запътил Павел. Обърна се и видя, че двама стражи — онези същите, които бяха срещнали предния ден на пътеката — бяха спрели младежа.

— Какво има? — попита той жената до себе си, след това се сети, че тя не говореше английски, а само Мандарин. Но жената май го разбра. Тя направи жест, все едно че пие от шепата си, после поклати глава.

— Но аз си мислех...

След това си спомни нещо, което Павел бе казал по-рано. Позволяваха им се само по три чаши вода на ден — в определените почивки. Мамка му, глупак с глупак! — помисли си Чен, хвърли мотиката и се запъти към мястото, откъдето идваше шумът, но двама от работниците го догониха, задържаха го за ръцете и го накараха да се върне в редицата.

— ФА! — повтаряше единият непрекъснато. — ФА! — После преведе думата на ужасен английски: — Нак-зан-йе!

Чен изстина.

— Трябва да прекратя това.

Един от по-старите мъже — петдесет-шейсетгодишен селянин с обгоряло и мръсно лице — пристъпи напред.

— Не можеш — каза той със силен акцент, но на ясен английски. — Виж. Ще повикат неколцина от нас. Ще ни накарат да застанем в кръг. И после ще започне наказанието — той въздъхна примирено. — Те така правят.

От далечната страна на нивата врявата бе замлъкнала и той видя Павел — главата му беше наведена, а единият от стражите се бе вкопчил в ръката му.

— Мамка му! — прошепна той. Но старецът беше прав. Не можеше да си позволи да се намесва — нито пък по всяка вероятност намесата му щеше да промени нещо. Тук той беше работник на полето, а не КУАЙ, и работата му беше да се добере до Де Вор. Не можеше да рискува това дори и за да предотврати тази несправедливост.

По-едрият от двамата стражи — онзи, когото Павел бе нарекъл Тен — закричи към тях. Спря, опря ръце на хълбоците си и заповяда на неколцина да отидат при варела с водата.

На Чен му се повдигаше. Той беше виновен за това. Но беше безсилен да стори нещо. Павел не го и погледна. Беше ясно, че е избрал да не казва нищо за това, защо е ходил до варела. Без никой да им каже, КУ — работниците — застанаха в кръг около младежа и двамата стражи. Настана ужасна тишина. Чен огледа кръга и видя, че повечето гледат надолу или встрани — всичко друго, само да не виждат онова, което ставаше в центъра.

Гласът на Тен отново изляя:

— Този човек не се подчиняваше. Той знаеше правилата, ала ги наруши — той се разсмя — отсечен, груб смях. — Той беше глупав. И сега глупостта му ще бъде наказана.

Тен измъкна дългата палка от колана си и се обърна с лице към Павел. Чан се усмихна и блъсна младежа към него.

Без предупреждение палката изсвистя и се стовари върху пищялките на Павел. Той падна. Стенанието на Павел беше ужасно — уплашен хленч.

Чен потръпна и заскърца със зъби.

Сега Тен се бе изправил над младежа и се усмихваше.

— Ставай, Павел. Още не сме свършили.

Бавно, без да откъсва очи от Тен, Павел се изправи на крака. Усмивката на Тен не потрепна, но сякаш стана още по-свирепа. Беше ясно, че му е страшно забавно. Погледна палката и тя отново изсвистя — този път удари Павел отстрани на главата.

Момчето се свлече с болезнено стенание. Чен усети възмущението, което запулсира из кръга. Но те си мълчаха. Никой не помръдна. Никой нищичко не направи.

Тен опря върха на палката в главата на младежа и бутна лекичко. Павел падна по гръб. После погледна колегата си.

— Чан! Подай ми пръчката!

Този път по кръга се понесе приглушено мърморене. Тен се обърна и ги изгледа един по един; после се разсмя.

— Ако има някой, на когото му се ще и той да опита, само да си каже. За мене ще е удоволствие да го обслужа.

Чан се приближи до него, пое палката и му подаде дълъг, тънък прът, към който с жица бе прикрепена малка кутийка. Тен защита кутийката за един от джобовете на сакото си, след това натисна едно копче отстрани на пръчката. Тя злобно изсъска.

Тен погледна Павел.

— Сваляй гащите, момче!

Чен забеляза как Павел болезнено преглътна. Беше се вкаменил. Пръстите му се заплетоха във връзките на панталоните, после успя да развърже възела. Изправи се и отпусна глава. Панталоните му се свлякоха около глезените.

Под панталоните беше съвсем гол. Не можеше да овладее треперенето си. Пенисът му се беше свил от страх.

Тен го погледна и се разсмя.

— Ей че голямо момченце си бил, а, Павел? Хич не е чудно, че още си нямаме гадже!

Грубият му смях прокънтя отново. После той жестоко допря с пръта върха на пениса му.

Павел отскочи, но Тен не бе включил пръчката.

Стражът погледна Чан и двамата силно се засмяха на майтапа. След това Тен натисна копчето и мушна пръчката в слабините на

младежа. Павел конвулсивно се сгърчи, после се строполи като мъртъв. Тен сигурно бе пуснал силен ток, защото из топлия, неподвижен въздух изведнъж се разнесе острия мирис на изгоряла плът.

— Ти, копеле мръсно!

Думите се чува отляво. Чен се обърна и видя, че е старецът, който бе говорил с него преди малко. Тен също се бе обърнал и го гледаше.

— Какво има, Фан Хюи? Искаш и ти да се включиш, а?

Гласът на Чан прокълбна нервно зад Тен:

— С палката, Тен Фу. Пръчката ще го довърши тоя изкуфял дъртак.

Но Тен не го слушаше. Той се приближи бавно до стареца и застана срещу него — беше с цели две глави по-висок.

— Какво каза, дъртако? Как точно ме нарече? Фан Хюи се усмихна мрачно.

— Добре ме чу, Тен.

Тен се разсмя.

— Да, добре те чух, Фан — той протегна ръка, сграбчи стареца за бузите и го накара да си отвори устата, после бутна пръчката вътре и тракна челюстта на Фан Хюи. Зъбите му изтракаха. След това дръпна ръката си. Пръстите му заиграха по копчето на кутийката.

— Искаш ли да я пробваш на вкус, а, Фан Хюи?

Очите на Фан се бяха разширили от ужас. Тен бавно измъкна пръчката от устата на стареца. Върху едрото му грозно лице цъфна садистична усмивка.

— Добрият селянин си мълчи, нали, Фан?

Старецът закима усилено.

— Добре! — каза тихо Тен, изрита стареца и го просна на земята.

Старецът се задъха. Чен го погледна облекчено — можеше да е къде-къде по-зле, — после се обърна към Тен.

Беше трудно. Беше трудно да не присъедини глас към Фан Хюи. По-трудно от това, да стои неподвижно в кръга и нищо да не прави. Павел се бе размърдал. Вдигна глава от земята и се огледа с мътен поглед, след това главата му пак падна надолу.

Чан пристъпи зад него с чаша вода в ръка и я плисна върху главата на младежа.

— Нали за това дойде, Павел?

Тен, който гледаше, се запревива от смях.

ДА — помисли си Чен. — ДНЕС ТРЯБВАШЕ ДА НЕ ПРАВЯ НИЩО, НО САМО ПОЧАКАЙ, ТЕН. ВНИМАВАЙ КАК СЕ ДЪРЖИШ С МЕНЕ. ЗАЩОТО ИМАМ КУП ПРИЧИНИ ДА ТЕ УБИЯ САМО СЛЕД ОНОВА, КОЕТО НАПРАВИ ДНЕС.

Помисли си за това, което му бе разказал Павел за убийствата, и разбра, че това далеч не беше само слух. Точно така беше станало. Беше повече от сигурен.

Да. Куп причини.

* * *

Смехът идваше от градината през широко отворената врата. Вън утрото беше топло и сияйно; вътре, където седеше Ли Юан с деветгодишния си племенник Тао Чу, беше по-хладно и по-сенчесто.

Играеха на УЕЙ ЧИ — упражняваха се в начални ходове и игра в ъгъла, но Ли Юан беше доста разсеян. Току поглеждаше към градината, където прислужничките играеха на топка.

Тъничкият, напевен глас на по-малкото момче наруши тишината, възцарила се от известно време над тях.

— Сърцето ти не е тук, нали, Юан? Виж колко хубаво е утрото. Защо не отидем да поюздим?

Ли Юан се обърна и го погледна.

— Извинявай, Тао Чу. Какво каза?

— Казах... — той се засмя звънко и се наведе към него съучастнически. — Кажете ми, Юан. Коя е?!

Ли Юан са изчерви и премести едно бяло камъче.

— Не разбирам за какво ми говориш, Тао Чу.

Тао Чу вдигна вежди, после постави на дъската черно камъче и прибра шестте бели, които бе обкръжил.

— Мислех си, че си влюбен във Фей Йен, Юан. Ясно е обаче, че някоя друга е спечелила сърцето ти. Или ако не сърцето ти, то...

— Тао Чу! — Ли Юан погледна към дъската и видя, че губи. Разсмя се. — Толкова ли ми личи?

Тао Чу започна усилено да прибира камъчетата в купичките, след това отново подреди позицията. Вдигна очи.

— Още веднъж?

Ли Юан поклати глава. После се изправи и се приближи до отворената врата. — Прислужничките играеха зад декоративното езерце — подхвърляха си копринена топка. Погледа ги — погледът му непрекъснато се връщаше върху Перлено сърце. Отначало си мислеше, че не го е видяла, но после тя хвана топката, обърна се и го погледна право в очите; усмивката ѝ имаше таен смисъл, разгадаем само за него.

Вдигна леко глава, усмихна ѝ се и видя как тя спря, хвърли топката на една от прислужничките и ѝ каза нещо, което той не успя да схване. След това тръгна по пътеката сред магнолиите право към неговата стая.

Той я настигна в коридора пред стаята си, обърна я към себе си и я притисна.

— Не тук! — засмя се тя. — Вътре, Ли Юан. Нека първо да влезем вътре.

Едва успя да я изчака. Щом тя се съблече, той нетърпеливо взе да я гали и притисна лице в косата ѝ, която миришеше на джинджирил и канела. Би я обладал на мига, все още напълно облечен, но тя го спря и започна да го съблича — ръцете ѝ леко докосваха болезнено втвърдения му член. На дневна светлина тялото ѝ изглеждаше по-различно — по-твърдо, по-стегнато, по-малко разтапящо се, отколкото му се струваше през нощта, но не по-малко желано. Остави я да го притегли на леглото, после влезе в нея и веднага семето му се изля.

Тя се засмя нежно, без следа от подигравка.

— Май ще трябва да те понауча на това-онова, Ли Юан. На разни начини как да се задържаш.

— Какво искаш да кажеш? — той лежеше върху нея със затворени очи и я остави да гали врата му, раменете му, гърба му.

— Има разни книжки. ЧУН ХУА. И приспособления.

Той потръпна. Лекото докосване на нейните пръсти беше толкова сладко, че му се щеше да замърка като коте.

— ЧУН ХУА? — Не беше чувал за такива неща. — Пролетни картини? Що за пролетни картини?

Тя отново се засмя, след това зашепна в ухото му:

— Картини на мъже и жени, които си правят разни неща. Всякакви неща. Няма да повярваш колко начина съществуват да се прави това, Ли Юан. И не само с двама.

Забеляза интереса му и се засмя.

— О, да, и аз така си мислех. Но няма жив мъж на тази земя, който някога да не е искал да си легне с две момичета едновременно.

Той преглътна.

— Какво искаш да кажеш, Перлено сърце?

Но отговорът дойде почти веднага. Иззад един параван в дъното на стаята се чу звук, който не можеше да бъде сбъркан с никой друг — сподавен смях!

Ли Юан се надигна и погледна натам.

— Кой е там? Настоявам да знам...

Млъкна. Беше Сладка роза, най-младата от неговите прислужнички. Тя излезе иззад паравана, скромно свела очи, ала гола; бузите и шията ѝ бяха леко поруменели.

— Може ли и аз да дойда в леглото, Ли Юан?

Ли Юан потръпна, след това се обърна и погледна онемял Перлено сърце. Тя му се усмихваше широко.

— Ние затова сме тук. Не го ли разбра, Ли Юан? Точно за това време. Когато се пробужда твоята мъжественост.

Перлено сърце се наведе и повика по-малкото момиче, после отново притегли Ли Юан на леглото, а Сладка роза легна от другата му страна. След това, когато и двете по сестрински се засмяха, те започнаха да го гаят и целуват — кожата им беше като коприна, дъхът им ухаеше на бадеми — и сетивата му се възпламениха, разцъфнаха и той отново изгоря.

* * *

Нан Хо бе застанал пред стаята със сведена глава. Тонът му бе извинителен, ала твърд.

— Съжалявам, лейди Фей, но не можете да влезете вътре.

Тя го погледна смаяно. За втори път вече отказваше да ѝ се подчини.

— Какво искаш да кажеш с това „не може“?! Мисля, че се забравяш, Нан Хо. Щом искам да видя Ли Юан, имам право да го посетя! Искам да го попитам ще дойде ли да пояздим днес следобед, това е всичко. А сега, моля те, пусни ме да мина.

Той разбираше, че е безнадеждно да ѝ се противопоставя повече, и отстъпи встрани с наведена глава.

— Моля ви, лейди Фей...

Но тя веднага отвори вратата към стаите на Ли Юан.

— Ама че опак човек... — тъкмо казваше тя, ала млъкна и подуши въздуха. След това дочу и звуците, които идваха иззад паравана. Необикновени звуци за спалнята на едно дванадесетгодишно момче.

Промъкна се към паравана и притисна ръка към устата си, за да не извика от изненада.

Беше Ли Юан! О, богове! Ли Юан с две от прислужничките си!

За миг тя остана там, омагьосана от гледката на твърдите му, почти съвършени задни части, които се клатеха между бедрата на едната от прислужничките, а другата галеше и двамата. След това видя как той се вцепени и изстена, а краката на момичето се стегнаха около кръста му и го притеглиха към себе си.

Тя потръпна и заотстъпва назад, после вдигна ръка към устата си, за да спре неканения смях. Ли Юан! От всички студени риби в морето на живота, представете си, Ли Юан да мърсува с прислужничките си! Ах, малкият мръсник!

Отвън тя изгледа сурово Нан Хо.

— Не съм влизала тук, Нан Хо. Разбра ли ме?

Прислужникът се поклони ниско.

— Разбрах, лейди Фей. И ще предам съобщението ви на младия принц. Сигурен съм, че той би приветствал възможността да пояздите заедно този следобед.

Тя кимна, след това се обърна — усети, че бузите и вратът ѝ са пламнали; после бързо се отдалечи.

Ли Юан! Тя изхихика, след това замря — спомни си малките, съвършено оформени хълбоци, стегнати в момента на оргазма.

„А аз те мислех за толкова студен, толкова безстрастен. Толкова над всичко това.“

Тя отново се засмя — странен, раздразнен смях; след това продължи, изненадана от онова, което ѝ беше хрумнало.

* * *

— Спомняш ли си това място, Кар?

Кар се усмихна и от ложата огледа ямата и заобикалящите я редове.

— Как бих могъл да го забравя, генерале?

Толонен се облегна назад и въздъхна.

— Хората забравят много неща, които би трябвало да помнят. Корените си. Забравят корените си. А когато ги забравят, те губят способността си да преценяват нещата ясно и истински.

Кар се усмихна.

— Тази работа... — той посочи ярко осветената арена. — Тя по някакъв начин ти прочистваше мозъка от всичко освен от истината.

Толонен се разсмя.

— Да, виждам.

Кар обърна лице към него.

— Радвам се, че се върнахте, генерале. Не че не уважавам генерал Ноченци, но нещата не са същите, откакто вие не командвате.

Старецът изсумтя и килна леко глава настрани.

— И на мене ми липсваше работата ми, Кар. Ужасно ми липсваше. Но виж какво, аз вече не командвам. Поне не в онзи смисъл, за който сигурно си мислиш. Не. Това е нещо друго. Нещо тайно, което Тангът ме помоли да организирам.

Той очерта нещата бързо, ясно, оставяйки на Кар да разбере, че по-късно ще бъде запознат по-подробно с всичко.

— Това е план за всеки случай, нали разбираш. Надяваме се никога да не ни се наложи да го използваме. Ако Камарата гласува вето върху космическите изследвания, както би трябвало, можем да изхвърлим този малък план в огъня.

— Но не ви се вярва, нали, генерале?

Толонен поклати глава.

— Боя се, че не. Мисля, че Тангът напразно се надява. В момента тази Камара далеч не е приятел на Седмината.

Под тях, в ямата, двамата състезатели излязоха и заеха местата си. Съдията прочете правилата и отстъпи назад. Мъртва тишина се възцари в ямата.

Битката беше кратка, ала груба. След по-малко от минута единия вече бе мъртъв. Тълпата побесня и зарева одобрително. Кар погледна как прислужниците изнасят тялото и потръпна.

— Радвам се, че откупихте договора ми. Онзи долу можеше да съм и аз.

— Не — обади се Толонен. — Ти беше изключение. Никой не би могъл да те победи на арената. Дори и след сто битки. Веднага го разбрах.

— Още от пръв поглед? — Кар се засмя и погледна по-възрастния в очите.

— Почти...

Кар се усмихваше.

— И досега си спомням как ме погледнахте за първи път — толкова надменен беше този поглед — и после ми обърнахте гръб.

Толонен също си спомни и се засмя.

— Е, понякога е по-добре да не позволяваш на човек да разбере какво точно си мислиш за него. Но беше вярно. Точно затова приех предложението ти. Веднага разбрах, че мога да те използвам. Начинът, по който се опъна на младия Ханс. Хареса ми. Изкара го от кожата му.

Кар сведе поглед.

— Чухте ли, че хванах следите на Де Вор?

Очите на Толонен се разшириха.

— Не!!! Къде?!

— Не съм много сигурен, но мисля, че е започнал работа като надзирател в една от големите плантации. В момента моят човек Чен го разследва на място. Веднага щом се сдобием с доказателство, нападаме.

Толонен поклати глава.

— Боя се, че е невъзможно.

— Извинете, генерале, но какво искате да кажете с това?

Толонен се наведе напред и постави ръка на якото рамо на Кар.

— Защото точно в момента ми трябваш, ето защо. Опитът ти е нужен на тази операция, затова започваме още тази вечер. Така че да можем мигом да задействаме схемата.

— Не може ли някой друг да...

Толонен поклати глава.

— Не. В цялото Чун Куо има само един човек, който би могъл да осъществи този план, и това си ти, Кар. Чен ще се справи. Ще се погрижа да има пълна подкрепа. Но тебе не мога да те включа. Не и този път.

Кар се замисли за миг и вдигна очи. Усмиваше се.

— Ами май най-добре да се захващам тогава, а, генерале?

* * *

Щом Чен влезе, надзирателят Бергсон вдигна поглед. Стаята беше тъмна, въпреки кръга светлина в средата на масата, осветяващ мястото, където бе седнал. Беше гологлав, тъмната му коса бе пригладена назад и бе облечен в просто копчинено ПАУ, но Чен го позна веднага. Беше Де Вор. Беше почти сигурен. На ниската масичка пред него бе поставена дъска за УЕЙ ЧИ — седем кръгли черни камъчета бяха поставени на началните точки и оформяха голямо Н в центъра на решетката. И от двете страни на дъската имаше по един поднос — единият пълен с бели камъчета, а другият — с черни.

— Играеш ли, Тон Чу?

Чен срещна погледа на Де Вор и за миг се замисли дали е възможно да го разпознае под маската, после прогони мисълта — спомни си как Де Вор бе убил човека, когото Чен бе наел да играе него самия онзи ден, преди пет години, когато умря Као Джиян. НЕ — помисли си той, — ЗА ТЕБЕ СЪМ ТОН ЧУ, НОВИЯТ РАБОТНИК. НО НИЩО ПОВЕЧЕ. УМЕН ЧОВЕК. ПОКОРЕН. БЪРЗО УЧИ. НО НИЩО ПОВЕЧЕ.

— Баща ми играеше, ШИ Бергсон. Понаучих се от него.

Де Вор погледна двамата стражи зад Чен, посочи им лекичко с брадичка вратата и ги освободи. Напуснаха веднага.

— Седни, Тон Чу. С лице срещу мене. Докато играем, ще си поговорим.

Чен влезе в кръга светлина и седна. Де Вор го гледаше известно време, отпуснал ръце на коленете си; след това се усмихна.

— Тези двамата, дето сега излязоха... Те са полезни хора, но като опре до тази игра — вместо мозъци в главите им има лайна! Ти лайна ли имаш в главата си, Тон Чу? Ще ми свършиш ли работа?

— Ще ви свърша, ШИ Бергсон.

Де Вор се взря в него, после отпусна очи.

— Ще видим.

Взе едно бяло камъче от подноса и го постави на две линии навътре и шест надолу от горния ляв ъгъл на таблото. Чен забеляза колко здраво и все пак колко нежно Де Вор държи камъка между палеца и показалеца си; колко остро изтрака топчето върху дървото, когато той го постави — колко живо и определено изглеждаше самото движение. Погледна върху дъската своите седем черни камъка като крепости, отбелязващи границата на територията на бойното поле. Своите седем и тези на Де Вор.

Камъчетата на Де Вор бяха толкова бели, че сякаш надхвърляха тъмната сила на неговите собствени.

Чен взе едно черно камъче от подноса, задържа го за миг в ръка, заобръща го между пръстите си, като усещаше хладната му гладкост, съвършената заобленост на върховете му, приятното обло чувство, което създаваше. Никога не бе усещал нищо подобно — никога не бе играл с камъчета и дъска. Все с машини. Машини като онази в стаята на Као Джиян.

Той постави внимателно камъчето на дъската, вземайки пример от Де Вор, и отново чу онова остро, прекрасно изтракване на камъка върху дървото. После се облегна назад.

Де Вор веднага отговори на неговия ход. Още едно бяло камъче в горния ляв ъгъл. Агресивен, нападателен ход. Неочакван. Право в ъгъла. Чен контрира почти инстинктивно — черното му камъче се връза между две бели. Но Де Вор веднага тропна друго камъче върху дъската и оформи „тигрова уста“ около последното черно камъче на Чен — заобиколи го от три страни и заплашваше да го превземе, освен ако...

Чен се включи и оформи „лакът“ от три черни камъчета — слабо формирование, макар и не злощастно, но вече губеше инициативата; бе оставил агресивната сила на Де Вор да го прати в защита. Вече бе изгубил ъгъла. Шест хода — и вече бе загубил единия ъгъл.

— Искаш ли ЧА, Тон Чу?

Той вдигна очи от дъската и срещна погледа на Де Вор. Нищо. Мислите му си оставаха неразгадаеми. Чен се поклони.

— За мене ще бъде чест, ШИ Бергсон.

Де Вор плесна с ръце; на вратата се появи лице и той просто вдигна дясната си ръка с разперени два пръста. В същото време с лявата постави още едно камъче. Две долу, две вътре — подсилваха линията и охраняваха ъгъла. Само глупак би загубил при това положение, а пък Де Вор не беше глупак.

Де Вор се облегна назад и се загледа в него.

— Колко пъти си побеждавал баща си, Тон Чу?

— Докато бях дете — доста често, ШИ Бергсон. Но после той ни напусна. Когато бях на осем години. Видях го едва миналата година. На погребението му.

Чен постави ново камъче и погледна Де Вор. Нищо. Никаква реакция. И все пак, Де Вор, както и измисленият Тон Чу, бе загубил баща си на осем години.

— Какъв лош късмет. И оттогава не си ли играл?

Чен си пое дъх и се загледа в ходовете на Де Вор. Играеше толкова бързо, сякаш не мислеше, а просто реагираше. Но Чен знаеше много добре как стоят нещата всъщност. Всеки ход на Де Вор бе внимателно обмислен; всички възможности бяха разчетени предварително. За да играеш с него, трябваше да си подготвен също толкова добре като него. А за да го победиш?

Чен се усмихна и постави друго камъче.

— От време на време. Но главно с машини. Доста години са минали, откакто съм седял и съм играл така, ШИ Бергсон. За мене е чест, че ме намирате за достоен.

Отново огледа дъската. Ъгълът вече беше почти сигурно загубен, но собствената му позиция бе много по-силна и имаше доста добра възможност да си разчисти територия в горния край — ШАН — и в ЧУ — на запад. И не само това — следващият ход на Де Вор беше принудителен. Трябваше да играе в горния край — две вътре. За да запази линията си. Гледаше и се усмихна вътрешно, когато Де Вор постави следващото бяло камъче точно там, където бе предвидил.

Чу как зад него вратата тихо се отваря.

— Ей там — Де Вор посочи едно място до масичката за игра. Моментално там се появи втора, по-малка масичка, покрита с фина

покривка. Миг по-късно прислужницата донесе чайника и две купички, коленичи вдясно от Чен и взе да ги бърше.

— УЕЙ ЧИ е игра-магия, не мислиш ли, Тон Чу? Правилата са прости — трябва да се знаят само седем неща — и все пак, за да станеш съвършен играч, трябва да играеш цял живот! — той неочаквано се разсмя. — Кажу, Тон Чу, знаеш ли историята на тази игра?

Чен поклати глава. Някой някога му беше казал, че се е появила по едно и също време с компютрите — преди петстотин години, — но човекът, който му го бе казал, не разбираше нищо — лайнян мозък, както би го нарекъл Де Вор. Имаше чувството, че тази игра е много помлада. Скорошна разработка.

Де Вор се усмихна.

— Колко стара мислиш, че е тази игра, Тон Чу? На сто години? На петстотин?

Чен отново поклати глава.

— На сто, ШИ Бергсон. Или може би на двеста?

Де Вор се засмя и се загледа в момичето, което наля ЧА и протегна купичката първо на него. Той вежливо сведе глава в знак на отказ, тя се обърна и предложи купичката на Чен. Чен също леко сведе глава за отказ и момичето отново се обърна към Де Вор. Този път Де Вор пое купичката с две ръце, поднесе я към устата си и отпи, явно доволен от възпитаните маниери на Чен.

— Сигурно ще се изненадаш, Тон Чу, ако ти кажа, че тази игра се играе вече повече от 4500 години? Че е била измислена от император Яо приблизително през 2350 г. пр.н.е.?

Чен се поколеба, после се разсмя, сякаш изненадан — разбираше, че Де Вор със сигурност му се подиграва. Разбира се, самото Чун Куо не беше толкова старо, нали? Той пое купичката от момичето, поклати се на Де Вор и шумно отпи.

Де Вор пресуши купичката си, постави я на подноса, който държеше момичето, и изчака то да я напълни отново. После продължи:

— Историята е такава: император Яо измислил УЕЙ ЧИ, за да упражнява ума на сина си Тан Чу и да го научи да мисли като император. Дъската, разбираш ли, е карта на самото Чун Куо — на древното Средно царство на ХАН, — обградено от изток от океана, на север и на запад — от пустини и обширни планински райони, а на юг

— от джунгли и море. Значи дъската е Земята. Камъчетата — хора или групи хора. Отначало дъската, както и Земята, е чиста, неподделена, но после пристигат хората, нарастват на брой, дъската се изпълва. Бавно, но неумолимо тези групи се пръсват по Земята и окупираат територии. Но територията е ограничена — на дъската могат да се завземат само определен брой точки. Конфликтът е неизбежен. Където групите се срещнат — избухва война: война, в която трябва да победи най-силният и най-умният. И така играта продължава, докато дъската се изпълни и най-малкият конфликт се разреши.

— Ами когато дъската се напълни, а идват още камъчета?

Де Вор се вгледа в него и отмести поглед.

— Както казах, това е древна игра, Тон Чу. Ако аналогията не може да продължи, то е защото ние променихме правилата. Ще е различно, ако ограничим броя на играещите пулове, вместо да ги трупаме, докато дъската се разцепи под тежестта им. Ще е по-добре, ако дъската е по-голяма, нали така?

Чен мълчеше и гледеше как Де Вор отпива за втори път от купичката. СЕГА СЪМ СИГУРЕН — помисли си той. — ТИ СИ. ЗНАМ, ЧЕ СИ ТИ. НО КАР ИСКА ДА БЪДЕ СЪВСЕМ СИГУРЕН. НЕЩО ПОВЕЧЕ — ИСКА ТЕ ЖИВ. ЗА ДА МОЖЕ ДА ТЕ ЗАВЕДЕ ПРИ ТАНГА И ДА ТЕ ГЛЕДА КАК КОЛЕНИЧИШ И МОЛИШ ЗА ПОЩАДА.

Де Вор остави купичката си на подноса, но този път задържа дланта си отгоре ѝ в знак, че не иска повече. После погледна Чен.

— Знаеш ли, Тон Чу, понякога си мисля, че тези две неща — ЧА и УЕЙ ЧИ — наред с коприната са най-висшите точки на културата ХАН — той отново се разсмя, но този път със студен, подигравателен смях. — Помисли си само, Тон Чу. ЧА, УЕЙ ЧИ и коприна! И трите — на по 4500 години! И оттогава какво? Нищо! Нищо! Само стени!

Нищо — само стени. Чен допи своя ЧА и върна купичката на подноса, който му протегна момичето. След това постави камъчето си и пред следващия половин час нищо не каза — съсредоточил се беше върху играта.

Отначало му тръгна добре. Изгуби няколко пула и направи няколко банални грешки. Резултатът изглеждаше забележително равен и изпълнен с увереност в способностите си, той се замисли какво ли е искал да му каже Кар с това, че Де Вор бил майстор на УЕЙ ЧИ. Но

после нещата се промениха. На четири пъти той беше почти убеден, че е пленил пуловете на Де Вор, и то така, че няма как да се измъкне. Всеки път изглеждаше така, че е оградил с два камъка цяла група — отначало в ПИН, на изток, в долния ляв ъгъл на дъската, после в ЦУ, на север. Ала всеки път бе принуден да гледа със зяпнала уста как Де Вор променя всичко само с един-единствен неочакван ход. И тогава започваше яростно да отстъпва; вече не обкръжаваше, а беше обкръжен, бореше се отчаяно да спаси групата си, която само преди няколко хода изглеждаше непобедима, на някакви си два хода от победата.

Той бавно гледаше как позициите му падат от всички страни, докато най-накрая примирено сви рамене и хвърли черното камъче, което държеше, обратно на подноса.

— Няма смисъл.

Де Вор за първи път задържа поглед върху него.

— Така ли? Предаваш ли се, Тон Чу?

Чен сведе глава.

— Тогава ще имаш ли нещо против да разиграя отново тази позиция?

Чен се засмя изненадано. Позицията бе загубена. С четиридесет, може би дори петдесет пула. Безнадеждно загубена. Той отново сви рамене.

— Щом желаете, ШИ Бергсон...

— А ти какво желаеш, Тон Чу? Чувам, че си искал да станеш полеви надзирател.

Чен сведе глава.

— Така е, ШИ Бергсон.

— Тази работа добре се плаща. Два пъти повече, отколкото печелиш сега, Тон Чу.

ДА — помисли си Чен, — АМА ЗАЩО ТОГАВА НИКОИ НЕ Я ИСКА? ЗАЩОТО ТОВА Е МНОГО НЕПОПУЛЯРЕН ПОСТ — ДА СИ ПОЛЕВИ НАДЗИРАТЕЛ, КОГАТО НАЧАЛНИКЪТ СИ ТИ, ЕТО ЗАЩО. И ЗАТОВА СЕ ЧУДИШ ЗАЩО ЛИ Я ИСКАМ.

— Точно затова искам тази работа, ШИ Бергсон. Искам да поспечеля малко пари. Да си уредя дълговете Горел и отново да изкача нивата.

Де Вор се облегна и за известно време впери поглед в него, после се наведе напред, взе едно черно камъче от подноса и го тропна на дъската.

— Добре. Ще го обмисля. Но, първо, можеш да ми направиш една услуга, Тон Чу. Преди две нощи някой е нахлул в склада и е откраднал три щайги с ягоди, вече опаковани за изпращане на един от моите клиенти от Първо ниво. Разбираш колко ме притесни това — той изсумтя и погледна Чен в очите. — В плантацията има крадец, Тон Чу. Искам да откриеш кой е и да се справиш с него. Разбра ли ме?

Чен се поколеба за миг, изненадан от това неочаквано нареждане. След това осъзна, че ако иска да се доближи достатъчно до Де Вор и да осигури на Кар доказателството, няма избор. Наведе глава.

— Както кажете, ШИ Бергсон. Ами като се оправя с него?

Де Вор се засмя.

— Тогава ще изиграем още една игра, Тон Чу, и ще си поприказваме за бъдещето ти.

* * *

Когато селянинът си отиде, Де Вор се приближи до екраните, дръпна завесата и включи екрана, който го свързваше с Бердичев в Камарата.

— Как е? — попита го той, щом лицето на Бердичев изплува на екрана. Бердичев се засмя бурно.

— Още е много рано да се каже, но май успяхме. Хората на Фар ни подкрепиха, а пък Легистката фракция нещо се мотае. Бароу изчисли, че ни трябва само още двадесет гласа и край с ветото на Седмината.

Де Вор кимна.

— Това е добре. Ами после?

Бердичев се усмихна.

— Значи подочул си нещичко? Е, това е моята изненада. Само стой и гледай. Повече няма да ти казвам.

Де Вор прекъсна връзката. Дръпна завесата и се приближи до дъската. Този селянин, като си помислиш, не беше лош играч. Не чак толкова стимулиращ, наистина, но пък доста забавен, особено във

втората част на играта. Следващия път ще му даде девет камъчета. Огледа ситуацията. Черните печелеха с един-единствен камък.

А пък що се отнася до Бердичев и неговата „изненада“...

Де Вор се засмя и започна да разчиства дъската. Все едно можеше да скрие такова нещо. Албиносът бе последното нещо, с което би го изненадал Сорен. Но въпреки това се възхищаваше на Сорен за предвидливостта и куража — да направи онова, което бе направил. Когато Седмината разбраха за изследванията. И когато видяха крайните резултати...

Погледна към покритите със завеса екрани. Да, самият ад щеше да се развихри, когато Седмината открият какво точно гласи Сорен Бердичев. А най-приятното беше, че всичко е съвсем законно! Всичко — в пълно съответствие с конституцията! Нищо не можеха да направят.

Но ЩЯХА. Беше сигурен. На него оставаше да го предугади. Да надуши какво тъкмят и да действа пръв.

А в тази игра нямаше по-добър от него. В цялото Чун Куо нямаше по-добър.

* * *

— Ей, виж, Сорен! Виж го Ло Ю-Хсиян! — засмя се Кларак и заля с вино ръкава си, но изобщо не забеляза — беше се вторачил в огромните екрани горе.

Бердичев погледна накъдето му сочеше Кларак и се подсмихна доволно. Показваха едър план на Старшия представител.

— Богове! Май ще викаме сърдечния хирург!

Камерата се обърна бавно по редовете и се видя, че бурният гняв, изписан по лицето на Ло Ю-Хсиян, се отразява като в огледало в цялата тази секция на Камарата. Обикновено спокойните патриции ревяха и тресяха юмруци, а очите им щяха да изскочат от яд.

Дъглас се приближи, застана зад Бердичев и го потупа по гърба.

— И не могат нищо да направят! Браво, Сорен! Страшен си! Мислех си, че няма да доживеем деня, когато...

Отново избухна тържествуващ смях сред мъжете, събрани в галерията, после Дъглас призова към ред и нареди на прислужниците

да донесат още чаши — искаше да вдигне наздравица.

— За Сорен Бердичев! И за „Нова надежда“!

Две дузини гласове повториха наздравицата; две дузини мъже отпиха и отпавиха изпълнени с възхищение погледи към човека в средата на кръга.

Сорен Бердичев наклони глава, след това е усмивка се обърна към наблюдателния прозорец и впери поглед в сцената долу.

Онова, което се разиграваше в Камарата, беше безпрецедентно. През всичките години, откакто тя съществуваше, не се беше случвало нищо подобно. Дори убийството на Пьотър Леман не я бе разтърсило така яростно. Поражението на опита на Седмината да наложат вето — ход, предназначен да ограничи полетите на „Нова надежда“ в пределите на Слънчевата система — бе достатъчно необикновено, но онова, което последва, беше направо смайващо.

Резултатът от вота бе посрещнат с диво тържествуване. Фракцията, противник на вето, бе победила с мнозинство от сто и осемнадесет гласа. После духовете се успокоиха, низшият секретар Бароу тихичко се приближи до трибуната и започна да говори.

Отначало повечето депутати изобщо не слушаха какво говори Бароу. Все още продължаваха оживено да обсъждат резултата от гласуването. Но един по един те млъкнаха и цялата важност на онова, което говореше Бароу, завладя редовете.

Бароу предлагаше с две трети мнозинство да се приеме специално предложение. Предложение за съставяне на обвинителни актове срещу определени членове на Камарата. Очерта подробностите на разследването, проведено от тайно съставен подкомитет в Камарата — разследване за корупция, незаконна практика и присвояване на незаконни такси.

Тук той млъкна и вдигна поглед от листа. Посрещна го пълна тишина.

Бароу се обърна с лице към една определена секция в Камарата и започна да чете списък с имена. Беше стигнал само донякъде — а списъкът беше дълъг, когато шумът от пейките на ХАН заглуши гласа му.

Всяко име в списъка беше на ТАИ — на „джоб“; положението и верността им бяха купени и платени от Седмината. Това дори повече и от отхвърлянето на вето върху звездолета бе пряко

предизвикателство към авторитета на Седмината. Беше равносилно на декларация на Камарата за независимостта от Танговете. Бароу изчака секретарят на Камарата да призове към ред, после заряза за миг списъка и подхвана страстна реч за Камарата и как тя е била компрометирана от Седмината.

Врявата от пейките на ТАИ заглъхна сред въодушевените радостни изблици от всички страни в Камарата. Нарастващата сила на ТАИ е отдавнашен предмет на спорове дори сред представителите ХАН и гневът на Бароу отразяваше собствените им чувства. Едно време беше по-друго — тогава ТАИ бяха уважавани хора, но сегашните нахални младоци не бяха нищо повече от рупори на Седмината.

Когато се стигна до гласуване, разликата беше толкова малка, колкото изобщо бе възможно. Три гласа решиха всичко. Осемдесет и шестте ТАИ, споменати в списъка на Бароу, щяха да бъдат обвинени.

Надигна се рев. Побеснелите ТАИ хвърляха възглавничките от пейките по говорителя, а някои се втурнаха към него, за да го бият, но добре, че други им преградиха пътя.

После, по сигнал на секретаря, войските на охраната на Камарата нахлуха в залата и започнаха да арестуват споменатите ТАИ — слагаха им белезници като на най-обикновени престъпници и им прибираха пропуските.

Бердичев гледаше края на всичко това — видя как отвеждат и последния ТАИ, който бурно протестираше, надолу към килиите под Камарата.

Потръпна развълнувано. Този ден щеше да се помни. Откога мечтаеше той да дойде! „Нова надежда“ беше спасена, а силата на Камарата заякна. А после, след като го отпразнуват, той щеше да се заеме със следващата фаза на своя план.

Обърна се и погледна мъжете, събрани в панорамната зала — инстинктивно усещаше на кого може да се довери, а на кого — не — и се усмихна на себе си. Започваше тук и сега. Сила, която цялата власт на Седмината не можеше да спре. А файлът „Аристотел“ щеше да й придаде фокус, чувство за цел и посока. Когато разберат какво са криели от тях, нямаше да има връщане. Файлът щеше да доведе края на властта на Седмината.

Да. Той се засмя, погледна Дъглас и отново вдигна чаша. Бяха започнали. И кой можеше да знае какъв щеше да бъде светът, когато свършат?

ГЛАВА 16

СВЕТЛИНАТА ПОМРЪКВА

Беше два часа сутринта и край имението на Бердичев в декоративните градини гостите продължаваха да празнуват шумно. Цяла редица носилки ги чакаха в далечната страна на ливадата, под фенерите, носачите и телохраниелите стояха нащрек малко по-встрани, а близо до къщата бе оборудвана временна кухня. Прислужниците сновяха неуморно между гостите и сервираха горещи купи супа или фиде, или пък им предлагаха още вино.

Бердичев бе застанал на балкона и гледаше надолу. Известно време оглеждаше всичко това. После отново влезе вътре и се усмихна за поздрав на събралите се там дванадесет души.

Това бяха първите. Онези, на които имаше най-голямо доверие.

Той погледна прислужника, застанал в очакване до вратата, и му даде сигнала. Прислужникът — „европеец“, както и целият му персонал напоследък — се върна след миг с поднос, на който имаше голяма, тумбеста бутилка и тринадесет крехки порцеланови купички. Прислужникът постави подноса на масата, след това заотстъпва с дълбок поклон и затвори вратата след себе си.

Бяха сами.

Усмивката на Бердичев грейна.

— Ще пийнете ли по едно с мене, ЧУН ЦУ?

Вдигна бутилката — четиридесетгодишна прасковена ракия ШУ ХСИН — и бе поздравен със силен одобрителен шум.

Наля мъничките купички и ги раздаде — усещаше как очите на „джентълмените“ току шарят към дванадесетте дебели папки, оставени на масичката до подноса.

Той вдигна купичка.

— КАН ПЕЙ!

— КАН ПЕЙ! — отвърнаха те и пресушиха купичките си на един дъх.

— Прекрасно! — Муър леко потръпна. — Откъде я намери, Сорен? Не предполагам, че в цялото Чун Куо е останала бутилка ШУ

ХСИН, по-стара от двадесет години.

Бердичев се усмихна.

— Имам две каси от нея, Пол. Би ли ми позволил да ти изпратя една бутилка? — той се огледа; усмивката му отново бе станала непринудена, съвсем естествена. — И на всички вас, ЧУН ЦУ, разбира се.

Радостта им беше неподправена. Такава ракия струваше поне 50 000 юана за бутилка! И Бердичев раздаваше цяла каса ей така!

— Ама ти наистина знаеш как да празнуваш, Сорен! — рече Пар, приближи се и задържа ръката си върху рамото му. Пар му беше стар приятел и съдружник в бизнеса; въртеше сделки в Северна Америка.

Бердичев кимна.

— Сигурно. Но тази вечер имаме още поводи за празнуване. Всъщност много по-важни, отколкото си мислите. Виждате ли, приятели мои, тази вечер е едно начало. Днес започва нова ера.

Забеляза как отново погледнаха папките.

— Да — той се приближи до масата и вдигна една от папките. — Има нещо общо с тези папки. Забелязали сте ги, сигурен съм. Вие сте дванадесет и папките са дванадесет — той се огледа в кръга от хора, взря се в лицата им още веднъж, за последен път — искаше отново да се увери, преди да им се разкрие.

Да, тези бяха хората. Важни хора. Хора с важни контакти. Но и приятели — хора, на които можеше да се довери. Те щяха да го започнат. Нещо, което, започнато веднъж, щеше да се окаже неударимо. И, както се надяваше той, необратимо.

— Вие всички се чудите защо ви извиках тук, встрани от тържеството. Чудите се и какво общо има това с папките. Е, няма да ви карам да чакате. Напълнете отново чашите си и седнете. След онова, което ще ви кажа, може и да се наложи да пийнете нещо силничко.

Разнесе се смях, но приглушен, напрегнат. Познаваха достатъчно добре Сорен Бердичев, за да знаят, че той никога не се шегува, нито пък изказва твърдения, които не би могъл да защити.

Насядаха около масата и Бердичев раздаде папките.

— Преди да ги отворите, нека ви попитам нещо — той се обърна и погледна Муър. — Първо ти, Пол. Кое е по-важно за тебе — част от твоето време и енергия — вярно, те са много ценни — или бъдещето на нашата раса, европейците?

Муър се засмя.

— Познаваш чувствата ми, Сорен.

Бердичев кимна.

— Добре. Тогава нека те попитам нещо по-конкретно. Ако ти кажех, че в тази папка пред тебе има документ с около 200 000 думи и че искам от тебе да ми го препишеш на ръка, ти какво би казал?

— Освен ако не ми обясниш защо, бих казал, че си луд, Сорен. Защо ми е да преписвам документ на ръка? Защо да не накарам някой от моите хора да ми го разпечата на компютър?

— Разбира се — усмивката на Бердичев стана по-твърда. Изведнъж той сякаш започна повече да прилича на себе си.

— Но ако ти кажех, че е секретен документ? И то засягащ не някаква си дребна производствена тайна, а НАЙ-ГОЛЯМАТА тайна, тогава би ли ме разбрал по-лесно?

Муър леко се облегна назад.

— Какво искаш да кажеш с това „най-голямата тайна“? Какво има в тази папка, Сорен?

— Ще стигнем и дотам. Но, първо — вярваш ли ми? Има ли тук някой, който ми няма доверие?

Разнесе се мърморене и всички поклатиха глави. Пар се обади от името на присъстващите:

— Знаеш, че всеки от нас би заложил половината си имот за твоите думи, Сорен.

Бердичев се усмихна принудено.

— Да, знам. Но какво ще кажете за стопроцентово доверие? Има ли тук някой, който би ми го оказал?

Друг мъж — висок човек с дългнесто лице на име Екер — отговори този път. Родом от Град Африка, той имаше силни търговски връзки с компанията на Бердичев, „Сим Фик“.

— Във финансов смисъл ли говориш, Сорен, или имаш предвид нещо по-лично?

Бердичев се поклони леко.

— Всички вие сте практични хора. Това е добре. Други и не искам за приятели. Но да ти отговоря — в известен смисъл си прав, Едгар. Наистина имам предвид нещо много по-лично. Като казах това — кой от нас тук би могъл толкова лесно да разграничи професионалното си „аз“ от личното?

Последва смях на съгласие. Вярно си беше. Те бяха същества, откърмени с пари. Пазарът им беше в кръвта.

— Нека кажа просто, че ако някой от вас реши да отвори папката, вие се обвързвате стопроцентово. Лично и наред с това, финансово — той бързо вдигна ръка. — О, не искам да кажа, че ще ви искам заеми или нещо такова. Това няма да се отрази на търговските ви операции.

Пар се разсмя.

— Познавам те вече повече от двадесет години, Сорен, и разбирам, че като всички нас тук имаш тайни, които искаш да споделиш с останалите. Но подобни заобикалки изобщо не са ти присъщи. Защо просто не ни кажеш какво има в папките?

Бердичев кимна рязко.

— Добре. И дотам ще стигна, обещавам ти, Чарлз. Но това е необходимо — той огледа бавно хората около масата, после лекичко сведе глава. — Искам да бъда честен с всички вас. Да се уверя, че разбирате какъв риск поемате, като просто отворите тези папки. Защото не искам никой от вас да мисли, че принудително съм го набутал в това. Това не би устроило никого тук. Всъщност по-скоро бих искал всеки, който се чувства не на място, да напусне още сега, преди да се е обвързал съвсем. Никой няма да го обвини. Защото направите ли първата крачка — видете ли онова, което е в папките, — рискувате живота си.

Пар се наведе и почука по папката.

— Все още не разбирам, Сорен. Какво има тук, вътре? План за убийството на Седмината? Какво може да е толкова опасно, че само фактът, че го знаеш, вече да заплашва живота ти?

— Вече го казах. Тайната на тайните. Онова, което ХАН са криели от нас през всичките тези години. А пък за това, защо е опасно просто да го знаеш, нека да ви кажа за един малък закон, който много рядко се използва напоследък, и за едно министерство, чиято единствена цел е да създава една илюзия, в която вече и те самите си вярват — че всичко е станало именно така.

Пар се засмя и разпери ръце.

— Сега НАИСТИНА говориш загадъчно, Сорен. Какъв закон?! Какво министерство?! Каква илюзия?!

— Нарича се просто Министерството. Намира се в Пей Чин и единствената му цел е да охранява тайната. Нещо повече: то има право

да арестува и екзекутира всеки, който разполага или разпространява информация за тайната. Що се отнася до илюзията... — той се засмя кисело. — Е, това ще разберете, ако се решите да отворите папките.

Един от онези, които не се бяха обаждали досега, се наведе напред. Беше едър, силен на вид мъж с дълга старомодна брада. Казваше се Рос и беше собственик на голяма компания за спътникови комуникации в Източна Азия.

— Значи, това е предателство, Сорен?

Бердичев кимна.

Рос поглади замислено брадата си и се огледа. После, почти нехайно, отвори папката си, извади листата и се зачете в първата страница.

След миг го последваха и останалите.

Бердичев се огледа. Дванадесетте папки бяха празни — документите бяха извадени. Потръпна и сведе поглед с лека усмивка.

Муър подсвирна приглушено. Той погледна Бердичев с изцъклен поглед.

— Това вярно ли е, Сорен? Наистина ли е вярно?

Бердичев кимна.

— Но то е толкова... толкова фантастично! Също като сън! То е... — той потръпна.

— Истина е — каза твърдо Бердичев. Сега всички бяха вперили очи в него. — Кой от нас тук не е слизал в Глината и не е виждал развалините? Когато тиранинът Цао Чун е построил своя Град, той е погребал не само архитектурата на миналото, но и неговата история.

— И е построил друга? — беше гласът на Пар.

— Да. Внимателно, с огромни усилия, години наред. Нали разбирате, намерението му е било просто да унищожи всякаква опозиция срещу своето владичество, искал е да унищожи всички знания за онова, което е било преди него. Градът се е разраствал, а неговите сановници са събирали всички книги, всички видеоленти, всички записи и не са позволявали на нищо, което не е ХАН, да проникне в техния огромен Град. По-голямата част от събраното просто са изгорили. Но не всичко. Голяма част е била приспособена. Нали разбирате, съветниците на Цао Чун са били твърде хитри, та просто да създадат дупка в историята. Това — те са знаели — би предизвикало любопитство. Онова, което са направили, е било много

по-изтънчено и — в далечна перспектива — много по-убедително за широките маси. Започнали са да реконструират световната история — поставили са Чун Куо в центъра на всичко, на мястото, което според тях му се полага по право.

Пое си въздух и продължи. До слуха му за миг нахлуха звуците от празненството навън.

— Било е лъжа, но лъжа, на която всички се подчинили, защото през първите десетилетия от съществуването на Града просто да поставиш под въпрос тяхната версия за миналото и дори само да предположиш, че може да е било и другояче, се е наказвало със смърт. Но лъжата е била сложна и мощно въздействаща и хората скоро забравили. Дошли нови поколения, които почти нищо не знаели за истинското минало. За тях слуховете, които се предавали от ухо на ухо, изглеждали чисти фантазии пред реалността, на която ги учили и която виждали навсякъде около себе си. Медиите всеки ден им пробутвали илюзията, докато илюзията станала съвсем РЕАЛНА дори за онези, които били отговорни за създаването ѝ.

— И този... този файл „Аристотел“... е истината, която Цао Чун потиснал?

Бердичев погледна Рос.

— Да.

— Ти как го намери?

Бердичев се усмихна.

— Бавно. Къс по къс. През последните петнадесет години търсех — правех си собствени тайни разследвания. Следвах разни знаци. И този... този файл е крайният резултат от цялото това търсене.

Рос се облегна назад.

— Впечатлен съм. Нещо повече, Сорен — смаян съм! Това е... — той се разсмя поразено. — Ами, много е трудно за възприемане. Може да е и заради ракията, ама...

Засмяха се, но очите им бяха обърнати към Рос — той се опитваше да формулира чувствата на всички тук.

— Е... Знам какво иска да каже моят приятел Пол Муър. Наистина Е фантастично. Може би твърде фантастично, че да го преглътнеш на един дъх, ей така — той вдигна първите няколко страници и отново погледна Бердичев. — Просто... Просто го намирам за твърде трудно за вярване.

Бердичев се наведе напред. Светлината проблесна в стъклата на очилата му.

— Точно това са целели, Майкъл. И точно затова искам всички вие да си го препишете на ръка. Така то ще се вкорени във всички вас. Ще е повече, отколкото просто да го прочетете. Ще го транскрибирате. И тогава реалността му ще ви поразии. Ще видите колко е свързано всичко. Правдоподобието... — не, ИСТИНАТА! — ще се запише в кръвта на всеки от вас.

Рос се усмихна.

— Виждам, че оригиналът е написан от собствената ти ръка, Сорен. Искаш да се обвържем по същия начин, както и ти?

Бердичев кимна.

— Тогава за себе си аз ще го направя с радост. Но какво да правим с копията? Да си ги пазим ли?

Бердичев се усмихна и погледна приятеля си в очите. Рос знаеше. Вече го бе разбрал.

— Ще го предадете по-нататък. На някого, на когото вярвате като на брат. Както аз вярвам на вас. Той, на свой ред, ще направи ново копие и ще го предаде на някого, на когото вярва. И така нататък... Ще изковем верига и мнозина ще научат истината. И тогава... — той се облегна назад. — Е, тогава ще видите какво ще стане. Но това — тук, тази вечер — е началото на всичко. Ние сме първите. Оттук се пръска семето. Но ще дойде време за събиране на реколтата. Обещавам на всички ви: ще дойде.

* * *

— Какво значение има — ХУН МАО или ХАН? Те са Отгоре. Те презират нас, родените в Глината.

Трите момчета седяха на ръба на басейна и клатеха крака над водата.

Ким гледаше надолу, в огледалото на водата — очите му проследяваха отраженията на звездите от картата на Тун Хуан горе. От известно време мълчеше и слушаше как другите говорят, но сега ги прекъсна:

— Знам какво искаш да кажеш, Антоне, но невинаги е така. Има някои...

— Като Чан Шуи?

Ким кимна. Беше им разказал за случката в леярната.

— Да, като Чан Шуи.

Антон се разсмя.

— Сигурно си му забавен. Или е това, или си мисли, че може да извлече някаква изгода, като се грижи за тебе. Що се отнася до това, дали те харесва...

Ким поклати глава.

— Не, не е така. Чан Шуи...

Йозеф се намеси:

— Бъди честен, Ким. Те ни мразят. Искам да кажа, направил ли е този Чан Шуи нещо, което наистина да му струва нещо? Изрепчил се на някакъв грубиян. Много хубаво. И ти си се впечатлил. Това и всичките онези тъпотии, дето Тай Чо те е натъпкал с тях — за правосъдието на ХАН и тям подобни. Само че всичко това са сапунени мехури. Всичко! Антон е прав. Той е схванал, че ти си важна клечка — нещо специално — и е пресметнал, че ако се грижи за тебе, и за него може да падне нещичко.

Ким отново поклати глава.

— Не разбирате. Наистина не разбирате.

Антон се засмя снизходително.

— Разбирам те, Ким. Но май ще трябва да го научиш по мъчния начин. Те не ни искат, Ким. Не заради това, което представляваме, не, а заради произхода ни. Използват ни като машини и ако се повредим, ни изхвърлят. Това е истината.

Ким потръпна. Имаше някаква истина в това, но тя не беше цялата истина. Помисли си за Матиас и за Янко. Какво ги отличаваше? И двамата бяха грубияни. За Матиас нямаше значение, че и Ким като него идва от Глината. Не. Нито пък Ким му бе направил нещо. Просто той, Ким, беше различен. И с Янко беше същото. Но за някои това, че е различен, нямаше значение. Например за Тай Чо и за Чан Шуи. А ще има и други — беше сигурен.

— Те са срещу нас, това е — разсмя се горчиво Антон. — Така е, Ким. И така ще бъде.

— Не! — Ким настоя. — Не си прав? И двамата не сте прави! Те и ние... Просто не е така. Понякога е така, но не винаги.

Антон поклати глава.

— Винаги е така. То винаги си е там, в дъното на душичките им. Трябва да го питаш този твой Чан Шуи. Питай го дали би ти позволил да се ожениш за сестра му.

— Той няма сестра.

— Не е там работата, Ким. Не ме разбра.

Ким потръпна и отмести поглед, несъзнателно галейки синината на шията си. Срам и вина. Винаги ги носеха, точно под кожата. Защо оставяха вината и срамът да ги формират? Защо не можеха да строшат кальпа и да направят нови хора от себе си?

— Може и да не съм те разбрал, но предпочитам да имам добро мнение за Чан Шуи, отколкото да се предам пред баналния ти възглед — гласът му прозвуча по-студен, по-враждебен, отколкото искаше, и той веднага съжали, че го е казал, колкото и вярно да беше.

— Извинявай. Не исках да...

Но беше късно. Бяха си тръгнали.

Ким остана там още малко, разстроен от станалото. Но може би то беше неизбежно. Може би можеше само да отложи момента, но не и да го предотврати. Защото той наистина БЕШЕ различен — дори и от себеподобните си.

Разсмя се. Ето на! Беше предал себе си: бе се уловил сам, по собствената си изкривена логика. Защото или те всички бяха еднакви — ХАН, ХУН МАО, хората от Глината, — или той не беше прав. А не можеше да бърка. Душата му крещеше, че не греши.

Той погледна матовозлатния таван, протегна се, разкърши врат и се разтърси. Ами ако грешеше? Ако Антон беше прав?

— Не — каза той решително. — Няма да ме накарат да мисля като тях. Нито сега, нито когато и да било! — той погледна свитите си юмруци и бавно остави гнева да изтече от него. После се изправи и тръгна. Предстоеше му още една сутрин в леярната.

* * *

Машината разгъна осемте си крайника, след това сякаш приклепна и измъкна от нищото един стол.

Ким се засмя.

— Понякога изглежда наистина като жива.

Чан Шуи, приседнал на пети до Ким, се обърна към него и също се засмя.

— Знам какво имаш предвид, Ким. Онова последното потрепване, нали?

— Арахноид. Точно това е тя, Шуи! — Ким кимна на себе си, взрян в неподвижната сега машина. После се обърна и забеляза озадачената физиономия на по-големия.

— Просто име, което им измислих. Паяците се наричат арахниди. А пък машините, които имитират хора — тях често ги наричат андроиди. Като съединиш двете, и...

Лицето на Чан Шуи светна. Беше кръгло, приятно лице. Красиво просто лице, обрамчено от гладка черна коса.

Ким се вгледа в него, после, с притихнал глас, зададе въпроса, който се въртеше в главата му цяла сутрин:

— Чан Шуи, ти харесваш ли ме?

Лицето на Чан Шуи изобщо не се измени. Той му се усмихна съвсем открито; тъмните му очи бяха ясни.

— Ама че въпрос, Ким. Ти как смяташ?

Ким сведе засрамено глава, но преди да успее да каже нещо, Чан Шуи вече бе сменил темата.

— Знаеш ли как е паяк на ХАН, Ким?

Ким отново го погледна в очите.

— ЧИ ЧУ, не е ли така?

Чан Шуи изглеждаше доволен.

— Точно така. Но не знаеш ли, че имаме за тях и други, поцветисти имена? Нали разбираш, паяците винаги са означавали за нас добра поличба. Когато паяк слезе от паяжината, казват: „Късметът слиза от небесата.“

Ким се засмя — беше му харесало.

— У вас има ли много паяци, Чан Шуи?

Чан поклати глава, изправи се и взе да оглежда контролното табло.

— Няма паяци. Вече няма. Има само птици в клетки и рибки в изкуствените езера — той погледна Ким. На устните му трепна печална усмивка. — А, да, и ние.

Огорчението му беше мимолетно, ала показателно. Няколко паяци ли? Как така? След това Ким се досети. Разбира се. В самия Град нямаше никакви насекоми — карантинните порти на Мрежата се грижеха за това.

Чан Шуи измъкна стъкленичката от дупката в таблото и я разклати.

— Май ледът ни свърши. Ще отида да донеса.

Ким докосна ръката му.

— Аз ще донеса, Чан Шуи. Накъде да вървя?

Момчето ХАН се поколеба, после се усмихна.

— Добре. Ей там е, в дъното. Има един резервоар — видя ли го? Да, точно този. Ти трябва просто да отнесеш там празната стъкленица, да я мушнеш в дупката долу на таблото и да въведеш кода на машината. Ето този — Чан Шуи посочи серийния номер на таблото на арахноида. — След горе-долу минутка ще ти я върне пълна. Става ли?

Ким кимна и тръгна — сновеше между машините. Върна се по друг път — представяше си, че е паяк, който се разхожда бързо по паяжината си. Беше тъкмо по средата на пътя, когато разбра, че е сбъркал. Чан Шуи беше точно срещу него, но между тях, до машината си, бе застанал Янко с жестока усмивка на уста.

— Накъде така, а, миши гъз? — той пристъпи напред и прегради пътя на Ким.

Ким пусна стъкленицата в горния джоб на робата си и се огледа. Един от големите подноси на конвейера се бе придвижил по главната лента и сега преграждаше пътя му назад, а отляво и отдясно страничните конвейери бяха пълни с купчини нови-новенички мебели.

Погледна отново Янко — не го беше страх, опасяваше се само да не счупи стъкленицата. Ако я счупеше, щяха да глобят с една надница и него, и Чан Шуи. За себе си не му пукаше. Но за Чан Шуи...

— Какво искаш, Янко?

Янко се обърна с лице към Чан Шуи:

— Не е твоя работа, жълт! Не си ври носа тук!

Чан Шуи само се изсмя.

— Не ми било работа, така ли? Така ли било, а, торба с изгнил ориз такава? Защо смяташ така, а?

За учудване на Ким Янко изобщо не се впечатли от обидата. Обърна гръб на Чан Шуи и отново застана лице в лице с Ким. Излая:

— Идвай тука, миши гъз! На колене пред мене!

Ким леко подгъна колене; беше напрегнат — готвеше се да побегне, ако стане нужда, но нужда не стана. Чан Шуи бързо и тихомълком се беше придвижил напред, скочи на гръба на Янко и онзи се просна по очи.

Ким рязко отстъпи назад.

Янко изрева и се опита да се надигне, но Чан Шуи дръпна ръката му зад гръба и започна да я извива — като нищо можеше да я счупи.

— Просто го остави намира, Янко. Защото следващия път НАИСТИНА ще ти счупя ръката. И ще кажем, че е била някоя от машините.

Той натисна кратко и болезнено ръката му за последен път, слезе от гръба му и го остави на мира.

Янко седна. Лицето му беше червено, мърмореше под носа си.

Чан Шуи протегна ръка.

— Хайде, Ким. Няма и да те докосне, обещавам ти.

Но когато Ким се опита да мине покрай Янко, Янко се метна встрани, опита се да го препъне, после бързо се вдигна на крака с лице към Чан Шуи.

— Що не ме цапнеш бе, жълтур?

Чан Шуи се разсмя.

— Словесната ти изобретателност направо ме смайва, Янко. Ти къде си учил английски? В публичния дом, дето работеше майка ти ли?

Янко изрева и се втурна към Чан Шуи. Но младият ХАН бе стъпил встрани и когато Янко нескоропосано се завъртя и замахна с ръка, Чан Шуи хвана ръката му и я изви, като използва тежестта на Янко, за да го вдигне и да го метне към машината.

Янко се тресна в контролното табло, усукана се, след това извърна уплашено глава — машината бе надвиснала над него.

Момчетата, които гледаха, се засмяха и млъкнаха. Но Янко беше чул смеха. Погледна надолу, изтри кръвта от устата си и изпсува под нос.

В този миг вратата в дъното се отвори и излезе надзирателят Нун. Докато идваше, изглеждаше разсеян, погледът му беше мътен. Приблужи се и се усмихна на Ким, като че ли си спомни нещо.

— Всичко наред ли е, Чан Шуи? — попита той. Сякаш не забелязваше просналия се под машината Янко.

Чан Шуи сведе глава, потискайки усмивката си.

— Всичко е наред, надзирателю Нун.

— Добре — Нун продължи нататък.

Когато се върнаха при тяхната машина, Ким го попита:

— Тоя Нун добре ли е? Видя ми се много отнесен.

Чан Шуи се изсмя и поклати глава.

— Ето ти човек, който сам ще се превърне в развалина — той погледна Ким. — Надзирателят Нун си има един навик. Разбираш ли ме, Ким?

Ким поклати отрицателно глава.

— Взема наркотици. Предимно безобидни, но май затъва все повече. Последните няколко седмици... Както и да е. Я ми подай онази стъкленица.

Ким му я подаде, после се огледа и за миг спря поглед върху гърба на Янко.

— Между другото благодаря ти, Шуи. Много съм ти задължен. Но всъщност нямаше нужда. Аз съм бърз. По-бърз, отколкото си мислиш. Нямаше да може да ме хване.

Чан Шуи се усмихна и го погледна — този път по-замислено.

— Може би. Но си е по-добре да съм сигурен. Янко е малко нещо пернат в главата. Не се сеца кога да спре. По-добре ще е да не се приближава много до тебе, Ким. Бива ли?

Ким се усмихна и сведе очи. Усети в гърдите си топлина, като че гореше огън.

— Бива.

* * *

— Всичко наред ли е?

Ким вдигна очи от клавиатурата и кимна.

— Малко съм уморен, Тай Чо.

— Значи, работата ти идва много?

Ким се усмихна.

— Не, Тай Чо. Имах няколко неспокойни нощи, това е.

— А... — това не беше обичайно. Тай Чо се взря в момчето. Сега, когато варварското изтощение на Глината беше изчезнало от лицето му, той бе станал красиво момче. Добрата диета бе сторила чудеса, но не можеше да поправи вредата, нанесена в най-ранното му детство. Тай Чо се усмихна и отново погледна екрана пред себе си. Какво ли щеше да е, ако Ким се бе хранил добре като бебе? С каквото трябва и с достатъчно насърчение?

Тази мисъл накара Тай Чо да потръпне.

Той отново вдигна поглед.

— Да оставим това засега, Ким? Умореният мозък е разсеян мозък — той му намигна. — Дори и в твоя случай. Върви поплувай. И си легни рано. Утре пак ще се захванем с това.

Когато Ким си тръгна, той седна и се замисли за миналата седмица. Ким май се справяше забележително добре в леярната. Надзирателят Нун беше доволен от него, а и самият Ким не се оплакваше. И все пак, нещо безпокоеше Тай Чо. Нещо ставаше с Ким — нещо дълбоко вътре в него, което може би и самият Ким още не съзнаваше. А сега и това. Това безсъние. Е, ще го наблюдава по-внимателно през следващите няколко дни и ще се опита да вникне.

Стана, приближи се до бюрото на Ким и включи паметта. Екранът мигом светна.

Тай Чо се засмя учудено. Ким си беше драскал. Беше нарисувал паяжина в средата на екрана. Тънка, нежна паяжина, от която висеше една-единствена нишка — спускаше се към дъното на екрана.

Придвижи образа нагоре и пак се засмя.

— Ето го и паяка!

Но после се наведе по-близо, нагласи клавишите, увеличи образа и накрая чертите на паяка изпълниха екрана: познатото, тъмнооко лице на едно дете.

Тай Чо се намръщи и изключи машината. Стоя там известно време, дълбоко замислен, след това кимна на себе си. Да. Ще го наблюдава. Ще го наблюдава — и то много внимателно.

Ким плуваше по гръб във водата със затворени очи. Мислеше за Чун Куо и за хората, които бе срещнал Горе. Какво общо имаше между тях? Раждането може би. То и смъртта и може би леко любопитство към състоянието между двете. Усмихна се. Да — и толкова. Това най-много го беше учудило. Липсата им на любопитство. Беше си мислил, че тук, Горе, ще е различно. Бе повярвал, че просто разстоянието от Глината дотук носи просветление. Но не беше така. Да, те се различаваха помежду си, но тази разлика бе предимно в лустрото. Само да надникнеш по-дълбоко и те се оказваха — чак до мозъка на костите си — също толкова тъпи, също толкова банално приковани към сетивата си, както и най-жалкото създание в Глината.

Усмивката му се бе разсеяла. Ким потръпна, после бавно се преобърна във водата. Глината. Какво беше Глината, ако не състояние на ума? Светоотношение?

Това беше проблемът на всичките. Следваха дадена идея само до определен етап — вървяха по нишката в лабиринта само до определено място — и след това я отпускаха, сякаш доволни, че няма какво повече да се гледа, че не е останало нищо за откриване. Вземете например файла „Аристотел“. Бяха доволни да го сметнат само за игра, разработена да прави интелектуална гимнастика. Не бяха погледнали отвъд него. Това единствено обяснение им стигаше. Но ако бяха продължили, ако бяха го сметнали, дори само хипотетично, поне за миг, за истина — щяха веднага да разберат откъде го е извлякъл. Дори и сега можеше да се събудят за това. Но, според него, нямаше. Липсата на любопитство щеше да ги спре.

Това по свой си начин беше странно, защото точно те му го бяха обяснили първи — бяха му казали колко тясно и сложно са свързани финансите, а оттам — и компютърните системи в Чун Куо. Точно те му бяха обяснили за „дискретните системи“, откъснати от всички останали — острови, плътно наблъскани с информация, обградени със защитни мрежи като със стени. И точно те му бяха казали, че системата на Проекта е „дискретна“.

Той не бе открил това сам. Бе открил само, че файловете на Проекта не са самички на обградения със стени остров на

компютърната система. Вътре в нея имаше и друг файл — стар, отдавна забравен файл, спал там спокойно повече от век, докато най-накрая Ким не го бе открил. И то не какъв да е файл. Това беше библиотека. Не. Нещо повече. Това беше цял свят. Свят, твърде богат, че да бъде измислен, твърде последователен — дори и в грешките си, — че да не бъде истински.

И защо Седмината го бяха скрили? Каква причина биха имали те да погребат миналото?

Освободен от бремето на тайната, той бе прекарал последните две нощи в размисъл единствено над това. Бе го огледал от всички страни — опитваше се да разбере каква ли е била целта им. И най-накрая разбра.

За да се сложи край на промяната. Бяха излъгали, за да унищожат западната мечта за прогрес. За да настъпи с тях нова ера, в която няма време и нищо не се променя. Златен век.

Но оставаше проблемът, какво е самият той — защото какво друго беше той освен Промяната, въплътена в един човек? Какво друго, ако не бацилтът на същия онзи вирус, който така дълго и упорито се бяха борили да унищожат?

Ким отвори очи и се преобърна по корем, после зарита към подълбокото.

Сега го виждаше ясно. Онова, което той представляваше, го превръщаше в опасност за тях — правеше го заплаха и за Седмината, и за техния начин на действие. И все пак въпреки това той беше много ценен. Знаеше за усилията, които бяха положили да скрият това от него, и колко бе платила „Сим Фик“ за неговия договор. Но защо бяха платили такава сума? За какво ли мислеха да го използват?

За Промяната. Беше почти убеден. Но откъде да бъде сигурен?

НАВЛЕЗ ПО-ДЪЛБОКО — каза си той. — БЪДИ ЛЮБОПИТЕН. „СИМ ФИК“ САМО БЕЗЛИКА СИЛА ЛИ Е? МЕХАНИЗЪМ ЗА ПЕЧЕЛЕНЕ НА ПАРИ? ИЛИ ПРИТЕЖАВА И ЛИЧНОСТ? И АКО ПРИТЕЖАВА — ЧИЯ?

Името мигом просветна в ума му. Достатъчно често го бе чувал напоследък по новините. Сорен Бердичев.

Да, но кой е той? Бизнесмен. Да. Дисперсионист. Да, и това. Но освен това — какво още? Що за човек е той? Откъде идва? Какво иска? И **НАЙ-ВАЖНОТО — КАКВО ИСКА ОТ МЕНЕ?**

Ким се гмурна под водата и след като отново изплува, разтръска коси; изведнъж умората му изчезна. Усети познатата възбуда в кръвта си и се разсмя. Да, това беше! Това ще е новата му задача. Да открие всичко, каквото може, за този човек.

А като го открие?

Той заплува — остави нишката да се отпусне. Да не мисли толкова напред. Най-добре е първо да открие каквото може, пък тогава да решава.

* * *

Сорен Бердичев седеше сред сенчестата тишина на кабинета си; двете папки лежаха на бюрото пред него. ВУ тъкмо си беше тръгнал, макар сладникавият, тежък мирис на парфюма му да витаеше из въздуха. Посланието върху стеблата на белия равнец сега бе записано върху къс хартия, която Бердичев бе смачкал на топка и бе запратил в дъното на кабинета. Но то и в момента беше пред очите му:

*Слънцето потъна в земята:
образът на помръкналата светлина.
Така и по-висшият човек живее сред масите
прикрива светлината си с воал, ала сияе.*

Удари ядосано по бюрото. Това зачеркваше всичките му предварителни мисли. Беше решил вече как да действа и се бе обадил на ВУ просто за да потвърдят плановете му. Но ВУ се бяха противопоставили. И сега пак трябваше да взема решения.

Чуваше скърцащия глас на ВУ дори и сега, сякаш старецът го гледаше от свитъците; спомняше си как се кокореха воднистите му очи, как побелялата му кичуреста брада стърчеше от брадичката му.

— КУН, земята, е горе, ЛИ, огънят, е долу. Сега е МИН И — светлината помръква.

Имаше предвид момчето. Сигурен беше. Огънят от земята. ТОЙ ПРИКРИВА СВЕТЛИНАТА СИ С ВОАЛ, АЛА СИЯЕ.

— Предупреждение ли е това? — попита той. Изненада стареца, защото не бе го прекъсвал никога през всичките години, откакто той му гледаше на И ДЗИН.

— Предупреждение ли, ШИ Бердичев? — ВУ се засмя. — Книгата на промените не предупреждава. Предназначението ѝ е друго. И все пак, хексаграмата наемква за вреда... за увреждане.

Бердичев кимна и млъкна. Но знаеше какво беше това. Предупреждение. Знаците бяха твърде силни, за да ги пренебрегва. Значи пак трябваше да решава.

Разтвори пред себе си две таблици една до друга, после докосна бутона и повърхността на бюрото светна.

Нямаше никакво съмнение. Дори и без да поглежда в доклада на експерта, то веднага се виждаше. Приликите бяха поразяващи. Проследи огледално отразените символи на спиралната стълба на двете двойни спирали и кимна.

ЗНАЧИ ТИ НАИСТИНА СИ СИН НА ЕДМЪНД УАЙЪТ, КИМ УАРД. ЧУДЯ СЕ КАКВО ЛИ БИ НАПРАВИЛ ЕДМЪНД.

Засмя се тъжно — за първи път осъзна колко му липсваше мълчаливата сила на неговия мъртъв приятел, след това се облегна назад и разтърка очи.

Генотипното изследване и файлът „Аристотел“ — сами по себе си и двете бяха достатъчна причина Ким да бъде унищожен. Първото означаваше, че Ким е син на предателя Уайът. Второто нарушаваше специалния Декрет, който скриваше истинското минало на Чун Куо. И двете по закон заплашваха живота на Ким и превръщаха момчето в заплаха и за самия него. И затова — въпреки цената, въпреки огромната потенциална печалба, която можеше да извлече от него — бе решил да играе на сигурно и да унищожи момчето, а в същото време да изтрие следите и на всички, които бяха подготвили генотипното изследване. Но точно тогава бе дошъл ВУ.

Слънцето в земята. Да, точно за момчето ставаше дума. Нямаше място за съмнения. И също както първия път, когато бе използвал услугите на ВУ, усети, че не може да го пренебрегне. Трябваше да се съобрази с предсказанието.

През него премина лека тръпка — спомни си онзи първи път; оттогава имаше вече девет години. Той беше скептичен, а ВУ го бе

ядосал, защото се присмя на съмненията му. Но само мигове по-късно ВУ така го шокира с предсказанието си, че той бе загубил дар слово.

*Вятърът духа над водата:
образ на разпръскването.
Така древните царе са принасяли жертви на Господа
и са строели храмове.*

Беше онази вечер преди вечерята с Едмънд Уайът и Пьотър Леман — среща, на която трябваше да вземе решение, дали да се присъедини към тяхната нова групировка, фракцията на дисперсионистите. И ето ти на — петдесет и деветата хексаграма, ХУАН. Спомни си как се бе вслушал, потънал в обясненията на ВУ, убеден от думите за високи цели и за идването на пролетта след тежката зима. Всичко това бе твърде близо до онова, което обсъждаха, за да е просто съвпадение. Та дори заглавието на древната книга изведнъж бе започнало да му се вижда твърде подходящо, — „Книга на ПРОМЕНИТЕ“. Беше се засмял, поклонил се и платил хубавичко на ВУ, преди веднага да се обади на Едмънд и да му каже „да“.

И така започна всичко — преди години. Не можеше никога да си помисли за него, без в съзнанието му да не изникнат разлистващите се клонки и полъхът на вятъра над водата. Можеше ли сега да го оспори — сега, когато се бе заел с това ново начало?

Изключи долното осветление, върна таблиците обратно в папката, вдигна очилата си, изправи се, сгъна ги и ги прибра в джоба на ПАУ-то си.

Слънцето в земята... Да, засега ще остави момчето. Но сутринта ще се обади на своя човек от Средните нива, за да му даде бомба за лабораторията, в която бяха направили генотипното изследване.

* * *

Надзирателят Нун се настани зад бюрото си, разчисти купчината документи и се обърна към Ким:

— Днес Чан Шуи го няма — обясни той и погледна Ким за секунда. — Баща му е болен и той си взе отпуска, за да го гледа. Помолих Тун Лиян да се грижи за тебе, докато Чан Шуи се върне на работа.

Офисът беше много по-разхвърлян, отколкото го помнеше Ким. Сандъци, хартии, дори дрехи бяха струпани до едната стена, а пред екраните имаше купчина кутии.

— Извинете, надзирател Нун, но кой е Тун Лиян?

Нун отново се огледа разсеяно, после кимна.

— Ще дойде всеки момент.

След това осъзна, че тонът му е бил малко по-рязък от необходимото, усмихна се на Ким и отново сведе поглед.

Миг по-късно се почука и влезе младо момче ХАН. Беше слабичък момък с полегати рамене, с две-три години по-млад от Чан Шуи. Щом видя Ким, срамежливо наведе глава, избягвайки погледа му, после се приближи до бюрото.

— А, Тун Лиян. Знаеш какво да правиш.

Тун Лиян се поклони нервно. След това махна на Ким да го последва и се извърна.

Щом влезе в леярната, Ким се огледа — усещаше, че е малко нервен, ала Янко не се виждаше никакъв. Добре. Може пък да има късмет. Но и да се появи Янко, всичко ще е наред. Просто ще го отбягва; ще използва хитростта и бързината си и ще се държи далече от него.

Машината, беше кажи-речи, същата като онази, на която работеше с Чан Шуи, и тъй като усети, че на момчето не му се говореше с него, Ким просто се захвана за работа.

През почивката Ким бе седнал в столовата, когато чу познат глас да му вика от дъното на голямата зала. Беше Янко.

Той допи своя ЧА, остави купичката и спокойно стана от масата.

Янко бе застанал на входа към леярната, а около него се бе събрала групичка по-малки момчета. Показваше им нещо, но щом забеляза, Ким да се приближава, бързо го уви в парцал.

Ким бе съзрял в ръката на Янко нещо мъничко и бяло. Сега, когато Янко се изправи срещу него с грозна усмивка на пъпчивото си лице, той разбра какво беше това. Зъб. Вчера Чан Шуи бе избил зъб на Янко.

Усмихна се и видя, че лицето на Янко помръкна.

— Ти какво се хилиш бе, миши гъз?

Почти се разсмя. Вече бе чул думите в главата си, секунда преди Янко да ги произнесе. ПРЕДСКАЗУЕМ — помисли си Ким — ТОЧНО ТАКЪВ СИ ТИ, ЯНКО. Въпреки това помнеше какво му беше казал Чан Шуи за това, че не бива да го дразни прекалено много.

— Съжалявам, Янко. Просто се зарадвах, че те виждам. — И това не беше точно нещото, което трябваше да каже, но то бе избликло неканено от тъмната страна на неговата същност сякаш в отговор на предизвикателството.

Янко се ухили презрително.

— Ей сега ще видим колко се радваш...

Но щом пристъпи напред, Ким се приведе и се шмугна покрай него и още преди онзи да се обърне, вече беше минал през вратата.

— Връщай се! — изрева Янко, но звънецът вече звънеше и момчетата се изнизваха към работните си места.

През останалата част от сутринта Янко го заливаше с мръсни подмятания и обиди — гласът му се издигаше над бръмченето на машините до работното място на Ким. Но Ким беше изключил, беше се съсредоточил в себе си върху задачата да свърже двете части на своята звездна паяжина — нещо, което никога преди не бе опитвал. Проблемите бяха от нов порядък на трудност и го поглъщаха напълно, но най-сетне той успя, зарадван се усмихна и се обърна — и отново се намери лице в лице с Янко.

— Ти да не би да не пикаеш, миши гъз?

Усмивката на Ким бавно помръкна.

— Не чу ли звънеца? — продължи Янко, а групата момчета зад него се разсмяха, сякаш по-смешно нещо не бяха и чували.

Тъпаци, помисли си Ким, изненадан, че е пропуснал звънеца. Погледна Тун Лиян и веднага забеляза колко е изнервен. Странно, откри, че се опитва да вдъхне увереност на младия ХАН.

— Всичко е наред — каза той. — Добре съм, Тун Лиян. Наистина.

Янко повтори думите му с тъничък гласец — сигурно си мислеше, че чудесно имитира гласа на Ким, и тъпаците зад него ревноха отново.

Усети леко бодване в стомаха, но нищо, което да го уплаши, или да го накара да трепери пред дебелото момче.

— Не искам да се карам с тебе, Янко — каза той тихо.

— Да се караме ли? — Янко се засмя изненадан, после се наведе заплашително към Ким. — Че кой казва да се караме? Просто искам да те смея от бой, миши гъз!

Ким се огледа. Момчетата му бяха преградили пътя и отзад, и към изхода. Погледна нагоре. Да, точно така си бе помислил. Двете камери горе бяха покрити с якета. Беше в капан. Бяха го планирали. Сигурно още щом бяха чули, че Чан Шуи го няма.

Значи, не само Янко го мразеше. Не, беше много по-зле. Ким потръпна. Не беше го разбрал.

— Моля те, Янко... — подхвана немощно Тун Лиан, но Янко му кресна „Млък!“ и той веднага млъкна и се измъкна настрани.

ЗНАЧИ СЪМ САМ — помисли си Ким. — ТЪКМО КАКТО МИ КАЗВАШЕ АНТОН. ТЕ И НИЕ. ИЛИ В ТОЗИ СЛУЧАЙ ТЕ И АЗ. В това имаше хумор, който му хареса; той се засмя.

— Какво е толкова смешно, миши гъз?

— Ти — каза Ким; вече не му пукаше какво казва. — Ти, голяма наперена торба с лайна.

Но Янко просто се усмихна. Приблужи се на крачка — знаеше, че този път Ким няма накъде да бяга.

Само че Ким побягна — нито хукна към вратата, нито се опита да се измъкне назад, а се втурна право към Янко — скочи на гърдите му и го прескочи, когато онзи падна по гръб, зяпнал от изумление, и се завтече към тоалетните.

— Спрете го! — изкрещя Янко и тромаво се изправи на крака. — Спрете това копеленце!

Ким търчеше и блъскаше всеки, който се опитваше да го спре. Ще се заключи. Ще удържи, докато Нун излезе да провери какво става, или влезе Тай Чо, за да разбере защо не излиза.

Само че го бяха изпреварили. Някой бе запечатал всички ключалки на тоалетните с лепило на базата за лед. Бързо ги провери — за всеки случай, — после се обърна. Янко бе застанал там, точно както си го представяше, и го гледаше.

Ким погледна нагоре. Разбира се, и тук бяха закрили камерата. Много изпипано, помисли си Ким, и от това, колко изпипано беше,

разбра, че не Янко го е измислил. Прекалено хитро беше за него. Янко бе само фронтмен, наивната жертва, която щеше да осъществи плана. Не той го бе изградил: някой друг го бе манипулирал.

Откритието накара Ким да изистине. В цялата леярна имаше само един, способен да планира всичко това. И той не беше тук...

Янко се разсмя и започна да се приближава към него. Ким чувстваше омразата, която се излъчваше от момчето, сякаш можеше да я усетиш, да я пипнеш. И този път ръцете му не бяха празни. В тях имаше нож.

* * *

— Тай Чо! Тай Чо!

Тай Чо спря и се обърна. Секретарката на директора Андерсен тичаше след него по коридора.

— Какво бе, жена? — обади се той. Усещаше втрещените погледи на колегите си и се дразнеше от липсата на чувство за приличие у нея. Но само миг по-късно, когато му каза какво се бе случило, той я хвана за ръката, забравил за всякакво „добро поведение“, и я помъкна по коридора.

— Къде е той, в името на всички богове?

Тя леко се изчерви и той разбра веднага, ала нямаше предвид Андерсен. Обърна я с лице към себе си:

— За момчето те питам! Къде е момчето?

Тя се обърка и аха-аха да се разплаче. За първи път я бе връхлетяла криза, а и директорът го нямаше там да се справи с нея.

— Не знам! — изхленчи тя. — Бележката на надзирателя Нун беше съвсем кратка! Никакви други подробности нямаше, всичко, което знам, ви го казах!

— Богове! — Тай Чо се удари по челото, заозърта се и я помъкна обратно към кабинета на Андерсен.

Пред вратата на кабинета той отново я обърна към себе си и й заговори бавно, като се стараеше да й вгълпи какво трябва да направи.

— Знам, неудобно е, но ще е още по-неудобно за директора, ако не разбере веднага! В който и публичен дом да е, веднага му прати

съобщение и го накарай да се връща! Да се върне! ТУК! Разбра ли бе, жена?

Тя се затутка и той ѝ кресна:

— Хайде, ма! Ще отида да видя как е момчето и да разбера как стоят нещата там. Но веднага трябва да се свържеш с Андерсен! Ако не го докараш тук, целият Проект е в опасност!!!

Твърдостта на тона му сякаш я успокои, тя се поклони и влезе вътре.

Тай Чо откри Нун повален върху бюрото. Мъртъв. Беше готов да го набие, за да разбере какво е станало, но вече беше твърде късно. Съобщението до Андерсен беше явно последното нещо, което бе свършил в безполезния си живот.

Потръпна и се огледа; после забеляза едно от момчетата да се мотае в дъното на леярната. Притича към него и го сграбчи за раменете, за да не офейка.

— Къде отведоха Ким?! Сещаш ли се, момчето от Глината? Къде то отведоха?!

Забеляза странното отвращение в погледа на момчето при споменаването на Ким, но продължи да го разтърсва, докато онова най-накрая успя да измърмори нещо. След това го отблъсна и са затича към асансьорите.

Бяха го завели в местния пост на охраната. Разбира се! Че къде другаде? Но сега той не мислеше, само действаше, следваше инстинктите си, опитваше се да се добере до Ким, преди да са му причинили още нещо.

Войникът на поста му каза да седне и да изчака. Вдигна бариерата и влезе вътре, пренебрегвайки протестите на Тай Чо. После, когато започна да го претърсва, се извърна рязко и му кресна:

— Ти знаеш ли кой съм аз, бе?!

Тонът на абсолютната власт — тон, който някога бе използвал, за да усмирява неуправляеми момченца, току-що докарани от Глината — сработи прекрасно. Войникът отстъпи крачка назад и наведе глава. Тай Чо усили натиска, преди войникът да се окопити.

— Чичо ми е заместник-министърът Тай Фен, който отговаря за субсидиите на охраната. Само да си ме докоснал и той ще те смачка, разбра ли, войнико?!

Този път войникът се поклони и притисна ръка до гърдите си за поздрав.

— А така! А сега ме заведи веднага при командващия офицер. Това е много спешно и за мене, и за заместник-министъра.

Войникът се поклони отново, мина пред него и Тай Чо за миг усети, че и облеклото му е помогнало да се създаде необходимото впечатление. Беше с учителското си ПАУ с яркосинята емблема, а то доста наподобяваше облеклото на висшите чиновници.

Войникът почти нямаше време да съобщи името му — нито пък да се обърне и да го запита как е то; Тай Чо се спусна пред него и се настани на един стол пред офицера.

Този офицер се впечатли по-малко и от тона му, и от одеждите му, и от приказките му за разни чичовци. Веднага поиска да види пропуска на Тай Чо. Той му го хвърли на бюрото и се наведе към него почти заплашително:

— Къде е момчето?! Момчето от Глината?!

Офицерът го погледна, после погледна и пропуска му и го хвърли обратно на Тай Чо.

— Ако бях на ваше място, ШИ Тай, щях да се махна веднага, преди да съм си навлякъл още някоя беля на главата.

Тай Чо изобщо не обърна внимание на картата си. Изглежда кръвнишки офицера.

— Къде е момчето? Няма да си тръгна оттук, докато не видя момчето!

Офицерът се надигна от стола си, но Тай Чо се наведе напред и го бутна да седне.

— Седнете, по дяволите, и ме изслушайте!

Потръпна. Никога преди не бе чувствал нито такъв гняв, нито такъв страх, нито такова безпокойство. Сега те определяха всяко негово действие.

— КЪДЕ Е МОМЧЕТО?!

Офицерът леко помръдна ръка и натисна един бутон на бюрото си — викаше помощ. Сега беше сигурен, че пак си има работа с някакъв луд.

— Разберете, ШИ Тай. Момчето е в добри ръце. Погрижили сме се. Прост случай на нападение над гражданин от страна на

нерегистрирано същество. Ще ликвидираме НРС-то и то най-много след час — веднага щом дойде разрешението от Горе.

— КАКВО?!? — кресна Тай Чо. Изправи се рязко и накара и офицера да направи същото; офицерът протегна ръце напред, очаквайки нападение.

— Моля ви, ШИ Тай. Седнете и се успокойте. Вратата зад Тай Чо се отвори тихо, но той все пак я чу, мина зад бюрото и долепи гръб о стената.

— Тук вие нямате юрисдикция — каза офицерът; щом помощта пристигна, гласът му се поуспокои. — В каквито и отношения да сте с момчето, боя се, че нещата са извън вашия контрол.

Тай Чо му отговори веднага:

— Вие сте този, който не разбира! Ким Уард не е НРС, както вие го нарекохте! НРС! Абсурд! Той е един от най-бляскавите и важни научни умове в цялото Чун Куо! „Сим Фик“ са подписали договор за неговите услуги за ДЕСЕТ МИЛИОНА ЮАНА!

Последните три думи Тай изрече бавно и отчетливо, с максимално натъртване, и веднага забеляза ефекта на фантастичната сума върху тях.

— Десет милиона? — офицерът се изсмя замислено. После поклати глава. — О, не. Не ви вярвам, ШИ Тай. Просто продължавате да си бърборите — като онова за високопоставените чичовци...

Тай Чо поклати глава и отново заговори. Гласът му кънтеше твърдо и решително:

— Има и още едно нещо, което не разбирате. Не ми пука какво ще стане с мене. Но на вас ви пука. Това ме прави по-силен от вас. О, мислете ме, ако щете, за лъжец или за луд, но само си помислете: ако пренебрегнете предупреждението ми, без да го проверите, „Сим Фик“ директно ще ви осъдят за унищожаване на тяхна собственост без разрешение — разсмя се, изведнъж обзет от ужаса на този кошмар; повръщаше му се от това, че трябва да постъпва така. Не виждаха ли, че той е просто едно малко момченце — уплашено малко момченце, — което са нападнали зверски?

Офицерът все още се колебаеше.

— Има си определени процедури. Аз...

Тай Чо кресна — никога досега през живота си не беше използвал подобни думи:

— Заврете си ги отзад тези процедури! Веднага се свържете с директора Андерсен. Освен ако наистина искате да ви глобят с десет милиона юана!

Офицерът пребледня, след това се посъвещава с другаря си. Преглътна и се обърна към Тай Чо:

— Бихте ли изчакали половин час в килия, докато направим необходимите проверки?

Тай Чо се поклони.

— Разбира се. Тъкмо това искам от вас. Ето — той извади от джоба на робата си малък бележник, взе перодръжката от бюрото на офицера и написа телефонния номер на Андерсен в офиса и кода на малкото екранче.

— Ще ви включи едва след втория сигнал, тъй че задръжте. Това е тайна линия, нали разбирате.

Офицерът се поколеба, след това се поклони леко, донякъде убеден, че Тай Чо се е успокоил.

— Андерсен?

— Точно така. Може и да не е там в момента, но вие опитвайте пак. Помолих секретарката му да го извика веднага щом е възможно. Беше излязъл... по работа.

Един час по-късно Тай Чо и четирима войници водеха Ким обратно към Проекта. Ким беше тежко упоен и овързан в специална носилка. Трудно беше да се види какви точно наранявания бе получил — ако ги беше получил — в боя с другите момчета. По лицето му не се виждаше нищо. Но беше жив и нямаше да го „ликвидират“, както се бе изразило онова копеле от охраната.

Сега всичко зависеше от Андерсен.

Директорът Андерсен го посрещна на главния вход.

— Много съм ти задължен, Тай Чо — каза той и тупна възпитателя по гърба. Но Тай Чо се обърна гневно към него:

— Не го направих, за да отърва твоя гръб, Андерсен. Ти къде беше?

Андерсен преглътна, забелязвайки откритото неуважение.

— Аз... Аз... — запъна се той, после се поклони. — Съжалявам, Тай Чо. Знаем, че не си го направил заради мене. Но въпреки това съм ти задължен. Ако има нещо...

Но Тай Чо просто го отмина отвратен — мислеше си за Нун и за онова, което бе позволил да се случи с Ким. За всичко това непряко бе виновен Андерсен. Предварително не беше проверил всичко както трябва. Ако на този свят имаше справедливост, Бердичев щеше да му откъсне главата.

Половин час по-късно той беше в офиса на Андерсен.

— КАКВО?!

Андерсен погледна пакета, който куриерът му бе донесъл преди десет минути, и повтори думите си:

— Семейството на момчето ни съди за нападение от страна на собственост на Проекта. Подали са иск за петнадесет милиона юана.

Тай Чо слисан се облегна назад.

Андерсен се засмя кисело.

— Ако така стоят нещата, Тай Чо, защо техният син е в критично състояние, а не Ким? Я виж какви телесни повреди! Ужасно! Повече от седемнадесет счупени кости, а лявото ухо — отхапано! Отхапано!!! Този дивак!

Тай Чо го изгледа ядно и се втренчи в двуизмерните снимки, които беше изпратил адвокатът на семейството. Богове! — помисли си той неволно, отвратен против волята си. Ким ли беше направил това? А пък той се страхуваше, че Матиас ще убие НЕГО!

Андерсен си мърмореше под носа:

— Майната му! Майната му на това гадно копеленце. Защо му е било да го напада? — той погледна Тай Чо. — Защо не си ми казал, че е способен на това?!

Тай Чо се опита да протестира, след това се замисли за всичко, което се беше случило през последната седмица. Имаше ли предупредителни знаци? Неспокойните нощи? Проблемите с Матиас? Трябваше ли да го предвиди?

После отхвърли всичко. Хвърли снимките и с целия кипящ гняв на родител, с чието дете са постъпили несправедливо, се изправи и кресна на директора:

— Той не е нападнал онова момче! ЗНАМ, че не е! Те са го нападнали! Не може да е иначе! Още ли не си разбрал?

Андерсен го погледна презрително.

— Че на кого му дреме? Всичките вече сме безработни. Няма как да оспорим това. Нун е мъртъв, камерите са били покрити... По Ким

няма и драскотина, а пък онзи е в критично състояние — той се засмя.
— Кой нормален човек би повярвал, че Ким е бил жертвата?

Тай Чо бе втренчил очи в директора.

— И какво смяташ да правиш?

Андерсен, както винаги, го бе изпреварил. Личеше си по лицето му.

— Вече се посъветвах.

— И?

Андерсен бутна пакета встрани и се наведе над масата.

— Адвокатът на Проекта предполага, че има начини да ограничим вредата. Нали разбираш, не става въпрос само за задължението на Проекта спрямо родителите на пострадалото момче, а е и въпрос на лична отговорност — той погледна Тай Чо в очите. — В частност — твоя и моя. Сега, ако Ким бе умрял по време на сбиването...

Тай Чо поклати невярващо глава. Когато отново успя да проговори, от гърлото му излезе шепот:

— Какво си направил, Андерсен?! Какво, в името на всички богове, си направил?!

Андерсен избягна погледа му.

— Подписах заповедта. След час ще го ликвидират.

* * *

Бердичев отиде в килията, за да види момчето за последен път, преди да го унищожат. Ким лежеше там бледен, тъмните му очи бяха затворени; усмирителната риза, скриваше колко е крехък всъщност, приличаше на недооформена какавида.

Е, — помисли си Бердичев, — ПОСТАРАЛ СИ СЕ ДА ОБЕЗСМИСЛИШ РЕШЕНИЕТО МИ, А? НО МОЖЕ БИ ТОВА МИ ПРЕДСКАЗА И ВУ. СВЕТЛИНАТА ЩЕ ПОМРЪКНЕ...

Коленичи и докосна бузата на момчето. Беше по-хладна от неговата ръка, но все пак беше топла. Да, наистина беше късмет, че успя да стигне тук навреме — преди оня задник Андерсен да бе успял да приключи нещата завинаги. Трябваше да благодари на Тай Чо за това.

И сега той беше само негов. Всичко беше негово. И Ким, и Проектът. И всичко — на цената от десет милиона юана, които първоначално бяха договорени единствено за момчето.

Бердичев се разсмя. Много лесно бе успял да се справи с обстоятелствата. Съветът веднага бе одобрил сделката и бе помогнал да се улеснят нещата, след като той беше предложил добавките към годишната рента на осем от десетте членове. Останалите двама така и така искаше да изхвърли и когато гласуваха против тях, бе приел оставките им без никакъв опит за оспорване. Що се отнася до скърбящите родители, те бяха оттеглили иска си, когато той подаде срещу тях контраиск за двеста милиона — неговата оценка за пропуснати ползи, която „Сим Фик“ би претърпяла, ако Ким се оказал с необратими мозъчни увреждания. Омекнаха и още повече след извънсъдебното споразумение за 50 000 юана. Повече от достатъчно в замяна на тъпия им син.

Но какви бяха повредите? Какъв ли щеше да бъде Ким, когато бинтовете паднеха и белезите заздравееха? Не физическите белези, защото нараняванията като по някакво чудо бяха съвсем леки, а душевните.

Той потръпна — изведнъж почувства Ким по-близък от всякога. Сякаш предсказанието на ВУ го бе свързало с момчето. Слънцето отново бе погребано в земята, но щеше ли да изгрее пак? Щеше ли Ким отново да стане същият като преди? Или отново беше се превърнал в проста, несъбудена Глина?

Десет милиона юана. Толкова бе зложил на пълното и цялостно възстановяване на Ким. А възможната отплата? Той се разсмя. Може би хиляди пъти по толкова! Може би нищо...

Бердичев стана, изтри длани о сакото си, обърна се към двамата стражи от „Сим Фик“ и им посочи, че трябва да отнесат момчето. После, щом те си отидоха, прекоси килията и погледна другия човек вътре. И този беше овързан.

Засмя се и заговори на трупа на директора:

— Мислеше, че ще ме прецакаш, а, Андерсен? Е, това никой не го е опитал, без да бъде наказан. Никой. Дори и ти.

И като продължаваше да се смее, се обърна и излезе от килията.

ГЛАВА 17

ЛЕД И ОГЪН

— Търпение, Ли Юан, още мъничко!

Перлено сърце придърпа двата края на яката му, като се правеше, че ѝ е страшно досадно, после закопча едната от Четирите мънички закопчалки. Той седеше на ръба на леглото си, Перлено сърце бе коленичила на пода пред него и го обличаше, а Сладка роза бе коленичила на леглото зад него и сплиташе косата му.

По-малкото момиче се засмя тихичко.

— Колко дълга коса имаш, Ли Юан. Каква хубава гъста коса. Не мога да я разреша! — тя се наведе напред, зарови лице в косата му и вдъхна аромата ѝ. — Искам и аз да имам такава коса, мили Юан!

Той понечи да се обърне и да ѝ каже нещо, но Перлено Сърце нежно извърна главата му обратно и зацъка с език. Последните две закопчалки винаги бяха най-мъчни за закопчаване.

Ли Юан се разсмя леко.

— И твоята коса е хубава, Сладка роза. А най-хубава е, когато е разпръсната в скута ми.

Сладка роза се изчерви и сведе очи, като си спомни какво бяха правили само преди часове. Перлено сърце дяволито го погледна в очите.

— Сигурно следващия път ще ни искаш и петте наведени?

Той се усмихна.

— Сигурно...

— И все пак — продължи тя и се намръщи, докато се опитваше да се оправи с последната закопчалка, — добре ще е да се поразкършиш малко.

Ли Юан се засмя радостно.

— Наистина ли смяташ така, Перлено сърце? След снощи?

Тя се отдръпна назад с въздишка — най-накрая бе закопчала яката; след това поклати глава с блеснали очи.

— Ех, вие, младите мъже. Мислите си, че сте истински ездаци, защото можете да карате по цяла нощ, а? Но за да си истински ездач,

ти трябва много повече от това, да можеш да се задържаш на седлото!

Сладка роза мълчеше с наведена глава. Перлено сърце вдигна очи. Ли Юан се беше втренчил в нея с удивен поглед. Тя се замисли, после сведе глава и се изчерви — бе осъзнала как бе свързала двете неща. Ли Юан щеше да излиза да язди с Фей Йен, а пък тя разправяше...

Но Ли Юан просто се наведе напред, хвана лицето ѝ в дланите си, целуна я по челото и притисна лицето ѝ към скута си, като палаво кръстоса крака зад врата ѝ.

Тя започна да се бори със смях, измъкна се и се дръпна на няколко крачки назад, вперила в него възхитен поглед. Сладка роза бе привършила и бе поставила шапка за езда върху стегнатото сплетената му коса. Беше облечен изцяло в зелено — от шапката до ботушите: цяла дузина нежни нюанси на зеленото, ала всеки от тях беше свеж и ярък и напомняше за първите дни на пролетта, когато снегът тъкмо се беше стопил.

— Изглеждаш... — тя се засмя и запляска с ръце. — Изглеждаш като принц, Ли Юан!

Той също се засмя и се обърна да целуне Сладка роза за довиждане. След това изтича навън.

Двете прислужнички го изпратиха с поглед, после се захванаха да подреждат стаята. Перлено сърце свали калъфките от възглавниците и забеляза копринената кърпичка под едната от тях. Беше бледолилава, а в ъгъла със зелено беше извезан йероглифът на фамилията Йен.

Веднага позна на кого е, вдигна я към носа си и отново я остави на мястото ѝ, без да казва нищо на Сладка роза.

— Тя е красива, не мислиш ли, Перлено сърце? Сладка роза се бе загледала през отворената врата — следеше прекосяващата градината фигурка на Ли Юан.

— Казват, че сред всичките Фамии няма по-красива от Фей Йен. Но тя е ХУА ПАО, цвете-пантера. Макар и толкова красива, тя притежава страшен инат и желязна воля.

Сладка роза въздъхна и погледна по-голямата си сестра.

— А Ли Юан като че я обича като брат...

Перлено сърце се разсмя.

— Виждала ли си колко мек става погледът му само като я погледне? Хлътнал е до уши, горкичкят.

— А... — Сладка роза отново се огледа и взе да се суети из стаята, разтревожена от думите на Перлено сърце. Миг по-късно, докато събираше чаршафите, тя изведнъж се сепна и вдигна навлажнени очи.

— Тогава ми е жал за него, Перлено сърце. Нищо не може да излезе от това.

Перлено сърце мъдро кимна.

— Такъв е законът, Сладка роза. Мъж не може да се ожени за жената на брат си. И този закон е мъдър, МЕЙ МЕЙ — само си помисли какво щеше да стане, ако не беше така. Има мъже, които биха убили собствения си брат заради някоя абсолютна никаквица! Сладка роза сведе очи.

— И все пак — ние СМЕ сестри. И делим един мъж.

Перлено сърце се засмя и започна да вади нови копринени чаршафи от чекмеджето.

— Ли Юан е момче, а те не са толкова сложни като мъжете. Но, във всеки случай нашето е съвсем различно! Ние само му помагаме и го учим. Трябва да мислим не за себе си, а за бъдещия Танг!

Сладка роза се вгледа в сестра си и забеляза как уж се съсредоточаваше в работата си, сякаш не я беше грижа. Но бе доловила скритата горчивина в гласа ѝ и виждаше леката следа от съжаление в ъгълчетата на устата и очите ѝ и разбра, че каквото и да разправяше тя, и тя беше малко влюбена в младия принц.

* * *

— Какво четеш?

Фей Йен леко извърна лице към него, после се усмихна и остави книгата на дървената поставка пред нея.

— А, Ли Юан! Чудех се кога ли ще дойдеш.

Седеше в беседката с изглед към един от малките водопади. Клонки на клена засенчваха чертите ѝ, но той виждаше, че тъмната ѝ коса е сплетена в сложна прическа — гладките букли бяха прикрепени с гребенчета от слонова кост, не по-големи от нокътя на палеца му. Беше облечена в сетре за езда до кръста, с извити краища и висока яка — сатенът бе в нежен лавандулов цвят със съвсем тъничко черно

ръбче, а панталоните ѝ за езда бяха от тъмносиня коприна, почти по тялото ѝ. Ботушите ѝ бяха от ярешка кожа, боядисана в цвета на панталона.

— Може ли да седна при тебе, Фей Йен?

— Почакай там, Ли Юан. Аз ще дойда. Тук е доста горещо. Защо не слезем на терасата?

Той се поклони и се отстрани, за да мине тя. Долови аромата ѝ за първи път през този ден. МЕЙ ХУА. Сливов цвят. Заситни по пътеката след нея.

— Как е твоят баща, Йин Цу?

Тя се засмя.

— Добре е. И онзи ден, когато ме попита, пак беше добре. И тримата ми братя също са добре, знам, че ще ме питаш и за тях — тя спря и наведе глава към него. — Хайде да зарежем официалностите, а, Ли Юан? Всичко това толкова бързо ме отегчава!

Една птичка прехвъркна над главите им от клонче на клонче и отвлече за миг вниманието им. Сведоха глави надолу едновременно. Погледите им се срещнаха и те се разсмяха.

— Добре — каза той. — Но пред хора...

Тя леко докосна ръката му.

— Пред хора ще се държим както винаги — тя вдигна брадичката си като някой стар, вдървен придворен. — Ще сме стегнати като корсета на министър!

Той се изкикоти — не можа да се сдържи, после забеляза, че и тя му се усмихва.

— Ела, Юан. Нека слезем долу.

Позволи му да я хване под ръка. Каменното стълбище се виеше стръмно надолу по склона и завършваше с малък каменен мост. Но мостът бе достатъчно широк да мине само един човек. Ли Юан мина пръв, след това се обърна и протегна ръка да ѝ помогне.

Тя пое ръката му и го остави да я притегли към себе си, леко се докосна до него, обърна се и го погледна. Слънцето огря лицето ѝ за първи път, откакто я бе видял в беседката.

— Какво е това?

Тя се усмихна и забеляза как я гледаше.

— Това е МИЯН ЙЕ. Белег за красота, нищо повече. Защо, не ти ли харесва?

Той лекичко поклати глава — не му харесваше да вижда нищо несвършено в нея.

— Ето ти, избърши го!

Той взе копринената кърпичка, която му подаде, и веднага забеляза, че е същата като онази, която бе под възглавницата в стаята му. Въздържайки се от изкушението да я поднесе към лицето си, той протегна ръка и се опита да докосне белега, но Фей Йен се разсмя и бутна ръката му.

— Ела тук, Ли Юан! Как ще успееш чак оттам? Трябва да държиш бузата ми, докато го търкаш! Няма да е лесно, да знаеш!

Той се приближи, хвана нежно лицето ѝ и го извърна — почти го беше страх да не я заболи. Сега тялото му се докосваше до нейното, той усещаше топлината ѝ и уханието на сливов цвят по дрехите ѝ. Усети как по гръбнака му премина тръпка, после започна да търка — отначало нежно, след това — по-силно — близваше коприната и търкаше бузата ѝ. Най-накрая изтри белега.

И през цялото време тя го гледаше със странен, неразгадаем израз в тъмните си очи. Усещаше дъха ѝ — топлия ѝ дъх по шията си, мекото повдигане на гърдите ѝ под плътно прилепналото сетре, топлото пулсиране на тялото ѝ там, където докосваше неговото.

Потръпна, отдръпна се назад, за момент сведе очи и погледна ръката си, сякаш не беше негова. След това се стегна и ѝ протегна кърпичката.

Усмивката и отговорът ѝ го накараха да пламне.

— Задръж я. Да си имаш две.

Той преглътна, усмихна се и направи лек благодарен поклон.

На терасата тя опря ръце на парапета и се загледа към езерото.

— Язди ли ти се още?

Той отмести очи и леко се изчерви — беше си спомнил какво му бе казала Перлено сърце.

— Какво има? — тя го докосна нежно по рамото.

— Нищо — той се засмя и смени темата. — Спомняш ли си онзи ден на другия бряг на езерото? Онзи прием?

Тя погледна натам и кимна с полуотворена уста — виждаха се свършените ѝ бели зъбки.

— Онзи ден, когато оставих Хан да ме победи на стрелба с лък.

За миг замълчаха — въздухът между тях се насити със странна смесица от емоции. После тя отново се обърна към него и се усмихна:

— Хайде да отидем там. Нещо не ми се язди много. Нека се поразходим и си поговорим за добрите стари времена, а, Ли Юан?

Той я погледна срамежливо и се усмихна.

— Добре. С удоволствие. С най-голямо удоволствие.

* * *

Дълго след като Ли Юан си бе тръгнал, Фей Йен стоеше там, на брега на езерото, и замислено съзерцаваше водата.

Беше си помислила, че ще е забавно да си поиграе на старата игра: да пофлиртува с него и може би по-късно, на някое тайно местенце, далече от надничаци очи, да го запознае с удоволствия, много по-изтънчени от тези, които можеха да му предложат прислужничките му. Но Ли Юан искаше повече. Много повече, въпреки че беше невъзможно.

Гласът му все още отекваше в ума ѝ:

— Твоят син ще бъде Танг.

Беше ли забелязал изненадата ѝ? Беше ли забелязал колко неподготвена я свариха тези думи? Засмя се, за да го накара да престане да говори, да го накара да мисли, че всичко това е шега, ала по очите му личеше колко сериозно говори всъщност.

— Невъзможно е — каза тя, когато той го повтори. — Знаеш какъв е законът, Ли Юан.

— Спала ли си с него? Това ли искаш да ми кажеш?

— Какво?! — тя го бе погледнала объркано, шокирана от наглостта му. — Какво искаш да кажеш?!

Това явно не му даваше мира — продължи да настоява:

— Спала ли си с него? Преди сватбата? Важно е, Фей Йен. Спала ли си с него, или не си?!

Тя преглътна, сведе поглед и се изчерви силно.

— Не! Как?! Никога не сме имали възможност. И освен това...

Сълзите ѝ го смекчиха. Но когато я остави да си поеме въздух, тя разбра. Законът казваше, че мъж не може да се ожени за съпругата на

брат си. Но дали една съпруга беше наистина съпруга, след като бракът не е бил консумиран?

Беше го погледнала с широко отворени очи, смаяна и от това, че я иска за своя жена, и от това, че беше готов да се изправи срещу закона, за да я направи своя съпруга.

— Значи, разбра ме, Фей Йен? — беше казал той и тя бе кимнала; цялото ѝ същество бе притихнало под огромността на всичко, което той ѝ предлагаше. Негова съпруга. Искаше тя да бъде негова съпруга. Но нямаха възможност да си кажат нищо повече, защото старият прислужник дойде и съобщи, че баща му го вика — и той, изведнъж по-объркан и от нея, се бе поклонил и веднага бе тръгнал, оставяйки всичко нерешено.

СИНЪТ ТИ ЩЕ БЪДЕ ТАНГ.

Да, помисли си тя. Радостни сълзи изведнъж бликнаха от очите ѝ. Така и ще стане. Така ѝ е писано.

* * *

Канцлерът на баща му, Чун Ху-Ян, го пресрещна пред Залата на вечната истина. Огромните врати бяха затворени и ги пазеха стражи; огромното колело на УАЙ УИ ЛУН бе надвиснало над канцлера. Той се поклонил на момчето.

— Какво има, Ху-Ян? Какво иска баща ми?

Но Чун Ху-Ян не беше усмихнат както обикновено. Изглежда Ли Юан странно, почти сурово, после махна шапката му за езда, завъртя го и го огледа от всички страни.

— Бях излязъл на езда... — заобяснява Ли Юан, но канцлерът поклати глава, все едно му казваше: „Тихо, момче.“

Юан преглътна. Какво се бе случило? Защо Ху-Ян беше толкова сериозен и официален? Да не би да е заради онова с прислужничките? О, богове, да не би да е заради това?

Доволен, Чун Ху-Ян отстъпи назад и даде сигнал на стражите.

Звъннаха два звънца — първият — ясен и звънък, вторият — дълбок, отекващ. Бавно и безшумно огромните врати се отвориха.

Юан се загледа по пътеката, прекосяваща голямата зала, и потръпна. Какво ставаше? Защо баща му не го бе извикал в покоите си

както обикновено? Каква беше тази неочаквана парадност?

Ли Шай Тун седеше на трона си върху Присъствената платформа в дъното на залата.

— Поклони се, Ли Юан — прошепна му Чун Ху-Ян и Юан изпълни нареждането — поздрави баща си с пълен КО ТУ за първи път от деня на приема — деня на състезанието с лък.

Изправи се бавно — студеното докосване на плочките призрачно трептеше по челото му. После хвърли поглед на Чун Ху-Ян и тръгна към баща си между колоните.

По средата на пътеката той забеляза непознатия, застанал в подножието на платформата. Висок, слаб ХАН с обръсната глава, облечен с керемидена роба на учен, но на гърдите му имаше дворцова емблема.

Момчето спря в подножието на стъпалата и се поклони още веднъж, след това се изправи и погледна Танга.

— Викали сте ме, татко?

Баща му беше облечен в официалните одежди, които обикновено носеше само при министерските аудиенции — яркожълт халат, поръбен с черно и извезан със свирепи златни дракони. Високата, многоетажна императорска корона го караше да изглежда още по-висок, по-достолепен, ако изобщо беше възможно. Когато Ли Юан го поздрави, той едва кимна, а лицето му, също като това на Чун Ху-Ян, беше странно сурово и безкомпромисно. Обикновено не поздравяваше така сина си.

Ли Шай Тун се вгледа в сина си, приведе се напред и посочи човека в подножието на стъпалата.

— Това е Су Лу Шан. Той има да ти разкаже нещо за света. Върви с него, Ли Юан.

Ли Юан се обърна към мъжа и кимна леко, изразявайки уважението си. Ученият веднага се поклони ниско. Ли Юан отново се обърна в очакване с лице към баща си, след това разбра, че срещата е приключила. Направи КО ТУ за трети и последен път и заотстъпва назад, озадачен и разтревожен от строгата официалност на баща си и от странното му нареждане.

Навън Ли Юан се обърна с лице към непознатия, за да го разгледа. Имаше слабото, изпито лице на неоконфуциански служител

— голият скалп го издължаваше още повече. Погледът му обаче беше твърд и земен. Той прие, без да трепне, огледа на Ли Юан.

— Кажи ми, Су Лу Шан, на кое министерство е емблемата на гърдите ти?

Су Лу Шан се поклони.

— На Министерството, Ли Юан.

На друг този отговор би се сторил загадъчен, но Ли Юан веднага разбра, че в него нямаше нищо тайнствено.

— МИНИСТЕРСТВОТО?

— Така е известно то, ваше височество.

Ли Юан продължи; Су Лу Шан го следваше на няколко крачки, както изискваше протоколът.

На вратата на покоите си Ли Юан спря и отново се обърна с лице към мъжа.

— Необходимо ли е да се уединим, Су Лу Шан?

Мъжът се поклони.

— Така би било най-добре, ваше височество. Онова, което имам да ви казвам, е предназначено само за вашите уши. Предпочитам, докато ви говоря, вратите да са заключени, а прозорците — затворени.

Ли Юан се поколеба — почувства неясно напрежение. Но точно това искаше баща му; баща му му беше заповядал да го направи. А щом баща му го бе заповядал, той трябваше да се довери на този човек и да го изслуша.

След като заключиха вратите и затвориха прозорците, Су Лу Шан се обърна с лице към него. Ли Юан седна на високия стол до прозореца с изглед към градината, а ученият — ако беше такъв — застана в дъното на стаята. Дишаше дълбоко и спокойно — подготвяше се.

Из топлия, неподвижен въздух на стаята бавно се носеха пращинки. Су Лу Шан заговори с плътен, властен глас, чист като полиран нефрит, и заразказва историята на Чун Куо — истинската история, която започваше с пристигането на Поа Чан на Каспийските брегове през 97 г. от н.е., и за последвалото му оттегляне — бе оставил Европа на ТА ЦИН, на Римската империя.

Часовете отминаваха, а Су Лу Шан продължаваше да говори и да разказва за една Европа, която Ли Юан не беше и сънувал, че съществува — Европа, разтърсвана от Средновековието и прокълнатата

от религиозния фанатизъм, просветлена от Ренесанса, разпокъсана отново от теологически, идеологически и националистически войни; Европа, пометена накрая от фалшивия идеал за технически прогрес, рожба на индустриалната революция — идеал, подхранван от идеята за еволюция и раздухван от натиска на населението до пожара на Промяната — Промяна на всяка цена.

И какво да направи междувременно Чун Куо, освен да се затвори зад високи стени? Също като ояла се личинка то се бе хранило само от себе си и когато най-накрая Западът бе дошъл, той бе намерил империята на ХАН слаба, корумпирана и узряла да бъде завладяна от него.

И така се стигнало до Века на Промяната, до Големите войни, до дългите революционни години в Чун Куо и най-накрая — до Века на мира, до упадък и падането на Американската империя, завършила в хаоса на Кървавите години.

Тази част, най-близката до съвременното, Ли Юан прие най-зле и щом усети това, гласът на Су Лу Шан поутихна и той разказа за Цао Чун и за неговия „Кръстоносен поход за чистота“, за построяването на Града и най-накрая за Министерството, за изгарянето на книгите и погребването на миналото.

— Както знаете, принц Юан, Цао Чун е искал да изгради утопия, която да продължи 10 000 години — да създаде света отвъд реката с цъфтящите праскови, както ние, ХАН, традиционно го наричаме открай време. Но цената е била висока.

Су Лу Шан млъкна, в очите му просветна мимолетна болка от видяното на древни видеозаписи на новините. После бавно започна отново да говори:

— През 2062 г. Япония, основният съперник на Чун Куо на изток, става първата жертва на варварските методи на Цао Чун — след като Япония се оплаква от нахлуването на ХАН в Корея, лидерът на ХАН без предупреждение бомбардира остров Хоншу, като концентрира ядрения удар върху главните населени центрове — Токио и Киото. През следващите осем години великите армии на ХАН превземат по-малките острови Кушу и Шикоку, унищожавайки всичко и убивайки всеки изпречил се на пътя им японец, а останалата част от Япония е блокирана по въздух и вода. През следващите двадесет

години те постъпват по същия начин с островите Хоншу и Хокайдо, превръщайки „островите на боговете“ в пустиня.

Докато става това, разпадащите се западни национални държави гледат в друга посока, обзети от собствените си привидно неразрешени проблеми. От всички нации на Земята единствено Чун Куо остава стабилна и през следващите години успява да постигне голям напредък за сметка на останалите.

От унищожаването на Япония Цао Чун извлича много поуки, защото само в един-единствен случай по-нататък той използва подобни методи. Оттук насетне той се стреми, по собствените му думи, „не да унищожава, а да изключва“, макар и неговото определение за „изключване“ често да прави думата синоним на „унищожение“. След като построява великия Град — огромните машини бавно разширяват границите му около Пекин и строят секциите за живеене, — той го заселва, като внимателно подбира кой да живее зад стените му. Критериите му, както и методите му, са не само груби, но и идиосинкратични и отразяват не само желанието му да създаде Град, свободен от онези човешки слабости, провалили всички предишни социални експерименти, но и дълбоката му омраза към чернокожите и аборигенските раси.

Щом забеляза изненадата на Ли Юан, Су Лу Шан кимна твърдо.

— Да, Ли Юан, някога е имало цели чернокожи народи. Хора, не по-различни от нас или от ХУН МАО. Цели милиарди.

Той сведе очи и продължи:

— Е, Градът се разраства, а неговите служители обикалят, разпитват и търсят сред ХУН МАО лица, свободни от физически недостатъци, политически несъгласия, религиозен фанатизъм и интелектуална гордост. А когато се сблъсква с организирана опозиция, той използва помощта на групировки, симпатизиращи на неговите цели. В Южна Африка и в Северна Америка, в Европа и в Руската народна демокрация възникват силни народни движения сред ХУН МАО, които поддържат Цао Чун и приветстват стабилността, която им предлага той след десетилетия на жестоки страдания. Мнозина от тях с готовност участват в неговия кръстоносен поход на нетолерантността — в неговата „Политика на пречистването“. Особено в т.нар. „цивилизован“ Запад Цао Чун често открива, че работата му вече е свършена много преди да пристигнат неговите чиновници.

Единствено Средният изток се оказва проблематичен. Срещу ХАН избухва велик джихад; мюсюлманите и евреите отхвърлят хилядолетната вражда и се обединяват срещу общата заплаха. Цао Чун им отговаря грубо, както преди отговаря на Япония. Средният изток и големи части от Индийския субконтинент бързо се превръщат в пустинята, която представляват и до днес. Но политиката на Цао Чун се проявява в най-оголения си вид в Африка. Там коренното население, подгонено от разрастващия се Град като пустинно стадо, измира от глад и изтощение, безмилостно преследвано от бруталната армия на ХАН.

Идеалът на Цао Чун е бил, както той сам си е вярвал, висок. Той е преследвал унищожаването на самите корени на човешкото неподчинение и удовлетворяването на всички материални нужди. И все пак с оглед на човешкото страдание неговото усмиряване на света е безпрецедентно. Това е бил един гротесково изкривен идеал, а като пряк резултат от неговата политика измират повече от три милиарда души.

Су Лу Шан отново погледна младия принц в очите — неговите собствени очи бяха изпълнени със странно примирение.

— Цао Чун убива стария свят. Той го погребва дълбоко под своя Град-ледник. Ала неговата бруталност и тирания идват твърде много дори за онези, които му помагат да осъществи плана си. През 2087 година неговият Съвет на седмината министри въстава срещу него, като използва северноевропейски наемници, сваля го от трона и установява ново управление. Те си поделят света — Чун Куо — и всеки приема титлата Танг. Останалото го знаете. Останалото от този момент нататък е истина.

В последвалата тишина Ли Юан седеше като вцепенен, вперил сляп поглед във въздуха пред себе си. Сякаш виждаше суровите лица на баща си и на неговия канцлер и сега ги разбираше. Знаеха какво му предстои. Знаеха как щеше да се почувства.

Той потръпна и погледна вкопчените ръце в скута си — изглеждаха му толкова далечни. На милион ЛИ от тъмната му, мислеща сърцевина. Да. Но какво чувстваше?

Празнота. Някаква вцепененост в самата си сърцевина. Почти пълна липса на чувства. Чувстваше се кук, крайниците му — крехки като най-фин порцелан. Извърна отново лице към Су Лу Шан и дори и

най-лекото движение на вратните му мускули изведнъж му се стори фалшиво, НЕИСТИНСКО. Той потръпна и се съсредоточи върху човека, който мълчеше в очакване.

— Брат ми знаеше ли това?

Су Лу Шан поклати глава. Сякаш го бе казал с думи.

— Разбирам — Ли Юан сведе поглед. — Тогава защо баща ми е решил аз да го науча още сега? Защо аз на моята възраст да знам онова, което Хан Чин не е знаел?

Су Лу Шан не му отговори и Ли Юан отново вдигна очи. Намръщи се. Онзи сякаш беше в някакъв транс.

— Су Лу Шан?

Човекът прикова поглед в него, ала нищо не каза.

— Свърши ли?

Тъжната усмивка на Су Лу Шан беше необикновена — сякаш всичко, което беше той, което знаеше той, бе събрано в тази лека иронична усмивка.

— Почти — каза той тихо. — Има и още едно нещо.

С жест Ли Юан го накара да млъкне.

— Първо, един въпрос. Баща ми те изпраща, знам. Но откъде да бъда сигурен, че онова, което ми разказа днес, е истина? Имаш ли доказателство?

Су Лу Шан сведе поглед за миг; Ли Юан проследи погледа му и очите му се разшириха, щом видяха ножа, който онзи бе извадил от тайна гънка на своето ПАУ.

— Су Лу Шан! — извика той и подскочи, внезапно нащрек за опасността, която го заплашваше — сам в заключена стая с въоръжен непознат.

Но Су Лу Шан не му обърна никакво внимание. Той падна на колене и постави ножа на пода пред себе си. Под втренчения поглед на Ли Юан той развърза робата си и я съблече, после я сви на вързоп и я постави между краката си. Сега беше гол, само с препаска на слабините.

Ли Юан преглътна.

— Какво става? — попита тихо. Беше започнал да разбира.

Су Лу Шан вдигна поглед към него.

— Попита ме разполагам ли с доказателства. Това е моето доказателство — очите му се усмихваха странно, сякаш с облекчение,

след като бе отхвърлил огромно тежко бреме, което твърде дълго бе носил. — Това, което стана днес, бе предназначението на живота ми. Е, изпълних предназначението си и законите на Чун Куо ме осъждат на смърт в името на тайната, която ти поверих в тази стая. Така е. И така трябва да бъде. Защото това е голяма и страшна тайна.

Ли Юан потръпна.

— Разбирам, Су Лу Шан. Но няма ли и друг начин?

Су Лу Шан не отговори. Вместо това погледна надолу и пое дълбоко въздух, който сякаш възстанови вътрешното му спокойствие. След това отново вдигна ножа и се приготви — дишаше дълбоко и бавно, цялото му същество беше съсредоточено във върха на ножа — абсолютно неподвижен, само на педя от корема му.

На Ли Юан му се искаше да изкрещи, да скочи напред и да спре Су Лу Шан, ала знаеше, че и това е част от всичко. Част от урока. За да остане всичко вдълбано в неговата памет. Той се разтрепери. Да, осъзна той. Дори това.

— Дано духовната ти душа се възкачи в рая — благослови той Су Лу Шан. Коленичи и му се поклони ниско, изразявайки почитта си към онова, което ученият щеше да стори със себе си.

— Благодаря ви, принц Юан — каза тихо, почти шепнешком Су Лу Шан; гордостта от това, каква чест му оказваше младият принц, го накара мимолетно да се усмихне. След това си пое въздух и заби ножа дълбоко в плътта си.

* * *

Едва по средата на четвъртата игра Де Вор повдигна въпроса:

— Е, Тон Чу? Справи ли се с нашия крадец?

Чен срещна погледа на надзирателя и кимна отсечено. Беше отвратителна работа и никак не му бе приятно да си спомня. Чувстваше се омърсен.

— Добре — кимна Де Вор. Наведе се напред и свърза две от групите си, после обърна дъската. — По-нататък играй ти с белите, Тон Чу.

Случваше се вече за четвърти път и Де Вор още не беше загубил нито една игра, макар че всеки път черните изглеждаха в невъзможна

позиция.

Да, помисли си Чен. Кар в крайна сметка излезе прав. **НО ТИ НЕ СИ САМО МАЙСТОР НА ТАЗИ ИГРА — ТЯ СЯКАШ Е БИЛА ИЗМИСЛЕНА ТОЧНО ЗА ТЕБЕ.** Той се усмихна вътрешно и постави първото си бяло камъче.

Същата безмилостност. Същата пресметливост. Де Вор не мислеше за любов, омраза и връзки между хората, а за предимство, групиране и жертви. Той изиграваше живота си, сякаш той беше една голяма игра на УЕЙ ЧИ.

А МОЖЕ БИ ТОВА ТИ Е СЛАБОТО МЯСТО — помисли си Чен, взрян в него. — МОЖЕ БИ ТОЧНО ТУК НЕ СИ ГЪВКАВ. ЗАЩОТО ХОРАТА НЕ СА КАМЪЧЕТА, А ЖИВОТЪТ НЕ Е ИГРА. НЕ МОЖЕШ ДА ГО ПОДРЕДИШ ТАКА, ТАКА И ТАКА, ИЛИ ПЪК ДА ГО НАВЪРЖЕШ ТАКА, ТАКА И ТАКА. НИТО ПЪК ИГРАТА ТИ ПРЕДВИЖДА СЛУЧАЙНОСТИТЕ И КЪСМЕТА.

Чен отново погледна надолу и огледа дъската — търсеше хода или последователността от ходове, които биха подсигурили позицията му. Белите имаха три ъгъла и почти четиридесет точки предимство. Досега това бе най-силната му позиция — как би могъл да загуби оттук нататък?

Въпреки това знаеше, че ще загуби. Въздъхна и се облегна назад. Все едно гледаше съвсем различна дъска. Сякаш другият виждаше в дъното на дъската, където, скрити в мрака, бяха подредени камъчетата, които тепърва щяха да се изиграят.

Потрепери — изведнъж го бе обзела нервност — и погледна тръбата, която беше донесъл със себе си.

— Между другото, Тон Чу, това пък какво е?

— Нещо, което сметнах, че може да ви се стори забавно. Донесох я със себе си от Горе. Това е калейдоскоп. Въртите това тук и гледате през лещата ето в този край.

— Така ли?

Чен затаи дъх. Ето! Готово! Де Вор бе допрял око о лещата! Отпечатъкът на ретината щеше да е страхотен! Чен бавно изпусна дъх — страхуваше се да не му проличи колко беше развълнуван.

— Интересно — Де Вор остави тръбата, този път от своята страна на дъската. — Чудя се тя що за жена е била.

Образът представляваше една дама ХУН МАО от висока класа, чиято рокля беше вдигната на кръста, а отзад я „подпираше“ един човек-вол на „Джен Син“; огромният му петнадесетинчов член се плъзгаше навътре-навън в нея, а лицето ѝ се гърчеше в екстаз.

Чен гледаше известно време тръбата и се чудеше дали да си я поиска; после реши да не го прави. Отпечатъкът можеше и да е съвършен, но беше по-добре да изгуби доказателството, отколкото да събуди подозренията на Де Вор.

За известно време той се съсредоточи върху играта. Вече бе започнала да му се изплъзва, а предимството беше преминало на страната на черните. Направи няколко отчаяни хода в средата на полето, опита се да направи връзка и се намери отрязан не на едно, а на две места.

Де Вор се разсмя.

— Следващия път трябва да изградя по-силни структури — рече той. — Не е честно да ти пробутвам такива слаби положения.

Чен преглътна — изведнъж беше разбрал. През последните няколко игри той в един момент се оказваше ако не излишен, то поне от второстепенна важност за играта, която Де Вор играеше със себе си като машина с вграден слаб фактор на непредвидимост.

За момент спря погледа си върху тръбата, след това погледна Де Вор.

— Тази игра не ви ли писва, ШИ Бергсон?

Де Вор изсумтя.

— А ти как мислиш, Тон Чу?

Чен срещна погледа му и истинско възхищение оцвети изражението му.

— Мисля, че способностите ми на играч са твърде ограничени за вас, надзирателю Бергсон. Аз съм само един скромен играч, а вие, ШИ Бергсон, сте майстор. Няма да се изненадам, ако разбере, че сте във висшата петорка на Чун Куо.

Де Вор се разсмя.

— И тук, както и във всичко, има нива, Тон Чу. Вярно е, намирам играта ти за ограничена и предсказуема и може би вече съм се отегчил от нея. Но не съм точно това, което ти ме изкарваш. Има други — дузина, може би и повече — подобри от мене, а съществува и един мъж на име Туан Ти Фо, който някога беше за мене същото, което сега

съм аз за тебе. Единствено той заслужава титлата, която ми приписа току-що.

Де Вор се отпусна назад.

— Но ти си прав, Тон Чу. Ти изгуби играта още преди два хода. Няма какво да го разискваме — той се полуизвърна на стола си и се наведе към мрака. — Е, Стефан? Ти какво ще кажеш?

Албиносът излезе от сенките в дъното на стаята и се приближи към масата.

Сърцето на Чен се сепна. Богове! ТОЗИ пък откога беше там?!

Дръпна се назад, инстинктивно уплашен от младежа, и когато албиносът вдигна тръбата и взе да я разглежда, Чен се напрегна — реши, че явно са го разкрили в онзи кратък момент и че Де Вор просто си е играл с него; че беше разбрал какъв е още като го погледна за първи път.

— Тези хора-волове на „Джен Син“ са отвратителни! И все пак, у тях има нещо човешко.

Бледият младеж остави тръбата и се вгледа в Чен — розовите му очи бяха толкова жестоки, толкова абсолютно нечовешки, че Чен го полазиха тръпки.

— Е? — Де Вор се облегна и се втренчи в младежа.

Албиносът се обърна към Де Вор и леко сви рамене.

— Аз какво да кажа, надзирателю Бергсон? Дайте му работата, щом ви устройва. Все някой трябва да я върши.

И гласът му също като неговата плът, беше безцветен. И все пак у него имаше нещо странно, тревожно познато. Нещо, в което Чен точно сега би предпочел да не се намесва.

Де Вор отново се обърна с лице към Чен:

— Е, Тон Чу, май получи работата. Знаеш ли си задълженията?

Чен кимна и се насили да изобрази благодарност, но присъствието на младия албинос силно го притесняваше. Стана неловко, като почти преобърна дъската, поклони се дълбоко и заотстъпва назад.

— Да си тръгвам ли, надзирателю?

Де Вор го гледаше почти без да го забелязва.

— Да. Върви си, Тон Чу. Мисля, че свършихме.

Чен се обърна и направи крачка към вратата.

Той бавно извърна отново лице към Де Вор. Страх сви гърдите му и накара сърцето му да се разтупти бясно. Това ли беше? Да не би когато обърна дъската...?

Но не. Надзирателят му протягаше калейдоскопа през масата.

— Вземи го и го изгори! Разбра ли ме? Не искам МРЪСОТИИ в тази плантация!

* * *

Когато селянинът си тръгна, Леман се приближи и седна на опразнения стол пред Де Вор.

Де Вор го погледна.

— Една игра, Стефан?

Леман отсечено поклати глава.

— Какво беше всичко това?

Де Вор се усмихна и продължи да прибира камъчетата в купичките.

— Обърках се, това е. Мислех го за нещо повече, ама май съм сбъркал. Той просто е един тъп селянин.

— Откъде знаеш?

Де Вор се изсмя.

— Я виж как започва играта! Това първо. Не се прави на нескопосан, ами си е! Видя му лицето, когато се съсредоточава върху дъската!

Де Вор обърна очи и разтегна устни подигравателно.

— Е? Не може да играе УЕИ ЧИ. Добре — и какво означава това?

Де Вор бе приключил с разчистването на дъската. Извади една кърпа от джоба си и избърса дървото.

— Значи, че не е от охраната. И най-долният наемник би играл по-добре от Тон Чу — той се прозя, облегна се назад и протегна ръце със сплетени пръсти. — Малко ме гони параноята, това е.

— Но аз си мислех, че твоята политика е никому да нямаш доверие.

Де Вор се усмихна. Очите му бяха полупритворени.

— Да. Точно затова проверяват откъде идва.

— А... — Леман се облегна назад, без да откъсва поглед от него; клепачите му никога не мигаха, взорът му беше безмилостен. — Ами онази тръба?

Де Вор поклати глава.

— Това не беше нищо. Просто се опитваше да ме впечатли. Тези ХАН са странни хора, Стефан. Мислят всички ХУН МАО за зверове със зверски апетити. За някои може и да е вярно.

Да, но за миг се беше почудил; бе изчакал да види дали Тон Чу няма да си я поиска.

— Значи сигурен си в него?

Де Вор изгледа остро младежа.

— Ти не си ли?

Леман поклати глава.

— Ти каза, че си имал някакво предчувствие. Защо не му повярваш? Някога лъгало ли те е?

Де Вор се поколеба, нямаше желание да сподели това, но после кимна.

— Веднъж-дваж. Но никога за нещо толкова важно.

— И защо сега искаш да се довериш на късмета?

Щом Леман си отиде, той се качи на горния етаж и седна зад бюрото си, под острия блясък на единствената лампа, и се замисли над думите на албиноса. Нервността му беше разбираема. Всичко в момента беше в подем. „Нова надежда“, крепостите, последните събития в Камарата — всичко това изискваше съсредоточаването му денем и нощем. Не беше за чудене, че от време на време го обхващаше лека параноя. Но все пак момчето беше право. Не беше редно да пренебрегва едно предчувствие само защото нямаше доказателство, с което да го подкрепи. Предчувствията бяха знаци от подсъзнателното — съобщение от играна дълбоко в тъмното игра.

Обикновено той би убил човека и би престанал да мисли за него, но имаше основателни причини да не убива Тон Чу точно сега. Докладите за безпокойство сред работниците бяха достатъчно сериозни и бяха пристигнали запитвания от личния офис на Дучек. Още една смърт — и бунтът щеше да избухне. А беше важно в следващите няколко дена тези неща да се държат в тайна, докато планът му да плати на това копеле Дучек се осъществи и парите се прехвърлят в неговите сметки.

Да. А той искаше да си го върне на администратора Дучек. Беше се почувствал много зле, когато Дучек отказа да прекарва парите за крепостите в Швейцарската пустош през неговите сметки. Бе разочаровал всички тях.

Въпреки това имаше начин да се справи с Тон Чу. Непряк начин, който щеше да вдигне съвсем малко врява.

Мъртвият крадец имаше трима братя. Те естествено, знаеха кой е пречукал брат им. А и кой можеше да каже кой е оставил анонимната бележка?

Де Вор се усмихна, доволен, че е намерил решение на един от проблемите си, след това се наведе напред и набра комбинацията на директната линия, която го свързваше направо с Бердичев.

* * *

— Знаеш ли кое време е, Хауард?

— Два и двадесет. И какво? Ти да не спеше, Сорен?

Бердичев махна на жена си Илга да го остави сам, после заключи вратата зад нея и се върна при екрана.

— И какво е толкова спешно?

— Трябва да поговорим.

— За какво?

Де Вор замълча за миг; съзнаваше възможността да са проследили сигнала — особено след събитията от последните няколко дена.

— Ще ти кажа, като се видим.

— А... — Бердичев махна очилата си, разтри очи, сложи си ги пак и кимна. — Добре.

След това прекъсна връзката. Нямаше нужда да се уговарят къде да, се срещнат. И двамата знаеха.

Час и половина по-късно те стояха на планинския склон под купола на площадката под база Ландек. На лунната светлина огромната долина изглеждаше тайнствена и заплашителна, далечните планини — странни и нереални. Все едно бяха на друга планета. Бердичев бе донесъл кожени палта да ги пазят от студа и все пак

мразът го пронизваше до кости; тънкият леден въздух бе вцепенил лицето му.

Той се изправи срещу Де Вор и забеляза колко леко е облечен.

— Е? За какво трябва да говорим?

Гласът му звучеше слаб и кух — грандиозността на заобикалящия ги пейзаж ги потискаше.

— За всичко. Но главно за Дучек. Вайс обади ли ти се?

Бердичев кимна — щеше му се да вижда по-добре лицето на Де Вор. Беше очаквал той да се ядоса, дори да накара да убият Дучек заради стореното.

— Той много ме разочарова, Хауард.

— Хубаво. Бих се почувствал много зле, ако ти беше доволен от това.

Бердичев се усмихна нервно.

— Какво искаше да предприемеш?

— Неправилен въпрос, Сорен. Защо не опиташ с „И какво направи?“

— Е?

— Мъртъв е. Вече от два дена. Когато за пореден път посети любимия си публичен дом. Но искам да те предупредя и за още нещо. Един мой екип прехвърля пари от сметките на плантацията тук. По същото време, когато Дучек се здрависва с предците си, в разпределителния център в Лодз ще избухне голям пожар. Той ще се разпространи и ще унищожи компютърния архив. Мислех да те предупредя, в случай че това ще навреди на някои от твоите инвеститори. Ще е мръсно и сигурно някой ще изхълца, преди да реконструират нещата по дублиращите записи.

— Разумно ли е това, Хауард?

Де Вор се усмихна.

— Моите експерти оценяват, че ще им отнеме шест-осем седмици да се оправят. Дотогава аз вече няма да съм тук и парите вече ще са отишли, така да се каже. След това отрязваме Вайс.

Бердичев присви очи.

— Отрязваме Вайс?

— Да. Той е слабото звено. И двамата го знаем. Предателството на Дучек ми дава повод да приключа и с двамата.

Бердичев се замисли за миг, после кимна — виждаше смисъла. Ако Вайс беше мъртъв, дирята — заличена, а крепостите получеха парите, какво значение имаше, ако проследяха липсващите пари на плантацията до Дучек? Защото след Дучек щеше да има вакуум. А самият Дучек щеше да е мъртъв.

— Колко ще трябва?

— Три милиарда. Може би три и половина.

— Три милиарда. Х-м-м-м. С това бихме облекчили малко натиска върху инвеститорите.

Де Вор поклати глава.

— Не. Това просто ще накара Вайс да е нащрек. Внуших му, че се стремим към всеки ФЕН, който можем да докопаме. Ако започнем да възстановяваме фондовете, ще се усети, че вземаме пари и от другаде и ще започне да души. Не, искам пак да отидеш при него и да протегнеш шепичка. Накарай го да мисли, че сме надхвърлили бюджета.

Бердичев се намръщи.

— Ами ако каже, че не може?

Де Вор се разсмя и го докосна по рамото.

— Бъди убедителен.

— Добре. Искаш да го притисна?

Де Вор кимна.

— Иначе как е?

— Добре е. Подсекретарят Бароу разправя, че през следващата седмица към ТАИ ще бъдат предявени обвинения. Докато ги изхвърлим от Камарата. Това осигурява на нашата коалиция квалифицирано мнозинство. Ло Ю-Хсиян прочете вчера един доста пиперлив протест на Седмината заедно със съобщение, че щели да спрат дотациите в определени области. Но ние го очаквахме. Нищо друго не могат да направят вече — както си и знаехме. Цялата Камара е бръмнала, Хауард. Веднъж опитаха вкуса на истинската власт и им хареса! Много им хареса!

— Добре. Ами файлът?

За миг Бердичев си помисли дали да не се направи на ударен. След това, разбирайки как стоят нещата, потръпна вътрешно и си отбеляза да разкрие как Де Вор е научил за това. Добре, че се бе подготвил за такава възможност.

— Имам копие за тебе в хеликоптера, Хауард. Ще ти го дам, преди да си тръгнем.

— Чудесно. Ами момчето? Ким, така ли беше? Оправи ли се с проблемите около него?

Бердичев усети, че стомахът му се свива. Имаше ли нещо, за което Де Вор да не е разбрал?

— Няма проблеми — защити се той.

— Хубаво. Защото не искаме проблеми. Поне не през следващите няколко дена.

Бердичев си пое дълбоко въздух и се принуди да се отпусне.

— Ами младият Стефан? Как се оправя?

Де Вор извърна глава и се взря в планината; лунната светлина огря гладките му, доста хубави черти.

— Добре. Страхотно добре. Тихичък е, но това ми харесва. Проява на дълбочина е — той погледна Бердичев и на устните му за миг светна усмивка.

Да, помисли си Бердичев и си спомни двете ужасяващи седмици, през които момчето бе живяло при него и съпругата му; да, той си имаше дълбочина. Цяла пустинна бездна.

— Разбирам. Но научил ли е нещо от тебе, Хауард? Нещо полезно?

Де Вор се засмя, след това погледна замислено.

— Кой знае, Сорен? Кой знае?

* * *

Огромното легло беше обвито с драперии от бял копринен воал — тънкият прозрачен плат бе украсен с пеперудки и нежни перуники с дълги стъбла. Изпълваше единия край на огромната, пищно украсена стая като пашкула на някакво огромно екзотично насекомо.

Въздухът в стаята беше застоял; сладникавият, болнав мирис на стари парфюми прикриваше друга, по-тежка миризма.

Жената лежеше на леглото сред купчина бледокремави и розово-червени сатенени възглавнички, чиито цветове се сливаха с тези на копринените й ШУИ ТАН и камизола. Щом той се приближи, тя

вдигна глава. Най-простото движение сякаш ѝ струваше скъпо, сякаш главата ѝ беше пълна с бронз.

— Кой е?

В гласа ѝ се долавяше нещо рязко, под копринената му повърхност се прокрадваше пресипналост.

Той остана на мястото си. Огледа се из стаята, отвратен от прекалената ѝ пищност.

— Изпраща ме ШИ Бергсон, ФУ ЙЕН Мейтланд.

— А, ти си нов... — каза тя сънливо; към интонацията ѝ се прибави и лек нюанс на съблазън. — Ела тук да те видя, момчето ми.

Той се приближи и изкачи трите малки стъпала, водещи към леглото, после дръпна воала встрани и я погледна.

Тя беше висока, дългокрака жена с остри като нож, нервни черти на лицето; стъклената им крехкост беше по-скоро подчертана, отколкото скрита от плътния слой грим на лицето ѝ. Изглеждаше преждевременно състарена, а паяжината от бръчки около очите ѝ приличаше на напуканото дъно на пресъхнала река; очните ѝ ябълки леко изпъкваха под тънките воали на клепачите ѝ. Черният цвят на косата ѝ, позна той веднага, бе постигнат изкуствено — кожата на врата и ръцете ѝ притежаваше бледността на албинизма.

Да, сега виждаше откъде идва и неговият цвят.

Фини златни гривни опасваха тънките ѝ китки, пръстени със скъпоценни камъни отрупваха крехки ѝ пръсти. Около протегнатата ѝ костелива шия бе обвито ослепително ЙИН ЛУО — фалшивите рубини и смарагди по него бяха колкото гълъбово яйце. Косата ѝ беше несресана след неспокойния сън, коприните ѝ бяха смачкани. Изглеждаше точно като онова, което представляваше — любовница на богат ХАН. Държанка.

Гледаше как тя бавно извърна глава и отвори очи. Бледи, воднисти сини очи, които с доста голямо усилие се фокусираха върху него.

— Уф... Блед си като червей. И все пак... — тя отново затвори очи и отпусна глава сред възглавничките. — Как се казваш?

— Михаел — отвърна той с псевдонима, който беше откраднал от Де Вор. — Михаел Бьоден.

За миг тя помълча, после въздъхна леко, потрепна и се извърна; надигна се на лакти и пак впери очи в него. При движението

камизолата ѝ се отвори отпред и разкри малките ѝ бледи гърди.

— Ела тук. Седни до мене, момчето ми.

Той се подчини; тежкият мирис на парфюма ѝ изпълни ноздрите му. Повдигна му се. Беше същият като бижутата, коприните и атлазите ѝ, като грима и лака на ноктите ѝ. Всичко това — тази показност — го обиждаше. Самият той не носеше никакви украшения. Той вярваше в чистотата. В нейната СЪЩНОСТ.

Ръката ѝ се протегна към лицето му, после се отпусна на рамото му.

— Носиш ли?

Той извади двата пакета от джоба на самото си и ги хвърли на леглото до нея. Ако беше забелязала грубостта му, с нищо не се издаде — наведе се нервно напред и награби малките кесийки, след това разкъса ръба на едната с малките си остри зъбки и бързо погълна съдържанието ѝ.

Да, точно както си го бе помислил. Тя беше наркоманка.

Загледа как тя отново затвори очи, вдъхна дълбоко и остави наркотика да я омае. Когато извърна отново глава към него, вече изглеждаше по-човешки, по-жизнена; леката игривост в очите ѝ загатваше колко привлекателна е била някога. Но това беше само сянка. Сянка в мрачна стая.

— Очите ти... — каза тя и отново отпусна длан върху гърдите му. — Изглеждат ми някак...

— Да — той докосна всяко око поред с пръст и свали контактните лещи, които бе взел от чекмеджето на Де Вор; след това я погледна пак и забеляза изненадата ѝ.

— Здравсти, мамичко.

— Аз нямам... — започна тя, после се разсмя поразена — беше се сетила. — Ти си синът на Пьотър!

Той забеляза издйническото потрепване на мускулите под очите ѝ. Но в погледа ѝ нямаше любов. И как да има? Тя го беше убила много, много отдавна. Още преди той да се роди.

Тя преглътна.

— И какво искаш?

В отговор той се наведе и я прегърна. Де Вор е прав — мина през ума му. **НА НИКОГО НЕ СЕ ДОВЕРЯВАЙ. ЗАЩОТО НАКРАЯ ПАК ОСТАВАШ САМ.**

Остави я да се отпусне сред възглавничките — мъничкото отровно острие остана забито в основата на гръбнака ѝ. След това се изправи и я погледна отново. Неговата майка. Жена, която никога преди днешния ден не беше виждал.

Внимателно, почти нежно той извади приспособлението от джоба си, нагласи го и го остави на леглото до нея. След шестдесет секунди огънят щеше да избухне и да обхване коприните и атлаза, тънките воали щяха да пламнат... Огънят щеше да пречисти стаята и от най-малката следа от нея.

Леман се отдръпна, поспря за миг — щеше му се да можеше да види всичко това; после се обърна и излезе от стаята. Заклучи вратата след себе си. Знаеше, че никой вече няма власт над него. Особено Де Вор.

* * *

Ли Юан лежеше в мрака и се вслушваше в шума на дъжда в градината, зад отворените прозорци. Сърцето му забави ритъма си, дишането му се нормализира. Сънят полека избледняваше, а заедно с него — и ужасният страх, който го бе накарал да изкрещи и да се събуди, но последният образ от него все още беше пред очите му, разтегнал се от хоризонт до хоризонт — огромен, заплашително бял.

Потръпна; после чу, че вратата се отваря и нечии тихички стъпки прошумоляха по покрития с плочки под.

— Искаш ли компания, Ли Юан?

Той въздъхна, претърколи се и погледна натам, където бе застанала тя — гола сред сенките в подножието на леглото му.

— Не сега, Сладка роза. Не сега...

Той по-скоро усети, отколкото видя колебанието ѝ. След това тя изчезна и той отново остана сам.

Стана — знаеше, че вече няма да може да заспи; отиде до прозореца и се взря в огряната от луната градина. После взе един халат, уви се в него, приближи се до двойната врата, която водеше към градината, и я отвори.

Остана там известно време — очите му бяха затворени, — вдъхна свежите, сладки нощни аромати от градината, след това излезе

навън, на балкона. Студените мраморни плочи под краката му го накараха учудено да погледне надолу.

— Принц Юан.

Той махна на стража да си върви и слезе бос в градината. Спря сред тъмните сенки на беседката и се огледа, после заопипва слепешката и най-накрая го намери.

— Ах! — въздъхна той тихо; книгата беше там, на пейката, където тя я беше оставила само преди часове. Беше я сънувал — заедно с коня, коприните, аромата на сливов цвят. Мисълта отново накара гърлото му да пресъхне. Той потръпна и вдигна книгата — усети веднага колко е тежка; корицата ѝ беше набъбнала от дъжда. Тъкмо смяташе да се връща, когато пръстите му напипаха и проследиха йероглифите, изрязани върху подгизналата корица.

Ю ТАЙ ХСИН ЯН.

Отново прокара пръсти по надписа, за да се увери, след това се засмя лекичко — беше разбрал. Това беше книга с любовни стихотворения. Сборник от шести век. „Нови песни от нефритената тераса“. Самият той не я беше чел, но бе чувал за нея. Излезе от беседката, разгърна книгата и я поднесе на лунната светлина — опитваше се да разчете страницата, която беше чела тя. Стихотворението беше от Чиян Йен — „Поемата на госпожа Пан за ветрилото“:

*Бяла коприна — сякаш кръгла луна —
се появява след бялата коприна
на маранята.*

*Върху нея — портрет на дъщерята на царя на Чин,
яздеца папагал сред виещите се мъгли.*

*Светът обича пъстрите цветове,
ала новото никога не ще замени старото.*

*Тайно се страхувам, че студени ветри ще завоят
и ще задухат в моето нефритено дърво,*

*и преди да си е отишла твоята все още нежна
любов,*

ще я накарат да посърне без време.

Той потръпна и рязко затвори книгата. Беше също като съня — твърде близко и твърде силно, за да го пренебрегнеш. Погледна луната, изгряла в третата си четвърт, и усети как нейната студенина докосва сърцето му. Почти бе настъпила есента, сезонът на екзекуциите, когато луната по традиция бе свързвана с престъпниците.

Луната... Лека тръпка на страх пробягна по гръбнака му и го накара да изтърве книгата. В противовес на слънцето младата луна изгряваше от запад. Да, от запад за първи път беше дошла богинята на луната — Чан-е^[1].

Чан-е... Връзката между английската дума и името на мандарин беше рожба единствено на въображението му — и все пак той беше твърде много ХАН, предполагаемите резонанси на звуците и думите бяха твърде дълбоко вградени в неговата кръв, за да ги пренебрегва.

Ли Юан се наведе и вдигна книгата; изправи се и се огледа. Градината беше мозайка от лунна светлина и сенки, нереална и някак си заплашителна. Сякаш всеки момент смътните сребристочерни силуети щяха да приемат по-чисто, по-отчетлива форма — щяха да се подредят в букви или в някакво лице като в съня му. Бавно, уплашен, той се върна към двореца — трепваше и при най-лекото докосване на клонка или листо — и най-накрая отново влезе вътре. Вратата се заключи здраво зад него.

Остана неподвижен известно време; сърцето му туптеше като лудо и се бореше с тъмния, ирационален страх, който отново заплашваше да го погълне. След това той хвърли книгата на леглото и бързо, почти тичайки, се спусна по коридорите и най-накрая стигна до входа на бащините си покои.

Четиримата елитни гвардейци, които го охраняваха, му се поклониха ниско, ала преградиха пътя му. Миг по-късно Уан Та Чуан, управител на Вътрешния дворец, излезе отвътре и също ниско му се поклони.

— Какво има, принц Юан?

— Бих желал да видя баща си, управителю Уан.

Уан се поклони отново.

— Простете, ваше височество, но баща ви спи. Не бихте ли могли да изчакате до сутринта?

Ли Юан потръпна и поклати глава. Гласът му беше тих, ала настоятелен:

— Трябва да го видя сега, управителю Уан. Спешно е.

Уан се втренчи в него, загрижен и озадачен от поведението му. После обели очи и се поклони за трети път.

— Моля ви, почакайте, принц Юан. Ще отида да събудя баща ви.

Не се наложи да чака дълго. Може би баща му вече беше буден и бе чул шума пред вратата си. Както и да беше, само след няколко секунди се появи самият Ли Шай Тун, загърнал високата си фигура в копринено ПАУ; беше бос — също като сина си.

— Не можеш ли да спиш, Юан?

Ли Юан се поклони — спомни си последния път, когато бе говорил с баща си в Залата на вечната истина, след аудиенцията си със Су Лу Шан. Тогава той беше твърде преизпълнен с противоречия, твърде шокиран и несъмнено твърде объркан, за да може да изрази точно чувствата си. Но сега знаеше. Сънят бе освободил езика му и той беше длъжен да говори за това.

— Сънувах сън, тате. Ужасен, отвратителен сън.

Баща му се вгледа внимателно в него, после кимна.

— Разбирам — той посочи с ръка. — Хайде да отидем в стаята на пращядо ти, Юан. Там ще поговорим.

Стаята беше студена, камината не гореше. Ли Шай Тун се огледа, след това се обърна и се усмихна на сина си.

— Ела да ми помогнеш, Юан. Ще запалим огън и ще седнем край камината — ти — там, аз — тук — и той посочи двете големи кресла.

Ли Юан се поколеба, изненадан от предложението на баща си. Никога не бе виждал Танга да прави нещо друго, освен да бъде Танг. И все пак, щом коленичи там и взе да му помага да напалят камината, му се струваше, че винаги е правил това заедно с баща си. Вдигна очи и изненадано видя, че баща му го гледа с усмивка; спокойно бе отпуснал ръце върху коленете си.

— Сядай. А сега да си поговорим, а?

Огънят пукаше, пламъците все по-бързо се разгаряха. Тангът седна срещу сина си; пламъците играеха по лицето му.

— Е, Юан? Казваш, че си сънувал сън?

Доста голяма част от началото на съня сега му убягваше, но той се опита да си спомни подробностите, а някои неща — неща, твърде тясно свързани с Фей Йен и с неговите чувства към нея — той реши да

премълчи. И все пак краят на съня му все още беше жив в ума му и докато го описваше, усети отново същото странно, тъмно чувство на ужас.

— Летях високо и оглеждах равнината, където преди се издигаше Градът. Но Градът вече го нямаше, на неговото място се извисяваше планина от кости. Огромна могила от избелели от слънцето кости, повисока и от Града, се простираше от хоризонт до хоризонт. Погледнах нагоре — небето беше странно черно, луната — пълна и бледа и сияеше със студен и свиреп блясък, сякаш беше слънце. И щом я погледнах, някакъв глас са обади зад мене: „Това вече е минало.“ Обърнах се, ала там нямаше никого; и тогава осъзнах, че е бил моят собствен глас.

Той млъкна, сведе очи и потръпна — силата на съня отново го бе завладяла.

Срещу него Тангът се протегна в креслото — явно сънят на сина му го беше разтревожил. Известно време и той мълча, после кимна.

— Сънувал си Цао Чун, сине. Ужасите, които е извършил. Но всичко това е вече минало. Трябва да се поучим от него. Да се поучим и никога да не позволим да се повтори.

Ли Юан вдигна поглед. Странен огън гореше в очите му.

— Не... Не е в миналото. Не го ли виждаш, татко? Това сме точно ние, точно сега. Онова, което символизираме. Ние сме пазителите на огромната бяла планина, затворниците на Града, създаден от Цао Чун.

В друг случай Ли Шай Тун би сгълчал сина си за това, как се държи и как говори, но сега беше различно — сега беше време да се говори открито.

— Да, Цао Чун е извършил ужасни неща. Но си помисли за алтернативите, Юан, и си задай въпроса: какво друго би могъл да направи? Промяната е била зъл бог, унищожавала е всичко, до което се е докосвала. Нямамо е друг изход. Съществувала е поговорка, която много добре изразява тогавашния фатализъм на хората: „Е ХСИН ХСУН ХУАН.“ Злото следва свой цикъл — порочен кръг, ако така по ти харесва. Цао Чун е разрушил този кръг — победил е едно зло чрез друго зло и е сложил край на цикъла. И оттогава е така. Досега, искам да кажа — днес други отново искат да завъртят Колелото.

Ли Юан заговори почти шепнешком:

— Може би, татко, и все пак стореното от Цао Чун все още е в нас. Виждам го. Очите ми се отвориха за него. Ние сме създания на неговото творение — на продукта на неговата безкомпромисна мисъл.

Но Ли Шай Тун заклати глава.

— Не, Юан. Ние не сме негови създания. Ние сме се изградили сами — той млъкна и се вгледа в сина си; опитваше се да разбере какво чувства той в този момент, спомняше си как се бе чувствал самият той. Но му беше трудно. Когато бе научил истината, той беше много по-голям.

— Вярно е, Юан — светът, в който се раждаме, не е онзи от най-съкровените ни мечти, но несъмнено той нито е толкова лош, нито толкова зъл, както онзи от твоя сън... Вярно е, той ограничава нашия избор, но все пак ние избираме.

Ли Юан го погледна.

— Но тогава защо крием истината от тях? От какво се боим? Че може би тя ще ги накара да мислят по-различно, отколкото бихме искали да мислят? Че ще избират друго, а не онова, което ние бихме искали да изберат?

Тангът кимна; светлината на огъня и сянката разполовяваха лицето му от челото до брадичката.

— Може би. Знаеш поговорката, Юан. ТО ШУО ХУА ПУ Ю ШАО.

Ли Юан потръпна — беше се сетил за лунната светлина в градината. Знаеше поговорката: „ГОВОРЕНЕТО Е СРЕБРО, МЪЛЧАНИЕТО Е ЗЛАТО.“ Отново слънце и луна. Сребро и злато.

— Може би — рече той, но това му се струваше по-скоро удобно, отколкото истина.

— С времето, Юан, ще го проумееш по-добре. Шокът, знам, е голям. Но не позволявай силата на съня ти да те обърква. Като си помислиш, това е само сън.

СЪН. САМО СЪН. Ли Юан отново погледна баща си в очите.

— Може би. Но кажи ми, татко: ние добри хора ли сме, или зли?

* * *

Чен седеше на една табуретка пред бараката с инструментите; погледна нагоре, за да види чия беше сянката, паднала върху него.

— Познавам ли ви?

Лицата на тримата ХАН бяха грозни, изкривени от злоба. Двама заплашително държаха дебели тояги в ръцете си. Третият — същият, чиято сянка бе паднала върху него — размахваше нож. И тримата бяха облечени в същите бозави дрехи като неговите.

— А... — каза Чен; забелязал беше, че лицата им си приличат. Значи крадецът имал и братя. Той бавно се надигна. — Имаме ли сметки за уреждане?

Мимолетната усмивка по лицето на най-големия брат бързо премина в гримаса на омраза. Чен виждаше колко е напрегнат и нервен, но и колко е решителен.

Чен пусна мотиката, която поправяше, изправи се с празни ръце срещу мъжа и внимателно се взря в него — знаеше колко беше опасен. Нехаен човек, който обича да се хвали, би приказвал твърде много, или би се издал с необмислено движение, но тези тримата стояха неподвижно и мълчаха. Не бяха дошли да си приказват, нито да го плашат. Бяха дошли за едно-единствено нещо. Да го убият.

Той отмести очи и видя в далечината очертаващия се върху дигата силует на стража Тен. Значи така. От него са разбрали къде е. Преценяващо погледна отново към тримата — остави мислите си да се успокоят, дишането си — да се нормализира. Пулсът му биеше учестено, но това беше добре. Беше знак, че тялото му се готви за предстоящата битка.

— Брат ви крадеше — каза той и пристъпи вдясно; остави слънцето да мине встрани от него.

Най-големият брат изсумтя с отвращение.

ДА — помисли си Чен. — РАЗБИРАМ ВИ. И МОЖЕ БИ ДРУГ ПЪТ, ПРИ ДРУГИ ОБСТОЯТЕЛСТВА, ЩЯХ ДА ВИ ОСТАВЯ ДА МЕ УБИЕТЕ ЗА ОНОВА, КОЕТО СТОРИХ. НО ТОЧНО СЕГА ИМА И ПО-ВАЖНИ НЕЩА. НАПРИМЕР ДЕ ВОР. МАКАР ЧЕ ВИЕ НЕ БИХТЕ ГО РАЗБРАЛИ, НАЛИ?

Чен видя движението на мъжа частица от секундата по-рано, преди онзи да го е извършил — внезапното нахвърляне беше издадено от напрежението в мускулите, от лекото трепване на очите. Чен

замахна с юмрук и изби огромния нож, после яростно ритна човека в корема и му изкара въздуха. Онзи падна на колене.

Останалите двама изкрещяха и запристъпваха към него с вдигнати тояги.

Чен бързо отскочи встрани и ги накара да се завъртят; единият от братята за миг се скри зад другите. Чен се възползва от възможността, приведе се и избегна дивия замах на тоягите; удари с лакът брадичката на единия и той отлетя към втория брат.

Чен веднага се надвеси над тях и ги зарита и заблъска; с всеки удар дъхът излизаше със свистене през зъбите му и най-накрая двамата се проснаха в безсъзнание.

Най-старият се търкаляше и стенеше; бореше се да си поеме дъх. Щом Чен отново се обърна към него, очите му се изцъклиха от страх и той понечи да изпълзи встрани. Но Чен просто стоеше там, опрял ръце на хълбоците си, и успокояваше дишането си. Поклати глава.

— Съжалявам. Направих каквото бях длъжен. Разбираш ли ме? Не искам да се карам с вас. Но ако дойдете пак — който и да е от вас, — ще ви избия всичките.

Чен се поклони и се върна при бараката. Вдигна мотиката. Едва тогава забеляза застаналия на вратата Павел.

— Видя ли, Павел?

Младежът бе опулил смаяно очи.

— Видях, ШИ Тон, но не съм сигурен дали да вярвам на очите си. Помислих, че ще те убият.

Чен се усмихна.

— Да. И Тен си мислеше същото. Трябва да се справя с него, преди да каже и на други.

Очите на Павел се присвиха, след това, сякаш най-последно бе взел решение, той хвана Чен за ръката и започна да го обръща.

Чен го отблъсна.

— Какво правиш?!

Павел се облеци срещу него.

— Каза, че трябва да се справиш с Тен. Е, с това вече се приключи. Нали те видя какво можеш. Ако искаш да го спипаш, най-добре ела с мене. Знам един по-къс път.

Чен се разсмя.

— По-къс път ли?

Павел отново го сграбчи за ръката.

— Да. Недей да спориш с мене. Хайде! Ще му пресечем пътя.

При насипа Павел не спря, а го изкачи и после слезе. Чен го последва, прецапа през плитката вода, след това последва Павел на другия бряг и се изкачи по груба, назъбена стълба, изсечена в склона на дигата.

— Тен ще мине по моста — обясни Павел, останал без дъх, докато тичаха през нивата към кръстопътя.

— Къде е Чан Юан? — попита Чен, без да забавя крачка. — Мислех си, че тези две копелета са неразделни!

— Чан Юан е в Лодз, в отпуска е. И Тен би трябвало да е там. Но май, преди да тръгне, е искал да види какво ще излезе от онова, което е забъркал.

ДА — помисли си Чен. — **НО ЗАД ВСИЧКО ТОВА СТОИ ДЕ ВОР. ЗНАЕХ СИ. ОНАЗИ ВЕЧЕР УСЕЩАХ, ЧЕ КРОИ НЕЩО.**

Четвъртият западен мост се състоеше от четири дълги, дебели дървени греди, вкопани в земята от двете страни на напоителния канал. Чен изчака, скрит сред високата цял бой суперпшеница, която растеше встрани от пътеката, а Павел застана долу под моста, във водата.

Чуха хрипливото дишане на Тен, когато онзи приближи моста. Той забави крачка и обърса чело, после тръгна по гредите.

— Тен Фу — Чен излезе на пътеката. — Какъв късмет имам, че те срещнах.

Тен примигна ядно, извърна глава и се огледа. Слънцето бе слязло доста ниско. Полята от всички страни бяха пусти.

Обърна се отново с лице към Чен, свали пушката от рамото си и заплашително я насочи към Чен. Но се виждаше, че трепери.

— Махни се от пътя ми, Тон Чу. Иначе ще те убия!

Чен се засмя презрително.

— Между другото казвам се Чен. Као Чен. Но да оставим това настрана — че защо да се махам? Прекалено много видя, Тен. Ако те пусна, ще разкажеш какво си видял, а пък аз не мога да допусна това. Както и да е, ти ми ги прати тия жалки копелета, нали? Ти си им казал. Е... Това е за тях. И за брат им. А и за Павел също.

Тен се обърна твърде късно. Павел се бе изкачил на брега и беше застанал зад него. Щом стражът се обърна — беше чул шума зад себе

си, — Павел се хвърли напред и го блъсна. Тен падна тронаво и главата му цопна в плиткия поток. Пушката изхвърча настрани.

Чен се спусна напред и скочи от моста във водата. Павел го последва след част от секундата.

Тен се претърколи, вдигна глава над водата и взе да я тръска. Беше се оцъклил от изненада. Миг по-късно главата му отново бе под водата. Той беше едър мъж и се бореше здравата, напрягаше ръце и врат да се освободи, риташе отчаяно, но двамата стискаха зъби и го държаха под водата, докато накрая, след последния яростен спазъм, тялото на Тен изведнъж се отпусна.

Павел потръпна, изправи се и впери поглед в мъртвеца.

— Богове... — прошепна той. — Убихме го.

— Да — каза Чен и се стегна — беше забелязал болката, изписана по лицето на младежа. О, Павел го беше мразил — бе го мразил достатъчно, за да го убие. Но след като всичко бе свършило, момчето виждаше Тен по-ясно — просто като друг човек. Човек, когото бе лишил от живота.

— Ела — каза той и се изправи на крака. — Трябва да скрием тялото.

За миг Павел се взря в безжизнения труп, който сега плуваше с лице надолу в плитката вода; след това дойде на себе си. Преглътна мъчително и погледна Чен.

— Какво?!

— Трябва да скрием тялото — повтори Чен, като гледаше да е внимателен с момчето. — Знаеш ли някое място, Павел?

Светлината бързо помръкваше. Нямаше да забележат веднага, че ги няма, но ако се забавеха твърде дълго...

Павел отново потръпна, после кимна.

— Да. Има едно място малко по-надолу.

Помъкнаха тежкото тяло за ръцете колкото се може по-бързо срещу течението на водата и най-накрая стигнаха до едно място, където тръстиките от едната страна на канала заплашваха да прелеят и да го преградят. Павел спря.

— Тук — рече той и посочи неясно черно петно на брега.

Чен издърпа тялото и след това с помощта на Павел го вкара сред високите тръстики. Там, зад прикритието им, имаше малка пещера. Вътре, странно, беше сухо. По стените ѝ и от двете страни бяха

изсечени малки ниши като примитивни фурни. Павел се обърна и бръкна в едната.

— Не ми харесва, но няма къде другаде...

Чен се огледа смаяно. Стените бяха боядисани в червено, жълто и зелено, а отворите на нишите бяха поръбени с цветни плочки. Във всяка ниша бе поставена малка статуйка, а около тях бяха разпръснати късчета хартия и остатъци от мънички свещички. Това беше светилище. Тайно светилище.

— Куан Йин да ни опази!

Павел закима учестено, после отново въздъхна треперливо.

— Как да го закрепим?

Чен се огледа и му хрумна най-доброто решение.

— Ще го вдигнем. Ще набутаме главата и раменете му в една от нишите. Така ще издържи достатъчно дълго, докато решим какво да го правим.

Павел оцъкли очи срещу него и отново преглътна.

— Ти кой си, Чен? Какво правиш тук?

Чен сведе очи и реши да каже на Павел истината. Или трябваше да го направи, или да убие момчето, а не мислеше, че би могъл да го убие дори и за да стигне до Де Вор.

— Няма значение кой съм. Но съм тук, за да пипна надзирателя Бергсон. Да го хвана и да го предам на правосъдието. Ще ми помогнеш ли, Павел? Ще ми помогнеш ли да докопам копелето?

Павел отново погледна тялото на човека, когото бе помогнал да убият, след това отново се втренчи в Чен. Свещта трепкаше в ръката му и хвърляше сенки из тясната пещера. Той се усмихна и протегна ръка.

— Добре, Као Чен. Ще ти помогна.

* * *

Кар стоеше до прозореца и гледаше огромната площадка на Нанкинския космодрум; обърна се и се усмихна.

— Е, генерале, май е време да изиграем последната си карта.

Старецът кимна и се усмихна открито на Кар.

— Така изглежда. Освен ако не променят решението си. Готов ли си?

Кар кимна.

— Знам какво трябва да направя.

— Добре — Толонен прекоси стаята и застана до Кар, после неочаквано го прегърна. Не бе очаквал някога отново да срещне големия мъж.

Кар също прегърна Толонен; усмивката не слезе от устата му.

— Не бъдете тъжен, генерале. Спомнете си какво ми казахте. Аз съм победител.

Толонен въздъхна и се усмихна.

— Надявам се, приятелю. Никога не съм се надявал повече.

Кар извърна глава и отново погледна навън — един кораб бавно се издигаше над далечния край на космодрума. Миг по-късно чува и шума — дълбоко, боботецо трептене под прага на слуха.

— Знаете ли, генерале, много ми се ще да им видя физиономиите. Особено тази на Де Вор — млъкна и добави: — Чен има ли подкрепа?

— Разбира се. Най-добрата, която бих могъл да уредя.

Кар се обърна.

— Това е добре.

Взе нещо от върха на своята купчина, след това го подаде на Толонен.

— Какво е това?

— За Чен. За всеки случай.

Толонен се разсмя.

— Ама ти си бил човек! Тъкмо бях започнал да се чудя!

— О, да — усмивката на Кар за миг помръкна. — Вижте какво, генерале. Онова, което ще правя, ме плаши. Повече от всичко, което някога съм правил. Но ще го направя. Или ще умра, докато се опитвам.

Толонен го погледна с възхищение, след това почтително сведе глава.

— Късмет! И дано небето те пази, ШИ Кар.

* * *

Пътуването до Тонджиян отне на Толонен един час. Ли Шай Тун го чакаше в кабинета си — пълномощното беше на бюрото му, подписано и освидетелствано. Седемте малки УАЙ УИ ЛУН бяха отпечатани върху восъка сред белотата от лявата страна на документа.

— Твоят човек тръгна ли, Кнут? — попита Тангът и подаде на Толонен пергамента, после махна на секретаря си да излезе.

— Тръгна, ЧИЕ ХСИЯ. До утре вечерта трябва да знаем как стоят нещата.

— Ами другото? Онова с Де Вор?

Толонен се усмихна.

— Това скоро ще се уреди, ЧИЕ ХСИЯ. Въпросният агент, Као Чен, вчера изпрати по каналите жизненоважно доказателство. Беше потвърдено, че заподозреният Бергсон всъщност е предателят Де Вор.

— Арестуван ли е?

— Вече съм го уредил, ЧИЕ ХСИЯ. Ще го заловим тази вечер. Всъщност през идващите няколко часа.

— Добре. От това поне ми олекна — Тангът се намръщи и се изправи бавно зад бюрото. — Голяма буря идва, Кнут, и преди да се разнесе, ще се сдобием с много врагове. Бих предпочел да държа Де Вор в ръцете си, а не да се разхожда на свобода и да прави бели.

Да, помисли си Тангът. И Бердичев също. Но това трябваше да почака ден-два. След като Кар приключеше. Погледна документа в ръцете си — изпитваше огромна гордост, че тази нощ е в центъра на събитията. Разбира се, беше го предвидил много отдавна. Знаеше, че ще дойде ден, когато Седмината нямаше вече да седят със скръстени ръце и да не правят нищо. Сега щяха да разтърсят Чун Куо из корен. Да го разтърсят здраво.

Толонен се усмихна и се поклони на своя Танг, разбирайки, че е свободен. Чувстваше дълбоко удовлетворение от това, как се развиваха нещата. Дните на ВУВЕЙ — на пасивното приемане — бяха отминали. Драконът се бе събудил и бе извадил ноктите си.

И сега той щеше да нападне, издигнал седемте си глави, величествени като тигри, и да накара ХСЯО ДЖЕН — дребосъците, да се скрият в дупките си също като мишки — а те такива си и бяха.

Да. Той щеше да прочисти света от тях. А после? Усмивката му светна. Лятото отново щеше да дойде.

* * *

Ли Шай Тун седеше зад бюрото си и размишляваше. Какво бе направил той? Какво бе започнало? Потръпна, обезпокоен от евентуалните последици от действията си.

Ами ако Чун Куо се пропука? Това беше възможно. Равновесието в момента беше много крехко. По-лошо — ами ако се срине и всички нива се изравнят?

Засмя се горчиво, после някакъв шум го накара да се обърне. Беше Ли Юан. Стоеше на вратата, събул обувките си, и чакаше разрешение от баща си да влезе.

— Горчив смях, тате. Нещо не е наред ли?

Твърде мъдър. Твърде млад, за да бъде толкова стар и да знае толкова много.

— Нищо особено.

Ли Юан се поклони и се извърна леко — жест, който Ли Шай Тун разчиташе съвсем ясно. Беше нещо трудно. Някаква молба. Но странна. Не му беше лесно да пита. Ли Шай Тун изчака — как ли ще подходи Ли Юан към въпроса. Това бе възможност да опознае сина си, да прецени силните и слабите му места.

— Много съм разтревожен, татко.

Ли Юан вдигна поглед. Пряк, почти дързък поглед. Беше обмислил нещата и бе решил да ги представи твърдо и властно. Да, помисли си старецът, от Ли Юан ще излезе прекрасен Танг. Когато му дойде времето.

— Пак ли сънят ти, Юан?

Ли Юан се поколеба и поклати глава.

— Тогава кажи ми.

Той се изправи и се доближи до езерото, после застана там, загледан в неясните сенки, плуващи сред дълбините на водата; чакаше и синът му да дойде при него.

Неочаквано Ли Юан го доближи, коленичи в краката му и се втренчи в пода.

— Искам да помоля да ми разрешиш да се оженя, татко.

Ли Шай Тун се извърна рязко, изненадан, след това се засмя и се наведе; повдигна лицето на Ли Юан, обхвана с ръка брадичката му и

накара сина си да го погледне.

— Но ти си само на дванадесет години, Юан! Имаш повече от достатъчно време да мислиш за подобни неща. Цели четири години най-малко. Никога не съм мислел, че ти...

— Знам, татко. Но вече знам какво искам. КОГО искам.

Такава сигурност, такава яростна сигурност имаше в думите му, че Тангът го пусна и отстъпи назад; ръцете му замислено гладеха сплетената му брада.

— Хайде — каза той. — Каж ми коя е.

Ли Юан пое дълбоко въздух и отговори:

— Фей Йен. Искам Фей Йен.

Ли Шай Тун се втренчи невярващо в сина си.

— Невъзможно е! Тя беше жена на Хан, Юан. Знаеш какъв е законът.

Очите на момчето настоятелно се взряха в него.

— Да. И според нашия закон Фей Йен никога не е била жена на Хан.

Ли Шай Тун се засмя смаяно.

— Как така, щом моят печат и печатът на Йин Цу са на брачния договор? Да не би да си се побъркал, Юан? Разбира се, тя беше жена на Хан!

Но Ли Юан не се предаваше.

— Смъртта на Хан анулира документите. Помисли си, татко! Какво точно казва нашият закон? Че един брак не е брак, докато не бъде консумиран. Е, Хан Чин и Фей Йен...

— СТИГА! — крясъкът на Танга стресна Ли Юан. — Грешиш, Ли Юан! Дори само да говориш така е грешно!

Той тъжно поклати глава. Това никой не го беше правил. Просто никой не го беше правил. Тя не само беше твърде стара за него, тя беше невестата на брат му.

— Не, Юан. Тя не е за тебе. Не и Фей Йен.

— Фей Йен, татко. Тя и никоя друга.

Отново същата настоятелност на тона, същата сигурност. Тази сигурност впечатли Ли Шай Тун въпреки всичко. Той отново погледна към водата.

— Не можеш да се ожениш за нея поне още четири години, Юан. Ще промениш решението си. Само почакай! Не, намери си някое друго

момиче. Не се впускай в подобна глупост!

Ли Юан поклати глава.

— Не, татко, искам нея. Знам го, откакто убиха Хан Чин. И тя ще ме приеме. И това знам.

Ли Шай Тун се усмихна горчиво. Какъв смисъл имаше да знае всичко това? За четири години Чун Куо се бе променило. Може би до неузнаваемост. Ли Юан не знаеше какво предстои, какво бе решено. Въпреки това виждаше колко е решен синът му и омекна.

— Добре. Ще говоря с родителите ѝ, Юан. Но засега не мога да ти обещавам нищо повече.

Явно беше достатъчно. Ли Юан се усмихна до уши и целуна ръка на баща си.

— Благодаря ти, татко. Благодаря ти. Ще ѝ бъда добър съпруг.

Щом Юан си отиде, той се взря в мрака на водата и загледа как един шаран бавно плува в дълбините също като неговата мисъл. После, щом се поуспокои, се върна в кабинета си и се отпусна, примирен с онова, което идваше.

НЕКА НЕБЕТО РУХНЕ — помисли си той. — КАКВО МОГА АЗ, НЯКАКЪВ СИ ЧОВЕК, ДА НАПРАВЯ СРЕЩУ СЪДБАТА?

Нищо, дойде като отговор. Жребият е хвърлен. Всичко вече беше извън ръцете им.

* * *

Бамбук. Луна в трета четвърт. Блестяща вода. Сладките, високи звуци на ЕРХУ. Чен се огледа, отпуснат — наслаждаваше се на топлата вечер. Павел му донесе бира и той отпи от нея, после погледна танцьорите; лицата им сияеха, тъмните им очи се смееха ярко на светлината на огъня. На една пейка отстрани седяха булката и младоженецът, зачервени и засмени, вслушани в приятелската олелия около себе си.

Два големи огъня се издигаха в тревистия квадрат, оформен от трите дълги спални бараки. От всички страни бяха наредени пейки, а в единия край се издигаше временна кухня. Четиричленен оркестър бе наредил инструментите си отзад на една електрическа каруца: ЙЮЕ

ЧИН, ТИ ЦУ, ЕР ХУ и ПА ПА — древната смесица от звуци на струнни инструменти и флейти трептеше в топлия нощен въздух.

Навсякъде беше пълно с хора, млади и стари — претъпкваха пейките, тълпяха се около кухнята, танцуваха, или просто стояха на групи, пушеха глинени лули и си приказваха. Стотици хора, може би над хиляда души.

Той се обърна към Павел:

— Вярно ли е, Павел? Нямах ли си приятелка?

Павел сведе поглед и пресуши чашата си.

— Някоя тук, Као Чен — отвърна той тихо, като се наведе над ухото му.

— Защо тогава не дойдеш с мене? По нивата има момичета, които веднага ще ти скочат!

Павел потрепери и поклати глава.

— Много си любезен, приятелю. Но... — той леко повдигна рамене, подчертавайки изкривения си гръб. — Тук ме наричат ТО. Кое момиче би пожелало подобен мъж?

— ТО?

Павел се засмя — за миг изкривеното му лице стана привлекателно.

— Камила.

Чен се намръщи — не разбираше.

— Това е било някакво животно, така ми казаха. Преди Глината.

— А... — Чен отмести поглед към танцьорите. След това отново го погледна. — Можеш да си купиш булка. Ще ти дам пари...

Гласът на Павел пресече думите му:

— Благодаря ти, Као Чен, но... — той вдигна поглед, тъмните му очи бяха пълни със странна болка. — Не е това, разбираш ли. Не е само това. А... Е, мисля, че там, затворен, ще умра. Няма поля. Няма свеж въздух. Няма вятър. Няма течаща вода. Няма слънце. Няма луна. Няма смяна на сезоните. Нищо. Нищо освен стени.

Несъзнателно повторените от младежа думи на Де Вор накараха Чен да потръпне и да отмести поглед. И все пак може би момчето беше право. Той погледна отново танцьорите, кръжащи около огньовете, и кимна на себе си. За първи път, откакто беше сред тях, Чен видя сянката да се вдига от тях и разбра колко по-различни бяха те от първоначалното му впечатление. Виждаше колко щастливи могат да

бъдат. Толкова беше просто. Толкова малко им трябваше, за да са щастливи.

Той ги гледаше като омагьосан. Когато те танцуваха, танцуваха в такава самозабрава, сякаш освободили се от самите себе си — вече не бяха бозави и безлики, а огромни и разноцветни, жизнеността им преливаше, очите им горяха като въглени върху кръглите им селски лица, а краката им безгрижно подскачаха върху голата земя, размахваха буйно ръце, телата им леко се въртяха във въздуха, докато кръжаха около огъня.

Сякаш бяха омагьосани.

Той потръпна — искаше му се и Уан Ти да е тук и да танцуват; после да се скрият заедно в мрака, дъхът ѝ да го опие като вино и тялото ѝ да се разтвори за него.

Той въздъхна и погледна в халбата си — луната се отразяваше в тъмната кисела течност. След час се започваше. А след това той щеше да изчезне оттук. Може би завинаги.

Мисълта го отрезви. Той преглътна голяма глътка, избърса уста и отново се обърна към Павел:

— Прав си. Остани тук, Павел. Намери си момиче. Бачкай здраво и се оправяй — той се усмихна. Младежът му харесваше. — Като се махне Бергсон, нещата тук ще вървят много по-добре.

ДА — помисли си той, — И МОЖЕ БИ ЕДИН ДЕН ЩЕ СЕ ВЪРНА И ЩЕ ДОВЕДА СЪС СЕБЕ СИ И УАН ТИ, И ДЖИЯН, И ДРУГОТО НИ ДЕТЕ. ТУК ЩЕ ИМ ХАРЕСА. ЗНАМ ГО.

Забеляза, че Павел го гледа, и се засмя.

— Какво има, момче?

Павел сведе очи.

— Ти си мислиш, че животът тук е прост, нали? Но нека ти разкажа как съм се родил аз.

— Давай — отвърна тихо Чен. Беше забелязал внезапната промяна у него. Сякаш Павел свали някаква маска. Сякаш споделеното преживяване под четвъртия западен мост смъкна една кожа от младежа и изведнъж той стана по-уязвим, по-открит.

— Имах трудно детство — започна той. — Бях петото дете на двама работници. Наемници като тебе, които идват тук само за прибирането на реколтата. По време на прибирането всичко беше наред. Можеха да ме изхранват. Но щом дойде време да се връщат в

Града, ме оставиха да умра тук, в полето. Там не биха могли да ме изхранят, нали разбираш. Дори и днес това често се случва. Хората тук го смятат за нормално. Новото семе трябва да се натори с костите на малки дечица. Аз обаче не умрях.

Павел облиза устни и продължи. Сведените му очи се взираха в миналото.

— О, аз нямах нищо общо с това. МЕЙ ФА ЦУ, така казват. Съдба. А моята съдба била една бездетна жена да ме намери и да ме прибере. Имах късмет. Тя беше добра жена. ХАН. Казваше се Чан Лу. Известно време всичко вървеше добре. Мъжът й, Вен, не го беше грижа за мене, но поне не ме биеше и не се държеше лошо, а тя ме обичаше като свое дете. Но когато станах на седем години, те умряха. Една от дигите се срутила върху тях, докато я поправяли. И аз останах сам.

Павел млъкна за момент, след това вдигна очи; тъжна, усмивка пробяга по лицето му.

— Страшно ми липсваше. Но със скръб не можеш да се наядеш. Трябваше да работя, и то здраво. Яденето никога не ми стигаше. Всяко семейство тук се грижи само за себе си. Но аз нямах семейство. И затова бяхтех от зори до мрак всеки божи ден — мъкнех тежки товари към нивите; дългите тежки кобилици притискаха раменете ми и ми изкривяваха гърба, докато накрая станах такъв, какъвто ме виждаш — той се изсмя. — Нуждата ме оформи такъв, Као Чен. Нуждата и черната земя на Чун Куо.

— Съжалявам — започна Чен. — Не знаех...

Но Павел отново го прекъсна:

— Има и още нещо — младежът се разколеба, после потръпна и продължи: — Начинът, по който ти ни виждаш, Као Чен... Забелязвал съм го и преди. Но сега мисля, че разбирам. Ти ни възприемаш като сън, нали? Не съвсем истински. Нещо живописно...

Чен понечи да възрази, да каже на момчето, че всичко ТУК е истинско, а останалото, там, вътре, не е нищо повече от ужасен сън, в който трябва да се завърне, но Павел го гледаше странно и клатеше глава; отричаше още преди да му го е казал.

— Може би — каза той най-сетне и остави халбата си. Но все още му се искаше да възрази. Трябваше само да затвори очи и да усети полъха на вятъра по бузите си...

— Ти дойде, когато тук е най-хубаво — Павел се загледа в танцьорите. — Точно сега въздухът е напоен със сладък мирис, а вечерите са топли. Но зимите тук са ужасни. А вонята понякога...

Той погледна Чен и се засмя — виждаше, че той не разбира.

— Какво мислиш, че прави Градът с всичките си отпадъци?

Чен отпи от бирата си и сви рамене.

— Никога не съм се замислял...

Павел отново се обърна с лице към него:

— Не си. Нито пък някой се замисля. Но я си помисли. Над тридесет милиарда — така казват. Толкова много лайна. И какво правят с тях?

Чен разбра за какво намеква и се разсмя.

— Да не искаш да кажеш, че...

Павел кимна.

— Нищо не се пропилява. Всичко се пази в огромни кладенци и се използва на полето. Трябва да го видиш, Као Чен. Огромни резервоари — колкото цели езера. Само си представи! — той се засмя сухо и отмести поглед. — След седмица цялото поле ще е осеяно с медни каруци, всяка натоварена с тъмна сладка течност, която ще се пръсне по земята. Черно злато — така го наричат. Без него посевите ще завехнат и самото Чун Куо ще се срути.

— Винаги съм си мислил, че...

Чен млъкна и вдигна очи. Приглушеното мърморене секна рязко; музиката утихна и замря. Изведнъж застанал нащрек, той огледа хората и ги видя. Стражи. Бяха дошли стражи!

Павел се втренчи в него с пламнали от страх очи.

— Тен... — каза той тихо. — Сигурно са намерили Тен!

— Не... — Чен поклати глава и докосна успокоително рамото на младежа. Не, не беше Тен. Но може би беше нещо по-лошо.

Стражите си проправиха път и се строиха в груба редица зад водача си, висок ХУН МАО.

— Кой е този? — прошепна Чен.

— Пескова. Лейтенантът на Бергсон.

— Богове... Какво ли иска?

Всичко беше притихнало. Само пукането на огньовете нарушаваше тишината. Пескова се огледа, извади от джоба си комуникатор, натисна едно копче и започна да чете:

— По заповед на надзирателя Бергсон ми е наредено да арестувам следните лица...

Чен забеляза как стражите с насочени пушки се пръскат из тълпата, разблъсквайки грубо хората, и се оглеждат за лицата на изброените от Пескова и си помисли дали да не побегне. Но Пескова продължаваше да чете и той осъзна, че Тон Чу не беше сред имената в списъка.

— Какво става? — попита той Павел.

— Не знам. Но май всички те са приятели на полевия надзирател Сун и жена му. Може би са го принудили да направи списък, преди да го убият.

Чен гледаше как стражите събраха закуп споменатите петнадесет души и ги поведоха, после се огледа и осъзна колко бързо сянката отново бе паднала върху хората.

— Един час — прошепна той повече на себе си, отколкото на Павел. — Ако могат да почакаат само един час...

* * *

Телата бяха струпани до стената. Бяха голи и лежаха там, където бяха паднали. Някои сякаш все още се катереха по каменната бариера — телата им бяха разтегнати и изкривени, крайниците им бяха изметнати. Други бяха коленичили пред убийците си, лице в лице с неизбежната смърт. Чен се огледа — повдигаше му се от гледката. Павел застана до него — дишаше шумно.

— Защо? — попита той след миг. — В името на всички богове, защо?! Какво са направили?!

Чен се обърна и погледна наляво. Луната беше високо, наполовина скрита зад облаците. Под нея като изкривена сянка на нож сред огромната равнина се издигаше къщата на надзирателя. КЪДЕ СИ? — помисли си Чен, търсейки нещо в небето. — КЪДЕ СИ, МАЙНАТА ТИ? Това беше нещо толкова неподобаващо на Кар.

Бяха изминали два часа от арестите. Два часа, а от тях нямаше още никакъв знак. Но дори и да бяха подранили с половин час, щеше вече да е твърде късно да се спасят тези хора. И петнадесетимата бяха мъртви. Всички бяха чули — там, сред догарящите огньовете.

Изстрелите отекнаха в полята. Бяха чули писъците и последвалата зловеща тишина.

— Пескова — каза Павел, наведе се и докосна леко рамото на един от мъртъвците. — Бил е Пескова. Винаги ни е мразел.

Чен се обърна и се втренчи изненадано в момчето — беше осъзнал какво му казва. Павел се възприемаше като ХАН. Когато казваше „ние“, нямаше предвид селяните, КО, които обработваха огромните 10 000 квадрата МУ, а ХАН. ДА — помисли си той, — НО ДЕ ВОР ДЪРПА КОНЦИТЕ. ТОЙ Е ДАЛ РАЗРЕШЕНИЕ. И АЗ ЩЕ ГО УБИЯ. ЗАПОВЕД НА ТАНГА ИЛИ НЕ — АЗ ЩЕ ГО УБИЯ ЗАРАДИ ТОВА, КОЕТО НАПРАВИ.

Погледна отново нагоре. Сянка бе затъмнила луната. Премина и след секунда я последва втора.

— Бързо, Павел — той се спусна напред. — Идват.

Четирите големи транспортъра на охраната се приземиха почти безшумно сред полята около къщата на надзирателя. Чен се спусна да поздрави най-близкия — очакваше това да е Кар, — но мъжът, който изскочи, не беше големият, а Ханс Еберт.

— Капитан Еберт! — той се поклони и сложи ръка на гърдите си за поздрав — движението му бе неловко, нетренирано. Еберт, „героят от Хамерфест“ и наследник на огромната корпорация „Джен Син“, бе последният офицер, когото бе очаквал.

— Као Чен — отговори Еберт строго, делово, пренебрегвайки военния му чин. — Всички ли са вътре в къщата?

Чен кимна — реши да не обръща внимание на обидата.

— Доколкото знам, сър. Летателният апарат на надзирателя все още е на площадката, затова предполагам, че Де Вор е вътре.

Еберт се вгледа в къщата, обърна се и го огледа от горе до долу. Изсмя се късо, подигравателно.

— Този костюм ти отива, Као Чен. Трябвало е да станеш селянин!

— Сър! — той се опита да не издаде, че е обиден, но беше твърде трудно. Инстинктивно се досещаше, че са закъснели заради Еберт. Представяше си как са го чакали да си довърши вечерята. Или пък чукането. Беше чувал разни такива истории за него. Кар никога не би го направил. Кар щеше да дойде точно когато е казал.

Хората изскочиха от транспортъора след Еберт. Гвардейци от специалните части, с почернели лица и ръце. Единият се приближи до Еберт и му подаде планшета.

Чен го разпозна — спомни си репортажите по новините за масовото клане в Хамерфест. Беше главният лейтенант на Еберт Одън.

Еберт разгледа таблицата и отново погледна Чен.

— Знаеш ли плана на къщата на надзирателя?

Чен наведе глава.

— Тъй вярно, сър.

— Добре. Значи ще ни бъдеш разузнавач, Као Чен. Одън ще командва, но ти ще ги вкараш вътре, разбра ли ме?

Чен продължаваше да стои със сведена глава.

— Простете, капитане, но нямам оръжие.

— Разбира се... — Еберт измъкна пистолета от кобура си. — Ето ти.

Чен пое оръжието и се втренчи невярващо в него.

— Простете, сър. Там, вътре, са с автомати и лазери?

Еберт го гледаше студено.

— Друго не ти трябва.

Чен се поколеба — Чудеше се докъде да продължи, но Еберт кресна:

— Отказваш да се подчиниш на заповедта ми, така ли, Као Чен?!

В отговор Чен се поклони до кръста, после се обърна към Одън:

— Елате. По-добре е да се движим бързо.

Откъм средата на полето към тях се приближи фигура. Одън спря и вдигна пушката си, но Чен го спря с ръка.

— Всичко е наред! — побърза да го увери той. — Познавам го. Той е приятел.

Одън свали пушката си. Фигурата се приближи и накрая застана само на няколко крачки от тях. Беше Павел.

— Какво искаш? — попита го Чен.

— Да дойда с вас!

Стискаше в ръцете си мотика. По изкривеното му лице беше изписан гняв. Гняв и ужасна, настоятелна нужда.

— Не — каза Чен след малко. — Прекалено е опасно.

— Знам. Но искам да дойда.

Чен се обърна и погледна Одън. Той сви рамене.

— Негова си работа, лейтенант Као. Да прави каквото си иска. Но ако вземе да ни пречи, ще го застрелям, разбра ли ме?

Чен погледна Павел. Младежът се усмихна напрегнато и кимна.

— Добре. Разбирам.

— Добре — каза Одън. — Тогава нека заемем позиция. Другият отряд ще нахлуе вътре след пет минути.

Изчакаха в сянката в подножието на рампата — главният вход на къщата беше точно над тях. Прозорците не светеха, сякаш хората вътре спяха, но Чен, свит там, долу, вперил очи в огромната триетажна пагода, знаеше, че са будни и поливат събитията от тази вечер. Гледаше как смътните сенки на нападателния отряд се изкачват по въжетата високо горе и сдържаше гнева си — знаеше, че остава съвсем малко време.

Павел се бе сгърчил до него в мрака. Чен се обърна и му прошепна:

— Дръж се близо до мене, Павел. И не поемай рискове. Имаш си работа с убийци.

Павел също прошепна в ухото му:

— Знам.

Чакаха. После изведнъж тишината бе нарушена — нападателният отряд със силен трясък се метна през прозорците на втория етаж. Това беше сигналът да влизат. Чен скочи върху рампата и се затича към вратата с насочен пистолет. Павел, Одън и отрядът го следваха плътно. Беше само на около десет ЧИ от вратата, когато тя се отвори и ги обля светлина.

— Лягай! — кресна той, щом фигурата на вратата откри огън. Но само след миг човекът се строполи — ответен огън зад гърба на Чен бе разкъсал гърдите му.

Вътре се разнесоха крясъци, появиха се още двама души и автоматите им проехтяха. Чен видя как паднаха, скочи на крака и се затича към вратата.

Застана на входа и хвърли поглед към първата стая. Пистолетът следеше всяко движение на очите му. Както и си бе помислил, тези тримата бяха дежурният отряд. Близо до вратата имаше преобърнатата маса, а по пода бяха пръснати плочки за МАДЖОНГ. Той прескочи трупа и влезе.

Горе се чуха нови изстрели, след това избухна автоматичен огън. Чен се обърна и кимна на Одън — ветеранът влезе; Чен се зарадва, когато видя Павел — съвсем невредим — да го следва.

— Ще защитават стълбището — Чен посочи вратата в дъното на стаята. — Там, горе, има още един пост, а зад него е канцеларията на Де Вор.

— Така — Одън прескочи стаята и застана до вратата. Отрядът се строи от двете ѝ страни. Бутна я. Не беше заключена.

Павел го погледна.

— Ами ти, Као Чен? Значи от тях си? Лейтенант?

Чен кимна и се обърна, за да види как Одън отваря вратата и прикляка. Големият автомат проблясваше в скута му.

Шумът беше оглушителен. Последва миг тишина, след това четирима от отряда се заизкачваха бързо по стълбите. Но едва бяха стигнали до средата, огънят отново започна — този път отгоре.

Чен се втурна напред, но Одън вече бе поел командването. Изкачваше стълбите сред повалените си хора, стрелбата на автомата му не секваше и покосяваше всеки, който се осмелеше да се покаже горе.

Чен го последва. Двама от хората на надзирателя бяха охранявали стълбището. Единият лежеше мъртъв отстрани. Другият се бе строполил върху бариерата — тежко ранен. Одън зареди отново автомата, дръпна главата му и погледна Чен.

— Кой е този? Важен ли е?

Чен сви рамене — този ХАН не му беше познат.

— Не... Просто някакъв страж.

Одън кимна, прилепи дуло о главата на човека и рязко дръпна спусъка.

— Хайде — той пусна тялото.

Тъкмо щеше да се обърне и вратата зад него рязко се отвори.

Чен откри огън и без да мисли, стреля бързо три пъти. Пистолетът риташе яростно.

Човекът го погледна изцъклено, сякаш изненадан, после падна на колене, вкопчен в разкъсания си гръден кош; пушката му падна встрани. Захлупи се по очи и застина неподвижно.

Одън изгледа Чен странно.

— Благодаря — каза той студено, почти грубо. След това се обърна и влезе през вратата. Автоматът в ръцете му тракаше оглушително.

Чен го последва в канцеларията на Де Вор.

Всичко беше в пълна бъркотия. Дъската за УЕИ ЧИ бе счупена, камъчетата бяха пръснати по пода. Всички екрани бяха изпотрошени като след пиянска оргия. Намръщи се — нищо не разбираше. Не бе възможно Одън да е направил всичко това. Прекалено бе изпипано. Твърде всеобхватно. Имаше вид на систематично унищожение.

А къде беше Де Вор?

Един лежеше мъртъв под екраните. Още двама бяха коленичили в далечния ъгъл на стаята, захвърлили оръжия, прилепили чела о пода в знак на подчинение. Одън ги погледна небрежно, после махна на един от хората си да ги върже и да ги отведе. Павел беше влязъл. Когато пленниците минаваха покрай него, той се наведе и плю в лицата им.

— За надзирателя Сун — гласът му беше твърд, изпълнен с горчивина.

Чен се вгледа в него, след това се обърна към Одън:

— Тук има нещо нередно — той посочи екраните и счупената дъска.

Одън го погледна.

— Какво искаш да кажеш?

Чен се огледа несигурно.

— Не знам. Просто...

Одън се обърна нетърпеливо.

— Хайде, Као Чен. Стига глупости. Давай да привършваме.

Чен втренчи поглед в него, ядосан, после изпълни нареждането. Но имаше нещо нередно, усещаше го. Убийствата в полето. Строшените екрани. Всичко това означаваше нещо.

В коридора отвън Одън беше спрял и говореше нещо на сержанта от втория отряд.

— Изкачили са се на покрива, сър — обясняваше сержантът. — Около осем души. Пескова е там. Но Де Вор го няма.

— Какво?! — Одън се обърна и изгледа Чен на кръв. — Според мене ти рече...

Чен потръпна. Значи това било. Вече си е бил тръгнал. Това обясняваше убийствата, дъската, строшените екрани. Бе го разбрал порано — някаква част от него го бе усетила. Но къде беше той? Къде би могъл да отиде?

Чен се обърна и тресна с юмрук стената — в удара се изляха целият му гняв и яд.

— Мамка му!

Одън премигна изненадано, след това отново погледна сержанта.

— Добре. Прикривай ни, но изтегли обратно повечето от хората. Ще им предложим условия.

Загледа се след сержанта, после се обърна и срещна погледа на Чен.

— Какво те гложди, Као Чен?

Чен се разсмя кисело.

— Да не мислиш, че съм искал Де Вор да се измъкне?

— Ако изобщо се е измъкнал. Те така казват. Един от ония осмината може и да е той.

Чен поклати глава.

— Съмнявам се. Прекалено добър играч е.

Одън сви рамене — не разбираше; след това тръгна. Чен го последва.

В подножието на тесните стълби имаше място, където коридорът се разширяваше в нещо като стаичка без врати. Там стояха двама души с пушки на раменете — покриваха вратата в горния край на стълбите. Това беше единственият път към горната стая, а самите стълби бяха твърде тесни, за да мине повече от един човек.

— С какво разполагат те? — попита Одън сержанта.

— С пушки. Може би една-две пушки ДЕНГ. Но това е всичко, с което разполагат.

— Сигурен ли си?

— Само с това се оправят тук. Тези селяни изобщо не се сецат за бунт.

Одън се разсмя.

— Брей, че късметлии!

Махна с ръка на единия от постовите да се отстрани, зае позицията му — вляво, наполовина прикрит от стената — и извика на хората горе:

— Казвам се лейтенант Одън от охранителните войски на Танга. Както знаете, вие напълно сте обкръжени от моите войници. Надзирателят, човекът, който познавате като Бергсон — истинското му име е Де Вор. Де Вор, предателят. Което означава, че щом му помагате, и вие сте предатели. Трупове. Разбрахте ли? Но Тангът ме е упълномощил да сключа сделка с вас. Да бъде снизходителен. Предайте се и ще се оправим лесно с вас. Ако излезете невъоръжени и с вдигнати ръце, така, че да ги виждаме, ще сметнем всичко за грешка. Става ли? Но само някой да се опита да хитрува — ВСИЧКИ ДО ЕДИН сте мъртви!

Чен се сви до задната стена. Беше чул как изведнъж горе замърмориха гласове при разкриването на истинската самоличност на Де Вор. ЗНАЧИ СЕГА ЗНАЕТЕ — помисли си той. — НО КАКВО СМЯТАТЕ ДА ПРАВИТЕ?

Вратата леко се поотвори.

— Добре — Одън се обърна към Чен. — Излизат...

Чен чу как гранатата трополи по стълбите още преди да я види и се метна настрана. Пистолетът му изтрополя на пода. Той се напрегна — страхуваше се от най-лошото, но вместо експлозия се дочу леко изпукване, последвано от яростно съскане.

— Газ...

Беше газ за потушаване на бунтове, задушавач газ, който бълваше от разцепената шашка и бързо изпълваше малкото пространство. Трябваше да се изправи, да е над него. Забравил за пистолета, Чен запълзя бързо на четири крака към стълбите, като задържаше дъха си. Но те бяха по-бързи от него.

Чен погледна нагоре. Първият вече бе слязъл до средата на тясната стълба. Беше с дихателна маска и държеше кама в дясната си ръка. Щом видя Чен, очите му се присвиха, той приклепна и се приготви да скочи срещу него. Щом скочи, Чен се претърколи встрани.

Човекът се прицели точно до него и се обърна, замахвайки яростно с ножа. Той мина покрай лицето на Чен, само на педя разстояние от очите му.

Сега по стълбите слизаха още хора с маски и плъзваха из пълната с дим стаичка, а от двата странични коридора нахлуваха хората на Одън с извадени ножове — страхуваха се да използват пушки в тази бъркотия.

Човекът до Чен се бе обърнал и го търсеше. Пристъпи към него с вдигнат нож, после изхъхри, залитна назад и се строполи на колене. Зад него Одън се усмихна като луд през маската и бързо се включи в битката отново.

Очите на Чен бяха почнали да сълзят, в гърлото му бушуваше пожар. Трябваше да си поеме въздух. Примъкна се напред към стълбите и спря.

— НЕЕЕЕ!

Павел бе тръгнал нагоре по стълбите, издигнал мотиката пред себе си. Той се обърна изненадано и погледна Чен.

— Това е Пескова! — дрезгаво прошепна той, сякаш това обясняваше всичко. После лицето му се измени и той бавно се строполи напред — от гърба му стърчеше нож.

Известно време Чен се опитваше да се изправи на крака, след това падна назад. Обля го вълна от черен мрак.

* * *

Когато отново дойде в съзнание, сякаш беше изминал само миг. Но коридорът бе почти прочистен от газа, а отстрани прилежно бяха наредени пет трупа. Трима души седяха овързани и със запушени усти в единия ъгъл. Вратата горе отново беше заключена, а един сержант пазеше стълбището.

ПАВЕЛ! Той прошепна името; мъчителна болка прониза сърцето му.

Изпълзя към мястото, където бяха положени труповете, и веднага го видя.

Чен издърпа трупа на младежа, прегърна го и започна нежно да го люлее. Беше още топъл.

— Ти, тъпо копеле! — простена той. — Горкото ми тъпо копеле! — потръпна, изправи се и погледна към Одън, който стоеше, втренчил очи в него. Бузите на Чен бяха мокри от сълзи, но нямаше значение. Все едно, че бе изгубил син или брат. Усети, че го облива черен гняв.

— Какво чакате? Ти му каза какво ще стане! Ако правят номера — всичките са трупове! Ти така каза!

Одън погледна към стълбището, после — отново към Чен.

— Предложих на нашия приятел Пескова нова сделка. Той я обмисля в момента.

Чен отново потръпна и сведе очи. Лицето на Павел беше грозно, чертите му се бяха изкривили в последна болезнена гримаса. Дори и в смъртта му бяха отказали покоя, който намираха в нея повечето хора. ПРОКЛЕТ ДА СИ, ПАВЕЛ! — помисли си той, разкъсван от гледката. — ТРЯБВАШЕ ДА Е ПРОСТО ЗАДАНИЕ. НАЙ-ОБИКНОВЕНО ЗАДАНИЕ ЗА ИНФИЛТРАЦИЯ.

Обърна се рязко. Вратата горе лекичко се бе отворила. Миг покъсно нещо изтрополи по стълбите. Чен погледна. В краката на сержанта лежаха две оръжия — пушка и нож.

— Добре — извика отгоре Пескова. — Ще направя каквото казвате.

Чен се извърна и преглътна сухо. Стомахът му се беше свил на твърд студен възел. Сделка. Щяха да си сключат сделка с това копеле. Леко и внимателно пусна Павел долу, след това се обърна и погледна Одън. Одън се бе извърнал. Вече го беше забравил.

— Добре — казваше Одън. — Качвам се. Отвори широко вратата, после иди в дъното на стаята и стой там с вдигнати ръце. При най-малкото движение откривам огън. Разбра ли?

— Разбрах, лейтенант.

Чен вкопчи ръце една в друга, за да ги накара да спрат да треперят, след това се изправи на крака. Усилието го накара да се превие и да се закашля. За миг главата му се размъти и той едва не падна, но после пред очите му се проясни. Надигна се хриптейки и се огледа.

Одън вече бе изкачил стълбите наполовина — изкачваше се бавно, предпазливо, вземайки по едно стъпало за няколко секунди; пушката му сновеше наляво и надясно. Най-накрая се изкачи и застана в рамката на вратата. Без да се обръща, извика горе сержанта си.

Чен стоеше там, дишайки бавно и дълбоко. Силата му се възстановяваше. Преглътна болезнено и се огледа. Къде...? След това го видя. Беше там, до стената, където го бяха повалили. Пистолетът му.

Отиде и го вдигна, после се извърна и последва двама от хората на Одън нагоре по стълбите.

Пескова стоеше, отпуснал ръце на тила си, в дъното на стаята. Гледаше към Одън, нахално вирнал брадичка; очите му се усмихваха

жестоко, почти тържествуващо — знаеше, че е в безопасност.

Чен потръпна и отмести поглед — от тази гледка му се повръщаше, той едва се владееше. Искаше му се да размаже това нахално лице. Да изтрие усмивката от тези студени, подигравателни очи. Но не Пескова искаше той. Искаше Де Вор.

Вдигна глава и се принуди отново да го погледне. Да. В това понизше същество той виждаше бледа сянка на онзи. Същото безразличие в погледа. Нещо като отсъствие. Това не се отпечатваше върху ретината, но си беше там. Също като господаря си и Пескова не изпитваше към себеподобните си нищо друго освен презрение. Всичките му действия се диктуваха от студена, абсолютна липса на внимание към съществуването им поотделно. Те бяха просто предмети, с които се забавляваше. ПРЕДМЕТИ...

Чен отново сведе очи — така трепереше, че трябва непрекъснато да свива юмруци, за да се овладее.

КАКВА СИЛА ИМАШЕ ТОЗИ ДЕ ВОР! КАКВА УЖАСНА СИЛА — ДА ОФОРМИ ТОЛКОВА МНОГО ХОРА ПО СВОЯ МРАЧЕН ОБРАЗ И ПОДОБИЕ!

— Куан Йин! Виж това!

Сержантът обикаляше из стаята и я претърсваше. В далечния ъгъл се бе натъкнал на нещо голямо, покрито с чаршаф. Сега се обърна с лице към тях — беше преbledнял като мъртвец.

— Наблюдавай го внимателно! — нареди Одън на мъжа до себе си, после се приближи до сержанта. Чен го последва.

Не беше сигурен какво точно очакваше, но не и това. Мъжът бе проснат гол върху седлото, ръцете и краката му бяха здраво вързани за стремената. Тъмни петна съсирена кръв покриваха краката, ръцете и долната част на гърба му. Беше разцепен от корема до ануса.

— Богове... — прошепна Одън и заобиколи трупа. — Чувал съм за такива неща, но не съм и сънувал, че... — той млъкна.

Чен усети как му се повдига. Очите на човека бяха изцъклени, но вече бяха безжизнени. Беше се задавил до смърт. Не беше за учудване. Топките му бяха отрязани и натъпкани в устата му.

— Кой е този? — попита Одън и погледна Пескова.

Пескова втренчи в него студен, почти дързък поглед.

— Страж. Казваше се Чан Ян. Крадеше...

— Крадял... — Одън понечи да поклати глава, после се извърна. — Покрийте го — нареди той на сержанта и срещна за миг погледа му. В очите и на двамата се четеше отвращение.

— Ти склучи сделка — Чен изгледа Одън кръвнишки. — Това част от нея ли беше?

Одън го погледна, след това се извърна и се приближи до Пескова.

— Сключих сделка.

Чен го последва — усещаше как дълбоко в него избухва нещо неподвижно, студено, твърдо.

Одън спря на три-четири крачки от Пескова и се огледа. После се обърна и погледна онзи право в очите. На устните му играеше нещо като усмивка.

— Тук така ли постъпвате с крадците?

Лицето на Пескова бе застинало. За миг се бе разтревожил. Щом забеляза намека за усмивка обаче, той се отпусна — бе го разбрал погрешно. И той също се усмихна.

— Невинаги.

— Значи случаят е бил особен?

Пескова сведе очи.

— Може и така да се каже. Съжалявам, че не беше приятелчето му, Тен. Много щеше да ми хареса да видя как онова копеле моли за милост — той отново вдигна очи и се засмя, сякаш това беше шега, която разбираха само той и Одън. — Тия ХАН...

Чен го изгледа студено.

— Ами Павел? Какво ще кажеш за Павел? Той не беше ХАН...

Пескова се извърна към него и се усмихна презрително. Ужасна, самодоволна усмивка.

— Ти пък косъма на две ли ще цепиш? Както и да е, това лайно си го заслужаваше...

Яростна тръпка разтърси Чен. Без да мисли, той се метна напред, сграбчи Пескова, дръпна надолу челюстта му и натика пистолета в отворената му уста. По-скоро усети, отколкото видя, че Одън се приближава, за да го спре, но вече беше твърде късно — той бе натиснал спусъка.

Изстрелът сякаш избухна вътре в собствената му глава. Пескова отскочи назад — черепът му бе разцепен, мозъкът му се пръсна по

стената отзад като изгнил плод.

Чен отстъпи назад и погледна строполия се труп. Одън го сграбчи за рамото и го завъртя грубо.

— Тъпо копеле! — кресна той. — Не разбра ли?! Той ни трябваше жив!

Чен впери в него празен поглед, потръпна, челюстта му щръкна напред.

— Той уби приятеля ми.

Одън се поколеба; лицето му се измени и той го пусна.

— Да — каза той тихо. — Да.

И продължи гневно:

— Но сега сме квит, Као Чен. Разбра ли ме? Ти ми спаси живота там, долу. Но това... Сега сме квит. Живот за живот.

Чен се вгледа в него и отвратен отмести поглед.

— Квит — каза той и се засмя кисело. — Разбира се. Квит сме.

* * *

Еберт ги чакаше в основата на рампата.

— Е? — попита той. — Къде е? Ще ми се да го видя още веднъж, преди да го изпратим. Той беше добър офицер, независимо какво е направил след това.

Чен смаян сведе очи. Добър офицер! Зад него Одън се поколеба, след това погледна своя капитан в очите.

— Боя се, че тук няма и помен от него, сър. В момента претърсваме къщата до шушка, но според мене го няма вътре. Един от стражите разправя, че излетял по-рано тази вечер, но ако е така, не е било със собствения му хеликоптер. Той си е тук, както ни каза Као Чен.

Еберт се обърна към Чен побеснял:

— Къде, майната му, се е покрил тоя, а, Чен? Предполагаше се, че трябва да го държиш под око!

Не беше честно. Освен това не беше и вярно, но все пак Чен наведе глава.

— Съжалявам... — започна той, но го прекъснаха:

— Капитан Еберт! Капитан Еберт!

Беше свързочният офицер от транспортъора на Еберт.

— Какво има, Хьониг?

Младежът се поклони и му подаде съобщението. Еберт се обърна и погледна на запад. Небето там, в далечината, леко сияеше.

— Богове... — прошепна той. — Значи е вярно.

— Какво има, сър? — Одън веднага бе усетил, че се е случило нещо страшно.

Еберт се разсмя със странен смях и поклати глава.

— Гарнизонът в Лодз. Там е избухнал пожар. И нещо повече — администраторът Дубчек е мъртъв. Преди половин час е бил убит — после той отново се засмя. В смеха му се долавяше горчиво възхищение. — Значи Де Вор пак ни е прецакал.

* * *

Фей Йен стоеше в покоите си гола зад един параван, заобиколена от прислужничките си. Баща ѝ, Йин Цу, стоеше от другата страна на тежкия копринен параван; високият му глас звучеше оживено. Докато говореше, една от прислужничките втриваше благовония в кожата на Фей Йен, друга сушеше и решеше дългата ѝ черна коса. Трета и четвърта носеха дрехи, за да реши тя коя да облече — непрекъснато тичаха напред-назад, стараейки се да угодят на прищевките ѝ.

Баща ѝ, развълнуван от новината, се беше появил неочаквано, докато тя беше в банята, и се наложи да му препречат пътя.

— Но тя ми е дъщеря! — възрази той.

— Да, но сега съм вече жена, татко, не съм момиченце! — извика отвътре Фей Йен със сладък глас. — Моля те, изчакай. Няма много да се бавя.

Помоли я за прошка, а после, нетърпелив да сподели новината, веднага започна да разказва. Явно Ли Шай Тун се бе свързал с него.

— Почти съм сигурен, че иска да ми съобщи, че са назначили в двора по-големия ти брат Сун. Подадох молба преди повече от година. Но на какъв ли пост, чудя се. Сигурно ще е нещо в домакинството на Танга, не мислиш ли? Или пък е някой пост в секретариата? — той се засмя нервно и припряно продължи. — Не. Не е това. Тангът не би ме безпокоил лично заради подобна банална новина. Ще да е някой пост в

министерството. Нещо важно. Поне заместник-министър. Да. Почти съм сигурен. Но кажи ми, Фей Йен, ти какво мислиш?

Беше странно — все при нея идваше, когато получише новина. Никога не ходеше при Сун или при Чан, или при по-малкия ѝ брат, Вей. Може би защото тя толкова много му напомняше за мъртвата си майка, на която Йин Цу винаги се бе доверявал, докато беше жива.

— Ами ако няма нищо общо със Сун, татко? Ами ако е нещо друго?

— О, не, глупаво момиче. Разбира се, само ще е заради Сун. Усещам го отвътре — засмя се той. — А пък след това, естествено, бих могъл най-после да се погрижа и за твоя брак. Туан Ву пита за тебе. От него ще излезе добър съпруг, Фей Йен. Той има добро потекло. Чичо му е третият син на покойния Туан Чун-Хо, а семейство Туан е богато.

Фей Йен сведе поглед, за да скрие усмивката си. Туан Ву беше глупак, комарджия и женкар — тези три определения човек можеше да изброи в каквото си иска ред. Но тя не се притесняваше от Туан Ву. Баща ѝ нека си приказва — тя знаеше защо Ли Шай Тун идва да ги посети. Ли Юан беше говорил с баща си. Беше направил онова, което тя смяташе за невъзможно.

— Знам какво си мислиш, Фей Йен, но на една жена ѝ е необходим добър съпруг. Младостта ти се излива от тебе като пясък от чаша. Скоро пясъкът ще свърши. И тогава?

Тя се разсмя.

— Скъпи татко, ама че нелеп образ! Пясъкът щял да свърши! — тя отново се разсмя, а след миг я последва и той.

— Както и да е... — започна той отново. — Решил съм го. Трябва сериозно да поговорим за това.

— Разбира се — съгласието ѝ така го изненада, че той млъкна за миг.

— Добре. Значи, чакам те след три часа в покоите си. Тангът помоли всички да присъстваме. Може да се удаде възможност да обсъдим повторния ти брак.

Когато той излезе, тя бутна встрани прислужничките си, прекоси стаята тичешком, застана пред голямото огледало с драконите и започна внимателно да се разглежда. ДА — помисли си тя. — ТИ СИ СЪПРУГА НА ТАНГ, ФЕЙ ЙЕН. ВИНАГИ СИ БИЛА СЪПРУГА НА ТАНГ — ОЩЕ ОТКАКТО СИ СЕ РОДИЛА. Тя се засмя и отметна

глава — възхищаваше се на твърдите си пълни гърди, на гладките си бедра и корем, на тъмната красота на очите си. ДА, И ТИ ЩЕ ИМАШ ДОБЪР СЪПРУГ. НО НЕ НЯКАКЪВ СИ ГЛУПАК ИЛИ НЯКОЙ ОКАЯНИК ОТ НИЗШИТЕ ФАМИЛИИ. МОЯТ МЪЖ ЩЕ БЪДЕ ТАНГ. МОЯТ СИН ЩЕ БЪДЕ ТАНГ.

Тя потръпна, обърна гръб на образа си и се остави прислужничките отново да я отведат зад паравана.

НО СВЪРШВАЙТЕ ПО-БЪРЗО — помисли си тя. — МНОГО БЪРЗО!

* * *

Кар изплува от мрака — слънчевото петно се разля докрай; щом се приближи, забави скорост. Корабът му не можеше да бъде проследен — на екраните изглеждаше просто като космически боклук.

Не бяха предупредени.

След двадесет ЛИ той се закотви и заплува навътре — тъмен изгърбен силует, губещ се на космическия фон. Тъкмо според плана той се приземи върху сляпото петно на огромния кораб; под ботушите му бяха извитите пластове прозрачен лед.

Постоя там известно време, наслаждавайки се на гледката. Луната над него беше огромна, пълна, Чун Куо бе далеч вдясно под него, а Слънцето между него и кораба, дори гледано през визьора на скафандъра му, бе величествено. Учуди се на обзелите го чувства — там, върху извития корпус на звездолета, взрян безстрашно в геената на сътворението, притиснат от бездната. Разсмя се беззвучно и се приведе — отначало движенията му бяха бавни, докато се изкачваше към въздушния шлюз, но щом хвана ритъма, станаха по-плавни.

Забави се при двойната релса, после се оттласна към полукръглата вдлъбнатина. Зад шестоъгълния капак имаше табло с цифров код. Бързо, почти без да мисли, набра комбинацията, след това се наведе назад — капакът се повдигна, шестте му сегмента бавно се сгънаха един върху друг.

Както и очакваше, нямаше стражи. Промъкна се вътре и затвори шлюза. Тази част дотук беше лесна. Беше го симулирал сто-двеста пъти. Беше така трениран, че го правеше, без да мисли. Но в един

определен момент трябваше да действа на своя глава, да използва своята предпазливост и да реагира мигновено. Докато започнеш да действа наизуст, познавайки всеки инч от огромния кораб, сякаш той го беше построил.

Въздушната ключалка се изпълни и вътрешната врата се задейства. Той бързо влезе вътре, с насочено в готовност оръжие, но там нямаше никого. Някъде обаче проблясваше алармената светлина. Несанкционирано нахлуване при въздушен шлюз номер седем. Трябваше да се разследва. Охраната сигурно вече бе тръгнала. На следващото кръстовище щеше да има стражи.

Кар махна от колана си двете регистриращи топлинни стрели и натисна един бутон на скафандъра си. След секунди леденият му костюм повиши температурата — десет. Метна стреличките напред и побягна след тях по коридора.

Експлозии разпръснаха топлината отпред. Стреличките бяха открили мишените си. Щом приближи разкъсаните трупове, той ги прескочи и се затича по левия коридор; мина през две бързо затварящи се врати, спря и се закотви за тавана — късата предпазна верига бе прикрепена за тила на здравия му шлем.

Залюля се и ритна. Проверочният клапан помръдна, но не се отвори. Вторият му ритник го отблъсна, той сви крака, промъкна се през тясната дупка и откопча веригата.

Тук огромният му ръст беше недостатък. Завъртя се неловко, спусна клапана — знаеше, че има на разположение само няколко секунди.

Беше го изчислил прекрасно. Чу стражите, когато изтрополиха долу само миг по-късно — очевидно объркани. Добре. Вървеше добре.

Кар се усмихна — беше доволен от себе си.

Сега се движеше бързо — пълзеше по канала за проверка. После, на следващия кръстопът, се измъкна в коридора и скочи долу. Приземи се и веднага се обърна, приклепна и се вмъкна неловко във втори канал. Този път извеждаше зад бюрото на охраната. Моментът беше решителен. След минута-две щяха да се сетят какво е направил.

А може би вече се бяха сетили и чакаха.

Той потръпна и се намести върху клапана. Нагласи заряда. След това се придвижи към втория клапан. Експлозията щеше да пробие дупка в помещението, съседно на това на охраната — нещо като стая

за почивка. Там в момента нямаше да има никого, но докато той слизаше надолу, това щеше да им отвлича вниманието.

За част от секундата повдигна леко клапана; зарядът избухна, но когато стражите, изненадани от експлозията, притичаха, той вече се спускаше надолу.

Приземи се върху врата на един от тях и застреля още двама, преди те да се усетят, че той е сред тях. Друг страж, обзет от паника, помогна на Кар, като обгори двама свои колеги.

Объркване. И това си беше оръжие, остро като нож.

Кар застреля паникьосания страж и търкулна димна шашка във външния коридор. След това се обърна и стреля по комуникационния панел на охраната. Екраните угаснаха.

Изчака един миг. Екраните проблеснаха за кратко — на тях се замъркаха сцени на хаос из коридорите и помещенията по целия кораб, след това отново замряха — аварийните системи също бяха изгърмели. Внедреният човек си беше свършил работата.

ДОБРЕ — помисли си Кар. — А СЕГА ДА СИ СВЪРШИМ РАБОТАТА.

Влезе в коридора — тичаше, прескачаше трупове, разбутваше обърканите, борещи се стражи. Те видяха единствено гигант, който тичаше като атлет по коридора, облечен в черен скафандър със странен блясък. Тежкият, черен, задушлив дим изобщо, не му пречеше.

Зави надясно, после — отново надясно, закрепил се към вътрешната стена на коридора и плъзна малка бомбичка към външния корпус.

Осколочният снаряд почти разкъса веригата му. Вълната го отхвърли към дупката. Външната обвивка на кораба се тресеше, но се държеше; започваше да се запечатва. Но бе изпуснала твърде много въздух. Налягането беше спаднало с половин атмосфера. Около затягащата се дупка тракаха отломки.

След половин минута той се откопча и се спусна по коридора — сега не срещаше никаква съпротива. Навсякъде в безсъзнание лежах стражи. Много от тях вълната бе хвърлила и ударила в стените и вратите и те бяха мъртви или тежко ранени. Цареше пълен хаос.

Двигателят беше вътре, във вътрешната обвивка.

Това беше трудната част. Знаеше, че го очакват. Но му бяха останали още няколко номера, които да им покаже, преди да се махне

оттук.

Отмина въздушния клапан към вътрешната обвивка и се придвижи към един от каналите. Трябваше да се е затворил в мига, в който външният корпус бе пробит, като запечата херметически вътрешната обвивка. Дебелите пластове лед бяха преплетени като огромни пръсти, дълги колкото цяла човешка ръка. Над тях един охраняван от лазер сензор регистрираше атмосферното налягане върху външната обвивка.

Кар откопча един правоъгълен контейнер от колана си и извади от него две малки пакетчета. Първото беше „джоб“ с атмосферно налягане. Нагласи го бързо над сензора, без да обръща внимание на краткото предупредително ужилване на лазера. С второто пакетче той действаше внимателно, дори сякаш прекалено внимателно. Това беше ледена тел — дълга нишка от смъртоносно разрязващия материал. Издърпа я предпазливо и я натегна, после бързо разряза прикрепващите болтове от всичките шест страни на канала.

Лазерите примигнаха, а капакът хлътна цяла педя. Чу се мекото свистене на изтичащ въздух — също като асансьор, който спира.

Кар изчака и започна да реже капака с леки диагонални движения — отрязваше парчета лед като бучки меко сирене. Дупката се разширяваше, той режеше все по-надълбоко в обшивката. После издърпа нишката и я пусна долу.

Изкачи се върху капака и ритна. Три сегмента паднаха. Плъзна се надолу в дупката.

Беше много по-тясна, отколкото очакваше, и за миг си помисли, че ще заседне. Сегментите стърчаха под странен ъгъл над вътрешния механизъм на канала — беше останало съвсем малко място, за да се промъкне. Успя едва-едва, но дясната му ръка бе притисната до стената и не можеше да достигне уреда, прикрепен на гърдите му.

Премести тежестта си, застана на пръсти и се завъртя, докато донякъде освободи ръката си; след това се протегна и откопча бомбата от гърдите си.

Възникна нов проблем. Не можеше да се протегне надолу и да я прикрепя към вътрешната обшивка на канала. Нямаше начин да я закрепя.

Имаше ли значение? Реши, че не. Ще подсили горния капак, щом излезе. Експлозията ще се насочи навътре.

Толкова малко приспособление беше. Толкова крехко. И все пак — толкова груба беше неговата сила.

Постави бомбата между коляното си и стената на канала, след това я остави да се плъзне между крака си и стената, като я прихвана със стъпало.

Не му се щеше и тя да излезе горе заедно с него.

Докосна таймера с ботуш и видя как той светна в червено. Имаше осем минути да се измъкне.

Започна да се избутва нагоре по канала, разчитайки на силата си, присвил крака и гръб; мускулестите му ръце се напрегнаха да го измъкнат от тясната дупка.

Най-отгоре той спря и се огледа. Какво ли да използва? Наведе се и вдигна медната жица, влезе в съседното помещение, отрязва машините от подставките им, замъкна ги до пробития канал и ги струпа край него.

Бяха изминали три минути и тридесет секунди. Приблужи се до вратата и изряза в стената огромен леден правоъгълник. Беше тънък — почти безплътен, — ала як. Сам по себе си не тежеше нищо, но можеше да издържи всичките тежки машинарии, ако се натрупат върху него.

Трябваше да стане.

Оставаха му по-малко от две минути да се измъкне навън.

Време беше за последния номер. Бягаше, за да спаси живота си — пак по пътя, по който бе дошъл. Без да спира, измъкна последната бомба от колана си, хвърли я и едновременно натисна копчето на колана си.

Външната стена избухна и хлътна навътре.

Кар, със спрени за момента жизнени процеси, бе изхвърлен през пробойната във външната обвивка на звездолета — тъмен пашкул на ларва, яростно изплют навън.

Пашкулът отплува встрани от гигантската сфера, оставяйки след себе си тънка следа от прах и замръзнал въздух. Секунди по-късно външната обвивка се разтресе и избухна, засяла отвътре. Сгърчи се като хартиена топка в огъня и с внезапност, поразила далечните наблюдаващи очи, грейна като малко слънчице; дълги живи езици от пламък прегориха трънена корона сред мрака на Космоса.

Беше се свършило. Войната бе обявена.

[1] На английски името Чан-е се изписва по същия начин като думата „промяна“ — Chang-e, Change. — Бел.прев. ↑

ЕПИЛОГ: ЛЯТОТО НА 2203 Г. МОЗАЙКА

„Кой ли затвор е причина за мрака и кой ли отвор е причина за светлината? Къде се крие Светлият Бог, преди рогът да изсвири за зазоряване?“

Тиен Вен („Небесни Въпроси“) от Чу Юан из „Чу Цу“ („Песните на Юга“), II В. пр.н.е.

МОСТ НАД НИЩОТО

И така те започнаха да погребват мрака; затиснаха кладенеца на паметта с камък — твърде огромен, твърде тежък, за да бъде помръднат. Машината ги наблюдаваше как работят и виждаше много неща, които техните по-крехки, привързани към времето очи бяха пропуснали — незабележими промени в състоянието, които тя разпознаваше като важни. От време на време пълната интензивност на вниманието ѝ се изливаше в проблема на момчето, Ким. Цяла секунда, а може би и две тя не мислеше за нищо друго. По този начин в нея преминаваха няколко живота на едно нормално човешко съзнание. После сред сложните ѝ жици възникваше импулс — невидим, нерегистриран на никой от мониторите — нещо, близко до разбиращо кимване.

Докато двамата теоретици бяха започнали работата по начертаването на нова мозайка — нова идеална конфигурация на умственото съзнание на момчето, на неговата личност. Строителят постоянно се връщаше в килията, при момчето. Очите му, леките несъзнателни трепвания на тялото разкриваха колко е нервен, колко неловко се чувства и в крайна сметка колко е несигурен. Докато прилагаше първото лекарствено лечение, не можеше да скрие загрижеността си, СЪМНЕНИЯТА си.

Машината наблюдаваше, без да коментира, как лекарствата започваха да оказват желаните ефекти върху момчето. Забелязваше как те систематично блокират всички пътеки, водещи към миналото му, отбелязваше формите на използваните лекарства и извличаше някакво математическо удоволствие от незабележимите еволюиращи вариации, докато усъвършенстваха химическия контрол на процеса на изтриване. В това, което правеха, имаше известна доза изкуство. Машината го забелязваше и високо го оценяваше по свой си начин.

Беше процес на редуциране, по-различен на вид от опитваните по-рано. Този път не искаха да го сплашат, а да премахнат и най-малката следа от всичко онова, което го правеше индивид, СЪЩЕСТВО. На дълги сеанси край операционната маса двамата

теоретици бодяха съзнанието на момчето и промушваха микрожици през обръснатия му череп, после въвеждаха миниатюрни дози химикали и органични съединения, докато най-накрая стигнаха и до финала на всичко.

С развитието на съзнанието си машината бе придобила и памет. Някоя памет на друга машина не би могла да определи това — за разумното същество, което обслужваше тези изолирани отделения, тя беше просто склад, където се съхраняваха всичките ѝ познания. Не, паметта беше нещо друго. Функционирането ѝ беше непредвидимо. Тя изхвърляше данни напосоки — подчертаваше образи, определени данни и фрази по-силно от другите. И бе неразривно свързана с чувството за самосъзнание. Всъщност паметта БЕШЕ самосъзнание, защото едното не би могло да съществува без ексцентричното поведение на другото. И все пак нейната памет бе толкова повече от онова, което хората смятаха за памет заради пълната мощ на способността ѝ да прави изводи и заради страховития енциклопедичен обхват на знанията ѝ, които подаваха информация за тези ексцентрични изблици на думи и образи.

Един образ, важен според нея, се появи скоро след като те бяха приключили работата си и затиснали кладенеца на паметта в Ким. Стана, когато момчето се събуди в килията си след последната операция. Отначало той лежеше там с отворени очи; в угълчетата на полуотворената му уста блестеше влага. След това инстинктът сякаш взе връх — някаква частица от тялото си спомни езика на необходимите за това действия и той се опита да се надигне.

Точно към следващите няколко мига машината се връщаше отново и отново и пресяваше най-внимателно образите, запазени в паметта ѝ.

Момчето беше вдигнало глава. Едната от ръцете се бе огънала и придвижила, сякаш за да подкрепи и изтласка тежестта му, но другата си стоеше под него, както си лежеше там; мускулите ѝ „спяха“. Единственото му видимо око едва трепна, после зеницата се сви и клепачът се затвори. Дълго време след това в това око нямаше нищо освен пустота. Нищо. Като окото на труп, несвързано с видимия свят.

По-късно, когато по средата на процедурите момчето изведнъж спираше и се оглеждаше, отново същото нещо проблясваше в погледа му, последвано от миг на чиста, сляпа паника, която траеше цели

минути, докато стихне напълно. И макар че през последвалите месеци доверието на момчето все повече нарастваше, това приличаше на строене на мост над нищото. От време на време момчето стъпваше на ръба и поглеждаше през него. Тогава идваше онзи поглед и машината си спомняше кога за първи път го е видяла. Това беше поглед на машина. На нещо безжизнено.

Започнаха рехабилитацията с прости упражнения — тренираха тялото по нови начини, нови маниери, избягваха, щом можеха, старите модели на поведение. Въпреки това имаше моменти, когато момчето откликваше по много по-древен начин. Тогава моторната активност на момчето блокираше в цикъл от безсмислени повторения — като повреден робот, — докато не го изведяха от него с инжекция лекарство.

За ума те разработиха прости, ала хитри игри, за да го накарат отново да учи. Отначало се съпротивляваше, а имаше и дни, когато, пълно отчаяние обхващаше екипа — мислеха, че са се провалили. Но после, почти изведнъж, по средата на един от сеансите, това се промени. Момчето започна отново да откликва. Същата нощ тримата се напиха в стаята за наблюдения.

След като веднъж постигнаха пробива, последва бърз напредък. За три месеца момчето отново овладя напълно езика. Можеше да смята с огромни числа, справяше се лесно със сложни логически задачи. Пространственото му ориентиране беше свършено: имаше силно развито чувство за модели и връзки. След края на всичко това изглеждаше, че лечението е успяло и моделът на ума му — онзи бърз, интуитивен талант, уникален за момчето — се е появил абсолютно незасегнат от процеса на преизграждането на неговата индивидуалност. Що се отнасяше до личността му обаче, той проявяваше много от класическите симптоми на нелечимата амнезия. В новото си превъплъщение той беше доста безцветна фигура, несигурен в отношенията си със Строителя, по-студен, по-отдалечен от нещата — някак си по-малко човек отпреди. И все пак, дори и в това отношение имаше признаци на промяна — омекване на грубите очертания на личността, която му бяха присадили.

След девет месеца в програмата изглеждаше, че бяха спечелили, след като бяха рискували. Когато онази нощ екипът се събра в стаята за наблюдения, те се съгласиха, че е време да докладват за

постиженията си. Изпратиха съобщение нагоре по нивата. Два дни покъсно получиха отговор. Бердичев пристигаше. Искаше да види момчето със собствените си очи.

* * *

Сорен Бердичев чакаше на контролния пост на охраната — изправен и навъсен. Телохранители го пазеха и от двете му страни. Той мислеше за смъртта на жена си. Вече бе изминал повече от месец, откакто бе починала, но той още не го бе преживял. При аутопсията лекарите не бяха открили нищо нередно, но това почти нищо не означаваше. Бяха я убили. Седмината. Не знаеше как точно, но друго обяснение нямаше. Здрава жена като Илва не можеше да е умряла просто така. Сърцето ѝ беше силно. Бе в прекрасна физическа форма — в разцвета на средната възраст. Нямаше причини сърцето ѝ да откаже.

Когато го пуснаха, той продължаваше отново да мисли за това, но не се бе доближил кой знае колко до някакво решение. Дали не е бил някой неин близък — някой, на когото той да е имал доверие? И как бяха успели? С бързодействаща отрова, която не оставяше следи? По някакъв физически начин? И сега не беше по-близо до решението, отколкото в онзи ужасен момент, когато я бе открил. И болката от нейната липса го гризеше. Не бе предполагал колко щеше да му липсва тя, преди да си отиде. Беше си мислел, че може да живее без нея...

Коридорът завършваше с втора укрепена врата. Щом я доближи, тя се отвори и в рамката ѝ застана висок тъмнокос мъж с козя брадичка, подал ръка за поздрав.

Бердичев пренебрегна подадената му ръка и зачака, а един от телохранителите му влезе вътре. Екип от негови хора беше проверил мястото само преди часове, но не искаше да рискува. Администраторът Жуан бе убит само преди седмица и с всеки изминал ден нещата все повече се влошаваха. Телохранителят се върна след секунда и даде сигнал „чисто е“. Едва тогава той влезе вътре.

Чиновникът се обърна и последва Бердичев в средата на стаята.

— Момчето е горе, сър. Строителят е с него, за да ви въведе в нещата. Иначе...

— Доведете ми Архитекта. Искам да говоря с него, преди да видя момчето.

Чиновникът се поклони и излезе.

Докато чакаше, той се огледа — забеляза спартанската аскетичност на обстановката. Наоколо служителите неловко пристъпваха от крак на крак. Усещаше колко е силно любопитството им, насочено към него, макар че щом ги погледнеше, те бързаха да отклонят погледи. Знаеше се, че той е един от главните противници на Седмината, че жена му е починала, че самият той бе в постоянна опасност. Във всичко това имаше някакъв тъмен блясък и той го усещаше, но днес бе в кисело настроение. Може би срещата с момчето щеше да го извади от това състояние.

Чиновникът се върна, последван от Архитекта. Бердичев махна на чиновника да се отстрани, след това хвана Архитекта под ръка и го преведе през стаята, далеч от другите.

Огледа го. После се наведе напред и заговори — с приглушен, ала ясен глас.

— Доколко стабилна е неговата ментална конфигурация? Доколко е надеждна?

Архитектът сведе поглед и се замисли.

— Мислим, че е стабилна. Но все още е трудно да се каже. Има възможност и за реверсия. Съвсем малка, но трябва да се има предвид.

Бердичев кимна, едновременно доволен от честността на човека и разочарован от това, че все още има място за съмнения.

— Но като се вземе предвид тази възможност, вероятно ли е да... — той прехапа устни за миг, после го каза — ... да се ИЗПОЛЗВА момчето?

— Да го използвате ли? — облещи се Архитектът. — Какво точно искате да кажете?

— Да обуздаем таланта му. Да използваме уникалните му способности. Да го ИЗПОЛЗВАМЕ — сви рамене Бердичев. Не искаше да навлиза в подробности.

Архитектът, изглежда, разбра. Усмихна се мрачно и поклати глава.

— Невъзможно. Ако го ИЗПОЛЗВАТЕ сега, ще го унищожите — подчерта думата нарочно, многозначително.

— А кога ще можем?

— Не разбирате. Моите уважения, ШИ Бердичев, но това е само началото на процеса. Ние реконструираме къщата, но известно време в нея трябва да поживее някой, преди да открием недостатъците ѝ и грешките си. Ще минат години, преди да разберем дали лечението е било успешно.

— Защо тогава ми се обадохте?

Бердичев се намръщи. Изведнъж почувства, че са го довели тук под фалшив предлог. Когато получи новината, веднага се бе сетил как би могъл да използва момчето. Бе планирал да го заведе със себе си обратно в Глината. И там щеше да го наточи като острие, да го превърне в съвършеното оръжие срещу Седмината. В средството, което да ги унищожи. В самото острие на знанието.

Архитектът му обясняваше нещо, но Бердичев почти не го слушаше. Прекъсна го:

— Покажете ми момчето. Искам да го видя. Архитектът кимна и го поведе. Телохранителите ги следваха на четири крачки зад тях.

— Преди няколко дена го преместихме. Сега живее в просторно и по-добре оборудвано помещение. Щом се настани както трябва, ще започнем следващия стадий на лечението.

Бердичев погледна психиатъра.

— Следващ стадий ли?

— Да. Необходима му е ресоциализация. Трябва да бъде научен на основните обществени умения. В момента той разполага с много малко защитни механизми. Уязвим е. Извънредно чувствителен. Нещо като парниково растение. Но той трябва да бъде закален, да позагрубее, иначе няма да оцелее на горните нива.

Бердичев забави крачка и спря.

— Искате да кажете, че цялата програма за социализация трябва да започне от самото начало?

Архитектът се поколеба.

— Не точно. Но... Е, нещо такова все пак. Разбирате ли, процесът е по-различен. Бавно разширяване на кръга му от познанства. И никаква възможност да контактува извън определения от нас кръг, докато не сме сигурни в способността му да се приспособява. Ще отнеме три години, а може би и повече.

— Три години?!

Архитектът сведе очи.

— Най-малко.

Бердичев се взря в човека, но почти не го виждаше. Мислеше колко ли щяха да се променят нещата след три години.

— И никакъв начин ли няма за ускоряване на този процес?

— Никакъв, който бихме могли да гарантираме.

Започна да пресмята. Струваше ли си да рискува момчето? Веднъж бе рискувал и — ако тези хора бяха прави — бе спечелил. Но трябваше ли да рискува и постигнатото от тях?

Поколеба се още миг, после сигнализира на Архитекта да тръгват. Сам щеше да види момчето, да го прецени и тогава щеше да реши.

* * *

Бердичев седна на стола в средата на стаята, а момчето застана пред него на не повече от две-три педи разстояние. Детето изглеждаше спокойно, отговаряше на въпросите му без колебание, без да погледне нито веднъж към Строителя, който бе седнал малко по-встрани. Гледаше Бердичев в очите без никакъв страх. Все едно, че не можеше да схване какво точно е страх.

Сега вече не приличаше толкова на баща си. Бердичев дълго оглежда момчето, търсейки онази прилика, която толкова ясно бе видял — така шокираща! — онзи първи път, но в момента той приличаше съвсем малко на Едмънд Уайът — и със сигурност не приличаше и на него като малък. Диетата на Глината отдавна бе изкривила генетичния потенциал и бе преобразувала тялото му по начин, аналогичен на начина, по който тук, на това място, оформяха ума му. Изглеждаше тих и послушен. Почти не помръдваше с глава, с ръце — никакъв признак на безпокойство. И все пак зад всичко това личеше — под повърхността, видима за очите — чувство на голямо напрежение. Същото важеше и за очите му. И те също бяха спокойни, замислени — и все пак в дъното им имаше мрак — дълбок, непроницаем. Все едно да се взираш в огледалото и да откриваш огромното пусто пространство зад познатите отражения.

Сега, когато се изправи лице в лице с момчето, виждаше какво бе имал предвид Архитектът. Детето бе напълно уязвимо. Бяха го

реконструирали без защитни сили. Невинен като Адам, той стоеше там, лице в лице ако не със своя Създател, то тогава, в новата си форма — със своя Подстрекател. Разбира се, момчето не знаеше нищо за това. Нито пък разбираше важността на тази среща. Но докато се взираше в него, Бердичев взе решение. Щеше да ги остави на мира. Щеше да ги остави да дооформят момчето. А после, след три, може би след четири години щеше да се върне за него. Т.е. ако момчето беше все още живо след четири години.

* * *

Камерата се обърна, следейки високата аристократична фигура на Бердичев, щом той напусна стаята — търсеше някаква прилика с човека, за когото беше чувала. За машината Навън беше като мозайка, съставена от отломки и парчета от мълви и слухове. В своята изолация тя не знаеше нищо за Града и за живота му освен онова, което подочуваше, и подреждаше тези непълни проблясъци във все поразширяваща се картина. Когато стражите говореха, тя се вслушваше и сортиреше казаното от тях и оформяше своя собствена версия на събитията. И когато нещо се случеше в онзи голям свят извън самата нея, тя гледаше разпространяващите се вълни и си съставяше свое собствено мнение.

Убийства и репресии — това май беше моделът на войната, която не беше точно война. Нямаше сблъсъци на армии. Никакви бомби не убиваха невинни хора. Градът беше твърде сложен, твърде тясно се преплиташе всичко в него, за да стават подобни неща. И все пак мрак и измама имаше в изобилие. И смърт. Всеки ден май идваше със свой собствен списък на мъртвите. Падналите могъщи. А в дълбоките, невидими нива на своето съзнание машината виждаше как всичко това подхожда на нейната задача тук, в програмата — виждаше как двете неща образуват единно цяло — мозайка от насилие и репресии.

Гледаше как Бердичев, застанал в другата стая, дава наставления на главата на програмата. Този човек беше по-различен от човека, когото очакваше тя. По-дълбок, по-сложен от глупавия и нахален простак, когото хората тук бяха описвали помежду си. По-опасен и по някакъв странен начин по-мил, отколкото го изкарваха.

Беше видяла как Бердичев бе погледнал момчето, сякаш разпознавайки в него друг човек от собствения си вид. Сякаш сред хората също съществуваха нива. И това беше най-високото — нивото на създателите и вършителите — Архитектите и Строителите не само на един-единствен ум, а на огромния кошер от умове, който представляваше Градът. Мисълта се появи отново и измъкна отнякъде една често повтаряна фраза — „царете на Града“. Колко отиваше старият свят на такива хора — те се движеха и действаха като същински царе. И в най-дребното им движение личеше сянката на властта. Власт и смърт.

Гледаше ги. Виждаше как лицата им казват онова, което думите не биха могли. Виждаше ясно всеки дребен издайнически детайл и знаеше какви са те всъщност; всички желания и съмнения бяха очевидни за всевиждащото ѝ око. И царе, и селяни — тя виждаше нещата, които оформяха всеки един от тях. Вариации на една тема. Една и съща игра, играна на различни нива, при различни залози. Всичко това бе отдавна известно, но за машината беше ново. Изолирана, непитана от никого, тя наблюдаваше света навън със знаеща невинност. Виждаше тъмното сърце на нещата. И пазеше знанието.

* * *

Когато решиха, че вече е време, те му разказаха за неговото минало. Онова, което знаеха за него. Те му върнаха — в страшно орязан вид — историята на човека, който беше преди. Имена, картини, случки. Но не и опита му.

Ким научаваше уроците си добре. След като веднъж му кажеха нещо, вече не можеше да го забрави. Но това не значеше, че те му връщат неговото „АЗ“. Новото дете беше бледа имитация на старото. Не бе живяло, не бе страдало, не бе мечтало. Мракът в него бе скрит — бе затворен зад недостъпни стени. На неговото място имаше измислица — разказ, научен наизуст, за да потисне чувството за празнота, което го обземаше винаги, когато обърнеше поглед назад.

Петнадесет месеца след началото на програмата те доведоха Тай Чо в малкото петстайно жилище, което бе станало дом на Ким. Ким

познаваше непознатия по физиономия; знаеше и историята му, и какво е направил за него. Поздрави го топло, както изискваше дългът, но очите му виждаха просто лицето на непознат. Нямаше никакви истински чувства към този човек.

Тай Чо извика и го прегърна, притисна го здраво към себе си. Бяха му съобщили как стоят нещата, но му беше трудно. Трудно да чувства как ръцете на момчето едва-едва докосват гърба му, когато го прегръща. Трудно му бе да вижда как любовта в тези очи е заместена от любопитство. Бяха го предупредили — бе се стегнал — и въпреки това разочарованието му, болката, която усети, бяха огромни.

В съседната стая екипът гледаше напрегнато; говореха помежду си — бяха доволни, че момчето проявява толкова слаби признаци на чувство или вълнение. Камерата се фокусира върху очите на момчето — показваше и най-малкия знак за движение на зениците му. Апарат, прикрепен към тила му, проследяваше по-незабележимите промени в дейността на мозъка. Всичко изглеждаше нормално. Стабилно. Нямаше признаци момчето да си спомня нещо друго за човека освен онова, което екипът му бе имплантирал.

Всичко беше точно както се надявах. Ким бе издържал изпита. Сега можеха да продължат — към следващия стадий на лечението. Къщата, някога празна, вече беше мебелирана. Време беше да се напълнят стаите с живот. Време бе да се изпробва мозайката за недостатъци.

В онази стая мъжът извърна лице и вдигна сакото си от стола. Обърна се за миг, погледна отново момчето — до последно се надяваше, че някакъв малък проблясък на разпознаване може да огрее тези очи със старата позната топлина. Но нямаше нищо. Детето, което бе познавал, беше мъртво. Въпреки това той чувстваше някаква любов към формата му, към плътта му, затова се приближи до него и го прегърна за последен път, преди да тръгне. Заради доброто старо време. После се обърна и излезе, без да каже нищо. Нищо не бе останало за казване.

ДАР ОТ КАМЪЧЕТА

В Залата на осмяната безсмъртни — най-малката и най-интимната от осемдесет и едната зали на двореца в Тонджиян — се бяха събрали гости за годишната церемония на младия принц Ли Юан с красивата Фей Йен. Поради така стеклите се обстоятелства това беше просто малко събиране — в пищно украсената зала имаше по-малко от сто души — тесният кръг от познатите на Танга, на които имаше доверие.

В залата беше тихо. Вниманието на гостите бе съсредоточено върху Ли Шай Тун — той взе големия печат от възглавничката, която му подаде неговият канцлер, обхвана го с две ръце и се обърна с лице към масата. Печатът — семейната „отливка“, огромен и квадратен, по-скоро щит, отколкото прост печат — бе предварително намазан с мастило и щом великият Танг се обърна, четирите йероглифа на мандарин в четирите ъгъла на печата проблеснаха в червено на светлината на лампите.

Върху ниската масичка пред него лежеше брачният договор, който още веднъж щеше да свърже рода на Танга с този на Йин Цу. Двама прислужници със сведени бръснати глави и извърнати очи разгънаха широкия свитък, а Тангът постави печата върху копринената хартия и се наведе напред, натискайки с цялото си тяло резбованата дръжка.

Доволен, той отстъпи назад и остави чиновника да вдигне печата с почти педантична загриженост и да го постави обратно върху възглавничката. Вгледа се за миг в яркия отпечатък върху хартията и си спомни за друг подобен ден. Много по-малкият печат на Йин Цу се мъдреше под неговия; мастилото беше изсъхнало.

Бяха анулирали предишния брак по-рано същия ден — всичките седмина Тангове подпечатаха документа с пръстените си. Имаше усмивки, настроението беше празнично, но в сърцата им — той го знаеше — оставаше известно безпокойство. В погледа на всеки имаше нещо неизказано.

ТЪМНИЯТ ВЕЙ ВЪРВЕШЕ ПО СТЬПКИТЕ НА БРАТ СИ, А ГОСПОДАРЯТ НА ЙО-И ВЪСТАНА СРЕЩУ НЕГО...

Думите от „Небесните въпроси“ цяла сутрин се въртяха из главата му като проклятие и помрачаваха настроението му. Така беше понякога. И макар да знаеше, че думите нищо не значат — че синът му Юан не е прелюбодеец, — все още мислеше, че всичко това не е редно. Съпругата беше също като дрехите, които човек носи приживе. А кой облича дрехите на мъртвия си брат?

Хан Чин... Наистина ли бяха изминали пет години, откакто Хан бе умрял? При този спомен го ужили болка. Сякаш отново погребваше сина си. За миг почувства как мракът избликва в него и заплашва да замъгли очите му и да провали живота на по-малкия му син. После отмина. Сега беше времето на Ли Юан. Юан бе неговият син, неговият единствен син, неговият наследник. И може би бе редно да се ожени за съпругата на мъртвия си брат — може би ТОВА искаха боговете.

Подсмръкна и с усмивка се обърна към Йин Цу; разтвори ръце и топло прегърна стареца.

— Радвам се, че родовете ни отново се сродяват, Йин Цу — каза той тихо на ухото му. — Беше ми тъжно, че нито ти, нито аз нямаме внук да подслажда старостта ни.

Щом минаха малко по-встрани, Тангът забеляза въздействието на думите си върху стареца. Йин Цу се поклони ниско, разкъсван между радостта и свирепата гордост; едва успяваше да овладее изражението на лицето си. Очите му бяха влажни, а ръцете му трепереха. Той стисна ръцете на Танга.

— За мене е чест, ЧИЕ ХСИЯ. За мене е огромна чест.

Зад него надничаха тримата му синове — високи, ала някак си безцветни младежи. А зад тях, свела очи, скромна, облечена в розова и кремава коприна, стоеше самата Фей Йен — изобщо не се беше променила на вид от деня, в който, застанала до Хан Чин, бе произнесла клетвите за вярност.

Ли Шай Тун се вгледа замислено в нея. Изглеждаше толкова крехка, толкова нежна и все пак сам се бе убедил колко е силна духом. Сякаш цялата сила, която би трябвало да наследят синовете на Йин Цу, бе открадната от нея. Също като хилядагодишната лисица от книгата от времето на Мин, ФЕН-ШЕН ЙЕН-И, която бе приела образа на

красивата Тай Чи и бе измамила и объркала последния велик император от династията Шан...

Намръщи се. Не. Това бяха просто глупавите страхове на един старец — тъмни отражения на неговото безпокойство. Подобни неща не съществуваха в действителността. Това бяха просто приказки.

Ли Шай Тун се обърна, протегнал ръка, и погледна сина си.
— Ли Юан... Донеси подаръците за бъдещата си съпруга.

* * *

Синът на Шепърд стоеше встрани от всички и се взираше в картината, висяща между двете колони-дракони в дъното на залата. Ли Юан го бе забелязал по-рано — бе забелязал странната му отдалеченост от всичко — и я бе посочил на Фей Йен.

— Защо не отидеш и не поговориш с него? — бе прошепнала тя. Но той се въздържа. Сега обаче любопитството му надделя. Може би просто напрегнатостта на това момче го привличаше, или пък беше някакво странно чувство за сродство — чувството, че въпреки всичко, което бе казал баща му по въпроса, колко бяга Бен от всичко това, беше предвидено те да бъдате съюзници като Хал и баща му. Танг и съветник. Така бяха възпитани. И все пак...

— Простете, генерале — усмихна се той на Ноченци, — но трябва да поговоря със сина на Хал. Не съм го срещал преди, а след час той вече ще си е тръгнал. Извинете ме, моля.

Хората, събрали се около генерала, се поклониха ниско и той се отдръпна; после възобновиха разговора си — сега, когато принцът вече не беше сред тях, те заговориха по-нервно.

Междувременно Ли Юан прекоси залата и спря на крачка зад момчето; почти бе допрял раменете му. Загледа се в картината.

— Бен?

Момчето извърна глава и го погледна.

— Ли Юан... — той се усмихна и съвсем леко кимна с глава — по-скоро поздрав, отколкото поклон. — Честито. Бъдещата ти жена е прекрасна.

Ли Юан му върна усмивката и почувства лека топлина по врата си. Погледът на момчето беше толкова директен, толкова самоуверен.

Накара го да си спомни думите на баща си за него.

— Радвам се, че си дошъл. Баща ми ми каза, че си прекрасен художник.

— Така ли? — и думите, също като жеста, изглеждаха само като знак — абсолютният минимум за учтив отклик.

Бен се извърна и отново погледна картината; силата на взора му накара Ли Юан да вдигне очи и да се опита да види онова, което виждаше той.

Беше пейзаж — етюд от ШАН ШУИ за „планини и вода“ — на Куо Хси, художник от династията Сун. Оригиналът на неговата „Ранна пролет“ от 1072 година.

— Гледах те — обади се Ли Юан. — През залата. Забелязах колко те привлича.

— Това е единствената ЖИВА картина тук — отвърна Бен; очите му изобщо не се откъснаха от картината. — Останалите...

Сви рамене — жестът беше истински символ на презрението.

— Какво искаш да кажеш?

— Че останалите са мъртви. Абсолютно механични. Това и машина може да го нарисува. Но тази е нещо друго.

Ли Юан отново се загледа в Бен очарован. Никой не бе говорил с него така — сякаш нямаше никакво значение кой е той. Не само че нямаше никакво ласкателство в думите му, никакво признаване на факта, че той, Ли Юан, е принц и наследник; не беше само това — сякаш Бен изобщо нямаше представа за тези „равнища“, които другите приемаха за даденост. Дори и баща му, Хал, не беше такъв. Ли Юан се засмя изненадано — не беше сигурен дали това го радва, или точно обратното.

— С какво? С какво е по-различна?

— Като начало в нея има агресия. Погледни само мускулестите форми на дърветата, яростното срутване на тези скали. В нея няма нищо меко, нищо укротено. Самите форми са мощни. Но има и още нещо — художникът е уловил СЪЩНОСТТА, самия пулс на живота във всичко, което е видял — Бен се разсмя, обърна се и го погледна. — Виждаш съм такива дървета, такива скали...

— Във вашата долина?

Бен поклати глава; гледаше Ли Юан право в очите почти нахално.

— Не. Насън.

— Насън?!

Бен сякаш понечи да отговори, но се усмихна и погледна зад Ли Юан.

— Фей Йен...

Ли Юан се обърна да приветства годеницата си. Тя застана до него и докосна ръката му леко, почти нежно.

— Виждам, че най-накрая сте се намерили.

— Намерили сме се? — обади се тихо Бен. — Нещо не схващам.

Фей Йен се засмя тихичко, веейки си небрежно с ветрилото. Парфюмът ѝ изпълни въздуха.

— Ли Юан ми спомена, че много искал да поговори с тебе.

— Разбирам...

Ли Юан забеляза как я гледа Бен и го жегна ревност. Сякаш той я виждаше съвсем ясно, напълно. Тези негови тъмни, напрегнати очи сякаш поглъщаха всичко само с един поглед.

КАКВО ВИЖДАШ? — почуди се той. — СЯКАШ ВИЖДАШ УЖАСНО МНОГО НЕЩА, БЕН ШЕПЪРД. НО ЩЕ МИ КАЖЕШ ЛИ? ЩЕ СЕ РАЗКРИЕШ ЛИ НИКОГА ДОТОЛКОВА?

— Бен живее отвън — каза той след миг. — В Имението. То е в една долина на Западния остров.

— Сигурно е прекрасно — тя сведе очи. — Също като в Тонджиян.

— О, да — очите на Бен бяха неподвижно приковани върху нея. — Това е друг свят. Но малък. Много малък. За един следобед можеш да го разгледаш целия.

След това отново се обърна усмихнат към Ли Юан:

— Искях да ти дам нещо, Ли Юан. Някакъв подарък. Но не знаех точно какъв.

Това бе неочаквано. Ли Юан се поколеба — не знаеше какво да каже, — но Фей Йен го изпревари:

— Защо не нарисуваш негов портрет за мене?

Усмивката на Бен разцъфна сякаш в отговор на нейната красота, после бавно се разсея.

— Защо не?

Минаха в антрето и изпратиха прислужници да донесат хартия, четки и мастила, но когато ги донесоха, Бен махна да отнесат четките и

мастилата, извади от джоба си молив, седна на масата и разстла лист пред себе си.

— Къде да седна? — попита Ли Юан; от опит знаеше колко капризни са художниците. Светлина, фон — всичко трябваше да се нагласи. — Тук, до прозореца? Или ей там, до онзи КАН?

Бен го погледна.

— Няма нужда. Вече си ето тук — той потупа по челото си, след това отново се наведе. Ръката му се движеше по листа бързо, решително.

Фей Йен се засмя, погледна го, хвана го за ръката и го дръпна встрани.

— Ще се върнем — каза тя. — Като свършиш.

Но Ли Юан се поколеба.

— Не — възпротиви се той тихичко, сякаш за да не я обиди. — Искам да гледам. Интересно ми е...

Бен отново вдигна очи и му кимна да се доближи. Отново беше странно, неочаквано — кой освен Танг можеше да си позволи да вика по този начин принц? И все пак отново изглеждаше съвсем естествено.

— Застани ето тук — каза той. — За да не ми правиш сянка. Да. Точно там.

Той гледаше. Видя как фигурите се появяват върху белия лист като призраци от нищото. Той бавно се изпълваше. Дърво, ято птици, луна. А после, отляво — фигура, яхнала кон. Стрелец с лък. Щом лицето започна да се оформя, дъхът му секна. Това беше самият той. Мъничък огледален образ.

— Защо ме рисува такъв? — попита той, след като Бен бе приключил. — Какво значи това?

Бен вдигна очи. Фей Йен бе вперила поглед в листа с леко отворени от учудване устни.

— Да — повтори тя като ехо. — Какво значи?

— Дървото — каза Бен — е легендарното дърво ФУ-САН, кухнята черница — мястото, където живеят царете и се крие слънцето. На дървото са кацнали десет птици. Те представляват десетте слънца от легендата, с които се е бил господарят Шен И, великият стрелец. Спомняш ли си я? Човечеството било в опасност заради силната горещина на десетте слънца. Но господарят И застрелял деветте и оставил само онова, което грее и до днес.

Ли Юан се засмя — изненадан, че не е прозрял намека.

— Ами аз... Аз съм господарят И, така ли?

Той се втренчи в рисунката очарован, смаян от простата сила на композицията. Сякаш усещаше коня под себе си; коленете му сякаш потънаха в конските хълбоци, а той се наведе напред и пусна стрелата; щом тя се издигна, прониза птицата в гърдите — силует на фона на огромния бял кръг на луната. Да, нямаше съмнение. Това беше шедьовър. И той бе гледал как се ражда един шедьовър.

Погледна Бен и склони глава в знак на признание за неговото майсторство. Но възхищението му беше леко помрачено. При цялото й великолепие в картината имаше нещо тревожно, почти плашещо.

— Защо? — попита той; сега бе вперил открито поглед в Бен, намръщен — не обръщаше внимание на хората, насъбрали се междуременно около тях.

Бен се подписа в ъгъла и остави молива.

— Сънувах те такъв.

— Сънувал си...?! — Ли Юан се засмя нервно. И преди го беше казал. — Много сънуваш, Бен Шепърд.

— Не повече от всеки друг...

— Но това... Защо си го сънувал?

Бен се засмя.

— Откъде да знам? Когато човек сънува, не командва сънищата си, нали?

— Може и така да е... — но все пак той продължи да мисли. Защо? Знаеше как продължава легендата — жената на господаря И, Чан-Е, богинята на луната, открадна билката на безсмъртието и забегнала на Луната. Заради греховете си там се превърнала в крастава жаба — тъмната сянка върху белотата на пълната луна. Ами господарят И? Герой ли беше той, или чудовище? Легендите бяха неясни, противоречиви, защото, макар и да изпълнил всички велики задачи, поръчани му от Пан Ку, Създателя на всичко все пак беше узурпатор, откраднал съпругите на мнозина мъже.

Бен със сигурност знаеше този мит. Знаеше толкова много — как би могъл да не знае продължението му? Да не би това да беше някаква замаскирана обида? Някакъв хитър коментар на бъдещия му брак с Фей Иен? Или пък беше онова, което той твърдеше — невинно изображение на сън?

Не можеше да каже. Нито пък имаше някакъв сигурен начин да се каже. Взира се в картината още миг, осъзнал разрасналото се мълчание около тях, след това отново погледна Бен и се разсмя.

— Прекалено добре ни познаваш, Бен Шепърд. Онова, за което говореше — същността зад формата. Лицата ни са маски, но тебе те не могат да излъжат, нали? Проникваш зад тях!

Бен срещна погледа му и се усмихна.

— Чак до костите.

ДА — помисли си Ли Юан. — БАЩА МИ ИЗЛЕЗЕ ПРАВ ЗА ТЕБЕ. ТИ ЩЕ СИ СЪВЪРШЕНИЯТ МИ СЪВЕТНИК. ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ СА КРИВИ ОГЛЕДАЛА, ДОРИ И НАЙ-ДОБРИЯТ СРЕД ТЯХ, И ОТРАЗЯВАТ ОБРАЗА НА ГОСПОДАРЯ СИ ТАКА, ЧЕ ТОЙ ДА Е ДОВОЛЕН. НО ТИ... ТИ ЩЕ СИ СЪВЪРШЕНОТО ОГЛЕДАЛО. КОЙ ДРУГ БИ ПОСМЯЛ ДА МЕ ОТРАЗЯВА ТОЛКОВА ВЯРНО?

Той сведе очи и прокара пръсти по силуета на стрелеца, после кимна на себе си.

— Сън...

* * *

Клаус Еберт се разсмя гръмогласно, протегна ръка и хвана сина си за брадичката, та всички да видят.

— Ето на! Вижте! И той се гордее!

Ханс Еберт се изправи, усмихна се и огледа усмихнатите лица наоколо. Беше облякъл пълна униформа за случая — да се види ясно новополученият му чин майор, но не заради това баща му вдигаше цялата тази врява — беше заради малката метална пластинка, вградена в тила му — спомен от атаката на Хамерфест.

— Проблемът е, че е точно отзад — обясни той. — Не я виждам в огледалото. Но по заповед я лъскам всяка сутрин. Ботуши, колан, глава — така му викам аз. В този ред.

Мъжете се разсмяха — от много месеци насам се бяха отпуснали за първи път. Светът навън беше в опасно състояние, но тук, в Тонджиян, времето сякаш бе спряло. Оттук войната изглеждаше като

нещо далечно, илюзорно. Въпреки това разговорът постоянно се връщаше към нея, сякаш нямаше за какво друго да си говорят.

— Някакви новини от Бердичев? — попита Ли Фен Чиян, вторият брат на Танга. Полубратята му, Ли Юн Ти и Ли Чи Чун, стояха зад него; и тримата чичовци на Юан бяха облечени в едни и същи сини горни дрехи до коленете — емблема на техния ранг като съветници на Танга.

— Носят се слухове, че е на Марс — отвърна генерал Ноченци и замислено поглади брадичката си. — Споменава се и за други места, но нито едно не е потвърдено. Понякога си мисля, че нашите врагове подклаждат тези слухове просто за да ни объркват.

— Е — обади се Толонен, — където и да е, моят човек, Кар, ще го намери.

Толонен отново беше в униформа с маршалска емблема на гърдите; четирите йероглифа — ЛУ ЧУН ЮАН ЩУАЙ — сияеха в червено на белия фон. Такова беше единодушното решение на Съвета на генералите преди три месеца. Назначението бе вдъхнало нов живот на стареца и той отново изглеждаше неистов като преди, зареден с неизтощима енергия. Но беше вярно и онова, което казваха по-младите офицери: на старини чертите му бяха приели вида на нещо вечно, без възраст, като скала, скулптирана от вятъра и дъжда.

И Клаус Еберт бе повишен. Също като чичовците на Ли Юан той гордо носеше синята дреха на съветник в открито предизвикателство към онези негови познати, които казваха, че не бива ХУН МАО да подражават на ХАН като маймуни. За него това бе чест — външен израз на онова, което чувстваше. Усмихна се на стария си приятел и се наведе да го докосне по ръката.

— Да се надяваме, а, Кнут? Светът ще стане по-добър, ако в него я няма тази мърша, Бердичев. Но кажи ми, ти чу ли за това ново движение? За тези „вестоносци“, както ги наричат?

Последва мърморене и кимане с глави. Напоследък много често ги споменаваха по новините.

Еберт поклати глава — чертите му бяха маска на ужасена обърканост, — после отново заговори:

— Искам да кажа, какво може да накара един човек да направи нещо подобно? Казват, че увивали експлозивни около себе си и после, когато ги допуснат в присъствие на жертвите им, ги задействат.

— Пари — отвърна трезво Толонен. — Ти говориш за долни хора, Клаус. От долните нива. Те нямат какво да губят. Това е начин да осигурят семействата си така, че да се изкачат по-нагоре по нивата. Мислят, че плащат малка цена за това.

Еберт отново поклати глава, сякаш не можеше да го схване.

— Толкова отчаяно ли е положението?

— Някои са убедени, че е така.

Но Толонен мислеше за всичко онова, което бе видял през последните няколко месеца. В сравнение с тях тези „вестоносци“ бяха самото приличие.

Бяха откраднали осеммесечното бебе на един заместник-министър и му го бяха изпратили в буркан, сварено като туршия — очите му плуваха като набъбнали яйца сред суровата розовина на лицето му. На друг човек — богат ХУН МАО, отказал да сътрудничи на бунтовниците — бяха откраднали сина и му го бяха продали после без очи. Това дотук си беше достатъчно лошо, но онези, които го бяха отвлекли, бяха зашили насекоми в кухините, под клепачите. Десетгодишното момче беше полудяло, когато го бяха върнали — по-добре да беше умряло.

Ами престъпниците? Толонен потръпна. Изобретателността на тяхната жестокост никога не преставаше да го смайва, да му прилошава от нея. Не бяха по-добри от онези полухора в Глината. Изобщо не чувстваше угризения да проследява и убива подобни люде.

— Маршал Толонен?

Извърна се леко. Единият от прислужниците на Танга бе застанал пред него със сведена глава.

— Да?

— Простете, ваше превъзходителство, дъщеря ви е тук. На портала е.

Толонен се обърна да се извини, след това последва прислужника в огромния двор.

Джелка го чакаше до декоративното езерце. Стоеше в сянката на древна върба, хвърляше камъчета във водата и гледаше как се разбягват вълничките. Толонен спря и погледна дъщеря си — щом я видя, грейна целият. Тя стоеше гърбом към него; водопадът на косата ѝ — същинско бяло злато — падаше по синьото кадифе на дългата ѝ

пелерина. Двамата ѝ телохранители стояха наблизко и се оглеждаха, но щом Толонен се приближи, те бързо застанаха мирно.

При звука Джелка се обърна и щом го видя, пусна камъчетата и изтича към него; широка усмивка грееше на лицето ѝ. Толонен я притисна към себе си, вдигна я във въздуха и затвори очи, за да усети допира на ръцете ѝ по гърба си, мекотата на целувките ѝ по шията си. Цяла седмица не се бяха виждали.

Целуна я по челото, после я остави на земята и тихо се засмя.

— Какво има? — усмихна му се тя.

— Просто... Ами, ти толкова бързо растеш. Скоро няма да мога да правя така, нали?

— Не... — лицето ѝ помръкна за миг, след това отново светна. — Донесох подарък за Ли Юан и годеницата му. У Ерики е... — тя се обърна и един от двамата млади телохранители се приближи. Извади от вътрешния си джоб малък пакет и ѝ го подаде. Тя му се усмихна благодарно, после се обърна към баща си и му показа подаръка. Побираше се в дланта ѝ, беше опакован в яркосиня копринена хартия — цветът на късмета и сватбите.

— Какво е? — попита той и я остави да го хване за ръката. Тръгнаха обратно към двореца.

— Ще трябва да изчакаш — подразни го тя. — Сама го избрах.

Той се засмя.

— А кой ги е платил, мога ли да запитам?

— Ти, естествено — тя стисна ръката му. — Но не е там работата. Искам да е изненада, а тебе изобщо не те бива да пазиш тайна.

— Аз?! — той направи страшно гневна гримаса, после избухна в буен смях. — Ох, само не го казвай на Танга, миличко, че иначе татко ти ще остане без работа!

Тя му се усмихна лъчезарно и го удари лекичко.

— Знаеш за какво говоря. Не за големите, а за малките тайни...

Бяха стигнали до главния вход на залата. Докато прислужникът окачваше пелерината на Джелка, Толонен заразглежда малкото пакетче. Подуши го, след това го сложи до ухото си и го разклати.

— Трака...

Тя се обърна и му го взе; после му напомни:

— Недей! Много са крехки.

— ТЕ са крехки? — той я погледна с любопитство, но тя само се засмя и поклати глава.

— Само почакай. Само още мъничко...

Гласът ѝ заглъхна — нещо зад гърба му бе приковало погледа ѝ.

— Какво има? — попита я той направо. Изведнъж замръзна на място — бе забелязал колко е напрегнат погледът ѝ, сякаш зад гърба му дебнеше някаква смъртна опасност.

— Просто се сетих за нещо, което каза последния път, когато генерал Ноченци беше на вечеря у нас. За многото начини да се убиват хора.

Искаше да се обърне, да се противопостави на онова, каквото и да беше то, но погледът ѝ сякаш го приковаваше на място.

— И? — попита той. Косите му настръхнаха.

— И Ноченци каза, че най-простите начини винаги са най-ефикасни.

— И?

— Ами зад гърба ти има една маса. А на масата има нещо, което изглежда просто като поредния подарък. Но се чудя какво търси този подарък на тази маса, очевидно пренебрегнат от всички. И защо е увит в тази бяла коприна?

Толонен се обърна; дъхът му секна.

— Богове...

Пакетът беше огромен — също като големия печат, който Тангът беше вдигнал преди това, — но увит в белия цвят на смъртта.

— Стража! — кресна той и хвърли поглед към коридора. Там имаше още трима стражи. Извика им:

— Тук! Веднага! И тримата!

Гледаше ги, докато изнасяха пакета, оформили с телата си стена около него. След това с разтуптяно сърце се обърна към Джелка, коленичи и я привлече към себе си.

— Влизай вътре. Кажи на Танга какво е станало. После кажи на Ноченци да вкара всички в скривалищата. Веднага. Ако се наложи, прекъсни церемонията. Ли Шай Тун ще ти го прости, мъничката ми.

Целуна я по челото. Гърдите му тежко се повдигаха. Той стана. Тя му се усмихна и се затича да Изпълни нарежданията му. Гледаше я как тича — видя как детската ѝ стройна фигурка изчезна зад вратата на

залата, след това се обърна и тръгна към портала. Не знаеше дали изобщо ще я види някога отново.

* * *

Ноченци и младият Еберт го пресрещнаха на връщане от портала.

— Бомба ли е? — попита мрачно Ноченци.

— Не... — отвърна разсеяно Толонен, но беше преbledнял.

Ноченци се засмя облекчено.

— Ами тогава какво е, Кнут?

Толонен се обърна и се загледа назад, после отново се обърна към тях и поклати глава.

— Сега ще го донесат. Но елате. Трябва да говоря с Танга. Преди да го е видял.

* * *

Ли Шай Тун стана от стола си, щом Толонен влезе, и се приближи до него.

— Е, Кнут, какво има?

— ЧИЕ ХСИЯ... — Толонен огледа морето от лица, събрани в огромното, осветено от фенери скривалище, после склони глава. — Възможно ли е да поговорим насаме?

— Има ли някаква опасност?

— Не, ЧИЕ ХСИЯ.

Тангът пое дълбоко дъх и се обърна към сина си:

— Юан, заведи гостите отново горе. След малко идвам и аз.

Тангът, Толонен, Ноченци и младият майор изчакаха гостите да се изнижат — всеки от тях се спираше пред Танга и му се покланяше, преди да излезе. След това останаха сами в огромното кънтящо скривалище.

— Значи не е бомба, Кнут?

Толонен се изправи със сериозно лице; в очите му личеше странна болка.

— Не, ЧИЕ ХСИЯ. Беше подарък. Подарък за сина ви и за бъдещата му жена.

Ли Шай Тун се намръщи.

— Тогава защо...

— Защото според мене е нещо, което вие не бихте искали Ли Юан да получи. Дори сигурно не бихте искали и да разбере за него.

Тангът се взря в него за миг, след това отмести поглед, направи две крачки и отново се обърна към него:

— Защо? Що за подарък е това?

Толонен отмести очи. От стълбището се дочу лек шум.

— Носят го, ЧИЕ ХСИЯ. Преценете сам.

Донесоха го и го поставиха на пода пред Ли Шай Тун. Опаковката висеше свободно около подаръка — бялата коприна бе срязана на няколко места.

— Имаше ли картичка? — вдигна очи Тангът. Толонен наведе глава.

— Да, ЧИЕ ХСИЯ.

— Разбирам... Но трябва да позная, нали? — в гласа на Танга се прокрадна леко нетърпение, което накара Толонен да пристъпи напред.

— Простете, ЧИЕ ХСИЯ. Ето...

Ли Шай Тун разгледа картичката, прочете късото съобщение без подпис, после отново погледна Толонен. Помълча за миг замислено, след това почти нетърпеливо приклепна на пети и отметна коприната.

Ли Шай Тун погледна Толонен. Маршалът, както и Ноченци и младият Еберт бяха коленичили, за да не надвишават Танга на ръст.

Очите на Танга бяха пълни с почуда.

— Но това е дъска за УЕЙ ЧИ, Кнут. И то хубава. Защо Ли Юан да не я получи? Защо да не научи за нея?

В отговор Толонен протегна ръка и вдигна капаците на двете дървени гърненца с камъчета.

— Но какво...? — започна Тангът. После изведнъж млъкна.

УЕЙ ЧИ си играеше с бели и черни камъчета — със сто осемдесет и едно черни и сто и осемдесет бели. Достатъчно, за да изпълнят изцяло дъската с деветнадесет по деветнадесет квадратчета. Но този комплект беше по-различен.

Ли Шай Тун бръкна в двете купички и пръсна камъчетата по дъската. Всичките бяха бели. До едно. Вдигна купичките, обърна ги и

изсипа камъчетата върху дъската.

— Странни са на пипане — той затъркаля едно камъче между пръстите си, след това отново срещна погледа на Толонен. — Не са стъклени...

— Не, ЧИЕ ХСИЯ. От кост са. От човешка кост.

Тангът кимна и се изправи бавно, видимо разтреперан. Разсеяно подръпна сплетената си брада.

— Прав си, Кнут. Това е нещо, за което бих искал Юан изобщо да не разбере.

Обърна се — беше чул някакъв звук зад гърба си. Беше Клаус Еберт. Старецът се поклони ниско.

— Простете ми, че ви се натрапвам, ЧИЕ ХСИЯ, но според мене би трябвало да научите това веднага. Май напипахме нова следа към тайната.

Ли Шай Тун се намръщи.

— Продължавай...

Еберт вдигна поглед към дъската за УЕЙ ЧИ и разпръснатите камъчета.

— Претърсването на двореца по заповед на маршала даде резултат! Открихме кой е поставил подаръка на масата.

— Мъртъв ли е, или жив?

— Боя се, че е мъртъв, ЧИЕ ХСИЯ. Намериха го в един от кухненските шкафове. Явно отровен. Сам се е отровил.

Тангът погледна Толонен; очите му внезапно потъмняха от гняв.

— Кой? Кой би ПОСМЯЛ да донесе такова нещо в дома ми?!

— Един от вашите прислужници, ЧИЕ ХСИЯ — отвърна Еберт. — Познавахте го като Чун Хсин.

Очите на Ли Шай Тун се разшириха и той поклати невярващо глава.

— Чун Хсин...

Беше просто невъзможно да го проумее. Ли Шай Тун го бе отгледал в дома си от тригодишен! Бе го кръстил според най-силното му качество.

Да, ЧУН ХСИН — така го беше кръстил. ВЯРНОСТ.

— Защо? — изстена той. — Защо, в името на всички богове?

Еберт се взираше в дъската и се мръщеше, без да разбира. Погледна Толонен.

— Това ли е донесъл?

Толонен кимна отсечено, по-загрижен за състоянието на Танга, отколкото да отговори на стария си приятел.

— Но тогава защо се е самоубил?

Тангът отговори на Еберт:

— Заради съобщението, което е предал.

— Съобщение ли? — старият Еберт погледна объркано Танга.

Ли Шай Тун посочи дъската и пръснатите камъчета.

— Дъската... Тя е Чун Куо. А белите камъчета... — той потръпна и облиза устни. — Те символизируют смъртта. Разбираш ли какво иска да ни каже? Нашият приятел Де Вор. Исква да ни каже, че има намерение да избие всички ни. Да изпълни Чун Куо със смърт.

При споменаването на Де Вор Толонен рязко вдигна глава. Значи Тангът също бе разбрал. Как иначе...

Еберт се бе взрял ужасено в дъската.

— Но аз си мислех, че камъчетата са символ на дълголетие.

— Да... — смехът на Танга беше горчив. — Но Кнут ги е тествувал. Камъчетата са направени от човешка кост. Със сигурност ще надживеят и тебе, и мене, но не символизируют нищо освен себе си. Нищо освен смъртта.

— И все пак можеше да е и по-зле, нали? Можеше да е и бомба...

Ли Шай Тун се вгледа в съветника си, след това бавно поклати глава.

— Не. Никоя бомба не би могла да бъде толкова красноречива — той въздъхна и се обърна към Ноченци. — Отнесете го и го унищожете, генерале. И, Клаус... — той се обърна отново. — Не казвай на никого нищо за това. Разбра ли ме? Само ако чуе Ли Юан...

Еберт сведе глава.

— Както желаете, ЧИЕ ХСИЯ.

* * *

Ли Юан търсеше баща си с поглед. Бе видял как стражите дойдоха и отнесоха тайнствения пакет; бе видял как старият Еберт и маршалът идват от скривалището мълчаливи и мрачни и разбра, без някой да му казва, че сигурно се е случило нещо ужасно.

Щом Ли Шай Тун най-накрая се появи, Ли Юан отиде право при него — спря на три крачки и коленичи със сведена глава.

— Мога ли да направя нещо за тебе, татко?

Баща му изглеждаше страшно изморен.

— Благодаря ти, синко, но няма какво да се направи. Просто стана грешка, това е.

— Ами Чун Хсин...

Баща му не отговори веднага; въздъхна.

— Лош късмет. Тъжно ми е за него. Сигурно е бил много нещастен.

— А... — Юан отново сведе глава; чудеше се дали да не попита направо какво е имало под бялата коприна. Но усещаше, че баща му няма да му отговори. А да попиташ нещо, на което той не би искал да отговаря, просто щеше да го ядоса, затова прехапа език.

Потърси някакъв начин да повдигне настроението и напипа осемте мънички части в джоба на церемониалното си сако. Усмихна се.

— Може ли да ти покажа нещо, татко?

Ли Шай Тун му се усмихна слабо.

— Да... Но изправи се, Юан. Моля те... Та това е твоят ден! Ние сме се събрали тук в твоя чест!

Юан сведе глава, изправи се и застана по-близо до баща си.

— Дай си ръката, татко. Мънички са, затова е най-добре да ги разгледаш отблизо. Дъщерята на маршала ни ги поднесе като годежен дар. Не са ли красиви?

Ли Шай Тун се вгледа в мъничките фигурки на дланта си. После се засмя. С висок, звънък, радостен смях.

— Кнут! — той погледна стария маршал. — Защо не ми каза? Защо не ми каза какво е донесла дъщеря ти?

Толонен погледна дъщеря си и пристъпи озадачено напред.

— Какво е то, ЧИЕ ХСИЯ?

— Искаш да кажеш, че не знаеш?

Толонен поклати глава.

— Тогава погледни. Това са осмината герои. Осмината доблестни мъже.

Толонен се вгледа в мъничките скулптурки на дланта на Танга, след това радостно се засмя.

— Това е поличба — каза той, щом срещна погледа на Танга. — Какво друго да е?

Тангът кимна и отново се разсмя, после — и онези около него и най-накрая смехът превзе цялата зала.

Погледна надолу, към мъничките фигурки на дланта си. Колко пъти ги бе виждал на сцената — с почернени лица, символ на честта. И ето ги тук, скулптурки от осем черни камъчета! Точно както го каза Кнут — това беше поличба. Знак от боговете. Тези осмината срещу огромната безцветна армия на мъртвите.

Юан стоеше наблизко, зяпнал от смайване.

— Какво има? — попита той. — Какво изпуснах пак?

В отговор Тангът отново постави фигурките в дланта на сина си и сви пръстите му около тях.

— Пази ги добре, Юан. Винаги ги носи със себе си. Нека бъдат твой талисман.

Синът му го погледна учудено, след това съвсем лекичко поклати глава и се поклони.

— Както желае баща ми.

Но Ли Шай Тун отново бе отметнал глава. Тресяха го буйни вълни от смях — сякаш огромен камък бе паднал от плещите му.

Нека чуе, помисли си той. Нека шпионинът на Де Вор да му докладва как Тангът дръзко се е изсмял в лицето му. Нека да научи и за втория дар от камъчета — за осмината черни герои, осмината доблестни мъже.

НЕКА ЧУЕ. ЗАЩОТО АЗ ЩЕ СЛОЖА КАМЪКА НА ГРОБА МУ.

Край на Книга първа

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Транскрипцията на стандартния мандарин с латинска азбука е осъществена за първи път през XVII век от италианеца Матео Ричи, основател и ръководител на първата йезуитска мисия в Китай от 1583 г. до смъртта му през 1610 г. Оттогава са правени около няколко десетки опити да се препредадат оригиналните китайски звукове, представени от десетки хиляди отделни йероглифи, чрез лесни за разбиране фонетични западни символи. Дълго време обаче преобладават три системи, използвани от най-важните западни сили, борещи се през XIX век за влияние в корумпираната, разпадаща се Китайска империя: Великобритания, Франция и Германия. Тези три системи са на Уейд-Джайлс (във Великобритания и Америка понякога я наричат и система на Уейд), Екол Франсез д'Екстрем Ориент (във Франция) и системата на Лесинг (в Германия).

От 1958 г. обаче самите китайци правят опити да създадат единна фонетична система въз основа на германската, която наричат ХАНЮ ПИНЬИИН ФАНГАН (схема, за китайска фонетична азбука), позната като ПИНЬИИН, и във всички книги на чужд език, отпечатани в Китай след първи януари 1979 г., се използва ПИНЬИИН, а освен това се преподава в училищата наред със стандартните китайски йероглифи. В това произведение обаче аз избрах да използвам по-старата и според мен далеч по-елегантна система на Уейд-Джайлс (в осъвременена форма). За онези свикнали с по-твърдата форма на ПИНЬИИН това би могло да послужи за справка: първо е транскрипцията на Уейд-Джайлс, следвана от ПИНЬИИН:

п — бч' — к
ц — сдж — р
ч' — чг' — гт
т — дхс — кс
К — ГЦ — З
ч — джч — ж

Ефектът, надявам се, е да се предаде по-меката, по-поетична страна на оригиналния мандарин, която според мен съвременният ПИНЙИН отразява зле.

Версията на „Книга за промените И-Дзин“, цитирана в цялата книга, е преводът на Рихард Вилхелм, преведен на английски от Кари Ф. Бейнс и публикуван от Раутледж и Кигън Пол, Лондон, 1951 г.

Преводът на „Тиен Вен“, или „Небесни въпроси“, от Чу Юан е на Дейвид Хоукс, из „Песни на Юга. Антология на древната китайска поезия“, публикувана от „Пингуин букс“, Лондон, 1985 г.

Преводът на „Камъните, там, където дръжката бе изгнила“ от Мен Чияо и на „Изгнание“ на Ли Шан-Йин са от А. С. Грѐм, из „Стихотворения за покойния Танг“, публикувани от „Пингуин букс“, Лондон, 1965 г.

Преводът на „Песен на носача“ от Мю, Хси (из „Погребалните песни на ХАН“) е на Артър Уейли, из „Китайски стихотворения“, публикувани от Джордж Алън и Ънуин, Лондон, 1946 г.

Преводът на „Поемата на госпожа Пан за ветрилото“ от Чиян Йен е на Ан Бирел, из нейната съкратена версия на „Нови песни от нефритовата тераса“, публикувани от Джордж Алън и Унин, Лондон, 1982 г.

Цитатът от „Duino Elegies“ на Райнер Мария Рилке е по „Хогарт прес“, четвърто издание, 1968 г., преведени от Дж. Б. Лайнсман и Стивън Спендър.

Играта УЕЙ ЧИ, споменавана в цялата книга, случайно е станала по-известна с японското си име ГО и е не само най-старата игра на света, а и най-елегантната. Доколкото авторът знае, тя няма връзка с триграмата от И-Дзин, носеща същото име — шестдесет и четвърта, „Преди завършването“, — но може да се отбележи игриво подобие, каквито ХАН много обичат.

Най-накрая — книгата „Играта УЕЙ ЧИ“ от Д. Пекорини и Т. Шу (с предговор от професор Х. А. Джайлс) наистина съществува и е издадена от Лонгманс, Грийн и Ко през 1929 г. Уви, отдавна не е издавана повторно и съм много задължен на Брайън Олдис за моето копие, което твърде много ценя. Надявам се — това, че съм я използвал в своето произведение, някой ден да доведе до ново издание на това великолепно класическо произведение.

Дейвид Уингроув, декември 1988 г.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ НА МАНДАРИН

Нямам намерение тук да затруднявам читателя с огромното мнозинство използвани от мене китайски изрази. Повечето, както ще откриете, съм обяснил в контекста. Ала тъй като известно количество думи на мандарин се използват естествено в текста, реших, че ще е най-добре да предложа и кратки обяснения за тях.

КАТИ — разговорна дума за мерна единица, официално наричана ДЖИН. Едно КАТИ, както се използва тук, е равно приблизително на 1,1 фунта или (точно) на 500 грама. През 1949 г., когато Китай преминава към метричната система, тази мярка се е различавала в различните райони, но общо се е смятала за равна на около 1,33 фунта.

ЧАН — 10 ЧИ, т.е. около 10 фута.

ЧИ — китайският фут, приблизително 14,4 инча.

ЧИЯН — обидна дума за пари.

ЧИЕ ХСИЯ — означава „ваше величество“, идва от израза „под стълбите“. Това е било официалното обръщение към императора, използвано от неговите министри, които са заставали „под стълбите“.

ЧУН ЦУ — древна китайска дума от периода на Воюващите държави, описваща определена класа благородници, ръководени от Кодекс за рицарство и морал, известен като „ЛИ“, или „Обреди“. Тук този термин е преведен грубо и понякога иронично като „джентълмени“. ЧУН ЦУ означава също и идеално поведение, както е описано от Конфуций в „Аналекти“ — като съществуваща класа в Чун Куо, макар че определена степен на финансова независимост и високо образование са необходима предпоставка.

ФЕН — парична единица, вж. ЮАН. Има и друго значение — една минута часова време, но тук съм избягнал тази употреба, за да не става объркване.

ФУ ЙЕН — „мадам“, използвано тук като противопоставено на ТАИ ТАИ — „госпожа“

ХСИЯО ЙЕН — „малък човек/малки хора“. В „Аналекти“, книга XIV, Конфуций пише: „Благородният човек се добира до онова, което е горе, малкият — до онова, което е долу.“ Разликата между „джентълмените“ (ЧУН ЦУ) и „малките хора“ (ХСИЯО ЙЕН), изкуствена дори и по времето на Конфуций, в Чун Куо е въпреки това въпрос на социален престиж.

ХСИЕН — в исторически план: административен район с вариращи размери. Тук терминът се използва за означаване на много специфична административна област — десет купи, всяка състояща се от по тридесет палуби. Всяка палуба е шестоъгълна единица от десет нива с диаметър две ЛИ, или приблизително един километър. Една купа може да бъде представена като една килийка в огромния кошер — Града.

КУАН ЙИН — Богинята на милостта. Първоначално това е будистки бодхисатва — мъж, Авалокитешвара (което се превежда на ХАН като „онзи, който слуша звуците на света“); китайците се объркват от добре изразените гърди на светеца и решават, че това е жена; и така, от IX век нататък, те почитат КУАН ЙИН като богиня. Изображенията на КУАН ЙИН обикновено я показват като източна Мадона — с дете на ръце. Понякога тя е смятана за съпруга на Куан Кун, китайския бог на войната.

КУО-Ю — мандарин, езикът, говорен в континентален Китай. Тук е наричан и КУАН ХУА.

ЛИ — китайската „миля“, приблизително половин километър или една трета миля. До 1949 г., когато в Китай се приема метричната система, ЛИ е различно дълга в различните райони.

ЛИЯН — китайската унция, приблизително 32 грама. 16 ЛИЯН = 1 КАТИ.

МАО — парична единица, вж. ЮАН.

МЕЙ МЕЙ — малка сестричка.

МУ — китайският „ар“, приблизително 7 260 квадратни фута. Западният ар съдържа около шест МУ, а поле от 10 000 МУ е приблизително 1 666 ара, или малко повече от две и половина квадратни мили.

ШАНШУИ — буквално „планини и вода“, но думата обикновено се свързва с пейзажен стил в живописата, изобразяващ скалисти планински пейзажи на преден план с речни долини. Много популярна

форма, създадена за първи път по времето на династията Тан, през VII — IX в. пр.н.е.

ШИ — „господар“. Тук се използва като уважително обръщение, донякъде еквивалентно на „господин“. Първоначално терминът се използва от най-ниското ниво чиновници, за да се отличават от обикновените „господа“ (ХСИЯН ШЕН) и от по-висшестоящите благородници (ЧУН ЦУ).

ЦУН — китайският „инч“, приблизително 1,4 западни инча. 10 ЦУН = 1 ЧИ.

ВЕН — „старче“. Обикновено е израз на уважение.

ВУ-ТОН — вид дърво. От дървесината му често се правят лютни (ЧИН).

ЮАН — основната парична единица в Чун Куо (и в съвременен Китай). В разговорната реч (макар и не в този текст) е наричан също и КУАЙ — „парче“ или „буца“. 10 МАО (или, официално, ДЖИЯО) са един ЮАН; 100 ФЕН („цента“) също са един ЮАН.

БЛАГОДАРНОСТИ

Задължен съм да изкажа благодарности на всички онези, които са чели и критикували части от многото различни версии на „ЧУН КУО“ през последните пет години, докато я писах: на моите добри приятели и колеги от „писателския кръжок“ — Крис Евънс, Дейвид Гарнет, Роб Холдсток, Гари Килуърт, Боби Ламинг, Лайза Тъгъл и Джеф Раймън — за заточването на острието; на Джон Мъри — иначе казано, Ричард Каупър — и за онова, което знаеше, и за годините на търпение; на брат ми Иън, много обичан и вечен ентузиаст; на Ричи Смит — приятел, другар по чашка и „велик човек“; на Андрю Моушън — задето намери „Съвършеното изкуство“ не чак дотам съвършено и ми изтъкна основателни причини за това — и на моите агенти Хилари Рубинщайн и Клариса Рушди — да са живи и здрави. Забележките им ми помогнаха да избегна много ями и без съмнение придадоха форма на окончателния вариант.

Бих искал да изкажа благодарност и на Брус Стърлинг за вдъхновението, дадено ми от прекрасния му роман „Шизоматрица“, и за петте негови думи, които вградих в моя текст.

Специални благодарности запазвам за двама приятели, чиито съвети, насърчение и критичност през цялото време бяха безценни: за Брайън Грифин, задето винаги безпогрешно знаеше (понякога по-добре и от мене) какво точно искам да направя, и за Робърт Картър — не просто затова, че ме запозна с УЕИ ЧИ, и заради това, че търпеливо и проникателно изчете споменатата книга, но и заради дългите години на приятелство. И за двама ви КАН ПЕИ!

На моите редактори, Ник Сейърс в „Ню Инглиш Лайбрари“ и Брайън де Фиоре в „Делакорт“, мога да бъда единствено благодарен за многобройните любезности и задето превърнаха редакторството в нещо толкова приятно. Тяхното търпение, жизнерадост и насърчение в последните етапи от работата бяха много по-големи, отколкото бих могъл някога да се надявам. С нетърпение очаквам бъдещото пътуване.

На Кристиан Вандер и Магма за музиката...

И най-накрая благодаря на съдружника ми в престъплението — Брайън Олдис. Ако нечия сянка се крие зад това произведение, според мене, е твоята. Помниш ли онзи път, когато произнесе реч в планетариума!

ВРЕМЕНАТА, КОИТО ПРЕДСТОЯТ...

Епичният разказ продължава във втората книга на „Чун Куо“ — „Счупеното колело“.

Пет години след унищожаването на звездолета „Нова надежда“ Съветът на Седмината се готви да се събере и да обсъди какво да се прави по-нататък. Те са успели да възтържествуват в дългата и тежка, току-що приключила война, но въпреки това позициите им са изключително отслабени. Дните на единомислие вече са минало и сред тях царят разногласия.

Но за Де Вор това е добре дошло и след като безмилостно отхвърля съюзниците си от Първо ниво, той създава нови съюзи сред милиардите бедняци от най-долните нива на Града.

Проблемите на Седмината се огромни. Но въпреки това има едно решение, което — дори и да не успее да излекува подмолната болест — може да се окаже успешно.

Планът на Ли Юан е да постави „жица“ в главата на всеки един гражданин от населението на Чун Куо — деликатно електронно устройство, което ще даде възможност на Седмината да следят всички и по този начин да ги контролират. Сред привлечените в този проект е и момчето от Глината — Ким Уард.

Междувременно Бен Шепърд открива призванието си на художник и скоро се случва най-неочакваното — този студен и привидно отдалечен от всичко младеж се влюбва.

За младия принц любовта също е убежище, сбъдване на дълго лелеяна мечта. Но неговата любима далеч не е крехко и беззащитно създание, каквото изглежда.

В „Чун Куо «Счупеното колело»“ ходът на събитията се ускорява, Великото колело се завърта и навлиза в нов, по-опасен етап.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.